الحمد للہ والمنۃ کہ کتاب مستطاب تفسیر یوسف

مسمّٰی بہ

گلزار یوسف علیہ السلام

یعنی

قصص المحسنین جدید کلاں

مصنفہ
مولوی محمد دلپذیر صاحب بھیروی

دولت بکڈپو چوک شاہدولہ گجرات

تقریظ از نتائج طبع منشی محمد منظور علی صاحب منظور خلف حضرت مصنف سلمہ اللہ تعالیٰ

شکر الٰہی شکر الٰہی جس نے کرم کمایا
چھ واری ایہ چھپ کر لگے ورتیا وچ سنساراں
جتنی مقبولیت فضلوں اس قصے دی ہوئی
باراں ہزار برابر اگے چھپیا ہے چھ واری
ہر کوئی طلب خریدن کارن نال محبت دھاناں
بہت ہوئی مشہوری اسدی ہر ہر شہر گراں ئیں
اچھلیا دریا کرم دا جگ اچھلیں آئیا
اگر یا جگ کھا الائے رحمت فضل قدیروں
جو اکواری پڑھدا اسنوں دلوں تصدق جاندا
کتھے بصیرہ وطن مصنف عاجز شہر نمانا
کتھوں توڑی شعر اسدے تے جا کر جادو پائے
منصف قدر پچھانن والے مڑ مڑ شوقوں پڑھدے
عزت حرمت ویکھ کسے دی اجوکوئی حسد کریندا
رب ڈیتا توفیقاں والا جو چاہے سو کردا
مولا نال نہ زور کسے دا جو سب جگ نوں پالے
شعر پذیر پذیر کیتا رب ملکاں تے ورتایا
اسدی نقل اُٹھاوہ بھانویں سے قصے بنوان
چن وے ویکھن والے تائیں جے سو ملے ٹٹانان
دینہ راتیں دا قدر پچھانن نظر جنہاں دی ہوئی
بیشک قدر ہووے ہر شے دا اپو اپنی جائی
اپنی طرفوں حاسد لوکاں کیتیاں سو تدبیراں
ناحق غلطیاں پکڑن اوپر زور لگائے کتیاں
پھر بھی شر شریراں دے تھیں مولا آپ بچاسی
منگ دعا منظور فقیرا پیش خدا وند سائیں

ایہ گلزار یوسف دا قصہ فضلوں پھر چھپوایا
دست بدست خرید لوائے لیگئے لوک ہزاراں
وچ پنجابی ایسا قصہ ہور نہ بنیاں کوئی
رکھنا بھی نہ ملیا ہرگز نال خدا دی یاری
پورا سال نہ کڈھیا اس نے ایسا جلد وکا
دوروں دوروں سنکر بندے آون چائیں چا
ایہ گلزار خدا دے فضلوں جس سنیاں منگو
کتھوں نیک پیاں ونج دھماں شعر پذیر فقیر د
بھاویں جیبھ رہے ناشکروں دلنوں گنڈ
کتھے چین ماچین ولایت جتھے د
شوقوں لوک کراچیں ٹ
سُن سُن حاسد ہور مخالف اکھدے ... ن پچھ
جیونکر بدلے کیتے اندر وخل دکھلائے و
جسنوں چاہے عزت دیوے حاسد جل جل
مڑ مڑ آپ ہوون شرمندے حسد کما ور
دو تیاں لوتیاں لاون والیاں دسو کی پھل
ایہ لوک جو اکھیں والے ہرگز بھل نہ جاو
ویکھ انہانوں بھل نہ جائے طالب یار سیا
جے نابینا فرق نہ جانے اس تے گلہ نہ کوئی
دیویاں نال نہ مدھم ہووے سورج دی روشنائی
کی الزام لگائے جھوٹے بھیڑے دیاں ... ب
آخر کار انہاں دیتا ئیں منہ وچ مکھیں پیاں
ویری جیکر ویر کمایا اپنا کیتا پاسی
اس گلزار دیاں خوشبوئیں رہن قیامت تائیں

هذا البصائر للناس لعلهم یتفکرون

بسم اللہ الرحمن الرحیم

الحمد للہ والمنتہ کہ کتاب مستطاب تفسیر سورہ یوسف

المسمی بہ

قصص المحسنین جدید کلاں

معروف بہ

گلزار یوسف علیہ السلام

مصنفہ

شاعر خوش مقال ناثر بے مثال راجی رحمتہ الغفار مولانا مولوی محمد دلپذیر سلمہ اللہ القدیر

ساکن قصبہ بھیرہ ضلع خوشاب لاہور پنجاب بر نظر ثانی و تصحیح مصنف رحہ

ناشر شوکت بکڈپو چوک شاہدولہ گجرات پنجاب

قیمت فی جلد تین روپے

بِسۡمِ اللّٰہِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِیۡمِ

جلد اوّل

حمد باری تعالےٰ

ذاتی اسم کریم سچے دا جیوں آیا جیوں آیا
پاک منزہ پاک منزہ واحد عالی پایا
دسترخوان فراخ زمیں دا دور دراز وچھایا
آدم جن حیوان پرندہ جو دنیا تے آیا
لنگر جاری لیل نہاری خود قادر ورتایا
طبع موافق ہر لوں کھانا رات دِنے اپڑایا
پہلے روز روزینہ ہر دا جو خالق ٹھہرایا
جو جو رزق کسیدا لکھیا رتی فرق نہ پایا
دنیا وچہ ہزار اٹھاراں اس نے جون اُپایا
مخلوقات تمام زمیں تے جیہیاں جو جایا
مٹی تھیں کر آدم پیدا ہر کولوں وڈیایا
پالی اوپر صورت نقشہ لکھ درست ٹکایا
رنگت روغن صبغۃ اللہ دا خوب عجوب ڈکایا

بسم اللہ بسم اللہ کرکے چُم اکھیں تے لایا
خالق عالم باہجہ مثالوں واہ دھن بار خدایا
خاص خزانیوں کھول روزینہ لنگر عام لگایا
ہر دے تائیں وکھرو وکھرا آپ رزق پہنچایا
ہر لوں رزق پوچاون سندا بیڑا آپ اُٹھایا
جو چاہے سو کھاوے کوئی ایسا لنگر لایا
چنگا بھاویں مندا ہووے ہر لوں نال بٹھایا
بیفرمانی کرنے بدلے ذرہ نہ مول گھٹایا
صورت رنگ آواز زباناں ہر واجدا بنایا
عام خزانے صنعت دے تھیں صورت جدا جدایا
کل پیدائش وچوں اس دا کیتا قدر سوایا
نقاشاں سر فیر کراہن ہوش حواس بھلایا
لکھاں وار نہ دھوتیاں جاوے ایسا رنگ چڑھایا

لکھ صابون لائے کوئی لاوے چاہے رنگ وٹایا
ہرگز کدے نہ بدلے اُسکا ضائع وقت گنوایا
کالے وال سفیدی پکڑن جدوں بڈھیپا چھایا
لکھ کروڑ لگائیے وسمے پھر اوہ رنگ نہ آیا
جے ہک وند کسے دا بھجے لاوے سب سرمایا
ساری دنیا اندر اسنوں کسے نہ جوڑ دکھایا
جسنوں ئیسے برساندے اللہ دنیا وچہ جیوایا
مرن لگے تاں ہک ساہ اسدا کسے نہ مول ودھایا
عین عنایت تھیں جس ہردم سکھ آرام ہنڈایا
جے ہکدم دکھاندا آوے چاہے کون ہٹایا
جیدے گھر اولاد نہ ہووے رہے سدا اسدھرایا
اللہ باہجھوں کیہڑا اسنوں چاہے پُت دلایا
اولاد اور سرے دی جسنوں ہووے کجھ گھبرایا
لکھ طبیب کرن چترایاں ہوندا جو رب بھایا
غالب امر مقدر خالق سر تے اسدا سایا
کوئی نہ اسنوں موڑن والا سب جگ اس نوایا
وچہ زمیں آسماناں اسنے اپنا حکم چلایا
حاکماں دا اوہ حاکم اسدا حکم نہ کسے ولایا
جسنوں چاہے تخت بٹھاوے لاوے بخت سوایا
جسنوں چاہے تختوں سُٹے بے پرواہ کہایا
خلقت دی آسائش کارن شمس چراغ جلایا
ہر دو نگہبان اوچان وچالے اسدا چانن لایا
دیہاں راتیں شمس قمر نوں وچہ فرمان دوڑایا
نت نواں سجدہ سر جنہاں دے پیش اُنہاں ندے پایا
تحت الحکم اُسے دے ہر شے ہر نوں امر منایا
سر اکھیں پر منیاں ہرنے جو اللہ فرمایا
اسدے نال مخالف ہونا نہیں کسے دا پایا
اسدے امروں جو کوئی نٹھا سر چوری کرایا
اسدے امر مطابق جس نے اپنا عمل کمایا
دوہیں جہانیں مالک اسدا بیڑا بنے لایا
ظاہر فعل کمایا بھاویں پردے وچ چھپایا
رب سچے نوں علم دوہاندا اک برابر آیا
غیب تمام زمیں آسماناں اسدے علم سمایا
اول آخر خبراں اسنوں کجھ نہ کسے لوکایا
کامل اکمل علم الٰہی جانے حال وہایا
جو کجھ ہوندا جو کجھ ہوسی جو کجھ لنگھ سدھایا
باہجھ اکھیں اوہ ویکھنہارا نام بصیر سدایا
کالی راتیں کھوج کیڑیدا اسنوں نظری آیا
کناں باہجھوں سُندا ہر گل جو کجھ کسے الایا
جیہڑی ہتری گل آوازہ سنیاں مطلب پایا
سارا عالم روشن کیتا کُن جدوں فرمایا
غوغا امر جلال اپنے دا وچہ جہان مچایا
ہکی امروں چوداں طبقاں ترت ظہور اُپایا
نابودوں جس بود بنایا سب سامان رچایا
ذرہ دیر نہ لگی اسنوں جاں اس کُن سُنایا
معدوموں سب بنیاں تنیاں کر موجود رکھایا
کیڈ آسمان زمین مجسم وچہ ہوا کھلوایا
پانی اُپر فرش زمیں دا خاکوں ساز وچھایا
ناچیزوں پھر آدم سازیا عقل تمیز سکھایا
گھت سوال ربوبیت دا پکا عہد پکایا

آکھ بلیٰ اقراری ہویا ہن اقرار بھلایا
زمیاں تے آسمان پہاڑاں چاون کنوں سدھایا
تہن اوہ ویلا ہتھ نہ آوے ہو عاجز پچھتایا
سر جنہاں دے دوس کو ہیا جس لکھ کرم کمایا
قولوں ہارن کم نہ مرداں رکھ یقین جمایا
ہکو سبق جو وحدت والا استا کار پڑھایا
ہکوسبق جو وحدت والا آستا کار پڑھایا
باطن اکھیں کھول پیارے تک کھاں اپنا پایا
بخش مراتب مٹی تائیں ملکاں تھیں وڈیایا
لاعلمی دا ملکاں پاسوں آپ اقرار کرایا
خاکی دی کر عزت نوریاں اپنا لنگ لہایا
بخشیا خلعت کرمنا دا بحر کرم نہلایا
لکھ انعام بنی آدمؑ نوں اس منعم پہنچایا
قدرت بے انداز اسدی دا انت نہ کسے پایا
نبی ولی تے پیر پیغمبر مومن عالی پایا
ہک جاہل ہک عالم فاضل پڑھیا علم پڑھایا
ہکناں نوں رب بخش ہدایت سدھے رستے لایا
ہکناں بیٹھ عبادت خانے رب دا نام دھیایا
ہکناں نوں رب عاشق کیتا ذاتی عشق لگایا
ہکناں ظلم اتے لک بدھا ظلموں جگ کھایا
ہکناں نوں رب دولت بخشی غیبوں مال لبھایا
ہک رزقے لوں دھکے دیون اتنا رب رجایا
ہک نوکر ہک چاکر ہکناں سپہ سالار اکھایا
ہکناں ریشم تے زربفتہ ساری عمر ہنڈایا
ہکناں نوں رب نرم تلایاں لیفا نوچہ سوایا

دو جا پھر بن سوچے سمجھے بھار امانت چایا
انس جہول امانت والا سر تے بوجھ اٹھایا
آپے اپنا پیر پھسایا آپے غضب وسایا
آپے عہد کیتوئی آپے چاہے پیر ہٹایا
سچا گوہر داد ربے دی چاہیں خاک رلایا
اسدی عشق نہ چھوڑیں تینوں سے وارے سمجھایا
تیرے اتے ہینہ کرم دا کیتا رب برسایا
لاجواب انہاں نوں کیتا جاں سر جن تے آیا
کل اسمار سکھا آدمؑ نوں ملکاں نوں شرمایا
عالی منصب دے خاکی نوں نوریاں کنوں ودھایا
نحن اقرب دا دے حلیہ زیور قرب پہنایا
لا تحصوا انعام اسدے دا حد حساب نہ آیا
ہک آدمؑ دی نسلوں کتنا باغ بہار کھڑایا
ہکناں راہ کفر دے پکے دین ایمان گوایا
ہکناں پڑھ پڑھ علم اکٹھا بھوہ دے گل لڑھایا
ہکناں وچ گناہاں اپنا بیڑا آپ ڈوبایا
ہکناں وچ کلال خانے تے بھنگ شراب اڑایا
خشک بندے ہک دانگ چوپایاں کھایا اتے وگایا
ہکناں نوں رب عادل کیتا عدلوں ملک وسایا
ہکناں کو کر محنت بھیڑیاں اپنا آپ رولایا
ہکناں ساری عمر اپنی وچہ کدینہ رج نہ کھایا
ہکناں شاہی لقب رکھائے ہک غریب رکھایا
ہکناں کفن نصیب نہ ہویا ننگے تن دفنایا
ہکناں نوں خود وسنے کارن کوٹھا ہتھ نہ آیا
ہکناں تن دے اوہر ن کارن کپڑا نہیں سوایا

ہکناں نوں رب دودھ ملائیاں مکھن کھنڈ چٹایا
ہکناں گوشت حلوا قلیہ زردا نت پکایا
ہکناں نوں رب طاقت بخشی فقراں طعام کھوایا
ہکناں دی اولاد ودھائی ہکیوں لکھ اگایا
ہکناں نوں رب دتیا اُتے سو سو سال جوایا
ہکناں عین جوانی اندر ملک الموت بلایا
ہکناں تائیں جام شہادت اللہ پاک پلایا
ہکناں نین پران سلامت نور متھے چمکایا
ہکناں رب زور آور کیتا رستم نام کہلایا
ہکناں خوش آوازہ ہلتا مٹھا بول سنایا
ہکناں وچہ تلاوت مصحف دن تے رات لنگھایا
ہکناں مال اسباب تمامی ربّے نام لٹایا
ہکناں وانگ سرو شمشادے سوہنا قد سوایا
ہکناں نوں نت عیشاں خوشیاں سدا انند بنایا
ہکناں نوں آزادی بخشی سکھ آرام دلایا
ہکناں چوری پیشہ چایا جگدا مال چورایا
ہکناں نوں رب دانش بخشی عقل تمیز سکھایا
ہکناں سدا سواری ہکناں پیادے پیر تڑایا
حضرت آدمؑ جد نہیاں گندم دانہ کھایا
اکھیں دے چمکارے جے اوہ چاہے ملک اڈایا
نوح نبی نوں جس طوفانوں امن امان بچایا
بیٹے کارن وچہ درگاہے نوح سوال سنایا
رہی زبان موہیں وچہ اسدی خوفوں سیس جھکایا
زکریا نوں سر دے اُپر آری رکھ چرایا
پیٹ مچھی دے اندر یونسؑ چالی روزہ رکھایا

ہکناں دا روح پانی نوں بھی سدا رہیا ترسایا
ہکناں رُکھا ٹکڑا اوہ بھی پانی نال لنگھایا
ہکناں تائیں بوہے بوہے اللہ بھیکھ منگایا
ہکناں دے گھر ہک نہ ہوندا اوتر نام رکھایا
ہکناں تائیں جمدیاں اللہ قبریں دفن کرایا
ہکناں موجاں مان تمامی ڈیرا ڈھاں چایا
اک حرامدی موتوں موئے بُرا نصیبہ پایا
ہک اُٹھے ہک بوہلے منڈے ڈگڈگ حال ونجایا
ہک لستے کمزور وچارے ڈر کے جھٹ لنگھایا
ہکناں کوہیا بول زبانوں سارا شہر ڈرایا
ہکناں دوہڑے غزلاں ہر دم راگ دراگوں گایا
ہکناں کر کر جمع خزانے خیر فقیر نہ پایا
ہکناں دا قد بالکل چھوٹا نال زمین رلایا
ہکناں سکھ نہ ڈٹھا کدیں دُکھاں نت ستایا
ہکناں نوں وچہ بندیخانے عمراں قید کرایا
ہکناں حق بیگانے کولوں اپنا آپ بچایا
ہکناں سمجھ نہ آوے گلدی ہنتی مغز کھپایا
کیا مجال اس نال کسے دی کوئی نہ عذر لیایا
اوسے وقت بہشتوں کڈھکے تن سو سال روایا
کوئی نہ اسنوں ہوڑ نوالا بے پرواہ کہایا
اوسے ہاؤ بلیٹا اسدا قہروں سار ڈبایا
اُلٹی چھڑک حضوروں آئی اللہ نے دھمکایا
بولے کون خدا دے اگے کس اماں نے جایا
کر کے صبر گیا سہہ اوہ بھی جو رب بھار سہایا
پھر رب صحیح سلامت کڈھیا وال نہ ہک دکھایا

ابراہیمؑ چھنڈتے ڈھویا اسماعیلؑ کوہایا
صابر نوں ابلیسوں صدمہ کیڈا سخت ووایا
پھر اسدے تن کیڑے پلسے کل جسّہ ترکایا
عالی حکمت اسدی سندا اجہ حساب نہ آیا
بابجہ پیو اس کیتا عیسےٰؑ جگ لوچہ دھمایا
یوسفؑ نوں جس جگوں وکھرا حسن عطا فرمایا
اسدے حسن کمالوں بھانبڑ وچہ مصر بھڑکایا
جاں یوسفؑ پھر کھوہوں کڈھیا جاکے مصر وکایا
چھاک مصیبت قید قضیئے آخر رب چھوڑایا
بھائی آمحتاج ہوئے پھر یوسفؑ حال جتایا
دھن مالک جس یعقوبؑ نوں یوسف فیر ملایا
مدت رہی زلیخا روندی آخر رب ہسایا
واحد ذات معلےٰ اسدی صفتوں انت نہ پایا
اس میداں عقلدا گھوڑا کسے نہ مول پگایا
لکھ صلوٰۃ سلام نبیؐ پہ نازل کریں خدایا

پھر دوہانوں فضلوں رکھیا یارانہ آزمایا
ڈنگر مال نہ رہیا باقی اہل عیال لٹایا
پھر جد فضل کرن تے آیا پلیوں روگ ونجایا
اسدے کم حسابوں باہر لکھاں عقل بھڑایا
وچہ پنگھوڑے بال ایاناں قدرت نال بلایا
سفنے بدلے بھایاں پاسوں کھوہے وچہ سٹایا
خوابے اندر ویکھ زلیخاؓ اپنا بدن جلایا
آ زلیخا مل خریدیا گولا رکھ نبھایا
شاہ عزیز مویا تا اللہ یوسفؑ تخت بہایا
عذر معافیاں منگ بھراواں رٹھا ویر منایا
درد جدایاں چھوڑ سدھایاں ہر دا روگ ونجایا
وحدانیت دے در ڈگی اللہ فضل کمایا
فہم عقل اوراکاں کتھے بجھ بجھ عقل گنوایا
لا احصی اقرار زبانوں خود حضرتؐ فرمایا
دو جگ وچہ پذیر بندیوں ہوئے اسدا سایہ

نعت سیّد کائنات محمد مصطفےٰ صلے اللہ علیہ وآلہٖ وسلم

قَالَ اللّٰہُ تَبَارَکَ وَتَعَالیٰ کَمَآ اَرْسَلْنَا فِیْکُمْ رَسُوْلًا مِّنْکُمْ یَتْلُوْا عَلَیْکُمْ اٰیٰتِنَا
وَیُزَکِّیْکُمْ وَیُعَلِّمُکُمُ الْکِتٰبَ وَالْحِکْمَۃَ وَیُعَلِّمُکُمْ مَّا لَمْ تَکُوْنُوْا تَعْلَمُوْنَ ۞

سورۃ بقر سپارے دوجے ویکھو آیت آئی
قوم تساڈیوں تساں اندر ہیں ایسا نبیؐ لوچایا
کردا پاک تسانوں نالے علم کتاب سکھاوے
تے اوہ جنہاں گلاں دی ہرگز خبر تسانوں ناہی

اہل ایماناں نوں رب اپنی نیکی یاد کرائی
جس تسانوں حکم اساڈا خوب طرح سمجھایا
چنگے کم تسانوں دسے انجاناں سمجھاوے
واضح کر سمجھائے اس نے کل احکام الٰہی

امر نہی تھیں واقف کیتا نیکی بدی جتائی
فرمانداری بے فرمانی اس نے کھول سنائی
دسی کھول توحید بجلے دی شرکوں دور ہٹایا
کفر ضلالت تھیں دھمکایا رب دا راہ دکھایا
خلقت حرمت خیر شرارت دسی اُس اسالوں
جنت دوزخ کولوں واقف کیتا آدمیانوں
کل جزا سزا عملاں دی قدر بقدر بتائی
جو کیفیت ذرہ ذرہ شیشے وانگ دکھائی
عیش آرام آسائش نعمت جنت باغ بہاراں
اہل ایماناں نوں جو ملسن دسیا وچ اخباراں
اینویں دوزخ وچ جو حالت ہوسی بے ایماناں
دکھ عذاب ایذا کلفت دسی شاہ جہاناں
حج زکوٰۃ نمازاں روزے حق حقوق تمامی
ہر بندے نوں دسی حضرت پاک رسول گرامی
خاص کتاب جو رب بھیجدی پاک کلام خدائی
حرف حرف دی شرح اسانوں پاک نبی سمجھائی
جس نکتے نوں سمجھ نہ سکے عالم وڈے سیانے
فوراً کرکے حل دکھایا پاک رسول ربانے
جتنا علم رسول اللہ نوں بخشیا خالق سائیں
نہ کسے ہویا نہ کسے ہوسی روز قیامت تائیں
اسدے سینے وچوں باہر علم تمامی آئے
اللہ آپ پڑھایا اسنوں امی ابجے سدائے
دُرِ شرح لی صدری موسے رب تھیں کر دے عائیں
تے نشرح لک صدرک ہے انعام محمد تائیں
وسیا ابر ہدایت والا رج لگا جگ سارے
مخفی گنج علوم کھلارے ظاہر وچ سنسارے
اُچھلیا دریا کرم دا نکلی ٹھاٹھ جنابوں
اجڑی وسرت وسائی اللہ لگھیا فضل حسابوں
چوداں طبق منور ہوئے خاطر جیدے دم دی
لکھے اسدی مدح پذیرا کیا توفیق قلم دی

رباعیاں

رحمت عالم ختم نبیاں حامی روز حشر دا
ملیا جسنوں لقب جنابوں سید خیر بشر دا
مالک امت خیر امم دا ساقی حوض کوثر دا
اسدے نوروں نہاں ہویا جلوہ شمس قمر دا

مظہر فیض اتم یگانہ سرور شاہ صفیاں
شافع امت مذنب کارن پیر تمام ولیاں
مصدر مہر نبوت عالی خاص امام نبیاں
افصح خاص لسان عرب دا اتقی وچ تقیاں

صدر نشین خلیفہ ربی شمس ہدایت آیا
کفر ہنیر ونجایا جگوں نور ایمان کھنڈایا
مشعل وحدت بال نورانی گھر گھر چانن لایا
مکی مدنی ہاشمی عربی عبداللہ دا جایا

پیر ولایت ابر ہدایت رہبر جمل جہاناں
عزت نبیاں شرف رسولاں فخر سبھی سلطاناں
ساری دنیا وچوں جسدا عالی دولتخانہ
ازل ازالوں اگے جسدا اللہ نال یرانہ

اسم معطر لیاں نبیؐ دا جادن داغ جگر دے
اسدی نوات مبارک آیاں ڈھگے کوٹ کفر دے

شجرا ایمان خلقدا کفروں سُک گیا سی سارا
گرڑے شرک دے کھیت اسلامی کیتا پارا پارا
رنگ ضلالت عالم سارا جسویلے آ ڈھکیا
نوروں نور ہویا تن اسدا جسنے صدقوں تکیا

تکیہ گاہ اجہی ڈھہی حضرت پاک نبیؐ نوں
بھی محمود مقام معلےٰ ملسی اس صفی نوں

نور صفایاں جگ کھنڈایاں خوب ہویاں روشنایاں
حق دوایاں گھول لوایاں مرضاں دور گوایاں
فسق برایاں دور ہٹایاں دسیاں نیک کمایاں
خاکاں لات منات اُڈایاں مشکاں دین بلایاں
شرک تلایاں دفع کرایاں وحدت صفاں وچھایاں
لکھ خطایاں اس بخشایاں امتاں صاف کرایاں
خلقوں ہوایاں جگ ہولایاں رحمت جھڑیاں لایاں

خلق عظیم کریم محمدی سارے جگنوں نالے
قیصر کسریٰ دے گھر ماتم ہویا اس دہاڑے

چوداں طبق خوشی تھیں اکھن رب بچھیوں پاکی
جلسے خوشی مناون ہر جا حور ملک افلاکی

آیا حاکم شاہ عرب دا سر پر چھتر لولاکی
بڑے دلاور گبراندی اس توڑ دتی چالاکی

شاہنشاہ نے شاہ بنایا دیکھے درجہ شاہی
کتنے دفتر اگلے اسنے بند کیتے یکباری
لہندے چڑھدے دکھن پربت فوجاں کٹک چڑھائے
ایکٹ جو قانون اپنے دا نال سند سرکاری

رب کیتے دو عالم بردے اس حضرت دے در دے
حاذق پکڑی بانہہ پذیرا دھوتے روگ اندر دے

بھیجی رب برسیات محمدی ہویا سبز دو بارا
آیا احمد نبی پذیرا لگا بھاگ نیارا

آیا صیقل قلب حضوروں وچہ جہان چمکیا
جتھے پہنچیا نبی پذیرا کوئی پہنچ نہ سکیا

جہات گھٹندا حکم نہ جتھے جبرائیل وحی نوں
مازاغوں جس ڈٹھا یکسر جلوے خفی جلی نوں

کفری چھایاں چھوڑ سدھایاں کلمے وسماں پایاں
اوجھڑ جاندیاں کل لوکایاں موڑ سدھے راہ لایاں
ہتاں کنوں لسایاں خلقاں خالق پیش لوایاں
بنجاں جہل اٹھایاں حضرت دینی جڑاں جمایاں
دھونیاں بدعت کل بجھایاں سنت شمع جگایاں
دوزخ کنوں بچایاں خلقاں جنت طرف چلایاں
جو اس نال کمن بریایاں اوہ کردا بھلیایاں

جسدن نبیؐ تولد ہویا ڈھگے شرک منارے
جاء الحق وزھق الباطل ہر شے پئی پکارے

نجم فلک دے شمس قمر سب فخر کرن وچہ تاکی
صفت اوہدی کی کرے پذیرا عاجز بندہ خاکی

دلگیراں دل دھیراں آیاں دور ہوئی غم ناکی
طرح نبیؐ دی کرے پذیرا کیا مادہ اوراکی

ہند ولیت آخیری حاکم بھیجیا پاک الٰہی
سارے جگ وچہ کیتا اپنا حکم سیاست جاری
لئی فتح وچہ کل ملکاں دے موذی مار لسائے
بھیجد تا لگ روماں شاماں گھیر لئی ہند ساری

نور جھلکدا نور جھلکدا نور و نور چمکدا
پھیر تکندی تاب نہ رکھدا تاب تواں پلکدا
اسدی مدح سناون والا نہیں تھکدا نہیں تھکدا

جو بکواری تکدا اسنوں فیر نہیں تک سکدا
عرش منور دلوچہ اسدا سوہنا نور لشکدا
کرے نوشتہ جمع پذیتوا ویلا پلک جھلکدا

ذکر معراج آنحضرت صلے اللہ علیہ وآلہ وسلم

ساقی صاف نشئے دلوچوں پڑ کر بخشش صراحی
ہووے صاف آئینہ قلبی بخشئے نور الٰہی
لوکاں روز قیامت کارن کیتے عمل فلاحی
شان بیان نہ ہوندا اسدا جے جگ لاوے واہیں
جسنوں اوپر عرش معلے اسدیا خالق سائیں
آئی رات وصال محباں چھٹیاں فرقت لیاں
کھولے جان درے آسماناں حکم ہویا درباناں
کل پوشاکاں زینت ناکاں پہن لیاں مشتاکاں
کھلے جنت ہلے ہر جا رضوانی در کھلے
لٹ لٹ کرن قندیلاں فلکیں شمع نورانی بلیاں
ایسا تیز براق بہشتوں آندا وحی ربانے
نامہ حکم شہانہ آیا جبرائیل لیایا
لوح قلم آسمان فرشتے طالب یک نظر دے
چل حبیبا چل حبیبا پا قدم افلاکیں
ایہہ براق چالاک لساڈا رکھدا شوق چڑھدا
کتنے سال ہزاراں اس نے روندیاں عمر لنگھائی
تیرے باہجوں کوئی اس تے نہ چڑھیا نہ چڑھسی
کرکے حمد الٰہی حضرت پیر رکابے پایا
جبرائیل نقیباں وانگوں دوڑے کر آوازے

جیسدے ہتھیاں قلم اتاں ئے دلدی کمل سیاہی
مدح جناب رسول اللہ دی لکھاں واہو واہی
دیسی جگہ پذیر بندیاں حضرت دی معراجی
لکھ پہاڑ مدح دے لکھیے لکھ برابر ناہیں
ایڈے درجے شان عطائیں رب نبی محمدؐ تائیں
موجاں گیاں خوشیاں ڈہیاں فلکیں دھماں پیاں
لویں سجاوٹ کل مکاناں آوے نبی دیگاناں
حوراں ملک روحانیاں پاکاں لاہے سوگ فراقاں
جیوں جیوں واکر ملدی گھلے لویں شگوفے پھلے
ترتر تکن راہ سجنڑا وچہ اڈیکاں کھلیاں
جسدی صفت خداوندیا ہجھوں ہور نہ کوئی جانے
چل حبیبا تیرے تائیں اللہ پاک بلایا
روح رسولاں تیرے کارن گھلے اڈیکاں کمدے
پاک جمال تیرے دیاں حوراں رہن سدا اشناکیں
کرے سواری شاہ رسولاں اِیہ منتاں نت منندا
اج مراد دتی رب اسدی ساعت نیڑے آئی
لکھ کروڑ کوہا ندا پینڈا اک پلک وچہ کھڑسی
مسجد اقصٰے کولوں لنگھیا آسمانیں پہنچایا
دھم پئی وچہ نہ فلکدے کھل گئے دروازے

لئے نذرانے ملک ربانی آکر دے تسلیماں
آیا سید شاہ عرب دا نبی کرن تعظیماں

علیئے موسٰی شکر یا نوچہ کرن فخر وڈیایاں
کر سنگار جنت تھیں حوراں کرن زیارت آیاں

پلک جھلکو چہ گذر گئے حضرت طبق ستاں آسماناں
جبرائیل رہیا وچ سدرے ہوبے زرد نشاناں

چل اگیرے چل اگیرے کہیا سرور شاہاں
کہندا کیا مجال اساڈی رکھاں قدم اگاہاں

نور تجلے چمکن اگے ویکھن لائق تیرے
جے ہک رکھاں قدم اگیرے سڑ جاون پر میرے

لے رخصت جبریل نبی تھیں اوڑک رہیا اتھائیں
اک اکلے چلے سرور آیاں پاک ندائیں

دھریا قدم مبارک عرشیں سن پاپوش گرامی
ملیا صبر قرار عرش نوں ہویا جھک سلامی

کرسی تھیں لنگھ گئے اگیرے پہونچے لامکانے
ہون ندائیں ودھ محبوبا رسل ملے دلجانے

اَدْ اَدْنی تھیں قربت پائی وتھ رہی وچ تھوڑی
رج رج گلاں کیتیاں یاراں کسر نہ باقی چھوڑی

جو ملیا سو ملیا اوتھوں جو منگیا سو پایا
تحفے ہدیئے گھن پیغمبر پلو چہ واپس آیا

جو انعام ڈھیا سرکاروں خلقت وچہ ورتایا
تیریاں عیباں کان پذیرا بخشش منگ لیایا

غزل نعتیہ آنحضرت صلے اللہ علیہ وسلم

موڑ دلا ہن واگ خوشی ول ہولے شاد سوایا
تیرے غم ونجاون والا نبی محمد آیا

دکھ وساریں ہٹھ نہ ہاریں موجیں عمر گذاریں
دل دے خوف ہٹاون والا نبی محمد آیا

جیتوں اڑیا عیبیں بھریا بھار گناہ سر دھریا
تیرے بوجھ اٹھاون والا نبی محمد آیا

جے تدھ کیتی تابعداری حافظ اللہ باری
نہیں تاں عیب دھلاون والا نبی محمد آیا

چنگے عمل کمائیں ایپر عملاں آس نہ لائیں
فضلوں پار لنگھاون والا نبی محمد آیا

شکر الاہوں شاہنشاہوں خاص الٰہی درگاہوں
جنت راہ دکھاون والا نبی محمد آیا

دہرت وچاری درداں ماری شرک ملی جد ساری
جگ دے شرک گواون والا نبی محمد آیا

لاتاں لتے مناتاں ول جد جھکیاں مخلوقاتاں
رب دی طرف جھکاون والا نبی محمد آیا

باطل دیناں وچہ زمیناں جدوں پکھنڈ کھلارے
حق دی طرف بلاون والا نبی محمد آیا

دھند وکار غبار کفر دا پیا اندھیر جہانیں
دینی شمع جگاون والا نبی محمد آیا

کالی رات جہالت والی دُہم ہوئی نورانی
جاں اوہ چانن لاون والا نبی محمد آیا

منتر وید جو شرح مخالف بھلے بے ایمانا ں کلمہ جدوں پڑھاون والا نبی محمدؐ آیا
کور اکھیں سب روشن ہویاں حضرتدے انواروں جگتے نور کھنڈاون والا نبی محمدؐ آیا
جو پیغمبر گزرے پہلے آدم عیسےٰؑ تائیں سب وے حال جتاون والا نبی محمدؐ آیا
غرق ہوئے وچہ بے ایمانی جو لوٹے شیطانے ڈبیاں فیر تراون والا نبی محمدؐ آیا
موسیٰ ویکھ تجلے ذاتی ڈگ پیا کوہ طوروں باہوں پکڑ اٹھاون والا نبی محمدؐ آیا
خیر الناس محمدؐ عربی ناطق امر قرآنوں ملکیں حکم چلاون والا نبی محمدؐ آیا
شربت شہد عقیق پیالے جنتیاندے تائیں کوثر جام پلاون والا نبی محمدؐ آیا
فیض دہندہ رحم کنندہ وڈا حریص امت دا دوزخ کنوں بچاون والا نبی محمدؐ آیا
جسدن نبیؐ تولد ہویا بیت اللہ فرمایا بتاں خاک اڈاون والا نبی محمدؐ آیا
غرق نہ ہووو غرق نہ ہووو تا غیب آوازہ بیڑے بنے لاون والا نبی محمدؐ آیا
بھکھے پیٹ جنہاندے آہے لورایا نوں خالی نال ایمان رچاون والا نبی محمدؐ آیا
دھرتی نال خوشی دے لجی عرش معلےٰ کولوں میرا قرب ودھاون والا نبی محمدؐ آیا
خواب جہالت وچہ جنہاں نوں ستیاں مدتاں گیاں غفلت کنوں جگاون والا نبی محمدؐ آیا
وس چمکار حسنؑ اپنے دا کیتوس جگ دیوانہ گھر گھر عشق لگاون والا نبی محمدؐ آیا
کرا قرار بلے دا جنہاں پھر چا دلوں بھلایا وعدہ یاد دلاون والا نبی محمدؐ آیا
تاج رسالت رکھ سر تے کردا حکم شہانے دینی تخت سہاون والا نبی محمدؐ آیا
جنہاں دلاں تے مہراں جڑیاں چابی لا کرم دی مارے قفل لہاون والا نبی محمدؐ آیا
سینے چاک جنہاندے ہوئے کھا کھا تیغ کفر دی ولدے پھٹ ملاون والا نبی محمدؐ آیا
کرے پیار یتیماں تائیں دُر یتیم سوہارا ہرنے رحم کماون والا نبی محمدؐ آیا
ہک کاسے پانی تھیں حضرت ساری فوج رجائی بھکھیاں طعام کھواون والا نبی محمدؐ آیا
دولت مال خزانے سارے سن خویشاں اصحاباں ربدے نام لٹاون والا نبی محمدؐ آیا
نور العین نواسے اپنے حسنؑ حسینؑ پیارے ربدے راہ کوہاون والا نبی محمدؐ آیا
فتح مبین علی سرکاروں کیتی جدہر چڑھائی کافر مار نساون والا نبی محمدؐ آیا
تیغ کڈھن دی حاجت ناہیں فوج محمدؐ بانوں شاخوں تیغ بناون والا نبی محمدؐ آیا
نصر اللہ دا جھنڈا ایکے لڑدا نال کفاراں جنگ جہاد مچاون والا نبی محمدؐ آیا

سرکشاں دی گردن مارے بیدیناں دھمکاوے
خوشخبراں خوش مژدے دیوے صالح لوکاں تائیں
جاں اوہ پلصراطوں گذرے دوزخ کھڑے پکاراں
کرے طلب زیارت جسدی اگلے مرسل بھارے
سب نبیاں تھیں آخر آیا اول درجے پاوے
کی ہویا جے اُمت اسدی عیب ہزار کماوے
جدوں عدالت سچی اندر خلقت پکڑی جاسی
کل پیغمبر نفسی نفسی کہسن اس دیہاڑے
وانگ ترامے روز قیامت سورج زمین تپاوے
تھر تھر کمبن نبی ربانے کہسن ہک دوجینوں
لے لے نام پکارے دوزخ بیفرماناں تائیں
شان نبی دا تک کے اسدن کہسن منکر سارے
اوہ پچھتاون کم نہ آوے رو رو کرن پکاراں
دوزخ وچہ وگاوے جاسن بیفرمان رسولی
تابعدار نبی دے اسدن کہسن ویکھ نبی نوں
وچہ محمود مقام معلٰے حضرت کرن دعائیں
بخش خدایا بخش خدایا عاصی امت میری
حکم ہووے جا وعدہ اپنا کر وتا ہیں پورا
چن چن اپنے امتیاں نوں حضرت پار لنگھاوے
دوزخ وچوں آپ نکالے عاصی امت والے
جنت دیاں پوشاکاں آون مومن سارے پاون
لے سواری ہر مومن نوں چڑھن محمدی سارے
رفرف اُپر کرن سواری حضرت شاہ رسولاں
ہر مومن نوں وکھو وکھرے پاس ملن سرکارے
پہلوں حضرت داخل ہوون جنت فرحت پاوے

کنوں عذاب ڈراون والا نبی محمد آیا
مسکیناں وڈیاون والا نبی محمد آیا
میری اگ بجھاون والا نبی محمد آیا
سب تھیں آخر آون والا نبی محمد آیا
فخر رسل کہاون والا نبی محمد آیا
لکھاں عیب چھپاون والا نبی محمد آیا
شافع بن کے جاون والا نبی محمد آیا
اُمتی آکھ سناون والا نبی محمد آیا
سایہ نور وچھاون والا نبی محمد آیا
سانوں مدد پوچاون والا نبی محمد آیا
امت جدوں چھوڑاون والا نبی محمد آیا
سچی خبر بتاون والا نبی محمد آیا
ہائے اوہ رب پوجاون والا نبی محمد آیا
جدوں سزا دیواون والا نبی محمد آیا
امت دا غم کھاون والا نبی محمد آیا
اج اوہ وعدہ پاون والا نبی محمد آیا
عیب معاف کراون والا نبی محمد آیا
خوب سوال مناون والا نبی محمد آیا
چنگے ساتھ رلاون والا نبی محمد آیا
نہر حیات نہاون والا نبی محمد آیا
زیور زیب پہناون والا نبی محمد آیا
نوجاں نال چڑھاون والا نبی محمد آیا
جنت فعل لہاون والا نبی محمد آیا
اندر جدوں لنگھاون والا نبی محمد آیا
عرشیں قدم ٹکاون والا نبی محمد آیا

حوراں کرن سلام تمامی خوشیوں سخن الاون
گرو نبیؐ دے حمد الٰہی کہسن مومن سارے
اپنی ہتھیں آپ دلاوے درجے تابعداراں
ایدوں ہووے تیر یتائیں لکھ مبارکبادی
کویں نہ ناز کریہن محمدی اسدی الفت پاکوں
آس فضلدی رکھ پنہیرا جیتوں لکھ گناہیں

اج فردوس سجاون والا نبی محمد آیا
جنت مزے چکھاون والا نبی محمد آیا
وچہ بہشت لیجاون والا نبی محمدؐ آیا
حوراں پاس بہاون والا نبی محمدؐ آیا
کیڈ عطا فرماون والا نبی محمد آیا
عیب تیرے بخشاون والا نبی محمدؐ آیا

غزل دیگر

یارب کریں عنایت مینوں حب عرفان محمدی
توڑے ختم نہ ہووے ہرگز مدح قیامت تائیں
کتھوں نیک کریسی کوئی شان بیان نبیؐ دا
یوسف بھی ہک پاک نبیدا اسمجھو گولا بردا
ڈھونڈن آبحیات سکندر کیوں جاندا کیوں جاندا
ابراہیم چخہ دے وچوں بچیا کسدے پاروں
نوح نبیدا بیٹا اسدن کیوں ڈبدا طوفانوں
حضرت عیسےٰ نوں کھل جاندے معجزے اپنے سارے
نہ تورات انجیل رہی نہ ہور صحیفہ کوئی
جو حقدار نبیدا ہوسی دوزخ استھیں ڈرسی
چن ویکھن دی اسد یتائیں ہرگز لوڑ نہ کائی
واعظ دس نہ ساڈ یتائیں جنت دیاں بہاراں
ہکو سبق اساڈ یتائیں سعدیؒ مرد پڑھایا
جے توں چاہیں سدا فراغت ہو جا قید نبیؐ دا
دکھ عذاب جو دوزخ والے ملاں پئے سناون
عقلانوالے بھی میں ڈٹھے دانشمند سیانے
خوش آواز داؤد نبی دا مول پسند نہ کردے

بخش زبان میری دیتائیں ذکر بیان محمدی
تابھی ہر گل نالوں بہتر فکر دھیان محمدی
شاہ سلیمان شاہی پائی چم آستان محمدی
جبرائیل وحی بھی خادم ہے دربان محمدی
جے مل جاندا اسدیتائیں آب دہان محمدی
اسمٰعیلؑ ذبیح اللہ بھی ہے قربان محمدی
جیکر ہو جاندا اسویلے مسلمان محمدی
تک داجیکر زندگی اندر ہک نشان محمدی
کل کتاباں لچھیاں آیا جاں فرقان محمدی
سب تھیں اول جنت جاسن کلمہ خوان محمدی
جس نے ویکھ لیا ہکواری رُخ تابان محمدی
جنت نالوں ودھ اسانوں گورستان محمدی
عرشوں ودھ مراتب رکھدا ہے دالان محمدی
چھٹ گیا ہر سختی کولوں بندیوان محمدی
سناں دوزخاں نالوں لگے ہک ہجران محمدی
لکھ دانا وانددی بدھ مالے ہک نادان محمدی
سنیاں ہے ہکواری جنہاں خوش الحان محمدی

بھاویں کیڈ سخاوت کوئی دنیا وچہ کماوے
غفقانی کرسدّن بندے عاشق لوکاں تائیں
عشق رسول اللہ دے اندر جو مریا سو تریا
بے اقراری تے بےصبری اسنوں کدی نہ ہوندی
باغ بہار بہشتا لوالے ہرگز ویکھ نہ بھلیں
فرمانداری پاک نبیؐ دی خاکوں سونا کردی
ساری عمراں اندر اسنوں دکھ نہ نیڑے آوے
یاری پاک نبیؐ دی کولوں میں کیوں مکھ بھنوائیں
بیفرمانی اسدی وچوں کسے نہیں پھل پایا
یا رب پاک نبیؐ وا مینوں تابعدار بنائیں

کتھے گنڈ کندوری کتھے دسترخوان محمدؐی
نکھ صحتاں نوں تپھے تسے ہک خفقان محمدؐی
سدا خلاصی دیون والا ہے زندان محمدؐی
جنہوں ولتھیں حاصل ہویا اطمینان محمدؐی
ہر باغوں فوقیت رکھدا باغستان محمدؐی
ہے تاثیر اکسیر رکھیندی پاک زبان محمدؐی
مرلوں اگے کیتا اپنا جس درمان محمدؐی
متھے میرے لکھیا پڑھوں رب عنوان محمدؐی
دوزخ طرف دھکائے جاسن بیفرمان محمدؐی
بخشیں اس پدبر بندیوں خلق احسان محمدؐی

ذکر مدح چہار یار کبار رضی اللہ تعالے عنہم

چار خلیفے پیغمبر دے بہت پیارے چارے
گیتے رب خلائق کارن فیض فوارے چارے
بہت بلند مراتب والے دین منارے چارے
دین رسول اللہؐ دے اتنہ تھم اسارے چارے
اُپر کفاراں بدکرداراں غالب بھارے چارے
آپس وچہ پیار محبت رکھن سارے چارے
منگن فضل ربانان ہردم نور سنگارے چارے
سنگ نبیؐ دی پلصراطوں پار اتارے چارے
جس غز دے وچہ کتھے ہوکے پار سدھارے چارے
بن تلواروں کتیا ندے کڈھ دیہن سنگھارے چارے
بُت پرستاں دے ڈھاہ سٹن ٹھاکردوارے چارے
عدل احسان کماونوالے رب سنوارے چارے
پھیلے وچہ تمام زمین دے اپرا پارے چارے

وچہ آسمان رسالت والے نور ستارے چارے
شکر شہد بناتوں مٹھے عجب چھوہارے چارے
لعل جواہر ہیرے موتی گوہر پارے چارے
کل اصحاب کباراں وچوں نبی نتارے چارے
حملے کرکر غیر تیاں دے بھنن بارے چارے
وچہ سجود رکوع ہمیشہ جھکن ہارے چارے
وحدت دے دریا وچ اللہ تارے چارے
مددگار نبی دے ہوسن حوض کنارے چارے
کفر نفاقی بدعی مشرک چن چن مارے چارے
کر گئے وج ہدایت والا اوہ وجائے چارے
ابابکرؓ تے عمرؓ غنیؓ کرارؓ سوہارے چارے
رکھ رسول اللہؐ دے اللہ ڈال کھلارے چارے
باغ رفاقت حضرتؐ دے وچہ لین جھولارے چارے

ہر منصوبے دیوچہ شامل کرن اسائے چارے — دین رسول دوھاون کارن کردے چارے چارے
نال نبیؐ دے جنت جاسن مار نقارے چارے — رب وسار دیویگا انہاں جنہاں وسارے چارے

وَعَنْ اَنَسٍ رَضِیَ اللّٰہُ تَعَالٰی عَنْہُ قَالَ قَالَ رَسُوْلُ اللّٰہِ صَلَّی اللّٰہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖ وَسَلَّمَ
لَا یَجْتَمِعُ حُبُّ ھٰؤُلَاءِ الْاَرْبَعَۃِ اِلَّا فِیْ قَلْبِ مُؤْمِنٍ اَبُوْبَکْرٍ وَّعُمَرُ وَعُثْمَانُ وَعَلِیٌّ رض

حضرت انسؓ روایت کیتی پاک نبیؐ فرماوے — انہاں چوہاں ندی حب اللہ مومن دے دل پاوے
یعنی مومن باجھ انہاں دا کوئی پیار نہ کردا — اتنا شان صدیقؓ عمرؓ عثمانؓ علیؓ حیدر دا
ہور حدیث اک ترمذی اندر چوہاں دے حق آئی — حضرت شاہ علی اسد اللہ کرے روایت بھائی
رحم کرے رب ابابکرؓ نوں کہیا شاہ ابراراں — جس نے اپنی بیٹی مینوں دتی نال پیاراں
دار الہجرت تائیں مینوں جس چاکے اپڑایا — غار وچ جا نے سنگی رہیا دکھ سکھ نال نبھایا
کر آزاد بلالؓ جیہا جس بخشیا مینوں گولا — چار بھلے جس چا ہڑے میتھے رحم کرے تس مولا
رحم کرے رب عمرؓ ولی نوں جس نے سچ سنایا — تو ڑے سچ آہا کوڑا اندا کہنوں باز نہ آیا
رحم کرے عثمانؓ غنی نوں اللہ پاک تعالیٰ — کرمدے شرم فرشتے جس تھیں وڈیاں شرماں والا
رحم کرے رب شاہ علیؓ نوں نبیؐ دعا فرماوے — یا رب پھیریں حق علیؓ دے جتول پھیر لیجاوے
چوہاں دے حق اندر حضرت کیتیاں آپ دعائیں — حب چوہاں دی یا رب بخشیں توں اساڈے تائیں

نکتہ

نکتہ ہور عجائب مینوں استاداں سمجھایا — خَیْرُ الْقُرُوْنِ قَرْنِیْ حضرت پاک نبیؐ فرمایا
معنے قرن زمانہ آکھن جمع قرون قرن دے — عربی ایہہ حدیث مبارک شاہ رسول زمن دی
باطن والے قرنی وچوں ہور مراد کڈھیندے — چونہہ حرفاں قرنی دیاں کولوں چارے یار گنیندے
قاف کنوں صدیق ربیوں عمر خطاب حقانی — نون کنوں عثمان تے ی وں علیؓ امیر نورانی
چھیکڑ نام چوہاں یاراں چار حرف ایہ آون — نیک زمانہ چونہہ یاراں دا پاک نبیؐ فرماون
بعد نبیؐ تھیں نیک زمانہ سب تھیں ابوبکرؓ دا — استھیں پچھے نیک زمانہ کہیا نبیؐ عمرؓ دا
استھیں بعد عثمانؓ غنی پھر شاہ علی حیدر دا — انہاں زمانیاں دی کوئی ہور زمانہ ریس نہ کردا
جامع پاک کلام نبیؐ دی بہت مدد مغز آئی — بولن وچ الفاظ تھوڑے معنیاں حد نہ کائی

درجہ شان چوہاں یاراں آکھیا نبیؐ سوہاے
قدر علم دا عالم جانن عمر جنہاں نے گالی
دولت دا اوہ قدر پچھانن جنہاں مر کے پائی

لعلاں دی توقیر پچھانن لعلاں دے ونجارے
قدر اولاد پچھانن ماپے جنہاں مصیبت جالی
قدر یاراں دا یار پچھانن ہو وجیاں خبر نہ کائی

مناقب حضرت ابوبکر صدیق رضی اللہ تعالےٰ عنہ

شان صدیق اکبر دا تینوں سن ہیں ذکر سناواں
وال ڈگا ہک داہڑی وچوں اڈیا وچ ہوائی
اتنا شان صدیق اکبر نوں بخش ہویا سرکاروں
ہور فضیلت ابوبکر دی نقل کراں مشکواتوں
حضرت بی بی عائشہؓ ہکدن تک آسمانی تارے
یا نبیؐ اللہ جتنے تارے ہین اپر آسماناں
دفتر وچ کسیدے اتنیاں ہوسن درج نکوہاں
تاریاں نال برابر جسدیاں نیکیاں ہویاں بھائی
اِنَّ مَعَیکُمْ لَنشتحُ جسنوں رب فرمایا
ابابکر نوں درجہ ملیا یاراں غاراں والا

ہکدن کنگھی پھیرن بیٹھے ریش مبارک تائیں
قبرستان کسے دے اندر جا جھڑیا اوہ بھائی
گورستان تمامی بخشیا وال ہکی دے پاروں
آئی ایہہ حدیث مبارک سرور عالی ذاتوں
خدمت وچ رسول اللہ دی عرض سوال گذارے
انت انہاں دا کسے نہ پایا جن ملک انساناں
حضرت کہیا باپ تیرے لئے دفتر لکھیاں ہویاں
اسدی مدح سناون سندی کسنوں طاقت آئی
بھی اِذْ ہُمَا فِی الْغَارِ تے اَلْاَتْقیٰ وڈا نیک بنایا
ایسا درجہ نہیں کسے دا منکر دا منہ کالا

مناقب حضرت عمر فاروق رضی اللہ تعالےٰ عنہ

دوجا یار رسول اللہ دا حضرت عمرؓ سوہارا
کتنی واری رائے عمر دی پاک نبیؐ آزمائی
ہولی بانگاں دیون لگے مومن ڈھلیاں ڈھلیاں
اچی کلمہ آکھ سنایا وچہ بازاراں گلیاں
ابوجہل نے ہوش بھلائی رو رو پھاٹے تلیاں
بت پرست کفار قریشاں کھان پکان بھلایا

جسدی رائے پسند کریندا خالق سر جنہارا
جویں صلاح عمر دی آہی اولویں آیت آئی
جدوں عمر ایمان لیاندا اچیاں بانگاں ملیاں
ٹھنڈے ہوئے تندور کفاراں سینے بھاہیں بلیاں
بدقوماں سب ویکھ عمر نوں وانگ کڑاہی تلیاں
چھپیا ہویا دین نبی دا وچہ جہان کھنڈ آیا

ظلم کفاروں ڈر کے مومن پڑھدے چھپ نمازاں
نال کفاراں رلمل مومن ڈر کے کرن گذارے
ضد رسول اللہ دی جیو کوئی کردا نال انکاراں
وچہ کفر اسلام نکھیڑا پایا عمرؓ سوہارے
ایسا سایہ اُپر کفاراں پایا شاہ عمرؓ نے
پورے نو سو بتخانے دی اس نے خاک اُڈائی
نو سو قلعہ فتح اُس کیتا کافر بے ایماناں
ہکدن گھوڑی سیون بیٹھا عمر خطاب سوہارا
سورج چھپ گیا آسمانی پیا انھیر جہانی
لوکاں جاتا نازل ہوئی ساعت محشر والی
جبرائیلؑ خدا دے حکموں پاس نبیؐ دے آیا
دیہو تسلی خلقت تائیں حشر نہیں ایہ کوئی
جدتک عمرؓ دعا نہ کرسی جو ہے دوست تیرا
سنکے حال نبیؐ تھیں خلقاں پاس عمرؓ دے آیاں
کیتی عمرؓ دعا مبارک وچہ جناب الٰہی
واہ واہ ہیبت عمر ولی دی واہ پایا مردانڈا
جنگا نوچہ جے عمر بہادر تیغ کدی لشکالے
پورے طور حمایت کیتی اس نے دین نبیؐ دی
شمس شریعت والے استھیں پائی ہے زیبائی
چھوڑ امیری لئی فقیری عمرؓ امیر یگانے
شوق نبیؐ دے عمرؓ ولی نوں جد بھانبڑ بھڑکائے
کل پوشاکاں زینت ناکاں گلوں اتار گرایاں
ملکیں حکم چلاونوالا سے بردیاں دا مولا
عزت عظمت دولت حشمت اسنے ولوں بھلائی
کرن روایت روز قیامت دین اسلام الٰہی

اُسدن کلمہ آکھن لگے اُچیاں نال آوازاں
ننگی کر تلوار عمرؓ نے وکھرے کیتے سارے
کہندا عمر اسالوں دسو اسدا سیس اتاراں
تاہیں اس فاروق سدایا اندر عالم سارے
جھیڑا کافر تکے عمر نوں ڈگ پیوے منہ پرنے
نو سو مسجد عمر اپنی وچہ عمرؓ تیار کرائی
سائے شاہ عمرؓ دے کولوں بھاج پیوے شیطاناں
دھپ لگی تاں سورج دیول کیتا ہک نظارا
رات پئی وچہ عالم سارے پائی خلق حیرانی
کلمل ہو کے پاس نبیؐ دے آئی خلق سوائی
کہندا بعد سلام نبیا اللہ ایہہ فرمایا
ایہ ہک خفگی عمر ولی دی سورج اُپر ہوئی
اسے حال قیامت تائیں رہسی جگ اہنیرا
کرو دعا جو نکلے سورج پاوے جگ روشنایاں
اوسے ویلے نکلیا سورج ہوئی دور سیاہی
جسدے ہک نظارے کولوں سورج بھی چھپ جاندا
پنکھی پھڑک زمیں تے ڈگدے آدم کون وچارے
شرع محمدی ظاہر کیتا ہمت عمرؓ ولی دی
علم حلم دی اوس وڈیائی زینت تے زیبائی
حب نبیؐ وچہ صدقے کیتے دولت مال خزانے
خویش قبیلے محل رنگیلے ماپے گھول گھمائے
اندر عشق رسول اللہ دے گودڑیاں تن لایاں
فاقہ فقر قبول وچارا رہیا نبیؐ دا گولا
خاطر دین رسول اللہ دے مسکینی سر چائی
شکل بندیدی بنکر آوے جیونکر حاکم شاہی

پچھدا پچھدا لوکاں کولوں آدمی پاس عمرؓ دے
کرے مصافحہ نال محبت جیونکر دوست کر دے

کہیسی وین اسلام جو سالوں آہا شوق ملن دا
شکر خدا دا حاصل ہویا مطلب میرے من دا

دنیا اندر تساں اساڈا عزت شان ودھایا
اس نکوئی بدلے تینوں میں اج ویکھن آیا

جھنڈا لوز ملیگا عدلوں شاہ عمرؓ دے تائیں
اسدے سائے ہیٹھ کھلوسن جیہڑے لوک بنائیں

عمرؓ امیر برابر جگ وچ کسے نہ عدل کمایا
سوہنا پت جوان رنگیلا عدلوں مار مکایا

مناقب حضرت عثمان غنی رضی اللہ تعالےٰ عنہ

شان بیان عثمان غنی دا وچ حساب نہ آیا
نبی کہیا اوہ ہوسی ساڈا جنت وچ ہمسایا

بی بی عائشہ کرن روایت کہیا سرور سائیں
جبرائیل خدا دی طرفوں کہیا میرے تائیں

عاصی مومن ستر ہزاراں نال طفیل عثمانے
دوزخ تھیں بچ جنت جاون پاون فضل ربانے

کرن روایت ہک میت پر گزرے شاہ جہاناں
آکھن لگے اسدے اتے نازل قہر ربانا

تو لگے اسیں جنازہ پڑھئے کدی نہ بخشیا جاوے
دائم اسنوں قہر الٰہی دوزخ دھکے کھاوے

لوکاں پچھیا یا نبی اللہ کی اس عیب کمایا
ویری ایہ عثمان ولی دا پاک نبی فرمایا

ویری جو عثمان ولی دا ہے اوہ ویری میرا
میرا ویری ویری اسدا دائم دوزخ ڈیرا

جس پیار میرے اصحاباں میرا اوہ پیارا
میرا دوست ربدا دوست ہوگیا پار اوتارا

وچ زمان عثمان ولیدے کال پیا ہکواری
ڈاہڈی عاجز کال نزولوں ہوئی خلق بچاری

ان اناج نہ ڈھونڈیاں لبھے ایسی سخت انائی
مسکیناں نوں فاقے کولوں جان لباں تے آئی

شام اندر عثمان غنی نے بھیج دتے کروانی
شاید اس ولایت اندر ہوگ غلہ ارزانی

آٹا دانہ جو کجھ لبھے سب خرید لیاؤ
مسکیناں محتاجاں تائیں عیداں آن کراؤ

کیتا جاں دریافت جاکے شام اندر کرواناں
اوتھوں بھی نہ لدھا کوئی نہ آٹا نہ داناں

لکھ کے خط عثمان ولی نوں جلدی انہاں اپڑایا
کیتی بہت تلاش ولیکن غلہ ہتھ نہ آیا

بھیجیا پھیر جواب انہانوں شاہ عثمان تدائیں
خالی بوریاں لیکے تساں ملکے وڑنا ناہیں

راہ تساڈا تک تک اگے جیون لوگ بچارے
جے اوہ خالی تکن تسانوں مرجاون گے سارے

واپس ہوندیاں رستے وچوں ریت تساں بھر لینی
تاجو ویکھ غریباں تائیں ہووے نا بے چینی

القصہ کرواناں جاں اوہ خط مطالعہ کیتا
فوراً کر تعمیل حکم دی بوریاں دامنہ سیتا

ریت جنگلدی لدکے قافلہ آن مکے جد وڑیا
ویکھ اناج غریباں تائیں عیدی دا چن چڑھیا

کل محتاج عثمان غنی ول آئے کرکے دھایاں
مہر کرو کجھ بخشو سانوں کیا کجھ جنساں آیاں

شاہ عثمانؓ حیران دلیو چہ راغب طرف الٰہی
کرن دعائیں یارب سائیں تینوں بے پرواہی

ہویا وڈا قریب جیہڑے تھیں ایہ قصد بھلیرا
تینوں معلم نیت میری پردہ کجیں میرا

کرکر عجز نیاز ہزاراں سجدے تھیں سرچایا
بسم اللہ پڑھ دھاگا کھچیا رکھیں شرم خدایا

ہوئی دعا قبول دلیدی فضل کیتا رب باری
ریت جنگلدی چھٹاں اندر آٹا ہوگئی ساری

ایسا نکا چٹا آٹا آدم پیہے نہ کوئی
ونڈ دتا مسکیناں تائیں خلقت راضی ہوئی

کس مراتب لوں پہنچاوے حضر تدی مایوسی
ایسا معجزہ نبیاں کولوں صادر ہویا ہوسی

رکھیں حب عثمان ولیدی جنت چاہیں جیتوں
آٹا ریت کریسی تیرہاں جیبا لوالیاں ریتوں

دھن عثمان غنی جس کولوں ملک حیا کریندے
جبرائیل جہے بھی جسنوں آن سلام کہیندے

مناقب حیدر کرارؓ قاتل کفار اسد اللہ الغالب علیؑ ابن ابی طالب کرم اللہ وجہہ

حیدر صفدر شیر الٰہی ابو طالب دا جایا
جسدے ہتھوں اللہ صاحب خیبر فتح کرایا

بھائی تے داماد نبیؐ دا نالے یار گرامی
جس نے خدمت پاک نبیدی کیتی عمر تمامی

جنوں اگے پاک نبیؐ دیاں اوہ تعظیماں کردا
مائی لوں لے اٹھ کھلوندا دیکھ قدم سرور دا

جمدا مومن پیش بلوغت اس اسلام لیاندا
اسدی عمرے مرداں وچوں کسے ایمان نہ آندا

حضرت پاک نبیؐ فرمایا میں ہاں شہر علم دا
علیؑ ایہی دروازہ اسدا صاحب وڈے کرم دا

موسیٰ تے ہارون جیونکر آہے دو لوئیں بھائی
اینویں علیؑ اساڈا بھائی کہے رسول خدائی

کے تھیں جد نبیؐ مدینے نے تشریف سدھائے
ہک ہک مکی ہک ہک مدنی سب بھرا بنائے

کل انصار مہاجر بن گئے آپس اندر بھائی
تاحضرت علیؑ اکلا رہیا دلو چہ حیرت آئی

رووَن لگا تاں پھر حضرت پچھیا نال پیاراں
دس علیؑ کیوں رووَیں تینوں کیہڑیاں پین وچاراں

علیؑ کہیا سب سنگ میر یدا اک اک بھائی ہویا
میرا کوئی بھرا نہ بنیاں اس گلوں میں رویا

پاک نبیؐ فرمایا تینوں بھائیاں لوڑ نہ کائی
دنیا اتے قیامت اندر میں ہاں تیرا بھائی

لحمک لحمی جسمک جسمی توں میرا میں تیرا
گوشت تیرا گوشت میرا لہو تیرا لہو میرا

بھی انت منی وانا منک حیدر نوں فرمایا
یعنی توں مینتھیں میں تیتھیں فرق نہیں کجھ آیا

حدیث :۔ لَا یُحِبُّ عَلِیًّا مُنَافِقٌ وَّلَا یُبْغِضُہٗ مُؤْمِنٌ ؂

کرن روایت ام سلمہؓ تھیں جو ہے حرم نبیؐ دا
بغض عداوت نال علیؓ دے مومن کرے نہ کوئی
اتنا پیار علیؓ دا آہا پاک نبیؐ دے تائیں
اُم عطیہ کرے روایت ترمذی اندر آیا
دُور گیا اوہ لشکر نبویؐ کرن جہاد لڑائیاں
اُم عطیہ کہے جو خود سُنیاں پاک نبیؐ نوں
جدتک علیؓ پیارا میرا مینوں نظر نہ آوے
جج وداعیوں واپس جس دم آئے سرور سائیں
مَنْ کُنْتُ مَوْلَاہُ یارب میں ہاں مولا جسدا
یارب جو کوئی دوست اسدا توں بھی دوست جانی
جاں ایہ نبی دعائیں کیتیاں وچہ جناب خدا دی
ہر مومن دا مولا تینوں پاک نبیؐ فرمایا
سخی بہادر حیدر جیہا دنیا وچہ نہ کوئی
درجہ حضرت شاہ علیؓ دا وچہ حساب نہ آیا
چارے یار رسول اللہ دے آپس وچہ پیارے
روز قیامت کرن شفاعت چارے او گنہاراں
جو کوئی حب انہاندی رکھے بخشاویں اوگنہارا
جسنوں حب نہ چونہہ یاراندی دلوچہ ہوسی لوری
چارے یار نبیؐ دے پیارے برحق تے آمنا
یاری وچہ برابر سارے نال نبیؐ سرور دے
رضی اللہ تعالیٰ عنہم آکھاں لکھ لکھ واری

حضرت کہیا منافق نوں نہیں ہوندا پیار علیؓ دا
اہل ایماناں حب علیؓ دی واجب لازم ہوئی
سُن میں تینوں ہکواری دا ذکر بیان سنائیں
پاک نبیؐ ہکوار علیؓ نوں لشکر نال رلایا
پچھوں حضرت حیدر کارن کردے نت دعایاں
ہتھ اُٹھا فرماندے آہے ربا میل علیؓ نوں
تد تک جند نہ نکلے میری پاک نبیؐ فرماوے
خم غدیر اپر بھی کیتیاں حیدر کارن دعائیں
فَعَلِیٌّ مَوْلَاہُ ہووے علیؓ بھی مولا اُسدا
جو کوئی اسدا دشمن ہویا دشمن اوہ پچھانی
کیتی عمرؓ علیؓ نوں تائیں آن مبارک بادی
شام صبح تدھ خوشیاں ہووِن اے بُوطالب جایا
زہد سخا شجاعت قوت ختم علیؓ تے ہوئی
جسدی خاطر لتھا ہویا سورج رب چڑھایا
چوہاں پاک نبیدے اُتوں جاناں تے سروارے
نال طفیل انہاندی جنت جاسن لکھ ہزاراں
کنوں پیار تنہاندے اسدا ہوسی پار اُتارا
لکھ عبادت کرے بہشتوں دوری دوری دوری
دوزخ اندر سڑسن جنہاں حق انہاندا بھنّا
درجے وکھو وکھ صدیق عمرؓ عثمانؓ حیدر دے
یارب حب انہاندی سانوں دیویں عمراں سلدی

مدح ازواج مطہرات آل ذات و اصحاب عوام نبی علیہ السلام

رضی اللہ تعالے عنہم اجمعین

کل ازواج رسول اللہ دے جتنے ہین تمامی
ادب انہاندا کرنا سانوں ہکو جتنا آیا
اللہ پاس لحاظ جنہاندا ہر کوئی ادب کریندا
ادب کنوں اوہ ستراں اندر کدی نہ ہرگز جاندا
وچہ قرآن جنہاندیاں صفتاں آپ خدا فرمایاں
چاچے پاک رسول اللہ دے وڈیاں شاناں والے
استھیں بعد اصحاب نبیؐ دے جتنے ایہن سارے
عالی شان مراتب تنہاں اللہ پاک بنائے
رضی اللہ عنہم و رضوا عنہ آیا حق جنہاندے
اُولٰئِکَ هُمُ الصّٰدِقُوْنَ اوہ رب سچے فرمایا
جس بکواری پاک نبیؐ نوں ڈٹھا نال ایمانے
واہ سبحان اللہ دھن قسمت کل اصحاباں یاراں
حضرت کہیا جو کوئی سنگے منے میرے تائیں
جس دھرتی اصحاب نبیؐ دا دفن جے ہووے کوئی
جس مومن لئی حب نبیؐ دی بھی کردا عمل ثواباں

سبھناں اُتے رحمت ربدی شامل فضل مدامی
آپ حضوروں رب جنہاندا ستر شرم بنایا
جبرائیل بھی پاک نبیؐ نوں باہر سینہے دیندا
جدوں ضرورت پوندی آہی باہروں آن بلاندا
رضی اللہ کہاں لکھواری کل مومن دیاں مایاں
حمزہؓ تے عباسؓ دوہاں نے ہوون فضل نرالے
نال صدقے میں سبھناں تھیں وارے وارے وارے
کرکے مجلس پاک نبیؐ دی جنہاں فیض اکٹھے
راضی رب انہاں تھیں ہے اوہ راضی رب تھیں ہندے
بعد ایماں لوں اصحاباں تھیں کسے نہ چھوڑ الایا
سنگ نبیؐ دے جنت جاسی کہیا نبیؐ یگانے
جنہاں زیارت پاک نبیؐ دی کیتی لکھ لکھ واراں
دیکھنوالے تھیں ست حصے لیندا اوہ جزائیں
کل قطعہ اوہ بخشیا جاوے اتنی برکت ہوئی
راوی کہندا بیشک اوہ بھی ملسی نال اصحاباں

عَنْ اَبِیْ سَعِیْدِ نِ الْخُدْرِیِّ قَالَ قَالَ رَسُوْلُ اللّٰہِ صَلَّی اللّٰہُ عَلَیْہِ وَسَلَّمَ لَا تَسُبُّوْا اَصْحَابِیْ فَلَوْ
اَنَّ اَحَدَکُمْ اَنْفَقَ مِثْلَ اُحُدٍ ذَهَبًا مَا بَلَغَ مُدَّ اَحَدِهِمْ وَلَا نَصِیْفَهٗ
حدیث دیگر:- اَکْرِمُوْا اَصْحَابِیْ فَاِنَّهُمْ خِیَارُکُمْ ط

ابو سعید اصحاب جو خدری کرے روایت بھائی
احد پہاڑ برابر سونا کرے خیرات جے کوئی
عزت کریو تسیں انہاندی جو اصحاب ہمارے
شوق نبیؐ وچہ جنداں ملے انہاں گھول گھمائے
پاک نبیؐ دے پچھے انہاں خویش قبیلے چھوڑے
پاک زبان نبیؐ دی وچوں امر جو باہر آیا
حضرت ہکی لڑائی اُپر امر کیتا اصحاباں

حضرت کہیا اصحاباں نوں گابل نہ کڈھو کائی
اُدھ پڑوپی اصحاباں دی استھیں بہتر ہوئی
پس تحقیق تساڈے کولوں ہین چنگے اوہ سارے
چھوڑ وطن بیوطن ہوئے دکھ درد قضیے پائے
کعبے ول ہوئے متوجہ تاں تھیں مکھ موڑے
اُسے وقت قبولیا اُنہاں رتی فرق نہ پایا
وچہ مقام فلانے تسیں جاؤ نال خشتاباں

کل سوار پیادے جہڑے ہمت کر لیو یارو — اتنی جلدی کرو جو دیگر اوتھے چل گذارو

سن فرمان نبیؐ دا سارے ٹرپئے واہو واہی — راہ وچ سورج ڈبن لگا اپر اپڑے ناہیں

نال لحاظ وقت دے بہتاں راہ وچ عصر گذاری — بہتاں توڑ پڑھی وچ جیویں فرمایا نبی غفاری

رستے والے کہن انہاں نوں تساں نماز نہ کائی — مغرب وقت نماز عصر دی کیتی تساں ادائی

اوہ آکھن جو امر نبیؐ تھیں تساں خلاف کمایا — روا نماز تساڈی ناہیں دوہاں جھگڑا پایا

حضرت کہیا دوہاں فریقاں خلل نماز نہ کوئی — رب نبیؐ دا خوف دوہاں نوں عصر دوہاں دی ہوئی

انہاں لحاظ وقت دا کیتا انہاں لحاظ نبیؐ دا — روا نماز دوہاں دی ہوئی واہ وا صدق عقیدہ

دھن اصحاب رسول اللہ دے دھن جنہاں دی یاری — ہر گل اندر پاک نبیؐ دی کردے تابعداری

شان بیان نہ اصحاباں دا ہووے آخر توڑی — جے لکھ صفت بیان کرائیں پھر بھی ہوسی تھوڑی

کل انصار مہاجر جہڑے سبھناں نوں صلواتاں — قرب حضور رسول اللہ دیاں پایاں جنہاں براتاں

کل غلام جو پاک نبیؐ دے عالیشان گرامی — لکھ لکھ رحمت رب سچیدی نازل تنہاں مدامی

یا رب نال طفیل نبی دی بھی اصحاب کباراں — رحمت نال غلاماں سبھناں بھی سب تابعداراں

بخش محبت وحدت والی کریں ہدایت مینوں — سنت اپر عمل کرائیں سب توفیقاں تینوں

مدح اہل بیت حضرت جنت خاتون بنت سید الثقلین و
ام حسنین الشریفین رضی اللہ تعالےٰ عنہم اجمعین

اہل البیت رسول اللہ دی مدح کہاں لکھواری — وچ قرآن جنہاں دیاں صفتاں کیتیاں اللہ باری

حضرت پاک نبیؐ فرمایا اہل البیت جو میری — وچ تساڈے اینویں ہے جیویں نوح نبی دی بیڑی

جو کوئی چڑھ سدا اسدے اپر اوس خلاصی پائی — جو کوئی پچھے رہگیا استھیں تس ہلاکت آئی

ہے جبدار جو آل نبیؐ دا وگدا جنت جاسی — تے ویری آل رسول اللہ دا کدے نجات نہ پاسی

بیٹی حضرت پاک نبی دی شان بلند کمالوں — سرور کہیا فاطمہؓ ایہی ٹکڑا میرے نالوں

زہرا خاتون لقب سداوے جنت دی ملکانی — کیسے غلامی اسدی جو کوئی اہل بہشت سوانی

روز قیامت کل خلقت نوں حکم اللہ فرماوے — اکھیاں میٹو یاد پیمبر دی بیٹی پار سدہاوے

کل خلقت تھیں ستر کراوے آپ خداوند عالی — مائی حسنؓ حسینؓ ولی دی حسبوں نسبوں عالی

اتنا پیار رسول اللہ دا آہا زہرا مائی
رنج کرے جو زہرا تائیں پاک نبی فرماوے
اُس بابل دی بیٹی جسنوں رب سردار بنایا
دو ہتے پاک رسول اللہ دے حسن حسین نورانی
دو شہزادے ولی خدا دے شاہنشاہ شہیداں
دونویں غالب شیر الٰہی افسر اہل ایماناں
دونویں صابر دونویں شاکر دونویں مرد غفاری
دونویں حسن رسول اللہ دے عکسی دو آئینے

چھ ماہ حضرت پچھے جیوی ویسی کدی نہ آئی
رنج کیتا اس میرا بیٹا ئیں کدی نجات نہ پاوے
اُحد پہاڑ قبول نہ کیتا سونا بن کے آیا
نور نبی دے جگر علی دے زہرا دے دلجانی
اہل ولایت پیر ہدایت پشت پناہ مریداں
دوہاں راہ خدا دے اندر دتیاں اپنیاں جاناں
اہل بہشت جواناں اندر دوہاں دی سرداری
دوہاں چراغاں دی روشنائی ہوندی وچ زمینے

وَاخرج ترمذی ان النبی صلی اللہ علیہ وسلم اَخَذَ الحسن وَ الحسین فقال مَن احبنی واحب
ھذین واباھما وامھما کان معی فی درجتی یوم القیمۃ :- حدیث دیگر -
قال علیہ السلام من احبھما فقد احبنی ومن ابغضھما فقد ابغضنی -

راوی کرے بیان روایت ترمذی اندر آیا
کرے پیار جو مینوں نالے انہاں دوہاں دیتائیں
روز قیامت نال میرے اوہ میرا درجہ پاوے
ہور روایت ابن عباسوں کہندا نبی سوہارا
جو کوئی ویر انہاندا رکھے میرا بھی اوہ ویری
اکدن پاک رسول اللہ تھیں کسے سوال الایا
حضرت کہیا بہت پیارے حسن حسین اسانوں
جنت خاتون ترت انہانوں پاس رسول بلایا
کہے اسامہ پاک نبی ول میں کموار گیا سی
چادر وچ لپیٹیا ہویا تے میں عرض الایا
حسن حسین شہزادے دونویں حضرت کھول وکھائے
یا رب سائیاں ایہ دو بیٹے مینوں بہت پیارے
ہور روایت ترمذی اندر بوہریرہ تھیں لیاون
مسجد نوں تشریف مبارک حسن حسین لیاندی

حسن حسین ولی نوں ہکدن پکڑ نبی فرمایا
بھی ماں باپ انہاندے سندی حب رکھے ہر جائیں
یعنی رنج تناندی آلفت وچ بہشت لیجاوے
جو کوئی دوست انہاں دوہاں دا مینوں اوہ پیارا
حب عداوت انہاں دوہاندی حب عداوت میری
سارے ٹبروں کون تسانوں بہت پیارا آیا
پھر فرمایا سد و میریاں انہاں دوہاں پتراں نوں
حضرت چم اونہاں ندیتا ئیں سینے نال لگایا
اُپر پشت رسول اللہ دے چکیا بھار ڈٹھا سی
یا نبی اللہ ایہ کی تساں اُپر کنڈ اٹھایا
تے اللہ اگے دوہاں کارن موہوں دعا فرمائے
رحم کریں توں دوہاں اُپر پاون فضل نیارے
منبر تے چڑھ حضرت ہکدن خطبہ پئے سناون
چولے لال گلاں وچ آہے چھوٹی عمر دوہاندی

اُونڈے اُونڈے ڈِگ ڈِگ لونڈے ضعفوں چل نہ سکدے
اپنے اگے آن بٹھائے نال پیار عطا ئیں
مال اولاد تساڈے فتنہ بیچ خدا فرمایا
میں جاتا مت زخمی ہوون ڈگدے نظری آئے
کر و خیال جو کتنی شفقت آہی پاک نبیؐ نوں
سجدے اندر آہے بکدن پاک رسولؐ خدا دے
اوسے ویلے حکم خدا دا سجدے اندر آیا !
جسو ویلے ایہ اُترن آپے توں بھی تاں سر چائیں
واہ سبحان اللہ کیا عزت شرف اتے سرداری
حضرت انسؓ اصحاب نبیؐ دے وچ بخاری کہیا
یعنی جیونکر شکل حسنؓ دی نال رسولؐ مساوی
بہت مشابہ نال نبیؐ دے شکلاں دوہاں بھایاں
حضرت شاہ علیؓ فرمایا شکل حسنؓ دی پیاری
منہ نک اکھیں بازو سینہ حلیہ اُتلے تن دا
بیٹھیاں ہویاں دیکھے جو کوئی شاہ حسنؓ دیاں ئیں
ڈٹھے حسن حسین شہزادے جس مومن نے بھائی
جو ہیں ثواب دیدار نبیؐ دا تویں ثواب اُنہاندا

منبروں آتر اٹھائے حضرت دو لویں چن چمکدے
تے خطبے وچ فرمایا حضرتؐ حاضر لوکاں تا ئیں
دیکھو جب انہاندی مینوں منبر تھیں اُترایا
خطبہ چھڈ اُٹھائے اپنے اگے آن بٹھائے
خطبہ چھوڑ اُٹھایا جلدی حسنؓ حسینؓ ولی لوں
لاڈوں پشت اُپر چڑھ بیٹھے دو لویں ایہ شہزادے
میں ناراض ہوساں جے تبیا تدھ سجد لیوں سر چایا
فاطمہؓ دے فرزند پیارے رنجش پاون ناہیں
رب العزت آپ جنہاندی کردا خاطرداری
نال نبیؐ دے کوئی مشابہ نہیں حسنؓ دے جیہیا
ایسی شکل نہ ہور کسیدی کرے روایت راوی
شکل نبیؐ دی ویکھن کارن دو تصویراں آہیاں
سر تھیں لیکے سینے تائیں وانگ نبیؐ دے ساری
سگواں وانگ رسول اللہ دے آہا شاہ حسنؓ دا
اینویں جاپے بیٹھا ہے ایہ سرورؐ عالم سائیں
گویا پاک رسول اللہ دی اس زیارت پائی
جو کوئی مجلس کرے انہاندی عیبوں پاک ہو جاندا

فضائل حضرت امام حسنؓ علیہ السلام

جس دن حسنؓ تولد ہویا حکم کیتا رب سائیں
جبرائیل مبارک لیکے جلدوں نبیؐ وَل چلیا
فطرس نام آہا اُس کولوں پچھیا جبرائیلے
کہندا فطرس حکم رب دے وچ مینوں غفلت ہوئی
پھر اُس فطرس جبرائیلوں پچھیا اسدا حالا

جبرائیلا ونج مبارک آکھ محمدؐ تائیں
راہ وچ اسنوں ہور فرشتہ ملیا چلیا بلیا
کی ہویا دس فطرس تینوں کیوں بیٹھوں اس حیلے
آتش غضب جلایا مینوں ہور گناہ نہ کوئی
جبرائیل کہیا ہے مینوں بھیجیا رب تعالے

جمیاں حسن علیؑ دا بیٹا گھر گھر ہوئی شادی
فطرس نام نبیؐ دا سنکے کہندا اُسدی سائیں
منکے فضل کرے رب مینوں برکت شاہ عربدی
خدمت وچ نبیؐ دے آندا فطرس کولے کھولے
ادب سلام مبارکبادی ہو چکی حد ساری
ہے ایہ ملک چہارم فلکوں جبرائیل الایا
کرو دعا جو اسدیتا بیں بخشے نور الٰہی
تا پھر پاک نبیؐ فرمایا جبرائیلے تائیں
انشاء اللہ جاندا رہسی سارا ساڑ ملک دا
جبرائیل نے اولویں کیتا جیوں حضرت فرمایا
سڑیا بدن ہویا مڑ تازہ نکلی لاٹ حسندی
اوگنہار انلدے اُس اوگن جمدیاں معاف کرائے
نوری ملک عذاباں وچوں نکلے پا خلاصی
سب صحابہ پیغمبرؐ دا آل نبیؐ نوں ہو یا
حضرت جعفر صادق اپنے باپ کنوں فرمائے
کتنے تازی کوتل گھوڑے چلن پیش انہاندے
اُچیاں ہو کے جاون ویلوچہ جانن بے تعظیمی
اللہ لوک محب خداوے جد اللہ ول جاون
تد منظور خدا نوں ہوون خودی سٹن جد ساری
شاہ حسن جد بیت اللہ نوں کردے حج تیاری
دو واری کل مال حسن نے ربدے نام لٹایا
اتیھوں تک جو جوڑا پیروں دیون نام خدائی
ہک موزہ جد نام خداوے پیروں لاہ کے دیندے
دھن نبیؐ دھن علیؑ سوہارا دھن علیؑ دے جائے
ہور روایت ابن عباسوں ترمذی اندر آئی

چلیا ہانیں پاک نبیؐ نوں کہن مبارکبادی
جبرائیلا پاس نبیؐ دے مینوں بھی لے جائیں
جبرائیل اٹھا کر اسنوں آندا جھبدی جھبدی
وحی مبارک آکھی حضرت خیر مبارک بولے
حضرت پچھیا جبرائیلا ہے ایہ کون آزاری
غیرت قہر الٰہی اسدا ہر اک کھنب جلایا
رحمت آوے زحمت جاوے ہووے دور سیاہی
جثہ اسدا شاہ حسینؑ دے جثے نال لگائیں
جاں ایہ صاف ہویا تا ویکھیں کیسا نور چمکدا
اوسے وقت فرشتے اُتے اللہ رحم کمایا
اتنی برکت جمدیاں ہوئی حضرت شاہ حسندی
تاہیں جبرائیل ہوریں بھی دین مبارک آئے
وس پئی تیرا تیر بیتائیں کیوں نہ اوہ بخشاسی
نہیں تاں سکا بیٹا نوحؑ دا کافر ہوکے مویا
پیر پیادیاں شاہ حسن نے پندرہ حج نبھائے
ایپر اولوں کعبے دیول چڑھکے مول نہ جاندے
پیریں چل کے جاہن ہمیشہ ایہا چال قدیمی
فخر تکبر تے وڈیایاں ساریاں دلوں ہٹاون
اُچے نام دھرایا اُچا منہ وچہ پئی انگاری
پیر پیادے چل کے جاون ڈھونڈن نہ اسواری
ترن واری وچہ راہ مولاوے کر تقسیم اڑایا
دوجا جاں بنواون اوہ بھی ہور لیجاوے بھائی
دوجا ہور سوالی آئے اوہ بھی بات کرینلدے
جنہاں راہ خداوے اندر جاناں مال لٹائے
ہکدن موہڈیاں اُپر حسنؑ نفل چایا نبیؐ خدائی

شخص کسے نے ویکھ حسنؑ نوں ایہ گل آکھی بھائی
وچہ جواب رسول اللہ نے استائیس فرمایا
واہ واہ نیک نصیب تنہاندے واہ واعلی پایا
یارب حب امام حسنؑ دی بخشیں میرے تائیں

لے فرزند علیؑ دے کیا تلہ عجب سواری پائی
تیری سواری چنگی نہیں اسوار بھی چنگا آیا
حضرت پاک رسول جنہاں نوں موہڈیاں اُپر چایا
نالے شاہ حسینؑ ولی وی کریں قبول دعائیں

فضائل حضرت امام حسینؓ علیہ السلام

چھوٹا بھائی حسنؑ ولیدا شاہ حسینؑ سوہارا
جسدی خبر شہادت پہلوں ملکاں آن سنائی
پھر جد واقعہ ہوئی شہادت دھمی خبر جہلانے
شور پیا اسمان زمیں وچہ لہو فلک تھیں جاری
غیب کنوں آوازہ آوے جیوں کوئی دردوں روندا
شیر اتے بگھیاڑاں کیتی راکھی بدن شہیداں
قاتل شاہ حسینؑ ولی دے جتنے آہے سارے
کالا منہ کسے دا ہویا سڑیا وانگ چواتی
ہکنا ندیاں سرانو چہ وڑدے ڈٹھے سپ لوکایاں
ابن زیاد تے ہور جواسدے آہے یار منہ کالے
ہکنا ندیاں سرانو چہ اوہ سپ وڑدے وارو واری
ہکناں اُپر اگ الیبے آون نت قہر دے
جس معصوم علی اصغر نوں ماریا تیر نکارے
اگلا پاسا گرمی کولوں آسدا سڑدا رہندا
تے پچھلے پاسوں سردی ڈٹھے ہویا بہت بیحالا
اینویں جنہاں پلیتی کیتی نال اماماں پاکاں
شاہ حسینؑ جیہاں نے آخر صبر پیالہ پیتا
صبر تحمل کنوں تجمل پائے شان سوائے
غم افسوس انہاں دا کیتیاں عیب گناہ نہ کوئی

اسدی مدح سناون لائق ناہیں ہیں بیچارا
شاہ حسینؑ شہید ہویگا کربل اندر بھائی
ماتم شاہ ولی دا سُنکے رُنے ملک ربانے
عرش الٰہی لرزہ کھادا جن کریندے زاری
ہائے افسوس انھیرا جیہا کدیں نہ ڈٹھا ہوندا
ہوئے ہلاک حسینؑ ولی نوں ماریا جنہاں پلیداں
نال عذاباں اللہ صاحب دے تصدیعے مارے
غیبوں آتش نازل ہوئی سڑ بل گئی حیاتی
نکلدے راہوں وڑن بلائیں موہوں باہر آیاں
انہاں اُپر ایہ سختی نازل کیتی قدرت والے
ڈاہڈے ہے اوکھے ہو کر ہکنی موئے نال خواری
پانی پانی کردے سڑدے نہ جیوندے نہ مردے
دوہاں قسماں دا قہر آہلے پربھیجیا رب جبارے
بھڑکن بھاہیں بجھن ناہیں پانی پانی کہندے
اگوں آتش پچھوں کّکر بھوک ہویا منہ کالا
آیا قہر نہ ڈھونڈیاں لدھے اُڈ گیاں اوہ خاکاں
جنہاں ظلم کمائے رب خوار انہاں نوں کیتا
لعنت تے فٹکار ہمیشہ جنہاں ظلم کمائے
ایسر پٹن کھوون اندر منع حدیثوں ہوئی

دامن پاک گئے اس جگوں حضرت شاہ شہیداں
نال بے ادبی نام اماماں لینا سخت منا ہی
سب بے ادبی بے تعظیمی پاک نبیؐ دے گھر دی
ایہ بدعت رسماں چھوڑو بھائیوں عزت دے در آؤ
گھر بیٹھے افسوس کرو کجھ سُنیو ذکر اماماں
کرو بیان اوصاف انہاندے ملح کہو پنجتن دی
سنو مناقب شاہ ولی دا یاد مینوں اک آیا
اوہ بک حضرت شاہ حسنؓ نوں دتا نبی خدائی
کہندا آن امام حسنؓ نوں شاہ حسینؓ سوہارا
شاہ حسنؓ فرمایا اگوں مینوں بخشیا نانے
کہندا مینوں بھی بک بخشو بچہ ہرنی والا
بہت ولاوے تے گل لاوے چُمے نبیؐ ربانان
شاہ حسینؓ روہنا کا ہویا ہاتف غیب الایا
ایہ جو دوجا بیٹا اپنا دلویں وِچ نبیؐ نوں
سُنکے حکم خدا دا ہرنی دوڑ نبیؐ دل آئی
بعد آداب نبیؐ دے اگے ہرنی عرض گذاری
دوجا میں بھی حاضر کیتا سُن کے حکم ربانان
اپنے دموں بھی یا حضرت مینوں عذر نہ کوئی
لکھ ہزاراں شکر گذاراں آیاں نیک بہاراں
ویکھو شان حسینؓ ولی دا کیسا رب بنایا
حوراں تے غلمان بہشتی ملک فلکدے سارے
لتنے درجے شانا نوالہ کرکے صبر سدھا تا
اتنی بات حسینؓ ولی نے اسویلے فرمائی
جو معصوم نبی دی امت ہوسن یارب سائیں
جسویلے پھر وڈا بیٹا ہو شہید سدھایا

صبروں اجر دتے رب باری ہویاں خوشیاں عیداں
کرنے وین تے ماتم نوحہ سب چالہ گمراہی
مُعاذ اللہ حضرت نوں سوہن جہڑی رسم کفر دی
جے بہتی حب حسینؓ ولی دی پڑھو صلوٰۃ پہنچاؤ
تابعداری کرو اماماں پاؤ فیض تماماں
جتنی صفت کرو ہے تھوڑی شاہ حسینؓ حسنؓ دی
کوئی شکاری پاس نبیؐ دے ہرنی دا بک لیایا
ویکھ امام حسینؓ ولی نوں ریس دلے وچ آئی
کتھوں ایہ بک ملیا تینوں پُچھدا ویر پیارا
آیا فیر حسینؓ ولی بھی پاس رسول یگانے
اوہ منگے اوہ کرن دلاسا ہویا امر محالا!
ایہہ چپ نہ کرے پدیرا چھڑیا ہال ایانان
جنگل وچ ہرنی تائیں حکم خدا فرمایا
تا جو راضی کرے شتابی پُت حسینؓ ولی نوں
لے نذرانہ بک ایانان ادب بجا لیالی
بک میرا اک اگے حضرت آندا پکڑ شکاری
کرو قبول تسیں یا حضرت ایہ میرا نذرانہ
اِسے خاطر خدمت اندر آکر حاضر ہوئی
چھوڑ اوجاڑاں جنگل باراں لڑ لگی سرداراں
جن انس حیوان جنگلدے ہرنے سیس نوایا
بدھے ہتھ غلام تمامی جاون وارے وارے
بسم اللہ کر جھلیا سر تے لکھیا لیکھ ربانا
علی اصغر معصوم پیارے جدوں شہادت پائی
سب دا بدلہ ایہ قربانی دتی میں تدھ تائیں
آنسو نیر وہا ولی نے اتنا سخن سنایا

یا اللہ میں علی اکبرؓ نوں راہ تیرے وچہ لا یا
واہ واہ بھاگ غریب اسدے جاگے بخت جنہاں دے
یا اللہ توں ساڈی طرفوں رحمت بھیج ہزاراں
کل شہید جو کربل والے غازی مرد تمامی

اسدے عوض جوان محمدؐی سارے بخش خدایا
نانا دوہتا جسد بیتائیں گئے دو لوین بخشاندے
اُپر نبیؐ بھی آل اوہدی پرسن اصحاب کباراں
سبھناں اُپر رحمت ربدی ہووے فضل مدامی

مدح محبوب سبحانی قطب ربانی حضرت غوث الاعظم گیلانی قدس سرہٗ

پیر میرا ہے غوث الاعظم محی الدین گیلانی
دوہتا پاک رسول اللہ دا پوتا شاہ علیؓ دا
نانک دادک دوہاں ولوں اچیرا عالی حسبوں نسبوں
شمس شریعت نجم طریقت چشمہ فیض کرم دا
پیرانداوہ پیر مصاحب ولیاندا سرکردا
کشف کرامت معجزے اسدے سگویں وانگ نبیاں
گردن کل ولیاں اُتے اسدا قدم گرامی
وچہ رمضان مبارک اسنوں خالق پیدا کیتا
پہلے روز بجا لیاندا میراں فرض ربانا
جمدیاں روزہ ترک نہ کیتا عزت شرع ودہائی
نوحؑ نبی تھیں جویں دوبارہ خلق ہوئی آشکارا
سنیاں میں جو اکدن میراں جنگل قصد اٹھایا
سوہنی شکل فرشتے وانگوں صورت بہت پیاری
گھٹی طاقت نین پرانوں ٹٹا زور بدن دا
شاہ میراں تک حالت اسدی نظر چہ فیر دوڑاندا
قطرہ قطرہ منہ اسدے وچہ پانی جد نچڑایا
پچھیا غوث الاعظم اسنوں کون کوئی توں بندہ
لگے عمرؓ بہادر میری عزت شان بنائی
باغ وجود میرے دا اگے ہیسی کفروں سڑیا

بیٹا حضرت بوصالح دا فاطمہؓ دا دلجانی
ولی بہادر عبدالقادر واقف خفی جلی دا
سید عامل رہبر کامل ہر کسبوں ہر وسبوں
مظہر فیض علوی ہتری مرشد عرب عجم دا
دین نبی دا روشن کیتا توڑیا زور کفر دا
حضرت جیونکر فخر رسولاں تیوں اوہ فخر ولیاں
نبی نہیں پر نبیاں وانگوں اسدے کم تمامی
جمیا روزیدار شہارا دودھ نہ ہرگز پیتا
جاگے بھاگ ابو صالح دے روشن ہویا خانہ
جدوں بلوغت پہونچے حضرت دینی نیغ جمائی
اینویں حضرت میراں کولوں چلیا دین دوبارا
رستے وچہ اک مرد خدا دا نظر انہاں نوں آیا
ایہہ سخت پیاسوں اسدی تڑفے جان وچاری
جیونکر اُس تے نازل ہویا ویلا جان کندن دا
دُور دوراڈیوں پانی ہلیا کپڑا بوڑ لیاندا
کھول اکھیں اُٹھ بیٹھا جلدی مردہ رب جوایا
کہن لگا میں ہاں یا حضرت دین محمدؐ سندا
مرچلیا ساں اسنھیں پچھے پھیر تساں جند پائی
بھاگ میرے توں پیدا ہولیں پھیر کیتا رب ہریا

جسکے کھیت ثمر علدے اوتے وسیا مینہ کرم دا
رونق برکت ہوئی زیادہ مویا دین جو آیا
حکم رسول اللہ دی اس نے خوب تعمیل کرائی
عشق محبت اللہ والا ایسا غالب ہویا
کرن بیان جو غوث الاعظم ہکدن ہوئے آزاری
کافر ہک طبیب سیانا ہندو سی اُس جائی
کافر جدوں قارورہ ڈٹھا ترت ایمان لیایا
دتا موڑ قارورہ اس نے دھوکے داغ اندر دے
جنہاں دے دل عشق الٰہی شوقوں بھانبڑ مچدے
شربت وصل او پہاندے کارن دسن کل سیانے
سچ محبت اللہ والی جبرے وچہ سمائی
واہ سبحان اللہ کیا درجہ حضرت میراں پایا
تابعدار مرید میراندا ہویا دلوں بجانوں
ہُن اکثر لوک مرید سداون حضرت پیر پیراندے
چُن دے چُن چھٹاکی دانے یارہویں انہاں ٹھہرائی
مَعَاذَ اللہ ایہ جاہل لوکاں جھوٹ طوفان ہلایا
جاں پھر بڈھی یارہویں دیکھے ہوئی وِنج سوالی
اس گلدا بھی اصل نہ کوئی کِتے ثبوت نہ ہوئی
نال دعا میراندے جیکر ایہ گل گذری ہووے
ایہہ شک وقوعے اندر ہور انکار نہ کائی
تابعداری باہجوں جو کوئی بنے مرید میراں دا
یارہویاندی بُھکھ نہ اسنوں نہ پرواہ مریداں
اصلی بات نہ سمجھن جاہل دیکھو دیکھی مردے
سنوں بیان جو کیونکہ پہلوں شروع رسم ایہ ہوئی
نالے حضرت غوث الاعظم یارہویں عرس پکاندے

پھیر نویں سر تازہ ہویا دین رسول اکرم دا
تاہیں حضرت پیر پیراندے محی الدین سدایا
سنت تے توحید الٰہی ملکاں تے ورتائی
ودم آکھن حمد الٰہی لُوں لُوں شوق پرویا
دوست یار مرید پیارے کرن لگے آکاری
اُسدے کول قارورہ بھیجیا کارن طلب دوائی
کلمہ طبیب آکھ زبانوں سجدہ شکر منایا
اس بیمار تسا ڈیتائیں دارو اثر نہ کردے
دنیا دیاں علاجاں کولوں کدی نہیں اوہ بچدے
جدتک وصل نہ ہووے حاصل رونددے پھرن نمانے
خاک انہاندیاں قدماں والی رب اکسیر بنائی
جسدا دیکھ قارورہ کافر ترت ایمان لیایا
دیکھ قارورہ غوث الاعظم دا معجزہ لیا ایمانوں
پڑھن نماز نہ رکھن روزے بدعت شرک کماندے
بڈھی یارہویں ترک کیتی اس بیڑی غرق کرائی
ہک چھٹاکی دانیاں بدلے اِتنا جبر کمایا
سُن ڈولی جنج حضرت میراں بیڑی پھیر نکالی
پرجے ڈُبے رب نکالے نہیں تعجب کوئی
آمَنَّا وَصَدَّقْنَا بیشک ہر کوئی من کھلووے
ایسی ہور ہزار کرامت میراں نے دکھلائی
ایسا طالب دوہیں جہانیں دھکے کھاندا
صرف اطاعت اللہ کارن کیتیاں اس تاکیداں
ہک بُھلا پھر دوجے تیجے حق تلاش نہ کردے
بارہویں جیہنوں عرس نبیدا کرداسی ہر کوئی
بہتے لوک غریب وچارے آسدن کھاون جاندے

پھر ہکدن اینویں عُرس پکایا کھاون کوئی نہ آیا
بارھویں چنوں عُرس نبیؐ دا بھتے لوک پکاون
تسیں ہکدن اگے پچھے کرو مقرر بھائی
جو اسدن عرس نہ ہوو کسے وَل پکدا مول پیارے
استھیں پچھے یارھویں چنوں میراں عرس پکاوے
پھر جیویں جیویں گل پرانی ہوئی میراں رحلت پائی
اصلی بات آہی ایہ اینویں جیوں ہیں ذکر سنایا
ایہ لوکاں والی یارھویں ہرگز کتے نہ ثابت ہوئی
تے ہک تاریخ معین کرنی اسدا اصل نہ پایا
جیکر حُب پیار میراندا رکھو اہل ایمانوں
پھر تابعداری کرو میراندی دیہو حقوق الٰہی
ہور ارواح انہاندی دیہو لِلّٰہ نیت ٹھہراؤ
بے نماز مرید نہ آسدے پکی ایہہ نشانی
ھرے نمازوں تارک جیکر دنیا اندر کوئی
مسلمانا ندیاں قبراں اندر دفن نہ کیتا جاوے
سنو مرید جو پیر پیراندے اصلی گوے بُردے
رسماں ریتاں چھوڑ کراہن حق تے عمل کماون
جو چلن اُلٹ قرآن حدیثوں پیر صاحب فرماندا
بس پڑھ پڑھن پیر پیراندا فاتحہ خیر الائیں
یا رب حرمت شاہ رسولاں حرمت پیر جیلانی
حرمت اہل البیت اصحاباں غوث قطب اولیاواں
بھی چار کتاباں اپنیاں ندی برکت یا رب سائیں
بھی بخشیں ہمت شعر کرندی شیریں سخن الاواں
قلم میری نوں کریں خدایا عنبر جھاڑن والی

غوث الاعظم یاراں تائیں ایہ حکم فرمایا
تاہیں اسدن ساڈے طرفوں گھٹ وَدھ کھاون آون
یارھویں بھاویں تیرھویں ایہ تاریخ میراں فرمائی
آپے عرس اساڈا کھاون اوسن بندے سارے
ایہو عادت رہی ہمیشہ لوکاں سمجھ نہ آوے
پیا مغالطہ جگو چہ لوکاں یارھویں دلوں بنائی
اوہ عرس نبیؐ دا چھوڑیا یارھویاں پھڑ پایا
جے لِلّٰہ دیہن ارواح میراندی اسوچہ عیب نہ کوئی
بعض فقیہاں اسدیتائیں سخت منع فرمایا
اوّل حکم خدا نبیؐ دا ہنوں دلوں بجالوں
کرو خیرایت جیونکر عادت پیر پیراندی آہی
تد مرید میراندے بنسو وگدے جنت جا ہو
غُنیہ اندر لکھیا ویکھو حضرت شاہ جیلانی
پڑھو نہ مول جنازہ اسدا منع نہایت ہوئی
ایہو جیہاں پلیدا نوں اوہ کدوں مرید بناوے
پڑھن نمازاں رکھن روزے بدعت شرک نہ کردے
نذر نیازاں ہک اللہ نوں دیہن مراداں پاون
نہیں مرید میرے اوہ ہرگز نہ میں پیر تنہاندا
رحمت ربدی ہووے اس تے روز قیامت تائیں
حُرمت کل رسولاں حُرمت حسنؓ حسینؓ نورانی
حُرمت محبوباں مقبولاں فقراواں صلحاواں
دین دنی دے اندر ہراک آس میری پہنچائیں
مضموناں موزوں لیاواں غلطی کتے نہ کھاواں
دوہیں جہانیں پاک نبیدا رہے چذہیر سوالی

سبب تالیف

آ عشقا ہن ویلا تیرا دیہہ کھاں ذرا وکھالی
ڈٹھا نشہ جوانی والا کھادا پھیر زمانے
لے آویں لے آویں جلدی مڑ کے اوہا بہاراں
نہ اوہ رنگ نہ مجلس باقی نہ اوہ رونق کوئی
سب ساناں وچوں ناہیں کوئی چیز امادی
دیہہ ہک جام لبالب کر کے عشقا بھاگی بھریا
پی کے مست ہوواں متوالا موتی سخن پروواں
ون بھوڑا تے منزل بہتی پیش پیا پندھ بھارا
طرح طرح جلے کھنڈ ولاویں رستہ خوف خطر دا
حاتم والا سفر جیہیاں میرے پیش ڈکا یا
چھوٹے چھوٹے سفر بہتیرے اگے ہیں از مائے
ناقص طبع میری دے اُتے کوئی یقین نہ کردا
اکھیں میٹ اٹھایا سر تے بھار جو قدروں بھارا
اگے بھی ہیں کتنی واری اسدا قصد اٹھایا
پھر جدوں محباں قصہ ڈٹھا عجب ستارے والا
بھی شیخ الٰہی بخش لاہوری تاجر کتب گرامی
بھی شیخ جلال الدین انہاندا جو فرزند پیارا
کتنی واری میر یتائیں باپ بیٹے فرمایا
کیتا امر جو کئی کتاباں اگے تدھ بنایاں
ہُن لکھ احوال یوسف ؑ دا جیونکر عبدالستار بنایا
توں بھی چُن چُن حال بزرگاں اسلے اندر پائیں
عشق حقیقی عشق مجازی درد دل رمزاں بھریاں
ذکر بیان شہید الوالا درجہ جیویں سنجیاں
وحدانیت اللہ والی درجہ اہل توحید اں
شان جمیلاں با تفصیلاں ہر قسموں تمثیلاں

لکھنی پئی تروٹک اندر ایہ گل یوسف ؑ والی
مڑ کے جوش طبیعت اندر آئیں کسے بہانے
خالی مٹ ہویا جسویلے تاگھُٹ منگیا یاراں
رُتیں گذر گیاں جد سبھے تا فرمائش ہوئی
کل قویٰ متغیر ہوئے ہے اک آس خدا دی
جوش خروش نویں سر آوے نشہ نہ جاوے چڑیا
سجناں نال جو وعدہ کیتا نہ شرمندہ ہوواں
میں ناتاناں راہ نہ جاناں رب نبھاوہ نہارا
انشاء اللہ سوکھا ہوسی اوکھا پندھ سفر دا
نال فضل دے منزل میری پوری کریں خدایا
توں توں شکر کراں جے مالک ایہہ ہن تور چڑھائے
منہ چھوٹا تے بات وڈیری اس خوفوں دل ڈردا
پر جے رب عنایت کیتی ہوسی پار اوتارا
ایپر قاصر ہمت میری اتنا بھار نہ چایا
مڑ مڑ آکھن جاگ پئے نہ ہیر بھر دے عشق پیالا
اوہ بھی اس قصے دی خاطر کر دے امر مدامی
اسنوں بھی اس قصے کارن شوق دلیوچ بھارا
پھر گھلیا خط آ چھیا ہیٹوں وچہ لاہور سدایا
کیتیاں رب مقبول کمایاں ملکا لوچہ دھمایاں
عشق بیان تے حال بزرگاں بہت مسائل لیایا
اہل سلف دیاں ڈھونڈ کتاباں اسنوں خوب دہائیں
امر شریعت عمل طریقت فقر مثالاں دہریاں
صبر توکل اتے قناعت ہور جو شان ولیاں
رد شرک تے بدعت نالے صفت اوصاف مجیداں
حال اصیلاں ذکر خلیلاں ثابت نال دلیلاں

عشق بیان زلیخا والا جیوں اس صدق نبھایا
جیوں یعقوبؑ نبی غم ڈٹھا درد وچھوڑا پایا
شوق محبت شان محباں کریں بیان تمامی
ہر ہر قسموں ڈالی اندر ہوون میوے والے
طرح طرح دے فیض اٹھاوے جو کوئی پڑھے پڑھاوے
دردمنداں نوں آکھ سناویں دردمنداں دیاں باتاں
اہل علم نوں علموں حصہ پڑھن مسائل نوری
کرکے نام زلیخا یوسفؑ لکھو وعظ تمامی
سب قصیاں تھیں سوہنا قصہ حضرت یوسف والا
وچ قرآن خداوند جیدی آپ صفت فرماوے
دیوے اجر خداوند تینوں نالے ساڈیتائیں
ایہ گل آکھ سنائی مینوں جد یاراں احباباں
بہت مسائل ثابت ہوسن نال حدیثاں آیتاں
بھی تفسیر امام غزالیوں بعض بیان لیاواں
جامی تے فردوسی والے لکھاں بعض حوالے
موسٰی دی توراتوں جیویں غلام رسول لیایا
اکثر نقل اہناں دی کرساں میں سر دوس نہ کوئی
سادہ شعر تے پختہ سندوں لکھاں واہو واہیں
لکھاں صرف امید ثوابوں میں اس قصے تائیں

جیونکر یوسفؑ صبر کمایا جیوں رب اجر دلایا
جیوں پھر مولا کرم کمایا وچھڑیا یار ملایا
وچ وچ بہت لیایئں مسئلے دین اسلام گرامی
چن چن پھل بنا گلدستہ پا انعام ربانے
اس رنگین باغیچے وچوں ہر بھکھا پھل کھاوے
جسنوں طلب عشق دی ہووے پاوے عشق براتاں
فقراں شغل سلوک فقر دا نالے صبر صبوری
کرو تیار کتاب شتابی پاؤ اجر دوامی
احسن کر فرمایا جسنوں اللہ پاک تعالےٰ
اُسدا ذکر سناون والا کویں ثواب نہ پاوے
لکھنے پڑھنے سننے والے سارے لین دعائیں
کیتا امر قبول اہناں دا رکھ امید ثوابوں
بحر العشق تے نفرہ کاروں نقل کراں کجھ باتاں
نال روایت اہل سلف دے ثابت کر وا جاواں
بھی قصص الانبیا ردیو چوں کجھ مضمون نکالے
نالے عبدالستار پیارا جیونکر لکھ سدھایا
اپنا دخل نہ دیواں ہرگز جیویں روایت ہوئی
ایہ شعر سنن دی لذت وس اساڈے ناہیں
یارب سہل سہیل ہر دم کرے پذیر دعائیں

بیان فضائل القرآن و درجات قرآن خواناں

ہن شان قرآن بیان کراں میں نال ربیدی یاری
نفرہ کاروں پڑھ کر ویکھیں ذکر مفسر لیایا
سب نبیاں تھیں افضل درجہ نزد خداوند سائیں
ناکوئی نبی شفیع اجیہا ناکوئی ملک نورانی

جسدے اندر سورت یوسفؑ اللہ پاک اتاری
اندر باب فضائل حضرت پاک نبیؐ فرمایا
کرے قرآن مجید شفاعت پڑھنے والیاں تائیں
ساریاں نناں نوں وہ شفاعت کرے کلام ربانی

نبی ملک مخلوق تمامی ربدی پیدا واروں
وچہ مخلوق قرآن نہ داخل وِدھ گیا اس پاروں

سورۃ ملک تے سجدہ جیونکر پکڑن وچہ قبر دے
ایسے طور قرآن شفاعت کرسی روز حشر دے

راوی کہندا دنیا اندر چیزاں چار جو آیاں
خاص نشان ربوبیت تھیں اللہ نے پہنچایاں

ہک قرآن تے دوجا کعبہ تریجا مومن بھائی
چوتھا جو سلطان وقت دا ظل ظہور خدائی

ہے قرآن نورانی شیشہ ربدا راہ دکھاوے
جو کوئی پڑھکے عمل کماوے جنت نظری آوے

جنہاں والانوچہ نور حقیقی پڑھ پڑھ عمل کماون
جو نابینے قلب کمینے راہوں بھل بھل جاون

اُنھے نوں بازار پھرایا سارا سیر کرایا
جاں پچھیا تاں ایہو کہندا کجھ نہ نظری آوے

ایہو مثال بے عملاں جہڑے پڑھکر عمل نہ کردے
کجھ ثواب نہ حاصل اونہاں وچہ گمراہی مردے

ایہو مثال انہاں ندی جنہاں سمجھ نہ معنیاں والی
پر بے عملاں تھیں بہت چنگیرے رہن نہ اجروں خالی

کہے امام غزالی صاحب خبر حدیثوں لیایا
اہل قرآن خدا دے دوست پاک نبیؐ فرمایا

جو کوئی کرے پیار انہاں ندا مینوں اوہ پیارا
جو کرے عداوت نال انہاں دے میرا دشمن بھارا

جو کوئی میرا دشمن ہویا دشمن اوہ خدا دا
ربدے دشمن کارن ہویا دوزخ قہر آمادا

جو پڑھے قرآن تے بخشش سندی دل وچہ آس وہردا
راوی کہے کلام اللہ نوں مسخریاں اوہ کردا

جو مومن نال خدا دے اپنے چاہے کرے کلاماں
پڑھے قرآن مجید ثوابوں پاوے گا انعاماں

کوٹ فصل وچہ داخل ہویا جس قرآن پکایا
ہر آفت ہر زحمت کولوں اللہ پاک بچایا

اتنا اجر قرآن پڑھندا پاک نبیؐ فرماون
جو کوئی پڑھکے یاد کرے ست پیہڑیاں بخشیاں جاون

بحر عمیق قرآن سمندر اڈ ہا انت نہ کوئی
اوڑک حد نہایت اسدی کسے نہ معلم ہوئی

وچہ نقرہ کار بے بندے تائیں ہر ہر حرف قرآنوں
کئی ہزار ہزاراں سمجھاں بخشش ہوون رحمانوں

یعنی حرف حرف دے بدلے عقل ہزاراں پاوے
تا بھی اجے نقات قرآنوں اسنوں سمجھ نہ آوے

کیوں جو ایہ قرآن اصل وچہ ہے ہک صفت الٰہی
تے صفت رب نوں اپڑن مشکل ایہ گل ممکن ناہی

ناظر پڑھے قرآن جو کوئی اجر شہیداں پاوے
جو کوئی یاد پڑھے رب اسنوں نبیاں ساتھ رلاوے

حکایت شیخ جنید بغدادی رحمتہ اللہ علیہ

شیخ جنید صاحب بغدادی رحمتہ اللہ فرمایا
اکدن سرّی سقطی دے کول میں اتفاقوں آیا

ڈٹھا مرد بیہوش پیا ہک میں پچھیا اُس تائیں
اے سرّی سقطی توں مینوں اسدا حال سنائیں

سرّی سقطی کہندا اس نے سنی کلام خدائی
میں کہیا جو اوہا آیت پھر پڑھو ہک واری
سرّی سقطی اوہا آیت پھر اس کول پڑھائی
ہو متحیر شیخ جنید وں سقطی سوال الایا
شیخ جنید کہیا سُن تینوں میں ایہ بات سناواں
ڈٹھا جاں یعقوبؑ نبی نے اس پیراہن تائیں
پھر اوہا پیراہن آندا جدوں بھیجے بھائی
جس تھیں نظر گوائی آہی اوسے پھر پرتائی
اسے طرح کلام اللہ نے اسدا ہوش گوایا
ایہو مثال ہے عاشق لوکاں دیکھ حسن جو روندے
اوہا جمال جو عاشق دے دل بھاہ الٹی لاوے
اوہا جمال ہمیشہ جسنوں نین نمانے تکدے
اوہا جمال جنہاں نوں عاشق ویکھ سکدے سکدے
اوہا جمال جو لٹ لیجاوے صبر دلیدا سارا
اوہا حسن جس ڈٹھیاں عاشق دکھ ہزاراں پیندے
اوہا شوق محبت بندہ چائیں چائیں لاوے
وچہ محبت دوہیں باتیں دکھ ہوندا سکھ نالے
ایہو بات جنید سنائی اس صادق دی بھائی
اس جاگہ وچہ اہل توحیداں نکتہ ایہ فرمایا
جسنوں اوہ تکلیف پہنچاوے اوہا پھیر ہٹاوے
ہور روایت خبر حدیثوں نقرہ کار لیاوے
ویکھے جدوں بہشتاں اندر نہراں باغ بہاراں
عرض کرے ایہ کس دے درجے حکم ہووے رحمانوں
پڑھدا جاوے تے چڑھدا جاوے ایہ درجے تیرے سارے
حکم ہووے ہر صورت پچھے ہک ہک درجہ جائیں

ہو بیہوش زمیں تے ڈگا سرت نہ رہیو سُکائی
انشاء اللہ قائم ہوسی عقل جو اسدی ساری
او سیویلے اٹھ کھلوتا ہوش ٹکانے آئی
اے ولی اللہ دس اسانوں علم کتھوں ایہ پایا
چولا یوسفؑ خون آلودہ آندا جدوں بھراواں
روندیاں روندیاں نور اکھیں دا ہویا سب اڈائیں
اوہا دیکھ نبی نوں ملی اکھیاں دی روشنائی
جاں اوہ چیز اکھیں تے لائی ترت ملی بینائی
جاں پھر پڑھ قرآن سنایا ہوش ٹکانے آیا
اوہا حسن تک غموں چہ پوندے ویکھ اوہا خوش ہوندے
اوہا جمال نظر جد آوے ٹھنڈ کلیجے پاوے
اوہا جمال جدے جسویلے ساہواں دیکھ نہ سکدے
اوہا جمال اونہاں دے اگے گوڑے بنکے وکدے
اوہا حسن جمال دوبارہ دیندا پھیر سہارا
اوہا حسن تک کسے زمانے سکھ دی موج منیندے
اوہا شوق محبت اکدن غم دے بحر لڑھاوے
کدیں رواوے کدیں ہساوے ہر وہ رنگ دکھاوے
رب دے پاروں ہوش گئی تے رب دے پاروں آئی
جو خاص امور الٰہی اندر کوئی شریک نہ آیا
اسنوں کوئی نہ روکنوالا شرک بھلا جاوے
اہل قرآن بہشتاں اندر جسویلے کوئی جاوے
پھر اول نظر کریسی تکسی درجے بے شماراں
ایہ درجے میں بخشے تینوں اجر ثواب قرآنوں
کتنے درجے جاواں یارب عرض کرے سرکارے
ہو متعجب کہسی اتنے درجے یارب سائیں

حکم کرے رب ہر ہر عشر لوں درجہ دیوے تینوں
حکم ہووے ہر آیت درجہ تدھ عطا فرماواں
پھر حکم ہووے ہر حرفوں ہک ہک درجہ بخشیا جاوے
شروع قرآن کرے پھر بندہ اُپر چڑھدا جاسی
جسویلے پھر چھیکڑ درجے پہنچے وچ سرہانے
یا رب ختم قرآن مجیدوں پڑھ چھڈیا میں سارا
چنگی طرح قرآن تیرا میں سنیاں آخر تائیں
ہن میری وار آئی میں پڑھساں سنتوں طرف ہماری
سنے کلام الٰہی بندہ ایسی لذت پاوے
یا اللہ ہن میرے تائیں جلوہ بخش جمالوں
دور حجاب جلال اپنے دا کرے شہنشاہ عالی
اے بندے گفتار میری دا بھی تدھ حظ اٹھایا
سورتاں یکسو چوداں ۱۱۴ سبھے وچ قرآن پیارے
کل آیات چھیاٹھ تے چھ سو نالے چھ ہزاراں
چار سو اتے ترینٹھ سب کلمے ہور ہزار چھیاسی
باراں ہزار تے تبری لکھ بھی چھ سو ستر نالے
حکمت ہور ایتھے ہک مینوں نظر کتابوں آئی
اتنے وال برابر اللہ ہر بندے دے کردا
والاں نال برابر بدیاں مومن جدوں کریندا
درجہ ہور قرآن پڑھندا وچ کتاباں آیا
ہوون اسدے بدن دے والے اتنے وال تمامی
روز حشر تک اُسدے کارن کردے ہن دعائیں

نال تعجب کہسی یا رب اتنے درجے مینوں
پھر بھی عرض کریسی یا رب اتنے درجے پاواں
تاں پھر چپ کرے نہ اگوں کوئی جواب سناوے
جتنے حرف قرآن مجیدوں اتنے درجے پاسی
کرسی عرض سلامی ہوکے وچ حضور ربانے
حکم ہووے اے بندے میرے تیں دل فکر ہمارا
وار تیری ہن گذر چکی فرماوے اللہ سائیں
طٰہٰ اتے یٰسین دونویں پھر پڑھسی اللہ باری
بے خود ہوکے اللہ اگے عرض سوال سناوے
حکم ہووے نے دیکھ پیارے ساڈے حسن کمالوں
ویکھ لقا جمال میرے دا امر کرے رب والی
ویکھ دیدار میرا میں تینوں مطلب تے پہنچایا
چوداں ۱۴ سجدے نازل ہوئے گن کے ویکھو سارے
پنجسو چالی کل رکوع وچ حساب شماراں
نقطے اک لکھ پنجھہزاراں چھ سو اتے چوراسی
اتنے حرف مبارک سارے ہین قرآن وچالے
جتنے حرف کلام اللہ دی گنتی اندر بھائی
پر تھوڑے حال نبیؐ دے آہے دیکھ کتابوں مردا
ختم قرآن کرے جسویلے رب اسنوں بخشیندا
جسویلے کسے بندے مُصحف پڑھ کر عمل کمایا
قدرت نال کرے رب پیدا اُتنے ملک گرامی
یا رب بخشیں یا رب بخشیں اس مومن دے تائیں

ہمدردی قرآن وتاسف بر قحط قرآن خواناں وغربت دین حضرت محمد مصطفےٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

جیویں قرآن نہ وُدھدا گھٹدا کہے امام غزالی
اینویں پڑھنے والا آسدا پاوے درجہ عالی

نبیاں نالوں درجہ آسدا ہرگز ودھدا ناہیں
ولیاں کولوں گھٹدا ناہیں اسدا شان کداہیں

واہ سبحان اللہ کیا عظمت ویندا رب قرآنوں
باہجھ نبوت پاوے درجہ پیغمبر انلدے شالوں

ڈھونڈن لوک فقیراں تائیں ولیاں ریس کریندے
اک قرآن جے قابو کرے کیا کیا درجے لیندے

جے پڑھے قرآن تے عمل کماوے اجر شہیداں پاوے
ولیاں کنوں ودھ پاوے مولا نبیاں ساتھ رلاوے

ہن نبیاں کولوں اگے ودھکے درجہ ہور نہ کوئی
خبر نہیں کی شامت اجکل اہل ایماناں ہوئی

کیتی کنڈ قرآن مجیدوں جسوچہ سب بھلیایاں
تے غیر کلاماں شرک برایاں مرد زبان بنایاں

قصے اتے کہانیاں دیول بھج بھج جاون سارے
رلبے جو احکام پیارے سارے دلوں وسارے

قدر قرآن نہ رہیا کوئی اندر اس زمانے
وِرلے پڑھن قرآن تے اکثر جا وڑے ڈھب خانے

اجکل جبدے لڑکے تائیں ہووے شوق علم دا
آکھن ایہہ قرآنی بچڑا رہیا نہ ساڈے کم دا

بجھ وڑیا جگ مدرسیاں وچ پیاں مسیتاں خالی
شوق نہ رہی کسیدیتائیں دین سکھاونوالی

جے طالبعلم ہبے کوئی رُلدا خدمت کوئی نہ کردا
بھکھے پیٹ قرآن نہ پکدا واہ وردا واہ وردا

جو لوگ امیر انہاں دینا تائیں لوڑ قرآن نہ کائی
تے مسکیناں تھیں درویشاں دی ٹہل نہ ہوندی بھائی

ہویا قرآن یتیماں وانگوں حال نہ پچھدا کوئی
صد افسوس جو دین نبی دی اج بیقدری ہوئی

آہا دین غریبی اندر جسدن شروع ہویا سی
حضرتؐ کہیا کجھ دن پچھے مڑ اینویں ہو جاسی

حدیث:۔ بَدَءَ الْاِسْلَامُ غَرِیْبٌ وَسَیَعُوْدُ کَمَا بَدَءَ

اوہا بات ہوئی ہن سگویں جویں نبیؐ فرمائی
باہجھ غریباں دین نبیؐ دا گاہک نہ بن دا کوئی

اج دین نبیؐ دا گلیاں اندر رو رو کرے پکاراں
کوئی نہ بازو پکڑن والا کون لوے ہن ساراں

اج دین نبیؐ دا ونگ بدیساں پھردا جان لکائی
کوئی نہ واقف بنن والا نہ کوئی بھین نہ بھائی

اج دین نبیؐ دا بیکس ہویا جیوں مظلوم وچارے
ورلے الفت کرنیوالے کوئی جھڑکے کوئی مارے

اج دین نبیؐ دا عاماں تائیں لگدا وانگ کٹاری
حکم شرع دا اینویں جانن الگدی جویں انگاری

اج دین نبیؐ دا قدر نہ رہیا لوکاں قدر گوایا
سچا لعل آہا بیقدراں دھرتی وچہ رُلایا

اج دین نبیؐ دا بھارو ہویا ہر کوئی استھیں ڈردا
جسنوں دین بلاوے اوہا ہتھ کناں تے دھردا

اج دین نبیؐ دا لوہے لوہے پھرے آواز کریندا
ہے کوئی گاہک میرا بھی اگوں کوئی جواب نہ دیندا

اج دین نبیؐ دا لوکاں کارن تسے لئے بہتیرے
اج دین نبیؐ دا ہاڑے کردا سنگیاں سنگ بلاون
ایہ اوہ دین جو ملک عرب تھیں نکلیا مار نقارے
ایہ اوہ دین جو وقت نبیؐ دے جسدی عالیشاناں
ایہ اوہ دین جو قیصر کسریٰ جس نے سد بلائے
ایہ اوہ دین جو اہل علم ریاں گوداں اندر پلیا
ایہ اوہ دین جو روشن ہویا جس تھیں عالم سارا
ایہ اوہ دین بچاون کارن کردا جو دلجوئی
ایہ اوہ دین جو بج بج جوجھ فوجاں داخل ہویاں
ایہ اوہ دین نبیؐ جس کارن جالیا دکھ سفر دا
ایہ اوہ دین اصحاباں جس تھیں سب گھر بار لٹائے
سر دتا اے دین خریدیا سٹی کفر پلیتی
ایہ اوہ دین جو جبکے پچھے وک گیاں لکھ جاناں
ایہ اوہ دین جو جبکے تائیں مرکے لوکاں پیا یا
اے اہل ایمانوں عقل کرو کجھ اپنی ہوش سنبھالو
کجھ اگے دین غریب ہویا کنڈ کیتی مسلماناں
مومن بے پرواہ ہوئے سب وات نہ پچھدا کوئی
جیوں آل نبیؐ دا حال آوارہ کیتا قوم یزیدی
حد حدوداں شرعی سبھے لیکھن تروڑ ونجایاں
آپو آپ ہوئے سب مومن کوئی شیعہ کوئی سنی
اوہ جنجوں والے لودیاں والے دشمن دین رسولیؐ
اوہ کرن مزاخاں دین نبیؐ نوں غلط قرآن بنایا
ایہ مومناں آپ کلام اللہ نوں کھٹھے جان گرائے
اہل ایماناں آپس دے وچہ جدوں تفرقے ڈالے
اہل ایماناں آپس دے وچہ ضداں آن ودھایاں

جیوں جیوں سد دا دین اوریہے جاون پرے پریرے
پر سنگی جیوں آفاتوں توہیں تر بھٹے جاون
وچہ پردیساں جنے کھنے نوں اج کردا اوہ چارے
اج محتاجاں وانگوں در در رلدا پھرے نماناں
اج اوہا کنگالاں وانگوں در در دھکے کھائے
اج اوہ تیغ جہالاندی تھیں خاک مٹی وچہ رلیا
اج ایسے دی مجلس اندر دسدا گھُل اندھارا
اسنوں اج بچاون والا اللہ باہجہ نہ کوئی
ایسے دینوں اج ہزاراں خلقاں غافل ہویاں
اج اوہا گھر بیٹھیاں لبھدا کوئی قبول نہ کردا
دلیں نکالے سر تے جالے سفر قضیئے پائے
موڑ موڑ تیغاں جھکیاں ایپر دینوں کنڈ نہ کیتی
اج اوہ مفت نہ لیندا کوئی لوڑ نہ بے ایماناں
اج اوہ باہجہ تکلف ملدا جاہلاں قرب گوایا
بدعت رسماں پچھے لگ کے دین ایمان نہ گالو
در در آپ یتیماں وانگوں رلدا پھرے نماناں
رب پناہ دیوے جو حالت دین نبیؐ دی ہوئی
اوہا حالت مسلماناں اج کیتی دین نبیؐ دی
عمل قرآن حدیث نہ رہیا بدعت رسماں پایاں
تا لگا لدہا دین بیدیناں آس اونہاندی پنی
نال قرآن کرنیلے اڈیاں کس باغیدی مولی
تے مومناں دین نوں جاندیاں کیتا ملئے کی کراخدایا
جد اہل ایمان قرآنوں نٹھے کافراں طعن لگائے
تا خالی دیکھ قرآن کفاراں سو سو طعن نکالے
تا نال قرآن کفار کیتے لگے کرن لڑایاں

اہل ایماناں آپس وچہ پائے مذہبی جھیڑے
جد کیتی کنڈ کلام اللہ ول جاہل بدکرداراں
کیوں نہ دین نبی دیتا ئیں کرن مخول اناڑو
جو گھر اپنے دی سار نہ رکھے ننگا سٹکے جاوے
جو مٹھی کھیر یا حلوا گوشت ننگا سٹکے جاون
اے مومن بھائیو ہوش کرو کجہ اپنی چیز سنبھالو
کتیاں دا کم دھر نگے وھو یکن جو نڈن بدمرداراں
تسیں آپے کھاؤ آپ ہنڈاؤ نعمت عیش اڈاؤ
سب مومن مسلم آپس دے وچہ کر لو مٹھ بھراؤ
ڈرو خدا دیاں قہراں تھیں نہ عزت دین گواؤ
مت غیرت آوے رب سچے نوں دین اپنے دے پاروں
جیوں لوہے لوہے دھکیا تساں دین رسول خدا دا
آو بے عقلو دین نبی نوں دھکے دیہو ناہیں
وَاعْتَصِمُوْا بِحَبْلِ اللّٰہِ پر عمل کماؤ سارے
گلیاں وچہ رلاؤ ناہیں پاک کلام خدا دی

تا موقعہ تک کلام اللہ نوں آریہ کرن بکھیڑے
تے مصحف پاک کلام الٰہی آیا ہتھ کفاراں
جد ہوئے مخالف آپس اندر مومن دین وگاڑو
اوہ جان رِیا چھپان کے چوراں کولوں جھگا آپ لٹاوے
دس چنڈ ہوا کتے بلے کویں نہ اُسنوں کھاون
ایہ کھنڈ تے کھیر خدا دی نعمت کتیاں پیش نہ ڈالو
ایہ نعمت رب تساں نوں بخشی سونپو نہیں کفاراں
ایہ نعمت رب دی کتیاں اگے سٹ نہ مول گواؤ
ہو متفرق دین نبی نوں ٹھٹھے نہ کرواؤ
متاں خدا دی رحمت کولوں دور دھکائے جاؤ
عاد ثموداں وانگوں پلوچہ کرے تساڈا داروں
وقت شفاعت حضرت اینویں کرسی حال تساڈا
ایہ ضداں جھگڑے چھوڑو موڑو واگاں سدھے راہیں
یعنی رستہ اللہ والا محکم پکڑ و پیارے
پر مومن لیسن من چنڈ ہوا کرسن ضد فسادی

ثواب سُورہ فاتحہ وسورۂ اخلاص وغیرہ

وچہ تفسیر امام غزالی شیخ جنید بتایا
فاسق فاجر ظالم نالے کردا ظلم سوائے
ہویا تیار جنازہ اُسدا مینوں اُنہاں بلایا
سُفنے وچہ میں ڈٹھا اُسنوں مانے عیش فلاحیں
میں پچھیا جو کیونکر تدھ ایہ پائی نعمت بھاری
نالے تدھ جنازے میرے نوں جسدم لکھ بھوایا
دھکیا اس جنازہ تیرا آجا طرف ہماری
ہور روایت ایسے قسموں عجب مفسر آندی

اک داروغہ قید خانے دا سی میرا ہمسایہ
اوڑک فوت ہویا اوہ بکدن موت سنیہے آئے
میں انکار جنازیوں کیتا لوکاں پڑھ دفنایا
سبز قبہ اک جنت اندر ملیا اُسدے تائیں
کہندا میں اخلاص ہمیشہ پڑھدا ساں بہوں واری
اوسے وقت خداوند مینوں کر منظور بلایا
مردوداں دا بخشن والا ہیں ہاں اللہ باری
ابن غیاث کہے جو ساڈا مویا اک گوانڈھی

اوہ بھی وڈا گناہیں بھار اٹھا اندر خواباں
سخت حیران ہوکے میں استھیں پچھیا اُسدا حالا
میں کہیا تدہ عاصی ہوکے کیونکر بخشش پائی
پڑھے قرآن مجید جو بندہ بھاویں عیب کماوے
پھر میں نال دلاسے اسنوں کیتی عرض دوبارا
کہن لگا دو نہہ سورتاں بدلے پائی اساں رہائی
کرامداد دخان مبارک دوزخ کتوں بچایا
جدن سورت فاتحہ آتری آپر شاہ ابراراں
سخت افسوس لگا شیطانے رو رو مارے ڈھاہیں
ایسی دولت ملی انہانوں سورۃ فاتحہ والی
وچ میزان عدالت دے جد فاتحہ وزن کچیوے
وچ الحمد شریف پیارے ستے آیتاں آیاں
اک اک درہ جہنم والا اک اک آیت ملے
ستے حرف جو خطرے والے وچ الحمد نہ آئے
اول ث نہ بھیجی اللہ اس وچ حکمت آہی
دوزخیانوں جدوں عذابوں ہوسی بے آرامی
لَا تَدْعُوا الْیَوْمَ ثُبُوْرًا اگوں حکم کرے رب باری
نال عذاباں مرسن جدوں پھیر جوائے جاون
اوس ثبور ہلاکت کولوں بچسن فاتحہ والے
دوجا جیم نہ فاتحہ اندر ہٹے ٹکانے آیا
تیجا خے نہ فاتحہ اندر ہرگز نازل ہوئی
چوتھا ز نہ نازل ہوئی اسکارن تقدیروں
پنجواں شین نہ فاتحہ اندر بھیجیا حق تعالے
چھیواں ظ نہ آتریا ہرگز سورت اس وچالے
ستواں ف فضیلت والی مول نہ رب اتاری

جیونکر وچ بہشت معلے کر دا سیر صواباں
آکھن لگا بخشیا مینوں اللہ پاک تعالے
کہے جواب جو ابن عیاشا چپ کریں او بھائی
اُسدیتاں ایں عاصی فاجر مول نہ آکھیا جاوے
دس کھاں ذرا قرآن مجیدوں کی پڑھیا تدھ یارا
اک سورۃ یٰسین تے دوجی ہور دخان جو آئی
پھر سورۃ یٰسین مبارک جنت وچ پہنچایا
کرن مبارکباد فرشتے آئے ستر ہزاراں
ہائے افسوس محمدیاں تک شان کسیڈا ناہیں
کسے پیغمبر نوں جو اگے رب نہ مول وکھالی
کل قرآنوں درجہ اُسدا ست جیسے ودھ لکھیوے
ستاں دوزخاں کولوں پاون تابعدار رہایاں
سورۃ فاتحہ بند کریسی دوزخ دے در سارے
دکھو دکھ تفصیل انہاندی کھول سنائی جائے
ث ثبور جو معنے اسدے موت عذاب الٰہی
کہن ثبور ثبور تمامی منگن موت دوامی
اکو موت نہ منگو تسیں مرسو کتنی واری
پھر مرسن پھر جیون اینویں سدا ہلاکت پاون
اسکارن نہیں نازل ہوئی ث الحمد وچالے
وچ جنت جالہے ناہیں جس الحمد کمایا
جس نے فاتحہ پڑھیا اُسنوں خوف عذاب نہ کوئی
جو صدقوں فاتحہ پڑھسی بچسی آتش زہریروں
شر قیامت دنیا دی تھیں بچسی پڑھنے والا
ٹالے رب ظلمات اندھیرے قبر تے دوزخ والے
دوہیں جہانیں پڑھنے والا پاوے نہیں خواری

ایہ ست حرف نہ نازل ہوئے فاتحہ وچ تمامی
فاتحہ معنے چابی یعنی کنجی کھولن والی
جس بیمار نوں سورت فاتحہ پڑھ کے پھوکی جاوے
ایپر صدق نہ رہیا اجکل کوئی یقین نہ کردا
دم درود جو شرع مخالف کردے لکھ ہزاراں
رب آکھے قرآن اساڈا خاص شفا انساناں
ابن سماکوں پچھیا کسے کہے امام غزالی
اہل قرآن دا درجہ وڈا ابن سماک بتایا
کیتی عرض سوالی کیونکر لتاں علم ایہ پایا
ڈٹھا میں استاد اپنے نوں خوابوں حال سناندا
بعد سلاموں پچھیم استھیں اے استاد ہمارے
انہاں کہیا ایہ قبہ مینوں ملیا فاتحہ پاروں
تے ہے سورۃ اخلاصوں میرے سر دستار نورانی
کیتی عرض سماک دوبارہ اس بزرگ دیتا ئیں
کہندا بزرگ سارے وچ اخلاص جے ہوندا دلدا
ایپر میں ایہ تنے سورتاں پڑھدا ساں نت بھائی
نال اخلاص پڑھاں ہر راتیں صدقوں ورد بنایا
باقی دا قرآن تمامی پڑھدا لوکاں پاروں
صد افسوس جو اس زمانے عادت بعضیاں ہوئی
بک پڑھن نمازاں لوکاں کارن کرن دکھالے بازی
بک وچ نماز دکھالے کارن کردے طول درازی
بک بھندے بھول قرآن جدوں کوئی جانن بندہ آیا
آپوں عمل نہ کردے اس تے لوکاں تاڑولدن

کل عذاباں کولوں بخشے رب نجات مدامی
اسدے پڑھیاں ہر یک مشکل کھول دیوے رب والی
انشاء اللہ رحمت ہووے دکھ جاندا نظر نہ آوے
جیکر اج قرآن دکھایئے نہ مردا بھی مردا
جے بک عمل قرآنوں دیسے بھاوے نا بیماراں
پر افسوس جو نسخہ اسدا خبر نہیں ناداناں
سبھناں درجیاں نوں چوں حضرت کیہڑا درجہ عالی
پیغمبراں دے نال برابر شان آنہاں ندا آیا
ابن سماک کہیا جو مینوں شفنہ نظری آیا
سبز قبے وچ بیٹھا ہویا ریشم سبز بڈھاندا
مرنے پچھے تدھ ایہ کیا کجھ پائے منصب بھارے
تے سورت فاتحہ بدلے کپڑے بخش ہوئے سرکاروں
انہاں سورتاں بدلے ملیا ایہہ انعام ربانی
کل قرآنوں کیوں نہ تینوں ملے اجر جزائیں
ہر سورت دے بدلے مینوں اجر زیادہ ملدا
پچھلی راتیں اللہ باہجوں ہور نہ سندا کائی
رب اپنے نوں راضی کیتا تا ایہ درجہ پایا
تاہیں اسدا اجر نہ ملیا خالقدی سرکاروں
کردے عمل دکھالے کارن نیت ثواب نہ کوئی
تا جو لوک اساڈ دیتا ئیں جانن نیک نمازی
بک وچ قرأت لوکاں کارن کردے خوش آوازی
بک کر کر وعظ سناون لوکاں اپنا آپ بھلایا
جیونکر خواجہ حافظ صاحب وچ دیوان لیاون

واعظاں کیں حلوہ بر محراب و منبر مے کنند
چوں بخلوت مے روند آں کار دیگر مے کنند

واعظ جیہڑے منبر چڑھکے لوکاں ہتیں دیندے
ہک اچی اچی لوکاں کارن کردے ورد ہزاراں
ہک تکی بھردے ملانگ جتھے کجھ لوگ اکٹھے ہوون
ہک پڑھن نماز جدوں کوئی سرتے بنے مصیبت بھاری
ہک مجلسوچہ نماز یا نوالی جسو یلے پھس جاون
ہک فجری دے منہ دھوون کارن آن سیتی وڑدے
ہک چٹ مچٹیاں پڑھن نمازاں جسدن کپڑے دھوون
پھر میل پیوے نا دھوون ہرگز جاون گذر مہینے
ہک لوکاں نوں دکھلاون کارن سدا تلاوت کردے
ہک لوکاں سامنے کرن سخاوت جہت وکھالے بھائی
روز قیامت حکم کرے رب ایسیاں لوکاں تائیں
دنیا اندر پایا تساں مطلب اپنے دل دا
وچہ جناب قبول نہ ہوون ایسے عمل ریائی
اجر اخلاص تے فاتحہ سندا وچہ حساب نہ آوے
حضرت جابرؓ کرے روایت کہیا رسول سوہاوے
دو رکعات پڑھے ہر رکعت فاتحہ ہک ہک واری
استغفار پڑھے وس واری بعد سلاموں بھائی
جتنی عمر گذشتہ اندر اس نے پاپ کمائے
حضرت عائشہؓ صدیقہ تھیں ہور روایت بھائی
تنے قل جو آخر والے مومن بندہ کوئی
دوج جمعے تک جتنیاں بدیاں استھیں صادر ہوون
شخص کوئی اخلاص ہکیدن پڑھدا نال پیاراں
یا حضرت اس بندے اپر کی شے واجب ہوئی
ثلث قرآن اخلاص دیتا ہیں پاک نبیؐ فرماوے
ثلث قرآنوں تریجا حصہ جو کوئی پڑھدا بھلائی

گھر جاون تاں انہاں گلاندا آپ خلاف کریندے
دلوچہ چوری ہتھ وچہ تسبیح پڑھدے استغفاراں
وقت بیوقت پچھانن ناہیں نیت نماز کھلوون
بنے مقدمہ پوے مرولی یا طاعون بیماری
شرموں شرمی پڑھن نمازاں کجھ ثواب نہ پاون
ہک جہت گواہی روز جمعہ دے ونج نمازاں پڑھدے
ہک تدلگ پڑھن نمازاں جدلگ کپڑے ستھرے ہوون
ہک ونج قضا عمری دن ٹکراں مارن لوک کمینے
ہک اچیاں بانگاں دیہن ریا دی رب تھیں مول نہ ڈردے
قسم خدا دی نفع نہ دیون ایسے عمل ریائی
عمل ریا دا اجر تساں نوں اج کجھ ملدا ناہیں
لوکاں نیک تساں نوں جاتا ہن کجھ اجر نہ ملدا
جو ایہ کرسن دوزخ سڑسن جال جہنم آئی
سنوں تساں ڈیتا ہیں ہور حدیث سنائی جاوے
سورج نکلے بعد جو مومن وچہ سوار دہاڑے
تے تنے قل بھی ہک ہک واری پڑھدا مع غفاری
بھی اتنی وار درود نبیؐ تے پڑھدا نال صفائی
اسدن توڑی دفتر وچوں اسدے رب مٹائے
نال پیار حدیث مبارک پاک نبیؐ فرمائی
پڑھدا روز جمعے ست واری اسنوں بخشش ہوئی
حکم کرے رب دفتر وچوں سب فرشتے دھوون
حضرت سنکے وجہت کہیا عرض کیتی پھر یاراں
تا حضرت کہیا جنت لہدا اسنوں ہک نہ کوئی
جو اخلاص پڑھے تنواری اجر ختم دا پاوے
کہے امام غزالی اس نے ثلث نبوت پائی

تے سارا پڑھے قرآن جو مومن اوّل آخر تائیں
مرض الموت اپنی وچہ مومن جو اخلاص کماوے
قبر عذاب عذاب قیامت ہور عذاب جو پل دا
پل صراطوں ہر بند بنوں لنگھناں امر ضروری
ہور ثواب اخلاص مجیدوں کہیا رسول غفاری
ستر حویلی وچہ بہشتاں ملسی اُسنوں جائی
ستر ستر تخت نورانی ہر ہر محل وچہ پاوے
کُل تختاں تے شکل عجائب حوراں زیور بھریاں
جے ہک تند آنہاں دے کپڑیوں دنیا اندر آوے
ایہ اسباب تیار تمامی ہویا آنہاں کارن
دوناں اجر ملے اُستائیں جو ویہہ وار الاوے
نال اخلاص دے لے دے جو کوئی پڑھدا دو سے واری
دے کے مُل وہاجیا اُسنے اپنا آپ جنابوں
غنیہ اندر ایہہ حکایت پیر پیراں فرمائی
عرض کرے یا حضرت دسّو ایسا عمل چنگیرا
نالے اپنی وستی اندر جا کے خبر سناواں
روز جمعہ دے فجروں پچھے پڑھیں دوگانہ بھائی
دوجی رکعت فاتحہ پچھے سورت چھیکڑ والی
استھیں پچھے چار رکعتاں اُٹھکے پڑھیں دوبارہ
تے قل اخلاص اذا جاء پچھے پنجھی وار پڑھیوے
ستر وار سلاموں پچھے پڑھ لاحول پیالے
حضرت کہیا جدوں بہشتاں حکم ہووے میں تائیں
جو کوئی ہور بھی پڑھسی اسنوں ہا ترتیب صفائی
ہور فضیلت نظری آئی فاتحہ تے اخلاصوں
پینسٹھ دفعہ اخلاص پڑھے الحمدوں پچھے بھائی

اجر نبوت کل دا اُسنوں ویندا اللہ سائیں
کُل عذاباں کولوں آسنوں اللہ پاک بچاوے
بھی دروازہ دوزخوالا اُسلے کارن نہ کھلدا
اسدیتابیں پار لنگھاون چُک فرشتے نوری
جو مومن اخلاص اخلاصوں پڑھدا ہے دس واری
ہر ہر اندر ستر ستر ہوسن محل نورانی
ستر ستر قسماں ہر تے فرش غلیچے ڈالے
قسموں قسم پوشاکاں کریاں آنہاں بہشتی پریاں
کُل زمین معطر ہووے پاک نبیؐ فرماوے
نال صدق اخلاص مبارک جو دس وار پکارن
جتنا پڑھے زیادہ اُتنا اجر زیادہ پاوے
گویا کہ اس قیمت اپنی اللہ اگے تاری
دو سے وار پڑھندا ایہ کجھ ملدا اجر ثوابوں
ہکدن ہک اعرابی آیا پاس رسول خدائی
جس تے عمل کماواں ہووے چنگا خاتمہ میرا
تا اسنوں فرماون لگا پاک رسولؐ سچاواں
پہلی رکعت بعد الحمدوں سورت فلق بتائی
پھر ست واری آیت الکرسی بعد سلام دسالی
ہک ہک وار اذا جاء سورت بعد الحمدوں یارا
ہر رکعت وچہ ایہو قرائت پھر سلام پھریوے
کریں دعا پھر استھیں پچھے خالق دی سرکاریے
ہرگز قدم نہ پاواں حد تک تینوں نہ لیجاواں
لیکے نال برابر اسنوں جنت وڑساں بھائی
جو کوئی مومن پڑھے دوگانہ رات سوار اخلاصوں
ہر رکعت وچہ ایہو قرائت پاک نبیؐ فرمائی

پندرہ واری آیت کرسی پڑھدا بعد سلاموں   پھر استغفار بھی پندرہ واری خبر رسول اماموں
ہر آیت دے بدلے درجہ حج تے عمریوں پاوے   اتنا اجر ملے استاہیں پاک نبیؐ فرماوے
عیباں والا دفتر اُسدا کردا پاک الٰہی !   وچ بہشتاں جاوے پاوے دوزخ کنوں رہائی
اوسے راتیں پڑھنے والا جیکر فوت ہوجاوے   حضرت پاک نبیؐ فرمایا موت شہادت پاوے
ہور ثواب اخلاص تے فاتحہ خبر کتابوں پائی   جو کوئی بندہ رات جمعہ دے مغرب پچھے بھائی
پڑھے دوگانہ ہر رکعت وچ فاتحہ ہک ہکواری   تے ستر واری فاتحہ پچھے پڑھ اخلاص پکاری
جس میت نوں درجہ اُسدا پڑھ کے بخشیا جاوے   دوزخ دیاں عذاباں کولوں اسنوں رب بچاوے
سورۃ بقر فضیلت وڈی سمجھو سچ یقینوں   آخر آیت بقروں جسدن آئی پاک نبیؐ نوں
سن اصحاباں پاک نبی نوں ہوئی بہتی شادی   ستر ہزار فرشتہ آیا کرن مبارک بادی
جو کوئی مومن آخر بقروں پڑھدا سوندیواری   گویا کہ اس رات تمامی نفلاں وچ گذاری
بقر اتے عمراں جو دونویں سورتاں ہین قرآنوں   ابوامامہ شان آنہا ندا کہے حدیث بیانوں
جسدن روز قیامت ہوسی پاک نبیؐ فرماون   پڑھنے والیاننوں ایہ دونویں وچ دربار لیجاون
دفتر بدیاں آپ اٹھاون پکڑ انہاں تھیں سارے   وانگ وکیلاں جھگڑا کرسن خالق دی سرکارے
بخش خدایا بخش خدایا اس مجرم دے تائیں   رحمت فضلوں جنت اسنوں بخشے مالک سائیں
تلک اتے لیسین جو دونویں قبراں اندر جاون   اپنے پڑھنے والیاں کولوں قبر عذاب ہٹاون
ہکواری لیسین مبارک جو کوئی پڑھے پڑھاوے   ختم کرے دس وار قرآنوں اتنا درجہ پاوے
باتفصیل بیان آنہا ندا جیتوں چاہیں بھائی   دیکھ احوال قیامت وچوں جو مسکین بنائی
ہور ہزار فضائل مصحف ذکر نہ کیتا جاندا   ہن تعظیم قرآن مجیدوں آکھ چند سناندا

بیان عزت و تعظیم قرآن عظیم الشان

وچ تفسیر امام غزالی لکھیا نظری آیا   عبدستار ایہ قصہ سارا ہور وجہ فرمایا
یا اُس ہور کتاب کسے تھیں کرکے نقل سنایا   یا اس آپ نہ اکھیں ڈٹھا سن کر نظم بنایا
اصلی حال سناواں تینوں جیویں ایہ بات وہائی   وچ بغداد مسیت محمدؐ ابن سماک لوائی
ہکدن اس مسیتے اندر آیا ہک سوالی   عرض کرے کجھ بخشو مینوں جیویں فقراندی چالی
بولیا ہک بزرگ جو تینوں ہے کجھ یاد قرآنوں   کہندا ہکو سورۃ فاتحہ مینوں یاد زبانوں

بزرگ کہیا سُنا اسانوں پڑھکے اُس سنائی ۔ تاں پھر بزرگ سائل تائیں ایہ گل آکھی بھائی
ویکھ ثواب فقیرا اِسدا جو کجھ ملیا تینوں ۔ سائل آکھیا کتنی اسدی قیمت دسیں مینوں
بزرگ کہیا جتنا ترکہ سارا کراں حوالے ۔ درم دینار تے کپڑا لتا زیور دسیاں نالے
ایہ گل سُنکے بزرگ کولوں سائل آکھ سنایا ۔ تیرے کول کلام الٰہی میں نہیں وچہن آیا
کیتا اُن سوال فقیراں نال کمال لاچاری ۔ نام خدا کجھ درماں منگیاں جاتا تساں وپاری
عاجز تنگ کے آکھو مینوں وچ کلام ربانی ۔ میں اک حرف نہ ویچاں اسدا کارن دنیا فانی
بھالویں ہور غریبی ہووے ڈھیسے دنیا ساری ۔ کدی نہ ویچاں کدی نہ ویچاں پاک کلام غفاری
صد افسوس جو اجکل ملاں قدر قرآن نہ پہنیدے ۔ اک چوانی بدلے جاکے سارا ختم کریندے
سُنو حقیقت ایہ گل کہہ کے گیا سوالی خالی ۔ جالنگھیا اک گورستانوں بدلی آگئی کالی
رحمت بوندان جاری ہویاں وسیا مینہ کرمدا ۔ جا وڑیا اک حجرے اندر سائل کمدا کمدا
اچن چیت سوار اکی نے آکر شکل دکھائی ۔ گھوڑے اُپر چڑھیا ہویا سبز پوشاکی لائی
سائل نوں فرماون لگا اوہ مقبول غفاری ۔ توہاں فاتحہ وچہن کولوں ہویا سیں انکاری
کیتا جاں اقبال سوالی اسنوں فرحت آئی ۔ کڈھکے تھیلی درمالوالی اُسدے ہتھ پھڑائی
کیتا حکم جو ایہ سب درماں کرتوں خرچ پیارے ۔ جاں ایہ ختم ہویاں پھر تینوں دسیاں ہور دوبارے
کردا عرض فقیر نمانا اس اسوار دے تائیں ۔ ہیں توں کون خدا دا بندہ مینوں دسی جائیں
میری حال حقیقت تینوں کس نے دسی ساری ۔ کتھوں مہر پئی دل تیرے آن کیتی غمخواری
بولیا اوہ اسوار سوہارا ہیں ہاں صدق تمہارا ۔ خاص جنابوں ہویا مینوں حکم حمایت یاراں
ونج اپنے مالک دی کرتوں مدد حمایت یاری ۔ دوہوں جہانیں سنگی تیرا کیتا اللہ باری
رہیں آسودہ عمراں ساری فکر نہ کریں ذرا بھی ۔ ایہ گل کہہ کے غائب ہویا اوہ اسوار شتابی
پچھوں اُس غریب نمانے کڈھکے درماں گنیاں ۔ دس ہزار برابر پوریاں وچ حساباں بنیاں
اک پاسے درماں دے لکھی سورۃ فاتحہ ساری ۔ اکپاسے اخلاص مبارک قدرت قلم سنواری
واہ سبحان اللہ دھن قسمت جاگے بھاگ غریباں ۔ ایسی دولت رب جنہانوں کیتی وچ نصیباں
جو مومن پڑھے قرآن تے دلوچہ دنیا حرص ٹکاوے ۔ غنیاں دیلول ویکھے حرصوں جھڑک خدا فرماوے
اے بندے کیا دولت تینوں اساں عطا فرمائی ۔ پھر توں زرداراں ول تکیں تینوں شرم نہ آئی
جیہڑے گھر وچہ لعل جواہر ہوون گنج خزانے ۔ پھر اوہ ٹھیکرانول ویکھے عقل نہیں نادانے

دنیا اندر قدر اُنہاں دا تیرا قدر نہ کوئی
ویکھیں گا آکول اساڈے جو تدھ عزت ہوئی
جو عزت کرے کلام اللہ دی دونی عزت پیندا
دوہاں جہاناں اندر اُسدی اللہ قدر کریندا

حکایت

سن تینوں ہک اسو یلے دی دساں کھول کہانی
اپنے خاص بزرگاں مینوں دسی بات وہانی
ستر برس ہویا اس گلنوں یا کجھ کمی زیادہ
اندر ملک اساڈے ہویا کرنا دیکھ خدا دا
ہک ہندو دا قرض دینا سی مومن اکس وچارے
اوہ منگے ایہ دیوے ناہیں نت لیندا لارے
اوڑک ہکدن ہندو آکے تنگ کیتا اُستائیں
دیہ شتاب روپئے مینوں بہتی دیر نہ لائیں
مومن عاجز مفلس آہا پلے نہ ہک پائی
منتاں کرکر کہندا اسنوں دے کجھ مہلت بھائی
نہیں تا ہک قرآن عجائب بھاری قیمت والا
گھر میرے وچ پیا چروکا سوہنا خط اوجالا
سانوں اسدی لوڑ نہ کوئی نہ میں پڑھسیا ہویا
پیو دادے دی رسم مطابق ٹھپکے دھریا ہویا
لیجا توں اوہ گروی کرکے اپنے پاس ٹکائیں
جدوں روپئے دیساں تینوں لے اوساں اُستائیں
خوش ہوکے لے آیا ہندو پاک قرآن گرامی
دھوڑے ہوئے غلاف جو اسدے دھوتے آن تمامی
جھاڑ غبار کئی برساندی عطر پھلیل لگایا
نالے ہور غلاف عجیب اُپر قرآن چڑھایا
وڈھا اجالا اسدے کارن خوب عجوب سجایا
کئی طرحدیاں عزتاں کرکے آلے وچ ٹکایا
نت سویرے جاں اوہ کھتری نہاوے کپڑے پاوے
پہلے پہل کلام اللہ دی آن زیارت پاوے
دُھوپ دھو کھاوے پھل وچھاوے نویں اچھار چڑھاوے
جیونکر رسم رسوم ہنوداں پورا عمل کماوے
جاں اوہ صبح کلام اللہ دی خدمت اندر جاندا
امروں دو روپئے آون نال خوشی دے چاندا
تھوڑے عرصے اندر اس نے اتنی دولت پائی
اندر باہر سماوے ناہیں وہن انعام خدائی
آخر ہکدن اوس مومن ول اوہا کھتری آیا
کل روپیہ جتنا آہا اُسدے پیش ٹکایا
کہندا ایسی دولت تینوں بخشی اللہ باری
ہن تک قرض نہ لاہیو میرا نیت تیری ماری
دے ہن قرض میرا سو چوں ایہ سب ملک ہے تیرا
ہو حیران بتاوے مسلم کویں ملک ہے میرا
تا پھر کھول حقیقت ساری کھتری آکھ سنائی
مسلم کہندا ہے اسدی میں کجھ قدر نہ پائی
دے قرآن میرا ہن مینوں میں خود آپ رکھیساں
کھتری کہندا ایسی نعمت تینوں کدی نہ دلیساں
بہت تقاضا کیتا اوہناں پئی لڑائی بھاری
کھتری مول قرآن نہ دتا دولت بخشی ساری

اینویں اجکل مومن جیکر قدر قرآنے پاون — ہک ہک آیت بدلے سارے لڑ لڑ کے مرجاون
پر افسوس جو اہل ایماں قدر قرآن نہ پایا — تاہیں رب اہناں نوں بنایئں در در اُپر پھنایا
ہندو صرف کلام اللہ دی عزت کرنے پاروں — کتنی دولت حاصل کیتی خالق دی سرکاروں
جے مومن بھی عزت جانن عمل قرآن کماون — کیوں محتاج کسے دے ہوون کیوں نہ دولت پاون

وَقَالَ الرَّسُوْلُ یَا رَبِّ اِنَّ قَوْمِی اتَّخَذُوْا ھٰذَا الْقُرْاٰنَ مَھْجُوْرًا

جس دن حاضر اللہ اگے ہوسی خلقت ساری — کرن شکایت قوم اپنی دی پاک رسول غفاری
کہے پیغمبر اس دن اندر یارب قوم جو میری — چھوڑیا اہناں قرآن دورا ڈاڈا خاص کلام جو تیری
نہ اس نال ایمان لیائے نال اہناں عمل کمایا — کد ایہ اُمت میری وچوں بندے بار خدایا
ایہ ساری عمراں دنیا اندر نٹھے پھرے قرآنوں — جھوٹے پڑھ جھوٹیاں بدلے جھوٹے دعوے کرن ایمانوں
قصے اتے کہانیاں اہناں پڑھ پڑھ عمراں گالی — رُو گردانی کرن قرآنوں ہے ایمانوں خالی
کہے قرآن نہ شادیاں اُپر کنجر بھنڈ سداؤ — نہ ڈھول وگاؤ ترم بجاؤ نہ اسراف کماؤ
ایہ چھوڑ قرآن نوں کنڈ چھاڑی کنجر بھنڈ سداندے — تے آتشبازی باجیاں اندر ضائع مال وگاندے
کہے قرآن نہ نال خدا دے شرک کماؤ کوئی — ایہ بجھ بجھ وڑن شرک دی کھیں مار خدا دی ہوئی
کہے قرآن جو بھیناں دھیاں رناں ستر سکھاؤ — ایہ الٹی گھل اہناں نوں ویلون بیٹھک ٹرپھراؤ
کہے قرآن بیاج نہ کھاؤ خمر نہ پیؤ نالے — ایہ کھان بیاج جاں خمر شراباں بھر بھر پین پیالے
کہے قرآن زناہ نہ کرناں رب سچے تھیں ڈرناں — ایہ آکھن اساں کرناں کرنا یاد نہ رہیا مرناں
کہے قرآن جو غیبت جھوٹوں کرو پرہیز تمامی — ایہ جھوٹھ گواہیاں غیبت چغلی کردے رہن مدامی
کہے قرآن نہ مال یتیماں کھاؤ کرو نہ چوری — ایہ دونویں کم کریندے تیجا کھس کھس کھاون روزی
کہے قرآن جو رب سچے دی کریو فرمانداری — ایہ رب نوں چھوڑیا میرے نیڑے گئے نہ عمراں ساری
اج اہناں دی نسبت اندر میں ایہ عرض سناندا — نہ ایہ اُمت میری یارب نہ میں نبی اوہناں دا

حکایت بادشاہ سلطان محمود غزنوی متعلق بہ تعظیم قرآن کریم و خاتمہ فضائل

دنیا تھیں جد غزنی والا شاہ محمود سدھایا — بعد وفاتوں اکس ولی نوں خوابے اندر آیا
رحمت بخشش رب سچے دی گھیریا اسدے تائیں — کتنے ہور انعام ہزاراں بخشے خالق سائیں
اندر باغ بہشتاں والے سیر کرے من بھانے — دیکھ آسودہ اسدیاں تائیں کہیا ولی رہانے

دنیا اندر مُسلم کیتے کافر تدھ ہزاراں!
شاہ فرمایا اے ولی اللہ اوہ ایہ بات نہ کوئی
ہک راتیں میں سونے کارن دلوچ قصد اٹھایا
گیا خیال جو ہین ہُن ایتھے کیتی سَون تیاری
ہین سوساں ایہ خالی رہسی کیا تجویز بناواں
پھر کیتا خیال جو دوجے خانے جا کر بستر ڈاہیں
مت ایہ کرے شکایت آخر پیش خداوند باری
بہت قیاس کیتے اس راتیں نیندر غالب ہوئی
اوڑک وضو ساز شتابی اولوں مصحف چایا
کرو خیال جو اگلے بزرگ کیا تعظیماں کردے
جنہاں آکھانتے بھار قرآناں اگلے لوک لدیندے
شتر قرآن لدن بھاڑا دلوں رہن آزردے
اک بزرگ دی گل کرن اُس گھوڑیوں کاٹھی لاہی
بزرگ اولوں مصحف چُکیا زین اندر رکھ چھوڑی
اجلے بزرگ منجیاں تلے رکھن قرآن کتاباں
معاذ اللہ ایہ کیڈ بے ادبی دعوی کرن اسلامی
جس مالک دا دتا کھاون اُسدا قدر نہ جانن
جس محسن نے لکھ ہزاراں فیض انعام پوچائے
جے ہک ادنےٰ دوست طرفوں خط کوئی لے آوے
مجنوں پیر کتے دے ہکدن راہ وچہ کھلا چمیندا
مجنوں کہیا یار میرے دی گلیوں ایہ لنگھ آیا
یار الٰہی جو کتے ہوون اوہ بھی ہون پیارے
خالی عشق محبت کولوں قلب جنہاں بے پیراں
چھوڑ پذیر نصیحت نالے کیہڑی کارے لگوں
ختم کریں ہن باب فضائل چند مسائل دسکے

اسدے بدلے اللہ تینوں دیتاں موج بہاراں
سُن ہیں آکھ سناواں تینوں جیویں ایہ بخشش ہوئی
آئے وچہ کلام الٰہی مینوں نظری آیا
تے ساری رات قرآن خدا رہسی وچہ بیداری
روز قیامت اسے حبیبوں مُنکے پکڑ یا جاواں
ایہ پھر بھی سمجھیا دلتھیں ایہ گل واجب ناہیں
نس گیا سی مینوں چھڈ کے ہووے متاں قہاری
ایہ فکر قیاس اساڈا راس نہ بیٹھا کوئی
ساری رات تلاوت کیتی تاں ایہ درجہ پایا
جس کوٹھے وچہ مُصحف ہووے اسو چہ سولوں ڈردے
آپ نہ پھیر اُنہاں تے چڑھدے اتنا ادب کریندے
کیا مجال مہاروں پکڑن پچھے لگ کے ٹردے
کیسے ناواقف کاٹھی اُتے دھری کلام الٰہی
پھیر نہ ہر گز اس کاٹھی تے چڑھیا مردیاں توڑی
آپ اُتے چڑھ سَون انہاں لے خبر نہ عیب ثواباں
نا اسلام نہ دین انہاں ندا کرو ے نمک حرامی
حق تعظیم کلام اللہ دا ذرا نہ مول پچھانن
لکھاں حیف کتاب اسدی دا جو نہ ادب کمائے
پرت پرت کے ویکھے بندہ نال کلیجے لاوے
ویکھ کسے نے پچھیا اسنوں کیوں توں لاڈ کریندا
مُنکے کھوج آہلے پر ہووے ایس بھی پیر ٹکایا
پر افسوس جو اہل ایماناں ربدے کرم وسائے
بے ادباں نوں نفع نہ ہووے جے سو دیاں نظیراں
اپنا آپ سنواریں پہلے تا پھر بولیں اگوں
لماں پینڈا منزل بھاری جائیں کمراں کس کے

پڑھے قرآن جو کوئی بندہ کہے امام غزالی
وقت تلاوت اسدے تائیں آکھے اللہ والی

لے بدلے جیویں دنیا اندر یاد کریں تو مینوں
اینویں میں بھی یاد کریساں روز قیامت تینوں

جیونکر تدھ بھلایا ناہیں دنیا وچہ میں تائیں
اینویں میں بھی آخر اندر تدھ بھلاساں نائیں

ہور ثواب جو کوئی مومن پڑھے کلام ربانی
ہر حرفوں دہ نیکیاں اسنوں بخش ہوون رحمانی

الفوں دسے لاموں دسے میموں دسے آیاں
جتنے حرف پکارے اتنیاں اُس نکویاں پایاں

سورت ہک قرآن شریفوں ثابت پڑھے جو کوئی
یادوں یاد پڑھے یا تک کے سب برابر ہوئی

جنت وچہ رب اسدے کارن رُکھ پیدا اک کردا
اتنا لماں چوڑا سایہ ہوسی اُس شجر دا

اک پنڈے ہیٹھ بے بندہ چلے سو برس واہیں
ٹُردا ٹُردا بڈھا ہووے سایہ مُکدا ناہیں

ہور فضیلت جو کوئی بندہ پڑھے قرآن سپاروں
ست خندق اوہ لہے دورا دوزخ والی ناروں

خندقاں دی تفصیل مفصل پاک نبیؐ فرمائی
اک ہزار ورہے دا پینڈا ہر خندق چوڑائی

اتنا دور دوزخ تھیں اسنوں رکھسی اللہ سائیں
یارب آپ پذیر بندیوں دوزخ کنوں بچائیں

فضائل سورت یوسفؑ

ہن ذکر فضیلت سورت یوسف میں کجہ لکھاں بھائی
وچہ کشف الاسرار کتابے جویں روایت آئی

بھی نفرہ کار حدیث کشافوں نقل ثبوت لیایا
جو سورت یوسفؑ وسو لوکاں امر نبیؐ فرمایا

اپنے بال بچے نوں جو کوئی سورت ایہ پڑھاوے
تے اہل عیال غلاماں تائیں کر تلقین سکھاوے

جان کندن دا ویلا اسنوں کردا رب سوکھا لا
ہور ہزاراں درجے اسنوں دیندا رب تعالےٰ

باراں۱۲ سورتاں اجر برابر ملدا اسدے پاروں
بھی کل انہاندیاں خوبیاں حاصل خالق دی سرکاروں

جیوں الحمد پڑھے کوئی بندہ پاک نبیؐ فرماوے
ناشکری تھیں اسدے تائیں اللہ پاک بچاوے

بقر پڑھے تا اسدے نیڑے ظالم کوئی نہ اوندا
نا کوئی ٹُڈا موہندا اسنوں چور نہ کوئی پوندا

جو سورت عمران پڑھے اُس شاہ دا خوف نہ کوئی
جو انعام پڑھے اسدے تائیں رزق کشائش ہوئی

جو سورت اعراف پڑھے تس ہووے قلب نورانی
دُور ہوون ظلمات تمامی غفلت وہم شیطانی

چھیواں سورت توبہ تائیں جو کوئی پڑھے پڑھاوے
باطن اسدا صاف ہووے رب میل نفاق ہٹاوے

جو کوئی پڑھے الم نشرح نوں پاوے فرحت شادی
دلدی تنگی جاوے اُسدی رب دیوے آزادی

سورت جن پڑھے جو بندہ بچدا شر شیطانوں
جناں تھیں محفوظ خداوند رکھے امن امانوں

سوزہ عصر دلاندے شعلے آتش غضب ہٹاوے

غصہ کاوڑ لہے نہ ہرگز ٹھنڈ کلیجے پاوسے

جو سورت اخلاص پڑھے رب کفر انہیر ہٹاندا

قُل دسو محے کل داغ اندر دے دلوں چانن لاندا

سورت فلق پڑھے جو بچدا کولوں مکر مکاراں

تے سورۃ والناس ہٹاوے جادو سحر ہزاراں

انہاں باراں ۱۲ سورتاں اندر جو جو خوبیاں آیاں

بک سورت یوسفدے بارلے ملن سبھے بھلیایاں

جتناں اجر ثواب انہاندے پڑھیاں حاصل تھیندا

اتنا اجر ثواب برابر اس سورت داڈھیندا

ایسی ایہ مبارک سورت کتنا فیض پہنچاوے

حضرت کہیا جو ایہہ پڑھدا سبھے خوبیاں پاوے

شان نزول سورۂ یوسفؑ

کرن روایت ہکدن حضرتؐ سید شاہ جمالاں

حسنؑ حسینؑ شہزادیاں تائیں کیتا پیار کمالاں

ہکی بغل مبارک اندر پایا حسنؑ شہزادہ

دوجی وچہ حسینؑ سہارا جو ہے ولی خدا دا

کدیں حسنؑ دا منہ سر چمن لاڈ پیار کریندے

کدیں حسینؑ ولی دیتائیں حضرت بوسے دیندے

ڈٹھا غیرت رب سچیدی جوشاندلوچہ آئی

اوسے ویلے طرف زمین دے بھیجیا وحی الٰہی

جاکے پچھ حبیب میرے تھیں حکم کیتا رب سائیں

ایہ دولڑکے بہت پیارے ہین تساڈے تائیں

جبرائیل امین خدا دا طرف زمین دے آیا

خدمت وچہ رسول اللہ دے آن سلام سنایا

بعد سلام پیغام الٰہی نال آداب پکارے

یا حضرت ایہ بچڑے تینوں لگدے بہت پیارے

حضرتؐ آکھیا آہو بھائی اسوچہ شک نہ کائی

ایہ دو گوشے جگر میرے دے اکھیاں دی روشنائی

تاجبرئیلؑ کہیا یا حضرتؐ کیہڑا بہت پیارا

حضرتؐ کہیا دوہاں اندر فرق نہیں کجھ یارا

دونویں باغ ہکی دے میوے ہکی اصلوں آئے

ایہ دو پھل ہکی گلزاروں رب عطا فرمائے

دونویں موتی اکس لڑی دے دونویں گوہر پارے

دونویں ٹکڑے قرص فلکدے سورج چند سوہارے

دونویں تارے اکس بُرج دے دونویں نور نبیؐ دے

دونویں میرے دوہتے سکے دونویں جین علیؑ دے

دوہانوں میں دوست رکھاں ہکو جتناں جاناں

ایہ گل سُنکے پاک نبیؐ نوں کہندا وحی ربانا

یا حضرت ایہ دونویں بیٹے جو تدھ بہت پیارے

ہکی نوں تقدیر خدا دی زہر دوا کے مارے

دوجے دا سر تیغوں اکدن دھرتی آپر جھڑسی

نال دوہاندے غیرت ربدی ایہ تماشہ کرسی

ربدی صفت صبور کریندا دوتیاں نال صبوری

تے سجناں نال غیوری پاروں کردا غیرت پوری

جاں ایہ خبر ڈراونہاری جبرائیل سنائی

سُنکے پاک رسول اللہ نوں ترت بیہوشی آئی

ہوش پئی تاں دونویں بیٹے پاک رسولؐ بلائے
دوہاں طرفوں ویکھ وچی نوں پھر حضرت فرمائے

جبرائیلا نچھڑے میرے کیہڑا مارن والا
دس اسانوں کیہڑے ہتھوں پیون اجل پیالہ

کہیا فرشتے امت تیری قتل انہاں نوں کرسی
شاہ حسنؓ نوں زہر ملیگی موت شہادت مرسی

نے کرن شہید حسینؓ ولی نوں دھرتی کربلوالی
سن ایہ خبراں رون لگے پاک محمدؐ عالی

چھم چھم ہنجوں جاری ہویاں کہیا نبیؐ سوہارے
امت میری قتل کریسی میرے پت پیارے

اُمَّتِیْ یُؤْمِنُوْنَ بِیْ وَیَرْجُوْنَ شَفَاعَتِیْ ثُمَّ یَقْتُلُوْنَ اَوْلَادِیْ عَجَبًا مِنْ اُمَّتِیْ ؎

اوہ میرے نال ایمان لیاون آس شفاعت لاون
پھر اولاد میری نوں مارن امت عجب کہاون

ایسے غم وچ نبیؐ سوہارا کردا بیٹھ گزارا
تاجو جبرائیل فرشتہ آیا پھیر دوبارہ

سورت یوسف نال لیایا کہنلا کر دلجوئی
یا نبیؐ اللہ اس گل اندر کر افسوس نہ کوئی

قتل کرن اولاد تیری نوں لوک جو امت والے
تے یوسفؑ نال بھراواں سکیاں ویکھ جو کیتے چالے

عاصی امت آل تیری تے کرسن ظلم کمایاں
تے ویکھ احوال جو نال یوسف دے کیتا سکیاں بھایاں

ایہ نا سکے نا آل تیری تھیں ہوسن لوک گناہیں
کی ہویا جے کرن بے ادبی کوئی تعجب ناہیں

کر وتسلی کرو تسلی اے عزت نبیاں دی
تیری خاص تسلی کارن ہیں ایہ سورت آندی

پڑھیا حال یوسفؑ دا حضرت ہوئی صبر قراری
کہن مفسّر سورت یوسفؑ اس دن رب اتاری

بہت بزرگاں ہور بھی لکھے شان نزول گرامی
ایہر نقرہ کار بتاوے استھیں بیٹھ لتا می

موجب مخصوص شدن ایں قصہ بہ احسن القصص

ہن ایہ گل واضح کرنی چاہیئے نال رہبدی یاری
جو احسن کیوں فرمایا اسنوں پاک خداوند باری

کتنے ہور قصائص نبیاں ذکر قرآنے آیا
ہور کسے نوں اللہ صاحب احسن نہ فرمایا

اس قصے نوں احسن کرکے خاص کیتا رب والی
اسدے اندر ہور وجوہاں کہن مفسّر عالی

پہلی اسدی وجہ جو قصہ ہے ایہ جتنا بھائی
اوّل تھیں لے آخر تائیں جتنی بات وہائی

ساری اوہ متواتر گذری سلسلہ وار پیارے
جیونکر بصری حسن ہوراں تھیں کرن روایت سارے

جتنی مدت یعقوبؑ دی یوسفؑ باہجھ وہانی
اتنی مدت رہی برابر ایہ پُردرد کہانی

اسی برس بتاون بعضے بعضے چالی سالاں
نقرہ کاروں اسی برساں ثابت نال اقوالاں

اتنے سال جدائی اندر رہیا پیغمبر روندا
نت نواں دکھ یعقوبے نوں دمدم نازل ہوندا

ہر سالوں نت نویاں خبراں ہر ماہ نویاں باتاں
ہر ہفتے وچہ نویں قضیئے روندیاں گذریاں راتاں

ہر دن روگ تے سوگ زیادہ ہر ساعت ہر ویلے
ہر پلکارے کرے دعائیں موڑے یوسف میلے

آخر ملدیاں تائیں رہیا غم دا سلسلہ جاری
تاں ستائیں احسن قصہ آکھیا اللہ باری

وجہ دوم

دوجی وجہ سناواں تینوں جو راوی فرمائی
چار کریماں دے ول نسبت اس قصے دی آئی

اول قصہ دسنے والا رب کریم تعالے
پھر رسول کریمؐ اسانوں آن سناون والا

تریجا حال یوسفؑ دا جسنوں رب کریمؐ بولایا
اِنْ هٰذَآ اِلَّا مَلَكٌ كَرِيْمٌ وچہ قرآن جو آیا

چوتھا وچہ قرآن کریمے آیا ذکر تمامی
ایہ سب قرآن کریموں ثابت ویکھ آیات گرامی

چار کریم اکٹھے ہوئے اس قصے وچہ بھائی
تاں احسن فرمایا اسنوں دوجی وجہ سنائی

نکتہ

نکتہ ہور عجائب ایتھے جے کر سمجھے کوئی
مومن دی بھی نال احسن دے صفت مشابہ ہوئی

جیونکہ چار کریماں پاروں احسن ہویا قصہ
اینویں چار کریماں اندر مومن دا بھی حصہ

اول رب کریم اپنے دا مومن بندہ آیا
دوجا امت نبیؐ کریموں اسنوں رب بنایا

پڑھے قرآن کریم تریجا بھی ایمان لیاوے
چوتھا رب بنی آدم نوں آپ کریم بناوے

جنہیں صفتیں احسن ہویا قصہ یوسفؑ والا
اوہ سب صفتاں مومن اندر پایاں رب تعالے

وجہ سوم

تریجی وجہ جو احسن والی دساں تیرے تائیں
کل حالات پیغمبراں جو جو ذکر کیتے رب سائیں

ہک سورت وچہ کسے نبی دا کٹھا ذکر نہ آیا
کتنی جائیں تھوڑا تھوڑا متفرق فرمایا

جیونکہ باراں سورتاں اندر قصہ آدمؑ والا
باراں سورتاں اندر کیتا نوحؑ دا ذکر تعالے

اینویں چوداں سورتاں اندر قصہ ہودؑ نبی دا
وچہ اٹھاراں سورتاں آیا ذکر خلیلؑ صفی دا

قصہ لوطؑ نبی دا آیا وچہ نواں دے بھائی
وچہ انتری سورتاں حالت موسیٰؑ دی سمجھائی

تناں وچہ شعیبؑ نبی دا آیا ذکر پیارے
دونہہ وچہ ذکر عزیرؑ نے دونہہ وچہ حال ایوبؑ سوہارے

چونہہ وچہ ذکر یونسؑ دا آیا پنجاں وچہ داؤدؑ دے
حال سلیمانؑ وچہ چواہاں خالق دے فرمودے

قصہ حضرت ذکریاؑ دا تناں وچہ تمامی
وچہ نواں دے ابن مریمؑ دا آیا ذکر گرامی

تویں حقیقت یحییٰؑ والی دونہہ وچہ نازل ہوئی
متفرق ایہ قصے سارے نہیں اکٹھا کوئی

تے قصہ حضرت یوسفؑ والا ہک سورت وچہ آیا   تائیں اس قصے نوں اللہ احسن کر فرمایا

وجہ چہارم

چوتھی وجہ جو کل نبیاں دے قصے رب سنائے   سبھناں ہتھ بیگانیاں دے تھیں دکھ قضیئے پائے

یا کفاراں ظلم کمائے دتیاں بہت ایذائیں   اپنے خویشاں کولوں ہرگز ماراں کھادیاں ناہیں

تے حضرت یوسفؑ نال کمائے جو رجفا بھراواں   تاں ایہ قصہ احسن ہویا پنجویں وجہ سناواں

وجہ پنجم

تن احوال نہایت احسن اس قصے وچہ آئے   تنے جگہ نصیحت والیاں بن بیچیاں فرمائے

اول نرمی سختی جو کجھ حضرت یوسفؑ جالی   ہر حالت وچہ اللہ اگے رہیا ہمیش سوالی

رہیا بردایا سر کردا سدا مطیع امردا !   اوکھا بھاویں سوکھا ہویا رہیا اطاعت کردا

دوجا احسن خلق جو اس نے کیتا عمراں ساری   کدیں کسے تے رنج نہ ہویا بسریاں عمر گذاری

سے ایذائیں اس نے پایاں لوک کرن بُریایاں   اوہ بُریایاں بدلے کردا ہڑے نال بھلایاں

تریجا وچہ احسان مروت ثابت قدم ٹکایا   بھایاں نوں پھر بھائی سمجھیا جنہاں کھوہے وچہ پایا

عوض جفا وفا کمایا بدلہ لیا نہ کوئی   اوڑک راضی ہو فرمایا جو ہوئی سو ہوئی

ایہ تن صفتاں یوسفؑ تائیں بخش ہویاں سرکاروں   تاں ایہ قصہ احسن ہویا انہاں صفتاں یارو

وجہ ششم

ایہ بھی وجہ بزرگاں لکھی احسن ہوونے والی   جو اس قصے تھیں حاصل ہوندی طرز محباں والی

جیونکر عشق پیار محبت عاشق صادق کردے   جیونکر پنڈ دکھاندی چاکے سر اپنے تے دہردے

جیونکر طالب معشوقاندی شوق رکھن وچہ دلدے   جیونکر سہن فراق وچھوڑے جیونکر وچھڑکے ملدے

جیونکر عاشق معشوقاندے درتے عجز کماون   جیونکر پھر معشوق انہانوں جھڑکاں ناز وکھاون

جیونکر حسن یوسفدے جگ وچہ آتش عشق مچائی   جیونکر چنگ زلیخا کھائی جیونکر جان جلائی

جیونکر یوسفؑ قیداں کٹیاں وخت قضیئے پلے   جیویں یعقوبؑ فراقوں روندیاں کتنے سال لنگھائے

جویں زلیخا صدق نبھایا وصل سجن دا پایا   جیونکر پھر یعقوبؑ نبی نوں یوسفؑ رب ملایا

طرح طرح دا حال عجائب اس قصے وچہ بھریا   تائیں اسدا نام مبارک رب نے احسن دھریا

وجہ ہفتم

ستویں وجہ امام قشیری ایہ بھی ہک نکالی   جو ہے ایہ سارا قصہ اینویں امر نہی تھیں خالی

حکم احکام شریعت والے اس دے وچ نہ آئے	تا ایہ قصہ یوسفؑ والا احسن سدیا جاوے

وجہ ہشتم

اٹھواں اس سببوں اسنوں احسن رب فرماوے	جو اوگنہاراں نوں ایہ قصہ آس فضل دی لاوے
کہن مفسر پاس نبیؐ دے آون لوک گنہا ہیں	سُن سُن قہر عذاب آیا تاں رو رو مارن ڈھاہیں
تاحال یوسفؑ دا رب انہاں نوں دسیا کھول سچاواں	ویکھو کیا کیا ظلم کمائے یوسفؑ نال بھراواں
جاں پھر یوسفؑ دے در ڈگے ہو شرمندے سارے	لا تثریب علیکم یوسفؑ کر کے کرم پکارے
یعنی اجدن اُپر تساڈے عیب گناہ نہ کوئی	بخش دتی تقصیر تمامی جو گستاخی ہوئی
اینویں جیونکر عیب کما کے تسیں معاف کراؤ	ہاں میں عالی بخشن والا آؤ تے بخشاؤ
میں ہاں اکرم کرم میرے دا نہ کوئی حد اندازہ	اوگنہاراں کارن کھلا رحمت دا دروازہ!

وجہ نہم

ناؤیں وجہ جو اس قصے وچ ذکر خدا دیاں یاراں	تے یاراں نال جو کرن محبت درجے پان ہزاراں
ربد یاں یاراں نال جو بندہ کرے محبت یاری	اسنوں بھی رب دوہیں جہانیں عزت بخشے بھاری
حضرت یوسفؑ نال زلیخا جدوں پیار نبھایا	اہل بہشتاں والا درجہ دنیا اندر پایا!
اوّل لذت بکرانوالی شیب زمانے پائی	دوجا نابینائی کولوں رب بخشی بینائی
تریجا وچ بڈھاپے اسنوں بخشی رب جوانی	چوتھا بعد فقیری مڑ کے پھیر ملی سلطانی
پنجواں وصل سجن دا پایا دور ہوئی مہجوری	چھیواں دھکے کھا کھا پائی مقبولی منظوری
ستواں جد کم صورت ہوئی لاٹاں حسن دکھایاں	اٹھواں بعد ضعیفی ملیاں قوتاں دون سوایاں
ناؤاں بت پرستی چھوڑی حق پرستی پائی	دسواں طالب جنوں پچھے رب مطلوب بنائی
یوسفؑ دے یاراں نے وچوں ایہ سب نعمتاں پایاں	تا ایہ قصہ احسن ہویا آکھ سناواں بھایاں

وجہ دہم

دسواں موجب دساں تینوں جیویں کتابوں پایا	تھوڑا بہتا حال جنہاں دا اس قصے وچہ آیا
سبھناں دا رب چنگا کیتا خاتمہ آخر کاروں	تے چنگے خاتمے والا قصہ احسن ہے سرکاروں
جیونکر کیتا ظلم بھراواں اوڑک ملی معافی	جُدا رہیا یعقوبؑ پیغمبر وصل ڈٹھا پھر کافی
کتنی مدت رہی زلیخا وچہ فراقاں کُسدی	اوڑک وصل سجن دا پایا آس پُنی پھر اسدی
یوسفؑ کھوہ بھراواں پایا قید مصیبت جالی	آخر رب بنایا اسنوں شہر مصر دا والی

اینویں نیک انجام خدا نے بخشے سبھناں تائیں
ہور بھی بہت وجوہاں اسدیاں آیاں نظر کتابوں
ہن کجھ آکھ سناواں تینوں حالت یوسفؑ والی

اس سببوں احسن اسنوں کہیا اللہ سائیں
ایپر ایہہ میں دس وجوہاں کیتیاں نقل ثوابوں
جیوں تفسیر یوسفؑ دے اندر ہے امام غزالی

بیان فوقیت حسن یوسف علیہ السلام بر جملہ مخلوقات

ہکدن پاک نبیؐ وی تائیں کسے سوال الایا
پاک نبیؐ فرمایا اسنوں سن لے نیک جواناں
اسدن حصے یوسفؑ دے وچ آیا حسن پیارے
ہر انعاموں دس دس حصے کیتے اللہ باری
جیونکر عقل فراست اللہ حصے دس بنائے
اینویں حلم تحمل اللہ حصے دس بنایا
صفوت بھی دس حصے کیتے نو یحیےٰ دے تائیں
نو حصے ایوبؑ نبی نوں ملیا صبر سہارا
حصے دس صلابت کر کے ونڈے خالق سائیں
ہنر جو لکھنے پڑھنے والا دہ حصے رب کیتا
حسن جمالوں دسواں حصہ پایا دنیا ساری
وچ مخزن اسرار ہے جو جتنا حسن تمامی
اس وچوں اک حصہ خالق ونڈیا وچ مخلوقاں
خلق فصاحت دے نو حصے پاک محمدؐ پائے
بھی ہور کمال جو کل نبیاں نوں بخشے اللہ سائیں
کل نبیاں جو اک اک خوبی بخشش ہوئی سرکاروں
اینویں حسن جو یوسف والا ملیا پاک نبی نوں
کرن روایت جسدم یوسف جگ تھیں لد سدھایا
اوہا حسن دتا پھر اللہ پاک نبیؐ سرور نوں
یوسفؑ نوں رب اکو خوبی بخشی حسن جمالوں

اتنا حسن جمال یوسف نوں کیونکر کسی ہتھ آیا
جسدن کل انعام خدا نے ونڈے وچ جہاناں
باقی دے انعام تمامی نبیاں وچ کھلائے
نو نو پیغمبر انہوں دتے اک اک خلقت ساری
اک حصہ کل خلقت ونڈیا نو ادریسے پائے
نو بخشے رب نوحؑ نبی نوں اک دنیا وچ آیا
اک حصہ وچ سارے جگ دے ونڈیا اللہ سائیں
دسویں حصے دا رب کیتا مالک عالم سارا
نو موسیٰ نوں ملے اکلیاں دسواں خلقت تائیں
نو حضرت عیسےٰ نوں ملے اک عالم نوں میتا
باقی دا سب یوسفؑ اتے روہڑ دتا رب باری
اک ہزار برابر حصہ کیتا رب گرامی
باقی دا سب یوسفؑ بیکے بنیاں شاہ معشوقاں
اک حصہ مخلوق تمامی راوی ذکر سنائے
سارے اوہ کمال اکٹھے ملے محمدؐ تائیں
اوہ سب پاک محمدؐ پایاں محبوبی دے پاروں
حسن جمال محمدؐ جتنا ناہیں ہور کسے نوں
رب امانت کر کے آسدا حسن جمال ٹکایا
نور منور دیکھ نبیؐ دا آئی رشک قمر نوں
تے کئی ہزار نبی وچ خوبی ودھ گئی اس نالوں

ستر ہزاراں پردہ خالق پاک نبیؐ پر پایا
تا محبوب حبیب خدا دا دُنیا اندر آیا!

ہکو پردہ رب اٹھایا شب معراج نبیؐ دا
چودہیں طبقیں غالب ہویا جلوہ نور صفی دا

چن سورج اوہ تاب جھلے لوح قلم اسماناں
کرسی عرش ہوئے شرمندہ تک کے نور ایگانہ

جے پردے سب اٹھاکے اُسدن وحی تجلی تکدا
خالق باہجھوں کون پیا تیرا اوہ جلوہ جھل سکدا

جاں حُسن یوسفؑ دی وچہ بیٹے صفت نبیؐ فرمائی
تاں مائی عائشہ کول زنانیاں آکر گل سُنائی

سُنکر صفت یوسفؑ دی مائی عائشہؓ نے فرمایا
اوہ کی جانن نبی میرے دا جنہاں جمال نہ پایا

جے زناں مصر دیاں یوسفؑ میرا ویکھدیاں اکواری
تا دلنوں کٹدیاں ہتھاں بدلے غمدی کھا کٹاری

القصہ پوشیدہ رہیا حُسن جو شاہ نبیاں دا
محبوباں دا حُسن کسے نوں نہیں وکھالیا جاندا

جے یوسفؑ وانگوں حُسن نبیدا ظاہر رب کریندا
دوہاں جہاناں اندر اُسدا کیہڑا مُل بھریندا

یوسفؑ جس کوچے جا لنگھدا پوندا جھلک دیواراں
چوداں طبق منور کردی دیسی شاہ ابراراں

جسدی صفت حسابوں باہر عقلوں دور کلاماں
اُسدی صفت مقدس اندر کیا مقدور غلاماں

لکھ حوالہ یوسفؑ والا مطلب کھول اصل دا
کرن اڈیکا یار پیارے کویں ذکر ہُن چلدا!

بیان معائنہ کردن آدم صفی اللہ بہ اولاد خود و دیدن جمال یوسفؑ

کرن روایت جسدم آدم گندم دانہ کھایا
غیرت ہوئی رب سچیدی جنتوں باہر آیا

صدیاں چار برابر اس نے کیتی گریہ زاری
چار سیاں برساں تھیں پچھے کرم کیتا رب باری

جسویلے رب کرم کمایا رحمت بخشش پائی
کل اولاد صفی اللہ نوں اللہ پاک وکھائی

قدرت دا ہتھ اللہ صاحب کنڈ اُسدی پر پھیریا
نقشہ کل بنی آدم دا رب نے حاضر کریا

نکلی پشت مبارک وچوں کل اولاد آدمؑ دی
سبھناں نالوں اوّل ہویا ظاہر نور محمدیؐ

عرش فرش تک گیا تجلے نور نبیؐ سرور دا
آدمؑ دیکھ پڑھے تسبیحاں جلوہ خیر بشر دا

استھیں پچھے حاضر ہوئے جو پیغمبر سارے
کل شہید مجاہد غازی ولی خدا دے پیارے

آپوں آپ صفاں کر کھلے جیوں جیوں باہر آئے
ہکول مومن ہکول کافر جُدا جُدا کھلوائے

ہکول صالح ہکول طالع ہکول صفاں کنگالاں
ہکول دنیادار کھلائے صاحب دولت مالاں

ہکول شاہ امیر اکابر تاجاں تختاں والے
ہکول صفاں رعیت والیاں کھلیاں آن دوالے

انہویں صفاں قیامت اندر ہوسن روز حشر دے
کل پیغمبر امتاں نالے قہر الٰہوں ڈردے

ہکول نیکو کار خدا دے بندے نیک کھلوون
ہکول فوج محمدؐ یا ندی ٹولہ سُنت والہ
ہکول ذاکر ہکول شاکر ہکول ہوون غازی
ہکول صابر وچ مصائب صبر کماون والے
ہکول حاجی بیت اللہ دے حجاں کرنیوالے
ہکول مسکیناں دے اُتے رحم کماون والے
ہکول عالم ہکول واعظ وعظ سناون والے
ہکول جوا کھیڈن والے نشہ اوڈا ولنوالے
ہکول جھوٹ الاون والے گاناگاون والے
ہکول کنجر نچاولنوالے بھنڈ کھڈاون والے
ہکول گاناں بنھن والے سہرے پاون والے
ہکول ہوسن شرع مطابق عقد پڑھاولنوالے
ہکول جابر غاصب ظالم جگ اکاون والے
ہکول دینی علم کتاباں درس پڑھاولنوالے
ہکول جادو کرنیوالے ٹونے لاون والے
ہکول رشوت کھاولنوالے سُود گناولنوالے
ہکول دھاڑا کرنیوالے مال چُراون والے
ہکول خونی زانی ہکول بُت بناون والے
ہکول مسرف حدوں ودھ اسراف کماولنوالے
ہکول سخی دلیر بہادر صدقے دیون والے
ہکول عاشق صادق ہکول معشوقاں دے لُٹے
لے جزا موافق عملاں ہر ٹولے دے تائیں
اینویں اُس دن آدمؑ تائیں رب اولاد وکھالی
اکھیں اگوں دُور ہٹایا پردہ اللہ باری
ستے طبق زمین دے ڈٹھے مشرق مغرب تائیں

ہکول اوگنہار زناکارے فاسق فاجر ہوون
ہکطرفے پیرؤ شیطاناں بدعت والا چالہ
ہکول تارک ہوسن ہکول رونے وار نمازی
ہکول بےصبری وچ پٹ پٹ حال ونجاولنوالے
ہکول فسق فجوراں اندر بڈ بڈ مرنے والے
ہکول ہوسن مال یتیماں لُٹ لُٹ کھاولنوالے
ہکول وعظ نصیحت کولوں نس نس جاولنوالے
ہکول بھنگاں پیون والے سُوٹے لاون والے
ہکول گلہ سناولنوالے وین الاون والے
ہکول ڈھول وگاولنوالے ترنم بجاولنوالے
ہکول کھارے چڑھنے والے سانگ بناولنوالے
ہکول رسماں ریتاں پچھے دین کھڑاولنوالے
ہکول ہوسن منصف عادل عدل کماون والے
ہکول غیر شرع تعلیماں بدی سکھاولنوالے
ہکول جھوٹے ولی سدا کے خلق پھٹاولنوالے
ہکول موہی دھروہی ٹھگی لوٹی پاولنوالے
ہکول بولی باز مزاجی چغلیاں لاولنوالے
ہکول مسلمان سدا کے ریش مناون والے
ہکول تہ بند گٹیاں تلے جو لٹکاون والے
ہکول ہون کنجوس ناقابل شوم بخیل موکالے
ہکول ہوسن مالک مُولے ہکول بردے گولے
نیکاں تائیں نیک جزائیں بریاں قہر سزائیں
چنگا مندا ہر اک بندہ غنی فقیر سوالی
آئی نظر خلیفے تائیں حال حقیقت ساری
پہلے طبقے شدیت پیغمبر کردا حمد ثنائیں

سارا طبق زمیندا روشن ہویا اسدے نوروں
کل حقیقت اسدی اللہ آدم نوں سمجھائی
چمکے نور پیشانی اُپر نکلے لاٹ حسن دی
حکم ہویا اوہ نوح پیغمبر ہوسی آدم ؑ ثانی
اپنیاں تابعداراں کارن بیڑا اک بناسی
ڈٹھا پھیر خلیل اللہ نوں تیسرے طبقے اندر
سب تھیں پہلے بیت اللہ دی ایہ عمارت کرسی
چوتھے طبقے اندر ڈٹھا اسماعیل ؑ سوہارا
پنجویں وچہ اسحاق پیغمبر ؑ کردا شکر ربانا
ستویں طبقے اندر جیدم آدم ؑ جھاتی پائی
رُوپ انوپ شماروں باہر تاب نہ جھلی جاوے
سوہنی صورت سوہنی سیرت متھے نور چمکدا
شوکت شان لباس شہانہ سرتے تاج نورانی
تیغ سنہری قبضے والی لٹکے نال کمر دے
چاروں طرفے ستر ستر نوری ملک کھلوتے
حشمت عظمت شان شرافت عزتے وڈیایاں
رُخ ہسن تے اکھیں رووں دل فکر الوچہ جھُردا
حضرت آدم ؑ تک یوسف ؑ دل بہت ہویا حیرانی
عرض کرے درگاہ ربے دی یارب بار خدایا
کی اندیشہ اسدے تائیں کیوں بیچینی پائی
حکم ہویا ایہ نبی پیارا درد جدایاں پاوے
ایہ گل سُنکے حضرت آدم کہیا الفت پاروں
اسدن حضرت آدم اسدا یوسف ؑ نام ٹکایا
چھاتی نال لگایا آدم ؑ حضرت یوسف ؑ تائیں
یارب الیس پیارے تائیں سوہنا ہور ودھائیں

ایہ ہے حضرت شیث پیغمبر ہویا حکم حضوروں
دوجے طبقے اندر ڈٹھا نوح ؑ پیغمبر بھائی
آدم ؑ دیکھ ہویا متحیر شکل مشابہ چن دی
قہر عذابوں دشمن اسدے غرق ہوون طوفانی
امن امان طوفانوں اپنی امت پار لنگھاسی
رب فرمایا ہے ایہ حضرت ابراہیم ؑ پیغمبر
نار کراں گلزار اسیتے آتش تھیں نا ڈرسی
جان کرے قربان اساتھیں ایہ محبوب پیارا
چھیویں وچہ یعقوب ؑ سوہارا ذکر کرے مَن بھانا
سوہنی صورت یوسف ؑ والی اس وچہ نظری آئی
شکل نورانی چن آسمانی ویکھدیاں غش کھاوے
حور پری انسان اوہدے ول ساہواں ویکھ نہ سکدا
سیرت ساری نبیاں والی صورت بادشاہانی
ملک نورانی سجے کھبے جھلمل جھلمل کردے
وچہ مقابل شجر سعادت نوروں ڈال پروتے
کول کھلوتا روے یوسف ؑ نیناں جھڑیاں لایاں
ظاہر سکھیا باطن دکھیا بہت دسے آزردہ
پدری شفقت اتے محبت لوں لوں وچہ سمانی
اس ماہ پارے کیدے فکروں رو رو حال ونجایا
ایسی سوہنی شکل مبارک کسدے غم روائی
دیس وطن گھر باہروں نکلے دیج پردیس وکاوے
نہ رو یوسف ؑ نہ رو یوسف ؑ فضل ہوسی سرکاروں
یوسف ؑ معنے جھونیوالا افسوساں وچہ آیا
نال پیاریاں جیں اسنوں کردا پھیر دعائیں
حسن جمال جوانی جوبن ہور عطا فرمائیں

حکم ہویا اولاد تیری وچ کرساں ایہ لاثانی
اگے حسن یوسفدا آہا دنیا وچ سوایا
اگے شمع حسندی آہی لٹ لٹ کرنیوالی
اگے تاب نہ جھلن ویندا اُسدا حسن دلارا
اگے ناگ مریلا آہا پھیر کھبھالہ ہویا
راوی ابن عباسؓ بتاوے نور جو یوسفؑ والا
استھیں پچھے شیث نبیؑ نوں رب عطا فرمایا
جدلگ تائیں زندہ رہیا حضرت نوحؑ سہارا
کافر حضرت نوحؑ نبیؑ نوں دیون لکھ ایذائیں
بھاویں زخم ہوجاون تاہبی اتنا درد نہ ہوندا
اوہ حق سناوے دین سکھاوے ربدی طرف بلاوے
جسویلے اوہ وعظ کریندے اُپر پہاڑی چڑھکے
کافروں کتا نوچہ پاون اُسدے خوفوں ڈردے
دبیا جاوے پتھراں تلے اتنے وَٹے مارن
مرچکا ہُن اسلئے اندر جند نہ رہگئی کائی
پچھوں جبرائیلؑ فرشتہ بھیجیا رب دا آوے
پھر اوہ وعظ سناوے لوکاں پھر اولویں ب جاون
ایہو حال برابر رہیا ساڈھے نوسو سالاں
نور یوسفؑ دا پُشتوں اللہ قدرت نال ملایا
کرو تحمل یا نبی اللہ جھلو جو سر آیاں
استھیں پچھے نور یوسفدا ملیا ابراہیمےؑ
پھر اسحاقؑ پیغمبر تائیں ملیا نور یگانہ
سارا حال یعقوبؑ نبی دا لکھنے وچ نہ آوے

اُسدی خوش تصویروں کرسن جان لکھاں قربانی
نال دُعا آدم دے اللہ دوناں رنگ چڑھایا
اُلوں تیل وگایا آدمؑ دونی لاٹ نکالی
زلور پہن دعائیں والا ہویا بہت پیارا
دس پند بیوا اُسدے لڑیاں جگ بچیاکہ ہویا
اوّل حضرت آدمؑ تائیں بخشیا رب تعالےٰ
پُشت بہ پُشتی شیثوں پچھے حضرت نوحؑ ول آیا
تدلگ تائیں نور یوسفدا اسوچہ کرے گزارا
برکت نور یوسفدی صدمہ پہنچے نہ اس تائیں
چک چُک کافر پتھر مارن جتھے نبیؑ کھلوندا
کافر اگوں کرن مزاخاں کسے یقین نہ آوے
ساری دنیا سُننے آوازہ بدل وانگوں کڑکے
جاں گلیاں وچہ ہلے پیغمبر کملا کملا کردے
آکھن ہن نہ اوسی سانوں وعظ سناون کارن
آون چھوڑ گھرانوں سارے کردے خوشی سوائی
نال پرانٹے پیغمبر نوں لاہ پتھر چھڈ جاوے
پھر جبریل نکالے اسنوں اینویں سال وہاون
اوڑک بھیج طوفان خدا نے بوڑیا بدافعالاں
کہندا آپے بدلے پاسن جنہاں ظلم کمایا
روز قیامت سمجھن آپے جدوں سزائیں پایاں
تاہیں امن امان جہنہ وچہ رکھیا رب کریمے
استھیں پچھے یعقوبے وچہ کیتا آن ٹکانہ
مُشت نمونہ اسلئے وچوں ذکر سنایا جاوے

ذکر حضرت یعقوب علیہ السلام

دو بیٹے اسحاق نبی دے پہلا عیص سوہارا
ہکی حملوں پیدا ہوئے دونویں جوڑے بھائی
پچھوں اُسدے قدم مبارک دوجا پکڑی آیا
عیص بہادر لوں رب بخشی قوت زور جوانی
اسمٰعیل ذبیح اللہ سی چاچا انہاں دوہاں ندا
تسمیہؓ نام آہا اس بی بی نیک طبیعت والی
سی یعقوبؑ کوارا اجے پیوؑ نابینا ہویا
دونویں پتر پیوؑ اپنے دی خدمت خاطر کردے
بہت محبت عیص پتر دی رکھدا باپ سہارا
کتنے سال گذارے انہاں اتھویں خوشی خوشائیں
سدکے عیص پتر دیتا ئیں ایہ فرمان سنایا
جے اج گوشت آن کھواویں اے فرزند پیالے
دیوے رب پیغمبری تینوں مرسل خاص بناوے
تیرے نال پیار اساڈا احدوں ودھ زیادہ
کی جانے اسحاقؑ وچارا کویں خدا لوں بھاوے
تدبیراں دا زور نہ چلدا مول اگے تقدیراں
جسدن شاہ حسینؑ سہارا کربل طرف سدھایا
رالقل(؟) راتیں سُتے حضرت کئے دیول دھائے
دوجی راتیں پھر اُٹھ دوڑے کئے دیول دہایاں
اتھویں ست راتیں اُٹھ دوڑے نہ پہنچے ول مکے
مول قضا قضا نہ ہووے دانائی تدبیروں
امر خدا دا لندیاں تائیں مول نہ لٹن دیندا
حضرت حیدر صفدر کولوں پچھیا کسے سوالی
حضرت شاہ علی فرمایا جو میں کراں ارادہ
میں کجھ ہور کراں تجویزاں اوہ کجھ ہور کریندا

دوجا سی یعقوبؑ پیغمبر رب دا خاص پیارا
پہلوں عیص تولد ہویا صاحب زور صفائی
تاہیں چا یعقوبؑ پیارا ماپیاں نام ٹکایا
نرم طبیعت یعقوبے دی حسن اندر لاثانی
اسدے گھر اک بیٹی آہی راوی ذکر لیاندا
اسدے نال نکاح پڑھایا عیص بہادر عالی
ومدم شکر گذارے ربدا لوں لوں ذکر پرویا
جو فرمان سناوے بابل چم اکھیں تے دھردے
مائی لوں اُسنالوں ودھکے سی یعقوبؑ پیارا
اوڑک اکدن قدرت اپنی ظاہر کیتی سائیں
ہے اج گوشت کھاون کارن دل میرا سدہرایا
کراں دعائیں تیرے کارن خالقدی سرکارے
میرے بعد نبوت درجہ تدہ تائیں ہتھ آوے
دل چاہے جو تیرے اُپر اُترے وحی خدا دے
اوہ چاہندا عیص پیغمبر ہووے رب یعقوبؑ بناوے
جاں تقدیر الٰہی آوے رہن وچے تدبیراں
کر منصوبہ حُر ولی نے شاہ حسینؑ لسایا
ساری رات چلائے گھوڑے فجری کربل آئے
فجر ہوئی تاں او ہو جائیں کربل والیاں آہاں
آخر ہو لاچار لگائے ڈیرے کربل پکے
وسّو کہتول نسّے کوئی قادر دی تقدیروں
بندہ ہور کرے تجویزاں خالق ہور کریندا
کیونکر تساں شریکوں خالی جاتا اللہ والی
اسدیتائیں ضائع کردا غالب امر خدا دا
اپنے کم کسے وچہ ناہیں دخل کسے لوں دیندا

۲- یہ چار دل تے بعض لفظ گلزار المحسنین سے منقول ہیں ۲

اس گلوں میں رب سچینوں قادر مطلق جاتا
سنوں حقیقت عیص بہادر آہا وڈا شکاری
کرکے نیت شکار کرندی جنگل طرف سدھایا
کرکے پیار بتاوے اسنوں سن بچہ ہیں واری
لے آکوئی شکار جو آسدا ہیں اج گوشت کھاواں
گیا شکار کرن اوہ باہر تیرا ویر پیارا
ہور دساں ہیں الکل تینوں استھیں بہت سکھالی
کرکے صاف شتابی اسنوں خوب کباب بنائیں
کھاوے باپ تے راضی ہووے نیک دعا فرماوے
یعقوبؑ نے پھر انہویں کیتا جیوں مائی فرمایا
چپ چپاتے کول کھلوتے دو لویں بیٹیا مائی
لو حضرت ایہ گوشت تازہ بھن کباب لیاندا
یعقوبؑ دے بولن کولوں اگے بولی مائی
آکھ جزاک اللہ پیغمبر منہ وچہ لقمہ پایا
سی اسحاقؑ نابینا اسنوں پتہ نہ لگا کوئی
خوب کباب مصالحاں والا جیوں جیوں حضرت کھاندا
کھلوتے تھیں جد فارغ ہوئے بی بی عرض سنائی
کیتیاں پھر اسحاق پیغمبر وچہ جناب دعائیں
واحد باہجہ شریکوں اللہ صفتاں نال پچھاتا
سن فرمان پدر دا آسنے کیتی ترت تیاری
پچھوں یعقوبؑ نوں اماں اپنے پاس بلایا
باپ تیرے اج عیص پتر نوں حکم کیتا ایہ جاری
کراں دعا جناب ہیں تینوں پیغمبری دلواواں
تینوں مول شکار کرندا یاد نہیں گل سارا
لے بکرا اک گھر اپنے دا ذبح کریں فی الحالے
بھائی نالوں اگے جاکے بابل پیش ٹکائیں
استھیں پہلے تیر تیا ہیں مولا نبی بناوے
خد متوجہ اسحاقؑ نبی دے آن کباب ٹکایا
یعقوبؑ کجھ گل نہ کیتی بی بی عرض سنائی
ہو راضی پیغمبر پچھدا اصد شاباش کس آندا
آندا ایہ فرزند تساڈے نام نہ دسیا کائی
دلوچہ سمجھیا عیص پیارا پکڑ شکار لیایا
کون کباب لیاون والا اصلی خبر نہ ہوئی
دلوں دعائیں کروا آسنوں جیں اوہ کھانا آندا
کرو دعائیں اسدے حقوچہ جیں ایہ چیز کھوائی
جس ایہ گوشت آندا یارب اسنوں نبی بنائیں

واپس آمدن عیص از شکار و وفات حضرت اسحاق علیہ السلام

جد یعقوبؑ دعائیں لیکے باپ کولوں ٹر آیا
باپ پیارے دے لوچہ خدمت آکر عرض سناندا
جسو ویلے اس عیص پتر دا بنی آواز پچھاتا
ہو متعجب کرے دلیلاں یارب بار خدایا
ناکجھ آوے ناکجھ جاوے ناکوئی سخن الاوے
پچھوں عیص شکاروں واپس پکڑ شکار لیایا
نے بابل میں تیری خاطر ایہ گوشت لے آندا
وچہ حیرانی نبی خدا دا ہوگیا چپ چپاتا
ایہ کی حالا قدرت والا ساڈے نال وہایا
نال کشف اسحاق نبی لوں اللہ پاک جتاوے

ہے ایہ عیص نبیا تیرا وڈا پت پیارا
اگلا سی یعقوب پیارا جو لے گیا دعائیں
وچہ مقدر آہا اسنوں امر نبوت والا!
سن خبراں اسحاق نبی نوں رحم دلیوچہ آیا
فرزندا تقدیر الٰہی میں سر دوس نہ کائی
کیتا سی میں تیرے کارن پیغمبری داچارا
لکھیا سی رب اسدے ناویں امر نبوت والا
اوسے نوں رب دیندا آہا درجہ ایہہ نیارا

جسنوں گوشت آن کارن حکم کیتا تدھ بارا
نال دعا نبوت اساں بخش دتی اس تائیں
سارا حال جتایا اسنوں اللہ پاک تعالےٰ
شفقت نال محبت بے حد بیٹے نوں فرمایا
لیگیا تاج نبوت والا قسمت جسدی آہی
اپر لیگیا سبقت کر کے اوہ یعقوب پیارا
کسدی طاقت موڑ وکھاوے ربدا حکم تعالےٰ
نہ وس تیرا نہ وس میرا رب دیوادن ہارا

غزل

لکھے لیکھ جو ازلوں خالق اندر لوح قلم دے
باہجہ ارادے ازلی ہرگز کوئی کم نہ ہوندا
جسدے حقو چہ لکھے ہوون دکھ آزار مدامی
نبی ولی تے شیخ مشائخ ادنےٰ اعلےٰ تائیں
تیر لکھاں تدبیراں والے بھاویں کوئی چلاوے
جسنوں چاہے اسنوں دیوے تاج تخت سلطانی
لعل جواہر اندی جس جائی ہووے بے پرواہی
لد ہا آب حیات سکندر کر کر کے تجویزاں
حکمے باہجھوں برگ نہ ہلے جے جگ لاوے واہیں
جو تقدیر چلایا اگے مڑکے کوئی نہ آیا
اک نقطہ نہیں اسدے علموں ثابت دنیا ساری

ٹال نہ سکدے مول انہاں نوں فکر بنی آدم دے
بھاویں لکھ کرن تدبیراں دانے کل عالم دے
کھولے آن خدا وند باجھوں کون زنجیرے غم دے
سب محتاج سوالی ہر دم اسدے فضل کرم دے
جے تقدیر نہ اوہ گل چاہے سبھناں دے ہتھ کم دے
کیا مجال کسیدی بولے پیش وڈے حاکم دے
کیا قیمت وچ پاون اوتھے ایہ موتی شبنم دے
قسمت باہجہ نہ پیتا ٹک بھر شاہ عراق عجم دے
دیگئے خبر حدیثاں اندر والی خیر اُمم دے
کئی ہزاراں لاکھاں ویکھے جاندے طرف عدم دے
بیٹھے اکھر کون مٹیندا اسدی پاک قلم دے

ملی نبوت یعقوبے نوں باپ جدوں فرمایا
دلوں رت ہویا اسویلے غضبوں بھڑکن بھاہیں
ایسی غیرت آئی اسنوں باہر حد شماروں
جلاں اسحاق کہیا اس تائیں گوشت آن کھوائیں
وچہ حضور ربانی تینوں ملن خاص ڈکانے

ایہ گل عیص سنی جسویلے دلوچہ غصہ آیا
جے لبھے یعقوب کداہیں قتل کراں اس تائیں
اپر اوہ سب غیرت غصہ آہا اللہ پاروں
کراں دعائیں اللہ سائیں نبی کرے تدھ تائیں
ایہ گل سن کے عیص ولی نوں شوق دلیوچہ دھانے

اِسے شوقوں کئی سیانے ربلدے راہ وکالے
اسے شوقوں ماپیو دوونویں حضرت عمر رنجانے
اسے شوقوں عیص سویری بھی طرف شکار سدھانے
جدوں شکاروں واپس آیا سنیوس حال وہانے
ایہ گل بہت مخالف آہی عیص ولیدے بھانے
ایہہ جو شوق لگی سی اسنوں قرب خداوند والی
آہی آس اوہنوں جو لیساں میں ایہ قرب حضوری
تقدیراں دے کم نہ معلم ہرگز مول کسے نوں
ملنی سی پیغمبری مینوں اس نے جبر کمایا
جنہاں حب الٰہی ہووے خویشاں دی حب چھوڑن
ایہو وجہ غصے دی آہی وتے جوہیں حوالے
مائی نوں جد معلم ہویا غصہ عیص ولی دا
ہردم کرے حفاظت اسدی عیص نوں خبر نہ کائی
اندر خانے روٹی اسنوں ہر دو وقت پہنچاوے
اندر اسدی پرورش کردی جو منگے سو دیندی
پورا سال یعقوبؑ نبی نے اندر بیٹھ لنگھایا
اجے نہ کاوڑ عیص وںجائی ڈھہے لیل نہاراں
مائی بابل متیں دیون کول بہا سمجھاون
باپ دلاسے کر کر آکھے فرزندا دلبندا
چھڈ ایہ فکر دلیلاں سبھے ہو بھائی پر راضی
کراں دعائیں تیرے کارن رب اولاد ودھاوے
اوڑک متیں دیندیاں دیندیاں تھوڑے روز لنگھائے
دار فناہ تھیں رحلت پائی چھوڑیا اہل عیالاں
ڈگا شجر حیاتی والا کھا کے موت ہولارا
سنیا جد یعقوبؑ پیغمبر والد لد سدھایا

اِسے شوقوں باغ نبی دے دونویں پھل کرمانے
اسے شوقوں کٹھا بیٹا آپ خلیل ربانے
کی جانے جو متھیں پچھے ہوسن وانے تانے
پیغمبری یعقوبؑ دے تائیں ملگئی زور دھگانے
ایہہ بھیت خداوند والے کون خدا بن جانے
اوسے عیص ولی دے اندر غیرت دی اگ بالی
مل گئی اوہ یعقوبؑ نبی نوں لیکھاں دی مزدوری
جاتا عیص جو بھائی سکے دھوکھا دتا مینوں
اس گلوں یعقوب دے اُپر اسنوں غصہ آیا
ربدے نال پریت لگاون ہور پریتاں توڑن
مت کوئی عیص ولیدے حقوں چہ لفظ بےادب نکالے
یعقوبؑ دے نوں اگلے کوٹھے کر دتا پوشیدہ
چوری استھیں یعقوبؑ دے نوں ملے پیاری مائی
اندر اسدا سر منہ دھووے اندر وار سواوے
راتیں چھپکے یعقوبؑ دے نوں وچ پیار کریندی
وچ انہاں دے اتے سیالے کدیں نہ باہر آیا
جے ملے یعقوبؑ کتھائیں گردن اسدی ماراں
پر اوہ شوق الٰہی پاروں ولدے داغ نہ جاون
حکم قضا قضار نہ ہووے کی کجھ آکھے بندا
ویسی بدلہ تیرے تائیں آپ خداوند قاضی
نت نصیحت کرواہ بابل اسنوں کجھ نہ بھاوے
پئی عمر اسحاقؑ نبی دی موت سینہے آئے
دنیا اُتے زندہ رہیا ہکسو تے سٹھ سالاں
گلیاں کوچے کرن دہائیاں لد چکیا دلجبارا
اگے ددور رسیدہ آہا ہور اُتوں ڈکھ پایا

اگے سال ہویا سی ملیاں باپ پیارے تائیں
خبر وفات سُنی جھوئیلے جھلیاں تل اوائیں

ہک وچھوڑا بھائی والا ورد غماندی کاتی
دُوجا اچن چیت پیو دا تیر لگا وچ چھاتی

کتنی مدت گذری اگے وچ ہجر دیاں سلاں
نہ رَل اُٹھے نہ رَل بیٹھے نہ رَج کیتیاں گلاں

باہجہ پواندے پلک نہ گذرے گھڑی نہ باہجھوں بھایاں
اسنوں وچھڑیاں سال برابر گذریا وچ جدائیاں

بھائی بھاونڈاون بھایاں کرن محبت یاری
بھلیا نال خدا دی رحمت جگ وچ ہوندی جاری

جگ آباد بھراواں پاروں بھائی بانہہ بھراواں
باپ سر بیٹے کنڈے ہوون ماتواں ٹھنڈیاں چھاواں

بھائی مان بھراواں ہوون بھائی زور بھراواں
بھایاں باہجہ نہ سہندے بھائی پتراں باہجہ نہ ماواں

بھائی چیز عجائب ہوندے جیکر مہر کماون
قہر کرن تا یوسفؑ وانگوں سٹ کھوہے وچ جاون

بھایاں ورگی چیز نہ کائی جیکر ہوون بھائی
نہیں تاں ایسیاں بھایاں کولوں چنگی ہور لوکائی

بھائیاں وچ سواد ہووے تاں ہکدوجے تے مرے
جیکر کدیں اجوڑے ہوون ذرہ لحاظ نہ کرے

کی جاناں جو لوکاں سندے کیونکر ویر چنگیرے
یوسفؑ دیاں بھراواں نالوں میرے ویر اگیرے

چھوڑ بذیرہ سھور الویں اپنے کی کوئی ویکھ الکھیسی
قصہ ٹور یعقوبؑ نبی دا مولا فضل کریسی

مدفون شدن حضرت اسحاقؑ و رفتن بہ سفر یعقوبؑ از خوف برادر عیص علیہ السلام

جاں اسحاق پیغمبر ربدے چھوڑی دنیا فانی
کفن بہشتی آندا ملکاں خالق دی مہمانی

سارہ خاتون آہی جتھے دفن نبی دی مائی
کول مائی دے اسحاق دی لوکاں قبر بنائی

دفنوں پچھے یعقوبؑ نوں فکر پیا دل بھارا
ہُن میرا گھر رہنا مشکل ہونا نہیں گذارا

بھایا نوں وچ سواد نہ کوئی سخت اجوڑی ہوئی
اگے خوف پدر دا آہا اوہ بھی رہیا نہ کوئی

پچھلے سال لنگھایا اگے خوف بھراوے پاروں
جے ہن بھائی ملیا کدھرے قتل کرے تلواروں

مائی نوں سد آکھن لگا ہو کے حال نماناں
اے مائی ہن میرے تائیں لائق ہے مڑ جاناں

بہتی مدت اندر وڑ کے اپنا آپ بچایا
اے مائی ہن تیرا ساڈا رب وچھوڑا پایا

رہن محال وطن وچ ہویا دیسوں واگاں چایاں
کہیا سواد گھر اندا جیکر رہیا سلوک نہ بھایاں

بخش اجازت میرے تائیں رو رو عرض سناوے
خبر نہیں جو قسمت سانوں کس پاسے لیجاوے

ایہ گل سُن کے ماں پیاری چھم چھم آنسو کیرے
مُنہ سر چُم لگایا سینے کنڈی تے ہتھ پھیرے

اوڑک ہو آزردہ خاطر ایہہ فرمایا مائی
جاہ بچہ ہن تیر بتایئں ربّے کراں حوالے
جاہ بچہ ہن ربنوں سونپیوں تدھ مولے دیاں رکھاں
کیتے لاڈ پیار تماہی کی میں آکھ سناواں
کیتا حکم جو راتیں ویلے کرناں تساں چلاناں
اوتھے ہے اک رہند تیرا وڈا تونگر ماماں
اوسے دے گھر رہناں تساں کرسی خاطر داری
نالے اسنوں میری طرفوں ایہ پیغام سنایئں
القصہ یعقوبؑ پیارا راتیں اُٹھ سدھایا
کرکے شکر لیا جھل سرتے امر خداوند والا
منزل دُور غماندی اندر دھریا قدم اگاہیں
قدم نہ چلنے نیر نہ ٹھلے کرداگریہ زاری
بابجھ گناہ تقصیروں ہویا میں عاجز پردیسی
راتوں راتیں ٹریا اوتھوں چوری نبی سچاواں
وچ تورات مبارک لکھی اسدی وجہ تمامی
جھاگ مصیبت پندھ سفر دی پہنتا وچ ٹکانے
شام اندر وچ پہنتا اوتھے ملیا مامے تائیں
بھی پیغام جو ناطے والا اسنوں کھول سنایا
دلوانگا میں بیٹی تینوں جو تدھ کہیا مینوں
دولت دی پرواہ نہ مینوں بخشی رب بہتیری
مہر شریعت دینے کارن کی توں نال لیایا
نقدی دی توفیق نہ مینوں نہ میں کجھ لیاندا
مامے گھر دو بیٹیاں آہیاں اک دا نام راحیلہ
دُوجی مالیہ نام مبارک وڈی اسدے نالوں
یعقوبؑ بے راحیلہ کارن کیتی حیلہ جوئی

جاہ بچہ تقدیر الٰہی ساڈے وس نہ کائی
جاہ بچہ ہت ہوون تینوں فضل خداوند والے
جاہ بچہ بدخبر تیری واہیں دُکھ درد نہ چکھاں
جیونکر پتر وچھڑن لگیاں کرن پیاریاں ماواں
شام اندر وچ ڈیرا لاناں ہور کتے نہیں جاناں
کہناں اسنوں میری طرفوں بہت آداب سلاماں
بخشے گا اوہ تیرے تائیں بیٹی اپنی پیاری
ماں میری فرمایا بیٹی بخشو میرے تائیں
کیا کہاں جو رخصت ویلے مائی نال وہایا
بے تقصیر وچارے تائیں ملیا دیس نکالا
کرکے وداع پیاریاں تائیں ٹریا من رضائیں
کہہ گیا ماں پیاری تائیں ایہ گل جاندی واری
لے مائے ہن تیرا ساڈا مولا میل کریسی
تائیں اسرائیل سدیندے یعقوبؑ داناواں
اوسے دن تھیں اسرائیلی بنیاں نبی گرامی
رستے دا احوال تمامی اللہ مالک جانے
مائی طرفوں آکھ سناوے ادب سلام دعائیں
مامے بہت پیار کمایا کر منظور بہایا
ایپر مہر شریعت والا بھرنا پوسی تینوں
ایپر امر شرع دے اندر کجھ تدبیر نہ میری !
میں کوئی چیز نہ آندی ہرگز یعقوبؑ بے فرمایا
جتنی مدت حکم کریسو رہساں مال چراندا
صورت شکل حسابوں باہر صاحب حسن جمیلہ
راحیلہ ودھ حسن جمالوں مالیہ عقل کمالوں
مامے کر منظور آکھنا عذر نہ کیتا کوئی

ست برساں فرمایا ماسے اجڑ چاریں میرا
ماسے واسن حکم پیغمبر ہویا گویا بردا
کدیں کسینوں بھیت نہ دتا اس محبوب حقانی
نام نشان نہ دسے اپنا مول کسے وے تائیں
نام غلام دسیندا سب نوں اوہ مقبول خدا دا
جو پچھدا یعقوبؑ نبی تھیں دیس وطن گھر باروں
وچ کنعانے عیص بہادر ہے سردار ہمارا
ایتھے کسے ضرورت کارن دیس تساڈے آیا
جان چھٹ آون اسد بتائیں ساتھی خویش پیارے
حب وطن دی دلوں نہ جاوے ہر دم یاد کریندا
کسے پلک نہ بھلن اسنوں سوز فراق جدایاں
ستواں سال بھی خدمت اندر جاں لنگھ چکا سارا
مالیہ تدوں نکاح کردتی یعقوبے نوں ماسے
خدمت ماسے دلوچ آکے عرض سوال سنایا
آکھ راحیلہ میر بتائیں مالیہ دتی مینوں
ماسے کہیا راحیلہ چھوٹی مالیہ وڈی آہی
ست برساں نوں لگے واتگوں ڈنبے پھیر چرائیں
پھر یعقوبؑ نبی ست برساں اجڑ مال چرایا
دو لویں بھیناں نال یعقوبے جمع ہویاں یکجائی
اوس زمانے دو نہہ بھیناں دا کرنا عیب نہ کوئی
جاں توریت اتاری اللہ حکم منع دا آیا

جس دن مہلت پوری ہوئی عقد کریساں تیرا
سارا روز چراوے ڈنبے جو آکھے سو کردا
جاں کوئی پچھے عرض کریندا ہاں بردا کنعانی
آکھے میں پردیسی بندہ کیا کجھ نام سدائیں
کدیں نہ فخروں ظاہر کیتا ہاں پیغمبر زادہ
کہندا عرض کراں کی یارو کونج وچھنی ڈاروں
خدمتگار قدیمی اسدا میں مسکین بچارا
ست برسالوچ کدیں نہ اوسنے نام یعقوبؑ سدایا
بیٹھ اکلا کرے ویلیاں رو رو آہیں مالیے
باد صبا نوں مائی دیوں نت سنیہے دیندا
اسے حال یعقوبؑ پیغمبر برساں ست لنگھایاں
یاد کرائیوس ماسے تائیں عقد نکاح دا کارا
جس دم ڈٹھا بی بی تائیں اس یعقوبؑ اماسے
لے ماماں اوہ وعدہ اپنا شاید تساں بھلایا
اوہ وعدہ راحیلہ والا یاد نہ رہ گیا تینوں
چھوٹی نوں پرنا ندا پہلوں ایہ گل لائق ناہی
راحیلہ بھی دیساں تینوں بنیں دوہاں دا سائیں
نال راحیلہ عقد پڑھایا دلدا مقصد پایا
کپڑے گہنے دولت ماسے بہت عطا فرمائی
ایرا ہیموں موسیٰ تائیں خاص اجازت ہوئی
اولویں وچ قرآن خدا نے سرور نوں فرمایا

اَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ الْاُخْتَيْنِ اِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ ط

ہک خاوند نہ کرے اکٹھا دو نہہ بھیناں لے تائیں
ہکی اوپر دوجی کرنی رب حرام بنائی
جیونکر اگے سجدہ کرنا جائز غیراں تائیں

جیکر ہک مرجاوے دوجی جائز تنگ نہ رائی
مگراں اگے جائز آہی جد توریت نہ آئی
ہن اللہ بن سجدہ کرنا کفر نشان بتائیں

بعض عواماں اس زمانے سجدہ روا بنایا
آکھ جواب جو ہور بھی ہک کم جائز آدم تائیں
اماں حوا جدو یا وے دھی تے پتر جاوے
وچہ شریعت حضرت آدم ایہ گل جائز ہوئی
جے سجدے اندر آدم والی سند تساں ہتھ آئی
کرو نکاح بلاشک انہاں روا تساڈے تائیں
بس میاں ایہ گل نہ کوئی ضداں لوک پلیندے
اصلی بات جو ہر پیغمبر وکھرا دین لیا یا !
جیکر اگلیاں دیناں اُپر ہر اک دا کم ہوندا
وکھرو وکھرے دین انہانوں کیوں دیندا رب باری
کُل نبیاں دیاں دیناں اندر فرق کیتا رب سائیں
جیونکر ابراہیمؑ اگے ختنہ کوئی نہ کردا
مُدھ شراب خراب ہمیشہ پیندا سی ہر کوئی
باہجھ مسیت نماز نہ جائز اگے عمراں ساری
اینویں کتنے کم جو اگے ہرگز روا نہ آئے
قصہ چھوڑ پنڈ میرا گاہاں چھوڑ ایتھے تمثیلاں
جاں یعقوبؑ نبی نے کیتی نال دوہاں دے شادی
ماماں سی یعقوبؑ نبیدا وڈا رئیس گرامی
تینے رکھے وسن لگے کر دے یاد الٰہی
باندی سی اک راحیلا دی زلفیٰ نام سداوے
مالیا بھی اس رئیسوں اپنی گولی ہک لیاندی
چار حرم یعقوبؑ نبی نوں بخش ہوئے درگاہوں
خوشی خوشائیں استھیں پچھے برساں ست لنگھایاں
حب وطن دی غالب ہوئی کردا بیٹھ وچاراں
اینویں جان لے ہے درماندی دیسوں دور گیاندی

جو آدم اگے ملکاں کولوں سجدہ رب کرایا
اوہ کم تساں نہ کیتا کدیں تسن میں ذکر سنائیں
ہکواری دا بیٹا بیٹی نال دوجے پرناوے
تہن بھیناندا نال بھراواں عقد نہ کردا کوئی
تا بھیناں نال نکاحدا کرنا کیوں کیوں نہیں جائز بھائی
حضرت آدم دادے والی چال بھلاؤ ناہیں
دین ایمانوں جائدے جاون اپنا کہیا کریندے
جیوں جیوں حکم خدا فرمایا تیوں تیوں عمل کمایا
تا ہک لکھ چوی ہزار پیغمبر کیوں دنیا تے اوندا
ہکو دین قیامت تائیں رہندا جگ وچہ جاری
کوئی امر کسینوں جائز منع کسے دیتا ئیں
حضرت ابراہیمؑ نکالیا ایہ تحفہ سرور دا
خاص حبیب محمدؐ اُتے اسدی بندخش ہوئی
مسجد وانگ زمین تمامی تہن کیتی رب باری
کتنے کم جو اگے جائز تہن رب منع بتائے
ضدی ضدوں باز نہ آون جے سو دیاں دلیلاں
دولت بہتی بخشی مامے ہر اک چیز آمادی
کتنے محل مکان علیحدہ بخشے اس انعامی
چیز کسے دی یعقوبے نوں کمی نہ رہگئی کائی
بخش دتی اوہ یعقوبے نوں خدمت ٹہل کراوے
اس بھی اپنے خاوند تائیں بخش دتی اوہ باندی
عیش آسائش انت نہ کوئی رحمت فضل الٰہوں
ایہ دلوں نہ بھلن ہرگز درد فراق جدایاں
بھلگیاں سب عیش بہاراں چھکیاں دیس مہاراں
جیونکر آب تمام بھلاندی دھپ لگیاں کرماندی

لکھ نعمت لکھ دولت ہووے لکھ سونا لکھ چاندی
سجناں باجھوں سیج پھلاں دی انیویں جاپے کھاندی
تارے گِندیاں رات وہاندی نیناں نیند نہ آندی
پردیسی دی جان غماں تھیں کدیں نہ ہوندی واندی
پردیساندیاں عیشاں نالوں دُکھ قبول گھراندی
لکھاں قدر ملن پردیسیں تاج تخت سلطانی
تن چیزاں پردیسی تائیں لین نہ دیندیاں واری
سفر مثال سقر دی آکھن آیا وچ کتاباں
توڑ کتے بنکے رہیئے وچ وطنڑیاں گلیاں
القصہ یعقوبؑ پیغمبر ہویا جدوں اوداسی
اوڑک ماے نوں وخ کہندا مطلب اپنے من دا
دل کہندا جو ماں اپنی دی چل کریئے پابوسی
ایہ گل سُنکے بخشی ماے رخصت اسدیتائیں
مال اسباب عطا فرمایا باجھ حساب شماراں
کتنے نوکر چاکر بخشے مال مویشی نالے
زیور زینت گھوڑے جوڑے دِتے رزق سوائے
دولتں حرم جو ماے بخشے بھی دو ہور کنیزاں
مالیہ تھیں دو بیٹے ہوئے صاحب عقل دانائی
پنجواں سی روبیل تے چھیواں زبالون آیا
گولی اسدی تھیں دو بیٹے ہوئے نبی خدا دے
راحیلہ جو لونڈی بخشی زلفا نام سدائے
اک دا نام نکان ٹکایا دوجا وان سوہا را
ذکر پیدائش یوسفؑ ایتھے با تفصیل نہ پایا
ماہ کنعان تولد ہویا بنیامین پیارا
چارے نام توراتوں ثابت جو میں آکھ سنائے

جد تک ملن پیارے ناہیں کوئی چیز نہ بھاندی
کونجاں وانگ ہے کرلاندی جندڑی درد منداندی
کدی سڑاندی کدی لوہاندی جاندی رات دکھاندی
ہردم یاد پیارے آون دلوچ تاہنگ جنہاندی
لکھ آرام مسافر بارے گھر دی تاہنگ نہ جاندی
وطناں لے منگ کھاون اوتوں سب کیجن قربانی
بے اقراری تے غمخواری ہردم گریہ زاری
دیکھو میاں محمد صاحب سخن عجب فرمایا
در در جھڑکاں سہیئے تا بھی پھر پردیسوں بھلیاں
دلوچ کہندا ماے کولوں رخصت منگی جاسی
اے ماماں ویہہ رخصت میتوں اٹھیا شوق وطنڑا
نین اداس کرینہے زاری کدن زیارت ہوسی
کیتا امر جو سنے قبائل جاؤ خوشی خوشائیں
دولتمند بناکے ٹوریا ماے نال پیاراں
اجڑ وَنیے بکرے چھترے اسپ سواریاں نالے
گھت پلان اٹھانڑے آتے سب اسباب لدائے
یاراں بیٹے پیغمبر دے صاحب عقل تمیزاں
لاوی تے اسخار یہودا چوتھا شمعون بھائی
ایہ چھ بیٹے مالیہ وچوں راوی ذکر لیایا
اک کادا اک بشرا ہویا دولتں صاحبزادے
اپنے پیٹ مبارک وچوں دو بیٹے ماں جائے
راحیلہ تھیں حضرت یوسفؑ جمیا سی ماہ پارا
انشاء اللہ کھولیا جاسی جاں کوئی ویلا آیا
تاہیں اسدا نام انہانوچ ذکر نہ کیتا یارا
جیوں قصص الانبیاء دے اندر راوی ذکر لیائے

لے ٹریا یعقوبؑ پیغمبر اہل عیالاں تائیں
شام اندر یعقوبؑ نبی نے اکو یہؔ سال لنگھائے
رخصت ہویا مامے کولوں کرکے ادب سلاماں
رہو سلامت وطناں اُتے سکھ وسو گھر باراں
ایہ گل کہہ کے مامے کولوں ہویا نبی کنڈ دیتا
سن اے بندے غافل گندے توں بھی ہیں پردیسی
دنیا ایہ پردیس مطابق نا کر اس دا ماناں
کر لے جمع اگوں دیکارن توشہ راہ سفر دا
مال اسباب جو عملاں نوالے کرلے جمع خزانے
جیوں یعقوب بھلائی آہی عزت تے وڈیائی
جو کوئی پچھے آکھیں توں بھی ہاں بردا سرور دا
یعقوبؑ نے تل رخصت ویلے ہوون شوکت شاناں
تینوں حقیقت جاں یعقوبؑ نے پھڑیا راہ وطن دا
منزل منزل پینڈا کر کے شاموں ہوئے دوراڈے
جیوں جیوں نے تشریف مبارک نبی اُریرے آوے
جاں کنعانوں نیڑے ہوئے آئی جوہ پیاری
یعنی حضرت عیص بہادر پھرے شکار کریندا
جیکر طرف تساڈی آیا اوہ سردار گرامی
جے دریافت کرے تساتھیں ہے ایہ کسدا ڈیرا
کہناں ہے کنعان شہر دا عیص کوئی سرکردا
اُسدا مال لیاندا اساں شام ولوں ہن آیا
ادب جواب سکھا کر اُنہاں خود یعقوبؑ سہارا
عجز نیاز خدا وند اگے لگا کرن دعائیں
مدت دی ناراضگی اسنے میرے نال بنائی
تینوں علم تمامی یارب مینوں دس نہ کوئی

یاراں بیٹے نال ٹرے بھی نوکر مال متائیں
استھیں بعد روانہ ہویا شوق سینے آئے
اے ماماں خوش رہیں مداماں تیریاں لکھ کراماں
اسیں چلے پردیسی بندے ملن پیاریاں یاراں
خوش رکھے رب تیر بتائیں جیوں مینوں خوش کیتا
وانگ یعقوبؑ پیغمبر اکدن توں بھی قید کریسی
جو جمیاں اس مرنا اکدن جو آیا آس جاناں
پھیر نہ آون ہوسی بیزار ہیں گا غم کردا
فخر تکبر کریں نہ ہرگز آکے دیس بیگانے
توں بھی خودی نہ رکھیں ہرگز چاوڑ کریں نہ کائی
جیوں یعقوبؑ بھرا اپنے دی عزت حرمت کردا
گل بندے اسیں ملک اللہ دا پھیر اسیوں جاناں
دلوچ خطرہ ویر سجن دا نالے شوق ملن دا
اگوں آ کنعان زمیں وچ اپڑے مرد خدا دے
تیوں تیوں وا وطناں دی آوے ٹھنڈ کلیجے پاوے
اودروں نظر پیا یعقوبؑ نے اپنا ویر شکاری
سد یعقوبؑ غلاماں تائیں ایہ فرمان الکھیندا
سبھناں نال اوہدے اسنوں ہونا ترت سلامی
نال کمال لطافت نرمی کرنا سخن بھلیرا
شام اندر یعقوبؑ انہاں دا سی اک گولا بردا
میرا پتہ نہ دینا ہرگز پیغمبر فرماوے
ڈیر لوچ پوشیدہ ہویا ڈر کے آپ پیارا
یارب ویر پیارے تائیں خوشیاں نال ملائیں
اوہ سمجھا لے تیں بید وسا منگتی نزاع ٹھہرائی
باو ۲۲ برس وچھنیاں گذ لے کدریں نہ مجلس ہوئی

دیکھاں ہن اوہ بھائی کیونکر پیش اساڈے آوے
دیکھاں عجب شکار کوئی اوہ سالوں آن کھواوے
کرے دلیلاں جھکدا جھکدا اساہنواں دیکھ نہ سکدا
اتنے تائیں عیص بہادر آوڑیا وچہ ڈیرے
بعد سلاموں پچھن لگا کسدا مال تمامی
کیتی عرض جو ہے کوئی حضرت عیص بہادر نامی
شام اندر ہک خادم اُسدا نام غلام سداندا
اسدا مال اسباب تمامی شاموں اسیں لیائے
مہر پئی مل عیص ولی دے آنسو نیر چلاون
اگلی کاوڑ دل اسدے تھیں بستر جھاڑ اٹھایا
دور گیا ندیاں خبراں آیاں جاگی حُب پرانی
سکا ویر غلام سداوے جاں سنیاں ایہ حالا
ہو آزردہ آکھن لگا حضرت عیص سوہارا
کون غلام بناوے اُسنوں ماں پیو جایا بھائی
جتنی مدت اسدے بنایئں اندر شام دہائی
ایہ گل جدوں دوبارہ اسنوں لوکاں آکھ سنائی
رو رو چیکاں مارے ڈیکاں کردا بھائی بھائی
اے یعقوبا تے محبوبا پائی تدھ جدائی
توں پردیسی کویں کریسی سالوں درد قصائی
ویلدے گریاں تے دلبریاں جے سوکراں دہائی
ادب سلاماں نرم کلاماں ایہ تیری چنگیائی
طرز غلامی تے خودامی تدھ اپنے سر چائی
باوئیے برساندا میں ترساں تیری خبر نہ آئی
جیتوں وسیں اکھیں دسیں کریں کرم فرمائی
اماں جنیاں محرم بنیاں حرلویں آن دکھائی

لگ کے گل ملے یا میرے گل تے تیغ چلاوے
یا اوہ عیص شکاری مینوں پکڑ شکار بناوے
نیچے وچوں بھائی ویل چوری چوری تکدا
ڈٹھے آن غلام تمامی مال اسباب بہتیرے
خدمت اندر نوکر سارے ہوئے آن سلامی !
وچہ کنعان پیغمبرزادہ صاحب شان گرامی
اصلی نام یعقوبؑ بتاندا وچھڑیا مدتاں دا
سن کے نرم کلام انہاندی عیص ہوریں ٹھرلائے
مسکے عجز نیاز پئی ہویا پتھر موم ہو جاون
نواں مصاحب رحمت والا اسدی جاگہ آیا
رکھڑا ویر مینوں لگا سن کے بات نمانی
کھا گیا عیص ولی دے تائیں لفظ غلامی والا
سکا بھائی عیص بندیدا ہے یعقوبؑ پیارا
آپ غلام سداندا رہیا لوکاں عرض سنائی
سارے لوک سدیندے اسنوں ہے بردہ کنعانی
چیر سر پر گیا دو سلو ماریا تیر جدائی
عندی کاتی اندر چھاتی بھی پیڑ جگائی
میں بے صبرا تے بے خبرا جندڑی گھول گھمائی
بھانبڑ بھڑکے اندر وڑکے دیکھ نہ سکدا کائی
کوک پکاراں آہیں ماراں تینوں خبر نہ کائی
قتل ارادہ غضب زیادہ ایہ میری تربائی
چادر سختی اتے کرختی میں ہن تیک نبھائی
نہ توں ولیا نہ خدا گھلیا شکل نہ آن وکھائی
لاداں سینے تدھ نگینے حل دی کراں دوائی
سکیا ویرا بدر منیرا آہن کر روشنائی

جاں یعقوبے عیص ولیدیاں سنیاں ایہ فریاداں
خیمے وچوں نکل شتابی بھائی دے وَل آیا
پا گل باہیں ہکدوجے نوں ملے ویر پیارے
اُسدن عیص ولیدے بھانے گھر لیں بارش ہوئی
نویں سروں رب اسدیتا ئیں بخشی پھیر حیاتی
دوہاں بھراواں رات گذاری رلکے اس مکانے
کجھ دن رہے اکٹھے دونویں گھر اپنے وچ بھائی
بہت اولاد دتی رب باری عیص ولی دیتا ئیں
برکت اثر دعاواں ہویا جیوں بابل فرمایا
لے بھائی ہن دیس پیارا تیرے کراں حوالے
میں رخصت ہو ٹریا ایتھوں نال رضا تساڈی
ایہ گل کہہ کے بھائی کولوں ہویا عیص روانہ
جا وسیا اک وستی اندر جسنوں روم سدیندے
جاں ایہ عیص ولی دا بیٹا روم لکھے وچ رہیا
ہور اولاد جو عیص ولی دی ہور بیں ملکیں ہانی
ہک ایوبؑ انہاں نلے وچوں رب پیغمبر کیتا
ہن کجھ اجر ثواب بھراواں ذکر بیان سناواں
بھی کجھ ہور مسائل جیہڑے ہین مناسب حالوں

ملیاں واداں ہویاں شاداں دتیاں رب مراداں
لکھ لکھ شکر گزارے ربدا جس نے ویر ملایا
نال خوشی دے دوہاں ولاندی لوں لوں حمد پکارے
یعقوبے نوں خوشیاں پاروں انت نہ رہیا کوئی
خوش ہو ملیا ویر پیارا ٹھنڈ پئی وچ چھاتی
اک منزل دا پینڈا فجری آئے وچ کنعانے
آپس وچ پیار زیادہ الفت شوق سوائی
گنیاں گانج نہ آوے ہرگز کی میں ذکر سنائیں
ہکدن عیص یعقوبے اگے آ کر عرض سنایا
رہو آباد گھرانو جیھتے سفر قفنے جالے
بنے سبب جے کدیں کداہیں لینی خبر اساڈی
روم آیا اک بیٹا اسدا اوہ بھی نال سدہانا
اگے اس وستی دا ناواں سن کجھ ہور اکھیندے
اسلئے ناموں مشہور ہویا نام شہر دا ایہا
روموں روم وسایا اللہ جگ وچ رہی کہانی
باقی دے یعقوبؑ نبی تھیں ہوئے پیغمبر بیتا
کی کجھ درجہ حاصل ہوندا ملیاں نال بھراواں
لکھاں اجر ثواب انہاں ندا ربدے فضل کمالوں

ثواب ملاقات برادران ہمہ مومنان در جہ مصافحہ و سلام

جو مومن طرف بھرا اپنے دی نال محبت جاندا
نالے وہ سُو بدیاں اسنوں کرے معاف الٰہی
جو اول کہے سلام علیکم تیہہ ۳۰ نکویاں پاوے
کہن سلام علیکم سنت ہر بندے نوں بھائی
ہکدن پاک نبی دے تائیں کسے سوال الایا

قدم قدم تھیں دہ سو نیکی ابن عباس بتاندا
دوہاں بھراواں اُپر ہووے رحمت شاہنشاہی
ونہہ نیکی جو اگوں اسنوں آکھ جواب سناوے
واقف یا ناواقف ہووے اسوچہ فرق نہ کائی
کیہڑا اکم سلاموں چنگا تا حضرت فرمایا

ہک سلام علیکم کہناں ہور طعام کھواناں
دشمن بھاویں سجن ہووے اپنا یا بیگانہ
کہن سلام سواراں لازم ٹرنیوالیاں تائیں
تھوڑے بنلے بہتیاں تائیں آکھ سلام سناون
کرکے قسم نبیؐ فرمایا جنت کوئی نہ جاسو
پورے مومن ہوسو ناہیں ہرگز تسیں کداہیں
نبی کہیا میں ہک تسانوں ایسی بات سکھاواں
پاکر رسم سلام کہن دی آپس اندر سارے
نال سلام پیار دلانوچ شفقت پیدا تھیوے
وچ حدیث کتاب مشارق راوی ذکر لیایا
رہسی سدا بہشتاں اندر میوے دانے کھاندا
ہور روایت جو کوئی پچھدا اوسنج بیماراں تائیں
فجر گیا تا مغرب تائیں کردے ملک پکاراں
ایہ درجے بیوضو کارن جو بیوضو جاوے
سٹھ برساندا رستہ رہسی دور جہنم ناروں
مومن نوں جد مومن کوئی پچھنے کارن جاندا
کرن روایت جاں ہتھ لیکے دو مومن کوئی طرے
کل صغیرے عیب اہناں دے پچھلے دھوتے جاون
جیویں گوڈیں ہتھ لاون بعضے سینے ہتھ پھریندے
یا گلوندڑی ملنا جائز کپڑے ہون دوالے
منہ تے کرن خوشامد بعضے ملن نال پیاراں
اس ملنے وا اجر نہ کوئی جدتک نہیں صفائی
جو مومن پردیسی دیول نظر مہر دی بھالے
سر دے اوپر یتیماں تائیں جو کوئی ہتھ پھریندا
ناحقارت ویکھے جو کوئی مسکینا نلے کردے

جالوں یا انجانو ہووے کہے رسول ربانی
چھوٹیاں لڑکیاں تائیں لازم ادب سلام سکھانا
ٹرنیوالے بیٹھیاں تائیں کہن سلام دعائیں
ایہ مسلم اتے بخاری دوئیں ابوہریرہ لیاوت
جدتک پورے طور موافق نا ایمان لیا سو
جدتک آپسوچ محبت الفت کرسو ناہیں
جتھیں حب پیار تساڈا ہووے وانگ بھراواں
اسدی برکت ہکدوجے بنسو تسیں پیارے
سو برساندا رٹھا ہویا نال سلام منیوے
جو بیماراں پچھن جاوے پاک نبیؐ فرمایا
ہے ایہہ سنت پاک نبیؐ دی پچھناں بیماراندا
ستر ہزار فرشتہ کردا اسدے کارن دعائیں
شام گیا تا رات تمامی منگن استغفاراں
جو کوئی وضو کرکے جاوے ہور زیادہ پاوے
اتنا درجہ حاصل ہووے خالقدی سرکاروں
جیونکر پچھن گیا خدا نوں اتنا درجہ پاندا
تلیاں نال ملاون تلیاں نال محبت دلدے
پر جے بدعت رسم کماون کل ثواب وکھاون
ایہ گل اندر شرع ناجائز کل نقصان کریندے
ہرگز روا نہ ملن جیکر ننگیاں بدناں والے
کنڈی پچھوں بدگفتاراں کردے گلے ہزاراں
اس رحمت دے بدلے زحمت نازل ہوندی بھائی
اسدے اوپر نظر کرمدی اللہ مالک ڈالے
دو دو نیکیاں اسدے تائیں ہر والوں رب دیندا
وچ بہشت تے داخل ہوسی سڑسی دوزخ بھاہیں

ابوہریرہؓ کرے روایت پاک نبیؐ فرماوے
دوہیں جہانیں اسدی تنگی اللہ دور کریندا
جو کوئی ننگے مومن تائیں کپڑا آن پہناوے
ہوندا نگھ آنہاں دیتائیں خاص اللہ اکبر دا
جو کوئی کرے بھرا اپنے دی مدد حمایت یاری
جو کوئی اپنے بھائی تائیں کافر آکھ بلاوے
جے اصلی اوہ کافر آہا سدیا عیب نہ کوئی
جو کوئی کہے کسینوں تیری ستیاناس ہو جاوے
وینی عالم ول جو مومن ویکھے نظر مہر دی
ڈٹھا جس نبی دے تائیں کرکے نیک ارادہ
ویکھ خدا نوں جنت وڑیا فضل الٰہی پاروں
ہور جو کرے زیارت عالم نال محبت دل دی
اینویں صدقوں ویکھے کوئی قدرت کاریگر دی
مائی باپ زیارت جیونکر درجہ حج اکبر دا
روضہ پاک رسول اللہ دا جیکر ویکھے کوئی
جنہاں زیارت پاک نبیؐ دی کیتی اندر خواباں
حضرت کہیا ہر بندیؐ دی شیطاں شکل وٹاوے
میری شکل قیامت تائیں استھیں بنے نہ مولے
واہ دھن بھاگ اہناں لے اللہ قسمت نیک بنائی
تے پاک جمال نبیؐ دا جنہاں ڈٹھا وچ بیداری
یارب جے اوہ نبیؐ پیارا چا دکھلاویں مینوں
جو کوئی ترس غریباں اتے کردا مومن پیارا!
مَنْ لَا یَرْحَمْ لَا یُرْحَمْ فرمایا سرور عالی
رب اس نال تعلق جوڑے جو ساکا نوں جوڑے
ابوہریرہؓ کرے روایت پاک نبیؐ فرمایا

جو کوئی کسے بھرا مومن دی تنگی دور ہٹاوے
دنیا اتے قیامت اندر بہت کشائش دیندا
یا کوئی عیب کسیدا ویکھے کجے پردہ پاوے
دوہیں جہانیں رب اہناں دا پردہ فاش نہ کردا
آپ حمایت کردا اسدی اللہ خالق باری
ہک دوہاں تھیں کافر ہوندا پاک نبی فرماوے
مومن نوں جو کافر آکھے کافر ہوندا سوئی
اسدی ستیاناس کرے رب پاک نبی فرماوے
گویا اس زیارت کیتی پاک نبیؐ سرور دی
گویا اسنوں حاصل ہویا پاک جمال خدا دا
اتنا درجہ حاصل ہوندا عالم دے دیداروں
سال ہزار عبادت اسنوں ہر ہر نظروں ملدی
وہ سو سال عبادت ملدی اجرت ہک نظر دی
سو واری نت ویکھے جیہڑا سو حجاں اوہ کردا
سرور عالمؐ دی جنہیں اسنوں خاص زیارت ہوئی
دوزخ بھاہ حرام اہناں تے لائق نہیں عذاباں
کرکے مکر فریب ہزاراں خواباں اندر آوے
کدیں نہ بنسی کدیں نہ بنسی کہیا پاک رسولےؐ
جنہاں زیارت پاک نبیؐ دی سفنے اندر آئی
کون شمار کرے تعریفاں پاک کیتے رب باری
دور نہیں کجھ تیرے کولوں سب توفیقاں تینوں
اسدے اپر ترس کریندا خالق سرجنہارا
جو کوئی رحم نہ کرے کسے تے رہندا رحموں خالی
جو کوئی خویشاں نال تروڑے رب اسنال تروڑے
ہے ایمان والا اوہ اسھتیں رنج نہیں ہمسایا

مہماناں دی خاطر کردا جو کوئی مومن بھائی | اُس وچہ بھی ایمان نشانی کہیا نبیؐ خدائی
کوجھی شکل کسیدی تک کے جو کوئی ٹھٹھا کردا | گویا اوس پسند نہ کیتا کم خالق اکبر دا
جسدن مکہ فتح ہویا سی بانگ بلالؓ الائی | اصحاباں کجھ آپس اندر اسدی گل ہلائی
حارث کہیا جو اسدے بہاجھوں بانگا ہور نہ کوئی | کالیاں کانواں وانگوں اسدی شکل مشابہ ہوئی
کہیا سہیل جو اللہ چاہے اوہ کم کون ہٹاوے | بوسفیان نہ بولیا ہرگز رب کولوں شرماوے
تکے رب اسماناں والا دیوے خبر نبیؐ نوں | اوسے ویلے بھیجیا اللہ جبرائیل وحی نوں
آدمی اس پاک نبیؐ نوں حال حقیقت ساری | ساریاں نوں سدپچھیا حضرت سب ہوئے اقراری
تا آیت اِنَّ اَکْرَمَکُمْ دی بھیجی رب تعالے | جو بہت بزرگ تساڈے وچوں بہتے تقوے والا
فخر تکبر شیخی شوخی اچیاں ذاتاں والی | توڑ دتی سب اس آیت وچہ اللہ مالک والی
فرمانداراں عیش ہزاراں عزت تے وڈیائی | بیفرمان کمینہ پاجی ہرگز چیز نہ کائی
پاک رسولؐ کرن شکرانے ابن عمرؓ فرمایا | شکر خدا جس فخر جہالت مومناں کنوں گوایا
شیخی شوخی پیو دادے دی بھن تروڑ وگائی | دو قسماں کل ذاتیں کیتیاں نیکی یا برائی
وچہ معالم ابوہریرہؓ ذکر مفسر لیایا | شکلاں مال نہ ویکھے اللہ پیغمبر فرمایا
اوہ ویکھے دلاں تساڈیاں تائیں عملاں طرف تکیندا | ویکھیاں کون تساڈے وچوں چنگے عمل کریندا
صاحب حسن تونگر جیکر بہت خدا نوں بھاندے | کتھوں نبیؐ بلالؓ ہوراں نوں سدکے کول بہاندے
اچیاں قوماں آپر جیکر ہوندا قرب خدائی | کیونکر پھر سلمانؓ جہیاں نوں ملنی سی وڈیائی
شکر خدا دا اللہ صاحب دنیا فخر گوایا | مسکیناں دا عملاں پاروں عزت شان ودھایا
بس پذیر مسائل ایتھے ہوئے ذکر بہتیرے | کھلی اڈیکے اجل سرتے قصہ لٹو اگیرے
یوسفؑ دی پیدائش والا ذکر کریں اسجائی | سننے والے کرن اڈیکاں کیونکر گل وہائی

بیان پیدائش حضرت یوسف علیٰ نبینا وعلیہ السلام

حمد شکر تعریف ثنائیں جو صفتاں دا سائیں | لکھ کروڑ سلام دعائیں سرور عالمؐ تائیں
آل ازواجاں تے اصحاباں رحمت باجھ اصحاباں | گل احباباں تے اقطاباں تسلیماں آداباں
خاص الخاص نبیؐ دے پیارے چارے یار سوہارے | حضرت حسنؓ حسینؓ ہوراں تھیں سرصدقے چند وارے

ہن پیدائش یوسف والا تینوں ذکر سناواں
مائے گھر یعقوبؑ پیغمبر آہا جدوں مقامی
نقرہ کار مبارک اندر راوی ذکر لیایا
جبرائیل خدا دی طرفوں آیا کرکے شادی
یعقوبا محبوبا تینوں رب سلام الایا
یوسفؑ اسدا نام مبارک رکھیا اللہ باری
اینویں ماں یوسف دی تائیں غیبوں مڑدے آون
شکم مبارک آمنہ اندر نور نبی جد آیا
سارے بت زمیں تے ڈگے الٹیا تخت شیطانی
پاوے رت مبارکبادی مائی نبیؐ خدادی
رت نویاں خوشخبراں مڑدے آن سناون مایاں
نوماہ پورے آمنہ تائیں خوشیاں نال وہائے
یوسفؑ پیٹ پیا جسویلے ہویا فضل الاہوں
جدوں گذشتہ ہوئی ساری مدت حمل گرامی
روشن گھر یعقوب نبی دا ہویا وچ جہانوں
بدلاں وچوں جیویں باہر آوے روشن قرص فلکدا
نوری ملکاں اندر ملکاں حمد کہی ہر جائیں
پاک محمد سرور عالم جد دنیا تے آئے
یعقوبے نوں آن مبارک جبرائیل سنائی
بن اسحاقؑ دیوے قربانیاں ونبے ذبح کرائے
جو کوئی بندہ راضی کروا مسکیناں نوں دے تائیں
راوی کہندا جسدن ہمیاں یوسف شاہ جمالاں
جاں یوسفؑ رب پیدا کیتا وریہاں رحمت باراں
خشک زمین سوہاگن ہوئی سبز پوشاکاں لایاں
لایا سال خداوند باری ہر شے ستی ہوئی

برکت اسم بزرگاں پاکاں نظم پروندا جاواں
اندر شام تولد ہویا یوسفؑ نبی گرامی
راحیلہ دے شکم مبارک جسدن یوسفؑ آیا
یعقوبے نوں آن سنائی لاکھ مبارک بادی
سوہنا بیٹا ٹھنڈا اکھیں وی گھر تیرے وچ آیا
بعد سلام مبارک تینوں ہووے لکھ لکھواری
جیویں خوشخبراں آمنہ تائیں حوراں آن سناون
کھول دیہو دروازے جنتے حکم اللہ فرمایا
مٹی گھت ابلیس سر اوپر سخت ہویا ارمانی
جاں سوندی تا حاضر ہوندی ہر پیغمبر زادی
حضرت بی بی مریم جیہیاں دلیں آن ودھایاں
اینویں روحیلہ دے اتے ہوئے فضل سوائے
نورو نور ہویا گھر سارا خالق دی درگاہوں
رات جمعہ دی حضرت یوسفؑ جیہاں دلبر شامی
یوسفؑ نبی تولد ہویا وچ ٹڈگا آسمانوں
اینویں پردے غاروں نکلیا یوسفؑ چند چمکدا
چمکاں نور یوسف دیاں گیاں عرش معلےٰ تائیں
عرش فرش تک چوداں طبقیں رحمت چانن لائے
خیر مبارک خیر مبارک کہندا نبیؐ خدائی
چالی چوکھر ذبح ہوئے وچ مسکیناں ورتائے
جیونکر اس نے راضی کیتا پاک خداوند سائیں
اسٹھیں اگے شام ولایت آہا قحط کمالاں
سکے رکھ ہوئے مڑ تازے آیاں فصل بہاراں
شاخاں ہریاں میوے بھریاں جھک زمین تے آیاں
کل خلقت رج کھاون لگی بھکھا رہیا نہ کوئی

ندیاں خشک لبالب وگیاں کانگ پئی دریاواں
کرن روایت کجے اندر آہا قحط زیادہ
خوش برسات گیتی رب باری بہت ہوئی ارزانی
تنگی قحط ونجائی اللہ راحت خوشی وکھائی
نبیؑ اساڈے دنیا اندر اجے نہ قدم لیاندا
پتھر روڑ حیوان پرندے ہر شئے کہندی آہی
جسدن نبیؑ تولد ہویا بیت اللہ فرمایا
یوسفنوں جد پیدا کیتا اللہ خالق باری
گھر یعقوب نبی دے اللہ بالی شمع نورانی
صفاں بنا ملائک سارے کردے حمد خدائی
کل ملکا نوچہ خبراں گیاں جمیاں دلبر شامی
پاک زیارت جسدی حوراں ویکھن کارن آون
منتھل جیوں خورشید فلکدا تاب نہ جھلی جاوے
بکرن حلال ہلال فلکدا دو ابرو خمداراں
اک اک لوں مبارک اسدا روشن بدر منیروں
کسدی اوہ مثال بناواں ثانی اوس نہ کوئی
ایسے سوہنے نقش نکالے قادر قدرت والے
بابل مائی تک زیبائی پائی خوشی سوائی
دوجیاں دس پتراں تھیں باپو یوسفؑ بہت پیارا
جد تک یوسفؑ ویکھن نائیں نین نہ رجن موسے
بنیاں باغ بہشتاں والا گھر یعقوبؑ نبی دا
کنداں وچوں شعلے نکلن لاٹاں جیوں نورانی
گلیاں وچ جاں ٹروا یوسفؑ لشکاں نقرہ کاروں
حسن جمال جو یوسفؑ تائیں بخشیا اللہ سائیں
ہن کجھ بنیا مینے والا ذکر بیان سناواں

گھا انگوری وچ صحراواں باغیں ٹھنڈیاں چھاواں
جسدن پیٹ مائی وچ آیا نور رسولؐ خدادا
گئی اناج ہزاراں میوے نکلے باغستانی
چیز کسے دی مکے اندر کمی نہ رہ کائی!
پہلوں ہر شئے دسن لگی پتہ نشان اُنہاندا
دنیا دلیوچ آون والا پاک رسولؐ الٰہی
سب تھیں آخر آون والا نبی محمد آیا
اینویں وانگ نبی دے جلسے کیتے خلقت ساری
جلوہ ویکھ فرشتے نوری آئے وچ حیرانی
دھن کاریگر جس نے ایسی صورت پاک بنائی
جسدے ناخن نال نہ رلے جگدا حسن تمامی
مت اوہ ساتھیں سوہنا ہووے ادب کنوں شرماون
اکھ اگھاڑتکے جسویلے چھیک کلیجے پاوے
رخساں دے چمکارے مارن باہر حد شماراں
کیا کہاں تعریفاں باہر تقریروں تحریروں
کل معشوقاں اسدے اگے چشم نوائی ہوئی
ویکھنوالے ہو متوالے کردے جان حوالے
جانن سارے بھیناں بھائی یوسفدی وڈیائی
کپڑیاں وچوں باہر اوندا صورت دا چمکارا
یوسف نظر پوے جسویلے دل آرام قبولے
جنت وانگ وکھالی دیندا مسکن پاک صفی دا
حسن جمال یوسفدے ایسی بالی اگ جہانی
گل دیواراں روشن ہوون یوسفدے لشکاروں
اسدی صفت نہ ہووے منتھیں روز قیامت تائیں
کیونکہ پتر پرورش پاون باہجھ پیاریاں ماواں

بیان پیدائش بنیامین برادر حضرت یوسف علیہ السلام وفوت شدن والدہ ایشاں و پرورش یافتن یوسف در کنار عمہ رضؑ

وچہ قصص الانبیاء مبارک راوی ذکر لیایا
دوجے سال تولد ہویا بنیامین سوہا را !
ہک روایت پنج سالاں داسی یوسفؑ اسوہیلے
ہک مائی دے شکموں ہوئے ایہ دو سکے بھائی
دونویں ہوئے یتیم نمانے دونویں بال ایانے
بنیامین وچارے تائیں رج نہ ڈٹھا مائی
ناکجھ لاڈ پیار کمایا نا جھولی وچ پایا
رونے عمر پئے یوسفنوں جمدیاں پئے کشالے
جمدیاں داغ وچھوڑ لوالا ہویا نصیب دوہانوں
کرے پیار ہکی دتیائیں دوجا کردا زاری
ماواں باہجہ نہ ولچن بیٹے لکھ کرے کوئی حیلے
ماواں دا ہتھ پھیرن چنگا کل خلقدے پیاروں
ماواں لاڈ کرن پترانتوں سرمنہ والی وہواون
ماواں کوک سنن پتراندی جاں رونیلے گھر آون
ماواں راتیں کول سواون پتراں لول اٹھاون
ماواں آپ جھلن تکلیفاں پتراں سکھ وکھاون
ماواں باہجہ یتیم وچارے در در جھڑکاں کھاون
ماواں قدر نداہیں آوے جاں اوہ لد سدہاون
ماں ملے نہ مارن دیوے سچ کہاوت آئی
ماواں گود بہشت پنگھوڑے ماواں پیار سچاواں

گھر وچہ آیاں یعقوبنیوں جاں اک سال وہایا
دونہہ سالاں دا آہا آسدن حضرت یوسفؑ پیارا
بنیامین تولد ہویا میل الٰہی میلے
بنیامین ہویا جد پیدا مائی لدسدہائی
کسنوں معلم کم ربانے کردا اپنے بھانے
ناوچہ گود کھڈایا بچڑا نااس تھنج چگھائی
اچناچیت راحیلہ تائیں ملک الموت بلایا
روٹے بنیامین پیارا داغ لگاگل لالے
چھم چھم آنسو یعقوبؑ نیڑے چلن دیکھ اُنہانوں
بن اسحاق یعقوبؑ نبی نوں بنی مصیبت بھاری
ماواں چھڑک پیار برابر ملواں نیک وسیلے
ماواں دی ہک نظر زیادہ پیو دی نظر ہزاروں
روندیاں بالانوں چک ماواں چھاتی نال لگاون
ماواں ہردم مہر کماون بچڑے چک کھڈاون
جاں ہکپاسے رون چینن دوجے پاسے پاون
ماواں آپ قضیئے جالن پتراں ناز کراون
جیہڑیاں جاون اوہا پالن شالہ چھوڑ نہ جاون
ماواں باہجوں بال ایانے ورلے ہیش اڈاون
ڈنگاوال پتر دا ہووے دیکھ نہ سکدی مائی
سچ فرمایا ہے داناواں ماواں ٹھنڈیاں چھاواں

ماواں جنت ماوی چھاواں بھائی منگ بھراواں
وهن اوه قسمت والے بچڑے مین جنہاندیاں ماواں

ماواں جو جو سُکھ وکھاون کی میں آکھ سناواں
ماواں ملے مان کریندے پان یتیم کہاواں
شالہ ایسا کوئی نہ ہووے مانواں باہجھ نتھاواں
پھرن ڈوہ لاندے تے کرلاندے عاجز حال نمانے
ویکھے جاں یعقوب پیغمبر دونویں پُت پیارے
بنیامین پتر وچکارن اک باندی مُل آندی
حضرت یوسف ؑ شیروں فارغ آہا کجھ وڈیرا
دونویں بیٹے پلن لگے جاں کجھ روز وہانے
ایلیا نام آہا اس بی بی سی اولادوں خالی
عرض کرے یعقوب ؑ میریا ویرا اماں جب یا
میرے گھر اولاد نہ کوئی رات دِنے سدہرا واں
روشن ہووے خانہ میرا یوسف دے انوار وں
نام اللہ دے بخشو سانوں اپنا صاحبزادہ
بھین پیاری یعقوب ؑ نوں جاں ایہ عرض سنائی
یاراں بیٹے اللہ صاحب ہور جو بخشے مینوں
جیکر یوسف تیر تیائیں لگ دا بہت پیارا
سن فرمان بھرا دا بی بی مڑکے عرض سُنائی
بخش رہیا یعقوب بھینوں نوں جو اولاد تمامی
جسدے نال پیار نبی دا بھین بھی اوہا مَنگے
وچ قرآن سپارے چوتھے حکم کیتا رب باری
اصحاباں نے حکم الٰہی جاں سنیا ایہہ سارا
اہل نفاق دلوں اوہ چیزاں اندر راہ رہانے
مُتھے اُپر تریڑی پاون ویکھن منہ کرمانے
لُوہے تے جد منگن آون عاجز لوک نمانے
کھاون آپ جلیب کھانے لڈو لاچیدانے

سدا سکھاوے کرمانوں اے ہین جنہاں ندیاں ماواں
گلیا ندیو چہ پھرن آواسی مرن جنہاں ندیاں ماواں
کون پچھیندا واٹ انہاں ندی مرن جنہاں ندیاں ماواں
شالہ رہن نہ ماواں پچھے چھوٹے بال ایانے
غمدے تیر لگن وچ چھاتی رو رو آہیں مارے
شیر پلاوے گود کھلاوے ہر دم ٹہل کماندی
اسدیتا ئیں ماسی اپنی کرے پیار بہیترا
پھوپھی نوں دل شفقت آئی تک کے بال ایانے
ہکدن اپنے بھائی اگے ہوئی آن سوالی
اللہ صاحب ٹبر تینوں بہت عطا فرمایا
حکم کرو تا یوسفنوں میں گھر اپنے لے جاواں
میں پروردہ یوسفتا ئیں کرساں لاڈ پیاروں
اسدے پالن کارن مینوں اٹھیا شوق زیادہ
ہو آزردہ ہمشیرہ نوں کہندا نبی خدائی
جو چاہیں لے وننج انہاں تھیں یوسف ؑ بابت تینوں
اینویں اسدے باہجوں میرا گذرے نہ پلکارا
جے دیہو تا یوسف ؑ دیہو دوجیاں لوڑ نہ کائی
مول قبول نہ کردی ہرگز باہجوں یوسف ؑ نامی
دلوے نا یعقوب ؑ سوہارا درد فراقوں سنگے
خرچ کرو تسیں راہ مولا دے جو شے تساں پیاری
ابو ہریرہ ؓ کھوہ اک بخشیا جو سی بہت پیارا
جو بیکار ناقابل ناقص ہون انہاندے بھانے
چھنڈک دیہن فقیراں تائیں گھن دے مارے دانے
باسی ٹکڑا دیون جو جیتھ سٹیا بال ایانے
جے ربدے نام سوالی منگے چھولے دیہن پرانے

پھر آپ چی بول سناون لوکاں دسدے پھرن وھگانے
اپنے مہماناں نوں دیون رنگ برنگی کھانے
ماڑی چیز خدا لئی دیون چنگی لان ٹکانے
معاذاللہ ایہہ مکر تمامی رب کریم پچھانے
دھن اوہ مرد جو سچے دلتھیں ربدے راہ وکانے
نال محبت للہ دیون ایہہ سخیاندے چالے
رب فرمایا ہرگز تسیں پا سو نا بھلیائی
ورجہ بہت شہادت والا باہر حد شمارون
سب چیزاں تھیں بنڈے تائیں ہوندی جند ساری
جو سر دیوے رب اپنے لئی پاوے بہتر الٰہی
او سیدا پھل ملسی اوڑک جو کجھ بیجے بندہ
بہت پیاریاں چیزاں جیکوئی للہ خرچ کریندا
سنو حقیقت جدوں تقاضا کیتا بھین پیاری
بھین کہے میں یوسفؑ لیساں مول نہ دیندا بھائی
اُکھ دہاڑے پھوپھی رکھے حضرت یوسفؑ تائیں
اینویں ہفتہ ہفتہ کرکے دوتوں حظ اٹھاون
پہلا ہفتہ حضرت یوسفؑ پھوپھی نے گھر آندا
وصل نصیب پھوپھی لئی ہویا پائی باپ جدائی
اپنی ہتھیں توڑیا بیٹا درد وچھوڑا پایا
پہلا سبق جدائی والا شروع بنی اج کیتا
ساری رات کریندا زاری نیناں نیند نہ آوے
فجر ہوندے ونج ویکھے بیٹا بھینوں دے گھر جاوے
نت فجری ونج ویکھے بیٹا اینویں خوشی خوشائیں
اوڑک اکدن بھینوں لگے کھولی پنڈ دکھاندی
جیکر بھلا کریں توں میں تے یوسفؑ دیدے مینوں

کھالیتھے دنرات اسانوں پینے تے ملوانے
رب دا جے مہمان بُلاوے رہندے وچ ٹکانے
اینویں کردے دانے تانے شیطانندے رانے
ظاہر باطن حال دلاندے شیطاناندے رانے
چنگی چیز جو للہ دیوے جنت موجاں مانے
بہت محبت والیاں چیزاں دیہن نصیباں والے
جدتک چیز نہ تساں میرے رستے لائی
لکھ سخاوت کریئے تا بھی ملدا نا سرکاروں
جے اوہ راہ مولا دے دیئے ملے شہادت بھاری
اوہا چیز ملیگی آخر جو شے بھیجی آہی
چنگے دا پھل چنگا ملدا مندے دا پھل مندہ
بہت پیارے ورجے اسنوں اللہ مالک دیندا
باپ نہ وچھڑے یوسفنالوں بہت بنی لاچاری
اوڑک ہو لاچار دوہانے ایہ تجویز بنائی
اُٹھ دہاڑے بابل رکھے ہویاں پک صلاحیں
آیا بہت پسند پھوپھی نوں بھائی دا فرماون
درد فراق ڈھہیا یعقوبےؑ رہیا پچھے کرلاندا
پہلی واری قسمت ہوراں چنگی ونڈ کرائی
ساری عمر وچھوڑا لکھیا نظر نمو نہ آیا
جیوں جیوں پڑھسی معلم کرسی جے خموں گھٹ پیتا
کسے دعائیں اللہ سائیں جلدی فجر لیاوے
منہ سر چم لگاوے سینے صبر تدا ہیں آوے
جیونکر وچھڑے برسانلے ملن پیاریاں تائیں
یوسفؑ باہجوں اکیل مینوں چاہلے سے ورہیاندی
بھین کہے ہن ہفتہ لنگھیاں یوسفؑ دیاں نہ تینوں

آپے شرط ٹھہرائی تساں ہفتے ہفتے والی
ہو جاسی جد ہفتہ پورا یوسفنوں لے جاناں
سال ہفتاد ہویا یعقوبے ہفتہ ہک ہجر دا
دلوچہ آکس جو ہفتے تائیں باغ ولاندا کھلسی
رہن ترسیلے ساری عمراں جنہاں یوسف جنیاں

ہن میں ہفتیوں لگے کیونکر دیواں یوسفؑ عالی
اوڑک پرت گھر لویل خالی آیا نبی ربانا ں
یاراں بیٹے حاضر پھر بھی یوسف کردا
کیا جانے جو ہفتے نوں بھی ملسی کے نہ ملسی
آکھ بیان پڈ ہوا اگوں کریں تماشہ بنیاں

حیلہ انگیختن عمہ برائے یوسفؑ و وفات عمہ و پرورش یافتن یوسفؑ در کنار والد بزرگوار تعریف حسن یوسف علیہ السلام

اوڑک ہفتہ مکنے اُپر جبدن مہلت آئی
کرے قیاس دلیوچہ کوئی ایسی صورت تھیوے
آئی وار بھرا ہیر یدی یوسف اوہ لیجاسی
رات دیہاں وچہ ایسے غمدے کردی بیٹھ وچاراں
اوڑک پھوپھی یوسفکارن حیلہ ایہہ بنایا
کپڑیاں اسدیاں اندر کوئی چیز پوشیدہ پاواں
اس زمانے چور نمانے جسدی چوری کردے
جسدی چیز چراوے کوئی رہندا اس دا بردا
پٹکا اسماعیلؑ نبی دا آہا ہک پیارے
وقت ذبیح جد اسد بیتائیں کرن لگا قربانی
اے بابا لے پٹکا میرا پیر دونویں بنھ میرے
تڑفدیاں مت تیر بیتائیں پیر کتے چا لاواں
کرکے تیز چلا چھری نوں اسمٰعیل بتایا
نالے چھری چلاون ویلے موندیاں پائیں مینوں
مت شفقت تھیں نہ کوہ سکیں تھیوے بے فرمانی
میری طرفوں ماں میری نوں کہیں سلام دعائیں

پھوپھی نوں بھی حب یوسفدی لوں لوں جھگی پائی
یوسفؑ مول نہ جاوے کدھرے اپنے پاس رکھیوے
رہاں اکلی پھوپھی مینوں درد وچھوڑا کھاسی
یوسفؑ کول رہے جے میرے رلمل عمر گذاراں
چوری کوئی لگاساں اسنوں جاں پیو گھنن آیا
جاں گھر جاسی لواں تلاشی اسنوں پکڑ لیاواں
جتنی مدت چاہے مالک قید رکھے وچہ گھردے
شرع جو ابراہیمؑ نبی دا ایہہ حکم سی کردا
جسدے نال ذبیح اللہ نوں بدھا باپ سوہارے
آکھے اسمٰعیل پدر نوں اتنی گل زبانی!
مت تڑفاں تے خونوں چھنڈکاں پون دوالے تیرے
روز قیامت اس گناہوں متکہ پکڑیا جاواں
حکم اللہ وچہ دیر نہ ہووے جو اللہ فرمایا
منہ میرا نہ ویکھیں نادِل شفقت آوے تینوں
جان ہزار ہووے جے میری کردیساں قربانی
نالے ایہہ جو پٹکا میرا دیویں اسد بیتائیں

شاید دل اُسدا کجھ ٹھہرے ویکھے ٹپکا میرا
القصہ جد باپ بیٹے دے گلتے چھری چلائی
اسمٰعیل جویں فرمایا اینویں باپ کمایا
بہت حیران تعجب ہویا ابراہیمؑ سوہارا
اپنی طرفوں فرق نہ اساں رکھیا یارب سائیں
حضرت ابراہیمؑ پیغمبر مڑ مڑ چھری لگاوے
ابراہیمانؑ حکموں باہر تدھ بھی قدم نہ دھرناں
ہکواری رب تینوں آکھے کٹناں مول نہ ہٹناں
سن ایہ بات پیغمبر رب دا آیا وچ حیرانی
چھوڑ حقیقت پٹکے والی لنگھ گیوں کس راہیں
پٹکا اوہ وراثت جدی پھوپھی دے ہتھ آیا
آیا جاں یعقوبؑ پیغمبر لین پتر دے تائیں
ادلوں رلی نال نبی دے ہور جماعت بھاری
تھوڑی دیر ہوئی تا گھروں پھوپھی پھیرا پایا
عرض کرے یعقوبؑ نبی نوں سن ویرا سردارا
برکت والا پٹکا آہا گھر میرے وڈیاں دا
بہتے لوکاں کول تساڈے اسدم گھبرا پایا
سن ایہ خبراں یعقوبے نوں فکر دلے وچ دھانے
غیبی علم خدا نوں معلم ہور نہ کوئی جانے
جیکر کدیں رسولاں تائیں ہوند علم تمامی
جسویلے اوہ بھینوں کولوں یوسفنوں لے آیا
پھر جسویلے بھین پیاری آفریادن ہوئی
اوڑک نکل پئی جسویلے یوسفؑ کولوں چوری
وٹش برساں کر قید یوسفنوں پھوپھی سنگ رلایا
پھر جسویلے اُسٹی برساں پایا درد خدایاں

ابراہیمؑ کہیا بیٹے نوں واہ وا حوصلہ تیرا
سارا زور پیغمبر لایا وال نہ کٹیا بھائی
پٹکے نال بدھے لنگ اسیلے مودھا کرکے پایا
رب اگے فریاداں کردا اسمٰعیلؑ پیارا
خوش ہوا امر قبولیا تیرا دوس اساڈا ناہیں
قدرت نال چھری دیتائیں اللہ پاک بلاوے
میں بھی امر خدا دے باجھوں وال نہ ڈنگا کرناں
دس واری اوہ مینوں آکھے نہیں کٹناں نہیں کٹناں
اوڑک دنبہ بھیجیا اللہ ہویا اوہ قربانی
قصہ اسمٰعیلؑ نبی دا ایتھوں مکدا تائیں
یوسف دے لک بدھا پھوپھی تہ بند ہیٹھ چھپایا
نال پیو دے ٹوریا پھوپھی یوسف خوشی خوشائیں
لیگئے حضرت یوسفؑ تائیں چانئے وار و واری
نال شتابی دوڑی آوے جیوں کجھ مال کھڑایا
جسویلے تدھ آندا ایتھیں یوسفؑ اپنا پیارا
شاید کسے تساڈے لوچوں اسویلے چک آندا
رولے وچ اوہ پٹکا میرا چوری کسے اُٹھایا
وچلا حال نہ معلم ہویا ہرگز نبی ربانے
جوکوئی ہور کسینوں سمجھے کافر بنے وھگانے
بھینوں تھیں کیوں دھوکھا اسدن کھاندا نبی گرامی
کیوں نہ پٹکا کھول کر تھیں جا بی نوں پکڑایا
اسویلے بھی پیغمبر نوں پتہ نہ لگا کوئی
تا بھی خبر نہ پائی اتنی چوری ہے کہ نوری
دھوکھے اندر بیٹا بخشیا غیبی علم نہ پایا
جیکر غیبوں واقف ہوندا کیوں گھلدا سنگ بھائیاں

الفقصہ ہے غیب تمامی خاص خداوند تائیں
جتنا رب جتاوے اونہاں اُتنا معلم کر دے
مسئلہ غیب مفصل جیکر چاہے مومن کوئی
جہت ضرورت اس جاگہ وچہ تھوڑا ذکر لیایا
سنو حقیقت بی بی صاحب جاں ایہ حال سنایا
اوڑک کہندی یوسفؑ اُتے ہے غالب ظن میرا
کرڈتہ حضرت یوسفؑ والا پھوپھی جدوں اُٹھایا
ویکھ حیران تعجب ہوئی حاضر خلقت ساری
اینویں جسو یلے کوئی بندہ مندا عمل کریندا
کیسی شکل بنائی تیری کیا توں کریں کمائی
بندگی خاطر تیرے تائیں میں انسان بنایا
جنہاں ملکاں باپ تیرے نوں کیتیاں سیس جھکایاں
ثابت ہوگیا جد یوسفؑ تے واقعہ چوری والا
نہ کجھ آوے نہ کجھ جاوے ہوگیا جب وچارا
ثابت ہوگئی آسدے اُتے چوری پٹکے والی
اوڑک بی بی کہیا یوسفؑ قید رکھاں دہ سالاں
امر قبول شریعت والا کیتا نبی سوہارے
کرکے قید یوسفؑ دیتا ئیں پھوپھی نال لیاندا
رشوق پیار رہے سب وچے باتاں رج نہ کہیاں
منہ تھیں حمد کہے لکھواری آنسو چھم چھم جاری
قدر وصلدا جانن جنہاں آتش ہجروں بلدی
سوہنے دا مُل تاہیں پوندا جد کوئی کوجھا آوے
یوسفؑ چور بنایا پھوپھی غالب حُب پیاروں
اک ہفتے وچہ پیو یوسفدا کتنا کلمل آیا
گن گن روز یعقوبؑ لنگھاوے وانگوں روز یداراں

نبی خدا دے کدیں لُکھپانن کدیں لُکھپانن ناہیں
اپنے آپوں کجھ نہ جانن تا بعدار امر دے
رد شر کدا ویکھو میرا جادو رخصت ہوئی
عبد رستنار مصنف وانگوں لساں چینجہہ نہ پایا
آسے پاسے ویکھن لگی سچ مچ جویں کھڑایا
نبی کہیا جا ویکھ اوسینوں شبہ وچ اٹھ تیرا
نال کمر دے پٹکا ولیا بی بی کھول ویکھایا
آکھے ویکھو عمل کویہے صورت کیہی پیاری
صورت اسدی ویکھ خداوند اسنوں جھڑکاں دیندا
سوہنا ہوکے کوجھے عملوں تینوں شرم نہ آئی
ہو بے شکرا تدھ اساڈا گل احسان بھلایا
اوہا تینوں لعنت پاون تیریاں ویکھ برایاں
کیا کہاں جو یعقوبؑ لے لون گذریا غم دا جالا
ہن یوسفؑ نہیں ملدا مینوں لگا تیر دوبارا
کیونکر چھوڑے گھر میرے وچہ ہن ہمشیرہ عالی
جاں دہ سال گذشتہ ہوون گھر تھیں تدوں نکالاں
ہرگز عذر نہ کیتا کوئی بن اسحاقؑ پیارے
رہیا پچھے یعقوبؑ پیارا روندا نے کر لاندا
رج نہ ڈٹھا مکھڑا سوہنا دلدیاں دلوچہ رہیاں
پیڑ اندر دی اوہ کوئی جانے جس ہووے بیماری
جنہاں وچھڑ نہ ڈٹھا اوہ کیا جانن سار وصلدی
جسنوں نہ بیماری آوے صحت قدر نہ پاوے
بیٹا قید کیتا والد نے خوف شریعت پاروں
ہن دہ سالاں پیا وچھوڑا اللہ بھار سہایا
پھوپھی نوں نت عیداں خوشیاں ہر دم موج بہاراں

نت یعقوبؑ پتر دیتا ایس ویکھن کارن جاوے
جس گھر یار پیارا ہووے اوہ گھر جاپے وُسدا
نین وچارے کرن نظارے یار سجندی راہیں
تکنوں باز نہ آون ہرگز اکھیں وے آئیتے
یار جنہاں ملے وانڈے جاون بھل وجن سب کاراں
توڑے نت یعقوب سوہارا یوسف نوں جا ملدا
روٹی کھاون ولے تائیں جے ہک لقمہ ڈھیوے
کجھ سُرانڈے تا جیون جے سیر کرن دریائیں
اسے حال یعقوبؑ پیغمبر غموچہ رہے تلیندا
بازی اُلٹ گئی تے کھادی طالع نے گردانی
دن سارا وچ گنتر یا تلے رات دلیلیں جاوے
دُو سالاں یعقوبؑ پیغمبر اسے طور لنگھائے
فوت ہوئی اوہ بھین پیاری جنت طرف سدہائی
روشن گھر یعقوبؑ نبی دا ہویا یوسفؑ پاروں
جس گھر چمکے نور الٰہی حاجت شمع نہ کائی
جاں یوسفؑ گھر آندا بابل نیڑے کل وچھوڑے
وچ حدیث نبی فرماوے جد مومن گھر جاوے
مَاشَاءَاللّٰہ کہے زباں نوں جاں فرقت وچ آوے
گھڑی وساہ نہ کرے پتر دا نبی یعقوبؑ سوہارا
کول پدر دے رہندا یوسفؑ اوسے کول کھلوندا
آپ کھواوے آپ پلاوے اپنے کول سواوے
جدوں عبادت خانے اندر کرن عبادت جاوے
نیند کرے جاں یوسفؑ بابل پنکھا ہے جھلیندا
جیوں جیوں یوسفؑ وڈا ہووے حسن کڈھیندا لاٹاں
وچ کنعان ہوئی مشہوری آسدے پاک جمالوں

یوسفؑ باہجھ اُجاڑ گھر لوچہ سنجاں نظری آوے
یاراں باہجھ پذیر فقیرا سکھ نہ لندا دکھ ہسدا
لکھ نصیحت کریئے بھاویں ہٹکیاں رہندے ناہیں
یا دیدار سجن دا پاون یا ہو جان تباہیں
جتھوں یار اوتیوں اکھیں یاراں نال بہاراں
ایپر مول نہ حاصل ہووے مطلب اسدے دلدا
وُسو یارو اس بندے دا کیویں گذارہ تھیوے
تھوڑے پانی نال اوہناں دا من پرچیندا ناہیں
جس دے باہجھوں پلک نہ گذرے اوہ ہن کدیں نہ بہیندا
اپنی چیز محبت والی ہوئی وچ بیگانی
لئی واٹ دکھاندا پینڈا مکنے وچ نہ آوے
موسم ہجر گذشتہ ہویا وصل سنیہے آئے
یوسفؑ نوں گھر آندا بابل قیدوں رخصت پائی
دمدم نور ترقی پاوے خالق دی سرکاروں
جس کوٹھے وچ وڈا یوسفؑ ہوجاندی روشنائی
دو برسانڈے غم مروڑے اکی نظروں دوڑے
ویکھ اولاد ہووے خوش جیکر ربدی حمد الاوے
مکر فریب شیطاناں نوں اُسنوں اللہ پاک بچاوے
گل اُبڑاں تھئیں یوسفتائیں رکھدا بہت پیارا
بابل حضرت یوسفؑ کولوں اک پل دور نہ ہوندا
آپ لباس پہناوے آپے سر منہ وال دھواوے
نور اکھیں دا یوسفؑ سوہنا اپنے پاس بٹھاوے
جیہڑی شے طلبیندا یوسفؑ ترت اوہا لے دیندا
جو دیکھے سو کملا ہووے خلقت وچ ترٹ فاٹاں
یعقوبیدا بیٹا یوسفؑ سوہنا چند مثالوں

لعل لباں پُر لعلی کولوں لعل تکن شرماون
بنی الف اللہ آتش سی قدرت کرتاروں
دو رُخسارے چند سوہارے تانے پھُل گلابی
سجے رُخ یوسف دے اُتے سوہنا خال نورانی
مُتھا جییں مہتاب فلکدا بلکہ وَدھ صفائی
اَبرو اَبرواں لکھ ویون قوس قزح دیتاں میں
دیکھدیاں دیاں اک نگاہوں گھائل ہوون جاناں
پلکاں پہر بیدار اکھیں دیاں لے کھلیاں سب کاتی
جسم مبارک یوسفؑ والا نازک وَدھ حریروں
چمک صفائی اسدے کولوں چاندی بھی شرماندی
چُمے قدم زمین یوسف دے جاں دھرتی پیر دھردا
واہ وا نیک نصیب زمیں دے اللہ پاک بنائے
جس جاگہ وچہ حضرت یوسفؑ راتیں چلدا جاوے
گلیاں کوچے روشن ہوون اسدے نور چراغوں
منہ تے برقعہ رکھے ہردم عادت یوسف ہوئی
راتیں جاں اوہ برقعہ لاہے چمکے نور سوایا
کرن روایت ہکدن یوسفؑ شیشہ ڈٹھا بھائی
جے یوسفؑ توں بردہ ہوندوں مالک تدھ وچیندا
ایہ گل یوسفؑ دلوچہ آکھی پہنچ گئی سرکارے
سچ فرمایا نبیؐ محمدؐ ساڈے تائیں بھائی
ابن عباسؓ کہے ہکواری مسجد وچہ مدینے
آیا اک اعرابی اس نے آکر عرض سنائی
ایہ گل سُنکے حضرت دلیل کیتا اساں اشارہ
یا نبیؐ اللہ کتب سلف تھیں ایہ گل معلم ہوئی
ہن میں کراں سوال تساتھیں اے محبوب حقانی

ڈِسّے موتی دیکھ وندانتوں چھیکو چھیک ہوجاون
جو کوئی تکدا جھل نہ سکدا تیز لگے تلواروں
نرگس نوں قربان کریندے گوہڑے نین شرابی
جیونکر نقش لکھیندیاں پایا نقطہ قلم ربانی
چند و چالے چھاپاں دِسن اسوچہ مول نہ کائی
ویکھ ہلال اونہاں دیاں رلیاں کردا چال چلائیں
قدرتی پُر کاروں کھچیاں دو لوئیں گول کماناں
جو کوئی نظر اولی کردا کاڑ لگن وچہ چھاتی
ریشم سخت وکھالی دیندا اسدے نرم سریروں
نازک پیر گلابوں آہے صفت نہ کیتی جاندی
عظمت ویکھ زمیں دی چکر کھاوے طبق ابردا
یوسف جہیاں حسیناں جتے قدم مبارک پاوے
ستر ستر قدم چوفیرے چانن حسن لگاوے
جو کوئی ویکھے تھلن لیکھے اُڈن ہوش دماغوں
جاں اوہ برقعہ دور ہٹاوے ویکھ نہ سکدا کوئی
ہووے خبر محلے دوجے یوسفؑ برقعہ چایا
صورت ویکھ منور اپنی سوچ دلیوچہ آئی
کون ہوندا جو دنیا اندر قیمت تیری دیندا
ایہ بھی مزہ چکھیں گا ہکدن آکھیا آکھن ہارے
اپنے حق وچہ گھلٹے والی کر و دلیل نہ کائی
پاس نبی دے بیٹھے آہے سب اصحاب نگینے
کیہڑا شخص تساڈے وچوں نبی محمدؐ بھائی
دیکھ نبیؐ نوں اوہ اعرابی کردا عرض دوبارا
یوسفؑ وانگ نہ سوہنا ہویا ہور پیغمبر کوئی
حضرت آدمؑ سوہنا آہا یا یوسفؑ کنعانی

گر کے قسم خدا دی ہینوں سچو سچ بتائیں
اے اعرابی نال شتابی ایہ کی تدھ الایا
اولؔ ہر بندیدا اسنوں اللہ باپ بنایا
تریجا اسنوں چنیاں اللہ ساری خلقت نالوں
جیدن اسنوں پیدا کیتا اللہ خالق سائیں
اوّل نور محمدی اسنوں رب عطا فرمایا
دوجی مندری بخشی اللہ آدمؑ تائیں لبھائی
جسوں ویلے پھر حضرت آدمؑ گندم دانہ کھایا
دونویں چیزاں طوبے اوپر ہویاں وچ مقامی
وچ حضور خداوند باری دوہاں عرض گذاری
جاں اس حکم تیرے تھیں باہر ذرہ قدم اٹھایا
اینویں جو کوئی ربدے حکموں کرداسر گردانی
کتنے سال ہزار امانت رہیاں ایہ دو چیزاں
حسن جمال ڈٹھا یوسفنوں جد وینا تے آیا
حسن جمالوں بنیاں یوسفؑ والی شہر مصر دا
پیو دادے دا ورثہ پاون جو چنگیاں اولاداں
حضرت آدم تائیں کیتا جنت رب حوالے
بدعملاں نوں ورثہ ہرگز ملے نہ مول کداہیں
استھیں پچھے حسن یوسفدی صفت نبیؐ فرمائی
قد مبارک یوسفؑ والا اوسط سرو چمندا
زلف معطر نازاں والی سرجی آپ الٰہی
جسنوں ڈنگ چلاون زلفاں کدی نہ تاب لیاون
نین رنگیلے بہت رسیلے چشمے جنت والے
چن سورج رخسارے دونویں لس لس کردے نورول
پلکاں سو سو ناز وکھاون وہنگو آپ بلاون

تا پھر پاک نبیؐ فرمایا اوس اعرابی تائیں
آدمؑ دی گل پچھ نہ ہتھیں پاک نبیؐ فرمایا
دوجا سجدہ ملکاں کولوں اسدے پیش کرایا
کی کجھ ذکر سناواں تینوں اسدے حسن جمالوں
دو چیزاں انعام حضوروں بخشیاں اسدیتائیں
وچ پیشانی چمکن لگا ویکھ عرش لرزایا
ہر قسماندی حکمت اللہ اسدے اندر پائی
چھوڑ گئی اوہ مندری اسنوں نور بھی چھوڑ سدہایا
کیوں لس آیاں آدمؑ کولوں پچھیا رب گرامی
جو کوئی عمل تیرے تھیں غافل بھٹھ انہاندی یاری
اسدے پاس اساڈے تائیں پل آرام نہ آیا
نس جاوے اس بندے کولوں نعمت جو ایمانی
جس ویلے پھر اللہ چاہیا آیاں پاس عزیزاں
مندری ملی سلیمانؑ تائیں مولے کرم کمایا
مندری پاروں پریاں اتے حکم سلیمانؑ کردا
بد اولاداں اہل فساداں پاون نہیں مراداں
وارث اسدے بنن جیہڑے چنگیاں عملاں والے
جو کوئی عاق پیو دا ہووے وارث بن دا ناہیں
اندر نقرہ کارکتابے جویں روایت آئی
مکھڑا شمس ضحیٰ دا ٹکڑا سگواں نقشہ چن دا
شب یلدا بھی اسدے کولوں کردی طلب سیاہی
کنڈی گھت پھساون پلو چہ پیچ دلاں نوں پاون
اکس نظروں تیرہ تاثیروں لکھ کرن متوالے
بدر منور معلم ہوون نظروں جد دورول
جتول جاون بازنہ آون زوری جنگ مچاون

تل کالا ہک چشماں تلے تارا جویں فلک دا ۔ جو کوئی تکدا اچھل نہ سکدا ایسا تیز چمک دا
منہ اپنے تھیں حضرت یوسفؑ برقعہ جدوں اٹھاندا ۔ چن سورج دا نور تمامی ادب کنوں شرماندا
سن اعرابی صفت یوسف دی مڑکے عرض سنائی ۔ یا نبی اللہ کس شے تھیں رب اسدی شکل بنائی
پاک نبیؐ فرمایا اسنوں خاکوں رب بنایا ۔ قدرت دا ہتھ پھیر کراہن نور حسن چمکایا
کافر کہندا رب تیرے دی ایڈی قدرت بھاری ۔ خاک نمانی تھیں جس ایسی سوہنی شکل سنواری
مٹی تھیں اس کیونکر سرجیا ایسا چند سوہارا ۔ ایہ گل سن کے ابن عمر ول کیتا نبیؐ اشارا
خوش آوازہ ابن عمر دا باہر حد بیانوں ۔ ایہ آیت تعریف رب دی اس نے پڑھی قرآنوں

قَالَ اللّٰہُ تعالیٰ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْاِنْسَانَ مِنْ سُلَالَۃٍ مِّنْ طِیْنٍ ثُمَّ جَعَلْنٰہُ نُطْفَۃً فِیْ قَرَارٍ مَّکِیْنٍ ط ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَۃَ عَلَقَۃً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَۃَ مُضْغَۃً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَۃَ عِظٰمًا فَکَسَوْنَا الْعِظٰمَ لَحْمًا ثُمَّ اَنْشَاْنٰہُ خَلْقًا اٰخَرَ ط فَتَبَارَکَ اللّٰہُ اَحْسَنُ الْخَالِقِیْنَ

رب فرمایا بندے تائیں خاکوں اساں اوپایا ۔ پھر اسنوں ہک نطفہ کرکے محکم جگہ ٹھہرایا
پھر اوہ بھک لہو دی کیتا پھر اوہ لوٹ بنایا ۔ پھر اوہ ہڈیاں کیتیاں پھر ہڈیاں تے ماس چڑھایا
پھر اسنوں میں پیدا کیتا مڑکے دوجی واری ۔ با برکت اوہ قدرتوالا احسن خالق باری
سنی جدوں ایہ صفت خدا دی اس کافر اعرابی ۔ اوسے ویلے مسلم ہویا کلمہ آکھ شتابی
ہویا اثر تمام بدن وچ کردا حمد ثنائیں ۔ آکھے بیشک اللہ صاحب ہے صفتاں دا سائیں
سچ رسول محمدؐ تینوں اللہ رہبر کیتا ! ۔ ایہ گل کہہ کے اس اعرابی اجل پیالہ پیتا
مردی واری آسماناں ول کیتا اوس نظارا ۔ ویکھ فلک ول نال خوشی دے ہسیا رجدا پیارا
ہاسے اندر دتی اس نے اپنی جان پیاری ۔ اینویں عاشق لوک پئے ہو ہسدے مردی واری
جاں اگلے درجات ملے نظر اوہناں نوں آون ۔ نال خوشی دے دنیا اتوں ہسدے ہسدے جاون
وقت نزع دے مومن تائیں جنت رب وکھاندا ۔ دنیا تے پھر رہنا اسنوں ہرگز مول نہ بھاندا
جیوں جیوں نظری آون اسنوں جنت باغ بہاراں ۔ تیوں تیوں مومن یاد کریندا کلمے استغفاراں
دل وچہ کہندا جلدی میری اللہ جند نکالے ۔ تا جو قالب کر یئے چل کے باغ بہشتاں والے
جناں نوں دیدار نبی دا جلوہ آن دکھاوے ۔ ایسی نعمت ملے جنہاں نوں کیوں نہ ہاسا آوے
سن حقیقت جاں اعرابی ہسدا ہسدا مویا ۔ دیکھ حوالہ سرور عالمؐ بہت تعجب ہویا
جبرائیل خدا دے حکموں آسماناں تھیں آیا ۔ بعد سلاموں پاک نبیؐ نوں ایہ پیغام سنایا

کرو تعجب ناہیں حضرت جبرائیلؑ بتاندا
رب جنہاں تے راضی ہووے ایسا حال تنہاں ندا

ایسا فضل کمایا اس تے اللہ خالق باری
شکل مبارک یوسفوالیؑ حاضر کیتی ساری

تاب حسن دی جھل نہ سکیا ہویا فوت نمانا
جیونکر ویکھ شمع دیتا ئیں جل مردا پروانہ

نور ایمان دتا رب اسنوں کفر تمام وجنایا
مردلیواری پاک نبیؐ دا رب اصحاب بنایا

تابعدار نبیؐ دا بن کے گیا بہشت وچالے
ئے مرڈے ایمان پد میرا نیک نصیبا نوالے

مناجات شاعر بطور غزل

وقتیکہ دم نکلنے کو میرا قریب ہو
یارب مجھے بھی ایسی ہی حالت نصیب ہو

نکلے بدن سے روح میرا ہنس ہنس کر
ورد زبان کلمۂ طیب رقیب ہو

مونس ہو تیری وحدت توحید یا الٰہ
رحلت میری جہاں سے نہایت عجیب ہو

بولوں بوقت نزع کے خنداں بصدق دل
صلوٰۃ بر محمدؐ و آل حبیبؐ ہو

آنکھوں میں جلوہ زد ہو جمال محمدی
دنیا سے جب روانہ پذیر غریب ہو

بیان عصائے بہشتی آمدن برائے یوسفؑ علیہ السلام

حمد بے اوڑک خالق تائیں جسدا انت نہ آیا
گل بھایاں تھیں یوسفدا جس شان بلند بنایا

کتنی مدت رہیا لڈکا یوسفؑ وچہ بھراواں
سارے بھائی یوسفؑ تائیں کرن پیار سچاواں

اک پل دور نہ ہوون اس تھیں نال محبت چاون
جدتک یوسفؑ چھوٹا آہا صدقے صدقے جاون

قدرت ربدی ظاہر ہوئی سن ہک ذکر پیارے
اول یوسفؑ نال مخالف جیونکر ہوندے سارے

گھر یعقوبؑ نبی دے آہا رکھ عجائب عالی
کہن مفسر اسدے تائیں بیری جنت والی

طوبیٰ وانگ مثالی بنناون اس بیر یدی بھائی
گھر یعقوبؑ نبی دے اللہ قدرت نال اوپائی

سوہنا رکھ عجائب ایسا دنیا وچہ نہ کوئی
ہر اک خوبی جنت والی اس وچہ داخل ہوئی

خوب مدور گھیرا اسدا پاوے گھیر چوفرے
چمکاں سبز زمرد وانگوں جاون پرے پریرے

کتنے حصے ودھ بلوروں اسدے وچہ صفایاں
کنڈیوں خالی ہر اک ڈالی میویاں جھڑیاں لایاں

اطلس سبز ہووے قربانی ویکھ برگ نورانی
طوطے رلے ملے وچہ برگاں بولن حمد ربانی

پتر پیلا کوئی نہ دسے نہ ہرگز کرماوے
جتنا میوہ توڑن استھیں بھریا نظری آوے

شاخاں وجد کرن جھوپلے لگے وار پیاری
وقت ہوا چھڈے خوشبوئیں باہر حد شماروں
حدّوں باہر گاہڑا اسدا سایہ عالی پایہ
نازک لگراں لین جھولارے جھک جھک کہن ثنائیں
میویاں ہار گلانوں وچہ تانے پائے شاخاں ہریاں
بہت رسیلا میوہ اسدا ہر موسم وچہ رہندا
فجری ویلے چمکن اُس تے جاں موتی شبنم دے
شان بیان نہ ہووے اسدا میں عاجز تھیں کھائی
جس ویلے کوئی پیدا ہوندا بیٹا پیغمبرؑ دا
جیوں جیوں پتر وڈا ہووے شاخ بھی وڈی تھیوے
جد اوہ عاصا پکڑن لائق ہووے پت پیارا
اوہ عاصا پھر ہتھ پتر دے ہر دم رہندا قائم
یاراں پت یعقوبؑ نبی نوں بخشے اللہ باری
جاں پھر یوسفؑ پیدا ہویا بارہواں بیٹا بھائی
نہیں سی لائق اسلئے کارن عاصہ لکڑی والا
جس ویلے کجھ وڈا ہویا یوسفؑ نبی ربانی
اکدن خدمت بابل دی وچہ یوسفؑ عرض سناوے
مینوں عاصہ کوئی نہ ملیا ہر گز وانگ بھراواں
حکم کیتا یعقوبؑ پیغمبر کی چاہندا دل تیرا
بھیجے رب بہشتانوں چوں عاصہ خوب نورانی
مڑ مڑ یوسفؑ بابل تائیں ایہا بات سناوے
اوڑک جس دم بابل جاتا ہے یوسفؑ ہن روندا
یارب جو شے یوسفؑ منگے معلم تیرے تائیں
ہوئی دعا قبول نبیؑ دی جو منگیا سو پایا
ایسا صاف نورانی عاصہ صفت نہ کیتی جاوے

تسبیحاں تحمیداں ربی برگ برگ تھیں جاری
سارا شہر معطر ہوندا اسدی خوشبو پاروں
گھر یعقوبؑ نبی دے اللہ ٹھنڈا فرش وچھایا
سبز پوشاکاں لیاں دوالے سر تے پیراں تائیں
جیونکہ سبز پہاڑوں آیاں سبز لباکیاں پریاں
لذت دار نہایت مٹھا کھادیاں منوں نہ لہندا
ویکھدیاں نوں معلم ہوون موتی باغ ارم دے
اس بیری وچہ ایہ خاصیت اللہ مالک پائی
شاخ عجب یک اس بیری تھیں خالق پیدا کردا
قد برابر عمر برابر کیا تعریف کچھیو سے
کٹکے عاصہ شاخ اوہ پیدا دیندا نبی سوہارا
ایہ حکمت رب اس بیر وچہ بخشی آہی دائم
اینویں شاخ کرے رب پیدا ہر بیٹے دی واری
اگلیاں نوانگوں اس بیری تھیں شاخ نہ جمی کائی
تاہیں شاخ نہ اسد لیاری کیتی رب تعالےٰ
کول بھراواں عاصے ڈٹھے شوق دلیوچہ دھاناں
گل پتر انوں عاصے حضرت تساں عطا فرمائے
جے منظور کرو تاہیں بھی دلدی بات سناواں
کہندا ملے بہشتی عاصا ایہ منگدا دل میرا
اوہ عاصا میں ہتھ وچہ پکڑاں ویکھن سب کنعانی
بابل سو سو گل ولاوے یوسفؑ باز نہ آوے
ہتھ اٹھا درگاہ ربیدی نبی سوالی ہوندا
بھیج شتاب بہشتانوں چوں کر منظور دعائیں
سبز زمرد عاصا جنتی جبرائیلؑ لیایا
بجلی وانگوں نشتر گزتے دوروں چمک دکھاوے

جیسی طلب یوسفنوں آہی ایسا عاصہ آیا
پڑھ بسم اللہ یوسف تائیں پیغمبر پکڑایا

چیونکر سب بھایاں تھیں یوسف سوہنا حسن جمالوں
اینویں اُسدا عاصا سوہنا ہر دے عاصے نالوں

شان موافق ملیا عاصا حضرت یوسف تائیں
اوسے دن تھیں بھایاں دلوچ پایاں ویر بلائیں

جیوں جیوں ویکھن سارے بھائی یوسفدی وڈیائی
تیوں تیوں دل اپنے وچ سارے ہر گل جاند پائی

اگے حُسن زیادہ اسنوں بخشیا اللہ باری
پھر سبھناں تھیں بابل اسدی رکھدا الفت بھاری

ہن سب بھایاں گھر دے رکھوں عاصے کٹ بنائے
یوسف لیا بہشتی عاصا قدروں ودھدا جائے

وڈیائنوں وڈیائی اُسدی دلوچ مول نہ بھانی
دمدم غیرت یوسفوالی دلوچ آن سمانی

خواب ڈیدن حضرت یوسف علیہ السلام بار اوّل

جاں ست سال گذشتہ ہوئے عمر یوسفدے بھائی
سفتے دلوچہ اللہ مالک قدرت عجب دکھائی

جنگل طرفے بالن کارن ٹریا نال بھراواں
لکڑیاں دے بھار اکٹھے کیتے سب داناواں

آپو آپ بنا کے گڈیاں ہر تے سبھناں چایاں
رستے وچ اتارے ہکجا بھار تمامی بھایاں

یوسف والا بھار تمامی سبز ہویا یکباری
ہر اک شاخ نکالے پتے جیونکر باغ بہاری

اونویں خشک رہے جو دوجے بھار بھراوانوالے
سبھناں بھار یوسفدے اگے سر سجدے وچ ڈالے

ایہ کجھ حالت یوسفتائیں خوابوں ظاہر ہوئی
جاں پھر نیند کھلی تے تکیا بھار نہ دسدا کوئی

بابل نوں ایہ قصہ سارا یوسف نے سمجھایا
سنکے باپ ہویا ہوں راضی فرحت اندر آیا

تُھیداں وچ شاغل ہویا بابل خوشی کمالوں
یوسف نوں رب فائق کیتا ساریاں بتراں نالوں

کرے نصیحت بیٹے تائیں باپ یعقوبؑ سہارا
بھیت نہ دیویں مول کسینوں دسنوں کریں کنارا

فرزندا ایہ خواب نہ ہرگز بھایاں کول سنائیں
مت اوہ غیرت غصہ کر کے دکھ دیون تدھ تائیں

یوسفنوں ایہ یاد نہ رہیا بابل دا فرماناں
بُھل کے دسیا بھایاں تائیں اپنا حال وہانا

لگے آہی بھایاں تائیں غیرت یوسف والی
اس گلوں پھر ہور زیادہ کاوڑ نے اگ بالی

کرن وچاراں دلدے اندر ہر اک فکر دوڑاندا
آکھن ہائے افسوس اساتھیں یوسف ودھیا جاندا

کرکر فکر دلیلاں اوڑک سبھناں بات بھلائی
غیرت آپر پردہ پایا حکمت پاک خدائی

سارے آکھن وہمی باتاں یوسف اُٹھ سنائے
جس گل اندر سوہندا کوئی اوہو نظری آوے

لکڑیاں اس نال اساڈے کسے دہاڑے چایاں
تاہیں اسنوں سفنے اندر اوہا دلیلاں آیاں

القصہ تعبیر پچھن دا کسے دھیان نہ آیا — یوسفؑ والا خواب بیہودہ ساریاں دلوں بنایا
سارا سال گذاریا اینویں نغض نہ کیتا کوئی — اٹھویں سال یوسفد بیتائیں فیر بشارت ہوئی

بیان خواب دیدن آں ذات بار دوم

یکدن حضرت یوسفؑ تائیں آئی نیند پیاری — سفنہ عجب ڈٹھایا اللہ سنو حقیقت ساری
کیا ویکھے جو خوابے وچہ یک شخص لتھا آسمانوں — سوہنی شکل عجائب اسدی باہر حد بیانوں
نال بھراواں بھردا لیوسفؑ راوی ذکر لیایا — ہتھ وچہ عاصے پکڑے سبھناں کول اوہناں دے آیا
اوڑک بیٹھ گئے یک جائی سب اکٹھے ہو کے — سبھناں دے اس عاصے لیکے دھرتی دیوچہ ٹھوکے
قدرت اپنی ظاہر کیتی فضلوں رب تعالےٰ — بنیاں رکھ عجائب سوہنا عاصہ یوسفؑ والا
سبزہ زار کھڑی چوطرفے مشکاں دون سوایاں — شاخاں ہریاں میویاں بھریاں جھک زمیں پر آیاں
برگ برگ تے پنکھی بیٹھے بولن خوش آوازے — سبز شگوفے رنگ رنگاں دے نکلے تازہ بتازے
ہر ہر ڈالی نازک والی کردی موج بہاراں — اُپر پھلاں دے چہہ چہہ لائی بلبل والیاں ڈاراں
ایسا روشن اسدیتائیں کیتا خالق سائیں — آسدے نوروں چانن ہویا مشرق مغرب تائیں
ہر قسماں دے میوے استھیں اللہ پاک نکالے — شیریں نرم عجائب سوہنے وڈیاں لذتاں والے
مڈھوں پکڑ درختے تائیں پھر اس شخص ہلایا — اُپر بھراواں میوہ کنیاں ساریاں چُن چُن کھایا
کھا کر میوہ ساریاں بھایاں دتیاں بہت دعایاں — یوسفنوں پھر اوہوں سجدہ کیتا ساریاں بھایاں
عاصے ہور بھراواں والے ہرگز مول نہ لگے — لکڑی وانگ رہے سب اوویں جیونکر آہے اگے
استھیں تکھے حکم ربے تھیں عاصے بھایانوالے — پٹ زمیں تھیں اوس فرشتے وچہ دریا دے ڈالے
دیکھ نہایت راضی ہویا یوسفؑ نبی رباناں — اٹھ کر باپ پیارے اگے دسیا حال وہاناں
شنکر باپ کہے تعبیراں یوسف نوں سمجھائے — اے یوسفؑ رب تیرے تائیں تخت بلند لگاوے
بھایانئوں اینہ خواب نہ دسیں باپ کرے تاکیداں — نہیں تاں تیرے حقوچہ بھائی کرسن ظلم شدیداں
یوسفؑ نوں کھلگئی وصیت باپ پیارے والی — خوشی خوشی وچ بھایاں اگے ساری خواب وسالی
میں ڈٹھا اج خواب وچہ عاصے اپنے تائیں — نوری شجر بنایا ربنے کرا حمد ثنائیں
میوہ اسدا سبھناں تساں نال محبت کھایا — کھا کر میوہ میرے اگے سر سجد لیوچہ پایا
میرے عاصے اندر اللہ ایسی حکمت پائی — لکڑ خشک تساڈیاں عاصیاں چیز نہ بخشی کائی

ایہ گل سُنکے بھایاں تائیں فکر پیا دل بھارا
اگلی بات بھلائی ہوئی یاد اوہناں نوں آئی
پایا حسد دلا نوچہ بھایاں غیرت شور مچایا
چھوٹی عمراں اندر اس نے چایاں آچترایاں
دِندن سالوں چھوٹا جانے بن دا آپ وڈیرا
حسد عداوت مومن تائیں کرنا روا نہ آیا

اگے زخم چھاندا آہا لگا تیر دوبارا
سال پچھوں پھر حضرت یوسفؑ سُتی کلاں جگائی
اپنے نالوں یوسفؑ ساڈا درجہ شان گھٹایا
چھوٹھے بنا کے بابل اگے کردا ایہ وڈیایاں
سنکر خواب یوسفدی بھایاں کیتا حسد ودھیرا
ویکھو وچہ حدیث مبارک پاک نبیؐ فرمایا

عن ابی ھریرہؓ قال قال رسول اللہ صلعم ایاکم والحسد فان الحسد یاکل الحسنات کما تاکل النار الحطب رواہ ابو داؤد

ابوہریرہؓ کنوں لیایا ابو داؤد بھراؤ
حسد تمامی نیکیاں تائیں اینویں کھاندا جاوے
حسد برابر دنیا اندر ہور نہ آفت کائی
رات تمامی نفلاں اندر جیکر کوئی گذارے
ایہر حسد کسے مومن دا دلوچہ رکھے پائی
مومن نوں جو دکھ پہنچاوے یا کوئی مکر کماوے
ہور حدیث رسول اللہؐ تھیں مسلم اندر آئی
ہر ہفتے وچہ عمل خلائق پیش ہوون دو واری
جو کوئی مومن آپس اندر ہوون خوشی خوشائیں
تے وچہ جنہاں نالے جھگڑا ہووے ضِداں اندر مردے
ہور روایت حضرت انسؓ نوں ابو داؤد لیایا
ڈٹھی میں ہک قوم اونہاندے ناخن لمے سارے
مارن اپنے سینیاں اندر گھُرکن موہاں تائیں
میں پچھیا ایہ جبرائیلا کون گناہاں والے
گوشت مردیاں کھاون کر کر غیبت شکوے بھایاں
مومن بھائیو دفتر اپنا غیبت نال نہ بھرنا!
اجکل لوکاں عادت پکڑی منہ تے ہور سناون
بعضے عالم ہکدوجے دا اتنا گلہ کریندے

حضرت کہیا حسد کرن تھیں اپنا آپ بچاوے
جیونکر شکے بالن تائیں آتش غضب جلاوے
ساری عمراندی جس کھٹی پلوچہ روہڑ وگائی
دن نوں روزہ قابو رکھے ہردم تسبیح مارے
اینویں جالنو اس حاسد لے عمل نہ کیتا کائی
لعنتیا نوچہ نالواں اسدا پاک نبیؐ فرماوے
حضرت ابوہریرہؓ صاحب کرے روایت بھائی
روز سوموار تے ویرہ دہاڑے کہیا نبی غفاری
مندے عمل اونہاندے سارے بخشنے خالق سائیں
حکم ہووے ایہ چھوڑو اینویں جدتک صلح نہ کردے
حضرت کہیا جسدن مینوں رب معراج کرایا
سخت ترامے تھیں اوہ اللہ قدرت نال سوارے
چھل چھل ماس وہاون رتوں پاون سخت سزائیں
جبرائیل کہیا ایہ جہڑے کردے گلہ رزانے
حسد کمایاں پیاں کمایاں پیش انہاندے آئیاں
رب تھیں ڈرناں حسد نہ کرنا اڈک ہکدن مرنا
پچھوں گلے کریندے لوکاں حسدوں باز نہ آون
دیکھ نہ سکدے عالم تائیں بریاں گالیں دیندے

مسئلہ اُلٹ کریندیاں جیکر ہوڑے کوئی انہانوں
آکھن اس مسئلے دی ہرگز خبر نہ مول تسانوں

بھانویں مسئلہ غلط انہاں دا ہووے نال دلیلاں
پھر بھی اوہا ثابت کردے کر کرکے تاویلاں

جھوٹھ اپنے نوں سچ بناون سچوں جھوٹھ کریندے
اپنا نام وداون کارن ضداں نہیں چھوڑیندے

بعضے مُلاں لوکاں تائیں حکم شریعت دسدے
کر کر وعظ سناون ہوراں آپ انہاں تھیں نسدے

حکم زکوٰۃ سناون لوکاں آپ نہ ہرگز دیندے
جتنی دولت ملے انہانئوں آپے غبن کریندے

حق خدا دا دیون ناہیں نا خیرایت کردے
لوک غریب او نہاندے تائیں آکھ نہ سکدے ڈردے

مسجد وچہ سوالی آوے لوکاں نوں سمجھاون
روٹی اسدی آکھو کوئی آپ نہ نیڑے جاون

کنبوں دیون مُلاں تائیں سخت گناہ کبیرا
اس سمے دیاں مولویاں تھیں منگ پناہ پذیرا

حکایت مُلاّیاں حریص

سنو حکایت ہک مُلاّں دا حلوے تے دل آیا
مسجد وچہ نمازیاں تائیں مسئلہ آن سُنایا

جو کوئی مومن اَج دہاڑے حلوا خوب پکاوے
علماواں نوں رج کھواوے اجر زیادہ پاوے

رکھے نال سلونا جیکر گوشت یا ترکاری
دونا اجر حضوروں اسنوں دیسی خالق باری

سب تھیں اوّل جس بندے نے کوشش کیتی بھائی
بہت فضیلت اسدی کارن نظر کتابوں آئی

جدوں نمازیاں مسئلہ سنیاں گئے گھرانوں سارے
آپو آپ تردد اندر شاغل ہوئے وچارے

گھر ملانڑا کولے آہا کول سیتے بھائی
بیوی اسدی بھی ایہ مسئلہ سُنیاں نال صفائی

جلدی جلدی حلوہ اس نے خوب سفید بنایا
مُرغا ہک کوہایا نالے شوربا عجب بنایا

جوڑ تیار کیتی اس ہر شے پھلکے نال پکائے
اجراں تائیں مُلاّں صاحب گھر تشریف لیائے

برتن بھر کے بیوی صاحب ہر شے پیش ٹکائی
مُلاّں دیکھ ہویا بہوں راضی کردا حمد خدائی

پڑھ بسم اللہ کھاون لگا لقمہ ہک اُٹھایا
حلوہ بہت رسیلہ آہا اس نے مزہ وکھایا

ہین دوالے سب جیو بنکر جھولن چایئں چایئں
اینویں مُلاّں اوکڑ اوکڑ تکدا حلوے تائیں

بیوی کولوں پُچھن لگا نال زبان سلونی
کس مومن دے گھر تھیں آیا حلوا ایہ صابونی

واہ سبحان اللہ کیا لذت اس حلوے وچہ پائی
ساری عمراں اندر ایسی کدیں نہ لذت آئی

بیوی نال خوشی دے بولی ایہ میں آپ پکایا
سُنکے مسئلہ درج کارن گھر دا خرچ لگایا

ایہ گل سُنکے تڑفیا مُلاّں ساوا پیلا ہویا
مُنھ تے ہتھ مار کراہیں ادسے دیلے مویا

پُٹ سُٹیا تدھ رَنّے مینوں کہندا مردی واری
اُپنا رزق جنہاں نوں ہووے زہر آلودہ کانی
وچہ بخیلی جنہاں بھایاں عمراں گال وںجایاں
عزت رزق کسیدا تک کے جو اُن بھاوت کروا
امر مقدر خالق لیوچہ ویندا دخل وھگانے
تاہیں شان کسیدا تک کے اس نے حسد کمایا
جسنوں عزت بخشے اللہ حاسد حسد کماوے

پچھلے حلوے کھاون کارن رو رو کرد ازاری
کیونکہ لے اُنہاندے مگر وں حسد بخل شیطانی
چٹیاں داہڑیاں ہو کرمایاں بجے نہ ساراں پایاں
رب سچے دے کیتے اُپر ہے اوہ انگل دھردا
عارف آکھن مول نہ بھانے اسنوں کم ربانے
کیوں اسنوں رب سوکھیاں کیتا دین ایمان کھڑایا
ربدے نال برابری چاہے دوزخ دھکیا جاوے

وَعَن انسؓ قال قال رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم لا تقاطعوا ولا تدابروا ولا تحاسدوا ولا تباغضوا وکونوا عباد اللہ اخوانا۔ لا یحل لمسلم ان یھجر اخاہ فوق ثلاث رواہ ابن البخاری

قطع نہ کریو خویشاں تائیں پاک نبیؐ فرماوے
حسد نہ کریو بغض نہ رکھو بندے بنو خدائی
ترن دناں ودھ کاوٹ رکھنی روا نہ مسلماناں
وچہ تورات خدا فرماوے حضرت موسیٰ تائیں
حسد تکبر حرص زیادہ تنے سخت بُرایاں
اجکل انہاں تریہاں کولوں بندہ کوئی نہ خالی
ملاں حسد ملاں وار کھن زر والے زرداراں
شاعر حسد کرن شعراواں ہورا نقص دہر بندے
انیویں اہل علم بعضے میرے ورگے بھائی
دینی عالماں پاس نہ ڈھکن پھرن جہالاں گھری
پڑھ الواع تکبر کردے وڈیائی وچہ آون
یارب انہاں ملانیاں کولوں سانوں آپ بچائیں
دیہ توفیق جو لکھاں باقی حال یوسف دے بھایاں
خواب یوسف دی سنکر بھایاں اول غیرت آئی
جدوں اکٹھے ہوون سارے آپس دلو چہ بھائی

عیب نہ ڈھونڈو مول کسیدا خبر حدیثوں آوے
ہو جاؤ سب آپس اندر مومن مسلم بھائی
بھایاں نال اجوڑ نہ رکھو کہے رسولؐ ربانا
ترن چیزاں دے نیڑے موسیٰ ہرگز مول نہ جائیں
ایہ ترن چیزاں بدتر سب تھیں کل عیبا ندریاں مایاں
عالم بھاویں جاہل ہووے ہر اگدی ایہ جیالی
ہنر منداں نوں اہل ہنر دیاں بہن نہ دیندیاں خاراں
آپ جدوں کوئی شعر بناون ترٹی ناس کریندے
دوجیاں اُپہ طعن لگاون آپ کرن وڈیائی
جیوں جیوں ملن وظیفے چوکھے کردے حرص ودھیری
دوجے عالم نوں جد ویکھن بھاڑے حسد کماون
حرص تکبر حسد بخیلی دُور و دُور ہٹائیں
کیونکر ورد غماندیاں گھڑیاں یوسفؑ نال وہایاں
اپر دُور اندیشی کرکے دل تھیں بات بھلائی
آکھن کیونکر ساڈے نالوں یوسف دی وڈیائی

اوہ بھی پُت یعقوبؑ نبی دا اسیں بھی پت انہاندے
نسلاں طرف خیال گیونے اوہ گل یاد نہ آئی
دولویں پت اوسیدے آہے سکے ماپیو جائے
سام وِچوں پیغمبر کیتے اللہ خالق باری
نسلاں اُپر بزرگی جیکر ہوندی آدمیاندی
جیکر وڈیاں عمراں اُپر رب دیندا وڈیائی
بس میاں ایہ سبھے باتاں وس خدادے آیاں
ہکسے پیو دادے بیٹے کیونکر وِدھ گھٹ جاندے
حضرت نوحؑ نبی دے بیٹے کویں ہلاکت پائی
سام لتے کنعان دوہا نوں چہ کیڈ تفاوت آئے
تے کنعان کفر دی شامت مویا نال خواری
گل اولاد صفی اللہ دی پیغمبر بن جاندی
یوسفنوں پھر کتھوں ملدی تاج تخت تے شاہی
جسنوں چاہے اسنوں دیوے عزت تے وڈیائی

بیان خواب ویدن یوسف علیہ السلام بار سوم

لو تُرساندا یوسفؑ ہویا خواب ڈرالویں آئی
دس بگھیاڑ اکٹھے ہوکے یوسفؑ دیول دوڑن
حملے کر کر یوسفؑ اُتے دوڑن وار وواری
اک کولوں جد لنگھے یوسفؑ دوجا حملہ کردا
بکرا جیوں بگھیاڑاں لبھے ایسی حالت ہوئی
قبراں اندر اینویں حالت ہووے اوگنہاراں
کوئی نہ مول چھوڑا ونوالا جنگل قبر وچالے
اینویں حضرت یوسفؑ صاحب سختی دے منہ آئے
حملہ کر بگھیاڑ یوسف نوں جھٹے دند چلاون
زخموں زخم ہویا تن سارا وگن خون فوارے
اینویں اک بگھیاڑ جو وگیا یوسفؑ دیول آیا
منہ اسدے تھیں ڈگا یوسفؑ قدرت نال خدائی
اُبھڑ بھاہ رُنا اٹھ یوسفؑ خوابوں ڈریا ہویا
نال پیار بلایا بابل سینے تے ہتھ دھریا
باپ دلاسا کرے بہتیرا سینے نال لگاوے
جسویلے کجھ تسرت سمہالی ہوش ٹکانے آئی
وچہ اجاڑاں جنگل جاڑاں پھردا جان لوکائی
جتول بنسے اُلول جاون پچھا مول نہ چھوڑن
سخت شکنجے وچہ یوسفدی پھاتھی جان پیاری
مارن وند او نارن چمڑا کردے ظلم قہر دا
جنگل بار دِسے چوطرفے کوک نہ سُندا کوئی
کٹ کٹ کھاون سپ اٹھوئیں ویہن فرشتے مارائی
مارن گرز فرشتے نالے گھٹے قبر دوالے
اک یوسفؑ دہ مارنوالے کیہڑا آن چھڑائے
تیشے وانگوں اسجائی تھیں ماس اتاری جاون
کوئی چکے کوئی چک یوسفنوں پھر دہرتی تے مارے
سبھناں کولوں زورا کرکے یوسفنوں نے ولیا
دیکھ حوالہ دہشت والا جاگ بنی نوں آئی
ہنجواں نال ڈٹھا یعقوبے چہرہ بھریا ہویا
تھر تھر کنبے پیا کلیجہ ہائے ڈریا میں ڈریا
بہت ولائے تے پرچائے یوسفؑ گھڈا جاوے
حضرت یوسفؑ بابل اگے ساری خواب سنائی

سُنکے باپ ہویا متفکر خوف پیا دِل بھارا
خبر نہیں اِس خوابوں یوسفؑ کیا تکلیف اٹھاوے
جنہاں وِچ بگھیاڑاں یوسفؑ خوابے اندر پھڑیا
دیہاں راتیں یوسفؑ تائیں اپنے کول رکھیندا
پُر تقدیر خدا دی طرفوں جسو یلے ڈھک آوے
وچ تفسیر امام غزالی ابن عباسؓ لیا یا
ڈٹھا حُسن جمال پُتر دا ظاہر نبیؑ ربانے
دیکھ حیران تعجب ہویا دلوں دلیل گذاری
یا ایہ حُور بہشتاں والی یا ایہ مَلک نورانی
بھیس وٹا انسانا نوالا گھر میرے وچ آیا
بہت دلیلاں اِس گل اندر کیتیاں نبیؑ ربانے
قدرت والے بحر وچالے لکھ غوطے کوئی کھاوے
تک تک حُسن پیارے دَلوں جنبش دلوچہ آیا
آیا نبی جلالیّت وچہ کنبیا خوف الاہوں
چھم چھم اکھیں وَسن لگیاں رُناں ڈھاہیں دھاہیں
مکھ مبارک یوسف اُپر ہنجوں ڈگیاں بھائی
کیا ویکھے جو باپ پیارا ہنجوں نیر چلاوے
اے بابل میں تیرے اُتوں جان کراں قربانی
تا حضرت یعقوبؑ پیغمبر اپنا حال سُنایا
رُوپ انوپ تیرا دا ثانی دنیا وچہ نہ کائی
توں یوسفؑ ہیں چند نورانی یا سورج آسمانی
ایہ گل سُنکے یوسفؑ کہیا سچ تساں فرمایا
چن سورج وچہ عقل نہ کوئی میں وچہ عقل کمالی
مینوں رب دتی گویائی بینائی شنوائی
نقش کمال دتا رب مینوں ہور لکھاں وڈیایاں

استھیں تچھے یوسفؑ کولوں وچھڑے نہ پلکا را
بیقرار رہے دن راتیں اک پل چین نہ آوے
مت اوہ دسّے بھائی ہوون چور دلیوچہ وڑیا
اک اکلیاں نال بھراواں ہرگز جان نہ دیندا
عقلمنداں دی عقل بھلاوے چارہ پیش نہ جاوے
گود اپنی وچہ یوسف تائیں ہکدن باپ سوایا
نوروں لاٹاں نکل حُسن دیاں جاون عرش ملکانے
گھر ساڈے وچہ اللہ مالک ایہ کیا چیز اوتاری
یا ایہ چند فلک تھیں ڈگا یا سورج آسمانی
بندے عاجز اندر اِتنا کیونکر حُسن سمایا
ایہہ قدرت خالق والی کون خدا بن جانے
اس سمندر بے پایاں دا کجھ سر پیر نہ آوے
ہیبت قدرت رب سچیدی دِلنوں دھمکا لایا
ایسا وقت ہویا ہک نازل خالق دی درگاہوں
دِلنوں جوش جذوں اوہ بند ہوندا ناہیں
اوسے ویلے یوسفؑ تائیں جاگ شتابی آئی
درد کمالوں حضرت یوسفؑ بابلنوں فرماوے
کیہڑی بات روایا تینوں اے محبوب حقانی
فرزندا اج حُسن تیرے تے سالوں پکڑ روایا
خبر نہیں ایہ صورت تیری کیا تے رب بنائی
گھر میرے تشریف لیایوں بن صورت انسانی
ایہہ چن سورج دے نالوں میرا شان سوایا
مینوں علم دتا رب والی ایہ دو علموں خالی
چن سورج وچہ میرے ورگی ہرگز صفت نہ کائی
جنت حوراں میریکاں رب غلام بنایاں

جو جوہر رب ہنیوں بخشیا اونہا نوں چہ نہ کوئی
وچہ اصل دے حضرت یوسفؑ سچی بات سنائی
جو کجھ عزت نبیاں تائیں بخشی خالق سائیں
ظاہر باطن چودیں طبقیں جو مخلوق خدا دی
اپر کرنا فخر نہ ہرگز جائز مول کسے نوں
اللہ باہجوں جو کوئی اپنا فخر بیان کریندا
ہر خوبی تے ہر وڈیائی لائق شان خدائی
عارف آکھن عاجز ہوندا جو کوئی غالب آوے
پیراں ہیٹھ ملیوے گارا محلاں لائق ہوندا

میر یناں مثال اونہاندی کدوں برابر ہوئی
چن سورج نوں نبیاں اگے کیا خوبی وڈیائی
چن سورج دا شان انہانتوں ہرگز پہنچے ناہیں
ہرڑے نالوں عزت نبیاں کیتی رب زیادی
فخر تکبر تے وڈیائی لائق ذات ربے نوں
بے پرواہے دی درگاہے ہکدن لیکھا دیندا
ناقص چیز منی دے قطرے کی کرنی وڈیائی
پہلوں جو کوئی ہیناں ہووے رب اسنوں وڈیاوے
سونا جیوں جیوں بنے اوچیرا وچہ کٹھالی پوندا

دانہ پست افتد زبر دستش کنند
خوشہ برسرے کشد پستش کنند

دانہ جیوں جیوں نیواں ڈگدا اچا اسنوں کردے
ایہو مثال تکبر والی جس کیتا سو مویا
سنو حقیقت حضرت یوسف جاں اوہ سخن سنایا
بیٹے نوں فرماون لگا رو کر نبی سوہارا
رب سچیدی بے پرواہی یاد نہ رہگئی تینوں
رکھتے عقل گیا تدھ یوسفؑ کی تیرے من آیا
توں بیٹا یعقوبؑ نبی دا خاص حبیب الہی
خودی تکبر تے وڈیائی لائق ربنوں آئی
اوہ اکبر اوہ اعظم ہرتھیں اوسینوں ہے پاکی
جو کوئی کرے تکبر کس بن پاوے اوہ سزائیں
چونہہ شخصاں نے کبر غروروں غفلتدا اک پیتا

رتبا جدوں بلندی پکڑے داتر لیں وڈھ دہردے
جس نے اپنا آپ وںجایا عزتاں والا ہویا
رب جباروں یعقوبؑ ہنیوں خوف دلیوچہ آیا
ایہ کی سخن کیتوئی کملا لاڈلیا دلدارا
ایسا کبر خداوند باہجوں لائق نہیں کسینوں
ایسا لفظ تکبر والا کیو تکر تدھ الایا
سوہنے مکھ تیرے تھیں یوسفؑ ایہ گل سجدی ناہیں
ہور کسینوں اس گل اندر لائق نہیں سمائی
اسدی ریس نہ کردا کوئی نوری ناری خاکی
ماریں دم اجیہا یوسفؑ کیا طاقت تدھ تائیں
حال انہاندا وساں تینوں جنہاں تکبر کیتا

تکبر اوّل ملائک

اوّل ایہ قرآنوں ثابت ذکر خدا فرمایا

حضرت آدمؑ نوں رب خالق جاں سر جن تے آیا

پہلوں گل فرشتیاں تائیں کیتا حکم سچاواں
ہن میں ہک خلیفہ اپنا وچہ زمین بناواں

کون ہوسی اوہ ساتھیں چنگا ملکاں عرض گذاری
آدم خاکی کراں خلیفہ حکم کیتا رب باری

پھیر فرشتیاں سجدے پیکے کیتی عرض دوبارے
کیا اوہ نیکی کرسن یارب خاکی جنس وچارے

پان فساد زمین دے اندر آ کر شور جگاون
ڈوہلن خون گناہ کماون تیری یاد بھلاون

اسیں آکھاں تسبیحاں تیریاں بولاں حمد گرامی
وچہ عبادت شاغل ہر دم کردے ذکر مدامی

آدم دی کجھ لوڑ نہ ہرگز یارب تیرے تائیں
اسیں تمامی کردے تیرے کردے حمد ثنائیں

کتنے سال ہزاراں ملکاں سجدیوچہ گذارے
عجز نیازاں کرن وچارے خالق دی سرکارے

شوخی نال کیتا جدا اونہاں فخر عبادت بھائی
غیرت پاک خداوند والی جوش اندیوچہ آئی

بندگیا ندی لوڑ نہ کوئی ہرگز خالق تائیں
بے فرمانی رب سپیدا کجھ گھٹاندی ناہیں

کرے غرور جو عملاں اوپر چاوڑ فخر کماوے
لکھ برساندی عمل عبادت ہک پلوچہ روڑھاوے

جدوں فرشتیاں چاوڑ کرکے اپنا آپ صلاحیا
کر کیا بدل آتش والا سبھناں اُپر آیا

عابد بنکے جنہاں فرشتیاں اپنی صفت پکاری
پیا النبہ سبھناں تائیں ساڑ گیا یکباری

شیخی شوخی پیش نہ جاوے وچہ دربار ربانے
چوداں طبق خداوے خوفوں کنبن کھلے نمانے

کرکے خودی ملائک نوری سڑ بل ہوئے کولے
ست سو برس گذشتہ ہوئے ہیبت تھیں نہ لوبے

اتنے برساں پچھوں اللہ کہیا پھیر اونہانوں
کتھے گئی عبادت جسدا آہا مان تساں نوں

چاوڑ تساں جو کیتی اپنی وگی مار عقل دی
بولو ملکو اجے تساں نوں ہے کجھ آس فضل دی

ڈھائیں مار فرشتے رُنے وچہ دربار خدائی
بخشش کریما بخش کریما جو کجھ عیب خطائی

بھل اساں گستاخی کیتی ورتی بے پرواہی
غیرت دیوچہ پکڑے جاساں ایہ گل معلم ناہیں

محکم ہویا سب عمل عبادت جو کجھ تساں کمایا
لکھ برساندا پوہریا سارا ہکسے سخن اُڈایا

اینویں جیکر کبر غروروں بندہ بھی دم مارے
تقویٰ زہد عبادت ہرشے ضائع جاون سارے

عملاں بدلے جیکر ملدے انعامات الٰہی
لکھ برساندی بندگی قیمت ہک پانی دی ناہی

ہک ہک ساہ خوشی دا جیہڑا بخشیا اللہ باری
ادا نہ ہووے بدلہ اسدا اندر عمراں ساری

فخر عبادت کیتا ملکاں بھیجی رب بلاکی
بے پرواہ نوں بھاوے ناہیں چاوڑ تے چالاکی

آدم دے حق جدوں فرشتیاں عجب الفاظ الایا
اِنّیٓ اَعۡلَمُ رب فرمایا ملکانوں دھمکایا

عزت شان جو آدم والا معلم میرے تائیں
کامل علم میرے دی ہرگز خبر تساں نوں ناہیں

دلوا نگا میں آدم تائیں اتنا شان گرامی
ایڈ شکایت میرے اگے کیتی تساں جنہاندی
پچھے وقت جناب میرے وچہ حاضر ہوسن سارے
ہر ہر یا لوں عیب خطایوں ہتھ کنانوں لاون
جاں اوہ میری خدمت اندر بنھ کے ہتھ کھلوون
نال کسیدے گل نہ کرسن اُچا دم نہ بھرسن
جس ویلے پھر فارغ ہوسن کنوں عبادت میری
عمل عبادت ذکر سخاوت جتنا قدر کماون
لکھ نکویاں کرسن پھر بھی موسوں بنن نقصانی
ساڈی طرفوں لکھ ایذائیں پہنچن انہاں تائیں
پیٹ مچھی دے اندر ہکنی قید کرائے جاون
ہکناں گل اندر آماں تائیں لوں لوں کیڑے پاواں
چیر سٹاواں ہکناں تائیں سر اُتے رکھ آری
ہکناں تائیں قرب حضوری بخشاں میں انعاماں
ہک کھوہا نو چہ غوطے کھاون پھر بھی مینوں بھالن
جس آدمؑ دی بابت تساں کیتیاں ذکر ترایاں
ہور صفت ہک ایسی اسنوں لبیاں عزت والی
نسل مبارک آدم دی تھیں نبی محمد کرساں
استھیں رہ پچھے ہور پیغمبر پیدا کراں نہ کوئی
سُن فرمان ڈگے وچہ سجدے جلد فرشتے سارے
حکم کیتا رب غسل سنوارو وضو کرو شتابی
غسل طہارت بدلے اللہ رحمت ہیٹھ وسایا
حکم کیتا اُسے ملکو تساں کیتا گلہ جنہاندا
دھوتے جاون عیب انہاندے کہیا پاک الٰہی
ہنجو ویلے اوہ کرن طہارت سجدے اندر جاون

لوڑی ذات تساں اسدے لگے ہوسن سب سلامی
جیوں اوہ میرے عاشق ہوسن مینوں خبر انہاندی
بھکھے ہتھ غلاماں وانگوں عرضاں کرن وچارے
کہن ثنائیں کرن دعائیں مڑ مڑ سجدے جاون
گل جنجالوں غیر خیالوں دور دوراڈے ہوون
پرت نہ ویکھن مول کسے ول اتنا میں تھیں ڈرسن
کہسن یارب ادا نہ ہووے ساتھیں بندگی تیری
کر کر سب بھلاون نیکی یاد نہ مول لیاون
بخش ریا تقصیر اساتھوں ہاں بندے نفسانی
پھر بھی صدقے صدقے ہو کر کہسن حمد ثنائیں
اُوتھے بھی اوہ شوق اساڈا دلوں نہ مول بھلاون
کر کے صدق نبھاون پھر بھی ساڈا عشق سچاٹن
دو ٹکڑے ہو رہسن پھر بھی نال اساڈے یاری
حاضر ہو کر نال اساڈے کرسن نت کلاماں
امر میرے دے تابع ہوون قید قضیئے جالن
اوسے آدم خاکی اندر ایہہ سب صفتاں آیاں
جسدا شان مبارک ہوسی کل صفتاں تھیں عالی
تاج جو ختم رسولاں والا اسدے پر دھرساں
حضرت پاک محمدؐ تائیں ایسی عظمت ہوئی
کتنی مدت سجدے اندر ڈگے رہے وچارے
غسل طہارت کیتا ملکاں دھوتی کل خرابی
اوہا غسل محمدؐ یاں نوں رب عطا فرمایا
ہر ویلے ایہہ غسل طہارت ہوسی عمل انہاندا
ہکی غسلوں جیویں تساڈی دھوتی کل سیاہی
ہنجو قطرے عیب انہاندے جاندے نظر نہ آون

پھر ملکاں نے سجدہ کیتا پیش خداوند سائیں — اوسے حال سجوداں اندر رہن قیامت تائیں
پھر جسویلے آدم تائیں خالق پاک اوپایا — سب فرشتیاں کولوں سجدہ آدمؑ پیش کرایا
غالب امر خداوند والا موڑ نہ سکے کوئی — خاکی نوں کروایا سجدہ خوب عدالت ہوئی
جنہاں فرشتیاں آدم تائیں سوسو طعن لگایا — انہاں فرشتیاں اسدے اگے سر سجدے وچہ پایا
واہ سبحان اللہ رب غالب خوب انصاف کریندا — جو کہے مندا کہے کسینوں آپے بدلے ویندا
خودی تکبر چاوڑ پاروں جو کوئی اُچا آیا — اوسینوں رب نیواں کیتا قدماں نوں وچہ رلایا
عجز نیاز غریبی جو کوئی وانگ پذیر قبولے — فضلوں رب وڈیرے آسنوں خالی رہنے نہ تولے

تکبر دوم ابلیس

دوجا آکھ سناواں تینوں ذکر تکبر والا — جویں قرآن مجیدوں ثابت کیتا حق تعالےٰ
چھ لکھ برساں زہد عبادت شیطوں پیا کمایا — وچہ حضور خداوند اس نے عالی رتبہ پایا
چوداں طبقاں اندر ہوئی اوسے دی سرداری — ٹھک فرشتے سیر کراون ایڈی عظمت بھاری
دل چاہے تا جنت اندر سیر کرے من بھانے — دل چاہے تا پھرے تکیندا کرسی عرش ربانے
جسویلے پھر آدمؑ نوں رب قدرت نال اوپایا — سجدہ کرو تمامی اسنوں ملکاں نوں فرمایا
کل فرشتیاں آدمؑ اگے سجدہ کیتا بھائی — ابلیسے نوں دل دے اندر بہت غرورت آئی
آکھن لگا میں آدم نوں سجدہ کراں نہ تولے — خاکی دی تعظیم اساڈا کیونکر چت قبولے
اپنی ذات اُچیری اس نے آدمؑ نالوں جاتی — ایہ نا سمجھ پئی جے وگسی قہر خدا دی کاتی
چھ لکھ برساں والی زندگی یاد رہی اس تائیں — کیا جانے جو ذرہ تکبر کرسی رب انزائیں
ہور فرشتیاں حکم خدا دا ترت بجا لیاندا — ذرہ خیال نہ کیتا اونہاں نواتاں بندگیاندا
سب تھیں لگے سجدے ڈگا جبرائیلؑ سوہارا — تاہیں وچہ تمام فرشتیاں پایا منصب بھارا
ابلیسے نہ سجدہ کیتا آکڑ اوس وکھائی — اللہ صاحب آکڑ اسدی ہک پلو وچہ گوائی
جس گلدا اس مان وکھایا شیطوں فخر کمایا — اللہ پاک تکبر اسدا وانگ بروت اڈایا
سنو حقیقت جاں اس سجدیوں کیتی روگردانی — حکم ہویا کیوں تدھ اساڈی کیتی بے فرمانی

قَالَ یَآ اِبْلِیْسُ مَا مَنَعَکَ اَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِیَدَیَّ اَسْتَکْبَرْتَ اَمْ کُنْتَ مِنَ الْعَالِیْنَ ط

رب فرمایا اے ابلیسا کیوں ہویوں انکاری — سجدے اسدے تھیں میں جو تے تھیں آپ سواری

اُستکبرتَ کبر کیتوئی یا آہیں توں عالی
کس گلوں تدھ آدم اگے گردن ناہیں ڈالی

اَنَا خَیرٌ ابلیس بنایا میں بہتر اس نالوں
اوہ خاکی میں ناری میرا شان بلند کمالوں

کیونکر سیس جھکاواں اسنوں سجدے اندر جاواں
خاکی تائیں سجدہ کرکے اپنا قدر گھٹاواں

ایہ گل چیتے رہی نہ اسنوں مُک گیا منہ کالا
بے فرمانی کرکے پھر بھی رہساں عزت والا

رب ولوں جد وسّن لگے ذلت اتے خواری
دانشمند انسوں اسو یلے عقل نہ دیندا یاری

بندے نوں رب بزرگ کیتا کل خلقت تے بھائی
جو مغرور ہو جاون حکموں انہاں نہ عزت کائی

نال شیطان برابر سارے ہوسن حشر دیہاڑے
بن خنزیر جہنم جاسن شکلاں رب وگاڑے

جس ویلے شیطان خدا دے امروں مُکھ بھنوایا
آدمؑ نوں نہ سجدہ کیتا قہر الٰہی آیا

دھکیا گیا جناب الٰہوں حکم کیتا رب سائیں
فَاخْرُجْ مِنْهَا اس لئی تھیں نکل شتابی جائیں

بعضے کہن فرشتیاں وچوں کڈھ دتا رب باری
بعضے کہن ایمانوں خارج ہویا نال خواری

بعضے آکھن جنت وچوں اسنوں رب کڈھایا
بعضے آکھن رحمت کولوں کڈھ دھکے دور دگایا

شاعر آکھے ہر شے کولوں ہوئی اسنوں دوری
ایسا دھک کڈھایا اسنوں آکڑ تے مغروری

صورت کل فرشتیاں والی کھسّی پاک الٰہی
کوجھی شکل ڈراویں ہویا ورتیا رنگ سیاہی

اکھیں نکل الہنیاں وچوں سینے اُپر آیاں
جتوں جاوے ماراں کھاوے دور ہویاں وڈیایاں

رحمت بدلے لعنت وسّی منہ کالا دہر کاروں
روز حشر تک پھر دھکیندا لعنت تے پھٹکاروں

یک اوہ وقت آہا جو ہر دم پھرن فرشتے چائی
ہُن کوئی کول کھلون نہ دیندا ایسی شامت آئی

ذرہ سخن تکبر والے کڈھ دتا سرکاروں
محرم کولوں مجرم ہویا اک نقطے دے پاروں

محرم مجرم اِکو صورت اس خوفوں جند جاوے
امت اوہ نقطہ مجرم والا محرم دے سر آوے

غزل

آکھ نذیرا حمد الٰہی سر سجدے وچ دھریئے
قہر الٰہوں بے پرواہوں خوف ہمیشہ کریئے

خاوند ساڈا پاک تعالےٰ اپنی مرضی والا
جیوں اوہ آکھے اوہو ہی کریئے خواہ ڈبیئے خواہ تریئے

اپنا دخل نہ دیئے ہرگز اسدے امر وچالے
امروں باہر قدم نہ دھریئے ہر ویلے چپ وڑیئے

فخر تکبر تے وڈیائی اسنوں مول نہ بھاندی
عجز نیاز کمینے بن کے کریئے جتنا سریئے

اُچیاں ذاتاں اتے صفاتاں اُتھے کم نہ آون
نبیوں سبکے ڈرتے جھڑیئے اُچا دم نہ بھریئے

بندگیاں بھی باہجھ نیازوں گندگیاں ہو جاون
بھاویں لکھ عبادت کریئے بھید وچے وچ جریئے

مان غرور تکبر سارے خود لیوں ہٹ کنارے
بلدی آتش اندر وڑیئے تا ٹھنڈک وچ ٹھریئے

جیکر مالک دشمن ہتھوں قتل کرانا چاہے
سیس نواکے اگے دھریئے خواہ بچیئے خواہ مریئے

سنو حقیقت جدم شیطاں رد ہویا درگاہوں
لعنت روز قیامت تائیں آئی قہر الاہوں

حکم کیتا رب ملکاں تائیں اسنوں مار اڈاؤ
رحم مقابلے رحم کرو سب پتھر سخت وساؤ

موڈھیاں اپر جنہاں فرشتیاں کتنی مدت چایا
انہاں فرشتیاں ابلیسے نوں پتھر مار اڈایا

مارو مار ہوئی چو طرفوں نٹھا کنڈ ولائی
چھ لکھ برساں والی بندگی ہرگز کم نہ آئی

منہ سر نک سجا کے اوتھوں دوڑیا ماراں کھاندا
گل استاد فرشتیاں والا پٹ لہائی جاندا

ویکھ فرشتے قہر الاہوں ہیبت دلوچہ آوے
خوف جلالیت تھیں سجھناں سر سجدے وچ پائے

متکے حال اساڈے اپر آوے غضب قہاری
سجدیاں وچ کہن تسبیحاں رو رو کردے زاری

ایسے ڈرے جو اج دن تائیں کردے حمد ثنائیں
اوسے حال سجوداں اندر رہن قیامت تائیں

جدن اپنا بگل بجاوے اسرافیل سوہارا
دہشتناک آوازہ سنکے کنبے عالم سارا

اسدی سن قرنا آوازہ اٹھن ملک نورانی
سجدے تھیں سر چاون سارے بولن حمد ربانی

کہسن حق عبادت ساتھیں اجے نہ پورا آیا
ایہ کی سخت ڈراون والا کسے آواز سنایا

حکم ہووے ایہ آخر والا بجیا بگل حضوری
گل میعاد خلائق والی ہو چکی اج پوری

سنکر ملک کہن تسبیحاں بولن حمد ربانی
استھیں پچھے ساری خلقت پل وچ ہوسی فانی

جد شیطان نکارے اپر وقت نزع دا آوے
قبر مبارک آدم دی تے روندا روندا جاوے

عرض کرے اے آدم جیکر ایہ دن معلم ہوندا
سب تھیں اول تیرے اگے میں سجدے وچ پوندا

اپر فخر بھلایا مینوں پایا قہر الٰہی
دھکیا جاساں ذلت پاساں ایہ گل معلم ناہی

ایسے طرح قیامت دے دن ہوسن لکھ ہزاراں
جیونجیوں روسن تیوں تیوں لوسن قہر غضب دیاں ماراں

بن سنت توحیدوں ہرگز نفع نہ پاوے کوئی
پیر ولی یا زاہد وچے سب دی قرقی ہوئی !

دفتر کالے عملاں والے جاں سرکارے آون
پاک نبی خود منصف ہوون سب سنائے جاون

بدعتولے لکھ مرلین بے فرمان رسولی
سنت چھوڑ رسول اللہ دی بدعت جنہاں قبولی

اہل نفاق عدالت اندر جسدن لیکھا بھرسن
پاک رسول اونہاندے تائیں خود پھٹکاراں کرسن

خود چالان کراون حضرت دوزخ طرف اٹھاندا
بدعت شرک نفاق والا کوئی نجات نہ پاندا

جو مومن وحدانیت ربدی پوری منن والا
ہر کم وچہ مقدم رکھے سنت والا چالا

بھاویں او گنہار اہووے فسق فجور کماوے
تاں بھی نال شفاعت اس نوں پاک نبی بخشاوے

یارب سایل عاجز بندہ عرض کرے ایہ تینوں
کریں نصیب حبیب اپنے دی خاص شفاعت مینوں

تکبر سوم فرعون

کبر کیتا فرعون تریجا جس خدا اسدوایا
غرق کیتا رب اسدیتا ئیں لشکر سنے ڈوبایا

اول جیوں اس ظلم کمایا مڈھوں پکڑ کہانی
تھوڑی تیرے لگے کرساں بلت وہانی

موسیٰ جویں تولد ہویا نبی خدا دا پیارا
اسلے مارن کارن جیوں اس زور لگایا سارا

قدرت نال بچایا اسنوں رب بچاونوالے
اس فرعون ہمکانے والے اسنو عزیز و حالے

نام ولید آہا اوہ کافر مصعب دا اوہ جایا
مصعب شاہ ریان دا بیٹا جس سب مصر جھکایا

شہر مصر دے اندر ہوندی جس حاکم دی شاہی
لقب اسدا فرعون سدیندے چال قدیموں آہی

یہ فرعون جو موسیٰ والا بلخوں رلدا آیا
شہر مصر دے اندر اسنوں رب سردار بنایا

کجھ مدت منگ کھاندا رہیا وچہ مصر دیاں گلیاں
شروع کیتی پھر محنت اسنے خوب مزوریاں چلیاں

اکدن لگے شاہ مصر دے ہویا وچ سلامی
رحم پیا دل شاہ مصر دے سن حالات تمامی

گورستاناں نوں وچہ داروغہ اسنوں شاہ بنایا
ہر یک قبر دے اُپر ظلموں اس تاوان لگایا

جو کوئی مردہ دبن جاوے وبن مول نہ دیندا
ایپر یک یک درم سونے دا ہرمیت ہر لیندا

پیا وبا مصر دے اندر خلقت بہتی موئی
فرعونے نوں دولت ولوں انت نہ رہگیا کوئی

استھیں پچھے شہر مصر دا اوہ داروغہ ہویا
جلدی پھیر وزیر مصر دا اسدی بختیں ہویا

فرعونے نوں ملی وزیری کھلا نیک ستارا
جاں رب قسمت کھولن لگدا ایویں کھلدی یارا

شاہ مصر فرعونے تائیں بہت وتی وڈیائی
ملے وچہ رعیت اس نے عزت عظمت پائی

سنگی ہور آہا اک اسنے پچھوں نال لیا زرا
رستے وچوں رلیا ہیسی نام ہامان سدا اندا

ہکدن سُد فرعون نکارا کہندا اسدیتا ئیں
دل چاہے جو خلقت اندر میں بھی رب سدائیں

اس کہیا جو اجے تیرا ہے کجھ کم پکیرا
جھگڑا جو کا دعویٰ کرسیں بنسیں رب پکیرا

حالاں توں احسان مروت لوکاں نوں وچہ کمائیں
جاں سب خلقت تابع ہوسی تاں توں رب سدائیں

القصہ پھر ہولی ہولی آ اس پیر لیا لے
نال مروت لوک شہر دے تابع کیتے سارے

فوت ہویا جد شاہ مصر دا لوکاں منتا پکا یا
لگا کرن حکومت اپنی شہر مصر وچہ جاری
سد ہامان وزیر بنایوس سنگی اپنا پیارا
پورے طور تسلط جیدم بیٹھا آن آنہاندا
اَنَا رَبُّکُمُ الاَعۡلیٰ میں ہاں رب تساڈا عالی
سب تھیں اوّل سجدہ کیتا اس ہامان نکارے
دوجی قوم آہی اک اوتھے سبطی نام سداون
اوہ اسرائیل نبی دی قوموں آہے لوک گرامی
پھر اسرائیلیاں ساریاں تائیں سد فرعون بلایا
انہاں کہیا جو جد اساڈی سی یعقوبؑ سوہارا
جسنوں سجدہ اوہ کریندے اساں بھی اسنوں کرنا
بہت ڈرایلتے دھمکایا کافر اونہاں تائیں
پہلوں اسرائیلی سارے خادم اوس بنائے
بکتا نسوں اس واہی سونپی بکناں چوکیداری
بکنی اٹہاں تھین بیٹھے بکنی کلر ڈھوندے
بن تنخواہوں نوکر سارے نت بگار کٹیندے
جستھیں ادا نہ ہووے جزیہ شوہر ڈیندیا ئیں
عورتاں اسرائیلیاں پاسوں سوتر آن کتاوے
بہتی مدت گذری اینویں پھر فرعون بلائے
آکھن انہاں مصیبتاں کولوں اسیں نہ ہرگز ڈردے
ایہ گل سنکے کافر تائیں بہتا غصہ آیا
حکم کرے سب اسرائیلی جلدی قتل ہو جاون
سنکے حکم قتل دا سارے بولے مرد غفاری
جے ہن قتل کریں توں سانوں بکیل تنگی آوے
ڈٹھی جد فرعون انہاندی ایڈ محبت ربدی

کر مصلاحت فرعون نے نوں اوپر تخت بٹھایا
پہلوں سب رعیت اوپر کردا ترہس مکاری
دو ہاں رلکے شہر مصر دا خادم کیتا سارا
تد فرعون رعیت تائیں ایہ گل آکھ سناندا
سجدہ کر لو میرے اگے جے چاہو خوشحالی
استھیں پچھے کل امراواں ہور جو قبطی سارے
اُنہاں نہ ہرگز سجدہ کیتا واحد رب مناون
قبطیاں سجدہ کیتا سبطی نٹھے دور تمامی
کیوں تسیں سجدہ کرو نہ مینوں غصے نال الایا
بھی اسحاقؑ پیغمبر جیہڑا رب دا خاص پیارا
تابعداری اونہاندی تھیں قدم نہ باہر دھرنا
ایپر بکیاں صدقالوا لے موتوں ڈردے ناہیں
مرد زناں سب چھوٹے وڈے کمیں کاجیں لائے
بکناں کم لوہار نوالا بکنی کرن اُسارری
گھڑ گھڑ پتھر بک وچارے ہر دم عاجز ہوندے
بڈھڑے جو نہ لائق کمدے جزیہ نت بھریندے
رکھے قید مہینہ اسنوں بنھکے مشکاں باہیں
نالے کپڑا انہاں کولوں دے تکلیف آناوے
ہن تا سجدہ کر لو مینوں کاوڑ نال ڈرائے
بھاویں قتل کراویں ایپر سجدہ مول نہ کردے
اوسے وقت جلاداں تائیں اپنے پاس بلایا
جیہڑا پیش نہ سجدہ کرے شوخی ناز وکھاون
بیشک مارو ساڈے تائیں مرنا ہکسے واری
دائم والی سختی کولوں ایہ جندڑی بچ جاوے
تاہو تبیل کرڈاہاں اندر حکم سناوے جھبدی

وڈے عظیم کڑاہ منگائے آتش سخت مچائی
بلن لگا تیل کڑاہیں گندرفائے او بھارے
سجدہ کرو تمامی مینوں جیکر چند پیاری
جان جان تیکر میرے اپڑ نا ایمان لیاسو
ایہ گل سُن کے آکھن لگے مومن رب دے پیارے
سجدہ کراں نہ تیرے اگے ہرگز مول کدائیں
باہجھ خدا جو ہور کسینوں مشرک سجدہ کردا
جیکر پاس اساڈے ہوون لکھ ہزاراں جانی
سُن فرعون پکارے ظالم غضبوں بھریا پیتا
پکڑ پکڑ کے سُٹی جاون وچ کڑاہاں سارے
پھلیاں تائیں آکھی جاون موتوں مول نہ ڈرنا
آؤ جلدی آؤ جلدی سارے رل چلا ہاں
وار و واری کھیڑے جاون سب مقبول ربانی
رنگن عشق الٰہی اندر جو کوئی صدقوں وڑیا
وچ حضور خداوند والی سبیں تمامیاں ڈالے
روز قیامت عذر کریسن بعضے لوک گناہیں
جیکر تیرا حکم اسانوں اوتھے کوئی سُناندا
حکم ہووے لیجاؤ انہانوں دوزخ اگ کنارے
امر کرے رب جیکر میرے آہو تسیں پیارے
بعضے ترت لگاون چھالاں عذر نہ مول لیاون
آکھن یارب اس آتش وچ وڑنوں جی ڈولاندا
حکم کرے رب بس تساڈی ڈھونڈ لئی گل ساری
سامنے میرے امر میرے تھیں تسیں ہوئے انکاری
پکڑ فرشتے دوزخ سٹن اوتھاں تمامیاں تائیں
حکم ہووے جے دنیا اندر حکم میرا ایہ پالدے

پایا تیل کڑاہاں اندر گندرف بھی وچ پائی
تا پھر اسر ا بھلیاں تائیں کافر سد پکارے
نہیں تا انہاں کڑاہاں اندر ڈالدیاں یکباری
یاد رکھو اس تیل تتے وچ سب جلائے جاسو
اساں چھڑ کے رب اپنے تھیں جاناں تے سر وارے
رب سچے بن ہور کسینوں سجدہ جائز نائیں
دوہاں جہاناں وچ ہو کالا کافر ہو کے مردا
گھول گھمائیے رب اپنے تھیں جسدا کوئی نہ ثانی
پکڑ و ڈالو وچ کڑاہاں سجدہ جنہاں نہ کیتا
جنہوں ڈالن اوہا زبانوں وحدت ذکر پکارے
عشق الٰہی اندر مرنا ہرگز خوف نہ کرنا
جنہاں خدا ول جانا ہووے کچھ نہیں صلاحاں
رنگن وحدانیت والی چڑھی انہاں دے بھانے
کدیں نہ ہرگز پھکا ہوسی رنگ اجیہا چڑھیا
چھالاں مار وڑے وچ دیگاں پکیاں صدقاں والے
یارب تیرا حکم اسانوں ہرگز پہونتا ناہیں
کیا مجال اساڈی آہی عمل نہ کیتا جاندا
کیا ویکھن جو اگ دوزخ دی سخت الٹے مارے
ہُن اس آتش بلدی اندر داخل ہو و سارے
بعضے تھر تھر کنبن لگن نیڑے مول نہ جاون
دنیا وچ اک چنگ لُوپے تاں ملتاں سہاڑ نہ جاندا
جیونکر حکم میرے دی تسیں کرسے فرمانداری
دنیا وچ بھی اینویں تساں کرنی سی بدکاری
داخل ہو نبوالیاں اُپر رحم کرے رب سائیں
جیویں اج دیر نہ لائی انہاں اینویں عمل کماندے

بخشیا اساں انہاں ندیتائیں سب خلاصی پاون
دوزخ کنوں نکالو جلدی جنت ڈیرے لاون

سنو حقیقت جاں فرعونے اتنا ظلم کمایا
اسرائیلیاں تائیں تتیاں تیلاں وچ جلایا

موت شہادت ملی انہاں نوں رحم خداوند کیتا
سر ویکے ایمان خریدیا صبر پیالہ پیتا

ویکھن پئے تلیندے اکھیں اپنے بھیناں بھائی
پھر بھی وچ ایمان لپنے دے فرق نہ پایا رائی

پڑھ بسم اللہ رب اپنے ول دہانے مرور بانے
جو اس طور وہانے اوہا مالک دے دل بھانے

سارا دن فرعونے رکھی ایہا کار روائی
ستر ہزاراں اسرائیلیاں موت شہادت پائی

پھر ہور صلاح ہامان دتی جو ہن ایہ ناہیں ڈردے
سجدہ مول نہ کردے تینوں اینویں رہسن مردے

بہت شہید ہوئے ہن اینویں ضدوں باز نہ آون
خدمت کون کریسی جیکر سارے مارے جاون

چھوڑ دیہو ہن مارو ناہیں مارن نفع نہ کوئی
آپے حکم قبولن تیرا جدوں خلاصی ہوئی

چھوڑیا پھیر انہاں ندیتائیں دسیاں مشکل کاراں
جیونکر ذکر سنایا پچھے پاس تمامی یاراں

ذکر تولد شدن حضرت موسیٰ علیٰ نبینا وعلیہ السلام

پھر اکدن کافر سفنہ ڈٹھا نکلی اگ کمالاں
بیت مقدس طرفوں آتش آئی وانگ مشالاں

اس سارا شہر جلایا اسرائیلی کوئی نہ جلیا
نالے نانگ وڈا اک آیا کافر نوں اس ولیا

تختوں ہیٹھ وگایوس کافر منہ سر مٹی بھریا
تن راتاں وچ اینویں ہویا کافر لوا ہڈا ڈریا

سد نجومیاں تائیں کافر دسیا خواب حوالہ
اُنہاں کہیا ہک لڑکا ہوسی وڈیاں شاناں والا

اوہ سارے قبطی مارو بنجاسی کھسے تیری شاہی
اسرائیلیاں وچوں کرسی اسنوں پاک الٰہی

سُن تعبیر تمامی دایاں کافر سد بلایاں
کیتوس حکم اونہاں ندیتائیں جسو ویلے اوہ آیاں

جو اسرائیلیاں وچوں لڑکا پیدا ہووے کوئی
جدیاں قتل کرو اس تائیں عام اجازت ہوئی

تے لڑکی تنہاں نہ مارو کوئی کافر حکم سنایا
ہر دائی دے نال سپاہی ہک ہک خاص ولایا

نوے ہزار اونہاں دا لڑکا کافر قتل کرایا
تے بڈھیاں اسرائیلیاں تائیں ملک الموت بلایا

چھوٹے قتل ہوون تے وڈے موتوں مر مر جاون
تا قبطی سارے فرعونے نوں آ کر عرض سناون

جو چھوٹے بچے تاں مرائے وڈے موت کھپائے
خام مول نہ رہیا کوئی خدمت کون اٹھائے

اپنی ہتھیں کرنے پوسن کم اساں نوں سارے
ایہ گل سن فرعون نکالے چا ہڑیا حکم دوبارے

سال معاف کرو تے دوجے سال نہ چھڈو کوئی
قبطیاں ندی آسائش کارن ایہ مصلاحت ہوئی

پھر جیہڑے سال مریندے ناہے چھوٹیاں بچیاں تائیں
جس ورہے وچ قتل کرندا آہا حکم ضروری
اُسلے مارن کارن کافر بہتے زور لگائے
بندوبستاں وچ فرعونے کسر نہ باقی چھوڑی
ساریاں بندوبستاں تھیں اوہ بندوبست خدائی
راتیں ویلے پیدا ہویا موسیٰ نبیؑ سوہارا
جیوں جیوں دائی ویکھے اسنوں دلوچ شفقت آوے
اوڑک مائی نوں سمجھائی حال حقیقت ساری
اِسلے مارن کارن ہرگز دل نہیں چاہندا میرا
دائی نے پھر گوشت لیکے اک ہانڈی وچ پایا
گھر عمرانے لڑکا ہویا میں اوہ مار لیائی
ہانڈی کھول نہ ڈٹھی اونہاں کر اعتبار سدھارے
گھر عمرانے لڑکا ہویا دائی وٹ لگایا
جلدی جاکے لیو تلاشی حکم ہویا کوتوالاں
جا کوتوالاں لئی تلاشی لڑکا نظر نہ آیا
بلدی آتش اندر اس نے سٹیا موسیٰ تائیں
وچ تنور نہ جھاتی پائی وہم خیال نہ آیا
پچھوں ماؤں تنور وچالے اٹھ کر جھاتی پائی
دتی رب زبان موسیٰ نوں قدرت نال بلایا
وانگ خلیلؑ ایہ آتش مینوں ٹھنڈ سلامت ہوئی
مائی آکھیا بلدی اگوں کویں نکالاں تینوں
تا پھر مائی پڑھ بسم اللہ ہتھ تنور وگایا
خوف کرے مت روے موسیٰؑ سُنے سپاہی کوئی

اُس برسے ہارونؑ پیغمبر سرجیا خالق سائیں
اُس ورہے وچ حضرت موسیٰؑ لیا تولد نوری
ایہہ جسنوں رب اوپائے جیہاں کون مٹائے
ایہہ سب تجویز جو اسدی اللہ مالک توڑی
اُسدے نال برابر ہونا کسدی طاقت آئی
دائی نظر کیتی جد اسول لگا بہت پیارا
قتل کرن تے ہٹھ نہ لوندا رو رو نیر وہاوے
اے مائی اس لڑکے میں وچ الفت والی بھاری
مائی نے لکھ شاباش پائی عجب عقیدہ تیرا
کرکے بند سپاہیاں تائیں اوہ گوشت دکھلایا
ویکھ سپاہیاں باور کیتا جھوٹھ نہ آکھے دائی
ونج نجومیاں فرعونے نوں خبر دتی سرکارے
کول مائی دے لڑکا جیوندا کسے نہ مار گوایا
لڑکا مارو بنھ لیاؤ کمر کس ون والاں
بھین موسیٰؑ دی مریمؓ سی اس وچ تنور وگایا
بہت تلاش کیتی کوتوالاں بھال ہوئی ہرجائیں
مڑ گئے سب تلاشی لیکے موسیٰؑ رب بچایا
دلوچ اسدی زندگی والی آس امید نہ کائی
کجھ افسوس نہ کھائیں ہرگز مائی نوں فرمایا
باغ اندر میں بیٹھا ہویا ضرر نہ پہونتا کوئی
حضرت موسیٰؑ آکھن لگا بیشک کڈھ لے مینوں
امن امان نکالیا بیٹا رب دا شکر الایا
رب الہام کیتا پھر اسنوں خبر قرآنوں ہوئی

وَاَوْحَيْنَا اِلٰى اُمِّ مُوْسٰى اَنْ اَرْضِعِيْهِ فَاِذَا خِفْتِ عَلَيْهِ فَاَلْقِيْهِ فِى الْيَمِّ وَلَا تَخَافِىْ وَلَا تَحْزَنِىْ
اِنَّا رَآدُّوْهُ اِلَيْكِ وَجَاعِلُوْهُ مِنَ الْمُرْسَلِيْنَ ؇

رب فرماوے وحی کیتا اساں ماں موسیٰؑ دی تائیں
پھر جس ویلے خوف کریں توں دلوچہ خطرہ آوے
صحیح سلامت کول تیرے تس آپے موڑ لیاواں
سُن الہام الٰہی مائی اُس نوں شیر پلایا
حکم کیتا جد اندر خانے ہک صندوق بنائیں
گھر ترکھان گیا تا اُس نے سُنی منادی بھائی
بہت انعام لے گا اسنوں دولت مال عطائیں
جاواں چھلکے اس لڑکے دی خبر کراں سرکارے
جد اس ایہ ارادہ کرکے باہر قدم نکایا
دھس گئے پَیر زمیں دے اندر دو نویں گٹیاں تائیں
جیکر ایہ گل تدھ کسینوں دستی لالچ یاروں
سُن آوازہ ڈریا عاجز توبہ دے در آیا
نکلے پیر زمیں دے وچوں اکھیں ہلیاں نالے

ایہ جو دودھ پلاتوں اسنوں ہرگز خوف نہ کھائیں
وچہ دریا وگائیں اسنوں پاک خدا فرماوے
اس گلدا غم کریں نہ ہرگز مرسل خاص بناواں
بھی صندوق بناون کارن ہک ترکھان سدایا
تاجو اسوچہ گھٹ رڑہا ہے حضرت موسیٰؑ تائیں
اسرائیلیاں ندا پُت جد کوئی دسے نال صفائی
ایہ گل سُنکے طمع پیا دل اس ترکھانے تائیں
دنیا لالچ کئی ہزاراں کافر کرکے ماراں
حکم خدا تھیں اکھاں ہویا رستہ نظر نہ آیا
غیبوں ایہ آوازہ آیا ہوش کریں ہٹ جائیں
غرق ہوجاسیں غرق ہوجاسیں کر توبہ اسکاروں
بخش خدایا بخش خدایا ہتھ کنانوں لایا
کر صندوق تیار شتابی کینوس آن حوالے

معجزہ حضرت سرور کائنات صلے اللہ علیہ وآلہٖ وسلم

وچہ تاریخ حبیب اللہ دے راوی ذکر لیایا
طرف مدینے ہجرت کرکے چلے شاہ ابراراں
جو کوئی نبی محمدؐ تائیں مکے پکڑ لیا دے
ابوجہل نے اپنے کولوں سو اُٹھ دینا کریا
ابوبکرؓ بھی نال نبیؐ دے چلیا کرکے وہائی
نام سراقہ آہا اسدا وڈا دلاور نامی
پہن لئے ہتھیار تمامی ہو اسوار سدھایا
ابوبکرؓ نے تکیا دوروں کافر دوڑیا آوے
یا حضرتؐ اسوار اساں ول اوندا واگ اٹھائی
ہوئی قبول دعا نبیؐ دی پیش خدا وندسائیں

مکے تھیں جاں سرور عالمؐ قدم رنجہ فرمایا
ملک بہ ملکی اہل قریشاں گھل دتیاں اخباراں
یا پھر اسنوں مار وگجاوے دولت بہتی پاوے
بہت کفاراں اس لالچ تھیں قتل ارادہ دھریا
رستے اندر ہک کافر نے خبر نبیؐ دی پائی
سُنیا اس فلانے رستے جاندا نبیؐ گرامی
پاک نبیؐ دے مارن کارن آ گھوڑا دوڑایا
تا پھر پاک نبیؐ دے تائیں ابوبکرؓ فرماوے
پاک نبیؐ نے اُسدے حقوچہ نیک دعا فرمائی
اللہ صاحب گھوڑا اُسدا کیتا قید اٹھائیں

چارے پیر زمین دے اندر غائب ہوگئے سارے
یا حضرتؐ میں نیت بلے اپنا کیتا پایا
بخش معافی بخش معافی میں توبہ لکھواری
امن امان جے گھوڑا میرا نکلے ایس عذابوں
پاک نبیؐ پھر اسدے کارن کیتیاں نیک دعائیں
ویکھ سراقہ مسلم ہویا معجزہ پاک نبیؐ دا
تابعداری پاک نبیؐ دی جیہڑا شخص کریندا
سنو حقیقت اس ترکھانے جد صندوق بنایا
مائی کجھ انعام لیائی دین لگی ترکھانے
دولت دی کجھ لوڑ نہ مینوں نہ حاجت انعاماں
دلوں بجالوں میں موسیٰؑ دا خادم عمراں ساری
مائی آن وکھایا بیٹا سوہنا چند نورانی
چمے قدم مبارک دونویں سینے نال لگایا
ہالتوں راتیں مائی صاحب نال پیار لوہایا
کرکے بند صندوقے اندر لیگئی نیل کنارے

ہو حیران نبیؐ دیتائیں کافر سُد پکارے
تیرے قتل کرن نوں آیا اپنا پیر پھسایا
تیرے حقو چہ بُرا ارادہ کراں نہ عمراں ساری
ہر دیاں تائیں خادم تیرا رہساں فضل جنابوں
صحیح سلامت گھوڑا اسدا کڈھیا اللہ سائیں
لکھ لکھ شکر گذارے ربدا کرکے صاف عقیدہ
ہرگھبنی دیو چوں اسنوں اللہ پاک کڈھیندا
مائی نبی کلیم اللہ دی خدمت وچہ لیا یا
تد خدمت وچہ عرض سنائی آس مقبول ربانے
داخل کیتے خداوند مینوں تیریاں وچہ غلاماں
بخش زیارت بیٹا تیرا دیکھ لواں ہکواری
نوری شکل مبارک اسدی دیکھ ہویا قربانی
پہلوں حضرت موسیٰؑ اُپر اوہ ایمان لیایا
عطر عبیر لگایا نالے خوب لباس کرایا
اپنی ہتھیں روہڑیا بیٹا سونپ دتا ہر کارے

وَقَالَتْ لِأُخْتِهٖ قُصِّيْهِ فَبَصُرَتْ عَنْ جُنُبٍ وَّهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ ۝

پھر وی اپی لوں آکھن لگی مگر صندوقے جائیں
بھین موسیٰؑ دی مریم اسلے مگرے مگر سدھائی
گیا صندوق اس نہر وچالے ہیٹھ محل فرعونے
تخت اُتے فرعون بیٹھا سی نالے اُسدی رانی
ڈٹھا جدوں صندوقچہ اونہاں چاہیا اسیں نکالاں
نکل گیا صندوقچہ ہتھوں ہرگز ہتھ نہ آیا
اس گلدے وچہ حکمت آہی کافر ہتھ نہ لاوے
جو چیزاں رب پاک بنایاں پاکاں دے ہتھ آون
نکمیاں لوناں چھوڑ پڈیہیرا نہ کر ایڈ کشالے

ہور نہ کوئی پچھلے تینوں اپنا آپ چھپائیں
فرعونے اک گھر اپنے دل نیلوں نہر کھٹائی
نال کندہانڈے ٹکریا آ صندوقچہ نظر آیونے
یعنی حضرت آسیہ خاتون جو مقبول ربانی
اوّل ہتھ فرعونے پایا کرکے زور کمالاں
اوڑک پڑھ بسم اللہ اسدی بیوی آن اٹھایا
رب جنہاں نوں پاک بناوے پاکاں دے ہتھ آوے
جیکر کدیں پلیداں بھین نفع نہ مول اٹھاون
تھوڑی وچوں بہتی آپے سمجھن سمجھانوالے

ہکی ٹکنے وچوں حاصل ہوون لکھ مثالاں ۔ ہک پایا تا سب کجھ پایا لوڑ نہیں جنجالاں
آسیہؓ خاتون مومن آہی اُس صندوق اُٹھایا ۔ کھول ڈٹھا تاں شکل فرشتہ لڑکا نظری آیا
فرعونے نوں کہیا بیوی صاحب شان کمالاں ۔ گھر میرے فرزند نہ کوئی ایہ لڑکا میں پالاں
قتل نہ کرنا اسدیتا ایں خاوند نوں سمجھاوے ۔ ہے ایہ ٹھنڈ اکھیں دی میری شاید نفع پہنچاوے
اپنے پاس رکھاں میں اسنوں اپنا پُت بناواں ۔ خاوند کہیا جیوں توں چاہیں میں کیوں عذر لیاواں
دامنی ہوکے پالن لگے حضرت موسےؑ تائیں ! ۔ کرن پیار دلاسا دو نویں چاون چائیں چائیں
وَهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ اوہناں نوں خبر نہ ہرگز کائی ۔ کیا جانے جو شامت ساڈی گھر ساڈے وچ آئی
وڈا ہوکے ایہو لڑکا کرے خوار اسانوں ۔ ایہو لڑکا غرق کراسی کیا معلوم انہاں نوں
کرن روایت آسیہؓ خاتون اسرائیلن آہی ۔ تاہیں حُب موسیٰؑ دی دلو چہ ڈالی پاک الٰہی
بعضے کہن کلیم اللہ دی آہی بھین چچیری ۔ نسلوں شکل سنجہاتی اس نے تاں اُلفت ہوئے گھیری
فرعونے گھر بیٹی آہی راوی خبر لیاندی ۔ ہیسی مرض برص دی آسنوں کتنیاں برساندی
حضرت موسےؑ روندا روندا ہکدن اس نے چایا ۔ بہت پیار کیتا ہتھ پھیریا گودی دے وچ پایا
موسیٰؑ دی ہک رال دہاں نوں اسنوں لگی بھائی ۔ اوسے وقت بیماری اسدی جاندی نظر نہ آئی
آسیہؓ خاتون ویکھ تماشہ دسیا خاوند تائیں ۔ ایڈ کرامت اس لڑکے وچہ کیا تعریف سنائیں
بیٹی تیری اُپر لڑکے ہکو رال وگائی ۔ برص تمامی زائل ہویا پائی بدن صفائی
تا فرعون پیار کمایا دلوں محبتاں لایاں ۔ اُسدے دودھ پلاون کارن دایاں ترت بلایاں
حضرت موسےؑ دودھ کسیدا مول نہ پیوے بھائی ۔ بھین موسیٰؑ دی حاضر آہی اُس نے عرض سنائی
حکم کرو تا میں ہک عورت ایسی سد لیاواں ۔ جیہڑی اسنوں دودھ پلاوے کرے پیار سچاواں
کافر کہیا لیاؤ تا اس اپنی ماں لیاندی ۔ کر بسم اللہ بیٹے تائیں نت آ دودھ پلاندی
ایہہ خبر نہ فرعونے نوں ہے ایہ کون زنانی ۔ جتنی مدت دودھ پلایا بیوی رہی بیگانی
اپنا آپ خلاوے حکموں کدیں نہ اوس جتایا ۔ لکھ لکھ شکر گذارے ربدا بیٹا جس ملایا

فَرَدَدْنٰهُ إِلٰى أُمِّهٖ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلِتَعْلَمَ أَنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَّلٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ

رب فرمایا موسیٰؑ نوں اساں مائی کول پہنچایا ۔ ٹھنڈیاں کیتیاں اکھیں اسدیاں سارا غم ونجایا
تا جو جانے رب سچے دے وعدے سچ سدا ہیں ۔ ایہہ اکثر لوگ اوہناں دے ایہ گل جانن ناہیں
یعنے اساں کہیا سی تینوں موسیٰؑ پھیر ملاواں ۔ سو اساں میل دتا جب اسنوں کیتا عہد سچاواں

جاں کجھ روز لنگھے فرعونے موسیٰؑ پیاروں چایا
ہتھ بکی وچہ داہڑی تائیں حضرت موسےؑ پھڑیا
کافر بہتا غصے ہویا لوکاں سد اکھیندا
ملئے اس نے گلہاں میریاں مار چپیڑ اڈایاں
مار سٹو اس لڑکے تائیں کردا حکم جلاداں
آسیہ خاتوں نے فرمایا خفگی کرو نہ رائی
اسرائیلیاں دچوں ناہیں ایہ معصوم گرامی
جد ہامان سنی ایہ حالت دو آس تھال منگائے
تھال بکی وچہ رکھے اس نے اگلے بال انگیارے
دولویں تھال لیا کر رکھے حضرت موسیٰ اگے
نہیں تاں تھال انگیاریاں ولوچہ ہتھ اپنا ایہ ڈالے
جبرائیل خداوے حکموں ہتھ موسےؑ دا پھڑیا
منہ دلوچہ بھی حضرت موسیٰؑ پائے اکدو کولے
آسیہ نے ہتھ روکیا اسدا منہ تھیں اگ نکالے
آیا تد یقین فرعونے ایہ لڑکا اوہ ناہیں
اُجرت دودھ مقرر ہوئی تریہہ دینار مہینہ
شیر مائی تھیں ہو پرورده حضرت ہوئے وڈیرے
القصہ پھر منگے پرلے تاج نبوت پایا
سارا ذکر جے لوڑیں اسدا اول آخر توڑی
ذکر تکبر فرعونے دا پھر ہن یاد کچیوے
چونہتے برساں نالوں اس نے دودھ حیاتی پائی
کدیں سرے نوں درد نہ ہویا کنڈا کدیں نہ پڑیا
ساری عمراں دشمن اس تے غالب کوئی نہ ہویا
رب سدایا ظلم کمایا سجدہ پیش کرایا
بہتی مدت اندر اس نے مانیاں عیش فلاحیں

منہ تے بوسہ دیلن لگا جھولی وچہ بہایا
ووجے ہتھوں منہ اسدے پر خوب طماچہ جڑیا
جھولی وچہ ایہ بہہ کے میری داہڑی ہتے پٹیندا
وڈیاں ہویاں نال میرے ایہ کد کرسی بھلیایاں
ایہو ہے جس بیج اساڈی پٹنی نال فساداں
ہے ناداں ایاناں لڑکا اسنوں سمجھ نہ کائی
اسرائیلیاں ملئے ندھ لڑکے کیتے قتل تمامی
جیکر ہے ایہ اوہا لڑکا ہن آزمایا جائے
ووجے اندر بھر کر رکھے سرخ یاقوت پیارے
جیکر ہے ایہ اسرائیلی یاقوتاں وَل وَگے
دیکھاں کیونکر ہون پدیرا کم خداوند والے
تھال انگیاریاں ولوچہ دسریا ذرہ نہ ہرگز سڑیا
کرن روایت تاہیں موسیٰؑ تھتھلا ہوکے بولے
خاوندلوں فرماون لگی ایہ لڑکیا ملئے چالے
چک پیار کیتا تے سونپیا ماں موسیٰؑ دی تائیں
یک دینار ملے ہر دن دا ٹھیریا ایہ روزینہ
دن دن شوکت شان زیادہ کرن پیار بہتیرے
باقی حال نہ حاجت ایتھے جو اس نال وہایا
موسیٰؑ دی گلزاروں ویکھیں جو اس عاجز جوڑی
دور رہی اوہ منزل پچھے مطلب فوت نہ تھیوے
اتنی مدت اندر اسنوں مرض نہ کوئی آئی
شہر مصر دی ملی حکومت مال زیادہ جڑیا
موسیٰ نوں رب غالب کیتا تا اوہ ڈبے ہویا
اوڑک رب تکبر اسدا بھن تروڑ ونجایا
آیا رب قہاری تے ہن موجاں کرسی ناہیں

موسیٰ نبی کلیم اللہ نوں حکم گیتا رب سائیں
کرو نصیحت اسد یتائیں چھوڑے مندیاں کاراں
پھر اُسو یلے کم نہ آوسی رونا تے پچھتاناں
توڑے لکھ کرے پھر توبہ ہو مجذوب نماناں
تُسکر حکم ربانان موسیٰ کافر دیول وھاناں
فرعونا بے عونلجے تدھ اپنا آپ بچاناں
سجدہ کر توں اللہ اگے جو معبود پُراناں
پھر ایہ تینوں ہتھ نہ آوے ہرگز وقت وہاناں
اُسو یلے وی توبہ تائیں رب قبول نہ پاناں
ظلم غرور تکبر ماناں تیرے نال نہ جاناں
موسیٰ کہے جو اللہ اگے لائق سیس نواناں
موسیٰ کہے خداوند مینوں کر پیغمبر گھلیا
جیونجیبوں حضرت موسیٰ اسنوں سدّے طرف خدا دی
چالی سال رہیا جھگڑیندا حضرت موسیٰ بھائی
تا پھر موسیٰ کافراں دے حق کیتیاں سخت دعائیں

جاہ فرعون نکاٹے نوں ہن ساڈا حکم سنائیں
نہیں تا دینا اُپر اسنوں دے تصدیعے ماراں
آیا مول نہ ٹلے ہرگز قہر عذاب ربانان
تاں بھی وھک جہنم اندر اسنوں اساں وگاناں
کرے نصیحت اسد یتائیں مَن ربدا فرماناں
آکھ زبانوں کلمہ میرا چھوڑ تکبر ماناں
جیسدا کھاویں کھانا دانا اسنوں نہیں بھلاناں
قہر جدوں آنازل ہویا کسے نہ پھیر چھوڑاناں
جے ہن توبہ کرسیں ناہیں دوزخ ملے ٹکاناں
جس لشکر دا مان کریں توں پلوچہ رب ڈوباناں
کہے فرعون جو میں لوکاں تھیں سجدہ آپ کراناں
کافر کہندا تا پھر میتھے تیرا زور نہ چلیا
تیوں تیوں کافر کہندا تینوں کسر ہوئی سودا دی
پر فرعون موکالے اسدی بات نہ منی کائی
بھیجیا رب طوفان انہاں نوں کتنیاں ہور بلائیں

قولہ تعالیٰ: فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالدَّمَ
اٰيَاتٍ مُّفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوْا وَكَانُوْا قَوْمًا مُّجْرِمِيْنَ ۔

رب فرمائے بھیجیا اساں اُپر اُنہاں طوفانوں
دکھو دکھ نشان اساں ایہ اپنے انہاں دکھائے
پہلوں رب طوفان چڑھایا کانگ وگی دریاواں
پھر کوٹھے رڑھن لگے تاں کافر کہندے موسیٰ تائیں
تا حضرت موسیٰ دعا فرمائی رب طوفان ہٹایا
پھر آیا قہر کفاراں اُتے چھر پٹ پٹ کھاون
وچے پیدا ہوون وچ پٹن ماس انہاں دے
یا موسیٰ جے ہن رب ساتھیں چھر دور ہٹاوے

ترڈیاں چھر جُوواں ڈڈاں نالے خون نشانوں
پر متکبر قوم کفاراں کفروں باز نہ آوے
کھیتی باغ اناج کفاراں روہڑ گئی ہر تھاویں
ہن ایمان لیاواں تیتھے دور طوفان کرائیں
کافر کافر رہے تمامی کوئی ایمان نہ لیایا
بھرناں نالوں کھوہ کھوہ سٹن کیڑیاں وچ پے جاون
ہو عاجز پھر موسیٰ اگے عرض سوال سناندے
ہر کوئی تیری پیغمبری تے پکا صدق لیاوے

پھیر دُعا فرمائی موسیٰ چھڑ رہیا نہ کوئی
پھر جوآں ڈڈاں گھر گھر اندر پھیل گیاں کفاراں
جتھے جا مہر نال جوآندے لبڑے گئے تمامی
رہیا سواد نہ گل کسیدا بہت بے لذّتی ہوئی
موسیٰؑ نوں پھر آکھن لگے کافر ہو تبر حالے
نبی دُعا فرمائی دِتا امن خداوند باری
پھر پانی سب کفارانوالا خون خداوند کیتا
پانی صاف ہو جاندا جاں کوئی اسرائیلی پیندا
ندیاں نالے نال لہوڑے وگدے بھرے دسیون
رَتو رت دسیوے انہاں نیڑے جان نہ ڈردے
سخت ہلاک تھئے تاگئے فرعون وَتے فریادی
کہیا فرعون ایہ ساریاں باتاں جادو نال کریندا
آکھو اسنوں تہن اسیں تیرا دین قبولاں سارے
پھر کافراں حضرت موسیٰ اگے جا کر عرض گذاری
پھر بھی اوہ ایمان نہ لیائے اینویں نت جھوٹا ون
ہکدن پھیر فرعونے کہیا حضرت موسےؑ تائیں
تاحضرت موسیٰؑ عاصا اپنا اُپر زمین وگایا
وڈا سپ عظیم نہایت ڈاہڈی دہشت والا
کہن مفسر ہاتھیاں وانگوں اسدے پیر تمامی
ستر ہزاراں گردن اُتے پشم برابر تیراں
جنتھے جھنگ رُسٹے اوہ موہنوں سب زمین جلاوے
ایسی شکل ڈراویں آسدی ویکھدیاں جند جاوے
ویکھ کچھاہاں نٹھی خلقت بھلج پئی کفاراں
ست ہزار بندہ نے ڈنگہ ہکدن اندر مویا
دَست لگے فرعونے تائیں ایسا خوفوں ڈریا

ویکھ نشان کفاراں تائیں کجھ تاثیر نہ ہوئی
ہر شے اندر کُر بل کُر بل کردیاں لاکھ ہزاراں
کرکر پُوندیاں کھانے اُپر اُپر ورتی بے آرامی
ڈڈاں شور مچایا وڈا امن نہ رہ گیا کوئی
تہن ایمان لیاواں جیکر ایہ آفت رب ٹالے
پھر بھی کافر موسیٰ کولوں رہے سبھے انکاری
کتنے روز گذشتہ ہوئے پانی کسے نہ پیتا
پھر جد کافر پیون لگے خون تمامی تھیندا
مومن پیون تے خوش تھیون کافر مول نہ پیون
جتول جاون چین نہ پاون پانی پانی کردے
آکھن کر کجھ حیلہ سازی بخش غموں آزادی
ہیں اوہ جادو جاناں ناہیں لافاں جھوٹھ مریندا
ایس عذابوں جیکر سانوں بے دیویں چھٹکارے
تانبیؑ دعا فرمائی صاف کیتا رب باری
فرعونے نوں سجدہ کردے رب ول مول نہ آون
جیتوں سچا نبی خدا دا معجزہ کوئی وکھائیں
اللہ صاحب قدرت تھیں اوہ عاصا سپ بنایا
پَیر بہتر اسدیتائیں بخشے رب تعالے
ست سو وَند اَسّی گز لماں کیتا رب گرامی
یا جیوں نیزے جنگ کرن نوں آئے گھت وہیراں
گھاہ انگوری اس دہرتی وچہ کدی نہ جمنا پاوے
بجلی وانگوں بجے کڑکے شوکے اُتے اڑاوے
ڈِگ ڈگ کے ہکدوجے اُپر دیون جان ہزاراں
کافراں بھانے روز حشر دا پلوچہ نازل ہویا
جان چھپا کے ڈِگدا ڈھیندا وچ محلیں وڑیا

باشک ناگ پیا منہ اڈّے کھاوے محل مکاناں
تلواں ہوٹھ زمیں تے اُتلا اپر مکان سدہاناں

لقمہ ہک بناون لگا سب حویلی تائیں
تد فرعون کلیم اللہ نوں کہندا جھب بچائیں

اے موسیٰ توں ربدا سانوں راہ وکھالن آیا
بالتوں ناگ لڑا کے ساڈیاں جڑہاں نکالن آیا

خودی خدائی چھوڑ سدہائی چندا اپنی دیاں پیاں
بابا ویکھ فرعونے تائیں رتریاں بھُل گیاں

گردن کولوں پکڑ شتابی موسیٰ ناگ اٹھایا
اوہا ناگ جدوں ہتھ لایا عاصا رب بنایا

جند پئی فرعونے تائیں ٹھٹھے نال الائے
صدرحمت استاد تیرے نوں جادو جس سکھائے

پھر بھی کافر کافر رہیا مول ایمان نہ لیایا
نال تکبر اُتھاں ہویا قہر الٰہی آیا

جیوں جیوں حضرت موسیٰ اسنوں ربدا حکم سناوے
تیوں تیوں کفر تکبر اسدا ڈِنڈِن وَدھدا جاوے

ذکر غرق شدن فرعون

اوڑک حکم خدادا ہویا شامت پئی کفاراں
کفر تکبر بدلے آیاں قہر غضب دیاں ماراں

حکم کیتا رب موسیٰ تائیں لٹو مال انہاں دے
تا اسرائیلی اُپر کفاراں حیلے کر کر جاندے

جسنوں پکڑن اسدے کولوں لے لیندے جو چاہندے
جیکر منگیاں دیون ناہیں کھسنوں بھی نہ رہندے

تنگ ہوئے آ قبطی سارے دے بیٹھے کل تُرکے
ہکناں آپے مال دِتے ہک تُٹّے زورا کرکے

پھیر ٹکرے فرعونے تائیں اسرائیلی سارے
آکھن بھُلّے عید اساڈی دیہہ کجھ مال لیاکے

اگے بھی اوہ عید دہاڑے منگ کر مال لیجاون
اس جاتا جوہن بھی اونویں عید گذار لیاون

آکھن لگا نال خوشی دے لیلو جو کجھ چاہو
ایسی حکمت ہوئی آ سدن خالقدی درگاہوں

آپے اسرائیلیاں تائیں دِتّے کھول خزانے
اپنی ہتھیں لیلو سب کجھ بابجھوں عذر بہانے

تا لعل جواہر سونا چاندی جو تسے ہتھ وچ آئی
اہل ایماناں قابو کیتے فرق نہ چھوڑیا کائی

پھر فرمایا موسیٰ تائیں شہروں نکل شتابی
راتو رات نکالو ڈیرا ہویا حکم جنابی

لیکر اسرائیلیاں تائیں پار ونجیں دریاؤں
ڈب مرن فرعونی سارے ساڈے حکم قضاؤں

تا حضرت موسیٰ دعا فرمائی خالقدی سرکارے
یارب رات ودھائیں تا جو سُوکھے جاون سارے

ہوئی دعا قبول نبیؔ دی اللہ رات ودھائی
دِلیوے بال گھر الونچہ رکھے نکل گئے سب بھائی

سُتے رہے تمامی کافر نیندر غلبہ پایا
ککڑاں بانگ نہ دِتی فجرے کسے نہ آن جگایا

نالے موت انہاں دے اُپر گھر گھر نازل ہوئی
ستے سُوں گئے پت کفاراں زندہ رہیا نہ کوئی

جاں سار ہوئی تا کفن دفن وچہ رُوھے قبطی سارے
نانویں ماہ محرّم آہی اُیت وار دیہاڑا
جاں کفن دفن تھیں فارغ ہوئے ہوش کفاراں آئی
قبطی لوکاں فرعونے نوں جا دسیا سرکارے
غصہ کر فرعونے فوجاں چاہڑیاں مگر انہاندے
اگے آپ لگا تے گمروں فوجاں کیتیاں دھایاں
بعضے کہن ہزاراں لکھ ہامان بھی فوج چڑھائی
حضرت موسےٰ آتن دیہہ راتیں رہیا نیل کنارے
اسرائیلیاں ڈٹھیاں فوجاں کٹک چڑھائی آون
یا حضرت فرعونی لشکر سالوں نیڑے آیا
رب اساڈا نال اساڈے دیسی فتح اسانوں
موسٰیؑ یاد الٰہی اندر وحدت ذکر کماوے
کی ہویا دو طرفی سانوں دشمن ہوئے دوالے
دیسی آپ نجات اسانوں اللہ پاک تعالےٰ
سُن کے امر نبی دا حوصلہ کیتا امت ساری
تدھ بھی وانگ انہاندے جیکر امروں نہ سرچایا
دوزخ دے دریاوَں تینوں اللہ پار لنگھاوے
لشکر جدوں کفاراں والا پہنتا آ کر نیڑے
فاضرب یعنی عاصا اپنا وچہ دریا دے مارے
تا مارے عاصا وچہ دریا دے موسیٰ نبی ربانی
سبطی لوک کلیم اللہ دی آہی باراں ٹوٹے
سُرجاں وانگوں باراں سُرجاں اللہ پاک بنایاں
ایسیاں سوہنیاں سدھیاں سڑکاں دِسن پارا اورارے
گرم ہوا پھر بھیجی اللہ چکڑ سب سوکایا
باراں کوس برابر چوڑا پیٹ آہا دریا دا

اسرائیلی پہونتے اچراں وِچ دریا کنارے
جسدن حضرت موسےٰ صاحب نیل گیا کر دھاڑا
اسرائیلی شہر مصر وچہ معل نہ وسدا کائی
مال متاعیں لیکر نٹھے اسرائیلی سارے
پکڑو مارو بنھ لیاوَ دیکھو کتول جاندے
ستر لکھ فرعونی فوجاں گنتی اندر آئیاں
خاص وزیر جو فرعونے دا اُڑیا کر کے دھائی
تیجا روز ہویا تا گمروں کافر آپڑے سارے
دہشت کھا کر موسیٰؑ لگے جا کر عرض سناون
فکر نہ کریو معل نہ ڈریو پیغمبر علیہ السلام فرمایا
سچا وعدہ رب میریدا غرق کرسی اُنہانوں
کرو تسلی کرو تسلی اُمت نوں فرماوے
اگوں پانی پچھوں لشکر پھاتھی جند وچالے
ہزاریں ونداں اندر جیہڑا اجیہ بچاون والا
ثابت قدم رہے سب مومن کیسے دلیل نہ ہاری
اینویں جانی ہر دشمن تھیں مینوں رب بچایا
غرق کرے رب دشمن تیرے تینوں رب بچاوے
حکم کیتا رب موسےٰ تائیں مک گئے اج جھیڑے
صحیح سلامت اپنے فضلوں تینوں پار اوتاریں
اُچھل کھلا پہاڑاں وانگوں اس دریا دا پانی
پانی پاٹ گیا تاں اللہ باراں رستے کھولے
پانی تھیں سب چھت دیواراں قدرت نال ٹکایاں
کوئی چیز اڑا ولتوالی نہ دِسے وچکاروں
سڑکاں پخت بنایاں ہیٹھوں کھبن کنوں بچایا
لے وڑیا سب اُمت اپنی موسیٰ نبیؑ خدا دا

کل جوان کلیم اللہ دے وچ لکھ ویہہ ہزاراں
ویہہ برساں تھلیں گھٹ جو آہے اوہ بھی گنے نہ کوئی
ستر مرد زناں سب آہے جدوں مصر وچ آئے
داخل ہویا جاں دریا وچ موسیٰ نبی الٰہی
ہر رستے وچ ہک ہک ٹولہ ٹوریا نبی غفاری
پھر ہکدوجے نوں باراں ٹولے دسن ناہیں جاندے
جے اوہ رب دکھاندا اساں نوں جاندا فکر تمامی
ہر رستے وچ باریاں وانگوں رب سوراخ بنائے
ڈٹھی حالت ہکدوجے دی شوقوں کرن نظارے
سوہنے پانی چلدے چلدے اپر سراں دسیون
امن امان جدوں سب مومن لنگھ گئے دریاؤں
ڈٹھا جد فرعون تماشہ حیرت دل وچ آئی
جس دے تائیں اتنی قدرت بخشی اللہ باری
ہے ایہ نبی خدا دا بھیجیا اس وچ شک نہ کوئی
ٹھٹھے کرسن میرے تائیں جو کوئی خویش پیارے
ساری عمر خدائی دعوے کر کر اج رڑھاواں
ایسے گلو وچ گئیاں لوکاں دین ایمان کھڑائے
امر حدیث قبولن تائیں رہن ضدوں انکاری
سچا راہ محمد والا دلوں قیاس کریندے
ضد غرور تکبر چادر شیطاناں دی چالی
تنو حقیقت جد فرعونے ایہ خیال دوڑایا
تنگی آکھن اسرائیلی لنگھے اینہیں راہیں
تکے لنگھ گئے جو تینوں سجدہ مول نہ کردے
پھر بھی ظالم قبطیاں تائیں ایہ ترغیباں دیندا
جادو نال بنائے اس نے رستے لنگھنوالے

سٹھوں ودھ جنہاں ندیاں عمراں ناہیں وچ شماراں
وچ وچالے عمر جنہاں دی گنت اوہناں دی ہوئی
وچے رہے مریندے پھر بھی اتنے رب ودھائے
نالے امت داخل کیتی جیوں جیوں کرنی آہی
رکھ توکل اللہ اتے بدھی جاون تاری !
آکھن خبرے کی کجھ حالت گذری نال اینہاں دے
تا وچ پہاڑاں جھرنے کیتے قدرت رب گرامی
باراں کوہاں تیکر جنگلے پانی وچ لگائے
کرن کلاماں آپس اندر سارے یار پیارے
تریہہ لگے تا کنڈھاں نالوں بھر بھر کاسے پیون
نیل کنارے سارے کافر آ اپڑے صحراؤں
کہے دلیل جو بیشک موسیٰ سچا نبی خدائی
لنگھ گیا دریاؤں سکا لیکے امت ساری
پچھے میں تہن متاں اسنوں ہوسی بے آبروئی
رب سدا کے آکھی بنیاں انگلاں دیون سارے
ایس زبانوں موسیٰ تائیں کیونکہ نبی بلاواں
دوزخ جان قبول کریندے ضدوں باز نہ آئے
جے منیاں تا جھوٹے بنساں اندر عمراں ساری
ظاہر جیوں فرعون نہ منیاں الویں نہیں منیندے
تابعداری اتے حلیمی چال فرشتیاں والی
ناگاں نہ چھپاں جو گا شامت دے منہ آیا
موسیٰ نے ہارون جو لنگھے توں کیوں لنگھدا ناہیں
ملکیں رب سدا اوناں لے پئے طوفانوں ڈر دے
موسیٰ جیہا جگ وچ کوئی جادو ناہیں کردا
کسدی طاقت جادو باجھوں ایسے راہ نکالے

ایہو دلیلاں کردا آہا اوہ فرعون مُوکالا
کہن منسشر ورداکافر پانی پیر نہ پاوے
نر گھوڑے سب ہیٹھ کناراں مادی وچ نہ کوئی
نر گھوڑے فرعونے کولوں مادی آن لنگھائی
جبرائیل اوہ گھوڑی اپنی بے وڑیا دریا نوں
ہتے زور فرعون لگائے گھوڑے اپنے تائیں
مادی ویکھ نراں دیتائیں آوے کدوں سہارا
رناں پچھے خون ہو جاون دیون جان پیاری
دیکو رب امان انہاں تھیں مشک ٹلوے انہاندا
سنو حقیقت جد دریا وچ گھوڑی وچ چلائی
دیکھ اگاہاں مادی تائیں بھجے گھوڑے سارے
اسی ست ستاسٹھ لاکھاں سن اسوار انہاندے
حکم کیتا رب موسیٰ تائیں عاصا مار شتابی
بند کیتے سب رستے خالق قدرت نال گرامی
کل پہاڑ جو پانی چلے وانگ نمکدے گلے
اسرائیلی ویکھن بیٹھے سارے پار کنارے
فرعونے بے عونے تائیں جسدم غوطے آئے
اے موسیٰ میں تیرے اُپر ہن ایمان لیایا
اتنی بات سنی جد اسدی جبرائیل رباّنے
مت بولیں مت بولیں کافر بولن بند کرایا
ابن عباسؓ کہے جا سجھیں منہ وچ مٹی پائی
راوی ہور روایت کردا جاں فرعون مکاری
جان بچاون کارن اس نے بہت دگیاں واہاں
رکھے گیا خدائی دعوےٰ تیرا اج نامردا
پنج ست غوطے لیکے کافر دوزخ دے ول چلیا

بھیجیا جبرائیل شتابی اللہ پاک تعالےٰ
کرے قیاس جو لنگھن لگیاں مت پانی ملجاوے
جبرائیل لیاندی مادی حکمت ربدی ہوئی
گھوڑا تیز ہویا تک گھوڑی شامت نیڑے آئی
گھوڑے ہنک بھنے سب مگرے موڑے کون قضاتوں
اپر مشک مادی دا اسنوں لیگیا چال چلائیں
لکھ نرانوں مشک اوہنانداا اتھویں لوڑن ہارا
بھایا لوچہ وچھوڑے پاون بھجھ رناندی یاری
جو کوئی مگر انہاندے لگدا ویکھ جہان کھڑاندا
سن فرعون تمامی گھوڑیاں مگرے کیتی دھائی
مگروں میکائیل فرشتہ زوروں چابک مارے
چیر چلے دریا تماہی جد اُدھ راہے جاندے
پانی دلو چہ مار یا عاصا اس مقبول جنابی
پانی مل گیا سب آپروں چلے غرق جو آہی
فوجاں غرق ہویاں فرعونی سب انہاندے ننے
جیونکر دشمن رب انہاندے پانی وچ نگھارے
پھاٹھے بلے وانگ بنی ول ویکھن لتے الائے
نالے رب تیریوں منیاں مینوں جس ڈوبایا
چکرکھو بامنہ اسدے لوچہ دتا تئیں دھگاتے
ہن ایمان لیاون والا تیرا وقت وہایا
ہتھکے ٹھاٹھ مہر دی آکھے پاوے ایہ رہائی
ڈین لگا موسیٰ اگے رو رو کر وازاری
عاصا مار کلیم اللہ نے کیتا غرق ہٹھا ہاں
ونج ہٹھا ہاں دوزخ تینوں پیا اڈیکاں کردا
آپ ڈبا بھی نال دیانوں سبھناں نوں لے گلیا

غرق ہوئے سب دشمن ساڈے موسیٰؑ نے فرمایا
تا حضرت موسیٰؑ اللہ اگے کیتیاں پھیر دعائیں
ماری دریا موج غضب دی مردے باہر وگائے
فرعونے دا مردہ باہر سٹیا رب تعالے
ہک مومن نوں شوق آہا جے میں فرعونے پاواں
لاش فرعون جدوں دریا نے باہر کڈھ وگائی
جیونجیوں پٹے داہڑی اُسدی نالوں نال الاندا
دھکے کھاندا گیا جہنم رب سداون والا
ایہ کجھ بدلہ ملیا اسنوں فخر تکبر پاروں
فخر تکبر اللہ اگے ہرگز پیش نہ جاندا
جو کوئی مومن ہو کر کردا فعل کفار الوالے
نبیاں ولیاں پاکاں لوکاں جو کوئی ریس کماوے
کرن روایت موسےٰ دا ہک کافر سانگ بناوے
آکھے میں ہاں نبی خدا دا میں توریت لیاندی
اوہ بھی نال کفاراں اسدن ہویا غرق پیالے
پتھر تے ڈگ پرنے ترڑے لاشاں ہویاں تمامی
کیتا حضرت موسیٰ تائیں حکم خداوند سائیں
کدیں کدیں ایہ موسیٰ بنکے پھردا وچہ لوکائی
ایڈ محابا پیغمبر اندا نزد خداوند سائیں
نقلی موسیٰؑ دا ایہ درجہ اصلی حد نہ کوئی
جا بخشیئے تا تھوڑی گلوں رحمت میٹھ وساوے
کر کے نقل نبی دی کافر جنت ربدا پایا
جس مومن دے دلوچہ ہووے اصلی حب رسولاں
نبیاں ریس کرے جو مومن تابعدار اوہ دا
بس پئی ہیا جے اس گلوں مولا رحم کماندا

اُمت آکھے لیے اسانوں ٹھیک یقین نہ آیا
یارب بھرے انہاں جیہناں سانوں کڈھ دکھائیں
مومن ویکھ پڑھن تکبیراں ہوندے خوشی سوائے
مدہرا رتا لے بگڑا اہڑا بھیڑی گوگڑ والا
داہڑی اسدی پٹکے ساری گھوڑے واگ بنا دا
اس مومن نے داہڑی اسدی پٹکے واگ بنائی
ایہو کافر نال تکبر ہیسی رب سدا اندا
ساریاں سد نزالیاں تائیں لیگیا نال موکالا
قہروں غرق ہویاسن فوجاں خالق دی سرکاروں
نال رسولاں ویر جنہاں دا ایسا حال تنہاں دا
جاں اوہ کافر دوزخ جاسن اوہ بھی جاسی نالے
توڑے اوگنہارا ہووے نال تنہاندے جاوے
اوسے وانگوں اٹھ کر لوے عاصا پکڑ لیاوے
موسیٰؑ نام سداوے اپنا کردا نقل انہاندی
لاشاں کڈھ جدوں دریا نے سٹیاں اتر کنارے
اُسدی لاش نہ پھٹی ہرگز قدرت رب گرامی
تیرے پاروں بخشیا اساں اس کافر دیتائیں
تیری شکل وٹاون کارن شرم اسانوں آئی
نام طفیلوں کافر تائیں ملیاں جنت جائیں
نقل اتارن کارن اسنوں بخشش ربدی ہوئی
نا بخشیئے تا عمل پہاڑاں وانگ بروت اڈاوے
اصل محباں والا درجہ وچہ حساب نہ آیا
تابعداری کرے تنہاندی داخل وچہ مقبولاں
دوزخ طرف چلاندہاں اسنوں شرم خداوند کردا
کوڑا سچا تاں بھی کیتا ویس محمد یاندا

رحم کریسی شرم رکھیسی نال ایمان مریسی
ہن اکثر مومن نام سداون کردے ریس کفاراں
مُنھ تے ہک وانگ یہوداں لبودی پھرن رکھائی
وانگ اکالیاں ہکناں بھایاں مُچھاں طول ودہایاں
مَنْ تَشَبَّہَ بِقَوْمٍ فَھُوَ مِنْھُمْ نبی بناوے
اینویں ہور ہزاراں کردے بدعت والے چالے
نیکاں ریس کمے ہے جو مومن نیکاں ساتھ سدہاوے
بس پذیتوا اللہ مالک جدوں حضور بلاسی
نال طفیل رسول اللہ دے جنت جا گھہ دیسی
شکلاں تھیں بدشکل ہو جاون جنہاں خدا دیاں راں
ہکناں منڈیاں شکل بنائی داہڑی چھٹ کرائی
جیونکر لباں رسولؐ رکھایاں تنہاں پسند نہ آیاں
سکھ بنے جو سکھاں وانگوں مچھاں طول ودہاوے
مومن قبریں منتھا ٹیکن ہندو جان شوالے
بریاں ریس کریسی جیہڑا نال انہاں دے جاوے
چنگا بھاویں مندا ہوسی آپے نکھڑ جاسی

ذکر تکبر چہارم قارون

چوتھا کبر کیتا قارونے راوی ذکر لیایا
حضرت موسیٰؑ نوں جس ویلے رب توراۃ پہنچائی
تاوچ جناب الٰہی موسیٰؑ عرض سوال سناندا
بھیجیا تُرت خداوند باری جبرائیلؑ حضوری
بوٹیاں ترت نبی دے تائیں جبرائیلؑ بتایاں
پتل نوں ایہ سونا کرسن چاندی تلبے تائیں
حضرت موسیٰؑ ترت شخصاں نوں بوٹیاں ایہ سمجھایاں
ہک کالوت جو بھین موسیٰ دی مریم جس گھر آہی
تیجا سی قارون نبی دا دادے پوتا بھائی
یوشع نے کالوت دوہاں اوہ بوٹیاں جدوں ڈھونڈ ہایاں
اپنا بھیت نہ دتا اس نے کیا بوٹی میں آندی
موسیٰ نوں اوہ تریہاں شخصاں بوٹیاں دتیاں بھائی
سونے چاندی نال رسولاں مول پیار نہ پایا
سنو حقیقت جد قارونے اوہ کرتوت کمایا
حاضر ہو کر پیغمبر نوں کدی نہ شکل دکھاندا
جیوں قصص الانبیاء دے اندر لکھیا ہویا پایا
سوہنا کر کے رکھنا اسنوں ہویا حکم خدائی
سونا جیکر ہوندا یارب اس تے چاہڑیا جاندا
تاجو کیمیا جوڑن والی دسے اٹکل پوری
اے موسیٰ جو ایہ تدھ تینے آپوچ ملایاں
سونے چاندی دی ایہ ولگت دسی خالق سائیں
ڈھونڈ لیاؤ جنگلوچوں جس ویلے ہتھ آیاں
دوجا یوشع پُت مریم دا خاص رسول الٰہی
چوتھی پشت بنی یعقوبؑ نوں تس پیدائش آئی
نال فریب قارون انہاں تھیں ویکھ دلیوچ پایا
اٹکل نال پچھاتی ہر اک بوٹی انہاں دوہاندی
موسیٰؑ صرف ضرورت کارن تھوڑی چیز بنائی
ساڈے نبیؐ نہ اُحد قبولیا سونا بن کر آیا
باغی ہو کے موسیٰؑ کولوں اپنا آپ چھپایا
سونا چاندی گھر اپنے وچ جیہے ہمیش بناندا

کیمیاگری وچوں کئی اس نے کیتے جمع خزانے
جس دی حد شمار خدا بن ہور نہ کوئی جانے

ابن عباسؓ کہے عبداللہ رضی اللہ تعالے
سٹھ مزدور زور آور اسدیاں کنجیاں چاونوالا

وچہ تورات جے کنجیاں اسدیاں ساریاں جمع کچیون
کہن مفسر نال اٹھاندے ستر اوٹھ لدیون

ہر کنجی دا وزن بتاون دو رتیاں دو ماشے
اتنا ہولا وزن اٹھاندا سمجھو نال قیاسے

ستر ستر گنج خزانہ ہک ہک کنجی کھولے
اگوں آپ حساب کریسن دانا واندے لوٹے

کرن روایت جد قارون نے اتنی دولت پائی
عظمت ربدی بھلی اسنوں آیا وچہ اوچپائی

دگا کرن تکبر چاوڑ بھریا نال غروراں
لوکاں تائیں کیڑی سمجھے جیوں عادت مغروراں

جمع ہوئے لکھ گنج خزانے خدمتگار ہزاراں
یاد نہ رہیا منعم اپنا وتیاں جس بہاراں

نال حقارت موسیٰ دیول نظر تکبر بھاوے
جیوں اج حکم رسولؐ تائیں جانن دنیا والے

کھا کھا رزق حرام بیا جاں لٹ لٹ مال بیگانے
رب نبیؐ دے منکر ہوئے کیتے رب دلوانے

رب فرمائے میرے باجھوں ہور اللہ نہ کوئی
اوہ غیر خدا نوں سجدہ کردے مار خدا دی ہوئی

رب فرمائے بیٹوں پوچھو کرو عبادت میری
اوہ جسنوں چاہن پھرن پوجیندے دتی رزق دلیری

ایہ سب فساد وگاڑ رزق دا رزق اتھلاں دیندا
جیکر زور شر عدا ہوندا ایہ گل کون کر یندا

جتھے زور شر عدا اوتھے جاکر ویکھو بھائی
کون کسینوں سجدہ کردا باجھوں ذات خدائی

خاص مقام مبارک جتھے پاک نبیؐ سرور دا
روضے پاک نبیؐ دیتائیں سجدہ کوئی نہ کردا

سجدہ کرنا ہور کسینوں جیکر جائز تھیندا
پہلوں پاک نبیؐ دیتائیں سجدہ وچ کچیندا

یا وچہ حدیثاں سرور عالم خود ارشاد کریندے
جے ارشاد کیتا تا کیوں نہیں عالم لوک دسیندے

جیونکر ایتھے قبراں اپر جاہل متھے لاون
جیکر کمن ملنے جا کے پھیر نہ خیریں آون

بس میاں سب رج وگاڑاں شامت مال ہوائی
جیونکر خبر قرآن مجیدوں کردا اللہ سائیں

وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ فَيَقُولُ ءَاَنْتُمْ اَضْلَلْتُمْ عِبَادِيْ هٰٓؤُلَآءِ
اَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيْلَ ؕ قَالُوْا سُبْحٰنَكَ مَا كَانَ يَنْۢبَغِيْ لَنَآ اَنْ نَّتَّخِذَ مِنْ دُوْنِكَ مِنْ اَوْلِيَآءَ
وَلٰكِنْ مَّتَّعْتَهُمْ وَاٰبَآءَهُمْ حَتّٰى نَسُوا الذِّكْرَ ۚ وَكَانُوْا قَوْمًۢا بُوْرًا ؕ پ ۱۸ رکوع ۱۷

روز حشر جد اٹھن مشرک غیراں پوچھن والے
پوچھا جنہاں کریندے آہے اوہ بھی اٹھسن نالے

جیونکر ولی یا نبی کوئی یا ہور بزرگ غفاری
طعنے طور تنہاندے کولوں پچھسی خالق باری

ایہ بندے میرے تساں بھولائے اوجہڑا رستے للے
یا آپے بھل کو راہ پئے تے بدھے راہ بھولائے

عرض کرن تدھ پاکی یارب اساں نہ کسے بھولایا
ایپر تدھ انہاں نوں یارب دتیاں مال متاعیں
وعظ نصیحت ذکر تنہاں نوں یاد نہ رہیا کوئی
نبی ولی سب اللہ لگے کرسن ایہ پکاراں
آپ جے تے تدھ مال اونہاں نوں دولت مند بنایا
کرتا کیداں وستی اساں تیری تابعداری
جو من بھاناں کیتا اونہاں عیراں رہے لوچیندے
رج وگاڑتے دولت بیشک ربدی یاد بھلاوے
جیونکر دولت قارون نوں بخشی پاک الٰہی
رب نبی دی ہرگز منوں لوڑ نہ رہگئی کوئی
جو دل آوے میر یتائیں پھرساں چین اوڈاندا
تابعداری بھلی ساری حضرت موسےٰ والی
کرن روایت ایسا ہک قارون محل پوایا
بہت عجائب کنگرے اسدے دوروں چمک وکھاون
ستاک سنہری چھت روپہری کڑیاں لعلاں جڑیاں
کئی بخاچے تکیہ گاہاں زرّیں روشندا ناں
کتنے ہور علاوہ استھیں خوب مکان سوالے
بہتے اسرائیلی اس نے اپنے ساتھ رلائے
ہکدیہنہ سیر کرندی خاطر قاروں قصد اٹھایا
خوب آراستہ کرکے اوہ بھی اپنے نال نکالی
نال جواہر جڑت اونہاں نوں پٹیاں لک پہنایاں
تاج مرصع سراپنے تے بھاری قیمت والا
کل امیر وزیر اکابر ہوئے جمع دوالے
شوکت شان بنایا پورا عظمت دھوماں دھامی
کئیاں دے دل زینت اسدی دیکھ نہ رہے ٹکانے

بھی تیرا بیا ہجہ نہ لائق سالوں دوست پھڑن خلایا
نالے پوان انہاں ندیاں تائیں بھگئے اوہ تاہیں
ہوگئے اوہ مغرور تمامی دولت غالب ہوئی
ساڈا دوس نہ کوئی یارب سب رزقدیاں ماراں
اُنھے کیتے رزقاں تاہیں تیرا حکم بھولایا
جڈھی انہاں نوں رزق خماری ساڈی بات وساری
جیکر مفلس ہوندے یارب بھی کجھ خوف کریندے
اس منزل وچہ آیاں ہویاں کوئی بچکر جاوے
اس جا تا جو میر یتائیں ہوگئی بے پرواہی
پاس میرے ہن دولت دنیا بہت اکٹھی ہوئی
بھل گئی تورات تمامی نیڑے مول نہ جاندا
پکڑی آ قارون تمامی مغروراندی چالی
اُسنے گنداں بلندی اسدی سونا اپر چڑھایا
لعل جواہر ویکھن جیکر صدقے صدقے جاون
کئی قسماندیاں وچہ بنایاں بیٹھکاں بارہ دریاں
تخت مرصع وچہ گھتایا مسند بادشہانہ
کئی ہزاراں نوکر چاکر پہرے دار کھلائے
دنیا لالچ مگر ہزاراں دین ایمان کھڑائے
عجیب لباس تے زیور اپنی عورت نوں پہنایا
ہور ہزار غلام تے لونڈی کمر مرصع والی
کجھ سجے کجھ کھبے اسدے بڑیاں صفاں بنایاں
پا کر شہر مصر دے اندر چلیا پھرن موکلا
کئی پیادے اگے پچھے دوڑن بھجن وانے
ویکھ حیران تعجب ہوئے مصری لوک تمامی
طالب دنیا دنیا اپر ڈگڈگ پون وھگانے

آکھن واہ واہ قسمت اسدی رب بلند بنائی
رکھدیاں پیاریاں زینت اسدی اسدن خاک نہ جاتی
اس دنیا دی زینت نالوں زینت حشر زیادہ
کرن روایت اُسدن قاروں بہت خود لوچہ آیا
آکھ دیہو قاروںنے تائیں حکم اساڈے پاروں
اتنا مال اکٹھا کرکے آپے نہ دب جاوے
اک ہزار روپئے وچوں اک روپیہ بھائی
مال زکوٰۃ ہزارواں حصہ دیوے مسکیناںنوں
جس مومن دے گھر وچہ ہوون نقد روپئے چالی
ایہو حکم جو زیور گہنا ہووے سونا چاندی
جیونکہ برتن ورتن والا کپڑا پاون والا
کھاون کارن والے ہوون تو ڑے سیکیاں منانیدے
وافر چیزاں اُپر بیشک رب زکوٰۃ ٹھہرائی
چالیاں کولوں گھٹ نہ ہووے پورا سال لنگھاوے
وچہ بیائیاں دسواں حصہ جسنوں عشر بتاون
وچہ شریعت دینی ناہیں فرض زکوٰۃ جنہانوں
کل احوال مفصل کرکے جیکر دساں تینوں
حضرت موسیٰ قاروں نوں جد حکم زکوٰۃ سنایا
جیکر کدیں ہزارواں حصہ دیواں سارے مالوں
کئی خزانے خالی ہوسن جے ایہ لوٹی پاواں
موسیٰ تائیں آکھن لگا میں نہیں عمل کریندا
ربلے نام لٹاواں کیونکہ اتنا مال خزانہ
کس گلوں رب میرے اُپر اتنا ڈنڈ لگایا
دولت اوس نہ دتی مینوں ایہ میں آپ بنائی
اس جاتا جو رب تھیں وکھرا میں ایہ مال بنایا

سانوں رب دیوے اینویں جیویں اس دولت پائی
آکھن یارب دیویں ناہیں ایسی بُری حیاتی
صبروں اجر غریباں تائیں ہوسی فضل خدا دا
موسیٰ نبی کلیم اللہ نوں حکم خدا فرمایا
دیوے مال زکوٰۃ غریباں اک وی ہزاروں
کجھ شکر یہ دا دیرے دا مسکیناں ورتاوے
خرچ کرے مسکیناں اُپر ہویا حکم خدائی
جویں چلیہواں حصہ دینا حکم محمد یا نوں
ہک روپیہ مسکیناںنوں دیوے سال بسالی
جو اسباب ضروری ہوون نہیں زکوٰۃ تنہاندی
یا آٹا گھوڑا اُنجر ٹٹو چڑھ کر جاون والا
فرض زکوٰۃ نہ کیتی اللہ ہرگز وچہ اُنہاندے
زیور خواہ ضروری ہووے کرے زکوٰۃ ادائی
کیمے ادا چلیہواں حصہ ویکھو فقہ فتاوے
چوپایاں دا حکم علیحدہ اہل شرع فرماون
یعنی رب زکوٰۃ بنائی خاص حلال تنہانوں
طول کتاب ہوجاوے اتنی فرصت ناہیں مینوں
امر الٰہی سنکر اس نے دلوچہ فکر دوڑایا
لیجاسن مسکین زیادہ کئی کروڑاں نالوں
ہیں کم عقل نہیں کیوں اتنا ضائع مال ونجاواں
اپنی ہتھیں کھٹیا ہویا کون کسینوں دیندا
میں نہیں دیندا میں نہیں دیندا اکہن لگا دیوانہ
دس کھاں رب تیرے میں پر کیا احسان کمایا
مال میرے لوچہ رب تیریدا دخل نہیں کجھ بھائی
مُکھے باہجوں گکھ نہ بن دا ایہ قیاس نہ آیا

سوکھا ٹکڑا جس بندیوں کجھ دناں ہتھ لگدا
چار دہاڑے جسدے گھر وچ امن آسائش ہووے
سچ اکھان کہیا داناواں جیں گھر ہوون دانے
سنیاں جد قارون نبی تھیں امر زکوٰۃ پیارے
کہندا وچ زکوٰتاں اتنا میں کیوں مال ونجائیں
حضرت موسیٰ دسیا اسنوں ہور آسان طریقہ
جیکر اس زکوٰتوں تینوں ہوندا بہت خسارا
سونے چاندی برتن تیرے جدوں بنائے جاندے
اوہ کنکر تے سارے اٹھاندے جے دیویں فقراواں
قاروں کہندا جے اوہ دیواں رب مینوں کی دیسی
قاروں کہندا جنت دی پرواہ نہ میرے تائیں
جیوں جیوں حضرت موسیٰ صاحب نرمی سخن الاوے
اوڑک ہکدن شامت اُپر دل اُسدا اسی چاہندا
اپنے پاس سدائی قاروں ہک بدکار زنانی
بہتاں غر کر آکھن لگا اس عورت دے تائیں
نت کہے اوہ میر بنائیں بند دیہہ زکوٰتاں
کیوں میں اُسدے آکھے لگ کے مفتی مال ونجاواں
موسیٰ جس مجلس اندر ہوشی دے وعظ سنا ندا
لوکاں تائیں سد اکٹھا وعظ نصیحت کردا
میر بنال زناہ خود کیتس پیغمبر سدوا کے
اشرفی دیاں ہزار تے نالے زیور مال بہتیرا
جیوں جانے توں میرے اُپر چاہڑیں ایہ بھلیائی
قول اقرار ٹھہرا کے پکا عورت ہوئی روانہ
قاروں نے پیغمبر کارن حیلہ ایہ کیتا سی
جس دن پھیر پیغمبر ربدے مجلس اپنی لائی

ربدا خوف ہٹاوے دلتھیں ہر نوں مارن وگدا
کھوتا بھی تلوار نہ چاوے اوہ بھی وہر کھلووے
لوکا تنوں اوہ پاگل جانن بن دے آپ سیانے
وانگ دوگاڑے لگا اسنوں جگر ہویا دو پاڑے
اے موسیٰ میں رب تیریدا مول نہیں قرضائیں
مال زکوٰۃ نکالن والا سنتوں بار رفیقا
سوکھا حکم خدا دا تینوں دساں ہور نیارا
جتنے کنکر گھڑنے ویلے ڈگدے ہیٹھ اٹھاندے
تا بھی ادا زکوٰۃ ہو جاوے کہندا نبی سچاواں
موسیٰ کہندا جنت تینوں رب انعام کریسی
نہیں جنت لیندا نہ میں کردا مال اضائیں
تیوں تیوں فخر تکبر شوخی اسدی ودھدی جاوے
سپ دی موت جدوں آ جاوے رستے تے ہو بہندا
مکر فریباں فحشاں اندر آ ہی اوہ لاثانی
موسیٰ بہت اکایا مینوں کر کر وعظ سنائیں
ربدے راہ وچ خرچ کرندیاں دسدا مینوں باتاں
جیتوں مدد کریں تا تینوں گل اکو سمجھاواں
اُچی بول سناویں اوتھے ہے ایہ فسق کماندا
زانی آپ تمام عمر دا نہیں خدا تھیں ڈردا
ایسے اسدے لتھے جھاکے کوئی نہ اسنوں ٹھاکے
جے ایہ مشکل حل کریں تا خادم ہوساں تیرا
عورت کہندی اس گل اندر فرق نہ کرساں رائی
وعدے موجب دتا اسنوں دولت مال خزانہ
مجلس وچ شرمندہ ہوسی پھیر نہ وعظ سناسی
وعظ نصیحت سُننے کارن ہوئی جمع لوکائی

قاروں بھی اس عورت تائیں لیکے نال سدھاتا
جدوں زناہ دا مسئلہ آیا قاروں موقع پایا
آکھن لگا لوکا نتائیں کر کر وعظ سناویں
سُنیاں میں ہک عورت کولوں تیرا گل حوالہ
حضرت موسیٰ کہیلجہ میں کیتی ایہ بدکاری
تاپھر قاروں نال چالاکی عورت حاضر لیایا
جسدم پیش کلیم اللہ دے آئی اوہ زنانی
چاہندی سی جو اوہ گل آکھاں جو قارون سکھائی
ایسی ہیبت دلوچہ اُسنوں والی اللہ باری
بُرقعہ جاہ جلال نبی دا اُسدے اُپر آیا
آپے شان کلیم اللہ دی لگی کہن زبانوں
میں ہاں بندی ہک اللہ دی جو صفتاں نداسائیں
توڑے اسرائیلیاں اندر ہے میری بدنامی
جو گل کرساں سچی کرساں جھوٹھ نہ مُول الاواں
سچ نبوت ربدی طرفوں اس پہ نازل ہوئی
جیہڑی گل قارون الاوے بالکل جھوٹھی جانو
دنیا لالچ دیکے مینوں سی ایہ جھوٹھ اکھاندا
مجلس دلوچہ قاروں تائیں کیتا اس بے بھرماں
جسنوں رب ذلیل کریندا غالب حکم کریندا
جسنوں عزت دینی چاہے اللہ مالک سائیں
چیر و نجن دریا نتارو جیکر تخت ٹکانے
جاتا سی قاروں جو موسیٰ بہت بے عزت ہوسی
بخشی عزت موسیٰ تائیں اللہ پاک تعالےٰ
سنو حقیقت جد قاروں نے ایہ بہتان اٹھایا
ہند بیہوش ڈگا منبر تھیں ایہ گل دلوچہ آئی

کر کر وعظ سناوے لوکاں موسیٰ نبی ربانا
نال دلیری مجلس اندر اس نے شور مچایا
آپ زناؤں باز نہ آویں منہ دے فعل کماویں
ثابت ہویا تیرے اُپر عیب زناہیاں والا
ایسے ویلے حد شرعی ہیں پر ہووے جاری
نال اشارے کہندا اُسنوں جیونکر متا پکایا
دیکھ پیدا ہیرا کیونکر ہوئی رحمت پاک ربانی
جھوٹھے کلاموں اللہ مالک اسدی جیبھ بچائی
اس قارون نکارے والی تھلگئی گل ساری
جھڑیا قطرہ رحمت والا باطن صاف بنایا
دھرکے کن حقیقت میری سنیوں اہل ایمانوں
پاک گناہوں کیتا جس نے قوم رسولاں تائیں
ایہر ایسیں مجالس اندر کہیاں سچ تمامی
حضرت موسیٰ نبی اللہ دا ہے محبوب سچاواں
قسم خدا دی نال میرے اس بُرا نہ کیتا کوئی
اس کمبخت دے کہنے اُپر مول یقین نہ آنو
ایہر خوف کراں جو ہیں تھیں دوزخ گیا نہ جاندا
جیہڑا لبھے اوہا آکھے تفٹے منہ بے شرماں
تُجن بھی تس دشمن بندے کوئی نہ ہام بھریندا
ویری بھی تس دوست بنکے کردے پھرن ثنائیں
نہیں تاکشتیاں تتے پیدا ہیرا جاون ڈب مہانے
نہ سی خبر جو اُلٹی بھنڈی گل میرلوچہ لوسی
رب رحیم کریم پیدا ہیرا عزتاں رکھن والا
حضرت موسیٰ سُنکے اُتھیں حیرت اندر آیا
چنگی ایس نصیحت والی کیتی حق ادائی

میں اسنوں احکام سناندا جنت راہ دکھاندا — الٹی ایہ مین میرے اتے جھوٹھی تہمت لاندا
آہو بھائی مرد خداوے سچ مثال سنائی — چنگیاں تھیں چنگیائی ہووے بریاں تھیں برائی

حکایت

کسے ولی نے ڈبدا ڈٹھا اک اٹھوہاں بھائی — ویکھ نمانی حالت اسدی شفقت دلوچ آئی
فکر کیتا جو کڈھن کارن ڈبکے نہ مرجاوے — بھلیاں تائیں لاج بھلیری برا نہ ہرگز بھاوے
ولی خداوے کڈھن کارن جد اسنوں ہتھ پایا — نال شتاب اٹھوہیں اسنوں زہری ڈنگ چلایا
کرکے ترس نکالن لگا پھر اوہ دوجیواری — پھر بھی سخت اٹھوہیں اسنوں ڈنگ چلایا کاری
ترجیواری پھر اس بزرگ ہتھ اسدے ول کیتا — پھر بھی ڈنگ اجیہا کیتا خون بدن دا پیتا
ہو حیران اٹھوہیں تائیں کہندا ولی خدائی — میں تیری بھلیائی کرداتوں میری برائی
بول اٹھوہاں آکھن لگا ولی خداوے تائیں — کم تساڈا نیکی کرنی ساڈا کم ایذائیں
ڈبدیاں تائیں پار چڑھاون کم تساڈا آیا — راہ جاندے دی چھپی کوناں رب میرے پڑ پایا
بھالوئیں جتنی حال میرے پر شفقت آوے تینوں — ڈنگ ماراندی چال قدیمی بھلسی ناہیں مینوں
بھلا کیتا رب تیرے تائیں کرے توں بھلیائی — میرا ہیں لیکھاں وچہ حضوروں رب لکھی برائی
ایہوئیں اسدن غموچہ ہویا موسیٰ نبی گرامی — میں اسدی بھلیائی کیتی اس میری بدنامی
لیبے غموچہ حضرت موسیٰ ایسا لرزہ کھایا — منبر تھیں چڑھ نبی خدادا دھرتی اپر آیا
جبرائیل خداوے حکموں آیا دوڑ شتابی — چک بہایوس گود اپنی وچہ اوہ مقبول جنابی
آیا صبر قرار نبی نوں وحی تسلی دیندا — یا نبی اللہ تیرے تائیں رب سلام الکھیندا
بعد سلاموں تیرے تائیں امر کیتا رب باری — حکم تیرا ہی تابع کیتی میں اج دھرتی ساری
جو کجھ بدلہ دینا چاہیں اس کافر دے تائیں — دتی اساں اجازت تینوں بیشک دیہو سزائیں
زمیں نمانی تیرے حکموں ہرگز سیس نہ پھیرے — جو توں کہسیں اولوئیں کرسی بدلے لیسی تیرے
سنکے حکم رہا نا موسیٰ شفقت دلوچہ آیا — جلدی کراں ہلاک نہ اسنوں دلوچہ فکر دوڑایا
پہلوں کراں نصیحت اسنوں جیکر ایہ من جاوے — جاوے بچ عذاباں کولوں نیک ہدایت پاوے
واہ سبحان اللہ رب کیسا بخشیا شان رسولاں — ہوندے جاوے دوزخ دے بول جان نہ دین جھبولاں
جاندیاں نوں بھی نال محبت راہوں موڑ لیاون — جیہڑے آپ دھگانے جاون اوہ ہر اپنا کھاون

حضرت موسیٰ قاروں تائیں کیتا حکم پیاروں
ہو جا مومن ہو جا مومن رستہ چھوڑ کفر دا
فخر تکبر تے مغروری تینوں نہیں چھوڑا نا
جیکر کریں اطاعت میری منیں حکم الٰہی
چھڈ چالاکی تے بیباکی بول خدا دی پاکی
سُن قارون کلام نبیؐ دی سخن بے ادب سنایا
جذبے نال زمیں دے اُپر ماریا جاسے تائیں
غضبوں بولیا نبی خدا دا دھرتی نوں فرماوے
نگھر جاون نال اوسیدے جو اس دے ہمراہی
سُنکر حکم نبی دا دھرتی ترت انہانوں پھڑیا
پکڑے گئے زمیں دے اندر رووَن ڈھاہیں ڈھاہیں
گِٹیاں تیک دھسے وچہ دھرتی تابعدار قارونی
رب امان دیوے جو اُسدن شور پیا وچہ دھرتی
ربدے حکم سہاریاں اُپر کریئے نہ مغروری
اِنَّ بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ خدا فرماوے
جاں اوہ قہروں پکڑن لگے تُھل وچن چھڑایاں
جد قارون ہوراندیاں نار ین دھرتی نے چھک لیاں
جس موسیٰ دے اُپر جھوٹھا سی بہتان لگاندا
اے موسیٰ وچہ تیرے ہرگز عیب گناہ نہ کوئی
میں جھوٹھا میں جھوٹھا آکھے توبہ توبہ پکارے
رب فرماوے جے ہکواری ساتوں عرض سناندا
سُتر واری موسیٰ پاسوں اس نے حاجت چاہی
یار آشنا جو قارونے دے آہے سنگی ساتھی
دھسدے جاون ہیٹھ ہیٹھاہاں لبھگئے گوڈیاں تائیں
آیا ترس ہارون ہوراں نوں تک کے حال انہاندا

چھوڑ محبت دنیا والی پا بخشش سرکاروں
نہیں تاہتے زمیں وچہ تینوں غرق الٰہی کردا
وقت وہانا ہتھ نہ آنا پھر تدھ ہے پچھتانا
دین دُنی دے اندر تینوں ملسی عزت شاہی
کی وڈیائی کرنی جوگا عاجز بندہ خاکی
سخت جوابوں پیغمبر نوں جوش دلیں وچہ آیا
کنب گیا سب طبق زمیں دا ڈول گیاں سب جائیں
کرئے غرق قارون نکارا جلدی دوزخ جاوے
بے فرمانی کرنے بدلے پاون قہر الٰہی
سُن ہمراہیاں قاروں تائیں سخت شکنجہ چڑھیا
ویکھدیاں نوں دہشت آئی منگن کھلے پناہیں
تخت سمیت گیا دھس قاروں پائی سخت زبونی
محشر وچہ بھی رانج نہ ہوسی جو اسدے سر ورتی
جاں اوہ پکڑن اُپہ آوے پکڑ کریندا پوری
ڈاہڈی پکڑ خدا تیریدی جد پکڑن تے آوے
سب مستایاں تے وڈیایاں جاندیاں نظر نہ آیاں
شیخیاں شوخیاں یاد نہ رہیاں اکھیں اُگھڑ گیاں
اوسے حضرت موسیٰ نوں پھر رو رو عرض سناندا
کرو معاف غریباں تائیں جو گستاخی ہوئی
اینویں رو رو کرن پکاراں اسدے سنگی سارے
بیشک ساڈی رحمت پاندا غرق نہ کیتا جاندا
جے ہکوار اساتھیں چاہندا ہوندا فضل الٰہی
وانگ شکنجے وچہ زمیں دے سبھناندی جند پھاتھی
لوک دوالے ویکھنوالے ڈر گئے تھاوَں تھائیں
بھائی اپنے موسیٰ لگے عرض سوال سناندا

یا حضرت ایہ کنوں برادری ہین اساڈے بھائی
ایہ گل سُن کے موسیٰ تائیں آیا جوش زیادہ
کیتا حکم زمین دے تائیں پکڑ شتاب انہانوں
سُن فرمان نبی دا دھرتی چھکیا ہور ہیٹھاہاں
حالو حال پکارن کوکن پاون ڈنڈ کہائیں
قارون نوں جد گل گل تائیں رب نگہار دبایا
آکھن لگا اے موسیٰ تدھ ایہ کی ڈھنگ لگایا
تاجو استھیں پچھے اسدا سارا مال دباواں
ایہ گل سُن کے غیرت کیتی رب غیور تعالےٰ
بھیجیا جبرائیلؑ حضوروں پاک خداوند باری
جا قارون خزانے اپنے لے جا نال تمامی
سارا مال لیا کر کیتا جبرائیلؑ حوالے
دنیا اندر بھاویں جیسا جو کوئی عمل کماندا
جیوں قارون نے سونے چاندیاں بہت اکٹھیں کریاں
سارا بوجھ اٹھا کر سر تے دوزخ گیا موکالا
نوکر چاکر خادم سارے سنے امیر وزیراں
محل مکان جو قارون والے آہے جتنی جائی
نام نشان نہ رہیا باقی دنیا وچ انہاندا
کرن روایت جد دم قارون غرق ہویا سن نالاں
شکر خدا دا اتنی دولت پاس اساڈے ناہی
نکھر گیا زمین دے اندر سنے پیاریاں یاراں
موسیٰ تے ہارون دوہانتے ڈٹھا ایہ سب حالا
تھر تھر کنبے قہر الٰہوں خلقت ویکھنوالی !
کتنی مدت کیتی قارون خود لیوں نفس پرستی
انیویں جدوں خداوند باری پکڑن اُتے آوے

کرو معاف انہاں لئے تائیں جو کجھ عیب خطائی
مالیے جاسا اُپر زمین دے اوہ مقبول خدادا
دنیا اُپر رہن او نہاندا نا منظور اسانوں
دھس گئے سب گردن تائیں رہ گئے سیس اتاہاں
کون چھوڑاونوالا جسنوں پکڑے اللہ سائیں
مردی واری موسیٰ تے اس ہور فریب بنایا
دولت میری لٹنے کارن مینوں غرق کرایا
بھکھیاں اسرائیلیاں تائیں دولت منڈ بناواں
نبی میرے نوں طالب دنیا کون بناون والا
دھرو تی سر اسدے اُپر جتنی دولت ساری
مول نہ حاجت مال تیرے دی رکھدا رب گرامی
لے مردود کمائی اپنی لے وچ اپنے نالے
قسم خدا دی اسدے کولوں مویاں بھی نہیں جاندا
مرن لگا تا پنڈاں بجھ کے سر اسدے پر دھریاں
لیگیا نال انہانوں جو کوئی اسنوں منن والا
کل کچہری دوزخ اندر جا ملیاں جاگیراں
سارا قطعہ زمین دا پلوچہ کیتا غرق الٰہی
قہر الٰہی پوے جنہانوں ایسا حال تنہاندا
تُہنا شکر بجا لیاندا مسکیناں کنگالاں
نہیں تاں وانگ قارون اساڈا کردا حال الٰہی
لیگیا نار جہنم اندر اپنیاں تابعداراں
امت نوں دکھلایا ہوندا قہر خداوند والا
کسدی طاقت اُپر ول ویکھے پیش عدالت عالی
جاں رب پکڑیا ساعت اندر چھوڑ گئے کل مستی
سب تکبر تے وڈیایاں گھڑ لیوں پیش اوڈا وے

دولت مال تے نسلاں دا جے رب لحاظ کریندا
نالی عذاب قارون ہوراں نوں کیوں تصدیعے دیندا
دنیا اندر آسدے جیڈا دولت مند نہ کوئی
رب تورات کلیم اللہ دی یاد زبانوں ہوئی
سکا ساک نبی موسےٰ دا چاچے بیٹا بھائی
نافرمانی کرنے بدلے جال جہنم آئی
نسل رسولاں بیفرمانیوں دوزخ دھکے کھاون
کافر مومن حکم نبیاں وچہ بہشتاں جاون
بس میاں جے عزت چاہیں پکڑیں تابعداری
نہیں تا وانگ قارون تیرا بھی حال کرے رب باری
چارے ذکر تکبر والے ختم ہوئے اس جائی
پھر ہن حضرت یوسفؑ والی یاد حقیقت آئی
خواباں تِن جو یوسفؑ ڈٹھیاں اگے آکھ سنایاں
چوتھی خواب اگوں ہن آئی آکھ سناواں بھایاں

خواب ڈیدن یوسف علیہ الصلوٰۃ والسلام بار چہارم

قال اللہ تعالےٰ۔ اِذْ قَالَ یُوْسُفُ لِاَبِیْہِ یٰۤاَبَتِ اِنِّیْ رَاَیْتُ اَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَّالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَاَیْتُهُمْ لِیْ
سٰجِدِیْنَ ۰ قَالَ یٰبُنَیَّ لَا تَقْصُصْ رُءْیَاكَ عَلٰۤى اِخْوَتِكَ فَیَكِیْدُوْا لَكَ كَیْدًا اِنَّ الشَّیْطٰنَ لِلْاِنْسَانِ عَدُوٌّ مُّبِیْنٌ ۰

کہن مفسر دس برساں دا آہا یوسفؑ پیارا
وقت سحرے گود پدر وچہ ڈٹھا خواب اشارا
سوہنی رات جمعہ دی آہی عالی صفتاں والی
جس راتیں وچہ یوسفؑ تائیں رب ایہ خواب دکھالی
جس راتیں نوں لیل قدر دی اللہ پاک بنایا
سورۃ اِنَّاۤ اَنْزَلْنٰهُ وچہ جس دا رتبہ آیا
رب فرماوے درجہ اسدا کیا معلوم تسانوں
دہ ہزار مہینے نالوں اوہ منظور اسانوں
جو کوئی مومن رات قدر دی نفلاں وچہ گذارے
برس پچاسی جاگن نالوں ودھ عبادت پاوے
اوسے راتیں آدمؑ نوں رب قدرت نال اوپایا
اوسے راتیں پاک نبیؐ نوں رب معراج کرایا
اوسے راتیں نازل ہویا ایہ فرقان خزانہ
آپنے خاص حبیب محمدؐ سرور کل جہاناں
اوسے راتیں کئی لوکاں دی توبہ رب قبولی
لکھ ہزاراں نوں اس راتیں رب بخشی مقبولی
واہ وا رات مبارک آہی عالیشان گراہی
گل وڈے دیاں راتیں نالوں افضل اشرف نامی
چمکن نور قندیلاں فلکیں چاندنیاں رنگ لائے
تاریاں بھر فلکوں تک کے روگیاں روگ ونجائے
کرے بلند آواز نہ کوئی چپ ہوئی ہر جائیں
عیش آرام آسائش جگ وچہ مشرق مغرب تائیں
ستے لوک خوشی وچہ سارے نیندر غلبہ پایا
نقشہ شب معراج خدا نے یوسفؑ نوں دکھلایا
نازل ہوئی زمیں دے اُپر بخشش بے اندازہ
او گنہاراں کارن کھلا رحمت دا دروازہ
یوسفؑ نت کول سواوے اپنا باپ سوہارا
اس راتیں بھی کول پدر دے ستا یوسفؑ پیارا

چودھم وقت صبح دا ہویا ڈٹھی خواب پیاری
کُل جہان منور کیتا روشن نور الٰہی
چوداں طبقاں اندر جو کجھ باطن حال سمایا
ست زمین اسماناں وچوں لنگھی نظر اگاہاں
ہر طبقے وچہ جو جو حکمت اللہ پاک چھپائی
ملک کھڑے تسبیحاں اندر بولن حمد ثنائیں
ڈٹھا سب تماشہ یوسفؑ قدرت نال ربانی
وڈے بلند پہاڑ ہکی تے یوسفؑ آپ کھلوتا
گرد بگرد پہاڑ تمامی ٹھنڈیاں نہراں جاری
کر قسماں دے پنکھی بولن کر آواز پیارے
کھولے گئے درے اسماناں سُن فرمان حضوری
کیا اوہ نوری چادر آہی کیا اسدا چمکارا
استھیں پچھے کل ملکاں دے جتنے گنج خزانے
پھر کیا ویکھے جو چن سورج یاراں ہور ستارے
وانگ غلاماں جاپن دینہ چن یاراں تارے ملیتا
ویکھ تماشے سفنے والے جاگ نبی نوں آئی
وچہ حیرانی اُٹھیا یوسفؑ جیونکر ڈردا ڈردا
نال محبت پچھن لگا دس اے یوسفؑ مینوں
جاں یوسفؑ کجھ سُرت سمھالی ہوش ٹکانے آئی
سُنکر باپ پیارے تائیں فکر پیا دل بھارا
روندیاں ویکھ پدر نوں یوسفؑ کردا عرض تداہیں
معلم ہوئی اسدے وچوں مینوں بات بھلیری
یا تعبیر بتاؤ مینوں سُنکر میں بھی رواں
تاپھر باپ کہے تعبیراں یوسفنوں فرمایا
ایہ بھاری خوشخبری تینوں ہے الہام الٰہی

چھم چھم برسے نور فلک تھیں اُپر دھرتی ساری
چاروں طرفے شیشے وانگوں ہر شے دسدی آہی
ظاہر کرکے یوسفؑ تائیں اللہ پاک وکھایا
عرش فرش تک مخفی حالے ڈٹھے نال نگاہاں
یوسفنوں رب نال اکھیں دے پردہ کھول وکھائی
کردے ذکر طیور جناور صحرائیں دریائیں
کل عجائب نظری آئے لمی چھوڑ کہانی
سرمیرے اُتے تاج جڑاؤ لعلاں نال پروتا
سبزہ زاراں باغ بہاراں گھیر گیاں چودھاری
تسبیحاں تحمیداں اندر شاغل ہوئے سارے
بھی ہک حضرت یوسفؑ اُپر اُتری چادر نوری
جسدے نوروں طبق زمیں دا روشن ہویا سارا
سب زمینداں کنجیاں گھلیاں یوسفؑ پاس خدا نے
فلکوں اُتر یوسف دے اگے حاضر ہوئے سارے
نال ادب دے یوسفؑ اگے سبھناں سجدہ کیتا
نرم مزاج یوسف دی آہی خوالوں دہشت پائی
چُم کر باپ لگاوے سینے بہت دلاسا کردا
کیہوں ڈریوں کی سُفنے اندر نظری آیا تینوں
کل حقیقت بابل اگے کرکے عرض سنائی
چھم چھم نیر وساون لگا اوہ یعقوبؑ سہارا
یا حضرت ایہ سُفنہ میرا رووَن والا ناہیں
تُس روویں میں ہسناں چاہاں کی گل تیری میری
نہیں تاں ویکھ تساڈی زاری میں دلگیر نہ ہوواں
فرزندا ایہ مژدہ تینوں خالق پاک وکھایا
کرسی رب پیغمبر تینوں ملسی عزت شاہی

جونکر باپ تے دادے میرے پایا قرب حضوری
تویں برابر جلسی تینوں عزت عظمت پوری

چوداں علماں اندر تینوں عالم رب کریسی
تاجوراں وچ تیر بنائیں تخت حکومت دیسی

کل اولاد میری وچ ہوسی تیرا شان زیادہ
تسفنے اندر حاصل ہویا تینوں قرب خدا دا

اوہ جو سجدہ کردے تینوں دینہہ چن یاراں تارے
دینہہ چن اپنا ماپیو سمجھیں تارے ویر پیارے

یاراں بھایاں تیرے اگے جیونکر سیس نوایا
کسے دہاڑے اینویں کرسن جاں کوئی ویلا آیا

مائی باپ تیرا اوہ دونویں دینہہ تے چن نورانی
اوہ بھی ادب کریسن تیرا اے یوسف کنعانی

سارے ٹبر وچوں تینوں رب سردار بنایا
وحی برابر تسفنہ تیرا بابل نے سمجھایا

سن تعبیر بتاوے یوسفؑ ایسی خواب پیاری
صدقے جاواں پھر استھیں ڈولیں کر کر زاری

حضرت کہیا سن فرزندا ایسی خوشی نہ کوئی
جس دے حاصل کرنے اندر غمی نہ شامل ہوئی

مَامِنْ فَرْحَةٍ اِلَّا وَ يَتْبَعُهَا تَرْحَةٌ

فرحت باجھ نہ فرحت جلدی نال سکھاں دکھ ہوندے
کنڈے خار نہ جھلئے جد تک پھل نہیں ہتھ آ ملدے

عسر پیسر تے ترمی سختی رلیاں ملیاں آیاں
جنہاں پایاں درد بلایاں عیشاں انہاں ہنڈایاں

لکھ مصیبت سر تے جھلن ڈوہنگے غوطے لاون
دختاں نال سمندراں وچوں مانک موتی پاون

فرزندا ایہ عیش آسائش مفت نہ کوئی پاوے
جو پاوے مر کے پہلوں اپنی جان گواوے

اے یوسفؑ اس خواب تیری نے جتنی خوشی دعائی
اسدی نالوں غمی زیادہ مینوں نظری آئی

خبر نہیں ایہ تسفنہ تینوں کیا تکلیفاں دیسی
استھیں پچھے اللہ مالک تینوں شاہ کریسی

کرے نصیحت باپ پیارا حضرت یوسف تائیں
فرزندا ایہ خواب انوکھی دل دے وچ چھپائیں

دسیں نہیں بھراواں تائیں ایہ اسرار پوشیدہ
نہیں تاں تیرے حق وچ بھائی کرسن برا عقیدہ

بھایاں خواب تسنی جسویلے تینوں برا مناون
شیطوں دشمن سخت بندیاں اتھلے مکر کماون

مول نہ دسیں مول نہ دسیں باپ کرے تاکیداں
جنہاں بھیت نکالے باہر پائے دکھ شدیداں

شاہ منصور انا الحق کہیا کھولیا راز نہانی
سولی تے ٹنگوایا اسنوں غیرت پاک ربانی

اینویں جو کوئی بھیت سجن دا ظاہر آکھ سناندا
غیرت دے وچ جرمانے کولوں مشکل بچ کر جاندا

حکایت

شاہ کسے ہمراز بنایا اک وزیر سیانا
بہت محبت دوہاں دلاں نوں شوق دلیں وچ دہانا

جو مصلاحت کرنی ہووے شاہ اس نال کریندا
ہر کم وچ اکابر آہا نیک صلاحاں دیندا

ہکدن گوشے اندر شاہ نے اوہ وزیر بُلایا
کیتی شاہ تاکید جو ایہہ گل دسیں نہیں کسینوں
جاں کجھ روز گئے تا شاہ دی مرت وزیر بھلائی
کھل گیا اوہ بھیت شہانہ سُنیاں گل لوکایاں
شاہ حیران ہویا لوکاں تھیں پُچھن لگا بھائی
لوکاں کہیا وزیر تیرے تھیں ایہہ گل معلم ہوئی
ایہہ گل سُن کے شاہ دے تائیں چڑھیا غضب ودھیرا
اوسے وقت جلاد سدا کے شاہ فرمان سنایا
جس مجلس وچ آہی آسدی حدوں ودھ مقبولی
ہکو بھیت نکالن بدلے اسدی شامت آئی
لکھنوائے اس تختی وچ ایہہ گل لکھ لیاندی
مالک اپنے دا جو بندہ ظاہر بھیت نکالے
ایہو گل یعقوبؑ سکھائی بیٹے اپنے تائیں
متیں دے سمجھائے بابل یوسف رہیں پکیرا
جس ویلے ایہہ بابل تائیں یوسفؑ خواب سُنائی
یوسف دی متریئی آہی نالے سُکی ماسی
گل حقیقت یوسفؑ والی اسنے دل وچ پائی
آکھن لگی بابلنوں اج یوسفؑ خواب سُنایا
باپ کہیا اوہ یاراں تارے تیرے ویر پیارے
سورج چن جو نظری آئے تینوں اندر خواباں
گل بھایاں تھیں اللہ تینوں بخشیا منصب عالی
مالیا خالوں جد پترانوں دسیا حال تمامی
آکھن ہائے افسوس اساڈا یوسفؑ قدر نہ پایا
چھوٹا بھائی تک کے اساں کچھڑ چک کھڈایا
جیونجیوں اسیں لحاظ کریندے کر کے بابل جایا

دل اپنے دا بھیت پوشیدہ استوں کھول سُنایا
متکے غیراں پاس الاویں مخفی راز میرے نوں
اوہ بات جو پرتے والی لوکاں وچ دھمائی
ہکدے وچ تھیں سُندیاں انویں شاہ نوں خبراں آیاں
دسو لوکو کس تسانوں ہے ایہہ گل سُنائی
کسدی طاقت اسدے باہجوں بھیت نکالے کوئی
کون ہویا جس باہجھ اجازت بھیت نکالیا میرا
ایس وزیر نکالے تائیں سُولی دیناں آیا
اوسے مجلس اندر استوں پکڑ چڑھایا سُولی
بھی ہک تختی پھانسی ویلے شاہ اسدے گل پائی
جو کوئی بھیت شاہاندا کڈھے ایہو سزا تھیاندی
اکدن مالک اسدے آپ غیرت دی اگ بالے
نہ ایہہ بھیت نکالیں باہر نہ تکلیف اُٹھائیں
کیا جانے جو ایہہ گل آپے کرے کھلار ودھیرا
مالیہ خالوں جاگدی آہی شمعونے دی مائی
دیکھ پدھیرا اوہ ہن ماسی کیا متریر جگا سی
فجر ہوئی تا پتراں تائیں سگویں گل سُنائی
سورج چن تے یاراں تاریاں استوں سیس جھکایا
نال اوہدے تیرے اگے سجدہ کرسن سارے
اوہ ڈو مائی بابل تیرے کرن تینوں آدا باں
ایہہ تعبیر دسی پیغمبر اس دے سُنّنے والی
غیرت پاروں سب بھایانوں ہوئی بے آرامی
جتنا اساں پیار کمایا اُتنا اوس ستایا
اوس اسانوں اپنے دلتھیں پیش غلام بنایا
تیوں تیوں اوس اساڈے اتے کولڈا آن ٹھرایا

جاتا اساں جو نکڑا ساتھیں کرسی ادب سوایا
سخت ناراض ہوئے یوسفؑ تے غیرت شور مچایا
ہکنی آکھن جھوٹھا سفنہ یوسفؑ آن سنایا
اینویں وکھو وکھ کلاماں کردے سارے بھائی
جیکر آکھے پتراں تائیں اوہ نہ حال سناندی

آلٹ اس تے قدر اساڈا بابل کول گھٹایا
گل پیار جو یوسفؑ والا ساریاں دلوں بھلایا
ساڈا شان گھٹاون کارن بابل نوں بھرمایا
وچہ اسلدے مالیا خالق ایہ بنیاد جمائی
یوسفؑ نال عداوت ایڈی پوندی کد اہناندی

مقولہ مصنف

حضرت مالیا خالق اُپر ہرگز دوس نہ کوئی
نالے اکثر عورتاں اندر ہوندا عقل تھوڑیرا
صرف مثال سناواں تینوں جیونکر اگے بیتی
حضرت نوحؑ نبی دی عورت کیڈ فتور مچایا
پاس کفاراں کیتی اس نے خاوند دی بدخواہی
کافر نت تکلیفاں دیون منہ سر مار سجاون
عورت نت تماشہ ویکھے کافراں نوں مچھراوے
نوحؑ نوں خبر ہوئی جسویلے عورت دی بدخواہی
بھیجیا رب طوفان کفاراں آئی موت اہناندی
نازل ہویا اسلدے اُپر سخت عذاب قہر دا
خاوند اپنے دی جو عورت کرسی نافرمانی
خاوند دے فرماں نوں باہر جیہڑی عورت چلسی
حق زناں ندا خصماں اُپر اُپر زناں خصماں ندا

جیوں تقدیر ربانی آہی اینویں وارد ہوئی
بیوی نوں بے عقل بناواں ایہ نہیں مطلب میرا
اکو حضرت مالیا خالق ایہ گل ناہی کیتی
خاوند دی بے ادبی کرکے دوزخ ڈیرہ لایا
آکھے ایہ دیوانہ ہویا گلہ کریندی آہی
رسیاں بنھ گلاں نوں وچہ ہر یکن صلدے سخت پہنچاون
جاں اوہ نوحؑ نوں مارن لگدے کولوں چھپیاں چاوے
یارب کریں ہلاک اہناں نوں نبی دعا فرمائی
عورت نوحدی نال تنہاں دے گئی کھپا کے کھاندی
نبیاندا جو کہیا نہ منے اینویں ہو کے مردا
نوحدی عورت وانگوں اسدی ثابت بے ایمانی
جد تک خصم نہ راضی ہوسی دوزخ اندر جلسی
زناں لباس مرد و یکارن مرد لباس زناندا

قصہ حضرت لوطؑ علیہ السلام

اینویں حضرت لوطؑ نبی دی عورت چغلیاں کھاندی
نال کفاراں بدکرداراں اسدی مجلس ہوئی
سن میں تینوں تھوڑا جیہا اسدا ذکر سناواں
ہکدن لوطؑ نبی دے گھر وچہ باراں ملک نورانی

جو کوئی گل گھریدی ہوندے باہر وچ سناندی
خاوند دا اس بھیت نکالیا کافر ہوکے موئی
جیوں قصص الانبیا دے اندر نقل ثبوت لیاواں
آن اتھے مہماناں وانگوں قدرت نال ربانی

جیوں بے ریش نابالغ لڑکے سوہنیاں شکلاں والے
جاتا لوط جو ایہ کوئی راہی رات گزارن آئے
کافر قوم جو لوط نبی دی سی بدکار تمامی
مرداں نال کرن بد فعلی مرد پلید مکالے
ایسے خوفوں لوط نبیؑ نے اوہ مہمان چھپائے
عورت لوط کفاراں تائیں چوری جا کر کہندی
جیسی شکل اوہناں دیتائیں رب عطا فرمائی
سنکے خبر تمامی کافر دوڑ نبیؑ ول آئے
جہت لواطت منگن لڑکے کافراں شور مچایا
بیٹیاں میریاں حاضر بیشک کرو نکاح تہاںنوں
اوس زمانے مومن عورتاں جائز کافراں تائیں
کافر آکھن بیٹیاں تیریاں سانوں نا منظوری
پھر زورا کر کے وہانے سارے چاہیا ظلم کفاراں
جس کوٹھے وچ نبی اللہ دے اوہ مہمان چھپائے
تھر تھر کنبے نبی اللہ وانگے پیا دعائیں
راوی کہے فرشتیاں تائیں آہا امر رباناں
رت حملے جد ہوون اس تے پھر جا واقف کرنا
ساری رات کفار نبی نوں رہے ایذائیں دیندے
تیجی واری جدوں کفاراں آکر غلبہ پایا
آکھن لگا اے مہمانوں کی کریئے ہن چارا
نسن دی کوئی واہ نہ لگے ہرگز ساڈے تائیں
کہیا فرشتیاں انّا رُسُلُ رَبِّکَ اسیں رسول خدائی
صبر کرو تسیں یا نبی اللہ دشمن بدلے پاون
اسیں تساںنوں دسن کارن آئے خبر اگاہوں
چاؤ ڈیرا اس شہر تھیں ہور اسباب تمامی

اینویں بھیس وٹا کر آئے سوہنے چند او جالے
ڈر کے خوف کفاراں دے تھیں اندر واہ بہالے
جو کوئی لڑکا سوہنا ویکھن کر دے برا حرامی
رناں نال کر یندیاں رناں کم جو مرداں والے
مت کوئی ویکھ انہاں دیتائیں مندا فعل کمائے
ساڈے گھر اج باراں لڑکے نکے ڈٹھیاں بھکھ لہندی
ساری عمراں اندر ایسی شکل نہ نظری آئی
آکھن کڈھ اوہ لڑکے باہر جو تدھ گھر وچ چھپائے
غلبہ تک کے نبی خدا دے ایہ فرمان سنایا
لڑکے اوہ مہمان میرے گھر دیواں نہیں تساںنوں
شرع مطابق لوط انہاںنوں کیتا امر تدا ہیں
لڑکے اوہ لواطت کارن لینے اساں ضروری
حضرت لوط نبی دیتائیں دتیاں ڈاہڈیاں ماراں
ڈھاہن لگے اس کوٹھے تائیں لوہے تاک اوڈائے
یا رب ایہ مہمان اساڈے امن امان بچائیں
جلدی تساں نہ لوط نبی نوں اپنا حال جتاناں
اسیں فرشتے سنگی تیرے نہیں ڈرنا نہیں ڈرنا
کلی مر یندے کدی کتینڈے لوہے بھرن بھنیندے
عاجز ہو کر نبی خدا دا پاس فرشتیاں آیا
دوتی دشمن چار چوفیریوں وہڑ کھلے گھر سارا
رو رو نبی کرے فریاداں پیش خداوند سائیں
لَن یَّصِلُوا ایہ دشمن تینوں پہنچ نہ سکن کائی
نیڑے آیا قہر خدا دا کافر غرق ہو جاون
ہویا حکم تساڈے تائیں خالق دی درگاہوں
جلدی ابراہیمؑ نبی گھر ہوو ونج مقامی

آون لگا غضب ربانا ں اُس شہر دے اُتے
سُنی جدوں ایہ گل کفاراں ٹھٹھا انہاں بنایا
ایہ گل کہہ کے طرف فرشتیاں دوڑے کافر پاجی
جبرائیل خدا دے حکموں ہکو پھوک چلایا
دسنوں رہگیا سبھناں تائیں ہو حیران کھلوئے
منہ نہ رہیا نک نہ رہیا اکھ نہ رہگئی کائی
ویکھو لوط حویلی اپنی جادوگراں بہایا
نالے رو رو کہن نبی نوں کر کجھ حیلہ سازی
ماریا پر جبریل فرشتے اُپر موہاں کفاراں
دوڑے پھیر فرشتیاں دیول کرکے قصد بُرائی
لوہلیاں وانگوں کنبن لگے ہتھ پیران تنہاں دے
پھر جبریلؑ اوہناں دے تائیں ماریا پر دوبارے
پھر بھی قصد لواطت کولوں ہرگز باز نہ آون
بند کرو دروازے سارے اس شہر دے چل کے
پکے جندرے مار تمامی سارے شہر دوالے
گھر و گھری آرام کیتو نے جاکے گل کفاراں
وقت صبح دا نیڑے ہویا وعدہ جویں جنابی
چار فرشتیاں لوط نبی دا چایا اوتھوں ڈیرا
عورت اسدی رہی اتھائیں گھر اپنے وچہ روندی
جبرائیل فرشتے تائیں حکم کیتا رب باری
چھے شہر الوچہ رہندی آہی قوم کفاراں والی
اُلٹا کرکے ڈالیا ہیٹھاں حاطہ اوس زمین دا
تلویں مٹی اُپر آئی اُتلی ہیٹھ سدھائی
رب فرماوے پھر اس اُپر پتھر اساں وسائے
ہاویہ دوزخ اندر جاکے کیتا انہاں ٹکانا

اُلٹیا جاسی قطعہ زمیں دا لوک رہن سب ہُتے
کیہڑا شخص اساڈے تائیں مار گواون آیا
تا جو چلکے نال اوہناں دے کریئے دست درازی
آوندیاں دا منہ نک سارا اپنے وانگ سنجایا
نہ اگاں نہ پچھاں جوگے قید اتھائیں ہوئے
تا پھر رووݨ پٹن لگے ٹونڈے کفاراں پائی
جادو کرکے جنہاں اساڈا منہ تے نک اُڈایا
صحت ہووے تاکدیں نہ کرساں اسیں لواطت بازی
منہ نک ہوئے درست انہاں دے پھر چایاں اوہ کاراں
خشک ہوئے سب بدن انہاں دے طاقت رہی نہ کائی
ہو تائب پھر لوط نبی نوں عرض سوال سناندے
اوسے ویلے بدن انہاں دے ٹکڑے ہوگئے سارے
ہو لاچار نہایت کافر ایہ پھر متا پکاون
آپے مخبری خبر انہاں دی آن لوانگے بھلکے
اپنی طرفوں لڑ کیہاں تائیں ڈک گئے منہ کالے
ویکھاں کون پذیرہ فقیراں کس دیاں لیندا ساراں
ہویا حکم نبی دے تائیں بستر چک شتابی
ابراہیمؑ نبی دے گھر وچہ کیتا وچ بسیرا
بیفرماناں نال پذیرا اوڑک اینویں ہوندی
پنجہ مار اُلٹا شتابی دہرت انہاں دی ساری
سبھناں دی جبریلؑ فرشتے پٹ زمین اُلٹائی
ہرگز کسے نہ معلم کیتا پتر اک اُلٹیندا
مودھا ہوگیا قطعہ تمامی دیر نہ لگی کالی
سجیل منضود کرکے چنگے ہیٹھ دیائے
ستاں طبقاں ہیٹھ انہاں نوں لیگیا غضب ربانا

کافر عورت لوط نبی دی چغلیاں کھاونوالی
نابعداری حضر تدی تھیں باہر قدم ٹکایا
تابعداری نبیاندی تھیں جو کوئی مُکھ بھواوے
دونویں عورتاں پیغمبراندیاں ذکر جو ایتھے ہویاں
تابعدار رسولاں ہوکے جو کوئی امر منیدا
جیونکر بی بی حفصہؓ صاحب پکڑی تابعداری
کیتا شرم خداوند اسدا تابعداری پاروں
کون کمینہ میں ناکارہ لفظ بے ادب الاواں
اوہ ازواج رسول اللہ تھیں چوتھا حرم گرامی
اینویں تابعدار نبی دی مالیا خاتون ہوئی
حال یوسفؑ تے یعقوب بیدا جو کجھ اوس سنایا
اس بی بی دا ادب اسانوں اونویں کرنا آیا
چار حرم یعقوبؑ نبی دے چوہاں شان مساوی
جیوں یوسفدا ادب اسانوں اونویں اوسدیاں بھایاں
جیونکر ادب چوہاں یاراں اینویں ادب تنہاندا
سنو بیان جدوں یوسفدی مالیہ خاتون مائی
جدوں سناکر رخصت ہوئی شیطوں مکر کمایا
آکھن لگا سنو بھراؤ کی کجھ تسیں سوچیندے
جیوں اج بابل اگے اس نے کیتا گلہ تساندا
شکرے تساں نہ کنیں سنیاں شکوہ اپنا ہوندا
دشمن خاص تساڈا یوسفؑ ویر کماندا بھارے
سو پیار کروج اسنوں پھر بھی اوہ متر برا
مُنہ کہے اوہ بابل اگے میں سردار گرامی
وڈیاں ہویاں اسی تسانوں کیہڑا نفع پہوچایا
مالیا خاتون نے کجھ اگے پتر انوں سمجھایا

تاں کھاہاں سنگن ہوکر دوزخ گئی مکالی
خاوند دی بدخواہی کرکے دوزخ ڈیرا لایا
ساکٹ بھاویں جو کجھ ہووے دوزخ دھکیا جاوے
دوہاں بیفرمانی کیتی کافر ہوکے مویاں
توڑے غلطی ہووے اس تھیں رب معاف کریندا
اس کولوں کجھ غلطی ہوئی رب نہ مول چتاری
ایڈا شان اتباع رسولاں خالقدی سرکاروں
جسدا شرم خداوند کیتا میں کیوں ادب گنجاواں
تابعداری اندر جسدی گذری عمر تمامی
اللہ صاحب اسدیناں ئیں اخذ نہ کیتا کوئی
تابعدار لیوں اللہ صاحب اس تے پردہ پایا
دوجیاں حرماندا رب جیونکر عزت شان بنایا
ہکو جتنا ادب تنہاندا دسیا پکے راوی
جیہڑے گلہ اونہاندا کرسن دوزخ جائیں آیاں
غیر تیاندا توبہ باجھوں ہرگز کفر نہ جاندا
پتراں تائیں یوسفؑ والی خواب سناون آئی
بھبیس اونہاندے بنکر اوہ بھی پاس بھراواں آیا
کیہڑی گلوں یوسفتائیں تسیں پیار کریندے
جیکر آپ سیندے تسیں خبرے کی ہوجاندا
نہیں تاں اسنوں مارے باجھوں کیہڑا ٹھیر کھلوندا
چھوٹا مول نہ جانو اسنوں وڈیاندے سرمارے
سُرپیہ اوہ متر پرجگاوے چھوٹا نہ سمجھو میرا
سائے بھائی میرے اگے دعوی کرن غلامی
بیتھرنے جو گھر تھیں اسدا کرلیو مُنہ چلانا
پاکے تیل شیطان نکالے بھڑکدینوں بھڑکایا

پوری غیرت یوسف والی بھایاں نوں وچہ سمانی
جو کجھ الفت باقی آہی اوہ بھی اُٹھ سدھانی
سچ کہیا سی باپ پیارے حضرت یوسفتائیں
چھپتا اپنے بھایاں اگے خواب نہ مول سنائیں
بنت شیطان انہاں نوں دیتا ایں مکر فریب سکھاوے
کیکیں ڈولک نال تیرے مت مکر کمایا جاوے
اوہا بات ہوئی جیوں حضرت یعقوبے فرمایا
بھایاں خواب سُنی جھو پلے شیطوں مکر کمایا
جس دن دا رب آدم پاروں شیطوں دھک کڈھایا
اوسے دندا نال آدم دے ویرا بلیسے پایا
آدم نوں جا ٹھگریا پہلوں رد ہویا جس پاروں
نال فریب کڈھائیس اسنوں جنت دی گلزاروں
پھر اس ہی اولاد دے اُتے آوندا کر کر ہلے
اوہ کوئی نچدا اسدے مکروں جیدے بخت سونے
لعنت واجد طوق خدا نے بخشیا اسد بتائیں
کیتی عرض دعا تداس نے پیش خدا وند سائیں

قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ۵

یا رب روز قیامت تائیں مہلت بخشیں مینوں
حکم ہویا میں اس دن توڑی مہلت دتی تینوں
کہن مفسر اس گل اندر غرض آہی شیطانے
جو آدمیاں دے دلوچہ پاساں مکر فریب بہانے
دوجی غرض جو اللہ پاسوں ایہہ گل بھی سی چاہی
ہر بند لوچہ میر ہتیائیں دے توں دخل الہی
پاواں اثر ولانڈے اندر لوں لوں وچہ سماواں
نالے کوئی نہ ویکھے مینوں جیدی طرفے جاواں
پئی قبول دعا شیطانے وچہ جناب خدائی
ڈھ قدیموں نال آدم دے بس عداوت پائی
آپ ہویا ملعون لکارا ہوراں نال کریندا
ہوند چاہے نیکی دل ول ہرگز جان نہ دیندا
جیسا بندہ ہووے کوئی ایسا مکر کماندا
جس مجلس وچہ بیٹھن والا اوہا رنگ بناندا
عاماں تائیں عام اکھاڑے مجرے ناچ دکھاوے
خاصاں تائیں خاص مکانیں راگ طنبور سناوے
عاماں نوں شیطان چھکاوے حُقے وچہ بازاراں
تے خاصاں تائیں مسجد اندر لے بلا انسواراں
جاہل لوک عوام الناسوں کنجر بھنڈ سداون
عالم کنجراں طرف نہ جاون سد قوال گواون
راگ تماشے گلیاں اندر ویکھن عام گناہیں
تے ہما حجرے سنن مسیتیں یا حجرے خانقاہیں
بے علماں نوں باہر باہر شیطوں قبض کریندا
تے اہل علم نوں باہجھ مسیتوں راگ نہ لذت دیندا
ایہہ سب چیلے شیطان بناوے مکر فریب سکھاوے
جیوں والگس کہے نخیلی کڈھ ایمان لیجاوے
جس جاگہ کوئی قابو آوے ابلیسے نوں بندہ
اوسے جاگہ اسدے کولوں فعل کراوے مندا
راگ حرام جو آہیں مذہبیں کسے خلاف نہ پایا
لا مذہب اوہ کافر جس نے راگ حلال بنایا
صوفی نام سداون اجکل لذت لین حراموں
لاون لیک صفائی تائیں صوفیا کہوالے ناموں

جویں سیاہی لکھنوالی کالی نوروں خالی
لوک اسنوں روشنائی لوہن ویکھ جگندی چالی

نام زنگی کافور جویکر لوکاں نقل بنائی
اکھیواں نہی نام سداوے نور بھری روشنائی

بھیڈاں چال مثال جگتدی رسماں الٹ بناماں
جسدیاں اکھیں جاون لگن لوک اکھیندے انیاں

ایتویں صوفی اجکل والے نام دھراون مرشے
سن سن راگ سرودہ سارنگیاں اندر گائے کردے

معاذ اللہ انہاں صوفیاں کولوں ڈیوے رب پناہاں
رستہ ویکھ ہدایت والا جو ہٹ گئے پچھاہاں

راگاں دی گل توڑ نہ چاہڑی چھوڑ دتی ادھ لاہے
وچ زینت اسلام میرلیے ویکھے جو کوئی چاہے

خوب جواب مفصل اسوچہ دتے راگیا نتائیں
دوجے حصے وچہ انصافوں جا کر جھاتی پائیں

نال آیات حدیثاں ثابت شاہد فقہ لیاندی
انشاء اللہ جو کوئی پڑھسی جاسی میل ولاندی

ایتھے بھی میں وسدا تینوں جیکر فرصت پاندا
ایسر لتی منزل اندر سیر نہ کیتا جاندا

جھب اپڑ مردی خواہش کردا جو کوئی ٹے دوراڈا
گھر گھر دیوچہ جھگی پانی ناہیں کم اساڈا

جیکر حرف حرف دے اپر لگاں دین مثالاں
یوسف دا احوال نہ مکے اندر کتنیاں سالاں

عبدالستار مکائی اوڑک ایہہ کتاب گرامی
میرے کولوں مکنی ناہیں اندر عمر لمامی

شعر رسیلا سخن رسیلا عبدالستار ہوراندا
سچ پچھو تاں اسلے جیہا میں ہک سخن نہ آندا

شیطانوندی گل چھوڑ پئی سوا انگھیوں کس پاسوں
کر کجھ پند بھراواں تائیں شیطانی وسواسوں

ہر بندے نوں وسوسکھا دینا کم ابلیس شقی دا
سن میں ذکر سناواں تینوں ابراہیمؑ نبی دا

ذکر ملاقات ابراہیم علیہ السلام و شیطان علیہ اللعان

حضرت ابراہیمؑ نبی نوں جدوں خدا فرمایا
بیٹا اپنا دے قربانی ذکر پچھے جیوں آیا

تاں ابراہیمؑ پتر دیتائیں کہیا نال بہانے
اسماعیلا لکڑیاں کارن چل او جاڑ مکانے

لے ہک چھری تے رسا باہروں بالن کٹ لیاواں
ٹر پیا نال پتر نوں لیکے ربدا نبی سچاواں

پچھوں شیطاں مکر بنایا دلوں قیاس اٹھایا
جیکر ابراہیمؑ نبی نوں میں نا اج بھلایا

ہو جاسی مقبول زیادہ بیٹے چھری وہا کے
ہووے تاں اج روکاں اسنوں کوئی فریب بنا کے

تاجاجیاں شکل بنائی اس نے ویس مرد اکیتا
بیوی پاس خلیل اللہ دے پہلوں گیا چو پیتا

ہو غمناک بتاون لگا بیوی ہاجرہ تائیں
اے بی بی اج سر تیرے تے پئیاں سخت بلائیں

رووں اتھوں اپلیسے تھیں گل نہ کیتی جاوے
جیوں ساون دا بدل وسدا انیویں نیر وساوے

بی بی پچھیا وس اے شخصا کی دُکھ بنیاں تینوں
کنول تیرا اُپت پیارا سوہنا تے من بھانا
شیطوں آکھے لوتی کی جلنے اسدے وانے تلنے
ہے افسوس جو تیرا پتا ایں بھیت نہ وسیوس مُتوں لے
جیکر شک ہووے کجھ تینوں اکھیں چل وکھاواں
کیہڑا باپ بے ترس اجیہا پتراں ذبح کریندا
کہیا شیطان جو کوہنا اسنوں رب صاحب فرمایا
حاضر اسیں خداوند لگے اسدا حکم نہ موڑاں
ناامید ہویا شرمندہ شیطوں کنڈ ولائی
ابراہیمؑ اگیرے آہا اسمٰعیلؑ پچھیرے
آکھن لگا اے لڑکے کیوں مرنے تے دل آیا
اسمٰعیلؑ کہیا ایہ دونویں بالن کارن آندے
شیطوں کہیا ایہ گل جھوٹھی بالن غرض نہ کوئی
نال رسے دے بنھسی تینوں چھریوں ذبح کریسی
جیکر لوڑ حیاتی تینوں ایتھوں نس شتابی
پتراں تائیں باپ پیارے ذبح نہ کرن کداہیں
کہیا شیطان جو بابل تیرے خود مینوں فرمایا
تا اسمٰعیل کہیا جے کیتا حکم خداوند سائیں
گھول گھتاں ہِند راہ اسدے تھیں سر نذرانہ دھرساں
لگی چنڈ ابلیسے تائیں نٹھا لِتر کھاندا
رلیا ابراہیمؑ نبی نوں کہن لگا اس تائیں
ابراہیمؑ جواب دِتا ہیں اُپر پہلڑے جاواں
اس کہیا جو مطلب تیرا معلم ہوگیا مینوں
خواب اندر جس کہیا تینوں کوہ سٹ بیٹے تائیں
ہوش کریں مت پچھلی عمرے بیٹے دا غم لاویں

رو رو کہندا اُپت تیرا دا غم نہایت مینوں
بی بی کہیا نال پدر دے بالن لین سدھانا
کوہنے کارن لیگیا بیٹا اُپر پہاڑ فلانے
ساری عمراں ہلے تینوں درد غماں دے لوے
بی بی آکھیا میں اس گل تے مول یقین نہ لیاواں
خاوند میرا کوہے بیٹا عقل نہ شاہدی دیندا
بی بی کہیا جے رب فرمایا ساڈا عذر نہ آیا
بیٹے نوں قربانی دیساں راضی نامہ لوڑاں
پھر اسماعیلؑ نوں رستے اندر جا کر ملیا بھائی
نال ولاسے اسد پتا ئیں لالیوس وٹ بہتیرے
کسدی خاطر چھری لے رسا نال اپنے تدھ چایا
اینویں اسیں ہمیشہ باہر لکڑیاں گھِنن جاندے
باپ ولوں اج تیرے کارن قتل تیاری ہوئی
قسم خدا دی تیرے پتا ئیں بابل اج مریسی
ایہ گل سُن کے آکھن لگا اوہ مقبول جنابی
ڈنگا وال پتر دا ہووے پیو نوں بھاوے ناہیں
حکم کیتا رب میرے پتا ئیں پتر کوہنا آیا
اُسدے حکم کنوں سر پھیراں کیا طاقت میں تائیں
جے لکھ وار منگے سر میرا تا بھی عذر نہ کرساں
تا پھر کول خلیل اللہ دے نال شتابی جاندا
اے بڈھڑے کِت چلیوں مینوں اپنا حال سنائیں
ہے کجھ اوتھے مطلب میرا اپنی غرض مٹاواں
بیٹے نوں ونج کوہسیں اوتھے غرض ایہا کجھ تینوں
آکھنوالا شیطوں آہا دھوکھا مول نہ کھائیں
مت شیطان دے آکھے لگ کے پتر مار گوا ویں

ہوش کریں مت جھلا بن کے بیٹے چھری چلاویں
ایہ گل جدوں خلیل اللہ نوں آکھی اس لعینے
وٹے مار ہٹایا اسنوں ہو جا دُور لعینا
تیری بات نہ مناں ہرگز توں ہیں دشمن میرا
راوی ابن عباس بتاوے جو اصحاب نورانی
پہلوں مشعر جاگہہ دیو چہ ملیا وچ خلیلے
ایپر ابراہیمؑ نبی نوں طاقت بخشی سائیں
دوجی واری جمرے عقبیٰ ملیا وچ نبی نوں
اپنے بچیا نوں پچھلے جمرے ملیا وچ زکا را
چوتھی والی جمرے کبریٰ جاکر ملیا بھائی
تاں اس پچھا چھڈیا اسدا کھا وٹیاں ندیاں ماراں
جس جس جائی کنکر مارے ابراہیم پیارے
ابراہیم خدا دے فضلوں شیطوں دُور ہٹایا
عمل عبادت اپر ناہیں شیطاں کنوں رہائی
بندگی اتے عبادت بھاویں ہووے نیسے برساندی
ذرہ فخر کرے جو کوئی زہد عبادت یاروں

ابلیسے دا کہنا من کے اسدی جند وگاویں
لیا پچھان ابلیسے تائیں ابراہیمؑ نبی نے
میرے تائیں راہن آیوں توں شیطان کمینا
اساں خدا نوں دینا بچڑا متھا ساڑنا تیرا
ابراہیمؑ نبی نوں شیطاں ملیا چار مکانی
بندہ بن کے مگر نبی دے بھتاں کر کر حیلے
وڑھ گیا ابلیسوں اگے چھڈ گیا اس تائیں
ابراہیمؑ اُتھے ست کنکر مارے اس شقی نوں
پھیر نبی ست کنکر مارے ہٹ پرے مردارا
اوتھے بھی ست کنکر اسنوں مارے نبی خدائی
ربدا حکم خلیل اللہ نے منیاں نال پیاراں
اس اس جائی ہن بھی کنکر مارن حاجی سارے
جد تک رب نہ یاری دیوے بچناں مشکل آیا
جسنوں مالک آپ بچاوے اوہا بچدا بھائی
جیکر مہر نہ ہووے ربدی ہر شے ضائع جاندی
شیطوں وانگ ہووے منہ کالا خالقدی سرکاروں

حکایت

سن تینوں ہک زاہد والی دساں کھول کہانی
شہروں نکل عبادت کارن بیٹھا ندی کنارے
ہکدن سوچ دلیوچہ کیتی اس مقبول الٰہی
کہن لگا ہن بندگی میری بہت اکٹھی ہوئی
بخشش بنی گناہیاں کارن میں ہاں پاک گناہوں
بچیا رہیا فریب شیطانوں دھوکھا کدی نہ کھایا
اِتنا لفظ الایا زاہد پایا قہر الٰہی
جاں کجھ روز ہوئے اس گلنوں راوی ذکر چتارے

زہد عبادت اندر اسدی بہتی عمر وہانی
کتنے سال عبادت اندر اینویں اس گذارے
لگا کہن عبادت اپنی جو اس کیتی آہی
ربدی بخشش سندی مینوں لوڑ نہ رہگئی کوئی
عملاں بدلے جنت لیساں خالقدی درگاہوں
ڈر کے میری بندگی کولوں نیڑے کدیں نہ آیا
غیرت پاک خدا وند والی اوسدے اپر آئی
زاہد ہکدن ندی کنارے بیٹھا تسبیح مارے

اُچناچیت ندی وچہ آئی رُڑہدی ہِک زنانی
بانہہ اولارے چیخاں مارے وُلول غوطے کھاوے
حالت اسدی تک زاہدنوں رحم دلیو چہ آیا
جاں کجھ ہوش پئی عورت نوں پچھدا زاہد حالا
موت قریب ہوئے جیوں بندہ اوکھی گل کریندا
آکھے میں تیرڑی دیتا ئیں پیکیاں اج پرناہیا
ہمدوں ملاحاں بیڑی ٹھپی اُوہ وچالے آئی
ڈونگھے ہاڑ لنگھی بیڑی کوئی نہ باہر آیا
نیک نصیب ہے تیرے تُوں کمیوں مینوں نیک مہانا
باقی ہن توں میرے اُتے ہِک احسان کمائیں
کندھی اُپر پہنڈ اساڈا لمی واٹ نہ کوئی
ایہ گل کہنی اس عورت دی کھا گئی زاہد تائیں
چُک لے چلیا کنڈ اپنی تے زاہد اوہ زنانی
آہا اوہ شیطان نکارا عورت شکل وٹائی
کہندا سی جو میں شیطانوں دہوکھا کدی نہ کھایا
چاہے ٹرپا اسد بیتائیں زاہد آپر کندہاڑے
نال بدن زاہد دے چمڑم لگا بدن زنانہ
جیوں جیوں عورت زاہد تائیں نازوں ہتھ لگاوے
عورت مرد اکٹھے ہوون جس جاگہ وچہ بھائی
تے اوہ خود شیطان آہا اس کیتی شکل زناندی
لگے سی بارود آتوں پھر آتش شور مچایا
خالی عورت ہوئے تاہی لکھاں مرد پھساوے
سُنو حقیقت زاہد تائیں ایسی شہوت ہوئی
عورت تائیں آکھن لگا کرنوں مطلب میرا
عورت اسنوں آکھن لگی نال کمال دلیری

عجب لباس تے گہنا زیور صورت حُسن جوانی
جس کنڈھے تے زاہد آہا لوں رُڑہدی جاوے
باہوں پکڑ نکالیا اسنوں کنڈھے اُپر پایا
عورت کہندی کی میں دساں حالا دردان والا
اینویں اس عورت نے موہوں یاری سُخن نہ ویندا
ساہوریاں گھت ڈولی اندر بیڑی آن چڑھایا
سنے ملاحاں جنج اساڈی بیڑی رب ڈوبائی
میری اجے حیاتی آہی پانی روہڑ لیایا
جیکر توں نہ کڈھدوں مینوں میں بھی سی مرجانا
نام خدا دے چاکر مینوں پیکیاں نیک اپڑاویں
میں بھی تیری خدمت کرساں جو کجھ منگیں سوئی
زوہد عبادت اسدا سارا روہڑ دِتا رب سائیں
دلیوے رب پناہ پڑیا کولوں مکر شیطانی
اُسدا زوہد رڑہاون کارن سبب تجویز بنائی
تاہیں اوہ ازماون کارن عورت بن کر آیا
نال خوشی دے اس نے شیطوں چڑھیا مار کداڑے
شہوت غالب ہوئی اسنوں کیتا حرص دلوانہ
تیوں تیوں شہوت ہور زیادہ زاہد حرص ودھاوے
تریجا وچہ شیطان اونہاں دے ویندا آن وکھائی
کیوں نہ شہوت زاہد اپر زوری غلبہ پاندی
پیا اللہ زاہد تائیں پلو چہ سارا وِنجایا
جے شیطان ملے رن بنکے رب بن کون بچاوے
وِرد وظیفہ تسبیح منکا یاد نہ رہ گیا کوئی
نہیں تا تینوں ایسے جاگہ کرساں بیڑا بیڑا
صدقے جاواں عذر نہ کوئی توں میرا میں تیری

ڈب مُوئے سب ساہو رے میرے خاوند بھی ڈب مویا
خدمتگار ہوئی میں تیری رلمل عمر گذاراں
ایپر ہُن میں ڈبدی نکلی اجے نہ طاقت مینوں
کڈھ لیا اس جل زاہد دا کر کے مکر کما لاں
عیب آتے جو قادر ہو کے پھر نہ عیب کماوے
حضرت کہیا وقت جوانی جسنوں رَن بلاوے
زاہد عاجز ساری عمراں رن نہ ڈٹھی کائی
ہن اس تائیں عورت ملی ہینے یقین گوایا
جسدا ہتھ نہ پہنچے طلبیں وس نہ لگس کائی
ایسے ان اپڑے مومن ڈٹھے نیک ہزاراں
وقت جوانی باز نہ آیا کیتے عیب کروڑاں
مندی نظر نہ اٹھاں ویکھے اسدا بھلا نہ کوئی
گردڑ لنوں جیوں نظری آئی داکھ اچیری جائی
فجر ہوئی تا تھکاں سٹے داکھ ہوئی کوڑا ندی
اینویں زاہد تد تک آہا عیب گناہوں خالی
عورت نظر پئی جس ویلے عشقوں گھاتاں پایاں
القصہ پھر زاہد اسنوں لیگیا چائی چائی
گھر اپنے وچ داخل ہوئی عورت اوہ مکارہ
بہتی دیر ہوئی تا زاہد اندروں جھاتی پائی
سگوں شکل اوسے وی آہی حسن لباسوں لوری
ایہ شیطان فریب کمایا کر کے مکر ادائیں
ہک اگلی عورت آہی بندہ ہور نہ کوئی
عورت نوں ہتھ پاون لگا عورت چھری چلائی
زہد عبادت کم نہ آئے کر دا فخر جنہاں ندا
کہندا اسی ہن ربدی بخشش مینوں لوڑ نہ کوئی

فکر نہ کر ایہ دم تیتی دا تیرے جوگا ہو یا
ساری عمراں نال میرے توں مانیں عیش بہاراں
قسم خدا دی پیکے چل کے راضی کرساں تینوں
ویکھ زنانوں کئی لوکاندیاں ویہہ ویہہ پوندیاں کراں
نال صدیق شہیداں غازیاں عالی درجے پاوے
پھر اوہ آسدے عیبوں بچے دگدا جنت جاوے
شہروں نکل اجاڑاں اندر اسنے عمر لنگھائی
لگدے وس گناہاں کولوں بچنا مشکل آیا
پھر اوہ مارے دم نیکی دا فٹ آسدی وڈیائی
بڈھا کرے گناہوں توبہ تاہیں وچ شماراں
بڈھا ہو کے توبہ کر دا ہٹ گیاں جد لوڑاں
اکھیں والے برا نہ تکن تدوں بہادری ہوئی
ساری رات اس تھلے کٹنے ہرگز ہتھ نہ آئی
جیکر آسدے قابو آوندی سب مٹھی ہو جاندی
جد تک اس نہ اکھیں ڈٹھی شکل زنانیاں والی
ہن بچیا تا معلم ہوسن آسدیاں زہد کمایاں
جیہڑا شہر دکھایا عورت اوتھے وچ اپڑائی
کھلا رہیا دروازے اپر اوہ زاہد بچیا رہ
عورت ہور آہی اک اندر اسنوں نظری آئی
زاہد جاتا اوہا زنانی بیٹھی کر مغروری
آنگل ویکھے زاہد تائیں ہو گیا چھائیں مائیں
جلدی لوہا ماریا زاہد شہوت غالب ہوئی
چاک کیتا اس پیٹ زاہد دا مر گیا اوسے جائی
کافر ہو کے دوزخ اندر گیا کھپا کے کھاندا
ٹلاں بدلے جنت لیساں غیرت ربدی ہیئی

فخر تکبر اللہ اگے ہرگز پیش نہ جاندا
لیکھا کرے جو نال خدا دے آخر گھاٹا پاندا

حضرت کہیا عملاں باجھوں جنت کسے نہ جانا
اوہ کوئی جاسی جس دے اتے ہویا فضل ربانا

ذکر فریب ابلیسے والا ختم ہویا اس جائی
اگوں سنو بیان یوسفدا جویں روایت آئی

بھی یوسف دیاں بھایاں نوالا تینوں ذکر سناواں
آکھ پدا پیرا نال یوسف دے کیتی جویں بھراواں

تحقیق کردن احوال خواب برادران از یوسف و بشارت دیدن آنحضرت بار پنجم

سنو حقیقت نقرہ کاروں راوی ذکر لیایا
پتر انہوں جد مالیا خاتوں سفنہ وچ سنایا

بھی شیطان فریب بنا کے دسیا وچ انہانوں
اپنے نالوں نیواں سمجھے یوسف بہنے لساتوں

سنکر بھایاں آپسد وچہ ایہ صلاح پکائی
یوسف کولوں چلکر پچھیے خواب تینوں کی آئی

تاں پھر سب اکٹھے ہوکے یوسف دے کول آئے
جویں طریقہ وڈیاں بھایاں آن پیار کمائے

آکھن لگے اے محبوبا توں ساڈا دل جانی
بہت پیارا باپ اپنے دا توں مقبول ربانی

کیتا رب عزیز تساں وچ تمامی بھایاں
جھوٹھ نہ ہرگز جڑدا تینوں بہتیاں لجاں پایاں

اسیتھیں پچھے آکھن لگے رلمل سارے بھائی
سفنیاں اساں بشارت تینوں اللہ پاک وکھائی

کیا کجھ اوہ بشارت آہی دس اے برخوردارا
کیونکر تیرا اللہ صاحب کھولیا نیک ستارا

سن یوسف سر بیٹھاں سٹیا آہا وچہ حیرانی
جے میں خواب سناواں ہوسی پیؤ دی نافرمانی

نہ دساں تاں بھایاں اندر پوے فساد زیادہ
جھوٹھ کہاں تاں دوہیں جہانیں نبساں چور خدا دا

ایہو دلیلاں کردا یوسف بنی مصیبت بھاری
کیا جواب انہانوں دیواں امر ہویا لاچاری

تاں جو دوجی وار بھراواں پچھیا نال پیاراں
دس یوسف کیوں بیوس قیاسیں صدقہ بزرگواراں

صدقہ اپنے پیو دادے دا دس حقیقت ساری
صدقہ ابراہیم نبی دا مہر کرو یک واری

صدقہ جد اسحاق اپنے دا واقف کرو اسانوں
بھی بابل یعقوب نبی دا پاواں نام تسانوں

سنکر نام ابا اجدادوں شرم یوسفنوں آئی
دسیا خواب بھراواں تائیں فرق نہ رکھیا کائی

بھایاں سنکر خواب حوالہ دلوں یقین جمایا!
بیشک حضرت مالیا خاتوں جھوٹ نہ کجھ الایا

تعبیر اندے علموں واقف آہے بھائی سارے
غیرت دی اگ سبھناں اندر آ مارے بھڑکارے

یوسف صرف محبت کارن بھایاں خواب دسالی
الٹی انہاں نکالی دلتھیں الفت یوسفوالی

یوسف جاتا خواب سنایاں ہوسن ویر اگاہاں
بھائی الٹے گئے پچھاہاں اٹھ گیاں سب چاہاں

یوسف نے بھلیائی کارن سچی خواب سنائی
بھایاں تائیں ایسے فکروں نیندیں نیند نہ آوے
یوسف تائیں خبر نہ کائی بھایا ندا کی حالا
راوی کہندے جاں اس گلنوں پورا سال وہایا
یوسف دیاں انگشتاں نوں چشمے ہوئے جاری
نکل فوارے انگلیاں تھیں چلن وچ ہوائی
ویکھ بشارت حضرت یوسف دسیا بابل تائیں
ایہ اس تعبیر پتر نوں دسی مول نہ کائی
سی تعبیر جو کسے زمانے کال پویگا بھارا
استھیں پچھے یوسف اُپر بابل بہت وکا تا
اکھیں اگے یوسف تائیں ہر دم باپ رکھیندا
گھر دیاں کماں کاراں اندر رہن تمامی بھائی
جیونجیوں یوسف بابل اگے پاوے قدر ودھیرا
قدر یوسف دا بھایاں تائیں ہرگز مول نہ بھاندا
بنیامین تے یوسف دونویں آہے سکے بھائی
آکھن انہاں دوہاں تائیں باپ پیار کریندا

کیا جانے جو آلٹی منیوں پیش پوے تدبیر بائی
دن تے رات کرن منصوبے کیا ہن کیتا جاوے
بھائی اسنوں دتی پھردے دلتھیں دیس نکالا
پنجویں واری یوسف تائیں سفنہ رب وکھایا
ٹھنڈا پانی آب زلالوں کڈھیا اللہ باری
یوسف دیاں بھراواں اُپر جا کر پونے بھائی
سنکر بابل خوشیاں اندر ہویا چاہل چائیں
جان گیا جو مت اسکولوں جاوے نہیں چھپائی
بھایاں اُپر پرورش کرسی حضرت یوسف پیارا
اگے نالوں بہت محبت کردا نبی ربانا
ساریاں پتراں نالوں اسنوں ودھ پیار کریندا
یوسف تائیں باپ پیار اکم نہ وسدا کائی
تیوں تیوں غیرت بھایاں اندر کردی جاوے ڈیرا
آکھن ہر گل اندر ساتھیں یوسف ودھیا جاندا
وچے دس منتر سے آہے تنہاں اجوڑ بنائی
جیونکر خبر قرآن مجید وں اللہ مالک دیندا

قولہ تعالیٰ اِذْ قَالُوْا لَيُوْسُفُ وَاَخُوْهُ اَحَبُّ اِلٰٓى اَبِيْنَا مِنَّا وَنَحْنُ عُصْبَةٌ ۭ اِنَّ اَبَانَا لَفِيْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنِ ۝

کہیا بھراواں ساڈے بیانوں ساڈا باپ سہارا
اسیں بہادر ساڈے اُپر ناہیں مہر کماندا
راوی کہندا جدوں بھراواں ایہ الفاظ الایا
لڑکے جو کجھ ماپیو تائیں سخن بے ادب سناون
وڈا ہوکے ماپیو نوں جو بولے سخن نتھاواں
رب فرماوے ماپیو تائیں اُف نہ آکھو کوئی
اُچا کرو آواز نہ ہرگز نیویں ہو کے آؤ
آکھو یارب بخش انہانوں رحم کریں ہر حالے

یوسف اتے بھرا اسدے نوں رکھدا بہت پیارا
آکھن بیشک باپ اساڈا ظاہر بھلا جاندا
طفلی وچ نابالغ آہے دوسں نہ کوئی آیا
ماپے کرن معاف انہانوں کاوڑ ذرا نہ لیاون
اسدے اُپر کاوڑ کردا خالق پاک سچاواں
جھڑکو نہیں انہاندے تائیں منع قرآنوں ہوئی
کرو دعا انہاندے حق وچہ اللہ تھیں بخشاؤ
جویں اساڈی چھوٹی عمراں انہاں قیمتی جالے

جیں اسانوں پالیا اینہاں پرورش کیتی ساری
اینویں رحم انہاں دے اُپر کر توں یارب باری

واہ سبحان اللہ رب خالق کیا تعلیم سکھائی
پر افسوس جو ہندیاں لوکاں کل تعظیم بھلائی

ماپیو تائیں بُرا الاون گالیں فحش کڈھیندے
پُتر عیشاں بہرن کریندے ماپیو پھر پٹیندے

پُتر دلوں چہ سٹ ستواری ہور پوشاکاں لاون
باپ وچارے تیڑوں ننگے پیرانتوں سدھراون

نوں نوں کر لگے پچھے پتراں عادت ہوئی!
پیو عاجز ناپینا ہویا سوٹی پھڑے نہ کوئی

دودھ دہی تے حلوا گوشت نان مٹھیاں کھاون
دکھا ٹکڑا ماپیو تائیں کتیاں وانگ وگاون

رن بھاویں سو چھتر مارے پھلاں وانگر لگدے
ماؤں بچاری کرے نصیحت گھروں کڈھن نوں لگدے

نو ماہ پیٹ اندر جس رکھیا اسدا قدر نہ کوئی
چکلیوں رن اٹھا کر آندی بہت پیاری ہوئی

گو مُوتر جس نال ہتھاں دے کتنے سال اُٹھایا
جاں اس پال وڈیرا کیتا رتی قدر نہ پایا

ادب ماواں دا دساں تینوں جیونکر حق تنہاں دا
ہکدن مجلس اندر بیٹھا سرور شاہ نبیاں دا

کافر عورت پاک نبیؐ دی خدمت اندر آئی
حضرتؐ اپنی چادر لاہ کے اُس دے ہیٹھ وچھائی

عرض کیتی اصحاباں حضرتؐ کافر ایہ زنانی
اتنا ادب کمایا اسدا یا محبوب حقانی

حضرتؐ کہیا اس نے مینوں اپنا شیر پلایا
ایہ رضاعی مادر میری تاں میں ادب کمایا

واہ سبحان اللہ ایہ عزتاں جانن عزتاں والے
بے عزتاں نوں کرو نصیحت جاسن دور مکالے

حق ماں باپ ادا نہ ہووے تھوڑا ذکر سنایا
سنو حقیقت جویں بھراواں یوسف نال کمایا

مستعد شدن برادران بر قتل یوسف علیہ السلام

ہکدن گھر روبیل نبی دے جمع ہوئے سب بھائی
رلکے ساریاں آپس اندر ایہ تجویز بنائی

جد تک یوسف باہوے پاسوں دور نہ کیتا جاوے
تد تک بابل نال اساڈے مول پیار نہ پاوے

جس ویلے ٹرجاسی یوسف باپ اکلا ہوسی
آپے اسنوں ساڈے کارن مہر دلے وچ پوسی

کرسی شفقت نال اساڈے عزت پاواں بھاری
گھر یعقوبؑ نبی دے ساڈی ہو جاسی سرداری

اینویں آپس وچ سبھناں کئی قیاس نکالے
جیونکر خبر قرآن مجیدوں دیتی دیون والے

قَوْلُہٗ تَعَالٰی اُقْتُلُوْا یُوْسُفَ اَوِ اطْرَحُوْہُ اَرْضًا یَّخْلُ لَکُمْ وَجْہُ اَبِیْکُمْ وَتَکُوْنُوْا مِنْ بَعْدِہٖ قَوْمًا صٰلِحِیْنَ

قتل کرو یوسف نوں تائیں بھائی کرن صلاحیں
یا پھر دور کسے دھرتی وچ سٹ آؤ اس تائیں

ڈھلا ہوسی باپ تساڈا جاں یوسف ٹرجاسی
آپے ہر دم اُپر تساڈے شفقت مہر کماسی

جاں یوسفنوں مار گواؤ دلیسوں دور کڈھاؤ   استھیں پچھے توبہ کرکے چنگے عمل کماؤ
کرن روایت پہلوں ایہ گل سی شمعون الائی   قتل کرو یوسفنوں نائیں پائیے باپ جدائی
یعنی آکھن جدوں بھراواں مجمع اک بنایا   شکل بڈھے دی بنکر شیطوں پاس اینہاندے آیا
آکھن لگا سنو عزیزو یعقوبے دلیو جایو   یوسف نال سلوک بنا کے مول پیار نہ پایو
جدکدا اوہ تساڈے حق وچہ برے خیال اٹھاوے   وڈا ہوکر آپ تساڈے حکم احکام چلاوے
ہنے تسانوں اپنے نالوں نیواں اوہ بناندا   ساوے کم تساتھیں لیندا آپ نہ نیڑے جاندا
بندوبست تسیں کوئی اسدا کریو نال شتابی   نہیں تا وڈیاں ہوکر استھیں پاسو بہت خرابی
یوسفدیاں بھراواں جاتا ایہ کوئی مرد وڈیرا   دلیسی نیک صلاح اسانوں کردا سخن پھیرا
پچھن لگے دس اے بابا کیا تجویز کچیوے   جیکدے پاروں یوسف اپر باپ نہ مائل تھیوے
شیطوں کہندا سنو عزیزو ہور علاج نہ کوئی   قتل کرو یا دلیسوں کڈھو نیک صلاح ایہ ہوئی
ایہ گل سنکے سبھناں تائیں بہت پسندی آئی   ایہو صلاح پھر بھایاں کیتی جیوں شیطان سکھائی
وعدہ کیتا آپسدے وچہ رلکے سبھناں بھایاں   قتل کرانگے یوسف تائیں سبھناں قسماں چایاں
کسے بہانے یوسف تائیں باہر سد لیجاواں   جنگلدے وچہ جاکر اسدی گردن مار ونجاواں
کارن قتل یوسفدے سبھناں کیتے عہد زبانوں   جانن نہ جو امروں باہر کیا توفیق اسانوں
جاناں تا انہاں جو ایہ کم کرکے پاواں منصب عالی   کیا جانن جو ہوسی الٹی رنجش بابل والی
یوسف جیہے دلدا ٹکڑا اگر اساں مار اضائیں   اوہ کد ساتھیں راضی ہوسی ایہ گل جانن ناہیں
جس عاشق دی اکھیں اگوں دلبر دور کچیوے   ہوراں نال محبت اسدی کدوں برابر تھیوے
اپنا شان ودھاون کارن قصد کیتا ایہ بھایاں   اپر امروں باہجہ پرے پراکس مراداں پایاں

تفسیر آیت واللہ غالب علی امرہ

نقرہ کار مبارک اندر ہے مفتر عالی   جنہاں قیاس اٹھائے اپنے ہے مراد وں خالی
حضرت آدم چاہی ایہ گل جنت رہاں مدامی   راس قیاس نہ ہوون دتا اسدا رب گرامی
جنت تھیں میں نکلاں ناہیں کردا دلوں ارادے   دتا کڈھ بہشتوں اسنوں غالب امر خدا دے
دوجا اوہ ہابیل پتر دی کردا سی وڈیائی   رب حقی اوہ شیث نبی نوں رہیا قیاس نہ کائی
اینویں حضرت نوح نبی نوں دلوچہ خواہش آہی   کل اولاد میری وچہ ہووے کنعانے دی شاہی
ربدی مرضی ناہی اسنوں قہروں مار ڈوبایا   سام ہوراں نوں ملی فضیلت راس قیاس نہ آیا

ابراہیمؑ خلیل اللہ نوں آہا شوق کمالاں
امر خدا دا نال اس نے مول ایمان نہ آندا
حضرت موسیٰ طلب دیداروں بہت کیتی آزروی
فرعون موسیٰؑ دے مارن کارن کتنا زور لگایا
موسیٰ نوں رب زندہ رکھیا وال نہ ڈنگا ہویا
انہوں سی داؤد نبی دی دلوں ارادت ہوئی
ربدے امر ارادہ اسدا ابھن نہ روڑ ونجایا
پاک نبی بوطالب دے حق منگیاں بہت دعائیں
جسنوں تسیں ہدایت چاہو امر نہ ہووے میرا
یوسفدیاں بھراواں انہوں عزت اپنی چاہی
بہت وجہ تھیں ثابت ہووے غالب امر ربانا
اول مرضی سی یعقوبؑ نے راوی ذکر لیا وے
ربدی مرضی خواب سناوے یوسف بھایاں تائیں
دوجی ایہ یعقوبؑ نبی نے خواہش دلوچہ پائی
اس گلدا بھی آلٹ جنالوں کیتا اللہ ہاری
تریجا یوسفدیاں بھراواں کیتا قتل ارادا
چوتھی وجہ بھراواں نوں ایہ غیرت سبق پڑھایا
ہووے دور پیار بابلدا بھایاں متا پکائی
پنجویں وجہ جو یوسف کارن بھایاں ذلت چاہی
چھیواں بھایاں ویچیا یوسفؑ رہے ہمیشہ بُردا
ستواں جدوں زلیخا چاہیا حضرت یوسفتائیں
اٹھواں جدوں زلیخا اسنوں تہمت ناک بنایا
ناواں قید ہویا جد یوسف کہیوس ساقی تائیں
ربدی مرضی اجے نہ یوسف قیدوں باہر آوے
بھل گئی تد ساقی تائیں اوہ گل یوسفؑ والی

باپ میرا ایمان لیایا دے چھڈ کفر دیاں چالاں
اپنے فکر قیاس مطابق کوئی مراد نہ پا ندا
ربدی مرضی ناہی اسدی عرض قبول نہ ہوئی
نوے ہزار برابر لڑکا پکڑ شہید کرایا
غلط قیاس کا فردا ہویا سن لشکر ڈب مویا
وڈا پت جو میشا میرا بنے خلیفہ سوئی
چھوٹے پت سلیمانؑ اسدے نوں اپر تخت بہایا
لَاتَهْدِیْ مَنْ اَحْبَبْتَ فرمایا اللہ سائیں
کون ہدایت کرنیوالا زور نہیں کجھ تیرا
یوسفؑ نوں فوقیت بخشی غالب امر الٰہی
عاجز فکر قیاس بندیدا ہے مغلوب نمانا
بھایاں تائیں حضرت یوسفؑ خواب مول سناوے
اولٹ اینویں ہویا جیونکر چاہیا اللہ سائیں
یوسفؑ نال محبت الفت کرن پیارے بھائی
یوسفنال بھراواں سندی بنی عداوت بھاری
یوسفنوں رب زندہ رکھیا غالب امر خدا دا
پیا ہر پیارے یوسفنائیں بہت عزیز بنایا
اللہ صاحب دل اسدے وچہ دونی الفت پائی
اللہ مالک اسدے تائیں بخشی عزت شاہی
اللہ صاحب کیتا اسنوں والی شہر مصر دا
نال میرے ایہ فحش کماوے الٹ کیتا رب سائیں
ثابت ہوئی نہ تہمت اس تے اللہ پاک بچایا
کریں سفارش جا کر میری شاہ تھیں قید چھڑائیں
امر الٰہی غالب ہر تے پیش قیاس نہ جاوے
کتنی مدت استھیں پچھے قید یوسفؑ نے جالی

وسواں یوسف دیاں بھراواں دلوں قیاس اٹھایا
پیو وی نظر اساڈڑے اُپر رہسی لیل نہاراں
عقل قیاساں فکراں موجب جس تدبیر لڑائی
قتل ارادہ یوسف کارن کیتا سب بھراواں
اوڑک ایہ تجویز بنائی بابل پاس سدھائیے

بابل بیاں اکھیں تھیں جد اساں یوسف دُور ہٹایا
رب اسنوں نابینا کیتا ویکھ ربیدیاں کاراں
قسم خدا دی امروں باہر کسے مراد نہ پائی
کرن صلاحیں یوسف تائیں باہر کیویں لیجاواں
گھن اجازت اسدیکولوں یوسف نوں لیجائیے

سوال کردن برادران یوسف علیہ السلام بخدمت والد بزرگوار برائے ہمراہ بُردن آنحضرت بصحرا

کرن روایت جدوں بھراواں ایہ صلاح پکائی
ہتھ بنھ عرض گذارن لگے بعد آداب سلاماں
عرض کراں وچہ خدمت اقدس جے منظوری پاواں
باپ کہیا فرزندو بولو اپنا حال اساں نوں
تاں پھر عرض سناون لگے پیغمبر دے جائے
کدیں نا نال اساڈے رلکے باہر کھیڈن آیا
نال کسے نہ واقف بنیاں گھوم نہ پئی شہر دی
بندیا لوچہ اس بیٹھ نہ ڈٹھا پرہیاں نہ آزمائی
حکم کرو تاں اسدیتائیں باہر اسیں لیجاواں
نالے ورد مائی دے اندر رہندا اسدا اواسی
وار و وار تمامی بھائی کردے عرض نیازاں
سنکے عرض نبی فرزنداں خوف دلیوچہ آیا
ڈٹھا سی یعقوب نبی نے خواب اندر ہکواری
اگے یوسف باپ اپنے نوں سی ایہ خواب سنائی
اوہ جو دس بگھیاڑ یوسف نوں کھالے کھاون آئے
جدوں بھراواں یوسف کارن پیو تھیں رخصت چاہی

رلمل خدمت بابل دلیوچ آگئے سارے بھائی
یا حضرت اک شفقت اُپر اساں غلاماں
نا منظور کردتا اینویں دس نہ مول گواواں
جے منظور کرن دے لائق راضی کراں تساں نوں
یا حضرت یوسف نوں جیہاں باراں سال وہائے
نا اس مجلس کیتی ساڈی نا اس من پرچایا
ہن تک نہیں شناخت ہوئی اسنوں کسے بشر دی
وڈا ہویاں کیونکر اسدی چلسی کار روائی
ویکھے باغ باغیچے نہراں سارے سیر کراواں
جدا ایہ نال اساڈے جاسی خوشیوں من پرچاسی
آپو آپ وکھاون لگے الفت بے اندازاں
ایہ کیا مکر بناون لگے یا رب بار خدایا
دس بگھیاڑاں یوسف سندی گھیری جان بچاری
کیتی عرض جدوں فرزنداں یاد نبی نوں آئی
مت اوہ دسے بھائی ہوون نبی قیاس دوڑائے
جو کجھ حال پیو دا ہویا جانے پاک الٰہی

محبوبانڈے وچھڑن سندا جد کوئی نام سناندا
دوجے کنوں بیان نہ ہووے اسدا حال اندر دا
وچہ تفسیر یوسف دے راوی ہور روایت لیایا
کیا اسوقت اسرار پوشیدہ اللہ پاک وکھایا
نظری آئے پت پیارے شکل جویں بگھیاڑاں
باطن اندر جویں تہاندی اصلی نیت آہی
دیکھ تماشہ پیغمبر نوں ڈاہڈی وہشت آئی
بہتی دیر ہوئی تا حضرت بولیا ڈھاوڈ ڈھائیں
ہتھیں بار اڈاکے آپے کس تھیں پھراں پچھیندا
سنکر صاف جواب پدر تھیں سبھناں عرض گذاری

عاشق وا دل جانے جو کجھ اسدے نال وہاندا
روگی شخص طبیباں اگے آپ حقیقت کردا
پتراں جد یعقوب نبی نوں آن سوال الایا
پیغمبر وباں چشماں اگوں پردہ دور ہٹایا
گھبرن گے اوہ یوسف جیونکر جاکے وچہ اجاڑاں
ظاہر کرکے یعقوبے نوں دسی پاک الٰہی
اتنا رناں بات کرندی طاقت رہی نہ کائی
اپنے پیر کو ہاڑا ماراں ایہ کم ہوندا ناہیں
نال تساڈے یوسف تائیں میں نہیں جاون دیندا
جیونکر سورۃ یوسف اندر خبر کرے رب باری

قولہٗ تعالیٰ یٰاَبَانَا مَالَکَ لَا تَاْمَنَّا عَلٰی یُوْسُفَ وَاِنَّا لَہٗ لَنٰصِحُوْنَ ۝ اَرْسِلْہُ مَعَنَا غَدًا
یَرْتَعْ وَیَلْعَبْ وَاِنَّا لَہٗ لَحٰفِظُوْنَ ۝ قَالَ اِنِّیْ لَیَحْزُنُنِیْٓ اَنْ تَذْھَبُوْا بِہٖ وَاَخَافُ اَنْ
یَّاْکُلَہُ الذِّئْبُ وَاَنْتُمْ عَنْہُ غٰفِلُوْنَ ۝ قَالُوْا لَئِنْ اَکَلَہُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَۃٌ اِنَّآ اِذًا لَّخٰسِرُوْنَ ۝

عرض کرن فرزند نبی نوں والد بزرگ وارا
اسیں تمامی ناصح اسدے چاہاں تس بھلیائی
چیزاں کھاوے عیش اڈاوے کھیڈے من پرچاوے
جاں ایہ عرض کیتی فرزنداں سن بابل فرماوے
نالے خوف کراں اس گلدا مت کھیڈن رجھ جاؤ
سن فرمان پدر والوے سب فرزند پیارے
اسیں بہادر نال یوسف دے ہوواں کویں زیانی
دشمن جوان زور آور اسیں نال یوسف دے جاواں
ساڈے وچہ یہودا ہکو جے ہک نعرہ مارے
تے شمعون بہادر ایڈا جیکر پنجہ ڈالے
جنگلوچہ روبیل بہادر جیکر پھیرا پاوے

کیوں نہ سلکھے یوسف کارن لوچے وساہ تمہارا
گھل بکواری نال اساڈے یوسف پیارا بھائی
اسیں تمامی راکھے اسدے کجھ ایذا نہ پاوے
میں غمناک ہوواں جے یوسف نال تساڈے جاوے
کھا جاون بگھیاڑ یوسفنوں تسیں نہ خبراں پاؤ
یا حضرت ایہ کی فرمایا آکھن لگے سارے
جے بگھیاڑ لوچے یوسفنوں ساڈی حیف جوانی
پھر بگھیاڑ یوسفنوں کھاون کویں جوان سلاواں
حملاں والیاں حمل گراون مرن سینہدے سارے
بیجاں سنے درختاں تائیں مڈھوں پکڑ نکالے
کیا طاقت بگھیاڑاں تائیں شیر نہ نیڑے آوے

ڈرکے نسن آسدے کولوں جنگل ریاں بلائیں
کسدی طاقت چھیڑے سانوں بابل بزرگوارا
یوسف ساڈی جان پیاری اسنوں کون وکھاوے
جے بگھیاڑ یوسفنوں کھاوے پہلوں سانوں کھاسی
ساڈے ہوندیاں یوسف تائیں بالکل خوف نہ رائی
تسیں کہو جے یوسف تائیں چھوڑو مت اکلا
بھاوے کدوں اساڈے تائیں یوسف دی تنہائی
ایہ کی تساں قیاس اُٹھایا مت یوسف بھلجاوے
توبہ توبہ پناہ خدا دی ایسے اسیں دیوانے
اتنی منت زاری کرکے اسنوں نال لیجاواں
کیہڑا منہ وکھاواں آکر پھیر تساڈے تائیں
ایہو جہیاں تسلیاں دیکے سبھناں زور لگایا
ناامید پدر تھیں ہوکر یوسف دیوں آئے

چیتے شیر پھیڑے جے ٹنگوں چیرے سر تائیں
شہر اساتھیں جان لوکاں دی بگھیاڑ وچارا
مندری نظر جو اسول ویکھے سہیں اُڈایا جاوے
دس بھایا ندی جان گواکے تد یوسفنوں جاسی
جے تقدیر ربانی آوے تس علاج نہ کائی
اسیں اکلا چھوڑاں ناہیں حضرت کرو تسلا
جے ہک پلک نہ ویکھاں اسنوں عقل نہ رہندی جائی
بے خبری وچ رہے اکلا بگھیاڑاں ہتھ آوے
یوسفنوں چھڈ دیاں اکلا وچ اُجاڑ مکانے
پھر جنگل وچ پاس نہ رکھاں غفلت کراں بھلاواں
کیا جواب کرانگے جیکر یوسف آوے ناہیں
ایہ پر باپ پیارے تائیں کچھ جواب نہ آیا
اندر فقرہ کار مفسر ذکر جویں فرمائے

بیان آمدن برادران نزد یوسف علیہ السلام

صاف جواب دتا پتراں نوں جس دم نبی خدا دے
کرن دلیلاں آپس دیوچ رلمل سارے بھائی
دسو یارو ہن کی کریئے کیا تجویز بنائیے
آپو آپ قیاس نکالن راس نہ بہندا کوئی
آشیطان وکھالی دتی بن کے مرد وڈیرا
کیوں حیران تسیں ہو بیٹھے کیا مشکل سر آئی
سن شیطان حقیقت ساری لگا کہن تنہانوں
چُپ کرو دو چار مہینے ایہ گل دلوں بھلاؤ
جان دیہو ایہ موسم اجکل رونق مول نہ کوئی
نہ کوئی میوہ باغاں اندر نہ سبزی صحرائیں

ہو متفکر واپس آئے سارے صاحبزادے
جو تجویز بنائی آہی ساڈے کم نہ آئی
ایسی شکل کرو کوئی جستھیں یوسفنوں لیجائیے
ساریاں صاحبزادیاں تائیں بے آرامی ہوئی
آکھن لگا صاحبزادیو سخن سنو ہک میرا
تا پھر صاحبزادیاں اسنوں ساری گل سنائی
سنو عزیزو میں ہک اٹکل دساں خوب تساں نوں
اجے فریب نہ چلدا کوئی آکھ نہ مول گواؤ
باغاں اتے صحراواں اندر کل بے رونقی ہوئی
کیا فریب بنا لیجاسو باہر یوسف تائیں

آون ویہو چیت بہاراں کھڑن جدوں گلزاراں
تد یوسفؑ نوں وے دلبریاں اپنے ساتھ رلانا
سیر تماشے ویکھن کارن بابل نوں فرماسی
ایہ حیلہ شیطان سکھایا بھایاں دلو چہ پایا
نال پیاراں آکھن لگے حضرت یوسف تائیں
اجکل موسم سیر کرندا جنگلیں باغ بہاراں
سے قسماں دے میوے والے تینوں اسیں کھواواں
اُٹھیا شوق یوسفدے تائیں سُن بھایاں دیاں گلاں
لین اجازت گیا پدر تھیں ہویا ونج سلامی
یاحضرت سرتاج کرامت سایہ رحمت عالی
عرض کراں ہک خدمت اندر جے منظوری پاواں
سیر تماشے ویکھن کارن یوسف عرضگذاری
سُن یعقوبؑ رُنا بھر اکھیں نیر نہ ہرگز ٹھلدا
نکل گیا آرام وجودوں سُنکر بات غمناندی
گل پھل برگ خوشی دے سارے جھڑ کے واہجر دی
کالجیوں لنگھ گئی دو سلو غمدی تیز کٹاری
بند ہویا یعقوب جوابوں کجھ نہ آوے جاوے
منع نہ کردا یوسف تائیں ہمت آزروہ تھیوے
یوسف مڑ مڑ بابل کولوں رخصت طلب کریندا
یوسف تائیں چائیں چائیں چا کھیڈن دے چایا
یوسفنوں آرام نہ آوے شوقوں چا مل چڑھیا
یوسفؑ آکھے لوڑ نبیا کھیڈاں من پرچاواں
وچھڑ نہ ڈٹھا تیرے کولوں میں عاجز اجتائیں
یوسفؑ کہندا کرو تسلی جلدی واپس ہوساں
نال ولا سے باپ پیارے کیتی منع بتیری

باغاں اندیوچہ پیدا ہوون میوے خوشبو داراں
آپ اجازت لوے پدر تھیں اسنوں تساں سکھانا
ویسی باپ اجازت اسنوں نال تساڈے جاسی
پاس یوسفدے گئے تمامی جد اوہ موسم آیا
اے یوسفؑ ونج بابل اگے عرض سوال سنائیں
جیتوں چلیں نال اساڈے ویکھیں خوش گلزاراں
کئی تماشے رنگ رنگاندے باہر چل وکھاواں
کہندا اٹھکر بابل کولوں نال تساڈے چلاں
بعد سلاموں عرض کریندا خدمت وچہ گرامی
فیض رساں تے رہبر خلقاں مہر کرم دا والی
حکم کرو تاکھیڈن جاواں میں بھی نال بھراواں
کیا جانے جو باہر جاکے ہوسی پیش خواری
یوسفؑ آپ اجازت منگی ہن کجھ عذر نہ چلدا
جیونکر سبز باغیچے اُپر پھری بہار خزاندی
اجن چیتی اٹھ کھلوتی گجھی پیڑ جگر دی
جسویلے آرخصت کارن یوسف عرضگذاری
نا انکار کرے یوسف تھیں نا رخصت فرماوے
لوڑ نہ سکدا وچہ فراقاں کیہڑا پیا تلبوے
باپ وچارا پیا قیاسیں کوئی جواب نہ دیندا
یعقوبے نوں غم وچھڑن دالوں لوں وچہ سمایا
باپ وچارے دے دل اندر چور ہجر دا وڑیا
باپ کہے جے تینوں لوڑاں میں پھر کتول جاواں
بنیں سیانا بالتائیں روندیاں چھوڑ نہ جائیں
کیا جانے جو مڑ وطناں تے اوساں کہ نا وساں
اوڑک ہو لاچار بتایا جیونکر مرضی تیری

اے یوسف جے رخصت کارن آپ نہ کہندوں مینوں
پر تدھ آپ اجازت منگی ہن انکار نہ تھیندا
دل تیرا ناراض نہ ہووے ونج نہ ہو اُداسی
حکم دتا یعقوب نبی نے حضرت یوسف تائیں
سُن فرمان پدر دا یوسف راحت فرحت پائی
ساری رات رہیا کرلاندا باپ غریب نمانا
سُدھری سدھری یوسف وَلوں مڑ مڑ کرے نظارے
جیوں جیوں رات گزشتہ ہووے آوے صبح اُریرے
کرے دعائیں یارب سائیں فجر ہووے چر کیری
جو دم گذرے نال سجندے اوہا غنیمت آیا
رات گئی اوہ نازا نوالی مُرغ صبحدے بولے
ہکناں کارن عید برابر ہوئی صبح نورانی
رونے عمر ہکن ہکناں نوں ویکھن مزے جدایاں
چڑھسی دن کسیدے بھانے رات کسیدی پوسی

نال بھراواں دے میں باہر کدیں نہ گھلدا تینوں
عارف آکھن امر سجن دا رد نہ مول کچیندا
جو کجھ نال اساڈے ہوسی ہس کے جھلی جاسی
رات گذار گھر لوچہ فجری نال بھراواں جائیں
رات وصلدی چھیکڑ والی پیغمبر نوں آئی
گنتریاں وچہ کرے دلیلاں رو رو نبی ربانا
رج کے ویکھ لون اج اکھیاں دلبر یار پیارے
تیوں تیوں حضرت یعقوبے تھر تھر کنبن بیرے
اس اجوکی فجری نالوں سالوں رات بھلیری
سجناں باہجوں مرن بھلیر عارف خبر لیایا
کسے خوشی دا مژدہ ملیا کسے غماں دے چھولے
ہکناں بھانے روز حشر دے آن کڈھی پیشانی
ہکناں بارے بنھ خوشی دے دلوچہ آساں لایاں
یوسفنوں توں لکھ پذیرا جو ہوسی سو ہوسی

بیان رفتن یوسف علیہ السلام ہمراہ برادران بطرف جنگل

فجر ہوئی تا صاحبزادے پیغمبر دے پیارے
یوسفنوں بھی باپ پیارے نازاں نال جگایا
وچھڑ و چھڑتے سُدہری سُدہری یوسفنوں تے لاوے
سر پیراں تک چُمے چٹے موہوں پڑھے تکبیراں
کنگھی پھیر سوارے زلفاں نانگ پر ہو ٹلے کالے
زیور حُسن تمام دوبارہ صاف شفاف بنایا
کرن روایت نقرہ کاروں جسدم ہوئی تیاری
حضرت ابراہیمؑ نبی دا گل پیراہن پایا
دادے پاک اسحاقؑ نبی دی سر دستار پہنائی

خدمت وچہ یعقوبؑ نبیدے حاضر ہے سارے
ست واری بسم اللہ پڑھکے نال پیار نوہایا
مشک عنبر کستوری لاکے سر مثہ وال دھوائے
خبر نہیں کس دیس پتر نوں نے چلیاں تقدیراں
لاون ڈنگ او سیتوں جس نے خدمت کر کر پالے
مشرق تھیں خورشید فلکدا کرن زیارت آیا
یوسفنوں پہنائی بابل عجب پوشاک پیاری
جامہ صوف سفیدوں آندا یوسفنوں پہنایا
نوری چادر شیث ہورا ندی یوسفنوں کروائی

سوہنا پٹکا عزّت والا وتا باپ دوالے
پیراں وچہ پاپوش مبارک حضرت آدم والا
باپ تکے ہن یوسفؑ دیول بھر بھر نین نچوڑے
کیا اس وقت جمال یوسف دے کڈھی لاٹ خُتندی
لعل بھکھن رخسار نورانی لہہ لہہ کردے نوروں
آہموں ساہمنیاں بندوقاں نین دوتویں منوالے
جیں دِل وگن کاری لگن دارو ہیکے بھریاں
اَبرو گول کمانا نوانگوں قوس قزح دے گھیرے
تیر انداز دو نین یوسف دے غیرتیاں ول تاڑن
نال اشارے نس نس بھجن جیں ول نظر اولاڑے
بینی الف صحیح کر لکھیا قدرت قلم ربانی
بینی قلم تے لوح پیشانی دوتویں نقصوں خالی
سُرخ لباں نوں ویکھ نہ سکن لعل رہن شرمانلے
وند مبارک یوسف والے جے دم چمک وکھاون
شیریں سخن کرے جو پیلے جھڑدے پھُل دہانوں
زلفاں وَلول کرن اشارے پاون پیچ دلانوں
حُسن جمال کمال یوسف دا انت شمار نہ کائی
گلیا نوچہ جد ٹردا یوسفؑ کہیا شاہ ابراراں
واہ سبحان اللہ یوسف دی کیا رب شکل بنائی
ایسی قلم چلائی اس تے قادر قدرت والے
کاری گری ستاڑے ربدی کیا کسے نوں چارا
لکھ قلماں وچہ حمد ربانی گھس گھس ہویاں فانی
ہر حامد جو امر کسے وچہ صفت کسے دی کردا
بھاویں اصلی خالقدا اوہ نام نہ لیندا کائی
سنو حقیقت جاں یوسف دی سفر تیاری ہوئی
ہتھ وچہ عاصا جنت والا کیتا باپ حوالے
بن ٹھن کھلا پیغمبر زادہ پہن لباس نرالا
سوہنے سوہنی چڑتلولے چلے گھت وچھوڑے
وقت صبح جیوں کھڑ کھڑ ہسّے خوش گلزار چمندی
چن سورج دو عین برابر معلم ہوندے دوروں
قاتل دارو سُرمے والا پایا باپ وچالے
پاون چھیک کلیجے اندر پلکاں ٹھنڈیاں ٹھریاں
کس کے تیر کھلوتیاں مژگاں مارن نظر جو فیرے
جاں اوہ ذرہ جھمکن نازوں وسدے شہر اوجاڑن
ساری عمراں تاب نہ آون دو نیناں دے مارے
لوح جبین نمونہ لوح دا نور بھری پیشانی
لوح قلم دا نقشہ ظاہر کیتا اللہ والی
لالو لال ہویاں اوہ دوتویں پی پی خون دلاں دے
باغاں وچہ چنبے دیاں کلیاں ویکھن تھیں کھڑ جاون
نوری ملک زیارت کارن جھات گھتن آسمانوں
باہجہ وصل تریاق نہ ڈھونڈن ایہہ سپ لڑن جنہانوں
سرجن والے تھیں ملیں صدقے جس تصویر بنائی
اسدے نوروں روشن ہوون کوچے تے دیواراں
حضرت سرورِ عالمؐ جسدی آپ صفت فرمائی
جبرائیل جہیاں بھی تک کے سر سجدے وچہ ڈالے
جدکے انبر صنعت دے وچہ یوسفؑ اک ستارا
لَا اُحصی دا اجے تنہا نوں ہے اقرار زبانی
وچہ اصل اوہ حامد ہوندا اسدے کاریگر دا
تا بھی صفت اوسیدی ہوسی جس اوہ چیز بنائی
گل پوشاک لوائی بابل بدن ملی خوشبوئی

جو کجھ ریجھ دلیدی آہی پوری کیتی ساری
ہُن کھلی تقدیر سر تے قسمت واگاں چایاں
دل چاہے جو نال کلیجے رکھئے دلبر تائیں
نازل ہوئی پیاریاں اُتے گھڑی وچھوڑ نہاری
منع کرندیاں سو تجویزاں باپ دلیوچہ پایاں
آہو بھائی لیکھاں اندر ہوون جدوں کشالے
رہے نہ سُرت سمہال کسینوں جاں اوہ ویلا آوے
کتنی وار یعقوبؑ نبی نوں خوابوں ہوئے اشارے
جسو یلے آ یوسف کارن رخصت منگی بھایاں
ساریاں باتاں یعقوبے نوں دلوچہ آہیاں بھائی
اپنی ہتھیں یوسفتائیں لگا کرن روانہ
الوداع پیارے جانی لگے ہون کنڈ یتے
سارے پُت یعقوبؑ پیغمبر اپنے پاس بُلائے
چیز کسے دی سہک پُتر نوں رہے نہ جاندلیواری
اچن چیت پیاریاں اندر لگیاں پون جدایاں
امر مقدر کھلا پکارے ایہ گل بندی ناہیں
یوسف جھب جھب کرے تیاری باپ کریندا زاری
واگاں جد تقدیر اٹھایاں ہرگز یاد نہ آیاں
اپنی ہتھیں زہر پیالے پیون عقلاں والے
جیہڑا کم نہ بھاوے اوہا بنہ تقدیر کراوے
یوسف اوتے ظلم کماسن ہکدن بھائی پیارے
اسدم بھی بگھیاڑاں وانگوں شکلاں نظری آیاں
جاں تقدیر الٰہی آئی سُرت نہ رہگئی کائی
کرے دعایئں یارب تینوں یوسفدا خصمانہ
برسوں طالع اُلٹے کیتے دُکھ دتے سکھ لیتے
ہور کویلے سبھناں تائیں متیں دے سمجھائے

بیان نصیحت کردن یعقوب علیہ السلام برائے فرزنداں

کرے نصیحت فرزنداں نوں بابل نال پیاراں
پا دتیاں میں ہتھ تساڈے اج یوسفدیاں باہیں
جیہڑی چیز تساں تھیں منگے یوسفؑ دلبر جانی
لا لیناں وچکار یوسف نوں ہتھ اسدا کھی پھڑناں
نکل نہ ڈٹھا گھر تھیں باہر یوسفؑ مول کداہیں
خوب حفاظت کرنی رکھنا نظر تلے ہر ویلے
بھکھ لگس تاں اسدے تائیں کھانا ترت کھوانا
جنگلدیاں بلائیں تائیں استھیں دُور ہٹانا
مگر شکار نہ جاون دینا بننا آپ شکاری
جلدی جلدی واپس ہونا اونا جھب گھرانوں
کرو دھیان سنو فرزند و میریاں دو گفتاراں
کسے امر وچہ اسدے تائیں اوکھیاں کرناں ناہیں
نال شتابی حاضر کرنی دیر نہ ہرگز لانی
نیڑلیوں پرت گھرالول آونا بہتا دُور نہ کھڑناں
نال آرام ٹورانا اسنوں جانا ساہو ساہیں
متاں اکلا چھوڑو اسنوں اندر جنگل بیلے
جدوں پیاس لگے یوسفنوں شربت گھول پلانا
دلوں اوداس ہووے جسویلے نرمی نال ولانا
جے یوسفؑ تھک پوے کتھاہیں چانا وارو واری
امن امان امانت ساڈی دینی آن اسانوں

روروکے یعقوبؑ پیغمبر کہندا پُتراں تائیں
انگل پکڑ یوسفؑ دی بابل چلیا کرن اگیرے
فرزنداں دے قدم اگاہاں اسدا قدم پچھاہاں
قدم قدم تے مُڑ مُڑ ملدے گھت گلانوچہ باہاں
نین کہن اج ویکھ لواہاں مڑ مڑ کرن نگاہاں
کن کہن اج وقت اساڈا موتی سخن سناہاں
کل اعضا جدائی ویلے رو رو مارن ڈھاہاں
لے چلی تقدیر یوسفنوں شہروں باہر آئے
نکل چلے کنعانوں باہر چھوڑ وطن دیاں گلیاں
ہوئی اجاڑ تمام شہر وچہ سُنج دسے گھر باریں
آہو بھائی بیشک جتھوں دلبر لد سدھاون
سنو حقیقت باہر شہروں سی ہک رُکھ پیارے
جو کوئی بندہ ٹردا اوتھوں ملدا آن او تھائیں
رخصت کرن یوسفنوں بابل اسجاگہ تک آیا
یوسف جیونجیوں جلدی کردا بابل دیر لگاندا
اوڑک بابل نے فرمایا جاؤ حوالے ربدے
روندے بابل نوں چھڈ چلیوں جلدی آن ہساویں
جاون دی کر چلیوں بچیا آون دی بھی کرنی
وحدانیت اُپر ہوویں قائم سدا سدائیں
ہر سختی ہر نرمی اندر رکھیں یاد الٰہی
جھب آویں جھب آویں بچیا جھب آویں جھب آویں
رکھیں یاد نصیحت میری جھب پاویں گھر پھیرا
لگ کے گل ملے پھر دونویں یوسف رخصت پائی
پرت ڈٹھی فرزنداں جسدم حالت بابل والی
بھر مٹھیاں تل تلیاں سبھناں ادب آداب بجایا

جد تک یوسف اوسی ناہیں رہسی تاہنگ اودائیں
اک اک قدم تے سوگردانی کون یوسفنوں پھیرے
یوسف خوشبوں اتاں اتاہاں ایہ ڈگ پیوے پچھاہاں
دونویں قالب کرکے چاہاں رج رج اج ملاہاں
خبر نہیں ایہ دید مبارک ہوسی پھیر کداہاں
سدھری سدھری کہن زباناں ویلا اج بلاہاں
قسمت آکھے ایہ سب ویری چلو اسیں لنگھاہاں
مڑ مڑ بابل منہ سر چمے دل وِل کے گل لائے
درد فراق یوسفلے کولوں گھر گھر بھاہیں بلیاں
گلیانوچہ اوچال ہوئی ہڑتال ہوئی بازاریں
وسدے شہر اوجاڑ دسیون محل مکان ڈراون
شجر وداع بناون اسنوں لوک شہر دے سارے
اوس رکھوں آ وداع کریندے مڑنے والیاں تائیں
کرکے پیار لگاوے سینے رو رو نیر چلایا
اوہ ٹردا اوہ گلیں لاندا ویلا پیا ٹپاندا
کرے تاکیداں یوسفتائیں آوے جھبدے جھبدے
رکھیں یاد پیار اساڈا اُن تھیں نہ بُھلاویں
تاہنگ پیارے بابلوالی ہر دم دلوچہ دھرنی
چیتا نال خداوند سچے شرک کماویں ناہیں
اوہا حافظ ہر ہر جائی دائم اُسدی شاہی
پچھلی عمراں بابل تائیں داغ فراق نہ لاویں
جد تک یوسفؑ آسیں ناہیں، نیر نہ سکسی میرا
ویکھے کنڈ ٹرے جد جانی غشی نبی نوں آئی
مڑکے حاضر ہوئے سارے اندر خدمت عالی
ویہ پچھوں یعقوبؑ نبی دا ہوش ٹکانے آیا

جاں کجھ سُرت سنبھالی حضرتؑ بن اسحاقؑ نبی نے ۔ اکھیں ڈِٹھا یوسف تائیں ٹھنڈ پئی وچ سینے
مُڑ ملیا گل لگ یوسفنوں کردا حال دوہایاں ۔ لے او یار حوالے ربدے چلیوں گھت جدایاں
جیکر ایہوئیں مرضی تیری ساڈا عذر نہ کوئی ۔ ایہو حال اساڈا رہسی اکھیں جوہیں ڈھوئی
رُخصت کیتا پھیر نبی نے منہ سر چم پُتر دا ۔ ساریاں صاحبزادیاں تائیں کھلا سپرداں کردا
کرکے خاص یہودے تائیں تاکیداں فرمایاں ۔ اج اپنے یوسفدیاں باہیں ہتھ تیرے میں پایاں
چھیتا متاں پیارا میرا کرو آزردہ کوئی ۔ ساریاں اُپر یار میرے دی خدمت واجب ہوئی
کھانا حضرت یوسف کارن لاوی دے ہتھ پایا ۔ کوزہ شربت روبیلے نوں بابل نے پکڑایا
کرے سپرداں تے تاکیداں بابل کھلا اتھائیں ۔ جو شے طلب کریسی یوسفؑ دینی اسدے تائیں
اللہ بیلی آکھ زبانوں ہوئے وداع پیارے ۔ فی امان حوالے ربدے بابل کھلا پکارے

غزل

وچھڑ چلے دلدار دلانڈے دیسوں چک مہاراں ۔ اُجڑی وستی نظری آوے کنڈیں وتیاں یاراں
کہے خزانڈے وگے جھولے باغ ہوئے سڑ کولے ۔ رو رو بلبل کرے پکاراں اُجڑ گیاں گلزاراں
جس دیسوں ٹر جاون دلبر ہوندا دیس بیگانہ ۔ سجناں باجھوں کھاون آون کوچے تے دیواراں
اکھیں تھیں چھپ جان جنہاندے محرم حال دلانڈے ۔ بے اقراراں تے غمخواراں کون لوے پھر ساراں
ظالم درد وچھوڑے والا پوندا مگر جنہاں دے ۔ قسم خدا دی وانگ لوہاراں ویندا ڈاہڈیاں ماراں
پھرن ڈولاندے تے کُرلاندے عاجز حال نمانے ۔ کونج وچھنی ڈاراں تھیں جیویں یاد کرے پرواراں
نیندر بھکھ آرام آسائش صبر قرار نہ آوے ۔ اُس جیون تھیں مرن بھلیرا اُجے منہ وسن نہ یاراں
سُکھ نستی دکھ بھج بھج ملن وچھڑیاندے تائیں ۔ یاراں باجھ نہ بھاون ہرگز عیشاں موج بہاراں
جل جل مرن پتنگاں وانگوں وچ تنور ہجر دے ۔ باجھ حبیباں اتے طبیباں کون پچھے بیماراں
درد فراق کسے دے تائیں شالا پیش نہ آوے ۔ وانگ پذیر وچھوڑے کولوں روندے پھرن ہزاراں

بیان روانہ شدن یوسف علیہ السلام ہمراہ برادران بطرف جنگل و خواب دیدن زینبؓ خاتون ہمشیرہ حضرت یوسفؑ

سنو حقیقت جس دم یوسفؑ بھایاں نال سدھایا ۔ نال اوہدے بھایاں اُسنوں موڈھیاں اُپر چایا

بابل دے وکھلاون کارن سدھری سدھری چاون
ظاہر خُلق وکھاون سارے کرن پیار کمالوں
رنگ مٹھاتے لذت کوڑی اندر مزہ نہ کائی
بنتر اہل ایماناں ورگی کم منافقاں والے
سر روڈے تے گول عمامے واہڑیاں چھج ووہائے
ہتھ وچ تسبیح منہ وچ کلمہ متھا رگڑ گھسایا
اندر نال پلیدی بھریا باہروں کرن صفایاں
کرن روایت وسدا رہیا جد تک باپ تنہاندا
کھس کھس چاون ہکدوجے تھیں جاناں گھول گھمایاں
ہوئی تسلی بابل تائیں ویکھ پیار بھراواں
چایا قدم بھراواں جلدی لے کے یوسفتائیں
سُکھاں کنڈ دتی جد یوسف پیو نوں کنڈ وکھائی
آکھ سلام گیا ہور خصت وصل پیاریاں والا
کرداعرض یعقوبؑ نبی نوں بعد سلام دعائیں
امن آرام تمام بدن دا اوسے وقت سدہایا
ہوش حواس یعقوبؑ نبی نوں آکر عرض سنائی
کل علائق دنیا والے جو کم کار پیارے
اکھیاں ندی بینا کی رو رو کہے پیغمبرؑ تائیں
خوشی تبسم پاک نبیؑ نوں متھ بنھ عرض گذاری
نیندر بھلکھ یعقوبؑ نبی نوں ہور خصت فرمایا
لاغریاں کمزوریاں غیبوں آکر سیس نکالے
رخصت ہویا خون مبارک دور ہوئی سب لالی
دے استیفے زور بدن دا ادبوں عرض کریندا
جاں یعقوبؑ گھر لول والپس اپنا قدم اٹھاندا
چھوڑ وچھوڑ گئے دلجانی پیگئے لمڑی راہیں

جیوں کوئی چیز تبرک والی کرکے ادب اُٹھاون
باطن دیوچ کاوڑ بہتی ویکھ تمے دے حالوں
جیونکر مسلمان اجوکے شکلاں پھرن بنائی
موہوں مٹھے تے منددے کھوٹے لکھ لعنت اس چالے
لباں لہاکے پتن کیتے دلوں نہ کھوٹ ونجائے
دغا فریب تمام جگندا لوں لوں وچ سمایا
کی ہویا جے وانگ بروپیاں شکلاں پیاں بنایاں
ہریک بھائی یوسفتائیں گیا ہتھاں تے چاندا
پیر یوسفدا دھرتی اُپر اون نہ دتا بھایاں
کیا جانے جو ایس پیاروں لوسن جگ کہاواں
جھل کے تیر ہجر دا بابل روندا رہیا اوتھائیں
بنھ گھٹاں یعقوبؑ نبی نوں ہریک زحمت آئی
لیکے چاوج حاضر ہویا درد فراق کشالا
وصل یوسفدا عوضی اپنی چھوڑ گیا میں تائیں
بے آرامی تے بے چینی آکر پھیرا پایا
یاحضرت ہن پاس تساڈے ساڈی جگہ نہ کائی
آکھ سلام یعقوبؑ نبی تھیں رخصت ہوگئے سارے
یوسفدا راہ تکدیاں تکدیاں ہونا اساں ازائیں
یا نبی اللہ کوچ اساڈا روو عمراں ساری
قسم خدا دی تاہنگ یوسفدی ساڈا کوچ کرایا
جد تک یوسف آوسی ناہیں رہساں اسیں دوالے
چہرے اُپر زردی ہوراں دتی آن دکھالی
یا نبی اللہ جوش ہجر دا سانوں رہن نہ دیندا
آکھن قدم اساڈی طاقت یوسفؑ کھنی جاندا
تک تک گمروں ہویا لنتا بابل اوہے ساہیں

دسنوں رہ گئے جدوں پیارے رو رو حال ونجایا
رو رو آہیں مارے ڈھاہیں کر کر کھلیاں باہیں
خیر ہووی او یوسفؑ تیرا راکھا اللہ سائیں
کرے روایت ابن عباسوں پیر امام غزالی
جدوں روانہ ہویا یوسف رلکے نال بھراواں
سُتی سی اوہ گھر اپنے وچ رل کے گیا نہ بھائی
کیا ویکھے ہک جنگل وڈا دور مکان اوجاڑاں
حملے کر کر یوسفؑ اُپر آون دند چلاون
کوئی نہ موڑ چھوڑاون والا نہ کوئی یار نہ بیلی
اوڑک ہک بگھیاڑ زور آور یوسف منہ وچ پایا
دھرتی پاٹ گئی تا یوسف غائب ہویا اوتھائیں
دیکھ حوال بھین پیاری روندی اُٹھ سدہائی
آپہونتی وچ خدمت بابل کردی شور کُکارا
باپ کہیا اوہ کھیڈن باہر بھایا ننال سدہایا
کالنواں کولوں ڈھیول مڑ ہاویں ہیکے سگھڑ سیانا
کر فریاداں رووے زینبؓ بابا قہر کیتوئی
مار سٹیسن یوسفتائیں پکڑ بھرا متریے
جس یوسفدا وال وکھایاں تیرا جگر کپیندا
ساری حالت خوالے والی زینبؓ کھول سنائی
ہویا درد کمال نبی نوں اُٹھی پیڑ جگر دی
تون پھٹاں تے تیل اگی تے پیا پیغمبر تائیں
ہو حیران کھلا پیغمبر کجھ نہ آوے جاوے
چل بابل ہن یوسف تائیں واپس موڑلیاواں
بابل نے فرمایا دھیا ہن اوہ وقت وہا نا
آ ہٹیوں ڈگ پون جہ پنکھی پھیر قرار نہ پاون

اوڑک بیٹھ گیا اس جائی جتھوں یار کھڑایا
جدتک یوسفؑ اوسیں ناہیں کھلا تکیساں راہیں
جتھل جاویں خبریں آویں دینڈا کھلا دعائیں
نالے بحر العشق وچ آلے کہے صدیق جدائی
بھین یوسفدی زینب خاتوں ڈٹھا خواب سچاواں
اچن چیتی سُفنے اندر حالت رب وکھائی
اس جنگلوچہ یوسفتائیں گھیر لیا بگھیاڑاں
کٹ لیجاون ماس بدن دا چمڑا پٹ پٹ کھاون
جتول جاوے دھکے کھاوے بھا تھی جان اکیلی
ڈگ پیا پھر منہ اسدے تھیں دھرتی اُپر آیا
ایہہ کجھ حالت نظری آئی زینبؓ خاتوں تائیں
یوسف یوسف کہے زبانوں رو رو کرے دوہائی
عرض کرے یا حضرت میرا کتھے ویر پیارا
کر افسوس پکارے زینبؓ ایہہ کی لوہڑ دسایا
بگھیاڑاں ول بکرا پالیوئی بچ رہیا تا جانا
دوناں سنگ رلالیوئی یوسفؑ کتھے عقل گیوئی
کلڈے نہ ٹلسن کرے نہ ٹلسن سنتوں بابل میرے
میں ڈٹھا اج سفنے اندر چوراں وانگ مریندا
سُنکر باپ ہویا متحیر ہوش حواس بھلائی
بھجرے زخم اُتے جیوں کھادی کانی کسے زہر دی
بلدے بھانبڑ نوں جو فیروں گھیان جریں ہوائیں
زینبؓ خاتوں رو کر درد دل بابل نوں فرماوے
ویر پیارے نوں گل لاواں دلدی اگ بجھاواں
آپ اجازت بخشی اسنوں ہن مشکل پرتانا
تیر کماناں سخن زبانوں نکلے ہٹنہ نہ آون

نال ولاسے زینبؓ تائیں دیندا باپ سہارا
کر توں صبر دھیا ہن اینتھے کجھ نہ چلدا چارا

جے رب قسمت کیتی ساڈی پھیر زیارت کرساں
نہیں تاں وانگ پدیز بچارے دوویں سکدے مرساں

فغان زینب خاتون رضی اللہ تعالےٰ عنہا

کسے نگاہ چوفیروں زینب ویر نہ نظری آیا
مارے آہ پکارے موہوں ویرا اُمڑی جایا

ہائے میں مٹھیاں درداں مٹھیاں ستیاں ویر کھڑایا
نام خدا دے دیئیں دکھالی ویرا اُمڑی جایا

میں تنڑیئوں ٹر دلواری کیوں نہ تدھ جگایا
چوری چوری ساتھ لدایا ویرا اُمڑی جایا

جیکر دیس اپنے تھیں تینوں ہتھ تقدیر چلایا
ملکے جاویں بھین تتی نوں ویرا اُمڑی جایا

بھین وچاری تیر بیا بجھوں رو رو حال ونجایا
باپ پیارا کھلا اوداسی ویرا اُمڑی جایا

اُٹھ وے ویرا پدر منیرا کیوں ساتھیں چھٹ چپایا
لاڈاں نال بلاساں کیہنوں ویرا اُمڑی جایا

بنیامین تیرے بن روسی کر کر سوز سوایا
کون پیار کریسی اسنوں ویرا اُمڑی جایا

ڈھونڈاں کھوج تیرا میں بھج بھج کنتول ویر سدھایا
ٹانگو دے دے ویکھاں تینوں ویرا اُمڑی جایا

دسکے جاویں میرے تائیں کنتول قصد اُٹھایا
کتنیں روز میں والیس ہوسیں ویرا اُمڑی جایا

کریں وسایا او نہاندا نائیں تینوں جنہاں نسایا
اوہ متر بیے دشمن تیرے ویرا اُمڑی جایا

لوں چھوٹا اوہ وڈے تیں تھیں چاہسن مار گوایا
کون چھڑاسی تیر بنا ئیں ویرا اُمڑی جایا

رنبوں یاد کریں جسو یلے بھایاں ظلم کمایا
اوہا مدد کریسی تیری ویرا اُمڑی جایا

سنو حقیقت روندی روندی اینویں بھین نمانی
نے کے نام پدر نوں اوہ بھی دل بھراواں دھانی

پیو دھی دولویں یوسف تائیں بھج ملے وچہ راہے
گھبر کھلی اوہ رستہ زینبؓ جس راہ جانلے آہے

پلو پکڑ یوسف دا زینب رو رو عرض گذالے
بھین نمانی نوں چھڈ کنتول چلیوں ویر پیارے

میں روندی مرجاساں یوسف جے نہ ویکھاں تینوں
مول نہ جائیں بکے او وائیں نالے لے چل مینوں

چل ویرا چل گھر میں چلاہاں کھیڈن لوڑ نہ کائی
بنیامین کرے فریاداں تیرا چھوٹا بھائی

توں چلیوں تاں میں بھی چلساں کھیڈن نال تساہاں
نہیں تاں ترف مرانگی اینویں تکدی تیریاں راہاں

بھلا کریں نہ جائیں یوسفؑ جگر نہ ساڑیں میرا
توں گیوں تاں ساڈے بھانے لوسی جگ اندھیرا

روندا مرسی باپ پیارا تیریاں وچہ جدایاں
تیں بن بھین تتی دے بہتے اوسن لکھ بلایاں

میں قربان ونجاں پتر تھیں چل ٹرہ کول اساڈے
دامن پکڑ یوسف دا زینبؓ رو رو مارے آہیں
مڑ چل گھر توں مڑ چل گھر نوں ناکر بہت پسارے
ہیں زینبؓ نہ دشمن تیری لگ جا آکھے میرے
جنگل وچہ ٹر بیوں جا کے آئی پیش تباہی
اوہ پچھتاون کم نہ آوے کرلے جو ہن کرنا
بھائی واپس ہون نہ دیسن ہرگز تیرے تائیں
جیونکر بندہ موتوں پچھے لگسی کرن وچاراں
بھیج ربا اکواری بنوں پھر دنیاتے جاواں
رب کہے اوہ عملاں والا تیرا وقت وہانا
جیوں جیوں بندہ ترلے لیسی تیوں تیوں جھڑکاں کھاسی
اینویں زینبؓ یوسفتائیں متیں دے سمجھاوے
یوسفنوں تقدیر الٰہی ایسا پردہ پایا
طرف بھراواں بھج بھج نسے بھین پھرے کرلاندی
لے یوسفؑ ہن لنگ جا جیکر ترس تیرے ہن ناہیں
زینب دامن چھوڑے ناہیں یوسف بہت چھڑاوے
اتنی بات کیتی جد زینبؓ نال فراق جدائی
جلدی نال چھڑایا یوسف زینبؓ کولوں بھایاں
ٹر چل گھر نوں بھین پیاری اسیں بھی واپس آئے
لیگئے زور وزور یوسفنوں کرکے تیز ادائیں
تکدے رہ گئے مگروں دونویں پیش نہ جاوے کوئی
اچے بلاوے یوسف تائیں کردی زار پکاراں
رو رو زاری کرے وچاری مگروں کھلی تکیندی
لے اویار حوالے ربدے پہنچی آس بھراواں
منع کرے یعقوبؑ پیغمبر روندی دختر تائیں

صدقہ جد اسحاقؑ اپنی دامن عطے بول اساڈے
روندی نوں چھڈ جاہ نہ یوسفؑ ایہ گل واجب ناہیں
ماواں پیواں بھراواں نالوں بھیناں ویر پیارے
جے یوسفؑ نہ واپس چلسیں پاسیں دکھ بتیرے
آپے کہسیں بھین بچاری بیشک سچی آہی
جنگل وچہ اکلیاں تیں تھیں کجھ نہ بنناں سرناں
تیرے کولوں ٹرکسن ناہیں جنگلدیاں بلائیں
ڈب اڈ جعفی ڈب اڈ جعفی زورو کرے پکاراں
جنہاں گماں وچہ سستی ہوئی ہن جا عمل کماواں
دنیاتے ہن ساڈیکولوں مڑکے کیسے نہ جانا
کوئی نہ واپس ہوون دیسی روسی تے پچھتاسی
چل یوسفؑ ہن مڑ چل گھر نوں پھیر نہ مڑیا جاوے
سو واری سمجھایا زینب ذرہ خیال نہ آیا
اوڑک ہو آزردہ بولی یوسفنوں فرماندی
میں بھی دامن چھڈساں ناہیں روز قیامت تائیں
جتول یوسف پلو کھچے نال لپٹدی جاوے
بھایاں جاتا بھین اساڈا کم وگاڑن آئی
کہن زینبؓ نوں جاتوں بھیناں کدتے باہر آیاں
ایہ گل کہہ کے سبھناں بھایاں جلدی قدم اٹھائے
زینبؓ تے یعقوبؑ پیغمبر روندے لیہے انتھائیں
زینبؓ مگرے جاون لگی منع کردی ہوئی
پر اوہ جیونکیوں سنن آوازاں تیز کراں رفتاراں
جے یوسفؑ وس لگدا میرا کدے نہ جاون دیندی
میری آس رہی سب وچے میں قربانی جاواں
نہ رو زینبؓ نہ رو زینبؓ صبر نہ مول گوائیں

سن فرمان پدر دا زینبؑ کردی عرض نداہیں ‏ صدقے جاواں یوسف باجھوں میں کیوں رواں ناہیں
رونے عمر اساڈی بیتا ایں دے گیا ویر پیارا ‏ توں بھی روسیں میں بھی روساں روسی عالم سارا
جس روون تھیں میرے تائیں امر منع فرمایا ‏ ایہہ رون تماہی عمراں رب تیرے پڑ پایا
کی ہویا جے اج نہ زلفوں بھلکے رہسیں روندا ‏ یوسف کارن ہار ہنجوں دے رہسیں سدا پروندا
جاں جاں یوسف اوسی ناہیں تاتاکرسیں زاری ‏ معلم تھیسی تینر بیتا ایں وچ روندی ساری
سن حیران ہویا پیغمبر زینبؑ دا فرمانا ‏ آکھے یوسفؑ باجھوں ہرگز میں بھی گھر نہیں جانا
بیٹھ گیا اس رکھ دی چھاویں نبی یعقوبؑ سوہارا ‏ جس رکھوں سی رخصت کیتا یوسف ویر پیارا
کیتا حکم پیغمبر رب دے زینبؑ خالقوں تائیں ‏ جا دھیا میں یوسف کارن بہساں ایتھے انھائیں
روندی پٹیں گھر دے ول آئی کردی ویرا ویرا ‏ حال ملال یوسف دا اگوں کریں بیان پذیرا

بیرحمی برادران بہ یوسف علیہ السلام در عرصۂ بیابان

آ قلمے منہ لا سیاہی لکھ غمناندے حوالے ‏ کیونکہ پاون درد کشالے سوہنیاں نازاں والے
ماپیاندی گھر تینک تے سہندے تپکاں دے منہ آون ‏ پالکیاندے جھولن والے در در دھکے کھاون
ہتھ لایاں جو میلے ہوون آن ڑے وچ گرداں ‏ کرن فرشتے ادب جنہاندا بنھ مارے بیدرداں
نازک بدن پھلاں تھیں ہولے لگے ہیٹھ پہاڑاں ‏ گھر تھیں باہر نکل نہ ڈٹھا پھاتھے وچ اجاڑاں
راوی کہندا جد یوسفنوں ساتھ گئے لے بھائی ‏ جد تک بابل تکدا آہا شفقت بہت کمائی
جاں پھر نظروں غائب ہوئے سبھناں رنگ وٹائے ‏ اچن چیتی حملے کرکے یوسفؑ اُتے آئے
سہلیوں سپ جویں کوئی آکھے انیویں ہو گئے سارے ‏ نال غضب دے یوسف تائیں کوئی جھڑکے کوئی مارے
جس بھائی تے وانگ تھلانڈے چایا چائیں چائیں ‏ پٹڑ لیوانگ زمیں تے اس نے ماریا یوسف تائیں
کاڈھ دگا جد دھرتی اُپر یوسفؑ درد رنجانا ‏ دردوں ڈولیا طبق زمیں دا کنبیا عرش ربانا
گھیر کھلے چوفیر لویں بھائی آون کرکر ہلے ‏ پیا مریجے یوسفؑ تلے وس نہ کوئی چلے
ہک چھڈے تا دوجا پکڑے لاون سخت طمانچے ‏ خاک آلود ہویا سب جُبہ پاٹے لنگیاں لانچے
ویکھ تعجب ہوگیا یوسفؑ دل وچ فکر دوڑایا ‏ ایہ کی ہوگیا بھایاں تائیں یا رب بار خدایا
ہکے تے نال محبت مینوں باہر اینہاں لیاندا ‏ ہن ہیں جیدی واہر چاہندا او ہا طمانچے لاندا
ہکے تے سارے بھائی میرے وارویں پانی پیندے ‏ ہن میرا سر مارن کارن بھج بھج اگاں تھیندے

ہکے تنے نال اشارے مینوں سب کرے دلجوئی
ہکے تنے میں ہکوار بلاواں سو بسم اللہ کروے
ہکے تنے میں جتھے پانی ڈوہلاں ڈوہلن رت اتھائیں
ہکے تنے میں جد پانی منگاں شربت دودھ پلاون
ہکے تنے سارے نام میرے تھیں جاون صدقے وارے
کرن روایت جیں ول یوسفؑ ونج پناہ پکڑیندا
منہ سر مار نسجایا بھایاں نیل پئے ہر جائیں
ایسی سخت مصیبت آسدن حضرت یوسف جالی
قلم ہتھاں تھیں ڈگ جاندی جاں ایہ ذکر لکھیندا
جتھے چاٹ لگے یوسفنوں قدرت ظاہر تھیوے
انگلیاں کھبہ جاون وچے ایسا سخت مریندے
ننگی پیریں یوسفتائیں کنڈیاں اپر ٹراون
نازک تلیاں نازیں پلیاں قدم نہ ننگیاں چلیاں
خار و خارہ دسن وچہ پیراں خون قرار نہ پاوے
ہک پیر نوچہ زخم تے دوجی ساڑے ریت تھلاندی
بے پرواہی ویکھ فرشتے منگن کھلے پناہاں
منتاں کر کر حضرت یوسف آکھے بھایاں تائیں
کیا نقصان تساڈا کیتا کیہڑا عیب کمایا
بابل جائیو مینتھے میرے کوئی قصور لگاؤ
جو جو باپ نصیحت کیتی ٹرنے وقت تسانوں
ربدا خوف کرو کجھ بھائیو پیو دی مت سنبھالو
ترلے لئے بھایاں اگے یوسف کرد ازاری
کتھے گئے پیار تساڈے قول قرار جہڑے
اوہا یوسفؑ ہاں میں جیہنوں منتاں نال لیایئے
اوہا یوسف ہاں میں جیہنوں تکدے تسیں نہ تھکدے

ہن میں رو رو کراں پکاراں کوک نہ سندا کوئی
ہن میں سو سو کراں آوازے اکا کن نہ دھردے
ہن میری رت وگدی ویکھن ترس کماون ناہیں
ہن پانی دے بدلے مینوں سخت جواب سناون
ہن مینوں قربان کرندے سبھناں ایہدے بارے
اوہا اگوں مار چپیڑاں پاسے لال کریندا
جتول جاوے ماراں کھاوے کوئی چھڑاوے ناہیں
نازل ہوگئی جیونکر اس تے حالت کربل والی
ایتویں حال ہویا یوسفدا چیتا جویں چھڑیندا
نال لہو دے اللہ اکبر ادیسے جگہ لکھیوے
کن مروڑن وال تروڑن مگروں چوکاں دیندے
جیوں جیوں یوسف روون لگدا تیوں تیوں ہور ڈراون
درداں ملیاں سولاں سلیاں نال لہو دے گلیاں
جتھے قدم دھریندا یوسفؑ دھرتی رنگی جاوے
نہ بچا اپروں دھپ قہردی مغز سرے دا کھاندی
ایڈ سزائیں مقبولاں نوں ہلن بابجھ گناہاں
کس تقصیروں میرے تائیں ویندے تسیں سزائیں
کس گناہوں میرے اپر اتنا غصہ آیا
جرم ثبوتی کرکے بیشک مینوں دکھ پچاؤ
اسدے بدلے ایہ تکلیفاں ویندے تسیں سانوں
اتنی سختی کرکے مینوں ناعذاب دکھالو
بابل جائیو حال میرے تے رحم کرو ہک واری
کی ہوگیا تساڈے تائیں کیوں نہیں شفقت کردے
اوہا یوسف جیدے کارن سو سو جتن کمائے
اوہا یوسف ہاں میں جیہنوں روندیاں ویکھ نہ سکدے

اوہا یوسفؑ ہانئیں جسنوں گودی وچہ کھڈایا
اوہا یوسف ہانئیں جسدے غمن لہو اج روندے
اِسے خاطر بابل کولوں آندو جے مجھ تائیں
جیکر خبر ہوندی اس گلدی کمنی اِنج بھراواں
بابل جالیو رحم کمایو ایڈ ہنیر نہ پایو
کر کر عجز بھراواں اگے یوسفؑ حال ونجایا
بھایاں نوں کجھ اثر نہ کردی یوسفدی بجیالی
ہونا طاقت اوڑک یوسفؑ جھڑیا اُپر زمینے
آکھن لگا کسدیتا ہیں ڈگ ڈگ پیا وکھاویں
چھوٹا ہوکے نال اساڈے کردا رہیوں دلیری
جھوٹھے سفنے بابل اگے رہیں جوڑ سناندا
کہاں گئے اوہ دینہ جن تائیں سجدہ کرنیوالے
جھوٹیاں لافاں مارکراہین باپ مرید بنایا
اج کتھے اوہ بابل جسدے مان تیرے دل بھارے
آپ قریبی بنیں پدر دا سانوں دور ہٹاویں
طعنے جھڑکاں سن سن یوسف رووے ڈاہڈھیں ہاہیں
شربت جیہڑا یوسفؑ کارن بابل نال چوایا
مٹھے اتے مزاخاں آلے کردے یوسفتائیں
اینویں کہکے کتیاں اگے ڈال دتا سب کھاتا
جاں یوسفؑ اوہ بھجا اڈٹھا کوزہ شربت والا
پھر جسویلے روٹی اُسدی کتیاں پیش وگائی
آیا یاد دلیوچہ بابل کردا حمد ربانی
دونویں چیزاں کیتیاں آہیاں باپ حوالے بھایاں
تریجا ہیں ہن باقی رہیا ویکھاں کویں کریسن
زندگی دی امید نہ مینوں ہرگز رہ گئی کوئی

اوہا یوسف ہانئیں جسدا رکھدے شوق سوایا
اوہا تسیں جو دکھڑے مرے تک تک راضی ہوندے
دے تصدیعے باہر اسنوں کرساں مار انڈائیں
کدی نہ اُوندا نال تساڈے ہائے نیش کنتول جاوا
نام خدا دے کول پدر دے ہکواری نے جاؤ
ہائے افسوس بھراواں تائیں ترس خیال نہ آیا
جیونکر قبراں پین والے رہن مرادوں خالی
نال غصے شمعون ڈگے نوں لت مارے وچہ سینے
باپ نہیں ہن ملدا تینوں جے سوکوک ستاویں
سدا اونہاں جن تاریاں تائیں کرن حمایت تیری
اج اوہ بابل نیر بیتائیں کیوں نہیں آن چھوڑاندا
اج کتھے اوہ سبھے جنہاں سر سجدے وچہ ڈالے
ساڈی طرفوں دل بابل دا کرکے مکر ہٹایا
جیوں تدھ تبکی کیتی ساڈی بدلے لیساں سالے
اج اساڈے قالبوں آلیوں کیتے دا پھل پاویں
ڈُلڈُل بھائی جو کاں دلیون ہن کیوں بولیں ناہیں
یوسفنوں دکھلاکے بھایاں کوزہ بھن گوایا
بابلدیا لاڈکیا پترا شربت پیندا ناہیں
یوسف دا کجھ وس نہ چلے رووے کھلا نمانا
کیا کہاں جو اسدے اُپر گذریا غم دا حالا
اُسویلے بھی سخت مصیبت یوسف اُپر دہائی
کہندا اج نصیبا نوجوں اٹھ گیا دانہ پانی
دونویں انہاں غصہ کرکے میرے مکوں گنوایاں
جیوندیاں لیجاسن گھرنوں یا کہ ہردوں مرسن
ہائے افسوس زیارت پیو دی مول نصیب نہ ہوئی

غزل

افسوس بھائیوں نے میرا جی جلا دیا
جنگل میں مجھ کو لا کے پریشاں بنا دیا

کیسے چلوں میں وشت بیاباں میں یا الاہ
کانٹوں نے میرے پاؤں کا چمڑا اُڑا دیا

رونے لگے ملک بھی میرا حال دیکھ کر
ارض و سما نے شور تاسف مچا دیا

آ دیکھ میرے حال کو اے باپ مہرباں
یوسفؑ تیرے کا بھائیوں نے سینہ ستا دیا

کرتے تھے جو سلوک وہی بدسلوک ہوئے
اُلفت کا سبق پڑھ کے انہوں نے بھلا دیا

کھانا دیا تھا تُو نے میرے نقل کیلئے
کُتوں کو بھائیوں نے وہ کھانا کھلا دیا

جیسا کیا ہے بھائیوں نے بَیری بھی نہ کریں
شربت کا شیشہ توڑ زمیں پر گرا دیا

پانی بھی یاں تو پینے کو ملتا نہیں مجھے
اس تشنگی نے حلق کو میرے سُکھا دیا

کسکو سناؤں حالت اپنی میں ہائے ہائے
قسمت نے آب و دانہ وطن سے اُٹھا دیا

لکھا یہی تھا حق نے مقدر میں دلپذیر
بُلبل کی طرح مجھکو قفس میں پھنسا دیا

قصد کردن برادران برائے قتل یوسف علیہ السلام

اینویں حضرت یوسفؑ رووے دلدے سوز نکالے
جیوں جیوں پہنچن درد کشالے ویندا ہجر اوبالے

دُور رہے دلدار ولالے رہیاں دلیں مرداں
بھایاں اسنوں دشمن جاتا کون سُنے فریاداں

ظالم چور حسد وادلوچہ بیٹھا مار پتھلاں
کرکے قتل ارادہ بھائی آن وڑے وچ جھلاں

گاہندے پھرن زمین جنگلدی اوہلا ملے نہ کائی
جھاڑی جھاڑی پھرن تکیندے قتل کراں کسیجا ئی

کرن قیاس دلیو چہ یوسفؑ اوتھے ماریا جاوے
جتھے چڑی نہ پھڑکے کوئی بندہ نظر نہ آوے

لوکوہا لوچہ جنگل دوڑے جگہ نہ لبھے کوئی
ساریاں صاحبزادیاں تائیں بہت حیرانی ہوئی

جتھے قتل کرن دی خاطر دلوچہ قصد کریندے
ویکھ اونہانوں جھاڑ جنگلدے سبھ دوہائیاں دیندے

اوتھوں کرڑک اگیرے ہوون بھالن ہور ٹکانا
بول آواز کرے اوہ جاگہ ایتھے ظلم نہ پانا

تاجو سخت پہاڑ اگوں ہک نظر انہانوں آیا
دہشتناک اوجاڑ تمامی جھاڑاں جھرمٹ پایا

آدمزاد نہ لبھے اوتھے چیز نہ لبھے کائی
اوتھے قتل کراں یوسفنوں بھایاں منا پکائی

کول پہاڑ گئے جتو ہلے پیغمبر دے جائے
اگوں بول پہاڑ اونہانوں رو رو عرض سنائے

اے پیغمبر زادیو ایتھوں مہر کرو ٹل جاؤ
ناحق ویرہ پیارے تائیں نہ تلوار چلاؤ

کی بُریائی ہوئی استھیں عیب قصور ننتا رو
ہے توفیق تساڈے تائیں خون بھرادا کرنا
میرے سامنے خون یوسفؑ وُل تساں خیال نہ دھرنا
جے تلوار یوسف دیکارن گیتی تساں اگیرے
کول میرے جے یوسفتائیں زخم ذرہ ہک آوے
جاواں نگھر زمیں دے اندر ہک پل دیر نہ لاواں
دُور کتے لیجاؤ اسنوں ویکھاں نہیں مریندا
جدوں پہاڑ سنائی ایہ گل بھایاں ہمت نہ آئی
اگوں بھی ہک شیر اونہانوں ملیا روندا روندا
بھی اس شیر نمانے دوروں اتنی بات سُنائی
سخت وبال تساڈے اُپر آویگا اس پاروں
جے یوسفنوں قتل کریسو اسدا خون نہ پچسی
دوجا برکت تُہن جو گھر دا جاسی اُٹھ تمامی
پنجواں رب نہ بخشے اسنوں ناحق خون جو کردا
اے یعقوبؑ نبی دے جالو یوسفؑ قتل نہ کرنا
کرن روایت شیر اونہانوں جاں ایہ عرض سنائی
پھرن بھلیندے جگہ قتلدی تھاؤں نہ لبھے کوئی
بے فرمانی کرن ربیدی جس جاگہ کوئی جاوے
دہرت کہے نہ میرے اُپر ایسا فعل کمایئں
جاون نس فرشتے اتھیں دورا یکاں ہو جاندا
گلیاں کوچے وچ دوہایاں بُرا ہووے جس جائی
چوراں یاراں نوں کوئی اپنے نیڑے ڈھکن نہ دیندا
اینویں بفرمان خدا دے ہرجا پھرن دھکیندے
مختو حقیقت جیونکر اگوں یوسفؑ نال وہانی
دہشتناک اگوں ہک جنگل آیا نظر اونہاں ہاں

دُور لیجاؤ دُور لیجاؤ میرے کول نہ مارو
ساڈیکول نہ طاقت اتنی ویکھ اساں نہیں جرنا
رب تھیں ڈرنا قتل نہ کرنا اوڑک ہکدن مرنا
یوسفتالوں اگے ڈرکے پُرزے ہوسن میرے
ٹوٹے ٹوٹے ہوکے میرا پتھر بھسم ہو جاوے
بے پرواہی دیکھ ربیدی اتنی وہشت کھاواں
قسم خدا دی میریکولوں اتنا بھار نہ چیندا
اوتھوں بھی پھر کھسک اگیرے چلے ہوری جائی
آکھے ہائے میں کدے نہ ڈٹھا ظلم اجیہا ہوندا
نام خدا دے مارو ناہیں بابل جایا بھائی
ترس کرو مسکین وچارا نہ مارو نہ مارو
اوّل اس بن باپ تساڈا دسو کیونکر بچسی
تریجا مال نہ رہسی چوتھی جگ ہوسی بدنامی
چھیواں سر اپنے تے چاسو بھارا روز حشر دا
رب تھیں ڈرنا اوڑک مرنا آخر لیکھا بھرنا
پھر بھی صاحبزادیاں تائیں ترس نہ آیا رائی
جیونکر اوگنہاراں تائیں کتے نہ ملدی ڈھوئی
حضرت کہیا او ہا جاگہ اسنوں لعنت پاوے
اُنبر آکھے حکم ہووے تا تیتھے گڑا وسائیں
رب رسول بیزار ہو جاون کسے نہ اسنوں بھاندا
بُریاں واہر کوئی دشمن جانے سب لوکائی
جتھے وچ کھلوون اوہا دوروں دفع کریندا
دو ہیں جہانیں دشمن ربدے چوراں وانگ مریندے
مار دھگانے ہور اگیرے لیگئے اسنوں جانی
آکھن لگے ایہ جا چنگی ایتھے قتل کراہاں

گھوکن بھور چواہیں طرفیں ہر پاسے چپ ہوئی
دیکھ اوجاڑ ویران تمامی جگہ پسند آیو نے
یوسف ؑ تدوں بھراواں تائیں رو رو عرض سناوے
موڑ کھڑو ہکواری مینوں بابل چل ملاؤ
بھائی آکھن وقت ملندا وہیت گیا ہن تیرا
اوہ ہن گود پدر دی تینوں ملے نہ خوشیاں والی
ہن بابل دی کچھیں وڑ کے نہ وڈیایاں کرسیں
اوہ چن تارے سجدے تینوں ہن نا کرن کراہیں
سفنے والا عاصا تیرا ہن نہیں ہوندا پورا
گذر گئے اوہ وقت سکھاں دے ہن دکھاں منہ آیوں
ہن بابلدے ملنے والیاں رکھ نہ دل وچ آساں
اگے گود پدر وچ جو تدھ موجیں عمر گذاری
او ہا ملنا کافی تینوں روز قیامت توڑی
ڈھلواری بابل تائیں رہیوں جراں گل لیندا
سن گلاں ایہ یوسف ؑ کہیا مار غمان دیاں آہیں
ثابت کرلو میرے اوپر کی میں جرم کمایا
جیکر ہووے میرے ذمے جرم ثبوتی کوئی
نہیں تاں اینویں ناحق میرا سیس نہ مول اتارو
میرے اُپر تساڈے کولوں رحم نہیں جے ہوندا
میں مویا تاں اوہ بھی مرسی وچ فراق تلیندا
جو ترلے سب کیتے یوسف ؑ بھائیاں سنی نہ کائی
یوسف کول روئیل بھراوے جان لوکاون آیا
پھر ہوری دل نٹھا یوسف ؑ بھائی بھائی کردا
جیں ول جاوے دھکے کھاوے پھردا وچ الٹیندا
قدرت ربدی ویکھ یوسفنوں دلوں تبسم آیا

اُس جنگلوچ اونہاں باجھوں ہور نہ وسدا کوئی
قتل تیاری کر یوسفدی ہتھ دوئیں بدھیو نے
بابل جالیو حال میرے پر رحم کمایا جاوے
استھیں پچھے میر پتائیں کرنا قتل کھراؤ
مار کٹار اتھائیں تینوں کرساں جیرا جیرا
چھوڑ امیداں مڑ ملنے دیاں رہو مرادوں خالی
ایسے بار اوجاڑ وچالے مندیں حالیں مرسیں
گود پدر وچ ناز نوالیاں خواباں اوسن ناہیں
سک گیا اوہ اوسے ویلے قدم سفر جد دہریا
مر چکیوں توں جدم بابل ساڈے نال رلا لیوں
گلتے چھری چلا کے تینوں ماں دے نال رلاساں
اسد ابھی ارمان اسانوں رہسی عمراں ساری
اگوں تاں ملسیں جے تیری اج اساں جند چھوڑی
اوہا ملنا جان اخیری ہن کوئی ملن نہ دیندا
جے ہن میل پدر دا مینوں وچ نصیباں ناہیں
کیہڑی گلوں تساڈے تائیں اتنا غصہ آیا
تاں بھی ایہ تعذیر میرے پر بیشک واجب ہوئی
رحم کرو میں عاجز اُتے ڈرو خدا تھیں یارو
پیو اپنے دا کرو محابہ اوہ مرجاسی روندا
اسدے پاروں چھوڑو مینوں منوں نام کہیندا
کڈھ چھری شمعون بہادر آیا کر کے دھائی
مار روئیل طماچہ اگوں منہ دے بھار وگایا
اس بھی دھک پچھاہاں سٹیا یا ماریا مکا قہردا
تدوں یقین ہویا یوسفنوں ہن ناہیں میں چھٹدا
اتنیاں بھایاں وچوں مینوں کسے نہ مول چھڑایا

جدوں یہودے یوسفتائیں حسدیاں ڈٹھا بھائی
اس حالت وچہ تیریتائیں کیونکر ہاسا آیا
نال پیار یہودے کہیا پھر یوسفدے تائیں
اسیں رواواں تیریتائیں تے توں مُڑ بھی ہسدا
تا یوسفؑ فرمایا ایہو بات ہساون ہاری
بہت بھروسا اُپر تساڈے آہا میرے تائیں
جسو ویلے میں ٹریا گھر تھیں بات دلیوچہ آئی
میریاں بھایاں جیڈ بہادر دنیا وچہ نہ کوئی
ہوۓ کدیں پہاڑ مقابل وانگ بروت اوڈاون
اتنی طاقت والے بھائی نال میرے ہمراہی
رکیتا سی میں دل اپنے وچہ اسدن مان تساڈا
واہ سبحان اللہ اج قدرت دسیا رنگ نرالا
اوہا بھائی مارن لگے دلوچہ بور جنہاندی
ہائے افسوس جے اُسدن میرا ہوندا عقل ٹکانے
ربدی مدد یاد نہ رہیم بھایاں اوٹ ٹھرائی
خالقدا در چھڈ کے جیہڑے مخلوقاں ول دھانے
اس گلوں میں ہسیا یوسفؑ کہیا یہودے تائیں
نیکی دی امید جنہاں تھیں کرن لگے بُریایاں
جاتا سی جو دشمن کولوں مینوں ایہ چھڑاوسن
میں جاتا جو بھائی میرے بنسن تکیہ پرناں
کرکر باتاں یوسفؑ روۓ ویلے یاد کریندا
آیا رحم یہودے تائیں سُنی خداوند زاری
آجا میرے پاس شتابی جیتوں یوسفؑ ڈردا
اچرانوں شمعون بہادر تیز چھری کر لیا یا
کرے دلاسا یوسفتائیں تے مُوسوں فرماوے

پچھن لگا دس اے یوسف کی گل جیہے آئی
ہے ہک ایہ بھی راز پوشیدہ یوسف نے فرمایا
اس ہاسے دی حال حقیقت مینوں بھی سمجھائیں
کس گلوں توں ہسیوں یوسفؑ کیوں سانوں نہیں دسدا
بھایاں ہتھوں پیا مرلواں آس جنہاندی بھاری
رب صاحب اوہ چاوڑ میری کیتی بھن ازائیں
کیہڑا خطرہ میریتائیں جبدے اتنے بھائی
شیرانوں پھڑ چیر سٹیندے اتنی قوت ہوئی
بیجاں سُنے درختاں تائیں باہر پٹ وگاون
کیا مجال کسیدی مُیں ول دیکھے نظر تباہی
ہاۓ افسوس شیطان بھلایا عقلوں رہیا دوراڈا
اج اوہا میں پیا مرنیدا! اتنیاں بھایاں والا
امر مقدر نال کسے دی چاوڑ پیش نہ جاندی
اللہ پر توکل رکھدا پاندا فضل ربانے
غیراں ویلول آس لگائی تا ایہ سختی پائی
کدی مراد نہ ملے تہانوں روندے پھرن نمانے
عجب تماشہ نظری آیا واہ قدرت داسائیں
واہ سبحان اللہ اج چنگی مدد کیتی بھایاں
ناہی خبر جو باہر جاکے خود دشمن بن جائن
ناہی خبر جو غیرت ربدی ہیا تماشا کرتاں
کول یہودا صلوٰۃ اللہ اسنوں پیا تکیندا
یوسفنوں فرماون لگا نہ رو جان پیاری
انشاء اللہ تیریتائیں ہن کوئی قتل نہ کردا
پکڑ یہودے یوسفؑ تائیں دامن ہیٹھ چھپایا
قتل کرے جو تینوں پہلوں میری جان گواوے

جیوں حضرت زکریا تائیں ملی پناہ شجر دی
وچ بھائی مارن کارن آون کر کر دھایاں
نہ مارو نہ مارو اسنوں ہے ایہ جگر ہمارا
جیکر اسنوں مارو پہلوں مینوں مار گواؤ
سُن بھائی فرماون لگے عجب تیری دانائی
لڑکے دیاں فریباں اُپر ہو بیٹھوں مستانہ
اول آپ اقرار کیتوئی اسنوں قتل کراہاں
کرکھاں یاد اوہ وعدہ اپنا جیوں ہویوں اقراری
پُر یہانوچہ اقبالی ہوکے مرد نہ جھہ ولاون
رناں دا کم ہند نہ چھوڑن مرد نہ سخنوں جاندے
توں جو سخن گھر لوچہ کیتا کرہن عہد وفائی
کہے یہودا سخن اساڈا اسنوں قتل نہ کرنا
چنگے عہدوں جو کوئی مڑدا ہوندا او گنہارا
ایسے عہدوں مڑن بھلیرا جسو چہ دولویں گھاٹے
چنگا کم ایہو جو استھیں آؤ باز بھراؤ
سبھناں بھایاں یوسف کارن بہتا زور لگایا
بے امید ہوئے جسویلے لاتھکے سب واہاں
حملہ کرکے اُپر یہودے آئے چھریاں چائی
نظر غصے دی طرف یہودے جد پر تائی بھایاں
لگا کہن بھراواں تائیں عرض سنو ہک میری
خونی نام سدا سو جگو چہ خون تساں سر چڑھسی
ہور وساں بجویز تساں نوں جیکر مارنا چاہو
کڈھ لے جان سنگھوئی یا وچ ڈب مرسی

توں یہودے یوسف اُپر ڈالی نظر مہر دی
سبھناں دے ہتھ روک یہودا کرداہاں دوہایاں
جسدے بیٹے اسیں اوسیدا ایہ بھی پُت پیارا
اک اکلا مارو ناہیں کریو ترس بھراؤ
مارن آیوں آپ مریویں کیوں چا عقل گوائی
سُن گلاں بھل پیوں شتابی ایڈا وڈا سیانہ
ہُن اقراروں منکر ہوکے لگوں مڑن پچھاہاں
قولوں مرد نہ ہٹدے جیہڑے سخن کرن ہکواری
جیونکر رضلے چڑھیاں ہویاں رناں باز نہ آون
کرکے سخن ونجاون جیہڑے اپنا بھرم گواندے
جیتوں آپ نہ شامل ہوویں چھڈ یوسفنوں بھائی
جیکر قتل کریسو اسنوں میں بھی نال مرنا
منادے عہدوں مڑنیوالا رب دا بنے پیارا
دنیا دین ونجا کے کیہڑا بیٹھا تلیاں پھاٹے
نہیں ناحاضر جان بندے دی مینوں چھری وہاؤ
ایپر مول یہودے اسدا وال نہ ہک مکھایا
جان چکے جو ہن یوسفدیاں مول نہ ملدیاں باہاں
پہلوں کرو شہید اسے نوں رلمل سارے بھائی
سمجھ گیاں جو ہن ایہ گلڑاں روکے دے ہڑایاں
جے یوسفنوں قتل کریسو کر کے ایڈ دلیری
مومن نوں جو قتل کریسی سدا جہنم سڑسی
ہتھیں قتل نہ کرہو اسنوں کھوہ دیو چہ وگا ہو
لہسی الکھ اساڈے گھروں رب چنگیائی کرسی

کہے یہودا انیویں کرہو جیوں میں عرض گذاری
جیونکر سورت یوسف اندر خبر کرے رب باری

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی ۔ قَالَ قَآئِلٌ مِّنْھُمْ لَا تَقْتُلُوْا یُوْسُفَ وَاَلْقُوْہُ فِیْ غَیٰبَتِ الْجُبِّ یَلْتَقِطْہُ بَعْضُ السَّیَّارَۃِ اِنْ کُنْتُمْ فَاعِلِیْنَ ۝

قتل نہ کریو یوسف تائیں آکھیا آکھن والے
یعنے کوئی پردیسی ویہسی آپے پیا کڈھیسی
اصلی غرض تساڈی ایہا بابل کول نہ جاوے
یا مرسی یا کڈھ لیجاسی راہی پاندی کوئی
نہ مویا تا اللہ جانے کدی ہتھیں آسی
پھر بھی پورا ہوگ تساڈا جو کجھ مطلب دلدا
کرکے دلوں قیاس بہودے ایہ تجویز بنائی
بھایانئوں بھی بھائی ایہ گل آکھن اینویں کرساں
کروا غرض بھراواں تائیں بھایو کھوہ نہ سٹو
واہ واہ مزہ شہادت والا جے مردا تلوارو
قید عمر دی میرے کولوں کٹی مول نہ جاندی
ساری عمر قفیئے جالاں جے کھوہ ڈالیا جاواں
جیکر بابل ملے نہ مینوں کھوہ تھیں موت بھلیری
بُری جدائی بابل والی میں منظور نہ کروا
ایس انھیرے کھوہ تھیں مینوں ملے جے گور انھیرا
رو رو یوسف کرے پکاراں بھایو رحم کماوَ
بھائی پکڑ کھوہے ول چھکن عرض نہ من مُولے
جیونجیوں بھائی کرن اگیرے یوسف ہنے پچھیرے
بھایاں تائیں معلم ہوندے جیکر حال اگاندے
جے یوسفنوں معلم ہوندیاں کھوہ دیاں موج بہاراں
جے یعقوب نبی نوں ہوندا معلم حال پتر دا
ایہ غیب کیہڑا اور نہ مول نہ کہتا سائیں
باطن حکمت کسے نہ معلم نہ یوسف نہ بھایاں

ڈال دیہو وچہ ڈول پرانی راہی کوئی نکالے
جے کر یہو تا اینویں کریہو مولا خیر کریسی
جے کھوہے وچہ سٹیا اسنوں پھیر نہ خیری آوے
جے وچے مرگیا تا ایہ گل سب تھیں بہتر ہوئی
خبرے کون کڈھیسی اسنوں کس پاسے لیجاسی
نا کنعان اندر پھر آوندا نہ بابل نوں ملدا
رکھیوے جے رب یوسفنوں استھیں دور نہ کائی
فکر پیا دل یوسف تائیں ایہ دکھ کیونکر جرساں
جیکر سر پر تسیں نہ رہندے ہے لے تیغاں سر کٹو
پکڑو تیغ ہتھاں وچہ میرا جلدی سیس اُتارو
استھیں پھانسی چڑھنا بہتر جان ہووے جب واندی
ہک پل تنگی ملے جے تیغوں موت شہادت پاواں
وچہ جدایاں تڑفن نالوں بچ جاسی جند میری
جیلگ جیساں پیا تلیساں ماریا درد ہجر دا
پھر دکھانلے جیون کولوں ہوسی بہت بھلیرا
یا مارو یا پاس پدر دے مینوں موڑ لے جاوَ
اوہ بھتے ایہ ہک ہکلا کون سوال قبولے
کیا جانے جو اس کھوہ وچوں طالع جاگن میرے
کد یوسفنوں کھوہ وچہ سٹدے سرون نخاکے جاندے
چھالاں مار کھوہے وچہ وڑدا اگاہنوں کھاندا ماراں
لیندا سانس نہ ملدا اسنوں ادھیو ویلے مردا
جسنوں چاہے تھوڑا بہتا دلوے کیدے کدا ہیں
ول کھوہے ول آندا یوسف ویدے مار کٹاریاں

وچہ تفسیر امام غزالی ایہ سب ذکر لیایا — سنو حقیقت جیونکر بھایاں یوسف کھوہ وچ پایا

در چاہ انداختن برادران یوسف علیہ السلام

کیا تعریف لکھاں اس کھوہ دی بھریا جو پُرخم کھاں تھیں — دیکھ کتابوں حالت اسدی ڈگ پئی قلم ہتھاں تھیں
شیخ معین الدین لیایا نقرہ کار وچالے — جنگلو چہ اوہ کھوہا آہا وسن جھاڑ دوالے
شہر مصر تھیں رستہ جیہڑا آوے طرف بلیتے — اس رستے پرسی اوہ کھوہا وچ اوجاڑ نیڑے
تھاں اسدا آہے ناہیں پانی نظر نہ آوے — دور بینا ندی داہ نہ چلے ویکھ نظر جل جاوے
حب الحزن بتاون اسنوں کھوہا درد غماندا — پائے جہات اچانک جیہڑا ڈیہل اینویں مر جاندا
سپ اٹھوہیں زہری اسو چہ ہور ہزار آفاتاں — لمی رات ہجر دی نالوں لمیاں اسدیاں واتاں
پانی اسدا تلخ اجیہا کھپرا تے کوڑا ندا — اک گھٹ بھریاں باہر پیٹوں آندر اوجھ وگاندا
بد بوئی نہ دسن لائق نام لیاں دل تردا — کدیں دماغ نہ ستھرا ہووس جو اسدا گھٹ بھردا
جیوں ظالم دی قبر وچالے ہوندا سخت انھیرا — اینویں وانگ انھیرا اسدا بلکہ کجھ ودھیرا
دنیا داراں دیاں دلاں تھیں پیٹ اسدا ودھ کالا — پورا پورا اہل شرک دی دعوت کرنے والا
مغرور اندی آکڑا نالوں اسدی ودھ کرختی — کیا کہاں موجود اوہدے وچہ ہر زحمت ہر سختی
نبی شداد بنایا اسنوں اپنے وچہ زمانے — ہک ہزار تے دوسو برساں بنیاں اس وہانے
اہل ایماناں کارن کافر دوزخ اوہ بنوایا — جیہڑا اسنوں کرے نہ سجدہ جاندا وچہ وگایا
نال ڈراوے کٹیاں نڈے اس دین ایمان ونجائے — کئی ہزاراں عاشق ریبڑے اسوچہ سٹ مرائے
آہا اوہ کنعانوں باہر پینڈا نواں کوہاں دا — گھاؤ گھپ مصیبت بھریا اجڑیا ہدتاندا
سُنن لگے اس کھوہے وچہ حضرت یوسف تائیں — دیسے جھڑکاں آکھن مگروں جاپو وس بلائیں
سر پیراں تک لاہ لیتونے کل پوشاکی تن دی — بدلاں تھیں جن فارغ ہویا نکلی لاٹ حسن دی
کپڑے لاہن لگے جس ویلے یوسف عرض گذاری — نام خدا دے لاہو ناہیں میری وردی ساری
کفن نصیب اسانوں ناہیں رہن دیہو پوشاکی — ایہو کفن دوالے رہسی مرساں وچہ غمناکی
مقبولا نڈے تن دے کپڑے لاہے جاندے ناہیں — اوہناں کپڑیاں وچہ دفنادن لوک شہیداں تائیں
ہور نہیں تاں گلدا کرتہ رہن دیہو ہک میرا — جیو نجیہوں یوسف منتاں کردا پاون زور ودھیرا
اوڑک لاہ لئے چلے سارے ننگا کر کھلوایا — مشکاں باہیں بنھ یوسفنوں وچہ کھوہے لٹکایا

طعنے دیندے آکھن سدہن سجدہ کرنے والے
سد کتھے اوہ دینہ چن تارے تیرے وڈے پیارے
ہن امداد کرن اوہ تیری پٹیاں جنہاں پڑھایاں
اج کتھے جو سانوں بردہ تینوں شاہ بنانلے
یوسفؑ چپ بدھے لنگ باہاں کوئی جواب نہ کردا
غیر خدا نوں پوچھن جیہڑے چاہن مددیاری
سر لیا ہو دینا اندر جینوں رہے پوجیندے
اگوں کوئی جواب نہ دیسن رو رو بھرن گھوراڑے
غیر خدا نوں پوجیا جنہاں رہسن دوزخ سڑدے
سنو حقیقت جد یوسفنوں بھایاں رستا پایا
ملک نورانی تک آسمانی آئے وچہ حیرانی
دیندے پھر ملکا کھوہے وچہ کرکے زور دھگا تا
پکڑے یوسفؑ کھوہ وہاں بنیاں اوتوں ہتھ گھتیندا
زورے نال بھراواں اسدی کھوہ دی بنی چھڑائی
آہی لج یہودے ہتھیں شرم پیا اس تائیں
بھائی مڑ مڑ آکھن اسنوں کیوں نہیں چھڈواجھبدے
جتنا رستا ہتھ یہودے آہا رہیا اوتھائیں
ہک اوہ ویر جو پکڑے رسے لوں رو رو نیر پلٹیا
بھایاندی گل وس نہ مینوں جگرے دھن تنہاندے
لوک تعجب کرن جو بھایاں ویر کویں کھوہ پایا
میرے بھی متر برے بھائی الیویں بیبے راولے
بس پئی آیر اٹھاک قلم نوں نہ کر گلہ بھراواں

کپڑے آن پہناون تینوں وہین پوشاک دوالے
خوابا ندلیوچہ تیرے تیاہیں سیس جھکاوہنا رہے
اج کتھے اوہ جیندے سرتے لوں کردا وڈیایاں
اس دکھوں اج تیر تیائیں کیوں نہیں آن چھڑاندے
ایہو حال ہوویگا جدن ہوسی روز حشر دا
روز قیامت پکڑ اونہانوں کہسی اللہ باری
اج تسانوں دوزخ وچوں کیوں نہیں آن کڈھیندے
جیوں جیوں روسن تیوں تیوں دوزخ سخت شکنجہ چاہڑے
ہک اللہ دے پوجنوالے بھج بہشتیں وڑدے
شالہ دشمن نال نہ ہووے جو اس نال وہایا
درد دوں صفاں بناکر رووں ہون کھلے ارمانی
چاک ہویا تک جگر زمیندا کنبیا عرش ربانا
جیوں دریا وچہ ڈبدا ہویا کندھی لوں پکڑیندا
ڈول وانگوں وچہ گیا ڈولاندا پیش نہ گیوس کائی
ہولی ہولی چھوڑے ہیٹھاں ضرب لگے تس ناہیں
اوڑک کٹیا رسے تائیں بھایاں نال غضبدے
باقی دا سب نال اولاۓ لیگیا یوسفؑ تائیں
ہک اوہ بھائی جس نے رستہ ادھ والوں کٹ سٹیا
جگتے جیون کوڑا اونہاندا ایسے ویر جنہانلے
مینوں کوئی تعجب ناہیں جس نے گھر آزمایا
جیونکر نال میرے اوہ کروے اللہ مالک جانے
پاسی مہر تنہانلے دیلتے خالق پاک سچاواں

مسئلہ

یوسفدیاں بھراواں کولوں جو گستاخی ہوئی
اینویں حکم ازلدا آہا اونہاں ودس نہ کوئی

جیوں یوسفدا ادب اسالوں اینویں ادب تنہاندا
جو ہک ذرّہ یوسفؑ پاروں تنہاں ادب گواسی
اہل سُنت دا ایہو طریقہ ووہ گھٹ کسے نہ کہنا
وَوہ گھٹ لفظ کسے دے حقّو چہ ساتھیں کہیا نہ جاندا
بن توبہ جے مویا کدیں دوزخ دھکے کھاسی
وچہ محبّت فرق نہ پانا ہر وانوکر رہنا

آمدن جبریل علیہ السّلام درچاہ وفضائل یوسف علیہ السّلام

کرن روایت نقرہ کاروں بھی کشف الاسراروں
اوسے وقت فرشتے تائیں حکم کیتا رب سایئں
آیا دوڑ فرشتہ جلدی سُنکر حکم جنابلی
اجے یہوڑے رستا اپنا نہیں سی اتاں اُٹھایا
اینویں وحی لیاندا ہیٹھاں اوہ محبوب تعالےٰ
کجھ نقصان نہ پہنچن دتا ہرگز یوسفؑ تائیں
نالے ہور فرشتے آئے کرکے صفاں قطاراں
یوسفدی وچہ خدمت ہوئے حاضر آن تمامی
وڈی ہک تراڑ پتھر دی نکلی اُپر پانی
خوب سفید اوہ پتھر آہا نقرہ کار بناوے
جاں نمرود خلیلؑ اللہ نوں ڈالیا چخہ وچالے
رکھیا قدم مبارک اس تے جدوں خلیل الٰہی
آہا پتھر یوسفکارن جبرائیل لیا تدا
یوسف نوں اس تختے اُپر جبرائیلؑ بٹھایا
پاوِنا اوہ گل یوسفدے جبرائیل وحی نے
بجے جبرائیلؑ تے کھبّے میکائیلؑ سپاہی
اے یوسفؑ غمناک نہ ہوویں اللہ نے فرمایا
تخت بہاراں تیرے تائیں حکم کریں مَن بھانے
جنہاں بھراواں کھوہ وچہ تینوں سٹیا کر بدحالی
جنہاں بھراواں تیرے تن تھیں کپڑے سب اتارے

جد یوسفدا رستا بھایاں کٹ سُٹیا وچکاروں
پہنچ شتابی جبرائیلا چاہے یوسفؑ تائیں
اکھیں دے جھمکارے نالوں پہتا آن شتابی
پہلوں جبرائیل یوسفنوں نال ادبدے چایا
ادبوں جویں فرشتہ لیٹے قطرہ رحمت والا
ماواں وانگوں گود اپنی وچہ پایا خوشی خوشایئں
میکائیل بھی نال فرشتے آندے ستر ہزاراں
قدر تیزے دا پانی کھوہ تھیں سویا اُٹھ سلامی
ترن لگی اوہ بیڑی وانگوں قدرت نال ربانی
پانی مول نہ لوڑے اسنوں اگ نہ مول جلاوے
اس پتھر پر بیٹھا لکھیا بعض روایت والے
حکم ربے تھیں آتش ساری ٹھنڈی ہو گئی آہی
پانی غرق نہ کردا اسنوں ادب کنوں شرماندا
نوری چوغہ بہشتانوں چوں یوسفکارن آیا
پہن لباس کیتا شکرانہ یوسف پاک جوانے
دیہن تسلیاں یوسفتائیں جیونکر حکم الٰہی
صبر شکر دے بدلے تینوں ملسی شان سوایا
کجھ دن کٹ مصیبت صبروں آخر موجاں ملنے
اوہا تیرے درتے اکدن ہوسن آن سوالی
اوہا بھائی اکدن تیری قدمیں ڈِگسن سالے

جنہاں بھراواں تیر تیائیں دتیاں سخت سزائیں — اوہا ہو شرمندے تیں تھیں آ بخشاں خطائیں
تینوں اوہ پچھانن ناہیں ہرگز پہلی واری ! — توں پہچان لویں گا اونہاں کرسیں خاطر واری
آپے پھیر پچھانن جسدم آون پھیر دوبارہ — توں پھر تنہاں جتاویں جو جو حال قضیہ سارا
ہو حیران تکن پھر سارے تیریاں اچیاں شاناں — کرسن طلب معافی آکھن بخشش سخی سلطاناں
توں پھر تنہاں معاف کریسیں جو جو جرم انہانلے — رنج نہ ہوویں آپ تنہانلے ہنسن تیرے بانلے
ایہ خوشخبری یوسفؑ تائیں جبرائیل سنائی — پڑھیا صد الحمد نبی نے سُن کر حکم خدائی
اینویں وچہ قرآن مبارک خبر دتی رب باری — ویکھو سورۃ یوسفؑ اندر آیت رب اتاری

قَالَ اللّٰهُ تَعَالیٰ فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهٖ وَاَجْمَعُوْٓا اَنْ يَّجْعَلُوْهُ فِيْ غَيٰبَتِ الْجُبِّ وَاَوْحَيْنَآ اِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِاَمْرِهِمْ هٰذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ ۝

یعنی حضرت یوسفؑ تائیں لیگئے جسدم بھائی — ڈالن وچہ انہیرے کھوہ دے سبھناں مَتا پکائی
وحی کیتا اساں یوسفؑ دلول پاک خدا فرماندا — اکلن تنہاں جتاسیں یوسفؑ ایہ کرتوت تنہاندا
وَهُمْ لَا يَشْعُرُوْنَ اوہ تینوں مول پچھانن ناہیں — توں پہچان اونہاندیتائیں دلسیں امن پناہیں
کرن روایت جداس کھوہ وچہ یوسفؑ قدم ٹکایا — فضل کیتا رب اوسے کھوہ نوں باغ بہشت بنایا
کھوہ ظلمانی تھیا نورانی چانن تھیا چوفیرے — بلیا جدوں چراغ حسن دا ہو گئے دور انہیرے
سپ اٹھوئیں زہر بلائیں ہویاں دور تمامی — لے آیا تشریف مبارک جاں اوہ دلبر شامی
پایا قدم خلیل جنہ وچہ آتش ٹھنڈی ہوئی — یوسفؑ قدم کھوہے وچہ پایا آفت رہی نہ کوئی
پانی تلخ ہویا سب شیریں خوشبوئی تھیں بھریا — جاں اوہ بیڑا کستوری دا بھجایاں کھوہ وچہ دھریا
جاگے بھاگ نمانے کھوہ دے قدم نبیاں پایا — سے برساندا اجڑیا ہویا پھر جا رب وسایا

معجزہ سرور کائنات مفخر موجودات علیہ الصلوٰۃ والسلام

نبی اساڈے اکس کھوہے وچہ لب مبارک پائی — سارا آب معطر ہویا خوشبو حد نہ کائی
ہر طبیب بتاون اسنوں کھوہ خوشبوئی والا — عنبر تے خوشبوئی نالوں اسدا آب نرالا
اوس پانی دا ہیرے گولوں شان بیان نہ تھکیندا — ساری عمراں یاد رکھیندا جو یکواری پیندا
بعضے آکھن اسوچہ حضرتؐ اپنا جوٹھ وگایا — تاہیں اسنوں اللہ مالک خوشبو ناک بنایا
ہن تک اثر برابر اسوچہ قدرت خالق سائیں — انشاء اللہ اینویں رہسی روز قیامت تائیں

دھن نبیؐ دھن قدم نبیاںؐ دھن پیارا انہاں دے
پاک محمدؐ سرور عالم جدوں مدینے آئے
حضرت یوسفؑ جدوں کھوہے وچہ کیتا آن ٹکانا
جسدے نال رسول خدا دے اپنا آپ لگاون
دامن پاک رسول اللہ دا جس نے صدقوں پھڑیا
ہر نعمت تھیں افضل نعمت سنت نیک عقیدہ
میں بھی کلمہ خوان محمدؐ دی شرم میرا اسنائیں
اگے بھی اس میرے اپر لکھ احسان کمائے
پھر بھی میں ناکارے اتے رکھسی نظر کرم دی
لائق شعر کرن کد آہا میرے جیہا ناکارہ
ایہ سب برکت حاصل ہوئی مدح نبیؐ دی پاروں
نورو نور کرن اوہ جاگہ جتھے چھاتی پاندے
کفر ہنیر تمام دلاں تھیں اوسے وقت سدھائے
کل انہیر آفات بلائیں پھڑ پا کھیچ چلانا
پارس وانگوں ہر شئے تائیں سونا کیتی جاون
دوزخ دور تنے اس کولوں بھیج بہشتیں وڑیا
سٹے ورہیاں دے کفر دے بخشائے کلمہ پاک نبیؐ دا
نال شفاعت عفو کراسی میریاں کل خطائیں
حق جنہاں دا میرے کولوں ادا نہ کیتا جاوے
دوہیں جہانیں ہوسی مینوں شفقت شاہ اُمم دی
پھڑیا دامن پاک نبیؐ دا ہویا فضل نیارا
نازک طبع پذیر بندیؤں بخشن ہوگی سرکاروں

حکمت افتادن درچاہ یوسف علیہ السلام

کیا حکمت سی جسدے پاروں یوسفؑ کھوہ وچہ پایا
اول حکمت کہن مفسر کھول وساں میں تینوں
دینی سی رب اسدے تائیں تاج تخت تے شاہی
ظلموں قید رعیت تائیں حاکم بعض کریندے
تختاں اُپر بیٹھن والے قیدیاں سار کی جانن
اس کارن رب یوسفؑ تائیں کھوہ دی قید وکھائی
کرے نہ قید کسے تائیں ناحق باجھ گناہوں
جس نے خود آزمایا ہووے قید مصیبت تائیں
گھر بیٹھے کی سار پچھانن قید الوچہ پیاں دی
جے یوسفؑ نہ کھوہ وچہ چھڑدا قید کیہڑا ازماندا
دوجی حکمت ہور جو ہکدن یوسفؑ سوچ گذاری
حسن میرے دا کوئی نہ ثانی اندر عالم سارے
اوہ روشن ماہ بدر خدا نے کیویں کھوہے وچہ پایا
نقرہ کاروں بحر العشقوں جیویں لادھی گل مینوں
اندر مصر حکومت اپنی یوسفؑ کرنی آہی
کیا جانن جو بندہ خانے قیدی کویں جلیندے
جیکر جانن ہول کسینوں نہ بیدوس رنجانن
تا جو یاد رکھے کہ قیدی کیونکر رہندے بھائی
سبق دسیا ایہ یوسفؑ تائیں خالق دی درگاہوں
جے اوہ رحم نہ کرے کسے تے ظلم کماندا ناہیں
زندیاں نوں نہ حالت معلم قبر الوچہ گیاں دی
بندیوان اسیراں اُپر کیونکر رحم کماندا
ایسی سوہنی صورت مینوں بخشی اللہ باری
جیکر مینوں ویچیا جاوے کیہڑا قیمت تارے

سٹ کھوہے وچہ توڑیا اسدا رب تکبر ماناں
جے یوسفنوں کھوہ دے اندر رب جبار نہ پاندا
تریجی حکمت یوسفتائیں تد معراج ہویاسی
چوتھی حکمت ہور عجیبہ بحر العشق بتاوے
حضرت ہود نبی دی قوموں سی ہک مرد یگانہ
آہا نام بہوا اسدا دنیا وچ ہویدا
پڑھدا سی اوہ نت صحیفے شیث پیغمبر والے
وچہ صحیفیاں صفت یوسفدی نظر پئی اسناں ئیں
پڑھکے صفت یوسفدی اسنوں اٹھیا شوق کمالاں
دیہاں راتیں اللہ اگے رو رو کردا زاری
ہر دم ایہو وظیفہ اسنوں ہویا شام سحر دا

اوتھوں کڈھ ستھویاں آندا وچ بازار وکاناں
کون گھروں لیجاندا اسنوں کیونکر مل وکاندا
بھاایاں ہتھوں جسدن یوسفؑ کھوہ دے وچہ پیاسی
نقرہ کاروں ابن عباسوں ایہو بیان لیاوے
زاہد عابد اہل ولایت کامل ولی زمانہ
تیراں صدیاں یوسفؑ نالوں اگے ہویا پیدا
وچہ عبادت رب سچیدی شاغل ہر ہر حالے
حسن بیان نبی دا جیونکر کیتا اللہ سائیں
عشق محبت لوں لوں اندر وتیاں بال مشالاں
وچہ حیاتی یوسفؑ سوہنا میل ربا ہکواری
جاں بولے نا اللہ اگے ایہو دعائیں کردا

اَللّٰھُمَّ اِنِّیْ اَسْئَلُکَ اَنْ تُؤَخِّرَنِیْ وَلَا تَقْبِضْ رُوْحِیْ حَتّٰی اَرٰی یُوْسُفَ عَلَیْہِ السَّلَامُ

یارب ایہو سوال بندیدا وچہ درگاہے تیری
جاں جاں تیکن اس دلبر دا نہ دیدار کچیوے
ہوئی دعا قبول بہوے حکم کیتا رب سائیں
اس کھوہے وچہ تیر تیائیں یوسفؑ نبی ملاواں
چھوڑ دتا گھر بار بہوے جاں خوشخبری پائی

یوسفدے دکھلائے باجھوں جند نہ کڈھیں میری
تاں تاں تیکن دنیا اُتوں میرا کوچ نہ تھیوے
جا کجھ مدت اس کھوہے وچہ اپنی جگہ بنائیں
کسے بہانے اسدے تائیں پکڑ کھوہے وچہ پاواں
آ بیٹھا اس کھوہے اندر کرکے آس خدائی

حکایت سلمان فارسی رحمتہ اللہ تعالےٰ

جیوں سلمانؓ نبیدے شوقوں فارس لغن چھڈ آیا
اس بھی صفت نبیؐ سرور دی ڈٹھی سی توراتوں
وانگ بہودے بیٹھا اوہ بھی کرکے صبر سہارا
جو کوئی کرے تلاش کسیدی اوڑک اسنوں پاوے
محنتوں ملے مراد ہمیشہ آکھن سچ سیانے
جیونکر ملے نہ جنت ربدا ہرگز باہجہ ایمانوں

وچہ مدینے طلب زیارت آکر ڈیرا لایا
چھوڑ وطن آ رہیا مدینے حصہ لیا براتوں
وچہ اصحاباں داخل ہویا ملیا یار پیارا
جو بندہ یا بندہ حضرت پاک نبیؐ فرماوے
بن محنت جو منگن مزدوری خالی رہن نمانے
عملاں باہجہ ایمان نہ ملدا پکی خبر قرآنوں

مشرک نوں نا بخشش جیونکر جے سو ٹکراں مارے ‌ ‌ روز قیامت رووندے پھرسن مُڑھیا نیلے پوجارے
القصہ نا جد تک ہووے خالص نیت دِلدی ‌ ‌ منہ دی مُڑ مُڑ گِنتیاں ہویاں کدی مراد نہ مِلدی
جیکر بنھ لنگوٹا صدقوں عاشق لوکاں والا ‌ ‌ بھاویں جھیڑے کم وچہ وڑیئے کرداراب سوکھالا
جویں یہودا کھوہ وچہ وڑیا مولوں مول نہ ڈریا ‌ ‌ تکھ آفت نوں سرتے دھریا ماسہ عذر نہ کریا
کئی اُتھانے کئی سیالے اس کھوہے وچہ جالے ‌ ‌ بیشک یار محبتاں نوں آ ملدے نہیں سوکھالے
سو برساں دی عمر یہودے جسدن کھوہ وچہ آیا ‌ ‌ ہکہزار تے دو سو برساں کھوہ وچہ اس لنگھایا
سیر انار بہشتوں اسنوں گھلے نت الٰہی ‌ ‌ قدرت دی قندیل نورانی چانن کردی آہی
جاں یوسفؑ اس کھوہ وچہ آیا ہویا حکم حضوری ‌ ‌ اُٹھ شتاب یہودا تیری آس ہوئی اج پُوری
اوہ محبوب تیرا کنعانی کول تیرے اج آیا ‌ ‌ جسدے کارن بیٹھے کھوہے وچہ اتنا چلہ کمایا

وصل نصیب ہویا اج تیرے گزرے وقت جدایاں
جنہاں رکھیا صدق پدیرا تنہاں مراداں پایاں

سن خوشخبری عاشق صادق اٹھیا نال خوشی دے ‌ ‌ بسم اللہ بسم اللہ کرکے چُمّے قدم نبیؑ دے
جیو آیا جیو آیا سجناں جیو آیا جیو آیا ‌ ‌ ہو صدقے معشوق پیارا عاشق نے گل لایا
چمکیا حسن حسین یوسفدا قدرت نال ربانی ‌ ‌ اُٹھیا برقعہ باطن والا کھلا گھنڈ نورانی
لیا جمال یہودے ڈٹھی صورت چند بدر دی ‌ ‌ جیونکر کھوہ وچہ نازل ہوئی ساعت لیل قدر دی
ویکھ حسن نوں بیخود ہویا عاشق مرد ربانا ‌ ‌ جیونکر لاٹ شمعدی اُتے جل مردا پروانہ
حسن یوسفدا کیونکر آہا کہے امام غزالی ‌ ‌ اوہ ہک عقلوں باہر آہی قدرت قادر والی
عقل فکر دی پہنچ نہ اوتھے کرن قیاس سیانے ‌ ‌ خبر نہیں اوہ کیا شے آہی اللہ مالک جانے

گھڑ گھڑ دلوں مثالاں شاعر صفتاں بگے کریندے
تیرے وانگ پدیرا سارے ٹکراں رہے مریندے

آپو اپنے عقلاں موجب سب نے زور لگایا ‌ ‌ قدر یوسفدا اسنوں معلم جس نے آپ بنایا

تعریف حسن و جمال یوسفیؑ

میں کیا لکھاں صفت یوسفدی عاجز کسے نہ کملا ‌ ‌ صفت یوسفدی لکھدیاں ہویاں پھٹ گیا منہ قلم دا
چہرہ بدر منیر یوسفدا تاب نہ جھلیا جاوے ‌ ‌ بدر منیر بھی جیکر دیکھے ادب کنوں شرماوے

نور بھرے رخسارے دونویں ٹکڑے قرص فلک دے
یا اوہ نین دو ڈبے نوری جھلمل کردے نوروں
کیا خوبی مہتاب متھے دی چمکاں حسن دکھاوے
یا اوہ متھا عرشوں لتھا آیا ہسدا ہسدا
نازک لباں مبارک دونویں نوروں بھریاں ہویاں
یا دریا رحمت دیاں دونویں عین برابر بنیاں
یا مصری دیاں ڈلیاں دونویں چاشنیوں رس بھریاں
سچے مرواریدوں روشن دند مبارک لڑیاں
یا ڈبے وچہ نور جمیلاں رب امانت دھریاں
زلفاں لس لس کرن ہمیشہ لگا عطر حضوری
کنڈل دار پیاریاں زلفاں لہراندیوں وچہ آیاں
نک اُچا کوہ طور حسندا سر جیا اللہ والی
یا تلوار حسندی آہی یا اوہ تیر قضائی
کیا کہاں اوہ کی شے آہی سالوں علم نہ کوئی
صفت حسندی شاعر عاجز ہرگز لکھ نہ سکدا
دلی جدوں ہوشے تائیں دلبر یار دکھالی
جیوں پروانہ اُپر شمع دے جھڑدا ہو دیوانہ
ہو خوشحال پڑھے شکرانہ وچہ درگاہ ربانی
یا حضرت سب میریاں تدھ تکلیف اٹھائی
شکوہ کریں نہ مول اہناندا اے مقبول یگانے
کتنی مدت اگے تیں تھیں خبر دتی رب مینوں
کرناسی رب وعدہ اپنا پورا نال ہمارے
فرض کیتا سبھے کھوہ وچہ تینوں سٹنے جاند بھائی
ایہہ بھائیں باجھہ کسینوں نہیں سی حکم الٰہی
سمجھاں جنھوں زہر ملے تاں بیشک ہر کوئی کھاوے

دونویں نین حیاوے مٹکے شرموں اتاں نہ نکلے
یا اوہ چشمے کوثر والے بخشے رب حضوروں
غیر تیا نیلے دلنوں کھاوے عاشق دے من بھاوے
اسدی جھلکوں شب یلدا دا دُور انہیرا نسدا
جیویں عقیق دیاں دو ترکاں رنگے دوہریاں ہویاں
یا اوہ سرخ یاقوت سولاکاں ہک سچے وچہ بنیاں
کیا کہاں وچہ عقل نہ آون اسریاں کاریگریاں
آہموں ساہمنیاں دو طرفی نوری فوجاں چڑھیاں
میں صدقے اس استاکاروں جس کاریگر گھڑیاں
زلفاندی خوشبوئی کولوں ریس کرے کستوری
دوہریاں ہو بہو دین دوہایاں بھایاں پٹ الجھایاں
یا عاشق پھڑکاونوالی اوہ بندوق دو نالی
یا قرنا حشر عشاقاں کھلا فرشتہ چائی
اوہ دوہاں رخساریاں اندر حد نکالی ہوئی
سر پیراں تک حضرت یوسفؑ آہا چند فلک دا
جھلی گئی نہ اسدے کولوں جھال محبت والی
اینویں عوانگ یہودا عاشق دیکھ ہویا مستانہ
یوسف صلوٰۃ اللہ اگے کردا عرض زبانی
صدقے جاواں بھایاں اُپر خفگی کریں نہ کائی
اوناسی تدھ اس کھوہ اندر سر پیہ کسے بہانے
اس کھوہے وچہ حضرت یوسفؑ آن ملاسان تینوں
تاہیں تینوں اس کھوہ اندر سٹ گئے ویر پیارے
ہور کوئی سٹ جاندا ہوندا پورا امر خدائی
نالے ہور کسے کولوں ایہ گل ہوندی ناہی
دشمن پڑی شفادی جیوے کدی نہ کھادی جاوے

اے یوسفؑ ایہہ حکمت کیتی رب جبار تعالےٰ
بھایاں ہتھوں تیرے تائیں ملیا دیس نکالا

برس ہزاراں تیرے پچھے جو سختی ہیں جالی
ہکو دن وچہ تیرے تائیں رب اوہ سب وکھالی

عاشق تائیں عشقوں جو کجھ صدمہ پہنچے جل دا
معشوقاں نوں بھی اس وچوں ہے کجھ نکھرا ملدا

اتنی بات یہووے عاشق یوسفنوں سمجھائی
عشق میریکے پاروں ہوئی ایہہ سب کار روائی

شالا جیونکر میرے اپر ہویا کرم حضوری
تیرے وانگوں ہر بندیاں دی آس کرے رب پوری

ایہہ گل آکھ یہووے عاشق دلتھیں آہ نکالی
عزرائیل فرشتے ہوراں دتی آن وکھالی

حاضر ہویا وقت نزع دا لے کر اجل پیالہ
آگیا پوری مہلت اُپہ امر خداوند والا

اللہ بیلی آکھ یوسفنوں عاشق مرد ربانا ں
کرکے یاد شہادت کلمہ جنت طرف سدھاناں

قدرت ویکھ ربیدی یوسفؑ دلوں تعجب کردا
اِنا للہ آکھ زبانوں بھریا گھٹ صبر دا

کرن روایت جد یوسفنوں بھایاں کھوہ وچہ پایا
مرچکا ہے یا اوہ زندہ اجے یقین نہ آیا

کر آواز بلاون اُلٹی دِلدا شک مٹاون
یوسفؑ سنکر جاتا شاید ویر لگے پچھتاون

رحم کرن گے میرے اُپر مگروں جنہاں بلایا
کھوہ تھیں پھیر نکالن شاید ترس اساں نوں آیا

نال خوشی دے بولیا یوسفؑ کر آواز اچیری
بھایاں سنکر کہیا اجن تک اجے نہ نکلی تیری

جاتا اساں جو راہے مرسی جان پیاری دیسی
ایہہ ناہا معلوم جو پھر بھی بول آواز کریسی

کرن لگے سنگسار یوسفنوں پتھر چک لیائے
ہٹک یہووے بھایاں کولوں اوہ پتھر سٹوائے

وٹا کوئی نہ مارن دِتا اس مقبول ربانے
کھوہ تھیں موڑ بھراواں تائیں لیگیا دور ٹکانے

باقی حال جو یوسف والا پھیر سناساں تینوں
بھایاں تائیں پاس پدر دے موڑ گھڑن دے مینوں

بیان واپس آمدن برادران یوسف علیہ السلام بحضور والد بزرگوار و پیش کردن پیراہن آنذات خون آلودہ

سنو حقیقت جد یوسفنوں کھوہ وچہ سٹیا ویراں
بیٹھ اکٹھے ہو کر سارے کرن لگے تدبیراں

دسو بھایو پاس پدر دے منہ کیہڑا اج دہر سو
جاں یوسفؑ اوہ طلب کریسی کیا بہانہ کرسو

اٹھ کر مصلاحب سبھناں بکرا اک کوہیونے
خون اسدے وچہ یوسف والا کرتہ رنگ لیونے

کرکے خون آلودہ کرتہ ایہو فریب بنایا
ونج آکھاں گے بابا تائیں یوسفؑ گرگاں کھایا

لہو بھریا چولا آسدا آیا ہتھ اساں نوں
اچراں تائیں کلمل آیا گھر یعقوبؑ شہارا
صفرا نام یعقوبؑ نبی دی سی ہک گولی گھر دی
خیر ہووے نہیں آیا ہُن تک یوسفوالا ڈیرا
صفرا تے یعقوبؑ پیغمبر شہروں باہر آئے
جاں کجھ کھڑک ہووے تاں دوویں اٹھ اٹھ ویکھن راہاں
چڑھ چڑھ ویکھن ٹبیاں اُتے راہ سجن دلبر دا
یا جیویں روزیدار تماشیں بانگ فلے کن دھر دے
بہتی دیر ہوئی جسویلے کوئی نہ واپس آیا
اے صفرا وچ ویکھ اگیرے میرے دلبر تائیں
کر آواز اونہاں نلے تائیں ہو کے ذرا اگیرے
کر فریاد بلاوے صفرا نال آواز اوچیری
دیکھو حالت باپ اپنے دی آ کے پرت شتابی
دینہ لتھا ہن شاماں پیاں جگ انہیر اچھایا
جھب آئیو جھب آئیو ساڈیاں سنیو زار پکاراں
صفرا دی فریاد انہاں نوں پہنچی وچہ کتاندے
چاک کیتے پیراہن سبھناں جسدم نیڑے آئے
یوسف یوسف کر کے رووَن مارن اُچیاں چیکاں
گجھے رہن نہ درد الوالے اصلی پیڑ جنہاں نوں
اصل محب نہ چھپنے پوندے آپے معلم تھیندے
صفرا تے یعقوبؑ انہاں دا سنیاں جدمں کُکارا
اے صفرا دس حال شتابی کون اجیہا روندا
روندے آون بچھڑے تیرے یوسف یوسف کردے
ایہ گل سُن یعقوبؑ پیغمبر ایسا لرزہ کھایا
اچرانوں آپہونتے نیڑے سب فرزند پیارے

ایہو بہانہ کر کے بھائی واپس گئے گھرانوں
شام پئی نہیں ہن تک پرتیا یوسفؑ دلبر پیارا
مڑ مڑ حضرت اسدیکولوں خبر پچھن دلبر دی
چل کھاں باہر ڈھونڈ اناہاں پکڑ لیئیں ہتھ میرا
آ بیٹھے اس رستے اُپر جتول یار سدھائے
نین اڈیکاں کر کر تھکے مارن دور نگاہاں
جیوں مومن چن اوکڑ اوکڑ ویکھن عید فطر دا
اینویں کیڑاں لین جو فیروں کھلے اڈیکاں کردے
صفراں نوں یعقوبؑ پیغمبر رو کر ایہ فرمایا
شالہ خیر ہووے کیوں ہن تک یوسفؑ آیا ناہیں
مُنکہ سُن آواز نیڑ نیوں بولن بچھڑے میرے
اے اولاد یعقوبؑ نبی دی جھب پاؤ گھر پھیری
با ہجہ تساڈے بابلتائیں ناہیں چین ذرا بھی
اے یعقوبؑ دیو فرزندو کیوں اتنا چر لایا
کھلے اڈیکاں راہ تساڈا آن لہو گھر ساراں
سنکے کوک دوراڈیوں اوہ بھی حال دوہایاں پاندے
خاک سراں نوچہ ڈال شتابی جوش خروش ودہائے
بے درداں دیاں ماتم آپر جیونکر نکلن ویکاں
لمبیاں آہیں مارن سندی کجھ نہیں لوڑ تنہاں نوں
ٹسکیاں ڈیکاں مارن والے وکھرے پئے دسیندے
صفرا کولوں پچھن لگا نبی یعقوبؑ شہارا
صفرا عرض کرے یا حضرت بھلا نہ معلم ہوندا
مولا جانے کی کجھ ورتی نال تیرے دلبر دے
غشدی حالت ہو کر گریا دھرتی اُپر آیا
خلا متوجہ یعقوبؑ نبیدی حاضر ہوئے سارے

بے ڈسکورے ہوون تھوڑے ہنجوں بھریاں ہویاں
ہتھو وچہ چولا یوسفوالا چُم چُم سینے لیندے
امر نبیؐ دا منن ناہیں سُنت دلوں وساری
جیونکر بانگ ملے تا جاہل سُندے نال پیاراں
جیکر بانگ آواز کتھائیں کنیں پوے تے نہاندے
ناڑے وے نا گل کر یندے نا پیندے نہ کھاندے
جاں پھر بانگ مکاوے بانگا الا اللہ تے آوے
نال نماز نہ جوڑا انہاندا بانگاں بہت سنیندے
اوہ بھی کھوہ وچہ سٹ یوسفنوں گھر آئے فریادی
وَجَاءُوْا اَبَاهُمْ عِشَاءً یَبْكُوْنَ خود اللہ فرمائے
اپنی طرفوں سچ مچ انہاں بنتر سب بنائی
اوہ روون ایہ غمنو چہ ترٹے ہوش حواس نہ کوئی
یوسفنوں بھی مار گوایا باپ بھی شاید مردا
نال عتاب بھراواں تائیں وُکھرا ہو فرماوے
اپنی ہتھیں زہر پیالے آپ تساں خود پیتے
اسو یلے بھی آکھ رہیا ساں تساں نہ منی کائی
فرزنداں چک دھرتی اُتوں بابل گود اُٹھایا
اوڑک چک لیائے گھر نوں ہویا محو اجیہا
فجر ہوئی تا تھوڑی بہتی ہوش نبی نوں آئی
ویکھے پیا تمامی بیٹے مڑ مڑ کرے نگاہیں
پیگئے چھیک کلیجے جسدم یوسف نظر نہ آیا
فرزنداں نوں آکھن لگا پیغمبر کنعانی
اوہ جو نور اکھیں دا میر اکس جا گہ چھڈ آئے
کی ہویا محبوب میرے نوں کی اس نال وہا تا
اگوں سب فرزنداں روکر ایہ گل آکھ سنائی

بہت پیاریاں وانگوں باہاں سرتے دھریاں ہویاں
جیوں اج نام نبیدا سنکے لوک انگوٹھے چمیندے
چھوٹھے ادب دکھاے کارن کردے لوک مکاری
وچہ نماز نہ حاضر ہوون فٹے منہ کرڑ یاراں
منہ تھیں لقمہ نگلن ناہیں اتنا ادب کمائندے
دومن بھار سرتے ہووے ادلوں اگاں نہ جاندے
ٹیٹاں ویکے نکلن اوتھوں مول نماز نہ بھاوے
یوسفدیاں بھراواں وانگوں کوڑے ادب کریندے
کرلانہ اسلا تنگ روون دیکھو کیہا استادی
روندے روندے راتیں ویلے کول پدر دے آئے
پر یعقوبؑ نبی دیتا ئیں سرت سمہال نہ کائی
کہے بہودا بھایاں تائیں اچھی بات نہ ہوئی
رجکے بُرا اسا تھیں ہویا واہ ورد ا واہ وردا
وقت وہانا ہتھ نہ آوے ہن کیہے پچھتاوے
ہن کیوں روو ویکھ پدر نوں آپ جو کارن کیتے
اُہن یوسفدے غم وچہ بابل رو رو جان گوائی
بہت بلایا تے ولچایا اسنوں ہوش نہ آیا
ساری رات پیغمبر رب دا بیہوشی وچہ رہیا
ساریاں صاحبزادیاں دیول نظر مبارک پائی
جسدی طلب یعقوبؑ نبی نوں اوہ وچہ دسدا ناہیں
ایہ سب حال یعقوبؑ نبی دا نقرہ کارون لیایا
کہو عزیزو کتھے میرا یوسفؑ دلبر جانی
اپنے سنگ رلا کر اسنوں کیوں نہ تسیں لیائے
فرزندو اس یار میرے دا بولو پتہ ٹکانا
جیونکر سورت یوسفؑ اندر آیت رب فرمائی

قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰی یٰۤاَبَانَاۤ اِنَّا ذَهَبْنَا نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا یُوْسُفَ مَتَاعِنَا فَاَكَلَهُ الذِّئْبُ
وَمَاۤ اَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صٰدِقِیْنَ ؕ

یعنے عرض کیتی فرزنداں سُن اے باپ ہمارے
پچھوں تِس بگھیلڑے کھادا جھوٹھ نہ مول الاواں
ایہ اظہار دِتے فرزنداں یوسفدے وچ بارے
ہائے افسوس اساڈے کولوں یوسف ہو گیا راہی
جیکر خبر ہوندی جو یوسف کھا جانا بگھیاڑاں
جھوٹھ فریب بنا فرزنداں رو رو حال سنایا
ایسی غشی کمال نبی نوں اس ساعت وچ ورتی
تن وچ سانس نہ رہیا موئے ٹھنڈا جثہ سارا
ویکھ دوبارا حال نبی دا پتر انہاں دے دل ڈولے
جاں کجھ وقت گذشتہ ہویا ہوش نبی نوں آئی
جے سچ مچ بگھیاڑاں کھادا یوسف میرا پیارا
رو کر صاحبزادیاں کڈھیا کرتہ لہو بھریا
وَجَآءُوْ عَلٰی قَمِیْصِهٖ بِدَمٍ كَذِبٍ جیوں اللہ فرماندا
اوہ پیراہن لوہو بھریا بابل پیش ٹکایا
ویکھ نبی پیراہن ولوں آہ کڈھی یکباری
سینے نال لگاوے کرتہ کدیں اکھیں پر دھردا
سارا روز غشی وچ گذریا نبی نہ سرت سنبھالی
راتیں بھی کجھ ہوش نہ آئیس صبح دوئی مڑ آئی
فجر ہوئی کجھ پیغمبر دا ہوش ٹکانے آیا
چڑھدا پھرے پہاڑاں اُپر کرے آواز اوچیرا
نال خطاب حیواناں تائیں پیغمبر للکارے
کیا جواب خدا نوں دیسو پچھسی جدوں الٰہی
کل خلقت تھیں خالق تائیں قوم رسولاں پیاری

یوسفنوں چھڈ کول ویسوے اسیں اگاں گئے سارے
پر تینوں اعتبار نہ آوے جے سو سچ سناواں
حال یوسفدا اوسن لگیاں ڈھاہیں مارن سارے
ورت گئی سر اسدے اُپر جو تقدیر الٰہی
کدی اکلا چھوڑ نہ جاندے ہرگز وچ اجاڑاں
سُن ایہ خبر پیغمبر ربدا پھیر غشی وچ آیا
وانگ بیہوشاں کھا گردانی کاڑ دِگا آدھرتی
وچ بیہوشی تے خاموشی گذریا نبی پیارا
پئے بلاون انتے ہلاون نہ ہلے نہ بولے
حکم کرے فرزنداں تائیں سچ بتلاؤ بھائی
کیا نشان ثبوتی اسدی جلد کرو آشکارا
بابلدی وچ خدمت اقدس وانگ زیارت دہیرا
جھوٹھا خون لگا کرتے نوں کول پدر دے آندا
ایہو نشان ثبوت اساڈا فرزنداں فرمایا
تازے خون پیراہن والے تازی کانی ماری
جُھم جُھم ہویا بیہوش پیغمبر پیراہن دلبر دا
مہجوراں نوں نازل ہوئی رات فراقاں والی
وچ بیہوشی تے خاموشی ساری رین دہائی
مستاں وانگوں اُٹھکر نٹھا جنگل طرف سدھایا
جنگل باش حیوانوں کاہنوں کھادھو یوسف میرا
یوسف میرا کھا کر تسیں کتول جاسو سارے
آل رسولاں نال تساڈی کیہی عداوت آہی
تساں جو ظلم اسدے کیتا کیوں ایسی مت ماری

اے حیوانوں جنگل والیو ایہ کی ظلم کمایا
اے بے ترسو تساں جو کھادا یوسفؑ بالبچہ گناہاں
اسے حال یعقوب پیغمبر گلے اولاہمے پھوے
اوہ حیوان بیدوسے عاجز نرے قصوروں خالی
جسدن یوسفؑ کھوہ وچہ جھڑیا راوی ذکر لیایا
چرنا یاد نہ رہیا کسینوں نیندر بھکھ نہ کوئی
اُسدن بھی حیوان درند روئے زمیندے سارے
کتنے دن اسماناں اُتوں لالی رفع نہ ہوئی
ہوئے جناور کل متحیر ساکن بُر بحر دے
غیرت یاروں یاراں تائیں ایڈے دُکھ پہنچاوے
کیا مجال کسیدے تائیں مارے دم اوچاواں
کھوہ وچہ سٹ پیاریاں تائیں بھار سہائے بھارے
کل چیزاں جد رووَن لگیاں تک کے بے پرواہی
ایہ کجہ خبر سنائی ہاتف روندیاں چیزاں تائیں
کھوہ وچہ اساں نہ یوسفتائیں کجہ ایذا پہنچائی
قید ازماون کارن اسنوں کھوہ وچہ اساں دگایا
جسنے خود ازمایا ہووے کجہ دن حال زنداں دا
اسکارن میں کھوہ وچہ سٹیا یوسف نبی گرامی
آمحتاج ہوون گے اسدے بھائی مارن والے
ہوئی تسلی ہر شے تائیں حکم جدوں ایہ آیا
ڈاواں ڈول پھرے وچہ جنگل اوہ پیغمبر عالی
ہتھ وچہ چلا یوسفوالا چم چم سینے لاوے
جو شے نظر پوے اس کولوں پچھے نالے رووے
کرن روایت اس جنگلوچہ دُنبے سن کجہ بھائی
یا حضرت جیہوں یوسفکارن تینوں درد سچاواں

یوسف میرا کھاندیاں کیوں نہیں شرم تساںنوں آیا
ایڈے بے ترسی کرکے کی کجھ آیا ہتھ تساہاں
کسدی طاقت نال رسولاں ساہنواں ہو کر لبولے
سرنیواں سُٹ غم یوسفؑ وچہ رووَن پالو پالی
کل حیوان پرندیاں اُسدن عیش آرام بھلایا
کربل والے دن جو گذری اینویں حالت ہوئی
غم امام حسینؑ دلیوچہ روندے لہے وچارے
چوداں طبقاں اندر ماتم کرن لگا ہر کوئی
بے پرواہی ویکھ ربے دی ملک مقرب ڈردے
محبوباندے سردے اُپر آرے رکھ چرادے
اسدے قہروں ہر کوئی ڈردا غالب پاک سچاواں
منگن ملک پناہ پذیرا میں تھیں کون وچارے
عالم اندر غیب آوازہ دِتا پاک الٰہی
امن امان پیارا میرا فکر کرو کجھ ناہیں
دیوانگا ہیں اسدیتائیں شہر مصر دی شاہی
نال جو قید نہ کرے کسینوں حکمت نال سکھایا
مسکیناں بیدوساں اُپہ اکثر رحم کماندا
تخت بہاساں اسدیتائیں چھوڑو فکر تمامی
ہنساں کر بخشاون اسنفیں جو جو دُکھ وکھالے
سنو بیان یعقوبؑ نبیدا جیونکر حال وہایا
ویلے گریاں تے دل بریاں حالت مستانوالی
جیونجیوں زخم ہجر دا کھاوے لیندا جھاڑ کلاوے
وسو کے پیارا میرا یوسفؑ ویکھیا ہووے
دردوں آہیں مار نبی نوں سبھناں عرض سنائی
اینویں دردو اساڈیتائیں کر کے قسم بتاواں

نیندر بھکھ آرام نہ رہیا چیز نہ کائی چھوڑے
جنگل جاڑاں بھال پیغمبر کرکے ہاڈھ سبجندی
ہو حیران پیغمبر بیٹھا کہندا حمد ربانی
بھال تھکا سب جنگل جوہاں پوری آس نہ ہوئی
بیٹھے حلقہ مار کراہن سب فرزند دوالے
کدیں پیراہن سینے لاوے کدیں اکھیں پر دھردا
کرن روایت اچن چیتی ہسیا نبی گرامی
دیکھ حیران ہوئی سب مجلس کوئی نہ پچھے ڈردا
موقعہ ویکھ کیسنے اوڑک کیتی عرض زبانی
الیسے غم وچہ یا نبی اللہ ہسدا معل نہ کوئی
پیغمبر فرماون لگا بھرکے آہ ہجر دی
بہت وجوہاں اس ہاسے دیاں پیغمبر فرماندا
کیوں نہیں آوندی اسدے وچوں جنت دی خوشبوئی
جے ایہ خون یوسفدا ہوندا ہوندا خوشبو بھریا
باہروں جسدا بدن مبارک ڈیوے خوشبو عالی
لنگھدا اسی ہکوار بچ حصوں یوسف نبی خدائی
جیکر بدن یوسفدے وچوں اتنا خون نکلدا
اس کرتے تھیں خون یوسفدا اساں نشان نہ پایا
دوجا ہور نشان مکروا حاصل ہویا سانوں ل
جے بگھیاڑ یوسفنوں کھاندا کرتہ لیراں کردا
یا بگھیاڑ ہویا اوہ کوئی صاحب عقل سیاناں
یا کرتے والیوسفنالوں اسنوں پیار ودھیرا
یوسفدا اس ادب نہ کیتا ترس نہ آیا رائی
اپر زمین نہ ڈگن دتس مٹی لگ نہ جاوے
کٹھا جس محبوب میرنیوں رکھ وندا اندی کانی

رو روکے یعقوب نبی نوں گئے سلاماں کرکے
روندا روندا گھر ول آیا لتھی آس ملندی
کسنوں پچھاں کون دسے جو یوسفنال وہائی
ہن یوسف دے میلن والا اللہ باہجہ نہ کوئی
مڑ مڑ حضرت کرتہ چمے بھر بھر نین اوچھالے
ڈٹھا کھول جدوں پیغمبر اوہ چولہ دلبر دا
حیرت کنوں ہوئے متعجب حاضر لوک تمامی
بادشاہاں نوں سختی اندر کوئی سوال نہ کردا
کھول حقیقت اس ہاسے دی یا محبوب حقانی
کیویں تسانوں ہاسہ آیا کی حکمت ایہ ہوئی
اس چولے تھیں میر پتایئں آئی بو مکردی
اول اس چولے دے اپر خون جو نظری آندا
اس لہو وچہ خون یوسفدا نام نشان نہ کوئی
معلم ہو گیا میر بتایئں مکر تساں ایہ کریا
اندر اسدا خوشبوئی تھیں کیونکر رہندا خالی
کتنا چر خوشبو جنت دی رہندی سی اسجائی
سارا عالم عاجز ہوندا خوشبو کدیں نہ چھلدا
ایہ فریب تساڈا تک کے مینوں ہاسہ آیا
امن امان یوسفدا کرتہ رلیا کویں تسانوں
صحیح سلامت کیونکر بچیا ایہ چولہ دلبر دا
ثابت کرتہ گلوں اتاریا جس نے وانگ سجاناں
کرتے واس جاتا اولوں عالی شان چنگیرا
بڑا تعجب کرتے دی اس تند نہ ہک دکھالی
چولے دا نقصان نہ ہووے متاں اولاہماں آوے
یوسفنالوں کرتے دی اس کیونکر عزت جاتی

البتہ جے چادر پٹکہ پاٹن تھیں بچ جاوے
یوسفنوں بگھیاڑاں کھا کر کے بیرا بیرا
جے بگھیاڑ لیہندا ثابت کرڑتہ یوسف والا
نہیں نہیں بگھیاڑ نہ کوئی ہے ایہ مکر تساڈا
جدم ایہ یعقوبؑ پیغمبر باتاں کھول سنایاں
آکھن ہائے ہائے اسدم سانوں عقل نہ دتی یاری
بہت لگے پچھتاون سارے ہر کوئی فکر دوڑاندا
کیتا اس شرمندہ سانوں جگ الزام لگایا
بیشک منن ولوچہ آوے کرڑتہ کون بچاوے
کرڑتے نوں کیوں ثابت رکھیا عقل نہ منتے میرا
خون آلودہ کیونکر ہوندا ایہ بھی جھوٹھ نرالا
نال دلیلاں ثابت ہویا گجھ گیا دل ساڈا
سنکر سب اولاد نبی دیاں ہنجوں باہر آیاں
اس پیراہن ساڈیتا ایں بدی لوائی بھاری
کیوں پیراہن ثابت رکھیا کیوں نہیں پاڑ لیاندا
ایہ پھیر نہ ہلے پذیرا جیہڑا وقت وہایا

بیان پنج پیراہن

پنج بندیاں نوں پنج پیراہناں جگ وچہ خجل کرایا
اوڈ گیا پیراہن گل تھیں ننگا جثہ سارا
دوجم پیراہن موسیٰ دے نے کیتا خجل کفاراں
حضرت موسیٰ پیارا ربدا شرم حیا دے یاروں
اپنا بدن مبارک اس نے کدیں نہ مول دکھایا
آکھن ہے کجھ اسدیتا ایں برص کنوں بیماری
ہکدن حضرت نہاون کارن پانی دیوچہ وڑیا
پانی تھیں جد باہر نکلیا موسیٰ نبیؑ خدائی
سن کرڑتے اوہ پتھر دوڑیا طرف کفاراں آیا
پتھر دوڑے اگاں اگاہاں موسیٰ پھڑنا چاہے
جدوں کفاراندی وچہ مجلس اوہ پتھر آ وڑیا
صحیح سلامت بدن نبی دا ڈٹھا جدوں کفاراں
تریجا جامہ پیراہن حضرت نبی محمدؐ والا
اس منافق پاک نبیؐ نوں آکر عرض سنائی
بخشو تسیں پیراہن اپنا تو ہیں نبیؐ سچاواں
اول حضرت آدمؑ جسدم گندم دانہ کھایا
بہت ہویا شرمندہ اسدن حضرت آدمؑ پیارا
سنو روایت نقرہ کاروں جیوں لدھیاں اخباراں
ننگے بدن نہ لنگھیا کدی ہر گلیوں بازاروں
کافراں الٹا شور مچایا طعن برص دا لایا
تاہیں گلوں نہ لاہیا کرڑتہ اندر عمراں ساری
لاہ پیراہن گلدیوچوں ہک پتھر تے دھریا
کرڑتے نوں ہتھ پاون لگا قدرت رب وکھائی
ننگے جسم کلیم اللہ بھی مگرے مگر سدھایا
تاجو دونویں بھجدے بھجدے پاس کفاراں آئے
ٹھہر کھلا پھر حضرت موسیٰ کرڑتہ اپنا پھڑیا
بہت ہوئے شرمندے موذی واہ قلدتدیاں کاراں
اس بھی اکس منافق تائیں کیتا خجل موکالا
یا حضرتؐ اج باپ میرے نوں سخت بیماری آئی
تاجو میں تعویذ بنا کے گل اسدے وچہ پاواں

مُرجاوے تاکفن وچ لے اسنوں رکھیا جاوے
سُنکر عرض نبیؑ دیناں ئیں رحم دے وچہ آیا
جیہڑی گنڈھ کھولیندے حضرت اِدھروں پے جاندی
ظاہر ہویا نفاق خدا نے کیتا خجل اونہائیں
چوتھا جسدم یوسف والا چاک پیراہن ہویا
پنجواں خون آلود پیراہن آندا جدوں بھراواں
ایہ پنج بندے پنج پیراہن بنجے آکھ سنائے
سنو حقیقت فرزنداں نوں نبی یعقوبؑ الاوے
آپے ظلم تساں ایہ کیتا کہندا نبی گرامی
اینویں نیت تساڈی آہی جویں تساں کرچھوڑی
عرض کرن فرزند نبی نوں کی ہن اسیں بتاواں
بولن جو گے رہے نہ اسیں جد آئے گھر خالی
بابل کہندا جیکر اینی چاہو تسیں رہائی
پُچھاں گا میں اسدے کولوں حال حقیقت ساری
سُن ایہ حکم پیغمبر زادے راضی ہوکر سارے
پھڑن چلے بگھیاڑے تائیں جویں شکار چڑھیندا

بنے وسیلہ روز قیامت عاجز نوں بخشاوے
پیراہن دے لاہنے کارن تنبیا نتوں ہتھ پایا
کویں منافق دے ہتھ اوندی پاک جوڑنے تنبیا ندی
عجب تماشہ نظری آیا حاضر لوکاں تائیں
کیتوس خجل زلیخا تائیں جد سر کارے ڈھویا
اُسعیلے جو ہوئی خجالت کی میں آکھ سناواں
وچ تفسیر یوسف دے جیونکر نظر اسانوں آئے
کیا مجال درندہ کوئی یوسفؑ میرا کھاوے
ہور انہوں ہن عیب اپنے دی دیہو کسیں بدنامی
مجلسی نہیں اسانوں ایہ گل روز قیامت توڑی
تساں یقین نہ آوے ہرگز جے سو قسماں چاواں
آونی سی ایہ ساڈے اپر تہمت یوسفؑ والی
جس یوسف نوں کھادا اسنوں پکڑ لیاہو بھائی
ثابت کرساں چور اپنے نوں نال رہبدی یاری
لیکے ہک زنجیر شتابی جنگل طرف سدہائے
ویکھاں کون غریب پذیرا بیدوسا پکڑیندا

بیان آوردن فرزندان یعقوب علیہ السلام گرگے را از صحرا و حاضر کردن پیش والد بزرگوار

کرن روایت صاحبزادے پیغمبر دے جائے
ہاڈہی ہاڈہ کریندے جیونکر بھالن مرگ شکاری
مُتا پیا ڈھونے کدہرے ہک بگھیاڑ نمانا ں
پا زنجیر شتابی اسنوں کڑیا وانگ اسیراں
بدھی آہن چور بنا کر ناھر عاجز تائیں
بگھیاڑ ۱۲

جد بگھیاڑ نیں دی خاطر جنگل طرف سدہائے
اینویں اوہ بھی پھرن بھلیندے نظر کرن جو دہاری
پکڑ لیونے اسدے تائیں کر کے زور دھگاناں
کئی عاجز بیدوس پذیرا بنھ مارے تقدیراں
بھکھا ماندا ستے ترہایا لگیاں ہلن ہنرائیں

منہ ناہر دا رلمل بھایاں خون آلودہ کیتا
پکڑ آندو نے کول نبیؑ دے حاضر کر کھلوایا
ویکھدیاں یعقوبؑ پیغمبر درووں آہ نکالی
شور پیا کنعان شہر وچہ روٹے کل لوکائی
پکڑ آندو نے پکڑ آندو نے ہویا بلند آوازہ
پکڑ آندو نے پکڑ آندو نے اوہ ظالم ہتھیارا
پکڑ آندو نے پکڑ آندو نے ہر کوئی ویکھن آیا
پکڑ آندو نے پکڑ آندو نے دشمن نبی خدا دا
پکڑ آندو نے پکڑ آندو نے اوہ بگھیاڑ مریلا
پکڑ آندو نے پکڑ آندو نے ویری آل نبیؑ دا
پکڑ آندو نے پکڑ آندو نے خونی چور جنابی
پکڑ آندو نے جسدے کولوں دیندا جگ دوہائی
پکڑ آندو نے جسدے متھے خون یوسفدا لگ دا
ایہو ہے جس آل نبی نوں گٹھا وانگ قصایاں
ایہو ہے جس حق اپنے وچہ شابش بندر کرائی
ایہو ہے جس شیطوں تے کچھے طوق بُرا گل پایا
طرح طرحدیاں بولیاں کڈھن جیوں خلقت دا اچالا
ویکھو جی اس چور نبی دے کیڈا ظلم کمایا
ویکھو جی اس نال رسولاں کیتی کیڈ دلیری
ویکھو جی ایہ اوہا سگواں لہو جدہا منہ بھریا
ویکھو جی ایہ پیغمبراندی رتوں نہاون والا
لائق قتل ہویا ایہ موذی آکھن لوک تمامی
نماں جھوں کھلا چپ کیتا ناہر سیس جھکائی

معلم ہوئے جویں اسی نے خون یوسفدا پیتا
فرضی چور بنا کر اینویں بابل نوں وکھلایا
چار چوفیروں جڑ مل آئی خلقت ویکھن والی
ویکھ دوبارہ کل خلقت نوں نویں مصیبت آئی
لگی کرن ملامت اسنوں خلقت بے اندازہ
جس نے جگر یعقوب نبی دا کیتا پارہ پارا
جس یعقوبؑ نبی دی لڑیوں موتی توڑ گوایا
جس نے غالب کیتا پلوچہ جن جیہا شہزادہ
ابراہیمؑ نبی دے گھر دا چوڑ کیتا جس میلا
سینہ پاک اسحاقؑ نبی دا کیتا جس دریدہ
باغ ارم تھیں توڑیا جس نے تازہ پھل گلابی
جس کنعان شہر دے بھانے دندی رات بنائی
ایہو ہے جس سر پر جھلیا طعنہ سارے جگ دا
ایہو ہے جس کل عالم دیاں فلکاراں گل پایاں
ایہو ہے جس جگ سارے دی توہ توہ مگر لوائی
نیکی والے دفتر وچوں ناواں جس کٹایا
سارا شہر اکٹھا ہویا جھڑکاں دیون والا
نازک بدن یوسفدا اوہنوں کھاندیاں ترس نہ آیا
سوہنا لال یعقوبؑ نبیدا پلوچہ کیتا ڈھیری
ویکھو قوم رسولاں دا جس ذرہ لحاظ نہ کریا
ویکھو جی ایہ پیغمبراندے بچڑے کھاون والا
کیا جانن جو اس عاجز نوں مفت لگی بدنامی
بولیگا پر جسدم اسدی بولن واری آئی

آگیا گرگ نمانے اُتے ایسا وقت قہر دا
جویں یزید پلید جہیاں تے آگیا روز حشر دا

مقولہ

اپنا عمل نتیجہ اوہ بھی تد معلوم کریسی
کی کیتوئی کی کیتوئی کہسن گل لوکایاں
ہتھیں سندگل پیریں سنگل سب خلقت دھرکارے
قوم رسولاں آل رسولاں دلوں پیار جنہانوں
میں بھی کتا آل نبیؐ دا بہت برا منہ کالا
سنو حقیقت جد یعقوبے ڈٹھا ناہر اوندا
درد فراق یوسف دا دلوچہ لگا تیر دوبارا
کر آواز نبی فرماوے اے ظالم بگھیاڑا
جے ظالم تدھ نال اساڈے اینویں کرنی آہی
دیکھ لینداہیں وقت نزع دے منہ سجن دلبردا
ملک الموت کنوں بھی ودھکے کیتی تدھ بے ترسی
بول ستمگر بول ستمگر کائی بات سجن دی
تلخ پیالہ موتاں والا کویں سجن نے پیتا
چھوٹی بھین پچھے اسکارن رہی مرندی آہیں
اے بگھیاڑا جدوں پیارا مار پنجہ تدھ پھڑیا
جسویلے تدھ گل اسدے پر رکھی ظلم کٹاری
سوہنیاں زلفاں یار سجندیاں جاں تدھ خاک رلایاں
ہسدیاں لباں تبسم بھریاں کیا اسدم فرمایا
سوہنے نین جنہاں دیتائیں آہو ویکھ نہ سکدے
جھمنیاں کی کرن اشارے اسدی پیش وفاتوں
اوہ رخ میریاں یوسیاں والے کی فرماندے آہے
ناگنیاں دو زلفاں تینوں ہے گئے نہ ڈنگ چلایا
کیا تجھ رنگ وکھایا اسدم دنداں دے لشکارے
اے بیقدرا ایہ بھی تینوں دلوں قیاس نہ آیا

جسویلے اس ناہر وانگوں انگلیاں جگ دیسی
جنہاں گلاندی ہڈکٹ کوئی پیش گلاں اوہ آیاں
ویری آل رسول اللہ دے دوزخ جاسن سارے
فضلوں آپ مقام بہشتیں دیسی رب تنہانوں
آپے لاج رکھیسی میری سوہنیاں لاجا لوا لا
دوروں دیکھ پیغمبر ربدا اوڈھاہیں ڈھاہیں روندا
ایہو ہے محبوب میرے دے ٹکڑے کرنے ہارا
گھر میرے دا تیر تیائیں بھاناں کویں اوجاڑا
اول مینوں اس گل دی تدھ کیوں نہ خبر پوچائی
عزرائیلؑ بھی ایڈ چالاکی ساڈے نال نہ کردا
نال رسولاں ظلم اجیہا جگوچہ کوئی نہ کرسی
کویں نبھائی دوست ساڈے تلخی جان کندندی
بابل نوں بھی یاد کیسدم کیتا کہ نہ کیتا
دس کھاں اس بھی یاد سجن نوں کیتا سی یا ناہیں
کیونکر تیرے قابو چڑھیا کیونکر دھرتی جھڑیا
اشہد کلمہ منہ اسدے تھیں کیونکر ہویا جاری
کیہڑا ذکر کریندیاں آہیاں کیونکر مٹھے جھوکایاں
جسویلے تدھ خون انہاندا پی فوت بنایا
جسویلے تدھ قابو لیتے کس پاسے سن تکدے
کیونکر دل نہ بھتاں تیرا انجواندی برسالوں
جسویلے تدھ اوپر تنہاندے ظلموں دند چلائے
جد تدھ ہتھ انہانوں پایا خوف نہ تینوں آیا
قدر تنہاندا اسنوں معلم جس استاد سنوارے
ایہ روشن ماہ بدر شہزادہ کس بابل دا جایا

ایہ کوئی آدم شکل فرشتہ جگ وچہ پیدا ہویا
اے بیدردا کیونکر ہوئی تیں تھیں ایڈ دلیری
آہن بات سُنا کوئی مینوں یوسفؑ چندر بدر دی
اے بگھیاڑا دل دلبر وا دس کھاں جدوں کھادہ ہوئی
بھریا سی اوہ نال محبت یا دردوں سی خالی
چھانیوں سوراخ زیادہ ہوسن جگر وچالے
اوبے ادبا دس شتابی اتنی گل اسانوں
آدم جن حیوان فرشتے جو مخلوق تمامی
ادب رسولاں کرنیوالی ہر شے ربنوں پیاری
تابعدار محب رسولاں خاص خدا دے پیارے
اے بگھیاڑا جیکرے ڈٹھیاں رجدی خلقت ساری
رجکے بُرا کمایوئی ظالم جگ رنڈا کیتوئی
جے ایہ خبر ہوندی توں ظالم سالوں کھلا تکیندا
بھلا بُھلا بگھیاڑا تو ڑے اتنا پتہ بتائیں
چل وکھا اوہ ہڈیاں مینوں ویکھ چماں گل لاواں
اے بگھیاڑا جیکر تینوں کیتا بُھکھ دلوانہ
ساری عمر کھواندا تینوں گوشت میں دُکھیارا
مار فناہ کراں جے تینوں اے ظالم بگھیاڑا
بُری دعا کراں حق تیرے ایہ بھی بھلا نہ بھاوے
سخت دعا کجھ اسدے حق وچہ نبی نہ مول گزاری

مرجاسی اوہ باپ پیارا ایہ پُت جسدا ہویا
کر دتی تدھ چوڑ تمامی پچھلی عمراں میری
کیا فریاد کریندی نکلی جان میرے دلبر دی
کسدی اُلفت اسدے وچوں تینوں معلم ہوئی
کیا کجھ آہی اسدے اندر الفت بابل والی
استھلیں وَدھکے جگر میر یوچہ چھیک غمانڈے والے
ماس رسولاں کھاون کس نے کیتا روا تسانوں
ہر شے خدمتگار رسولاں دعوٰی کرن غلامی
جنت وچہ لیجاونہاری ساڈی تابعداری
وَیری جو بے ادب اسلڈے دوزخ جاسن سارے
اسدے کھاون کارن کیونکر کیتی تدھ تیاری
دس کھاں نال اساڈے گھر دے کتھوں وَیر ہوئی
نال بھراواں یوسفؑ تائیں باہر جان نہ دیندا
ماس یوسف دا کھاکے ہڈیاں سٹ آئیوں کت جائیں
توڑے خاک یوسف دی لبھے دلدا لیپ بناواں
آن سناندوں میر تیائیں اپنا درد غمانہ
قہر کیتوئی قہر کیتوئی گرگا آدم خوارا
تیرے ماریاں یوسفوالا نہیں ملدا اوہ پاڑا
تینوں دُکھ پوچایاں ہویاں یوسفؑ پرت نہ آوے
ناتکلیف دتی کوئی اسنوں نہ کوئی لاٹھی ماری

کون بہادر رہدے باہجوں دشمن نوں تنگ جردا
کیتا رب کمال پذیرا جگرا پیغمبر دا

حق تے ہتھ اٹھان ہمیشہ خاصہ ایہ نبیاں دا
اصلی حالوں نہیں سی بھاویں حضرت نوں آگاہی
اتنا سخن نبی فرماوے ہوندا جدوں اوداسی

کیونکر رب یعقوبؑ نبی تھیں ناحق ظلم کراندا
تا بھی ناحق یعقوبے تھیں ایہ گل ہونی نا ہی
اے بگھیاڑا تیرا ساڈا رب انصاف کراسی

جتنا چر پیغمبر رہیا گلے اولا ہے دیندا
منہ تھیں بول نہ سکدا ہرگز جبھ عاجز گفتاروں
جنہاندا گجھ وس نہ چلے زوروں ہون نتانے
ڈاہڈے داکم زور وکھاون لِسّے داکم روناں
ایہ گل اس بگھیاڑ نمانے دل وچہ پائی ہوئی
نہ کجھ بولنے نہ کجھ چارے برسن نین فوہارے
یارب طاقت بخش جنابوں بول جواب سناواں
بولے باہجوں پیغمبرؑ دی ہونی نہیں تسلی
بُری دعا ساڈے حقو چہ متاں نبی فرماوے
کر فریاداں رووے ناہر وچہ جناب خدائی
آیا رب کریمی اُتّے رحمت پھیرا پایا
لگا کرن دعا سرکارے نبی یعقوبؑ سوہارا

اُتنا چر بگھیاڑ نماناں نیر رہیا پلٹیندا!
روون روون ہلیا اسنوں خالقدی سرکاروں
روون نہ تے ہور پدیرا کی اوہ کرن نمانے
جتھے ہتھ نہ اپڑے اوتھے بہتر جھک کھلوناں
ادبوں گردن پیغمبر دے پیش جھکائی ہوئی
کردا عرض سوال وچارا خالقدی سرکارے
نبی تیرا دامن مناواں تہمت سروں سٹاواں
ایہ سچّا تے میں بیدوسا پھاتھی جان کولی
ڈھونڈیا پھر نہ لبھاں کدیں اس خوفوں جند جاوے
یارب اپنے فضل کرم تھیں منیں بخش رہائی
اسدی بند چھڑاون کارن رب سبب بنایا
آکھ پدیرا اس عاجز دا کویں ہویا چھٹکارا

کلام کردن گرگ بہ دعا یعقوب علیہ السّلام وخلاصی یافتن

راوی کرے بیان روایت نقرہ کاروں بھائی
کرے سوال حبیب ربانا خالقدی سرکاروں
حرمت خاص اسحاقؑ میریدی خاص ذبیح جو تیرا
برکت اسم رسول محمدؐ عالی جسدا پایا
ہتھ اٹھا فلک ول حضرت مُڑ مُڑ کرے دعائیں
جدتک کرے نہ اگے میرے خود اقرار زبانی
دیہہ توفیق خدایا اسنوں میرا شک مٹاوے
جے اس کھادا یوسفؑ میرا دسے سچ اسانوں
ہوئی دعا قبول نبی دی حکم کیتا رب سائیں
پچھو پھیر حقیقت اسنھیں یا پیغمبر عالی
حکم تساڈا یا نبی اللہ خوب بجا لیاسی

وچہ جناب یعقوب پیغمبر جویں دعا فرمائی
یارب جد خلیل میریدی عزت حرمت پاروں
حرمت اسماعیل پیغمبر جو ہے چاچا میرا
اس بگھیاڑ نمانے تائیں بخش زبان خدایا
یارب ایس درندے تائیں قدرت نال بلائیں
تدتک روا نہ ساڈیتا ئیں اسنوں ضرب لگانی
جیونکر حال یوسف والا مینوں کھول سناوے
نہیں تاں اپنی جان بچاوے جاوے پرت گھراسنوں
رکھو ہتھ سریدے اُپر عاجز ناہر تائیں
کھول سناسی تیرے تائیں حالت یوسف والی
جو توں پچھسیں سو کجھ دسسی رتی فرق نہ پاسی

تاں پھر حضرت اسدے سر پر اپنا ہتھ ٹکایا
جس ویلے رب مہریں آوے کھولے گھنڈ نورانی
تاں ہر عاجز تے رب اسدن کیڈا کرم کمایا
رکھن ہتھ جنہاں دے سر تے نبی رسول ربانے
نبی اساڈا جس تر دے پر اپنا ہتھ رکھیندا
واہ سبحان اللہ رب بخشیا ایسا نبی جنہاں نوں
باہجوں اوٹ رسولاں کوئی پار نہ چڑھیا ترکے
سنو بیان جدوں ہتھ اس پر دہریا نبی الہی
بول خدا دے حکموں گرگا کہندا نبی سوہارا
پھر فرمایا دس شتابی قسم تینوں اس ذاتوں
تدھے کھادا یوسف میرا جان جگر دا پارا
تدھے کھادا دوست ساڈا سچو سچ بتائیں
بولیا اوہ بگھیاڑ نماناں اگوں وانگ غلاماں
کیا مجال کسیدتیا ئیں دکھ تساں پہنچاوے
قسم خدا دی میں نہیں کھادا یوسف نبی ربانا
معاذ اللہ پیغمبراں تائیں کوئی چیز نہ کھاوے
کفن مبارک نبیاں دے تھیں ڈر دی خاک قبر دی
نبیاں وچوں طرف جہنم جیکر جاوے کوئی
کیا طاقت بگھیاڑ درندے کھاون لون تساں نوں
یا نبی اللہ جتوں ہووے ایرٹ تیرا چردا
مذہب ساڈے وچ بگھیاڑاں قسم اٹھائی ہوئی
کیا مقدور تساڈے اگے بولاں جھوٹھ زباں نوں
سن کر ایہ طوفان نبیا طبق زمیندا ڈولے
کس ڈٹھا میں عاجز تائیں ایہ نقصان کریندا
نہیں یقین جے تیرے تائیں یا مقبول جنابی

جا گے بھاگ غریب ناہر دے نیک نصیبا پایا
چوراں نوں وچہ بند بچھلانے میلے پیر حقانی
چسدا چور ا وسے دیکھوں سرتے ہتھ رکھایا
کیوں نہ دوڑ انہاں دے اندروں نکلن درد پرانے
نئے برساندا مویا ہویا قدرت نال بولیندا
ہور کسیدا ہتھ پکڑن دی کجھ نہیں لوڑ تنہاں نوں
پکڑے ہتھ رسول پذیرا توڑے مجرم کر کے
ویکھن کھلے تمامی بندے عام خلائق آہی
آکھ لبیک لبیک زباں نوں بولیا گرگ وچارا
جس نے بولن والا تینوں کیتا جیوانا توں
نور اکھیں دا چین بدن دا دلدا یار پیارا
ٹھیک الائیں مکر نہ جائیں ہورا نہیر نہ پائیں
یا نبی اللہ تیرے اُپر ہون درود سلاماں
نبیاں دا جو ادب گواوے دوزخ دھکیا جاوے
کیتا رب حرام اساں پہ ماس تساڈا کھانا
پانی غرق نہ کرے تساں نوں اگ نہ مول جلاوے
دوزخ دی اگ ویکھ تساں نوں توبہ توبہ کردی
بلدی اگ بجھاوے دوزخ اتنی بخشش ہوئی
رب اجیہا ویل نہ دیوے ہر گز مول اساں نوں
کوئی بگھیاڑ درندہ اتوں مول نہ جاوے ڈردا
پیغمبراں دی چیز پیاری متے رنجاں نوں کوئی
تیراں نالوں بہت پیارا تیرا مال اساں نوں
جس میں نوں ایہ تہمت لائی ساہنوں ہو کر بولے
ہن کیوں نہیں ثبوتی دیندا ہن کیوں نہیں بولیندا
چاک کرا کر ویکھیا جاوے میرا پیٹ شتابی

نکل پوے جے میرے اندروں ہک لوں یوسفؑ والی
نہیں تاجنہاں لگائی مینوں ایہ تہمت بیدوسی
تیرا مجرم ہیں یا حضرت میرے مجرم سوئی
ہیں نہیں چور تساڈا بنیا ویندا گرگ دوہایاں
باہجہ قصور ہویا میں مجرم بے قصور نتھا واں
جاں ایہ گرگ سنایاں باتاں نبی یقین لیاندا
تاپھر سب فرزنداں تائیں نبی یعقوبؑ پکارے
کیونکر تساں لیاندا اسنوں پا زنجیر دھگانے
دسو جس نے یوسفؑ تائیں اسنوں ویکھیا کھاندا
فرزنداں دل ڈولن لگے جے ہن جھوٹھ الائیے
کھاندیاں اساں نہ ڈٹھا اسنوں آکھن لگے سارے
نبیؑ کہے کیوں راہ جاندے نوں تساں مصیبت پائی
کرن روایت گرگ جنگلدا جسدم گلیں آیا
فکروں سب کھلے چپ کر کے کوئی نہ مول بولیندا
آندا سی بھلیائی کارن کرکے حیلہ سازی
جسنوں ڈھال بنا کر آندا رکھ اگے منہ ڈھویا
جیونجیوں اوہ بگھیاڑ نماناں سچ بیان سناوے
روک نہ سکن اسدے تائیں نہ اوہ روکیاں رکدا
ایہو حال ہویگا جسدن رب عدالت بہسی
اکھیں کن تے لنگاں بازو بولے گا ہر ہر دا
جوجو فعل کمایا ہوسی جس جس عضووں بھائی
رب جبار بولاوے ہرنوں ہوڑ نہ سکسی کوئی
بھرے گواہی قطعہ زمیں دا جتھے شرک کمایا
اندر چھپ کے ستویں کوٹھے کیتی جو بریائی
بدعت وال نہ چھپے رہسن مشرک شوہرے ہوسن

کرنا جو کجھ مرضی چاہے جان نہ دیناں خالی
نال تہاڈے جھگڑا میرا روز قیامت ہوسی
جنہاں چور بنایا مینوں شرم نہ کیتا کوئی
پتراں تیریاں میر بیتائیں ناحق چوریاں لایاں
میں وچہ دوس نہ کوئی نبیا کر کے قسم بتاواں
ایہ بگھیاڑ اساڈے اگے ناہیں جھوٹھ الاندا
دیہو ثبوتی چور اپنے دی حاضر ہوئے سارے
کی نقصان تساڈا کیتا اس حیوان نمانے
بے تقصیر حیوان بیچارا کتھوں پکڑ لیاندا
ایہ بگھیاڑ نہ بولن ویندا متکے مارے جائیے
جنگل دے وچہ ہلیا ایہو ہنہ آندا سرکارے
اگوں چپ بہیے وچہ مجلس کرن کلام نہ کائی
دھڑک گئے دل صاحبزادیاں سبھناں ہوش گوایا
اینویں جانن ہنے اساڈا پردہ فاش کریندا
نہیں سی خبر اپنے سرتے الٹ پوے گی بازی
اوہ تلوار اگوں ہو ٹکریا عجب تماشا ہویا
تیوں تیوں صاحبزادیاں دے منہ زردی پھردی جاوے
وقت وہاناہتھ نہ آوے ایتھے جھگڑا مکدا
سب ہتھ پیر گواہی دیسن چھپیا کجھ نہ رہسی
جو اعضا جتے دا اسدن کھلا گواہیاں بھردا
اوہ کہسی نال میرے اس کیتی ایہہ بریائی
کناں نال سنیسن سب کجھ منہ نوں لٹھاکی ہوئی
انبر بھی فرماوے ایہ گل سچی بار خدایا
اوہ بھی اسدن ظاہر ہوسی سنسی کل لوکائی
جاں ہتھ پیر گواہیاں دیسن اوگنہ لوے روسن

نبی حمایت کرے نہ ہرگز مشرک بے ایماناں
بدعتیاں نوں دھکے ملسن کون کرے خصمانہ

سُنت تے توحیدوں باہر جس نے قدم ٹکایا
اوہ محروم شفاعت کولوں کیتا لگے آیا

عملاں لوائے دفتر ہر دے جدوں کڈھائے جاسن
ہر بندے نوں آپو اپنے عمل دکھائے جاسن

نیکی عمل کماولوائے پاون فرحت شادی
اِک دوجے نوں نال خوشی دے کہن مبارکبادی

نیک صلاح یا ذکر عبادت کیتا جس ٹکانے
قطعہ زمین دا بھرے گواہی وچہ دربار ربانے

کرنی ملی نہ جیہڑی نیکی قصد دلے وچہ رہیا
اُس نیکی دا اجر برابر ملسی کیتے جیہا

نیکی دی جو کرے دلالت دوجے کنوں کراوے
کرنیوالے جتنا درجہ دسنے والا پاوے

جو کرے عمل وکھالے کارن تنہاں ثواب نہ کائی
رب دی طرفوں دور ہٹاون ایسے عمل ریائی

جویں سخاوت اِت زمانے بعضے لوک کریندے
جتھے آس طمع دی ہووے اوتھے پیسہ دیندے

یا پھر جتھے جانن ہوگئے لوگ جمع اس جائی
دِتے باجھوں نک نہ رہندا کرن سخاوت بھائی

جسنوں لوڑ وکھاون سندی اس دا شرم نہ کردے
لوکاں ندی فٹکاروں ڈردے نکاں تچھے مردے

حکایت مناسب حال

کسے زنانی دا اِک بچڑا اوہ پردیس سدھایا
کہیس اُتنی شیرنی دلیساں جد خیریں گھر آیا

مدت گذر گئی جسویلے اسنوں رب لیاندا
عورت مسئلہ پچھن چلی ویکھو عقل زنانہ دا

ملاں پاس گئی جسویلے ساری بات سناندی
میں پُتر دی شیرنی دینی کیونکر دِتی جاندی

ملاں کہندا حق مسئلے دا دسئے تیرے تائیں
پرتوں دلتھیں مومن بنکے اس تے عمل کمائیں

جتنا قدر منی لوں شیرنی اپنی نال زبانے
اُتنی رقم غریب مسکینوں ویدے اندر خلانے

عورت کہندی سُن وے ملاں ایہ کی گل آکھیائی
اندر خانے مول مسکینوں میں نہیں دینی پائی

ڈُکھیں لدھڑا اِکو بیٹا لوہندیاں رب ملایا
سنگناں نال دیانگی شیرنی جو کجھ دیناں آیا

لیساں نال شریکنیاں نوں سرتے چاساں ہانڈی
شاہ قمیر ونڈیساں جاکے تکسن گل گوانڈی

سُنسی جدوں تمام محلہ سوبھا جگ کریسی
بھاگو شیرنی ونڈن چلی سارا لوک تکیسی

مُلاں جد سُنیاں رن مسئلہ بجھ مجھ لوچہ وڑیا
لیکے ٹرہا شتابی اسدا چنگا چینہ چھڑیا

جاہ رنے جد ایہ گل پہلوں دل وچہ سی تدھ ڈالی
میرے کولوں پچھنے کارن کیوں بھنی منہ کالی

فٹ رناں فٹ عقل رناندا فٹ اتھاندیاں کاراں
ایہو جہیاں چوڑبلیں ہن بھی بھوندیاں پھرن ہزاراں

بس میاں ہک اس عورت وچ نہیں سی ایہ بُری بائی
بعضے سخی وکھاوے کارن مہراں کھول وگاون
دولتمند پلاؤ پکاون نام نیاز رکھیندے
باہر کہیں فقیراں کارن اساں نیاز پکائی
سائل عاجز لوہے آتے منگ منگ سوہن بجالے
رہندے نام پکائی روٹی کھا گئے گُرم جوائی
لوہے وچ سوالیاں کارن پکڑ کھلون ڈنگورے
جہت وکھاوے دیون پہلوں دو ترن چار کنگالاں
جیکوئی عاجز استھیں پچھے آن سوال الاوے
معاذاللہ ایہ راہ مولا دے نذر نیاز نہ کوئی
شیخی شان ریا تکبر سخت گناہ کبیرا
مومن کردے عمل سخاوت جیونکر حکم خدائی
چھپکے دیون پھیر نہ منگن نہ احسان جتاون
جنہاں ہک کسیرا بخشیا سو سو وار جتایا
شاہ وڈا جد وہیاں پھولے ہرلوں پاس بلاوے
کھوٹی رقم قبول نہ پوسی صاحب دی سرکارے
لیجاہ تدھ جنہاں دی خاطر ایہ اعمال کمائے
جنہاں وکھا کے راضی کیتا شالش لئی جنہاں دی
ساڈے راضی کرنے خاطر عمل نہ کیتوئی کوئی
بس میاں ایہ مسئلہ تیرا معلم ہوگیا سالوں
کرن روایت جد اس ناہر سچ بیان سنایا
تاں پھر استھیں پچھن لگا پیغمبر کنعانی
کیتھے ہے ہن دوست ساڈا کی اس نال وہایا
جیکر ہے کجھ تیرنتائیں معلم اسدا ڈیرا
کی اس نال بھراواں کیتا کس جا گہ چھڈ آئے

رات زمانے گھر گھر اندر وڑ گئے عمل ریائی
گرے سوال جو اندر خانے پیسہ ہک وکھاون
جدوں سوالی منگن جاکے بُرکی ہک نہ دیندے
سُن کے جان فقیر نمانے دھکے کھاون بھائی
اندر وڑ کے کھا کھا جاون بھائی چار بلوائے
اُٹھی پیٹھا کیتی چٹیا اوگت گئی کمائی
ہک ہک بُرکی پنج پنج دھکے راضی کرکے لورے
بند کرن پھر گھریں وڈیریں لگدے دین سمہالاں
کرکڑک جواب سناون اگوں ہتکے ویکھ نہ جاوے
شیخی شان جتاون کارن ایہ سب اٹکل ہوئی
ایسیاں بدافعالاں کولوں منگ پناہ چنڈیرا
ہک ہتھ دیوے دوجے ہتھ نوں پتہ نہ لگے کائی
وقت حساب کر ملدے ہنڈیاں باہجھ حسابوں ماون
بھٹھ پیا اوہ دین تنہاں دا کسے نہ لیکھے آیا
وقت حساب اونہاں دا لیکھا گندا نظری آوے
گل کمائی آلٹی کرکے رب میتھے تے مارے
ساڈے پاس نہ اجر تنہاں دا رب صاحب فرماوے
اوہا آن چھڑاون اج بھی جان تیری دربان دی
وَیل مکان ریاییاں کارن حق عدالت ہوئی
باقی ذکر یعقوبؑ نبیدا جلدی بول زبانوں
ہیں وچہ دوس نہ کوئی نبیا میں نہیں یوسف کھایا
جیکر تدھ نہ کھادا یوسفؑ دیہہ کجھ پتہ نشانی
نال بھراواں گیا جو باہر کیوں نہیں واپس آیا
آکھ سُنا جو کیتھے ہے اوہ ولدا جانی میرا
اس محبوب میرے پردیسیں کیا دکھڑے اج پائے

کہندے ہے اوہ دلبر میرا نور بدر ماہ تاباں
پٹ سٹیا میں بڈ ہڑے تائیں اسدریاں سچیائی خواباں

اے بگھیاڑا جیکر تینوں ہے کجھ معلم حالا
دس مینوں اوہ کہندے میرا سوہنیاں زلفاں والا

گرگ کہے سن یا نبی اللہ جو کجھ حال وہایا
جبرائیل تساڈ بیتائیں کجھ نہیں آن سنایا

حضرت کہیا کجھ نہ دسیا جبرائیل اسالوں
گرگ کہے اُپھر کیونکر دساں میں اوہ بات تسالوں

جبرائیل جیہاں بھی کیتا شرم لحاظ جنہاندا
کیا مجال کمینہ عاجز کھولے بھید تنہاندا

دسنے دا مقدور نہ مینوں سن اے نبی گرامی
نہیں تا اُس محبوب تیریدا معلم حال تمامی

ظاہر کراں نہ تیرے اگے اس گلوں شرمانواں
روز قیامت چغلا نوچوں منتاں اٹھایا جاواں

نلے قوم اساڈی وچوں چغلی کوئی نہ کھاندا
جو کوئی چغلی کھاولنوالا دور نکالیا جاندا

چغلی کھاون عار اسالوں سچ کہیا بگھیاڑے
چغلانزا منہ کالا نیلا ہوسی حشر دہاڑے

واہ سبحان اللہ جس گلدی قسم حیواناں کھائی
بندیانُوں کجھ عار نہ آوے بھٹھ پئی بندیائی

اِنی بھی نہ ہووے جسوچہ عار تے شرم خدائی
جنگلدے حیوان درندے چنگے استھیں بھائی

گرگ کہیا میں آپ نکارا عاجز کسے نہ کم دا
کویں شکایت کراں گسیدی خطرہ اپنے دم دا

سخن زیادہ کرنے کولوں ٹوریا گرگ نماناں
جویں فرشتیاں گلہ سنایا آیا قہر رباناں

حکایت فرشتگان

اوہ جو ملک ہمیش جنہاندا لوح محفوظ ٹکاناں
سنوں حکایت نال تنہاندے جیونکر حال وہاناں

نورکنوں اوہ پیدا ہوئے ذکر غذا تنہاندی
یاد الٰہی باہجھ اُنہاندی ساعت اِک نہ جاندی

جسدن تھئیں اوہ نربے اللہ کہن لگے تسبیحاں
یک یک ساعت وچہ مکاون کئی ہزاراں ویہاں

البیاں ذاتاں تے بھی ہوئی غیرت جدوں امادہ
کیا طاقت پھر ہور کسینوں کرے کلام زیادہ

اکدن ذکر انہاں کجھ کیتا غفلت بندیاں یاروں
یارب غافل بندے تیرے نہیں ڈردے سرکاروں

نعمت تیری کھا کر اوہناں تینوں دلوں بھلایا
کرن تکبر خاکی بندے یارب بار خدایا

اِتنا سخن فرشتیاں کیتا پیش جناب الٰہی
اوسیوقت اوہناندے اوپر ہوگئی بے پرواہی

ذکر عبادت ساری عمراں جو کجھ اوہناں کمایا
بندیا لنوالے دفتر اندر رب جبار لکھایا

الیسی غیرت رب سچیدی اپر فرشتیاں ہوئی
ذکر عبادت عمل اوہناندا باقی رہیا نہ کوئی

سن ایہ ذکر فرشتے رُنے خالقدی درگاہے
خوف جباروں عرضاں کردے سر سجدے وچہ ڈاہے

یارب سایاں تاں ایہ سانتھیں ہوگئی گل اینہاندی
حکم ہویا ہیں رنج جو ہویا عمل اوہناندے پاروں
جھڑک الٰہی سُنی فرشتیاں ہوگئے بند سوالوں
سُنو حقیقت گرگ نمانے جد اوہ سخن سنایا
پھر حضرتؑ فرماون لگے ناہر عاجز تائیں
ایہ پکڑ لیون والی کیونکر بنی مصیبت تینوں
گرگ کہے سُن یا نبی اللہ میرا حال وہاناں
دادے اپنے تھیں ہک مسئلہ میں سنیا اسجائی
حضرت ابراہیمؑ پیغمبر دادا پاک جو تیرا
سنیاں اسدی مجلس وچوں اسدن میرے دادے
جو کوئی اپنے خویش بھراواں ٹر کے ملن جاوے
اننیاں بدیاں دفتر وچوں دور کرے رب باری
خویش بھرایا دینی دوست جتنا پیار کماون
سالکاں نال جو نیڑ کریندے رشتوں نیڑے ہوندے
بُرے کماں تھیں میل جنہاندا یار بنن دلجانی
ایہ کجھ ذکر خلیل اللہ نے مجلس وچ سنایا
ٹر آیا ہک ساڈیکولوں میرا اسگا بھائی
جاں پھر یاد پیا اوہ مسئلہ تیرے دادے والا
اس بھائی دے ملنے کارن چھوڑیا وطن ٹکانا
مصروں ٹر کے شام زمیں تک سارے جنگل بھالے
جنگل جوہاں شام مصر دیاں کوئی نہ چھڈیاں خالی
جاں پھر دیس تساڈے آیا خبر دتی بگھیاڑاں
کسے شکاری اسدے تائیں مار بندوق اڈایا
ایہ گل سُنکے میرے تائیں ہوش نہ رہگیا کوئی
سینہ چیر کدیں جے میرا ویکھو اندر واروں

خود سرکار جو بھاندی نا ہی غفلت آدمیاندی
ہور کسینوں امر گلے دا کد ملیا سرکاروں
دس پئی تیرا کون اگیرے اونہاں فرشتیاں نالوں
نبی کہیا صد شاباش گرگا بیشک ٹھیک الایا
ہُن توں اپنا سفر قضیہ سانوں کھول سنائیں
کس جنگلوں چہ ڈیرا تیرا آکھ سُنا گل مینوں
اندر شہر مصر دے آہا ساڈا اصل ٹکاناں
اندر حق بھراواں مینوں اس حدیث سنائی
گیا زیارت اسدی کارن ہکدن دادا میرا
اجر محبت بھایا نوالہ دسیا نبی خدادے
ہک ہک قدم اٹھاون بدلے دہ سئے نیکی پاوے
حسد عداوت نال بھراواں غضب عذاب قہاری
آپسو چہ سلوک ودھاون بہت خدا نوں بھاون
جیہڑے دور ہٹن درگاہوں رہن دوراڈے روندے
دوزخ وچہ اکٹھے ہوسن اوہ لوٹے شیطانی
سُنکر اوتھوں دادا میرا گھر اپنے نوں آیا
وچہ فراقاں سکدیاں مینوں مدت بہت وہائی
شوقوں ویر پیارے کارن لے لیا دیس نکالا
طلب تُوالیوں ویر اپنے دا شوق دلیوچہ دہانا
کتے نہ ملیا ویر پیارا سفر قضیئے جالے
ایسا اثر دلے وچہ کیتا الفت بھایاں والی
ہائے اوہ ویر پیارا تیرا مر گیا وچہ اُجاڑاں
یاراں گولیاں والا اس نے ایسا چھرا چلایا
اوہ بندوق وچھوڑ لیالی پار جگر نتھیں ہوئی
یاراں چھیک کلیجے اندر پے گئے غمدے پاروں

سرگردان پھراں وچ جنگل رو رو وین کریندا　　حسد پتایئں بھالن آیا اوہ نہیں کوک سنیندا
کھاون پیون یاد نہ رہیا عیش آرام نہ کائی　　ہو گئے روز ستاراں میتھوں کر دیاں حال دوہائی
بھائیاں باہجوں نیند نہ آوے جاوے عمر تباہی　　اُجے اکھ ذرا ہک لائی پئی گلے وچ پھاہی
سُن پیغمبر بات گرگ دی دِل وچہ سوچ گذارے　　واہ سبحان اللہ ہر شے نوں اپنے وِیر پیارے
ہائے افسوس انساناں کیوں نہ گرگوں مت سنبھالی　　کیوں اُٹھ گئی انہاں دلوچوں الفت بھایا لوالی
پتراں وُلوں ویکھ گرگنوں کہندا نبی غفاری　　گرگا ایہ حدیث نبی دی پھیر سُنا ہکواری
فرزندانوں کہے پیغمبر سنوں ذرا دِل لاؤ　　دادے ابراہیمؑ اپنے دا مسئلہ یاد پکاؤ
گرگ کہے قربان نبیا میں کیا سخن الائیں　　بیٹے تیرے اس مسئلے دے سُننے لائق ناہیں
حکم کرو ہُن میر بیتا ئیں رخصت ہو کر جاواں　　دیسی صبروں اجر تساں نوں خالق پاک سچاواں
پھیر دستہ مرید اپنے نوں دلتھیں ہو کر راضی　　شالا آس پُچاوے تیری اللہ مالک قاضی
پھیریا ہتھ محبت کر کے اسنوں نبی پیارے　　رخصت بخش روانہ کیتا سنگل گلوں اُتارے
دوڑ گیا بگھیاڑ نماناں ادب سلام اکھیندا　　نال خوشی دے پیغمبر نوں گیا دعائیں دیندا
انہوں حضرت پاک محمدؐ سرور شاہ جہاناں　　نال شفاعت خارج کرسن سنگل بند لواناں
اوگنہاراں ندے اوہ جبدم سنگل آن کڈھیسن　　اس بگھیاڑ نمانے وانگوں جگ دعائیں دیسن
مینوں بھی گل پئے بہتیرے سنگل عیباں والے　　کرے حمایت نبی محمدؐ سنگل رب نکالے
جیوں بگھیاڑ نمانے اُتے رحمت نازل ہوئی　　جاگن بخت پذیر جو تیرے رہتھیں دور نہ کوئی
واہ سبحان اللہ رب اسدا کیا وسیلہ ڈھویا　　جنگل دا بگھیاڑ نمانا جنت لائق ہویا
میں قربان رسولاں اُتوں پارس نظر جنہاں ندی　　حیواناں نوں جنت بخشے کیا مجلس نبیاں ندی

بیان پنج حیوانات بہشتی

کرن روایت روز قیامت پنج حیواناں تائیں　　دیسی رب بہشتاں اندر اللہ مالک سائیں
ہک بگھیاڑ یعقوبؑ نبی دا اصحاب منصب عالی　　دوجی ڈاچی جنت جاسی مہتر صالحؑ والی
تیجا سگ اصحاب کہف دا جو وچہ غار گیا سی　　شکل ولیاں ہو کر اوہ بھی وچہ بہشتاں جاسی
چوتھا گدھا سواری جس تے حضرت عیسیٰؑ کردا　　پنجواں خچر جنت جاسی پاک نبیؐ سرور دا
عاشق ذات رسول اللہ دی سی اوہ خچر بھائی　　سنوں روایت جیونکر اسدی نظر کتابوں آئی

جسدن وُنج محمدی لشکر گھیریا خیبر تائیں
چھے قدم نبی دے اُس نے خدمتلڑے وچہ آیا
یا حضرت میں کتنی مدت سکدیاں ہو گئی تینوں
مالک میرا کافر آہا جانے بُرا تساں نوں
دِلوچہ آکھاں جیکر مینوں نبی زیارت دیندا
سُنی پکار خداوند میری ہویا کرم حضوری
جد میں سُنی تساڈی آمد وسیا مینہ کرم دا
اُدلوں کراں سوال نبیّا اندر خدمت تیری
جُد تک کرو سواری ناہیں خچر عرض سناوے
سُنکر عرض شتابی اس پر چڑھیا نبی خدائی
میں کیوں کہاں غریب تنہانوں ایڈا شان جنہاندا
واہ سبحان اللہ کیا اس نے پایا منصب عالی
ایہ پنجے حیوان بہشتی راوی ذکر لیاندا
اصل حقیقت چھوڑ پندیرا کتول جاوین دھاناں
سالس بدند مکے جاندے گھڑی اُچھیر نہ پاون
سنو حقیقت گرگ نمانے جدم رخصت پائی
آکھن لگا اے بگھیاڑو ظلم ہویا اک بھارا
ایہ گل سُن بگھیاڑ نمانے کھا گئے خوف تمامی
پیگیا فکر غریباں تائیں رو رو حال وِنجایا
آپو آپ سناون عرضاں یا مقبول ربانے
کیا مقدور کسے دیتائیں دُکھ تساں پہنچاوے
یا نبی اللہ غم یوسفدا جتنا قدر تساڈوں
کھاون پیون یاد نہ رہیا جد ایہ سُنیاں حالے
جیکر سانتھے ظن تساڈا یا پیغمبر عالی
اِتنے روز ولیٔے اساں چیز نہ کھادی کائی

شوقوں ٹپ قلعے تھیں باہر نکلیا چائیں چائیں
پڑھ صلوٰۃ سلام نبی نوں عرض نیاز سنایا
کراں دعائیں یارب سائیں میل پیارا مینوں
جد اوہ گلہ تساڈا کردا ہوندے پورا سانوں
تیرے جہے کمینیاں نوں میں کدوں سوار کریندا
میں مشتاق غلام تیریدی آس کیتی رب پوری
ٹپ قلعے تھیں باہر آیا توڑ زنجیر الم دا
ہوؤ اج سوار میرے پر ایہو خواہش میری
تد تک مینوں یا نبی اللہ صبر قرار نہ آوے
ہوا سوار غریب خچر دی آس مراد پچائی
بیٹھا پشت جنہاندی آپ سرور شاہ نبیاں دا
آپ بہشتی کیتا جسنوں حوض کوثر دے والی
بحر العشق صدیق محمدؐ چیزاں سُت بتاندا
کر کجھ فکر کتاب اپنی دا کس منزل توں جاناں
طول روایتاں ساری عمراں مُکنے وچہ نہ آون
جا وڑیا وچہ قوم اپنی دے کردا حال دوہائی
خون یوسفدا ساڈے ذمے لاندا نبی پیارا
خدمتو چہ یعقوب نبیدی ہوئے آن سلامی
ہر کوئی جان بچاون کارن دین صفائیاں آیا
عزت حرمت شان تساڈا کل خلق اللہ جانے
عزرائیل بھی پاس تساڈے ڈردا ڈردا آوے
قسم ربیدی اسدینا لوں وُدھ افسوس اسانوں
لیگیا ہندر بھکھ اساڈی سوہنیاں نیناں والا
چاک کرا کر ویکھے جاون پیٹ اساڈے خالی
ناحق کسے اساڈے تائیں ایہ بدنامی لائی

اینویں قتل کرو جے سانوں نابھی عذر نہ کوئی
سب درندے رو کر حاضر عرضاں کھلے ساون
یا حضرت کر مہر اساں پر شفقت کرم کماؤ
رحم کماون کم رسولاں نبی ایذا نہ دیندے
جو کوئی پکڑے قدم نبیاں بھاویں لکھ گناہیں
بخشے جان تمامی عاصی جو نبیاں لڑ لگدے
نال یقین جے کافر سالے پھڑدے لڑ نبیاندا
خدمتوں چہ جدوں بگھیاڑاں رو رو حال وکھایا
کرن روایت جیکر حضرت آپ نے رخصت کردے
واہ سبحان اللہ رب کیتی گیا عزت نبیاندی
صد افسوس انساناں اپر جنہاں قدر نہ پایا
بدعت شرک تے رسماں کرکے دین خراب کیتونے
ایسا سچا دین محمدی کیتا پاک الٰہی
سنو حکایت عجب تسانوں میں ہک آکھ سناندا

پر یا حضرت ایہ بے ادبی ساتھیں مول نہ ہوئی
عجز کماون واسطے پاون قدماں دیول آون
نام خدا دے راضی ہوؤ خفگی دور ہٹاؤ
گھر آیا نوں جھڑکن ناہیں عذر قبول کریندے
شرم رسولاں پار اساں نوں رب پکڑیندا ناہیں
روز قیامت وچ بہشتاں جاسن وگدے وگدے
رب سچیدی قسم پذیرا کوئی نہ دوزخ جاندا
ہو راضی یعقوبؑ نبی نے رخصت حکم سنایا
واپس گرگ نہ جاندے ہرگز خواہ تھائیں مردے
جانوراں بھی بھاوے ناہیں رنجگی پیغمبراندی
کرن لحاظ نہ پاک نبیؐ دا دسنوں مکھ بھنوایا
پاک نبیدی خفگی کولوں نہ کجھ خوف آئیو نے
جانوراں حیواناں جسدی دتی بول گواہی
معجزات محمدی وچ ایہ ذکر اگے میں آندا

حکایت پیر شغال (گرگ)

کافر اک ایالی آہا بکریاں نوں چارے
پھر بکری ہک ایڑ وچوں گرگ نٹھا فی الحالی
بگھیاڑے تھیں بکری ڈگی ترت ایالی چائی
دتا رزق خداوند منوں کھس لے گیا موکالا
کون ہویا اوہ چیز اساڈی چالیجاون والا
کون ہویا اوہ میں عاجز نے ظلم کماون والا
کون ہویا اوہ نال اساڈے ضداں لاون والا
کون ہویا اوہ میرے اُتے قہر وساون والا
جدوں ایالی سنیاں گلاں دلوچہ کرے حیرانی

ہکدن اسدے ایڑ اندر آ گیا گرگ پیارے
بکری دے چھڑاون کارن دوڑیا مگر ایالی
ٹبے تے چڑھ گرگ وچارا کردا حال ودہائی
کون ہویا اوہ ساڈیکولوں بکری کھسنے والا
کون ہویا اوہ قسمت میری کھسکے کھاون والا
کون ہویا اوہ ڈھکے ببرتے داگھساون والا
کون ہویا اوہ رزق اساڈے بندکراون والا
کون ہویا اوہ وتے ربدے دخل کماون والا
آکھے ہے بگھیارٹے تے بولے بندیا لوانگ زبانی

قسم خدا دی کدی نہ سُنیاں بگھیاڑاں دیاں گلّاں
سُن بگھیاڑ بتاوے سنوں ایہ کی کہیں جواناں
عجب ایہی جو طرف خلاصی سدے شاہ رسولاںؑ
ایہ حق سناوے دین سکھاوے دوزخ کنوں بچاوے
ایہ کلمے دے تے شرکوں نسے لاوے سدھے راہیں
اوہ کہے عبادت ربدی کرنی بت پوجا تھیں ہوڑے
اوہ رب وکھالے شرع سکھالے غیر شرع تھیں ٹالے
اوہ نیکو کاری تابعداری ربدی کہے تساہاں
گل اتنی جد سُنی ایالی ترت ہدایت ہوئی
مُسلم ہو کے دلوں بجانوں کلمہ پاک الایا
ایسے ذکر کتاباں اندر ہیں ڈٹھے بہوں جائیں
ہُن کجھ حال یعقوبؑ نبیدا آکھ سناواں بھائی
اسنوں کھوہ بھراواں سٹیا کسے نہ پھڑیا جاندا
کرن روایت جدوں نبی نوں ٹھیک ثبوتی ہوئی
تاں پھر سب فرزنداں تائیں کہیا نبی خدائی

جیونکر اج دہاڑے بابھ کسے تہمت دتیاں بھر بھلاں
گلّاں سانوں کر نیاں ایہ کوئی عجب نہیں ناداناں
تے تسیں کمینے جانو ناہیں ماری عقل جھولاں
تے تساں لعنتیاں بیدیناں نوں معل یقین نہ آوے
تے تسیں نکارے ربدے مارے ہرگز منوں ناہیں
اوہ رنجھیں کہے مراداں منگو غیراں تھیں مکھ موڑے
اوہ تتیاں غضبانوچوں نکالے رحمت دیلوچہ ڈالے
تے تساں پلیتاں بریاں نیتاں جاوُہٹ پچھاہاں
پاس نبی دے آیا جلدی پھڑیا رلہ نہ کوئی
وچہ اصحاباں داخل ہویا قرب الٰہی پایا
پر جے کراں بیان تمامی قصّہ مکدا ناہیں
یوسفؑ باہجوں کیونکر اسنوں حال غماندی آئی
ایہ وچہ بحر غماندے جھڑیا ولول غوطے کھاندا
پتراں باہجوں ہور کسے وچہ عیب قصور نہ کوئی
جیونکر سورت یوسف اندر آیت رب فرمائی

قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ اَنْفُسُكُمْ اَمْرًا ؕ فَصَبْرٌ جَمِيْلٌ ؕ وَاللّٰهُ الْمُسْتَعَانُ عَلٰى مَا تَصِفُوْنَ ۝

بعضے ٹھیک تساڈیاں نفساں ایہ اک بات بنائی
پس ہُن صبر کماواں اسیں رب تھیں منگاں یاری
نبی کہے فرزندو ایہ تساں امر عظیم کمایا
مندا ہر مندے تھیں مندا ایہ کم تساں جو کیتا
بھارا فعل تساڈے کولوں کرنے دیلوچہ آیا
گرگ جنگلدے کسے نہ کھادا میرا یوسفؑ پیارا
کیتی کار تساں اوہ جیہڑی نفس تساڈے چاہی
جے یعقوبؑ نبی اسویلے صبر جمیل نہ کردا
ایہ پر نبی انہاندے اپر ہتھ بھی کھلا نہ کیتا

ایہو اشارہ باہجہ تساڈے مجرم ہور نہ کائی
تا جو آپ جتاوے سانوں حال حقیقت ساری
نفساں زیر تساں نوں کیتا تھوڑا نظری آیا
نفساں پاروں چنگا جاتا غفلت پیالہ پیتا
ایہ نفساں گھیر تساں نوں ہولا کر دکھلایا
ہو گیا جرم ثبوت تساں پر ہُن ساڈا کی چارا
دیسی صبر جمیل اسانوں خالق پاک الٰہی
فرزنداں نوں یوسف پاروں مارا تھائیں دھردا
ناگجہ سخت دعا فرمائی صبر پیالہ پیتا

پراوہ درد جدائی والا کیونکر جریا جاوے — دمبدم سوز زیادہ ہووے جوش خروش وہاوے
لوں لوں نکلن درد لنبے اگ ہجر نے بالی — ہوگیا پیغمبرؑ کنعانی حالت مستانوالی
ڈانواں ڈول پھرے وچہ گلیاں یوسفؑ یوسفؑ کروا — جاں پھر تنگ زیادہ ہوندا منہ جنگل ول دھردا
سر ننگا لک بدھا ہویا ٹیک عاصے دی لاندا — ہولی ہولی وانگ رنجوراں شہروں باہر جاندا
دل غمناک فراقوں عاجز ہنجوں ہار پروندا — جھتوں یوسفؑ رخصت کیتا اوتھے منہ کھلوندا
دلیے سد بولاوے موہوں ایہ الفاظ پکارے — اے یوسفؑ اے ٹھنڈ اکھیں دی اے فرزند پیارے
کس کھوہے وچہ تیر بیتا ئیں سٹ گئے تیرے بھائی — کس دریا وچہ غرق کیتو نے مینوں خبر نہ کائی
کس تلواروں اے محبوبا قتل کیتو نے تینوں — کس زمین وچہ دب کر آئے حال نہ معلم مینوں

یا یوسفاہ ولداہ حبیباہ قرۃ عیناہ فی ای جب طرحوک فی ای بحر غرقوک بای سیف قتلوک فی ای ارض دفنوک

دلیوے کون جواب نبی نوں رو رو پیا بولاوے — بے امید ہووے جس ویلے روندا گھر نوں آوے
دور گئے تے قبر الوالے جیکر سد سنیندے — کاہنوں لوک سیاپے کردے کیوں افسوس کرنیدے
کرن روایت پیغمبر دی ایسی حالت ہوئی — جیوں مستانے پھرن دیوانے جگدی ہوش نہ کوئی
دیکھ کدی اسماناں ولوں آنسو نیر چلاوے — کدی زمین تے وچہ سجوداں روندیاں وقت لنگھاوے
نکل کدیں کنعانوں باہر رستے کھلا تکیندا — بادصبا نوں یوسفوالیاں خبراں کدیں پچھیندا ۔

غزلیات یعقوب علیہ السلام

صبا تو جو پیمبر عاشقاں ہے — بتا مجھ کو میرا دلبر کہاں ہے
پڑی روتی ہے بلبل روح یعقوبؑ — میرا یوسفؑ گل خوشتر کہاں ہے
اندھارا چھا گیا ہے کیوں جہاں میں — بتا وہ ماہ جلوہ گر کہاں ہے
نہیں آتا کوئی مکتوب و پیغام — کہاں قاصد وہ نامہ بر کہاں ہے
میری لڑیا کو کس نے توڑ ڈالا — وہ اصلی بیچ کا گوہر کہاں ہے
مرے طالع کو کس گردش نے گھیرا — بتا وہ چمکتا اختر کہاں ہے
کہاں جاؤں کدہر کو جاکے دیکھوں — بتا اس کا رخ الانور کہاں ہے
لکھے میری مصیبت کا فسانہ — پذیر خستہ و مضطر کہاں ہے
نشاط و عیش میں سارا جہاں ہے — مرے درپیش غم کی داستاں ہے

کسی کو شغل کچھ اور کچھ کسی کو
نصیبوں میں مرے آہ و فغاں ہے
کسی کو غم کسی کو شادمانی
عجب منصف دبیر آسماں ہے
چھپاؤں کس طرح میں رازِ دل کو
عیاں کرنے کو جب چشم رواں ہے
ذرا رُکتے نہیں ہیں اشک پُرخوں
بھلا پھر کیا مجھے حاجت بیاں ہے
خبر دے اے صبا مجھ کو خدا را
کہاں میرا مسافر نوجواں ہے
خدا جانے اُدھر کیا حال ہو گا
اِدھر تو الاماں ہی الاماں ہے
نظر آتا نہیں بلبل کو وہ گل
کہ جسکی جستجو میں باغباں ہے
لگائے ہاتھ ہیں ایسے خدا نے
نہ گل ہے اور نہ رونق گلستاں ہے
الٰہی جلد لا اُس ماہِ جبیں کو
یہی ہر دم مرا وردِ زباں ہے
فراقِ یار کی سُنکر حکایت
پذیرؔ غزل خواں بھی ناتواں ہے

فغان پنجابی بطور غزل

جیکر شعلہ آہ میری دا اپر پہاڑاں پوندا
پھر سخت اساڈے دردوں تے ہائیں ڈھائیں روندا
حوراں تے رضوان بہشتی سُنن جو میری زاری
دُرِّ عدن بھی روندا روندا ہنجوں ہار پروندا
جے اسمانانوں لے پاون پتہ اساڈے غم دا
اُتر فلک تھیں ہر کوئی میرا دل پرچاون اوندا
اتنا سوز اساڈے دلوچ جے ہک ذرہ نکالاں
سبز رُکھاں تھیں بھی ہکواری بھانبڑ آکھ کھلوندا
باد صبا ونج آکھ یوسفنوں بڈھڑا باپ جو تیرا
دینے تلاش تیری وچہ رہندا راتیں سُکھ نہ سوندا
خبر نہیں کس دیس ولایت تینوں سُٹیا بھایاں
اپنے دیس وطن بھی تیر اکدی تے پھیرا ہوندا

چھیکو چھیک ہویا تن سارا مارن تیر جدایاں
کدیں تے آب وصال پذیرؔا داغ ہجر دے دھوندا

ایسے حال یعقوبؑ پیغمبر رو رو کرے پکاراں
مہجوراں دیاں اللہ باہجوں کون سُنے گفتاراں
بھاوِس مول نہ گل کسیدی نہ کوئی سخن الاوے
جاں لبولے تا ایہو آکھے یوسف رب ملاوے
چھم چھم روّوے نبی ربانا خالی ویکھ مکاناں
یوسف باہجوں شہر تمامی دسدا ماتم خانہ
حاضر خدمت دِسن بھاویں سب فرزند گرامی
یوسف وچہ نہ نظری آوے جاپن دور تمامی
جس ابڑ وچہ رسیر نہ ہووے سارا مال پرایا
جسو چہ اکو بکری آگھن مال اساڈا آیا

ایہو مثال گھرا ندی جتھے ہووے وطن کہیندا
سئے ملکاں تے پھرن مسافر دل نہ لگے کدا ہیں
یاراں پت پیغمبر ویکھے کوئی نگاہ نہ بھردا
پچھن جد فرزند بنی تھیں کی کھاسو اج کھانا
جے اوہ آکھن دس بیٹیا کس شے تے دل تیرا
کم پچھن تانہی الاوے اکو کم تسانوں
جیہڑا شخص کوئی پردیسی ملے پیغمبرؑ تائیں
لوں لوں اندر یوسفؑ رچیا دمدم یاد کریندا
جدوں ہوئے ایسی حالت ڈٹھی بابل والی
سنو بھراؤ جے یوسفنوں اسیں نہ واپس لیاواں
نہیں تاں چلکے یوسف تائیں کھوہ تھیں کڈھ لیاؤ
لہو خبر جے زندہ ہووے یوسفؑ کھوہ وچ لے
جو کجھ راہ وچ ظلموں اسنوں دنیاں اساں ایذائیں
چلو بھراؤ چلو بھراؤ بات سنو ایہ میری
نیک صلاح جو دیوے مومن کرے نصیحت بھایا
سنی نصیحت جدوں بھراواں سبھنا ند دل بھانی
ٹرپئے لین یوسف دے تائیں رلمل سارے بھائی
صورت بہت بزرگاں والی نال لطافت بولے
جاتا اوہناں بزرگ وڈیرا ہے کوئی ولی زمانہ
نیڑے ہو کر آکھن لگا صاحبزادیاں تائیں
تاں پھر اسنوں صاحبزادیاں ساری بات سنائی
آپے کہو جو بابل تائیں اساں لگے فرمایا
آپے پھر ہن کڈھ یوسفنوں بابل پاس کھڑ لیسو
مر جیاں تائیں نظر پدر وچ رہسو بے اعتبارے
حیف تساڈیاں عقلاں اُپر جیکر ایہہ ارادہ

بھالو ہیں اکو کوٹھا ہووے اپنا شہر کہیندا
اپنے وطن کھا ندی جھگڑی رہندی تاہنگ اوداہیں
جے تک یوسفؑ حاضر ہوندا سر پیراں تک ٹھردا
آکھے یوسفؑ پیارے باہجوں میں کجھ مول نہ جانا
آکھے ہکو یوسفؑ کارن سکدا ہے من میرا
ڈھونڈ لیا ہو آن ملاہو یوسفؑ دلبر سانوں
کہے اوسینوں یوسفؑ میرا ویکھیا ہوگ کتھائیں
جد کوئی آن بلاوے بندہ ایہو آوازہ دیندا
سد کے کل بھراواں تائیں ایہ تجویز نکالی
تاں پھر ہر کم نالوں اول پیو دی قبر بناواں
اسلے بدلے باپ نہ مارو ایڈ انہیر نہ پاؤ
کڈھ شتابی اسلے تائیں کر ہو باپ حوالے
کراں نصیحت اسد تیتائیں گھر نہ ونج سنائیں
یوسف کھوہ تھیں کڈھ اناہاں ایہہ صلاح بھلیری
اگلے من یا نہ من پاندا اوہ بھلیا یاں
آکھن کرو خلاص شتابی پیو دی جان تمانی
رستے وچ ابلیس نکالے آکر شکل وکھائی
قدم اٹھاوے پولے پولے جویں ٹھگاندے لوٹے
شکل بزرگاں بن بن لٹن کئی لوٹے شیطاناں
اے اولاد یعقوبؑ نبیدی جاسو کیہڑی جائیں
سنکے اگوں آکھن لگا کس ایہ مت سکھائی
یوسفنوں بگھیاڑاں کھادا کرامات ونج وکھایا
بنسو چور تمامی عمراں ہتھیں ویر سٹ ہیسو
ایہ کی گیا قیاس تسانوں سوچ کرو کھاں سارے
استھیں ودھ کے بات شرم دی کیہڑی ہور زیادہ

اگوں جویں تساڈی مرضی اسیں منع نہیں کرڈے
ایہ گل سن پیغمبرزادیاں سبھناں سچ منایا
اوسے ویلے صاحبزادے آئے پرت گھرانوں
غیبوں حال انہاں دیتائیں جیکر معلم ہوندا
غیبی علم نہ ہور کسے نوں باہجوں ہک خداوے
تنیھے گئے پیغمبرزادے اسدی شکل تکیندے
تسیں سبھے اولاد رسولاں اسیں تساڈے بردے
کجھ نہیں جھوٹھ بزرگا اسوچہ جو کجھ تدھ فرمایا
کیا جانن شیطان نکارا دھوکھا دیگیا سانوں
اوہ کر ویس وٹا کر ملدا کون اس کول کھلوندا
کیا ولی اللہ کیا پیغمبر کیا پیغمبرزادے
شکل بزرگاں بنکر اینویں کیتی پھرن لوٹیندے

بیان بیت الاحزان واحوال کبوتر خانہ وغیرہ

استھیں بعد یعقوبؑ نبی نے بیت احزان بنایا
اس کوٹھے وچ رہے ہمیشہ پیغمبر کنعانی!
جسدن داخل ہویا اسوچہ اتنا سخن کیتا سی
جے میں خون اکھیں دے راہوں رہاں عمر بھر روندا
کرن روایت اتنا زناں اسدن نبی سوہندا
رنے کل مکان نبی دے رنیاں کل دیواراں
زناں اوہ دروازہ جستھیں لنگھدا دلبر شامی
کرن روایت ہر ہر جنسوں جو حیوان بیچارے
پنکھی کل جنگلاں دے جتنے جیونجیوں خبراں پاون
ماتم والے گھر جیوں بندے فاتحہ ونج اکھیندے
سنیاں میں ہر قسم کبوتر کجھ بگے کجھ کالے
رکھے باپ یوسف دے کارن کھیڈ دے من پرچاوے
وکھرا ایک کبوتر خانہ باپ تیار کرایا
یوسفؑ آپ انہاندے اگے چوگ دو وقتی دھردا
ویکھن جس دم یوسف تائیں بھج اسدے ول جاون
کرن سلام ڈگن قدماں تے بولن ذکر زبانی
ٹکن چال وکھاون ویکھن صدقے صدقے تھیون
یعنی کوٹھا درد غماندا الفقرہ کاروں لیایا
نہ کوئی خویش قبیلہ اسوچہ نہ کوئی دوست جانی
بے یوسف ہن اسوچہ ساڈی روندیاں عمر وہاسی
تا بھی یوسف ہجر تیرے دا حق ادا نہیں ہوندا
مرد زناں کنعانی سنکے رون لگا تھبنہ سارا
روون کل فرشتے نوری کرکے صفاں قطاراں
کل جناور پاس نبی دے رلنے آن تمامی
آون پاس یعقوبؑ نبی دے رو رو جاون سارے
پیغمبر دی خدمت اندر ہک آون ہک جاون
اینویں کل حیوان جنگل دے آ افسوس کرندے
کجھ وچالے تیتر کجھے سوہنیاں چالاں والے
ویکھے ناز انہاندے نالے اپنے ناز وکھالے
جسنوں بھوہر اکھن پنجابی شوقاں نال بنایا
راتیں سبھے فجرے کڈھے پلک وساہ نہ کردا
وانگ طواف کبوتر سارے گرد بگردوں آون
تک یوسف دی اکھ مستانی کہندے حمد زبانی
یوسف ویکھ تنہاں خوش ہووے اوہ اسنوں تک جیون

جس دن یوسفؑ باہر رہیا شاماں تیک نہ آیا
پھڑک پھڑک کے بھوہرے اندر سجناں حال ونجایا

بھل گیاں اوہ چالاں سبھے کر گیا یار دلوا نہ
ڈھاہیں مار کے رناں آسدن گل کبوتر خانہ

پیغمبر وچ غمدے حجرے ایسا داخل ہویا
دھندے چھوڑے دنیا والے رب ول شاغل ہویا

دیہاں راتیں کرے عبادت کدیں نہ فارغ ہوندا
مارے جوش جے غم یوسفدا بیٹھ اکلا روندا

ایہو آکھے رب سچیدی اینویں مرضی آہی
کدی نہ کہیں نال اساڈے ہوگئی بے پرواہی

ہر جھلی تقدیر ربانی راضی وچ رضائیں
صبروں شکروں یاد الٰہی کردا حمد ثنائیں

صبر کماون درجے پاون جنہاں شوق رہا نا
بیصبر الوچہ وچ جزع فزع دے روندیاں مرجانا

سچ فرمایا نبیؐ محمدؐ اجر نہ ملن جسو کھالے
جنت نعمت ملے تنہانوں جنہاں قضیئے جالے

واہ سبحان اللہ رب جنہوں دیوے صبر پیالہ
دوہاں جہاناں اندر ہویا وڈیاں بختاں والہ

صبر کماون والیاں اُپر رحمت کردا سائیں
آکھ میں تیرا کی کجھ درجہ صابر لوکاں تائیں

بیان صبر جمیل و مدارج آں

صبر جمیل یعقوبؑ نبیدا جویں کتابیں آوے
جو کوئی ایسا صبر کماوے وگدا جنت جاوے

یا پھر جیونکر صبر کمایا شاہ حسینؑ سوہاوے
ایسا صابر ہور نہ کوئی اندر عالم سارے

پُت بھتیجے کسدے ڈٹھے اُچا دم نہ بھریا
صبروں شکروں مولا اگے سر سجدے وچ دھریا

میں حاضر سر میرا حاضر ہو چکا سب تیرا
توں راضی تاہیں خود راضی عذر نہیں کجھ میرا

صبر جمیل بتاون اسنوں امروں عذر نہ کرنا
سختی نرمی جو کجھ آوے ہو راضی سر دھرنا

لکھ بلا سر اتے آوے متھے وٹ نہ پائیے
جو کجھ رب سہائے سہیئے پھر بھی شکر کمائیے

خلاصۃ الحقائق پاروں نقرہ کار لبیا یا
کرے بیان حدیث مبارک پاک نبیؐ فرمایا

رب فرماوے جس بندیاں نوں بنے مصیبت کوئی
مال بدن یا پتراں اُپر سختی نازل ہوئی

پس اوہ شکر کرے تے جھلے صبر جمیل کماوے
روز قیامت اسدے کولوں شرم اسانوں آوے

کراں حساب کتاب نہ اسدا فر اسیں چھپاواں
اُپر ترازو بدیاں اسدیاں تولن تھیں شرماون

واہ واہ صبر الوالیاں اُپر کیڈ عنایت ہوئی
باہجھ حسابوں جنت جاون پچھ پچھت نہ کوئی

عمل اونہاں دے تولن کولوں شرم کرے رب سائیں
نیکی بدی نہ پچھے کوئی صابر لوکاں تائیں

ہور ثواب جو وقت مصیبت مومن صبر کماوے
جان کندن دی سختی کولوں اسنوں رب بچاوے

مرنوں پیش خدا اوہ اسنوں باغ بہشت دکھالے
نال شہیداں درجہ پاون صبر کماون والے

ہور حدیث رسول اللہ دی بہت مبارک پائی ۔ جویں روایت نقرہ کاروں ویکھن اندر آئی
ہے کل صبر تریں قسماندا پاک نبیؐ فرمایا ۔ اول رنج مصیبت اندر صبر کماون آیا
دکھ آزار بنے جد یا پھر ہور مصیبت کائی ۔ رنجھیں ڈریئے سر پر دھریئے شرک نہ کریئے کھائی
جزع فزع تے پٹن کولوں دور دور اڈے رہیئے ۔ صبروں حمد ربانہ کہیئے جو دیوے ہر سہیئے
تسو درجہ وچ جنت ملسی بدلہ اس صبر دا ۔ ہر یک درجہ اتنا جتنا پینڈا دھرت انبر دا
دوجا وچ عبادت ربدی صبر کمایا جاوے ۔ سردی گرمی فاقیاں اندر ہکو جیہا نبھاوے
گرمیاں وچ نہ روزے چھوڑے سردیاں وچ نمازاں ۔ تنگی ترشی ہر موسم دی جھلے نال نیازاں
کرے عبادت رب سچیدی صبر صبوری پاروں ۔ چھ سو درجہ جنت اندر اجر ملے سرکاروں
ہر درجے تھیں اتنا درجہ بخش کرے رب سائیں ۔ جتنا پینڈا تحت ثراؤں ستویں انبر تائیں
تریجا قسم گناہاں کولوں جو کوئی صبر کریندا ۔ نو سو درجہ جنت اندر رب اسنوں بخشیندا
ہر درجے تھیں اتنا جنت ہوسی بخش خداؤں ۔ جتنا عرش معلےٰ توڑی پینڈا تحت ثراؤں
چھڈ لذت دنیا دی جنہاں اگلی لذت چاہی ۔ دوجگ وچ انہاندیاں تھائیں ہوگئی بے پرواہی
جنہاں اپنی مرضی چھوڑی ربدی مرضی لوڑی ۔ رحمت ربدی وسدے ہردم جنت وڑدیاں توڑی
اسنوں صبر جمیل بتاون عارف اللہ والے ۔ اپنی واگ ولیدی ساری کرنی رب حوالے
سب کجھ اسدے ذمے کرنا رہنا آپ کنارے ۔ جتول پھیرے پھیر لیجاوے خواہ ڈبوے خواہ تارے
عارف ربدے لکھاں ورگی ہکو بات سکھائی ۔ اسدی مرضی اُپر چلنا جسنوں واگ پھڑائی
واہ سبحان اللہ کیا نقطہ عارف نے سمجھایا ۔ اوہ کیا جانے جس نے اپنا مرشد نفس بنایا
صد افسوس جو بیصبری وچ رب ول کنڈ کریندے ۔ ویکھے واگ نفسدے ہتھ وچ ٹبیاں پھرن مریندے
وچ مصیبت صبر گواون غیر انہدے در جاون ۔ خالقدا دربار بھلاون کدی مراد نہ پاون
جیکر حاضر رب ول ہوندے صبر جمیل کماندے ۔ وانگ نبی یعقوبؑ ہوراندے کدیں مراد نہ پاندے
بس میاں چھڈ وعظ نصیحت کر کجھ ہوش سنبھالو ۔ اس مجلس وچ کوئی نہ وسدا شرک کماون والا
ٹور بیان نبی یوسف دا کھوہ دل چل شتابی ۔ نکلے کویں حبیب ربانا ہووے کرم جنابی

بقیہ حال یوسف علیہ السلام متعلق چاہ

جسدن حضرت یوسفنائیں کھوہ وچ سٹیا بھایاں ۔ آکھ پدر دا کیونکر اسنوں غمدیاں راتیں آیاں

اک اکلا کھوہ وچہ یوسفؑ رو رو کرے دو ہایاں
اتول روے باپ پیارا نیناں جھڑیاں لایاں
نس گئے اوہ سٹ کھوہ وچہ جنہاں جدایاں پایاں
ایہ بھلیایاں لاہسی یوسفؑ جیکر رب لہایاں
اُچن چیت دکھاندیاں پنڈاں سر تے بنھ چوایاں
ہکے تے سوند الیف تولایاں دو سریاں گھن رضایاں
وچہ جناب خداوند باری عرضاں کوک سنایاں
سنکر زاری یوسف والی ملکاں صفاں بنایاں
کیا تکلیفاں محبوباں نوں یارب تدھ سہایاں
رو رو وچہ جناب الٰہی لگے کرن دعایاں
حکم ہویا وچ جبرائیلا کر یوسف ول دھایاں
تاں پھر جبرائیلؑ یوسف نوں وتیاں آن ودہایاں
نہ رو یوسفؑ نہ رو یوسفؑ سختیاں رب مٹایاں
پاسیں وچہ تمام ملکدے عزتاں دون سوایاں

کون دسے یعقوبؑ نبی نوں جو اُس نال وہایاں
اُتول یوسفؑ کرے پکاراں آیاں پیش جدایاں
کینتیاں بھایاں مندیاں بھایاں چایاں لوڑ نبھایاں
اجے تمام ولیدیاں آساں بھایاں لوڑ گوایاں
کیا جاناں ایہ عمدیاں ندیاں کتھوں روڑ وگایاں
ہن جو فیروں درد بلایاں لز تاں کل اُٹھایاں
بے تقصیر تملے تائیں بخش رہایاں سایاں
حیرت کنوں بتاون واہ واہ تیریاں بے پرواہیاں
نہیں مجال کلام کرندی کون کرے چتر ایاں
بخش خطایاں یارب سایاں تینوں سبؑ ڈبایاں
دیہہ خوشخبری اسد بتایئں تیریاں رد بلایاں
آکھ سلام خدادی طرفوں باتاں کھول سنایاں
بنسیں حاکم شہر مصر دا بدلہ صبر کمایاں
کل امیر سلامی ہوسن نیوسن کل لوکایاں!

سدا نہیں ایہ رہنیاں تینوں گوشے تے تنہایاں
جلد نکالیا جاسیں یوسفؑ خبراں رب فرمایاں

کرن روایت جد کھوہ وچہ جھڑیا ماہ کنعانی
نال کند ہلانے ٹکریا کدہرے ہو گیا زخم شتابی
پچھیا جبرائیلؑ فرشتے تینوں کس روایا
اوسے دم کافور بہشتی جبرائیل لیاندا
تملِ تشفی حاصل ہوئی درد نہ رہ گیا کوئی
اس کافور بہشتی وچوں یک ذرہ مقداروں
وقت صبح جد ٹھنڈی ٹھنڈی گھلے واپاری
سارے جگ وچہ ہر ہر جائی سوہنا مشک وھوڑاوے
دکھ آزار تے غم دلگیر جاوے ہر دلگیر دل

نازک دست مبارک اُپر ہو گئی زخم نشانی
وردکمالوں رووَن لگا اوہ مقبول جنابی
تاں پھر حضرت یوسفؑ اسنوں اپنا ہتھ دکھایا
لایا زخم مبارک اُپر زخم نہ ڈٹھا جاندا
نقرہ کاروں بھی تفسیروں خاص روایت ہوئی
اُپر سرے کوہ قاف وحی نے رکھیا حکم جباروں
کوہ قافوں لے آوے اسدی خوشبو عجب بہاری
دردمنداں دے درد گواوے دلے چھٹ ملاوے
ہر نوں راحت فرحت پہنچے اسدی خوش تاثیروں

ہس ہس لوکن پھلاندے غنچے خوش ہوون گلزاراں
عاشق لوک اوٹھیکاں کردے وانجروی کارن
القصہ کافور بہشتی مدد ہوا لوں دیندا
سنو حقیقت بحر العشقوں قصے یوسفوالے
نام یہودا وڈا بھائی یوسفدا متریرا
جتنے روز کھوہے وچ رہیا یوسفؑ نبی ربانا
تکدا رہے بھراواں طرفوں جسدم فرصت پاوے
پہلی واری جدوں یہودا کھوہ تے حاضر ہویا
تن یوسفؑ فرماون لگا جیکر پچھیں مینوں
پھر فرمایا دس بزرگا کون کوئی توں بھائی
کیونکہ میریاں بھایاں کولوں تینوں خوف نہ آیا
دس یوسفؑ کی حالت تیری ہوندا کویں گذارا
کیا کجھ پچھیں حال توں اسدا جسنوں ایڈ بلایاں
سر ننگا تے پا برہنہ بھکھا تے ترہایا
ایہہ گل سنی یہودا ڈرناں مار غماندیاں آہیں
معلم تینوں میں آسویلے ترلے لئے بہتیرے
ہن بھی دلوچہ تیر یکارن رڑکن سول غماندے
یوسفؑ کہیا حکم الٰہی تیس بسر دوس نہ کوئی
ہن میں کراں وصیت تینوں یاد رکھیں اوہ بھائی
ویکھیں جدکوئی بھکھا تسا میرے جیہا نمانا
جو شے منگے دینی اسنوں تک اسدی بدحالی
تسیا نوں جو پانی دیوے پاک نبیؑ فرماوے
ستر ستر نیکی ملدی اکس پیالے پاروں
جسدن روز قیامت ہوسی پاک نبیؑ فرمازدا
لنگھسی آن اوہناندیکولوں مرد بہشتی کوئی

ہر شے حمد الٰہی لوڑے ٹھنڈڑے لوے بہاراں
مرغ صبحدے فرحت کولوں ربدا ذکر چتارن
تاہیں ہر کوئی باد صبا نوں بہت پسند کریندا
جویں معین الدین لیایا فقرہ کار وچالے
یوسفناں پیار قدیمی کردا خلق ودھیرا
نت اسنوں اوہ ملن آوے نال لیاوے کھانا
کدے نہیں اوہناندیتا ہیں چوری چھپکر آوے
آن بلائیں یوسفتائیں زندہ ہیں یا مویا
نہ مویا نہ زندیاں وچوں کی تبلاواں تینوں
اساں عزیزیاندی جس آکے خبر پچھی اسجائی
میں ہاں ویر یہودا تیرا اس نے بول سنایا
رو کر درداں آکھن لگا حضرت یوسف پیارا
مرگئی مائی باپ وچھنا کھوہ وچہ سٹیا بھایاں
باجھ خدا کوئی سنگ نہ ساتھی سولاندا منہ آیا
اے یوسفؑ تقدیر ربانی دوس میرا کجھ ناہیں
پر اوہ زوروں غالب ہوئے اکھے لگے نہ میرے
نین اجے شرمندگی یاروں ویکھ پئے شرماندے
جو تقدیر ازلدی آہی سر پر وارد ہوئی
عمل کماویں بھل نہ جاویں جو گل میں سمجھائی
میں دکھئے نوں یاد لیاکے اس تے رحم کمانا
دلوچہ سمجھیں اینویں آہی حالت یوسفوالی
بھاویں جتنا عیبی ہووے دفتر دھوناجاوے
ستر بدیاں بخشیاں جاون خالقدی سرکاروں
کرکے صفاں کھلوتا ہوسی لوڑے دوزخیاندا
سد بلاوے اسنوں جسدی جال جہنم ہوئی

پُچھسی تُدھ پچھاتا مینوں کیہے بہشتی نا ہیں
میں اوہ شخص جو تیرے تائیں شربت گھول پلایا
دوہاں دی اوہ کرے شفاعت دوہاں نوں بخشے جاون
راوی اس حدیث نبیؐ دا حضرت انسؓ سوہارا
ٹہل ٹکور غریباں دیوچ ہرگز دیر نہ کرنی
ڈوجا نواں جوان جدوں کوئی نظری آوے تیری
تریجا کدیں یتیم کسے نوں جھڑک نہ دیویں کوئی
جیونکر اسدی چھوٹی عمراں مرگئی ماں پیاری
اوہا حالت یاد لیاویں ویکھ یتیماں تائیں
پھیرے ہتھ یتیماں دے سر جو کوئی لاڈ پیاروں
خدمت کرے یتیماں دی جو سر منہ ہتھ دھوواوے
پاک محمدؐ سرور عالم ہادی جن لبشر دا
چوتھی ہور وصیت کیتی یوسف نبی ربانے
دیئیں سلام اونہاں دے تائیں ساڈی طرفوں بھائی
ہردم کریں پیار دلاسا خوش رکھیں ہر حالے
ماںواں والیاں دے دل اندر ہوندے مان ہزاراں
ماںواں والیاں نوں ہر کوئی خاطر نال بولاندا
ماںواں والیاں نوں ہر کوئی نال خوشامد چاہندا
ماںواں والیاں نوں ہر کوئی چاہندا تے ورچاندا
ماںواں والیاں نوں ہر کوئی لاڈوں ہتھ پھریندا
ماںواں والیاں نوں لکھ چیزاں لیکر دیندیاں ماںواں
ماںواں والے ون لکوّنیاں موجاں نت کریندے
ماںواں والے تازبتازی لین پوشاک دوالے
ماںواں والیاں تائیں ماںواں سو سو ناز وکھالے
بدشکلاں نوں ماںواں رکھن تازہ جانگ پھلاندے

تاں پھر اہل جہنم اسنوں لاوے پتہ تداہیں
دوجا کہسی میں بھی تینوں وضو سی کروایا
دوزخیاں تھیں نکل شتابی جنت ڈیرے لاون
سنو حقیقت جویں بھراواں کہندا یوسف پیارا
پہلی ایہ وصیت میری یاد دلیو چہ دھرنی
اُسنوں تک کے یاد لیاویں نویں جوانی میری
ایتویں سمجھیں یوسف والی اس پر حالت ہوئی
بابل کولوں ویس نکالا ملیا عمراں ساری
کریں دلاسا مہر محبت شفقت نال بولائیں
حالاں جتنیاں بدیاں اسدیاں دور ہوون سرکاروں
روز قیامت اسدے تائیں آپ نبیؐ بخشاوے
آپ یتیم یتیماں تائیں بہت محبت کردا
زینبؓ بنیامینؓ جو دوہاں نوں رہ گئے وردا نجلے
دوہاں یتیماں ماں مویاں نوں جھڑک نہ دینی کائی
کدیں اوداس نہ ہوون دوہاں نوں مرگئی مائی والے
کھاندے پھرن یتیم نمانے گلی گلی دیاں ماراں
دھکے ملن یتیماں تائیں کوئی نہیں پاس بہاندا
ڈگدے پھرن یتیم نمانے کوئی نہیں پکڑ اٹھاندا
روندے پھرن یتیم نمانے کوئی نہیں چپ کراندا
ماںواں باجھ یتیماں تائیں کون پیار کریندا
کہن یتیم اسیں ہن ماںواں کس تھیں منگن جاواں
تک تک مویاں ماںواں والے پھر اوساس بھریندے
ریراں چھج لپیٹی پھردے مویاں ماںواں والے
ماںواں باجھ یتیماں تائیں کون خدا بن پالے
جن دی شکل یتیم وچارے نال مٹی رل جاندے

مانواں باہجھ یتیم نمانے ہردم پھرن ڈولانے
سُنو حقیقت حضرت یوسفؑ کہے یہودے تائیں
جو کجھ نال اساڈے کیتی رلمل سبھناں بھایاں
مول نہ دسیں مول نہ دسیں رکھیں بھیت چھپائی
نہیں تے باپ سُنی جد ایہ گل اسنوں نہیں سوکھانی
آوے غضب بھراواں اُپر ایہ گل اساں نہ بھاوے
جو کجھ نال اساڈے کیتے جور جفا بھراواں
ہیں راضی سب بھایاں اُپر خفگی کراں نہ کوئی
دوہیں جہانیں کھٹن کھاون میرے بابل جائے
جو مظلوم کسے ظالم نوں ظلم معاف کریندا
جدوں یہودے نوں ایہ یوسف باتاں درد سنایاں
روندا روندا رخصت ہویا کر دا ادب سلاماں
گھر آکے جد ڈھوس پیو نوں غملے وین کریندا
جو کجھ نال اوہناندے گذرے اللہ مالک جانے
پنجویں میری ہور نصیحت اوہ بھی سُنکے جائیں
ہوش کریں مت بابل اگے دیویں وِچ دوہایاں
ہرگز عیب قصور اونہاندا ظاہر کریں نہ کائی
بُری دُعا کرے مت کوئی وِچہ درگاہ ربانی
ہے امید اسانوں اللہ امن امان بچاوے
ویسی اسدا اجر اسانوں خالق پاک سچاواں
نام خدا دے بخشی اساں جو بھایاں تھیں ہوئی
شالہ گل بھراواں تائیں سُکھی رب وسائے
باہجھ حساب ثواب زیادہ رب اسنوں بخشیندا
کرن روایت یہودا اسدیاں ہنجوں ڈھلک آیاں
پیو تھیں پار لنگھایا اسنوں یوسفدیاں کلاماں
دل چاہس جو دساں اسنوں عہد نہ دسن دیندا

مقابلہ جوش و وصیّت

جوش اندر دا آکھے اسنوں کر کجھ حال دوہائی
جوش اندر دا آکھے اسنوں دسّ سارے جو گل ہوئی
جوش اندر دا بھج بھج اندروں بات لباں تک آنے
جوش اندر دا آکھے بیچل یوسفؑ پاس پدر نوں
جوش کہے جو یوسف لیول کد بابل لیجاسیں
جوش کہے چا دس بابل نوں دوست تیرا زندہ
جوش کہے پھڑ بانہہ پدر دی بیچل کھوہ کنارے
جوش کہے چا کڈھ زبانوں کیوں پیا اندر جالیں
جوش کہے ہن تیرے وسّی پیو دی گریہ زاری
کہے طبیعت راز اندر دا ہیں ہاں آپ دسیندی
کہے وصیّت یوسفؑ تینوں کیونکر بات پڑھائی
کہے وصیّت نال یوسفدے کی اقرار کیتوئی
کہے وصیّت میں نا اسنوں لنگھن دیاں دھگانے
کہے وصیّت وِچہ امیناں بہسیں کویں حشر نوں
کہے وصیّت جے لیجاسیں کیہڑا مکھ وکھاسیں
کہے وصیّت یوسفدے منہ کیوں ہونا شرمندہ
کہے وصیّت مارے جاسو سارے ویر سارے
کہے وصیّت کریں سنبھالا مت کوئی سخن نکالیں
کہے وصیّت چور یوسفدا رہسیں عمراں ساری
کہے وصیّت قسم خدا دی میں نہیں دسن دیندی

کہے طبیعت مفت پیغمبر بوجھ اٹھایا ہو یا
کہے طبیعت جے چا سے کیا نقصان کسیدا
کہے طبیعت کرے پیارا بابل دی پار بوسی
کہے طبیعت یوسف کولوں کوئی نہیں باپ دوراڈا
کہے طبیعت دور نہ بابل اس یوسف دلداروں
کہے طبیعت دولویں نیڑے کریئے میل دوہاندا
دل تڑفے تے اٹھوں برسن چارہ کجھ نہ چلدا
آپ یوسف ول آوے جاوے روزمرہ ہکواری
جد تک امر مقدر طرفوں ہووے نامنظوری
کہے مفسر تن دینہ راتیں یوسف کھوہ وچہ رہیا
جاں پھر کرم کماون اوپر آگئی ذات الٰہی
آیا جبرائیل فرشتہ پاس یوسف کنعانی
اے یوسف جے تیر بتائیں ہے منظور خلاصی

کہے وصیت دوس نہ تیرا اساں چرایا ہویا
کہے وصیت توں کیا جانے ایہ نہیں حکم ربیدا
کہے وصیت توبہ توبہ ایہ گل ہے نہ ہوسی
کہے وصیت لکھ کوہاں دا پینڈاں وچ اساڈا
کہے وصیت لمیاں وتھاں پیاں میرے پاروں
کہے وصیت میں بھی نیڑے ویکھاں کون ملاندا
جیونکر دیگ اوبالیں آوے پیا وچے وچہ گلدا
بابل تائیں دس نہ سکے امر ہویا لاچاری
اکھیاں اگے دلبر دستن آس نہ ہوندی پوری
وِدھ گھٹ بھی فرماون بعضے یک روایت ایہا
بھیج فرشتہ یوسف تائیں آپ دعا سکھلائی
آکھ سلام علیکم اسنوں کردا عرض زبانی
پڑھ توں ایہ دعا ہکواری مولا کرم کماسی

یَاصَانِعَ کُلِّ مصنوع وَیَا جابر کل کبیرا و یا حاضر کل ملاءِ و یا شاھد کل نجوی ویا قریبا غیر بعید ویا مونس کل وحید ویا غالبا غیر مغلوب وَیا حیا لایموت ویا حی الموتٰے لَا اِلٰہَ اِلَّا اَنْتَ اَللّٰھُمَّ اِنِّیْ اَسْئَلُکَ بِاَنَّ لَکَ الْحَمْدُ لَا اِلٰہَ اِلَّا انت بدیع السمٰوٰتِ وَالارض یَا ذَا الجلال والاکرام ان تصلی علی محمّد وعلٰے اٰلِہٖ محمد و ان تجعل لی مِنْ امری فرجا و مخرجًا وَ ترزقنی من حیث لا یحتسب۔ ترجمہ

کاریگری تمامی تیری لے کاریگر سایاں
ہر جاگہ توں حاضر ناظر شاہد گل مکانیں
ہر عاجز ہر تنہا سندا توں دوست رکھوالا
حیّ قیوم ہمیشہ زندہ تیری ذات خدایا
توں معبود تمام خلقدا تینوں حمد ثنائیں
توہیں بہت بزرگی والا واحد پاک یگانہ
بھیج درود محمد تے سن آل محمد پیارے

توں ہیں ہر وڈے تھیں وڈا تینوں سب وڈیایاں
نیڑے ہر نیڑے تھیں نیڑے تیرا کوئی نہ ثانی
غالب ہر غالب تھیں غالب زیر نہ ہوون والا
تیرے باجھوں ہور کسے ول سجدہ روا نہ آیا
لا اِلٰہ عبادت لائق باجھ تیرے کوئی ناہیں
قدرت نال وچھائے جس نے فرش زمین آسماناں
نال طفیل تنہاندی یارب بخشش غموں چھٹکارے

گڈھ شتاب اس سختی وچوں مینوں خوشی وکھائیں ۔۔ نہ محتاج کسے دا رکھیں غیبوں رزق پہنچائیں
پڑھی دعا جدوں ایہ یوسفؑ جبرائیلؑ پڑھائی ۔۔ سجدے اندر ڈگا یوسفؑ وچہ جناب الٰہی
کیتی شروع دعا شتابی اجے نہ سب مکائی ۔۔ اوسے ویلے یوسفؑ اُپر ٹھاٹھ مہر دی آئی
او چھلیا دریا کرم دا گیتا موج آوازہ ۔۔ کھلگیا اج یوسف کارن فضلاں دا دروازہ
کھاناں باناں ترت بہشتی آیا حضرت کارن ۔۔ نور قندیلاں روشن ہویاں دوروں لاٹاں مارن
جلوہ قرب الٰہی والا کھوہ دے اندر پایا ۔۔ اسدن حضرت یوسف تائیں رب معراج کرایا
نور ظہور پیارے والے جبدم جھاتی پائی ۔۔ کل مصیبت غم دلگیری یاد نہ رہگئی کائی
بھل گئی سب کھوہ دی حالت یار ملے جد یاراں ۔۔ یاد نہ رہیاں یوسف تائیں اوہ رستے دیاں ماراں
وچہ محبت رہدی جو کوئی اپنا آپ ونجاندا ۔۔ ایسے طور خداوند اسنوں پاک جمال دکھاندا
عسروں یسر کرے رب سائیں جو کوئی دکھ اٹھاوے ۔۔ اوڑک ہکدن اسدے تائیں خوشیاں رب وکھاوے
عاشق عشق الٰہی والے سو تکلیفاں پاون ۔۔ تاں اوہ وچہ دربار سجن دے مشکل مرکے جاون
قلم وچاری سو سو واری چھریاں نال گھڑیوے ۔۔ نام سجن دا لکھنے لائق تاں اوہ مشکل تھیوے
شانہ شان گمان ونجا کے سر جھلے سو آری ۔۔ محبوباں دیاں زلفاں لوڑی تاں اپڑے اکواری
جد تک نہ ونداسے سندی پتھی کھل اوتارن ۔۔ تد تک نہ محبوب پیارے دنداں اُپر مارن
مذہب ایہو محباں والا موتوں آپ نہ ڈرناں ۔۔ محبوباں دا راضی نامہ مرکے حاصل کرناں
کون محب جو تن اپنے نوں پہلوں ضرب نہ لاندا ۔۔ اپنی جان گوائے باہجوں کوئی نہیں جنت جاندا
جے توں چاہیں قرب حضوری کرلے منزل پوری ۔۔ وچہ مغروری دوری دوری نہیں ہوندی منظوری
ماواں وڈے پیاراں والیاں جے سو لاڈ کماون ۔۔ جد تک بال نہ روے اوہ بھی سینے نال نہ لاون
ماں ملے سو جھڑکاں دیوے دھک ستے لکھواری ۔۔ پھر بھی بال او تیول جاوے جتول مالو پیاری
دیکھ مصیبت نس نہ جاون جنہاں پیار سچاواں ۔۔ سچ محبت والی تینوں میں ہک بات سناواں

حکایت خواجہ حسن بصری رحمتہ اللہ علیہ

وچہ تفسیر مفسر کولوں عجب حکایت آئی ۔۔ بصری حسن ہوراں ہک لڑکا روندا ڈٹھا بھائی
پچھن لگے اسدے کولوں دس اے برخوردارا ۔۔ کیا کجھ بنی مصیبت تینوں رولیں کھلا وچارا
لڑکے عرض کیتی یا حضرت کیا میں دساں تینوں ۔۔ مائی اپنے گھر دیو چوں چک کڈھیا ہے مینوں

میں ہن غیر انہاں دے در جسنوں وچ سوال کریندا
ہوندا پھراں خوار نمانا ایسی حالت ہوئی !
بصری حسنؒ ہور انہوں اس گل ایسی ہیبت ڈالی
بیٹھ مقابل اس لڑکے دے رو پئے ڈھائیں ڈھائیں
تے جسنوں رب دھکا دیوے ہووے قہر ربانا
ایہ گل کہہ کر جاون لگا بصری حسنؒ سوہارا
عرض کرے یا حضرت مینوں پکڑو تام خدائی
تاں پھر حضرت لیکر اسنوں گھر اسدے ول آئے
سنکر بولی نال ادب دے اسدی مائو پیاری
میں قربان تسانوں اس نے نال شفیع کر آندا
ایہ کرو نصیحت اسنوں مول نہ کھیڈن جاوے
کرو سفارش میری طرفوں یا حضرت اس تائیں
جیکر پھر بھی کیتی اس نے کھیڈن ویل دھائی
ایہو اشارہ منّے ناہیں جو کوئی حکم ربانے
بیفرمانا نہاں حق اندر پاک نبیؐ فرماندا
بصری حسنؒ کہیا لڑکے نوں نال زبان پیاری
نال دلاسے لڑکے کولوں ساری گل منائی
قول اقرار ہوئے جد پکے ترس مائی نوں آیا
ساعت گذری تاں پھر لڑکے رخصت مول دچاہی
مائی حال ڈٹھا جد اسدا راہت لگی گل مارڈی
کھیڈ مکی تاں لڑکے کھنڈے ہر کوئی گھر بسدایا
معلم کیتا جد دم اس نے بند ہویا دروازہ
امڑی امڑی سد بلاوے امڑی مول نہ بولے
ہولا چار نہایت آخر ہور گھراں ول دھاناں
تمرلے ئے آکھے ہرلوں جاگہ بخشو کوئی

دھکے مار نکالن باہر وڑن نہ کوئی دیندا
دردر اُتوں جھڑکاں ملن وات نہ پچھدا کوئی
آگئی ترت انہاں نہاں دے اُپر حالت لڑکے والی
جسنوں مائو نکالیا اسدی کوئی جاگہ ناہیں
دوہاں جہاناں اندر اسنوں ملنا کتھ ٹکاناں
اٹھ کر لڑکے دامن اسدا قابو کیتا یارا
کرو سفارش راضی ہووے میں پر میری مائی
کرن سفارش راضی ہوجا اس لڑکے دیئے مائے
یا حضرت منظور اسانوں امر جویں سرکاری
کیا مجال نہ راضی ہوواں امر نہ موڑیا جاندا
مدت ہوئی ہوڑیندیاں مینوں پر ایہ باز نہ آوے
باہجہ اجازت ماں اپنی دی گھروں نہ باہر جائیں
نہ ایہ میرا بچڑا رہسی نہ میں اسدی مائی
کیونکر اپنا بندہ اسنوں اللہ مالک جانے
نہ ایہ میری امت یا رب نہ میں نبیؐ انہاں دا
ماں اپنی دی فرمانداری کرنی عمراں ساری
لکھیا کاغذ پک پکایا اپنی مہر لگائی
پکڑ لیا ہتھ پٹ اپنے دا اندر وچ بہایا
نکل گھروں وچ کھیڈن لگا جیونکر عادت آہی
بند کیتا دروازہ جلدی اندروں کنڈی چاڑی
ایہ بھی اپنے گھر دل آیا آن لوہا کھڑکایا
روے چیکے ڈھاہیں مارے کرے بلند آوازہ
نہ آواز نہ جھاتی مارے نہ دروازہ کھولے
وانگ یتیماں در در اگے روندا پھرے نماناں
ووڑیا وچہ تمام محلے کتے نہ ملیوس ڈھوئی !

بے امید ہویا ہر طرفوں پرت گھر یوسف آیا
کر فریاد لیولاوے ماں نوں اُچیاں مارے آہیں
سب لوکاں دے دھکے کھاکے آملیا در تیرا
ایسے طور کرے فریاداں دل دے سوز نکالے
رو رو آکھے جیہنوں مینوں دیویں لکھ ایذائیں
ایہ گل کہہ کے آپر زمیں تے ڈگا طفل وچارا
حالو حال کرے تے کوکے کردا مائی مائی
جد بیٹے دی ایسی حالت ڈٹھی ماں پیاری
چک لیا فرزندا اپنے نوں گودی دلوچہ پایا
آئی جاگ جدوں لڑکے نوں مائی رب وکھائی
آکھن لگا ماں اپنی نوں عرض سُنی اک میری
جو قصد لیے دیویں سانوں سارے اساں قبولے
جھلکہ تیری منظور اسانوں دُکھ سبھے سر دہرساں
بصری حسن ہوراں وچہ گوشے ڈٹھی حالت ساری
آکھن لگے استھیں مینوں دو باتاں ہتھ آیاں
محبوباں تے وچہ محباں جے سو رنج اٹھیوے
دوجا جسنوں دھکا دیوے پاک جناب خدائی
بن درگاہ خداوے جو کوئی ہور کسے در جاوے
ہک دروازہ خالق والا مل لیا جس بھائی
اس دربار الٰہی اگے جو عاجز ونج رویا
جسنوں اسدا تکیہ ہووے لکھ مصیبت جالے
یونس پیٹ مچھی وچہ اسنوں عرض سوال سُنایا
جد ایوب خدا وندا گے کیتی گریہ زاری
یوسف جدوں کھوہے وچہ کیتی رب دل چارہ جوئی
بھیجن لگے کروان خدا نے اوسے کھوہ کنارے

پھر لوہا کھڑکاون لگا رو رو حال وِنجایا
امڑیئے در تیرے باجھوں ہور کوئی در ناہیں
تیرا دھکیا کتنوں جاواں ہور نہیں کوئی میرا
مُکھنے وچہ نہ آون اسدے نلدے دردا لوائے
چھڈساں نہ دروازہ تیرا روز قیامت تائیں
ہٹی وچہ رلایا اس نے سر منہ اپنا سارا
روندا اے کرلاندا آخر سوں گیا اوسے جائی
بیخود ہو کے کوٹھے اُتوں چھال شتابی ماری
منہ سر جھاڑ کیتا سب سُتھرا سینے نال لگایا
واہ سبحان اللہ اس لڑکے کیا اک بات سُنائی
دیہہ تکلیفاں بیشک مینوں جیونکر مرضی تیری
پر درگاہ اپنی تھیں مولے دھکا دیئں نہ مُتوں لے
غیراں دے در جیکر بھیجیں ایہ منظور نہ کرساں
سُن ایہ کلمہ لڑکے والا ہنجوں ہویاں جاری
اوّل قطع نہ ہووَن ہرگز پتراں نالوں مایاں
اوہ پیوند محبت والا ہرگز قطع نہ تھیوے
چوداں طبقاں اندر اسنوں جا نہ جھلے کائی
مشرق مغرب تائیں دوڑے کدیں مراد نہ پاوے
ہور کسے در جاون سندی اسنوں لوڑ نہ کائی
درد غماں تھیں ملی خلاصی مطلب حاصل ہویا
یوسفؑ وانگ خدا وندا اسنوں امن امان نکالے
فضل کیتا رب یونسؑ تائیں امن امان پچایا
صحی سلامت کیتا اللہ دور ہوئی بیماری
اوسے وقت خدا دی طرفوں حکمت ظاہر ہوئی
آگئے لعل خریدن کارن لعلاں نلدے ونجارے

تمام شد جلد اوّل

آغاز جلد دوم

آمدن کاروانیاں مصر بر سر چاہ و کیفیت ایشاں گوید

بسم اللہ الرحمٰن الرحیم

سب صفتاں اس مالک تائیں دو جگ دا جو والی
ختم رسولاں اپر ہوون لکھ درود سلامان
استھیں پچھے کرواناں واسنتوں حال پیارے
اوہ سوداگر مدین وَلوں طرف مصر سن جاندے
ابن زعر کر سدن اسنوں یعنی پت زعر دا
عنقا بیٹا مدین دا تے مدین کس دا جایا
مالک ابن زعر سوداگر صاحب نیک عقیدہ
سلماں تے صاحب دولت عزت شان گرامی
ذات عزائی مرد خدائی عالی نسب سوہارا
وقت جوانی اسدے تائیں خواب بشارت ہوئی
کیا ویکھے جو سفنے اندر آیا سیر کریندا
اچن چیت اگاسوں لتھا سورج چرخ فلک دا
کیسا سوہنا تے من موہنا سورج اپرا پارا
پھر اس مالک کڈھ سورجنوں اپنے پیش ٹکایا
کیا اوہ بدل رحمت بھریا رنگ سفید اجالا
کئی کروڑاں موتی ہیرے چھم چھم برسن لگے
مالک چن چن موتی ہیرے کل اکٹھے کیتے

جس یوسف دے کڈھنے کارن حکمت عجب نکالی
آل سنے اصحاب کراماں نالے گل اماماں
جیونکر یوسف دے وچارے آپڑے کھوہ کنارے
مالک نام رئیس وڈیرا سی وچہ ہک اہناں دے
اوہ عنقا دا بیٹا اگوں خبر مفسر کردا
ابراہیمؑ خلیل اللہ دا بیٹا مدین آیا
پنجویں پشتوں بیٹا حضرت ابراہیمؑ نبی دا
شہر مصر دے رہنے والا اوہ سوداگر نامی
اول عمراں اندر اسدا چمکیا نیک ستارا
جویں روایت نقرہ کاروں وَدھ کلام نہ کوئی
لوکوہاں کنعانوں باہر جنگل پھرے چریندا
آوڑیا وچہ باہنہ فرغل دے ناڑاں نال لٹکدا
جسدے پاروں طبق زمیندا روشن ہویا سارا
قدرت تھیں ہک بدل سوہنا سر سورجدے آیا
استھیں بارش نازل ہوئی قدرت رب تعالےٰ
بھریا گیا تمامی سورج کجھ پچھے کجھ اگے
بھر صندوق لگائے تالے پکے کر کے سینے

ملہ بعض روایت سے معلوم ہوتا ہے کہ وہ بت پرست تھا چنانچہ آگے ذکر آئے گا ۱۲

جاں پھر اکھ کھُلی سوداگر بہت ہوئی حیرانی
موتیاں بدلے ہنجوں برسن رو روندے تے پچھتاوے
اوڑک ہک معبر کامل ملیا آسدے تائیں
خواب بیان کیتا سوداگر جیونکر ڈٹھا حالا
خواب تیرا ایہ برکت والا نظری آوے مینوں
اس جنگل کنعانوں تینوں ملسی سوہنا بردا
نیک خصائل عمر اوائل حسبوں نسبوں عالی
بڑے بڑے شاہ حسن ہزاراں سوہنیاں شکلاں والے
ہوسی نہیں غلام کیدا ذات نجیب اصیلوں
گھائل ہوسی مصر تمامی جگ ٹرسن اخباراں
اسدے پاروں گھر تیرے وچہ آترے فضل خدا دا
زلدی پھرے تیرے قدماں وچہ دولت گھنی گھنیری
بھی اولاد اوسیدی برکت تینوں ملسی بھائی
وچہ نام تیرا کل ملکیں ہر کوئی تینوں جانے
آل اولاد تیری وچہ برکت رہسی عمراں ساری
جب تعبیر سُنی سوداگر چپ وطناں تھیں چایا
آوڑیا کنعان زمیں وچہ کرکے پندھ لمیرے
آن ڈٹھا اوہ جنگل سارا جتھے سورج چڑھ ہیا
کرے نگاہاں چاروں طرفے بھال تھکا سب جائیں
دلوچہ تیر غماں دے رڑکے صبر گوایا ہویا
منہ تھیں لوے تے دکھ پھولے اندر ہو گیا کولے
دمدم اندر ذکر سجن دا تسبیح وانگوں رولے
پیا بلاوے تے کرلاوے نین ہنجوں بھر ڈولے
یاد تساڈی اندر ہوساں تُسک تُسک ماسے تولے
خواباں والیا تیرے باہجوں کون میری بند کھولے

نہ صندوق جواہراں بھریا نہ خورشید نورانی
آکھے ہے کوئی دسنے والا جو تعبیر بتاوے
کہے سوداگر خواب میری دی توں تعبیر بتائیں
کہے مبارک مالک تائیں اوہ تعبیراں والا
نیک ستارہ بخت بلندی حاصل ہوسی تینوں
جسدی شکل مبارک تک کے چن بھی رلیاں کردا
ذات صفاتوں افضل اشرف سُندر شکل نرالی
حسن جمال غلام تیر یدا ویکھ ہوسن متوالے
سستا ملسی تیر یتائیں قیمت قدر قلیلوں
سن اوصاف جمال اوسدے پر عاشق ہون ہزاراں
دولت برکت عزت عظمت دیسی رب زیادہ
شاہ مصر بھی اکس زمانے ریس کریسی تیری
چیز کسیدی گھر تیرے وچہ کمی نہ رہسی کائی
دوزخ بھاہ حرام تیرے پر جنت موجاں مانے
روز حشر تک قصے تیرے جگ وچہ رہسن جاری
شوق محبت غلبہ پایا ہو اسوار سدھایا
سکھ نہ بھالن سو دکھ جالن جنہاں محبت گھیرے
خوش رخسار دکھا کر اسنوں بجلی دلوچہ وڑیا
ویکھ اوجاڑ ویران تمامی بہ گیا رون اوتھائیں
چھم چھم اکھیاں درد فراقوں ساون لایا ہویا
آمل ڈھولے آمل ڈھولے میں صدقے میں گھولے
جے سو گن غماں دے جھولے صادق صدق نہ ڈولے
ہن بھی آن سماوچہ چولے ہن کیوں ہو گئیوں اوہلے
لُٹ کھڑیا دل میں عاجز دا تیرے اکس تلولے
آن وکھا اکوار اسانوں اوہ رخ بھولے بھولے

کدیں تکے آسمان وَلوں کدیں بیٹھا زمیں پھر ولے
تیری اسیں محبت پاروں گولیا نلے پڑ گولے
کہن روایت ویکھ فلک ول مالک عرش سنائی
او سبے ویلے ہاتف غیبی کرے آواز پکارا
اتنی مدت اے سوداگر کر توں صبر صبوری
سُن آوازہ غیبی مالک آیا پرت مصر نوں
استھیں پچھے اس سوداگر عادت سدا ٹھہرائی
کرن طواف سجندی جاگہ جاوے سدا سداہاں
چھ ماہ جدوں گذشتہ ہوون جاندا پھیر سلامی
جیوں جیوں مہلت نیڑے آوے ہوندا روز زیادہ
ایہو چال عشقدی جیوں جیوں عاشق دُکھ اُٹھاوے
شوق لقا الٰہی والے کردے رہن دعائیں
گن گن روز لنگھاون جگتے جنہاں شوق جنابی
ایسے طور سوداگر مالک گن گن سال لنگھائے
برس پنجاہ گذشتہ ہویا فضل کیتا رب باری
حُب سجندی دِلے اندر واگاں شوق اُٹھایاں
کیتی حضرت یوسف ؑ کارن پھر کنعانے دہائی
شاموں پرت جدوں کنعانے آئے سب کنعانی
راہوں بھُل گئے وچ جنگل آن لتھے ہک جائی
دیکھ انہاں کرواناں تائیں خفگی دیوچہ آئے
مال اساڈا چروا ایتھے سب بھایاں فرمایا
ڈردے اُٹھ چلے کروانی باجھوں عذر بہانے
دُور جگہ سی اوہ یوسف ؑ تھیں اُترے سن جس جائی
اوتھوں ٹُر کے پھڑیا اونہاں رستہ یوسف ؑ والا
جوئیں مسافر پانی والی جاگہ طلب کریندے

کہاں گئے اوہ ہیرے موتی اُن ملے اُن تولے
اینویں کرن ولول پذیرا دردمنداندے لوٹے
ہے تہِن دیلا جیکر مِٹھے ہووے رحم خدائی
برس پنجاہوں پچھے تیرا ہوسی مطلب سارا
تاں پھر تیری ایسے جاگہہ آس کرے رب پوری
امر مقدر باہجہ شتابی کون ملے دلبر نوں
دو واری ہر سال وچالے جا نکلے اس جائی
ویکھ مکان کرے دل راضی آوے پھیر پچھاہاں
ہر ششماہی شوق زیادہ ایہو طریق مدامی
جیوں جیوں سفر قضیئے جالے عشق لوے وچ واڈھے
وانگ پتنگے عشق ہوراں نوں کلر پلوندا جاوے
یارب مرن قبول اسانوں جھب دیدار کرائیں
آکھن یارب مہلت ساڈی پوری کریں شتابی
سوداری کنعان جنگلوں چر اس نے پھیرے پائے
پوری ہو گئی مہلت اسدی کیتی پھیر تیاری
آئندی رب بہار ملندی گذرے وقت جدایاں
قصد تجارت ہور بھی تاجر نال لے کجھ بھائی
اوتھے قدرت ربدی ہوئی میں تھیں سنو کہانی
آگئے اکن شکار اسیدن یوسف دے سب بھائی
کہن لگے اسجاگہ تساں نے کیوں ڈیرے آ لائے
دُور کتے درنج اُترو جلدی ڈیرہ پٹ چوایا
ہوندی حکمت خاص پذیرا ہر کم وچ ربانے
کول یوسف دے بھیجن کارن رب ایہ شکل بنائی
ایہہ خبر نہ مول انہاں نوں کیونکر ہوسی حالا
اینویں چار چوفیروں ساڈے آون نظر فریندے

کرن روایت نال انہاندے سی ہک کھوتا بھائی
چھکیا گشت محبت اسنوں یوسفوالے راہاں
حب نبی دی اسدے تائیں ایسی غالب ہوئی
نِٹھا چھوڑ انہاندے تائیں مگر بھجے اوہ سارے
اپڑ ہے جد اوس ٹکانے اوتھوں ٹھہر کھلویا
دم ہلاوے تے سم رگڑے کردا ایہو اشارہ
جسنوں حب رسولاں نبیاں بھاویں ذات نکارا
بیفرمان رسولاں جو کوئی اچی ذات سداوے
واہ سبحان اللہ اس کھوتے کیسا عمل کمایا

خوشبو حضرت یوسفوالی اس کھوتے نوں آئی
بھار اسباب جو اس پر آہا دوڑ پایٹ اگاہاں
کیا مالک کیا ہور سوداگر یاد نہ رہگیا کوئی
تاں جو زور و زورا انہانوں لیگیا کھوہ کنارے
طلب زیارت لیٹن لگا جیوں حالت وچ ہویا
بازر گانوں جا بھلیری ایتھے کرو اُتارا
وانگ بلال خداوند تائیں ہوندا ایہہ پیارا
ابوجہل تے قاروں وانگوں دوزخ دھکیا جاوے
راہوں بھلیاں گمراہانوں رہبر نبیؐ ملایا

مقولہ مصنّف بطور نصیحت

غافل توں بھی غفلت کولوں کدے تے پیر کڈھاندوں
کدیں تے توں بھی دل گمراہ نوں رہبر طرف لیاندوں
ہائے افسوس کدیں تاں توں بھی حب نبیدی لاندوں
کدیں تے توں بھی رب اپنے نوں راضی کر دکھلاندوں
کدیں تے بھار گناہاں والی سر تے پنڈ نہ چاندوں
کدیں تے گنڈھڑی حسد بخیلدی سرتھیں سٹ وگاندوں
کدیں تے اس بے سمجھے تائیں توں بھی جا سمجھاندوں
کدیں تے شیشہ دل اپنے دا کر کے صاف دکھاندوں
کدیں تے توں بھی سدا ہاہوندوں مندی خو بدلاندوں
کدیں تے توں بھی موتوں ڈر کے خوف خدا دا کھاندوں
کدیں تے دل ناکلے تائیں وحدت سبق پڑھاندوں
کدیں تے بدعملاندی شکلوں اپنی شکل وٹاندوں
کدیں تے من نوں بندیاں والی عادت کوئی سکھاندوں
کدیں تے مندا ایہن والا دلوں خیال بھلاندوں

کدے تے توں بھی نفس شیطانوں اپنی جان چھڑاندوں
بندہ بنکے کھوتے جتنا توں بھی منصب پاندوں
سٹ جنجال تمام حرص دے دوڑ خدا ول جاندوں
کدیں تے نفس کمینے تائیں طرف رسول بلاندوں
کدیں تے رستے نیکی والے تڑکھا قدم اٹھاندوں
کدیں تے دل اپنے دلوچوں شیخی خودی گواندوں
کدیں تے من دی میل ونجاندوں دوئی دور ہٹاندوں
کدیں تے اندروں کلمہ پڑھکے دل دا زنگ لہاندوں
کدیں تے اندر باہر اپنا ہکو جیہا بناندوں !
دغے فریباں ظلماں کولوں کدے تے واگ ولاندوں
کدیں تے ربدیاں پیاریاں اندر اپنا نام لکھاندوں
کدیں تے دفتر نیکاں وچہ بھی ناواں درج کراندوں
دوزخدیاں عذاباں کولوں اپنا آپ بچاندوں
کدیں تے توں بھی تال کسیدے جگ وچہ بھلا کماندوں

اپنے آپنوں کریں پذیرا لوتھی مت سناندوں
شاعر بن بن لوکاں تائیں ناپیا رنت اکاندوں

سنو حقیقت جد کروانی اس کھوہ نیڑے آئے
مارن گٹّن بولیاں دیون کر تھکے سب چارے
تھک گئے ہُن آکھ اساڈے جاتا بازر گاناں
نہیں چلدے ہُن شتر اساڈے منزل ہوگئی بھاری
نالے دُوروں بہت پکھیرو نظر انہانوں آئے
جاتا انہاں جو شاید ایتھے ہے کجھ رونق بھائی
نیڑے ہو کر ویکھیا مالک پایا عجب نظارا
تنبو وانگ کھلوتا اس پر بدل اک نورانی
ہیسن اوہ فرشتے نوری یوسف دے رکھوالے
پہریدار تمام یوسف دے بھیجے خالق باری
مالک دیکھ ہویا دل راضی جاگیا شوق پرانا
شاید ایس مقاموں میرا مطلب حاصل تھیوے
ایہ مول انہاں نہ دیتا ایہ بھیت نہ دلیس کوئی
ڈیرے مار لتھے کاروانی جیوں جیوں موقعہ پایا
جو جو ظلم ستم کسے کیتے شروع غلاماں

شتر انہوں خوشبو یوسف دی چھیک ڈالو چہ پائے
مول نہ چلن قدم نہ ہلن بہ گئے کھوہ کنارے
چلوا تھائیں ڈیرہ کریئے حکم ہویا کرواناں
لاہے بھار پلان شتابی ہر اک جنس اتاری
بولن ذکر الٰہی والا کھوہ تے جھرمٹ پائے
کرن اکٹھ جناور اوتھے آپ ہووے جس جائی
کھوہوں اسنوں معلم ہویا نور دیوے چمکارا
کئی سفید پرندے چو فیرے بولن حمد زبانی
ویکھن وچ پکھیرو جاپن سوہنیاں شکلاں والے
جد تک یوسف کھوہ وچ رہسی کرسن چوکیداری
جالتس ایہ مقام نورانی کریئے ایتھ ٹکاناں
سد بلا ایہوں کرواناں نوں ڈیرا ایتھ کچھیوے
دل وچ وسے یار پیارا جانن لوک سنتھولی
مالک بھی اکیلا سے اپنا وکھرا ڈیرا لایا
مالک بھی محبوب اپنے دیاں بیٹھا چھیڑ کلاماں

خروج یوسف علیہ السلام از چاہ

بشرے نام آہا اک بردا مالک ابن زعغر دا
دلدا بھیت وتا استا ایئں واقف راز بنایا
جے اج میری اللہ مالک آس مراد پوچاوے
تاں میں تینوں او سیوے لے ترت آزاد کریساں
للہ مالک بشرے اگے منیاں ایہ نذرانہ
آن کھیوے نے مالک تائیں کھوہ دا حال سُناوُ

سد گوشے وچہ اسنوں مالک رو رو باتاں کردا
منگ دعا توں حق میرے وچہ مالک نے فرمایا
قرب حضوری حاصل ہووے دلبر رب ملاوے
بیٹی اپنی دیساں تینوں مال بھی ادھا دیساں
اچراں توڑی پانی کارن طلب کیتی کرواناں
پانی دی کی صورت ہووے نوکر کوئی گھلاؤ

مالک کہیا اس کھوہیدا پانی تلخ سُنیند ا
رات گزارو نال امن دے ایڈ پیاس نہ کوئی
تھکے ماندے تِن کروانی سبھناں نیندر آئی
فجر ہوئی تاں آپو اپنے سبھناں کم سنبھالے
ہک مالک ہک بشریٰ دو نویں ہیسن ایہہ پنہارے
بشریٰ ڈول وگایا کھوہ وچہ مالک کول کھلویا
اُس جاتا جو بھائی میرے مینوں کڈھن آئے
کرن روایت پانی کولوں ڈول اجے سی خالی
آکھ سلام نبیؑ دی خدمت جبرائیل بتایا
یوسفؑ کہیا تیرے آکھے کیونکر کراں سواری
تیری کجھ حمایت سانوں لوڑ نہیں اس جائی
جے اوہ وچہ مصیبت راضی بیٹھا رہاں اتھائیں
کہیا فرشتے یا نبی اللہ کیا مقدور اسانوں
دوست تیرےنے فرمایا تاں میں اتول آیا
ایہ گل سُنکر نبی اللہ دا بیٹھا ڈول وچالے
تاں پھر جبرائیل فرشتے ساری گل سُنائی
کیتا سی اک روز لسانے اس صورت دا مانا ں
آگئی یاد تدوں یوسفنوں اوہ گل شیشے والی
جے میں قیمت نال وکاواں کون خریدے مینوں
ایڈا مان نہ کریئے حضرت ڈریئے بے پرواہوں
سوہنیاں شکلاں سوہنیاں چالاں سوہنیاں ناز اداواں
رکھے نظر دلانے اُپر قادر پاک تعالےٰ
کرکر زہد ہزاراں زاہد ڈٹھے کافر تھیندے
کبر کرے سو ہولا ہووے کبر نہ ہرگز کرنا
القصہ جبریلؑ یوسفنوں ایہ گل آکھ سُنائی

کیا آدم کیا ہور جناور کوئی نہ اسٹھیں پیندا
فجریں آپے ویکھیا جاسی جیونکر حالت ہوئی
مالک بھی وچہ گریہ زاری رو رو رات لنگھائی
مالک دے دو بردے آہے پانی لیاون والے
لیکے ڈول رسّی ایہ دونویں کھوہ دی طرف سدھارے
حضرت یوسفؑ ڈول اٹھاندا ویکھ چپا تا ہویا
پیا اوڈیکے حکم ربانا ڈردا پیر نہ پاوے
پہنچیا جبرائیلؑ فرشتہ بھیجیا اللہ والی
ہو اسوار شتاب نبیّا اج ویلا ہتھ آیا
جاں تک حکم نہ بھیجے مینوں آپ خداوند باری
جیوں دوست فرماسی سانوں کرساں کارروائی
اوسدے حکم بناں وچہ لوکے ہرگز قدم نہ پائیں
ربدے حکم بناں ہک ذرہ آکھاں بات تساتوں
کر کجھ فکر نہ یا نبی اللہ توڑوں حکم لیا یا
پھر پُچھیا دس جبرائیلا کون نکالن والے
یا حضرت ایہ اپنی کیتی پیش تساڈے آئی
جے میں قیمت نال وکاواں کس میرا مُل پاناں
اکدن شیشہ ڈٹھیاں ہویاں میں ایہ سوچ نکالی
جبرائیلؑ کہیا اج اوہ گل دینی آگئی تینوں
مت اوہ اکدن دینا آوے خالق دی درگاہوں
عمل عبادت اُچیاں بانگاں لوڑ نہ کجھ ربّ تائیں
لمّے داہڑ محراباں اُہہ رب نہ بھلن والا
ایسے فخر کرن دے پاروں کیتی گئے دھکیندے
اوہ کیا شیخی کرنے جوگا جس نے اکدن مرنا
احسن قصص غلام رسولوں جویں روایت آئی

راہ گذرو سوداگر بنیا تینوں کڈھنے والے
قیمت نال وچیسن بھائی کرسن انہاں حوالے

وکن لگوں اج گولہ بن کے مُل لوے گا تیرا
ویکھ اپنی اج قیمت یوسفؑ جسدا مان گھنیرا

ایہ گل سُنکر یوسفؑ رویا کیوں میں کبر کمایا
بخش خدایا بخش خدایا توبہ دے در آیا

ہُن منظور جویں توں راضی کجھ مجال نہ میری
لکھ خوشیاں تن لیچل مینوں جتول مرضی تیری

اوھرانوں اس پانی ہارے اپروں ڈول ہلایا
ہلیا گیا نہ اسدے کولوں زور تمامی لایا

ہو متعجب کھوہ وچ اس نے کیتا تُرت نظارا
کیا شئے پیگئی لو کے اندر کیوں ایہ ہوگیا بھارا

پائی جہات جدوں اس کھوہ وچ ڈٹھی چمک نورانی
سوہنا لڑکا نظری آیا چند جویں آسمانی

نال خوشی دے بُشریٰ بُشریٰ بول سنایا
جیونکر سورت یوسفؑ اندر ذکر خدا فرمایا

وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ فَأَرْسَلُوا وَارِدَهُمْ فَأَدْلَىٰ دَلْوَهُ ۖ قَالَ يَا بُشْرَىٰ هَٰذَا غُلَامٌ ط

ترجمہ فرمایا اللہ تعالےٰ اسنے) اتے آیا قافلہ پس بھیجیا انہاں نے پانی لیاونوالا اپنا پس لٹکایا اس نے ڈول اپنا کہیا اے خوشخبری ایہ لڑکا ہے

تے آیا قافلہ سیر کریندا حکموں رب تعالےٰ
پس بھیجیا انہاں کھوہ وَل اپنا پانی لیاونوالا

پھر اس پانی والے اپنا لوکا جاں لٹکایا!
آکھن لگا اے خوشخبری ایہ لڑکا ہتھ آیا

کرن روایت جسدا م بُشریٰ ایہ خوشخبر سُنائی
ماہل سُنکر اسدیتائیں کہے مبارک بادی

ایہو لڑکا جسنوں مالک ڈھونڈیا عمراں ساری
کر کر پینڈے بڈھڑا ہویا سفر کیتا سوواری

ایہ اوہ لڑکا جسدیاں مالک خبراں رہیا پوچھیندا
اوہ ایہ لڑکا جسدے کارن منتاں پھر کمنیندا

اج اوہ لڑکا سورج بنکے ملیا مالک تائیں
ایہ اوہ لڑکا جسدی خاطر منگدا نت دعائیں

بُشریٰ دوڑ سوداگر تائیں کہے مبارک بادی
اے مالک اج تیرے اُپر ہوگئی مہر خدا دی

جسدے پچھے میر بتائیں دینی تدھ آزادی
اوہ نعمت اج تیریکارن کیتی رب اُمادی

آن پئی اج ڈول میر لوچہ تیری فرحت شادی
نکلن لگا سورج تیرا جنوں شکل زیادی

مالک سُنکر خبر خوشی دی ہویا خوشی سوایا
ٹھنڈ یا پھنڈیا میوے ناہیں دور کھوہے وَل آیا

کیتا حکم نکالو جلدی میرا چند اوجالا
کون نکالے بھار نبوت عظمت برکت والا

گل غلام جوان رنگیلے لا لا قوتاں تھکے
بھج بھج آون جھب رج جاون کوئی نکال نہ سکے

سب کروان اکٹھے ہوئے ہر کوئی زور لگاوے
جھاتیں پا پا ویکھن ہیٹھوں ڈول نہ چھکیا جاوے

جویں ترازو بھارا ہووے نیکاں عملاں پاروں
اینویں ڈول وزن وچ ہویا پیغمبر دے بھاروں

وزن یوسفدا پنج من پکے رطلاں چار سیاندا دونہہ رطلاندا سیر گنیوے راوی ذکر لیاندا
کجھ یوسفدا بھار زیادہ کجھ پورے چکارے جھل نہ سکن نوری جلوے سب ہمت تھیں ہارے
تاں پھر جبرائیلؑ وحی نوں حکم ہویا سرکاروں شامل ہویا نال تنہاندے بہت محبت پاروں
آچھکیا اس ڈول اتاہاں کرکے ہمت عالی نقرہ کاروں بحر العشقوں کھبے صدیق جولالی
جیکر جبرائیلؑ اونہانوں مدد نہ آکر دیندا مہتر یوسفؑ کھوہ دیوچوں جمیا کون کڈھیندا
کرن روایت اکھیں ڈٹھا اسدن آپ سٹھویاں نور یوسفؑ تھیں اس کھوہیدیاں کندھاں روشن ہویاں
ویکھ نہ سکن بوکے ولوں چمک لپے رخساروں جیونکر شرم کریندیاں اکھیں بجلی دے لشکاروں
جیوں جیوں بوکا نیڑے ہووے چانن دون سوایا اوڑک منزل پوری ہوئی بوکا باہر آیا
نال خوشی دے پھڑیا بوکا اس بشریٰ پنہارے کڈھ یوسفنوں وانگ مچھلا ندے لالوس کھوہ کنارے
ذرہ بھار نہ جالش اسدا نال محبت چایا ایہہ یک رب رحیم اوہدے پر وکھرا رحم کمایا

معجزہ حضرت یوسف علیہ السلام

کرن روایت بشریٰ آہا بہت غریب نمانا رنگ سیاہ نہایت کالا ہک اکھیں تھیں کانا
یوسفنوں جد چایا اس نے نال محبت بھائی حضرت یوسفؑ اسدیکارن دلوں دعا فرمائی
برکت کرے خداوند تینوں سالوں چاولوالے جسم تیرے لوچہ ہر ہر حالے یمن الٰہی ڈالے
اوسیو یلے بشریٰ اُپر رنگ سفیدی آیا نور اکھیں دا روشن ہویا نقرہ کاروں لیایا
مالک ویکھ تعجب ہویا بشریٰ نوں فرماندا اے بشریٰ ایہہ گنج حسندا کتھوں لٹ لیاندا
بشریٰ عرض کرے یا صاحب ایہہ دل آکھے میرا سورج تیرے چانن کیتا ہو گیا دور اندھیرا
سن مالک قربانی ہویا لکھ لکھ شکر گذارے دیکھ یوسفدی عظمت برکت سرگھولے جندوالے
بخش دتی دھی بشریٰ تائیں گردن اسدی چھوڑی کرآزاد کہیا میں راضی روز قیامت توڑی
اوہا مال لٹا کراسنوں وعدہ پورا کیتا نال محبت پڑھ بسم اللہ یوسفؑ استھیں لیتا
حسن یوسفدا ویکھ تصدق ہوون سب گروانی جھڑجھڑ لین پتنگ وچارے جاگی شمع نورانی
کرو پوشیدہ یوسفتائیں مالک کہیا غلاموں جیونکہ آیت نازل ہوئی ربدی پاک کلاموں

قال اللہ تعالیٰ۔ وَاَسَرُّوْهُ بِضَاعَةً ؕ وَاللّٰهُ عَلِیْمٌۢ بِمَا كَانُوْا یَعْمَلُوْنَ ۝

کرسرمایا انہاں چھپایا حضرت یوسفتائیں تے جو اوہ کرن انہاندیاں کاراں جانے اللہ سائیں

یا پھر مال امانت کرکے بہر دلیوچ چھپایا   تاں جو ہور نہ منگے کوئی کہساں مال پرایا
جیکر ظاہر رکھیا اساں ایہ شیشہ نورانی   دعویٰ کرن شراکت والا سنگت دے کروانی
ایسے خوفوں یوسفتائیں پردیوچہ کینونے   خوبی اسدی معلم ہوئی تا ایہ قدر پیونے
خوبی باہجوں چیز کسیدا قدر نہ کوئی پاوے   جاں کجھ خوبی معلم ہووے قدر تداہیں آوے
خالی کاغذ گلیاں اندر پھرن ہزاراں رُلدے   جیباں دلیوچہ پاپا رکھن لوٹ جو ہوون ملدے
تلڑے کھل پیارے لگن ہر بندے نوں بھائی   نکل وینجے جد عرق انہاندا مُول نہ کچھدا کائی
ایسے طور ایہا نالوالے پاون جنت عالی   دوز خدلیول پھرن دھکیندے جوایمانوں خالی
پنج چیزاں رب مخفی کیتیاں عالی قدر جنہاندا   بحر العشق صدیق محمدؐ جویں بیان لیاندا
اعظم اسم قرآن وچالے رب چھپایا ہویا   وچہ نمازاں وسطے اُپر پردہ پایا ہویا
ماہ رمضان مبارک اندر جیویں شبقدر چھپائی   ساعت اک قبولیت دی روز جمعہ دے آئی
اینویں مومن بندیاں اندر چھپے ولی ربانے   اصلی علم تے بھیت انہاندا اللہ مالک جانے
جیکر ہر بندیوں ہوندا معلم بھیت انہاندا   باہجہ انہاں تھیں چیز کسیدا قدر نہ کوئی پاندا
اعظم اسم عواماں تائیں جیکر نظری چڑھدا   اوہ ہک رکھیندے قابو کوئی قرآن نہ پڑھدا
راز نماز جے وسطے والا ہوندا پتہ کسینوں   دوجیاں کل نمازاں چھڈدے پڑھدے ہک اسینوں
روز بہاندی شب قدروں جیکر رب نہ کردا پردا   کُل رمضان مہینے سندی کون محبت کردا
جیکر گھڑی قبولیت دی ہر نوں رب جتاندا   منگ دعائیں ہکدو جینوں ہر کوئی پیاستاندا
اینویں جیکر ولیاں اپر پردہ رب نہ دیندا   ولیاں باہجوں ہور کسیدی عزت کون کریندا
ایہ سب چیزاں حکمت کرکے اللہ پاک چھپایاں   تاجو ہر نوں دوست رکھن کرن پیار لوکائیاں
مومن سب سکیتاں سندی عزت کرن زیادہ   خبر نہیں جو وچہ انہاندے کیہڑا ولی خدادا
اینویں روز جمعہ دا سارا بندگی وچہ گذارن   کُل رمضان دے روزے رکھن اس ہک ساعت کارن
کرن ادا نمازاں سبھے ہک وسطے دے پاروں   پڑھن قرآن مجید تمامی اعظم اسم پیار سل
نال محبت سب چیزاں دا کرن پیار ہدامی   آپے نکتہ حاصل ہووے صاحب شان گرامی
خاص محبت دلوچہ مومن جد تک کوئی نہ پاوے   باہجہ خلوص ولیدے ہرگز نکتہ ہتھ نہ آوے
جنت ربدا سستا جیکر دلوں محبت ہووے   باہجہ محبت کجھ نہ حاصل عاقل کجھ کھلووے
جویں حکایت شاہ ہکی دی آئی نظر کتابوں   باہجہ محبت دعوے کیتا خالی رہیا ثوابوں

حکایت شہنشاہِ ماضی

شاہ کیتوں بیگم اپنی عرض سوال سُنایا ۔ حکم کرو تاں سیر کرن دا شوق اساں نوں آیا
ویکھاں مُلک ولایت اپنی جاواں شہر گرائیں ۔ جنگل بحر سمندر ٹاپو سیر کراں دریائیں
شاہ کہیا ایہ میرے تائیں بات پسند نہ آوے ۔ عورت سیر کرن نوں جاوے خلقت بُرا مناوے
سیر شکار تے عیداں جلسے جنگ جہاد لڑایاں ۔ ایہ سب چیزاں دنیا اُپر مرداں کارن آہیاں
بیگم کہیا ایہ گل سچی جو فرمان تساڈا ۔ ایپر باہجھ اجازت مالک کجھ نہیں زور اساڈا
اوڑک شاہ اجازت بخشی ہوئی سفر تیاری ۔ تینوں نھیے نوکر چاکر نال دِتی اسواری
لکھ روپیہ خرچ سفر دا دِتا شاہ خزانہ ۔ دھوماں دھاموں ہوئی روانہ جیونکر طور شہانہ
نکل گھروں جد باہر چلی قدم سفر وچ پایا ۔ اگوں اک دریا شتابی رستے اندر آیا
کیا ویکھے ہک شکل بزرگاں بیٹھا ندی کنارے ۔ جنت لیلو جنت لیلو کر آواز پکارے
سُنی صدا جد بیگم اسدی نفراں نوں فرمایا ۔ معلم کریو کھاں اس پاسوں کہیا آوازہ آیا
نیڑے ہو کر نفر غلاماں معلم کیتا حالا ۔ پھر بزرگ فرمایا ہے کوئی جنت لینے والا
ویچاں اسیں بہشت جو کوئی خالص رقم نکالے ۔ سستے مُلوں بھاری نعمت لین نصیباں والے
ایہ گل سُن کر بیگم لگے نفراں گل سُنائی ۔ شکل بزرگاں جاپے سانوں ایہ کوئی ولی خدائی
وانگ دلالاں گاہک جنت دیکھے سُد بولاندا ۔ لیلو جنت لیلو جنت سُستا اج وکاندا
ایہو ہو کا مڑ مڑ دیوے سُستا مُل سناوے ۔ جو کوئی طالب جنت ہووے طرف اساڈی آوے
بیگم سُن کر دل دے اندر خوشی نہایت پائی ۔ جے دنیا تے جنت لبھے ایسا وَنج نہ کائی
لئے مُل خرید شتابی جے سودا بن جاوے ۔ کہیئے سیر بہشتاں والا جیکر رب کراوے
کیتا حکم غلاماں تائیں جلدی مُل کراؤ ۔ جلد خریدو جلد خریدو ہرگز دیر نہ لاؤ
پُچھیا وچ غلاماں استھیں کیکجھہ مُل کیتوئی ۔ کس بدلے اج جنت مِلدا کتنی قیمت ہوئی
بزرگ آکھیا لکھ روپیہ قیمت جنت والی ۔ جو اج لکھ روپیہ دیوے پاوے جنت حالی
کہیا غلاماں جنت کتھے ہے فقیر سچا واں ۔ جاں کوئی قیمت تارن لگسی جنت اسیں وکھاواں
بیگم سُن کر لکھ روپیہ جلدی حاضر آندا ۔ اصل محبت ہوگ جنہاں نوں ایسا حال تہاندا
کہیا غلاماں ایہ کجھ پونجی ساری راہ سفر دی ۔ جے ایہ خرچ لیکھے کر چلیوں سیر نہیں پھر کردی

بیگم کہیا جے ایہ نعمت جنت حاصل ہوئی
ہکو سیر بہشتاں والہ کافی پھیر اسانوں
کرن روایت جس دم بیگم ایہ الفاظ الایا
پوری ہوئی مراد دلیدی دیکھیا جنت عالی
خاص محب جو اللہ والے دنیا پیار نہ کردے
عیشاں خوشیاں دنیا والیاں دولت مال پیارے
لکھ برابر ککھ نہ سمجھیا کردا سب ڈھیری
کرنی سی ازمائش ویکھاں کیا شے کرے پیاری
بیگم پچھیا یا ولی اللہ کتھے وطن ٹکانا ں
بیگم پچھیا کتھوں آئے اگے کیتول جانا ں
پھر ولی اللہ مٹھ ہٹی دی دتی بیگم تائیں
ہور رخصت پھر بیگم اوتھوں پرت گھر نوں آئی
کل گئی اج واپس ہوکے پھیر گھر نوں پرتی
بیگم کہیا صاحب میرے پیسہ رہیا نہ کوئی
شاہ کہیا اوہ کیہڑی ایسی چیز خریدی نامی
تاں پھر بیگم اسد یناہیں سارا ذکر سُنایا
شاہ نہایت کاوڑ ہوکے کہندا بیگم تائیں
جیکر جنت دنیا اندر قیمت نال وکاندا
سارا روز رہیا شاہ اس پر غضبوں بھریا پیتا
رات پئی تاں غصے اندر شاہ نوں نیندر آئی
کیا ہک باغ عجائب سندر شاہ نوں نظری آیا
چار چوفیروں اس بنگلے نوں باریاں لگیاں ہویاں
جیونکر صفت بہشتاں والی سُندا وچ بیداری
بنگلے وچوں بیگم اپنی نظر پئی اس تائیں
خدمتگاراں ناز ہزاراں زیور بابہجہ شماراں

دنیا والے سیر کرن دی لوڑ نہیں پھر کوئی
اس سودے تھیں روکن سندا کیا مقدور تساں نوں
اوسے وقت بہشت خدا نے اکھیاں نال وکھایا
اصل محباں اپر اینویں کرم کرے رب والی
جویں پیارا راضی ہووے سر نذرانہ دھرے
دوست دی جھانکی کولوں صدقے کیتے سارے
وَلی کہیا بس ایہ کجھ آہی دل دی خواہش میری
دنیا نال پیار زیادہ یا بخشش سرکاری
کہیا ولی نے جس دھرتی وچ ہوسی حکم ربانا ں
کہیا ولی نے خاکوں آئے پھر وچ خاک سماناں
ایہو اشارہ اسول ویکھیں اینویں عمر لنگھائیں
خاوند ویکھ تعجب ہویا پچھن لگا بھائی
جھب سفروں دل پھکا ہویا کیا تیرے سر ورتی
جو کجھ رقم تساں سی بخشی خرچ تمامی ہوئی
جسدے اپر لکھ روپیہ ہو گیا خرچ تمامی
جگہ فلانی جنت وکدا ہتھ اسانوں آیا
ملیا ٹھگ کوئی اوہ تینوں کیتی رقم ازائیں
دولتمنداں وچوں ہرگز کوئی نہ دوزخ جاندا
بیگم ادب خصم دے پاروں کوئی جواب نہ کیتا
سفنے دیوچ اللہ مالک قدرت عجب دکھائی
مرواریدوں بنگلہ اسوچ چمکے نور سوایا
رنگا رنگ بغیچے وچوں نہراں وگیاں ہویاں
عین برابر اوہا صورت حاضر ہوگئی ساری
لکھ عز تاں لکھ شاناں اندر بیٹھی خوشی خوشائیں
جو کجھ جنتیاں نوں حاصل ہیں کیا صفت پکاراں

ویکھ مکان تے باغ بغیچے شاہ نوں غیرت آئی
بھجے دوڑے باغ چو فیرے رستہ مول نہ پایا
بیٹھے سن دربان بہشتی اس دروازے لگے
جاں تک اذن نہ دیوے سانوں مالک اینہاں مکاناں
شاہ نوں اپنی شاہی والا ہیسی دلوچہ ماناں
داہڑی پکڑ ماسر لوچہ اسنوں جاں کجھ چاٹاں پیاں
آگئی سوچ دلیوچہ اسنوں خواب بشارت والی
مینوں کہے نہ ویکھن دتا جنت باغ اوجالا
اینویں جیکر دنیا اندر جنت رب ویکھاندا
جے ہک ادنےٰ چیز بہشتوں دنیا اُپر آوے
کرن روایت جد اس شاہ نوں خواب اشارہ آیا
جا ملیا اس بزرگ تائیں آپر ندی کنارے
عرض کرے شاہ یا ولی اللہ جنت بخشو مینوں
شاہ کہیا میں قیمت دیساں لکھ روپیہ آندا
شاہ کہیا پھر کتنی قیمت لو لیا ولی تدا ہیں
شاہ کہیا کل پورے لکھ نوں عورت لیگئی میری
ولی کہیا اوہ لیگئی جنت خاص محبت پاروں
جاں تک رب دل ہووے ناہیں اصلی شوق جو دلدا
عمل سوئی جو نال محبت دلتھیں کیتا جاوے
مار دھگانے جتھیں حاکم لیندے کم ضروری
باہجھ محبت جے سو چنگا کھانا کھاوے کوئی
ایہو مثال محبت باہجوں جس نے عمل کمایا
بس پئی میرا مثالاندیول کوئی چیت نہ لاندا

عورت میری جگہ نہ میری کس ایہ آن بہائی
اوڑک ہک دروازہ اسدا شاہ نوں نظری آیا
ہٹ جا ایتھوں ہٹ جا ایتھوں دور ہٹاون لگے
تاں تک اس دروازے اندر قدم نہیں دھر پاناں
کرکے ضد اگیرے ہویا پھنڈ دتی درباناں
روندا تے کرلاندا نٹھا اکھیں اُکھڑ گیاں
سچ مچ بیگم عورت میری لیگئی جنت عالی
مار پئی تاں معلم ہویا قدر بہشتاں والا
ہائے توبہ جے مردیاں تائیں کوئی بدعمل کماندا
ساری خلقت اسدے پچھے لڑ لڑ کے مر جاوے
لکھ روپیہ پلے پایا طرف فقیر سدھایا
لیلو جنت لیلو جنت پھیر فقیر پوکارے
بزرگ کہیا اس نعمت دی کیا طاقت ہے تینوں
بزرگ کہیا اتنے مُلوں تیں نہیں دتا جاندا
جیتوں ساری دنیا دیویں جنت ملدا ناہیں
اج کیوں لالچ دنیا پچھے بدلی نیت تیری
توں اج کول اساڈے آیوں ڈر کے اگلی ماروں
کل جہان اکٹھا کریئے کدی بہشت نہ ملدا
باہجھ محبت لکھ کماوے ککھ نہ گابنے آوے
نہ اوہ کم دلیدا کردا نہ ملدی مزدوری
کرے قبول نہ معدہ اسنوں ہک آزمائش ہوئی
دودھ چونگھدیاں مینگن ڈگی گیسے نہ کارے آیا
آکھ جواب جو یوسفؑ سوہنا کیونکر مل وکاندا

آمدن برادران یوسفؑ و فروختن آنذات بابرکات

کرن روایت جد یوسفنوں کڈھ آندا کرواناں
آوندا سی اوہ نت کھوہے تے ملن یوسف تائیں
ہتھ وچ کھانا یوسف ؑ کارن کر آواز بلاوے
پائی جھات یہودے کھوہ وچ چانن نظر نہ آیا
جیکر یوسف ؑ زندہ ہوندا کھوہ ہوندا نورانی
رو رو آکھے ہائے او ویرا اینویں سی تدھ مرناں
اسے طور یہودا رووے کر کر سوز ودھیرا
جمع ہوئے سوداگر سارے کر کے بھیڑ کمالاں
کیتا دلوں قیاس یہودے ہے یوسف ؑ اجالی
جتھے شمع بلے اسجا گرن اکٹھ پروانے
دسیوس آن بھراواں تائیں جو کجھ حالت ساری
دلوچ آکھے مت چا یوسف ؑ حال دسے کرواناں
آن ڈھٹھو نے کھوہ تھیں پہلے دسے سنج انہیرا
کہن لگے کروانوں ساڈا جلد نکالو بردا
کیتی اساں تلاش بتیری اسپر ہتھ نہ آیا
جلد نکالو جلد نکالو جے چاہو بھلیائی
جے ہک نعرہ ماراں اسیں دہشتناک ڈراواں
ساری قوم ہلاک کراں جے اکو کڑک سناواں
ڈر گئے سب سوداگر جسدم ہیبت اینہاں وکھائی
نکلیا یوسف ؑ ڈردا ڈردا ڈال ہوہیں تے پردا
دلوچ خوف بھراواں والا رووے درد نجاناں
ادلوں ابن زغر سوداگر ہویا اٹھ سوالی
ایہ کوئی بڑا رئیس شہزادہ نیک اخلاق یگانہ
تسیں کہو ایہ کسکر آیا بردا ساڈے گھر دا
صاحبزادیاں کہیا اسنوں چھوٹا اساں لیاندا

ہوگئی خبر یہودے تائیں لے گئے چور خزانہ
اسدن بھی اوہ عادت موجب آیا چایئں چایئں
خالی پنجرا اڈ گئی بلبل کون جواب سناوے
دیکھ اندھیرا چالتس یوسف ؑ جگ تھیں لدسدہایا
رات اندھیری گھمن گھیری ہے ایہ موت نشانی
لکھیا سی اس کھوہ وچ تیرا سفر جہانوں کرناں
اچن چیتی نظری آیوس کرواناں دا ڈیرا
جیوں کوئی جنس سولی تک کے پایا زور دلالاں
جویں روایت نقرہ کاروں ویکھن اندر آئی
ایہو قیاس یہودے دلوچ کیتا مرد یگانے
بھایاں سنکر اوسیویلے کیتی ترت تیاری
چلو شتابی چلو شتابی ہوئے جلد روانہ
تا پھر آکے گھیر لیونے کرواناں دا ڈیرا
مدت تھیں ایہ کسکر آیا چور اساڈے گھر دا
اج تساں کڈھ کھوہ تھیں اسنوں ڈیرے وچ چھپایا
نہیں تاں اج اساڈے ہتھوں موت تساڈی آئی
مال کھسنے اسباب متاعیں تخم تساڈا چاواں
دیہو غلام اساڈا جلدی نہیں تاں مار اوڈاواں
چن یوسف ؑ تھیں پر دیوالی بدلی دور ہٹائی
ویکھاں پھر اج امر منفدر نال میرے کی کردا
خبر نہیں اج بھایاں ہتھے پھر کیا لوہڑ وساناں
اے سردارو اس لڑکے دی شکل نہ تبریا لوالی
زیب نہ دیندا اسدے تائیں نام غلام بناناں
ڈرو خدا تھیں ایڈ زیادتی رب پسند نہ کردا
وانگ امیراں پرورش پائی عیشاں رہیا اڈاندا

باپ اساڈے راسدے اُپر بہت محبت ہوئی
صحبت اثر اساڈا اسنوں گھر ساڈے وچہ پلیا
ہویا گھر تھیں اُدن اسانوں جے اوہ ملے کتھائیں
ایہ گل کر شمعون یوسفنوں نال غصے فرماندا
جیتوں آپ زبانی اسدم ہوویں نہ اقبالی
مار روئیل طماچہ غضبوں کہندا ہوا قراری
زور دھگانے جد یوسفنوں بھاییاں غلبہ پایا
ہیں ہاں خاص غلام قدیمی تابعدار تماناں
جد ایہ سُخن نکالیا یوسفؑ میں ہاں عاجز بُردا
پھر بھی یوسفؑ صبروں شکروں بھلیا ندی لجپالی
جیکر اسدن نرمی پاروں صبر نہ یوسفؑ کردا
ایپر یوسفؑ صبر کمایا بھیت نہ مُول جتایا
جو کوئی مومن نرمی پاروں ظلم کیندا جرسی
ظلم معاف کرے جو مومن کاوڑ دلوں ونجاوے
وَالْكَاظِمِينَ الْغَيْظَ جو مومن غصہ جر نیوا لا
وَاللّٰهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ جو کرکے بھلا بھولاون
جو کوئی نال بھراواں خویشاں کرے محبت پوری
حسد عداوت کینہ جو کوئی رکھے نال بھراواں
دینی بھاییاں نال محبت جتنی کرسی کوئی
خویشاں تھیں جو صبروں شکروں دُکھ تکلیف اٹھاوے
جو وچہ مصیبت صبر کماوے جھلے دُکھ خواری
واہ واہ خلق عنایت کیتا پاک خدا انبیانوں
ویریاں نال نہ ویر کماون رب دل پیار جنہاندا

پُتراں وانگوں رکھیا ہُن تک کم نہ دسیا کوئی
ہُن کجھ خدمت لائق ہویا بیفرمان ہو چلیا
جتنا مُل وٹیوے اسدا وچہ دینا اس تائیں
آکھ شتابی ہر نہیں باندا بیشک خاص اساندا
تاں پھر آکس نہ رکھ دلیو چہ ہرگز جیون والی
بُردا ہو کر دسیں ناہیں ایڈ دلیری بھاری
تاں پھر مالک ابن زعرنوں بول یوسفؑ فرمایا
ظاہر حال مخاطب بھائی دلو چہ قصد رباناں
سُن شنتراں کل ٹیرا رُناں مالک ابن زعر دا
ہرگز جھوٹھ نہ ہوون دیتی جو گل اہناں نکالی
حال سنا کروا ناں تائیں بدلہ لیندا ہر دا
اوسے گلنوں ثابت کیتا جو بھاییاں فرمایا
روز قیامت اسدے اُپر رب نہ غصہ کرسی
وچہ قرآن مجید اہناندی صفت خدا فرماوے
وَالْعَافِينَ جو لوکاں اُپر معافی کرنے والے
رب اہنانوں دوست رکھے جو احسان کماون
رب اسنال محبت کردا پاوے قرب حضوری
سارے عمل روڑہ واسدے خالق پاک سچا واں
دونی رب محبت کرسی جدوں عدالت ہوئی
رحمت رب دی جھل نہ سکے اتنی بخشش پاوے
روز قیامت اسکے کولوں شرم کرے رب باری
ماراں کھان جنہاندے کولوں کرن پیار تنہانوں
جیوں تفسیر حسینی اندر ذکر حسین لیاندا

حکایت امام اعظم رحمۃ اللہ علیہ

حضرت ابو حنیفہؒ صاحب رحمت ہوس خدائی
خفگی ذرہ نہ کیتی حضرت متھے وٹ نہ پایا
اے شخصا تدھ میرے کارن کیتا ایڈ کشالہ
پرجے روز قیامت رب تھیں جنت ملیا مینوں
اُس طماچہ مار لوا لے ایہ گل سُنی جداہیں
واہ سبحان اللہ کیا ربّ بخشیا حلم انہانوں
سنو حقیقت حضرت یوسفؑ جد ایہ سخن سُنایا
تاں پھر صاحبزادیاں اگے مالک عرض گذارے
کہیا اونہاں فروخت کولوں عذر نہ کجھ اسانوں
مالک کہیا نقص جو اسدے کرو بیان تمامی
مال بگانہ چاون کولوں خوف نہ ہرگز کھاندا
سُنکر مالک آکھن لگا قیمت ہُن فرماہو
جیہا مال تساڈا ایسی قیمت قطع کچیوے
اپے قدر گھٹایا اسد عیب لگا کر بھارے
مال اپنے دا ویچن والا جو کوئی قدر گھٹاوے
ابراہیمؑ نبی نوں بابل ویچن بُت گھلیندا
کہندا پھرے بازاراں اندر بُت خریدو بھائی
کون خریدے آپ جنہاں نتے مالک نقص دھریندا
یوسفدیاں بھراواں اینویں آپے قدر گھٹایا
کِننا چر اوہ آپس اندر کردے رہے کلاماں
ویکھے اپنی صورت ولوں دلوچہ فکر دوڑاوے
چک چکا کریندیاں اوڑک مالک عرض سنائی
آخر مل سنایا اسنوں یوسفدیاں بھراواں
تاں مالک کجھ کھوٹیاں درماں مجلس وِچہ لکایاں
ایسا کھوٹا مال تمامی مالک کڈھ وکھایا

ہکدن کسے شریر انہانوں ناحق چاٹ لگائی
بہت حلیمی نرمی کرکے اِتنا سخن سُنایا
حق تیرا ایہ دنیا اندر ادا نہ ہوون والا
اس طماچہ مارن بدلے نال کھڑیساں تینوں
ہو شرمندہ قدمیں جھڑیا پایا فیض تداہیں
تداہیں لقب امام اعظم دا ملیا خاص تنہانوں
بیشک ہانہیں بردہ عاجز مالک نوں فرمایا
جے تسیں ویچن چاہو اسنوں اسیں خریدن ہارے
پرجے نقص تمامی اسدے ہون قبول تسانوں
کہن لگے ہک چوری والی خصلت ایس مدامی
نس بھجن عادت اسدی خواباں جھوٹھ سناندا
کرانصاف غلام اپنے دا آپے ہی مل پاہو
صاحبزادے سوچن لگے کیا ہُن مل اکھیوے
جے ہُن مل زیادہ کیتا لیسن نہ ونجارے
کیونکر پھیر خریدن والا پورا مل وٹاوے
لیلو بُت نہ کم کسے دے جا کر ہوکا دیندا
دو ہیں جہانیں گھاٹ جنہاں نوں جیہ نفع نہ دیون کائی
گلوچہ رسی ڈال تماشیں گھر آوے دھر کیندا
ہُن پچھوں آسوچن لگے ویلا وقت وہایا
کول کھلوتا ویکھے کیا مل پووے غلامتیں
ویکھاں اج ایہ صورت میری کِتنے مل وکاوے
سچ پچھو تاں قیمت اسدی آپے تساں گھٹائی
جو دیویں منظور اسانوں نہ کجھ عذر لیاواں
ہرشہروں جو واپس آیاں کِسے قبول نہ پایاں
جیونکر وچہ کلام اللہ دے ذکر خدا فرمایا

وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ بَخْسٍ دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ ۚ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ ۝

ترجمہ:- اتے ویچیا بھراواں نے یوسفنوں نال قیمت ناقص درماں گنیاں ہویاں دے اتے آہے وچ اُسدے بے رغبتاں تھیں۔

تے کھوٹے درماں گینویاں تھیں یوسف ویچیا بھایاں
وَشَرَوْهُ بِثَمَنٍ بَخْسٍ یعنے کھوٹے مُل وکایا
دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ چند درماں گننے وچہ جو آون
پنج روپئے ویہہ درماندے بُن دے نال حسابایاں
ویہہ درماں جد قیمت اپنی تُسنی حبیب الٰہی
لکھہ کروڑاں پدماں نالوں آہا مان گھنیرا
واہ سبحان اللہ رب جس پر غیرت نظر ٹکاوے
یک ساعت وچہ خاک رلاوے عزت بادشاہاں دی
شوہ دریا سمندر جھتے مارن جوش ہزاراں
مہر کرے تاں مسکیناںنوں شاہی درجے دیندا
جس چاہے مسکینی بخشے جس چاہے وڈیائی
ساعت وچہ کنگال کریندا تاجاں تختاں والے
کجھ پرواہ نہ مالک تائیں جو چاہے سو کردا
نوری ملک پناہاں منگن جد غیرت آجاوے
نبی ولی جد بول نہ سکن منگن فضل رباناں
حضرت مہتر یوسف بولیا ہکو سخن نتھاواں
جیکر یوسف مان نہ کردا نہ اوہ سخن الاندا
کرن روایت قدر یوسفدا جو کجھ رب بنایا
نہیں تاں جیکر قدر یوسفدا ہوندا خبر و نہائیں
ہزار اٹھاراں عالم شاہی بے کردان انیندے
قدر یوسفدا بابل جانے جسدا جگر پیارا
قدر یوسفدا بابل جانے جس مصیبت جالی
قدر یوسفدا بابل جانے جس نے لعل کھڑایا

ہوبے رغبت سٹیا اسنوں خبراں رب فرمایاں
ناقص قیمت لئی بھراواں ابن عباسؓ بتایا
بعض ستاراں بعض اٹھاراں بعضے ویہہ بتاون
ایہ کجھ مُل پیایوسفدا دیون خبر کتابان
دلوچہ آکھے واہ واہ سایاں تیری بے پرواہی
ویہہ درماں بیکار تے ناقص مُل پیاج میرا
لکھاں عزتوالا ہووے ککھاں نال رلاوے
اس دربار الٰہی اندر چاوڑ پیش نہ جاندی
پلوچہ تھل بنادکھلاوے بے پرواہ دیاں کاراں
قہر کرے تاں شاہاں تائیں چا مسکین کریندا
پرت سپرت کریندیاں اسنوں دیر نہ لگدی کائی
ساعت وچہ کنگال کمینے ہوون بختاں والے
عرش منور تھر تھر کنبے بے پرواہیوں ڈردا
پیر پیغمبر ولی ربانے ہر کوئی دہشت کھاوے
شیخی شان جگاوں جو گاد وجا کون گھراناں
ہو گئی غیرت کھوٹے ملوں ہوتا ویچ بھراواں
کیوں مملوک کسیدا ہوندا کیوں اس مل وکاندا
بھایاں نہ اوہ معلم کیتا تاں ایہ مُل چکایا
کسدی طاقت قیمت کرکے لیندا یوسف تائیں
بھایاں قدر جے معلم ہوندا وال نہ ٹکے دیندے
یا پھر قدر زلیخا جانے جسنوں عشق پسارا
یا معلوم زلیخا تائیں قیمت یوسف والی
یا پھر قدر زلیخا جانے جسنوں ہنخ نہ آیا

جے یعقوب وچیندا یوسفؑ لین زلیخا اوندی
تا معلوم کسینوں ہوندا کتنی قیمت لونڈی

قدر معشوقاں عاشق جانن جیہڑے دردرنجانے
جویں سونیدا قدر پچھانن جو صراف سیانے

بابجھ صرافاں قدر سونے دا مول نہ جانے کوئی
سنو حکایت نقرہ کاروں جویں روایت ہوئی

حکایت ذوالنون مصری رضی اللہ تعالیٰ عنہٗ

شیخ ذوالنون جو مصری صاحب رضی اللہ تعالیٰ
شخص گیا اک پاس اونہاندے طالب بننے والا

سرخ دیناراں باویہ اس نے ہدیہ نظر لکایاں
شیخ ذوالنون مریداں اوپر اوہ مہراں ورتایاں

کتنی مدت خدمت کیتی اس طالب بیچارے
کدی نگاہ نہ کیتی اس ول شیخ ذوالنون سوہارے

ہکدن غیر کسینوں اس نے اپنا حال سنایا
ٹہل سیر یدا شخصا تینوں کدی خیال نہ آیا

ایہ گل سگویں شیخ ہورانوں جاکر کسے سنائی
سنکر شیخ بلایا جلدی اس طالب نوں بھائی

دتی مندری ہتھ اپنے دی بھاری قیمت والی
حکم کیتا وچ بچھ بازاروں اسدی قیمت عالی

جو کجھ رقم دسے کوئی تینوں سانوں آن سنائیں
جے منظور اسانوں ہویا ویچدیاں استائیں

نے مندری اس طالب عاجز وچ بازار وکھائی
نانوایاں تے چونچڑیاں تھیں قیمت وچ پچھائی

اٹھ درماں یا دس بتاون جسنوں وچ وکھاندا
استھیں ودھکے قیمت اسدی ہرگز کوئی نہ پاندا

لے آیا پھر واپس کرکے اندر خدمت عالی
عرض کرے دس درماں حضرت قیمت مندر یوالی

پچھیا شیخ جو کس دو کالوں قیمت تلہہ گھٹائی
کہن لگا میں بہت دوکانیں یا حضرت دکھلائی

نانوائی دہ کان تے موچی مول نہ چھڈیا کوئی
سبزی ویچن والیاں ڈٹھی ایہو قیمت ہوئی

سنکر حضرت آکھن لگے کیا معلوم انہانوں
اوہ کیا جانن قیمت اسدی پچھیا تدھ جنہانوں

نانوایاں تے چونچڑیاں نوں کیا کجھ قدر انہاندا
جیکر کوئی جواہری ہوندا قیمت اسدی پاندا

اوہ مندری پھر ہور کسینوں شیخ ذوالنون پھڑائی
وچ بازار جواہریاں دے قیمت اوس گھتائی

ترت جواہری تھیلی کڈھی خواہش نال ہزاراں
گنکر دتیاں اسدینائیں باویہ سرخ دیناراں

ایہ کجھ قیمت اس مندری دی جے منظور تسانوں
مالک کولوں پچھ شتابی دے جا ٹل اسانوں

لے باویہ دینار شتابی شیخ ہوراں ول آیا
ویکھ ذوالنون ہویا بہوں راضی قدر جواہریاں پایا

لے دیناراں اس طالب نوں کیتیاں شیخ حوالے
لیجاہ ایہ دینار تمامی اپنے ہدیہ والے

سانوں غرض نہ مال تیریدی ویکھ لیا میں تینوں
جیتوں قدر نہ جانے میرا کجھ افسوس نہ مینوں

اتنی خبر نہ تیر یتا ایں کون جواہر رکھیندا
منزل فقر تصوف تیں تھیں کدہو سکے پوری
وِتا شیخ نکال شتابی جد ازمائش ہوئی
سچی بات نہ ہووے جد تک معلم حال اندردا
قیمت قدر یوسفدا بھائی جے معلوم کریندے
قدر ایمان کفاراں تائیں جیکر معلم تھیندا
قدر قرآن جے معلم ہوندا کون نہ عمل کماندا
قدر حدیث جے معلم ہوندا بدعتیاں نے تائیں
جے توحید ربانی والا مشرک قدر پکیندے
جیکر جنت دنیا اُپر ظاہر جلوہ دیندا
اینویں جیکر عاصی بندے قدر خدا دا پاندے
دلوں بجانوں شاکر ہوندے اپر رضا ربانی
رب تبارک حکم سناوے بیفرماناں تائیں
اساں جو ہر اک نعمت بخشی شان عطا فرمایا
لے غافل کجھ تیر یتا ایں نعمت یاد نہ میری
احسن شکل دتی میں تینوں ساری خلقت نالوں
جیتوں قدر اساڈا پاندوں شرک نہ مول کماندوں
کر کر شرک جنہاندے پچھے تدھ ایمان کھڑایا
کیا کجھ تینوں بخشیا انہاں پوجن وچ جنہانوں
جیکر تُوں دروازے ساڈے دلوں بجانوں اوندے
لے بیقدرو اسیں تساں نوں نال پیار بلاندے
شہوت حرص پیار تسانوں ساڈا پیار نہ کائی
جے رب عالم دنیا اندر پاک جمال دکھاندا
عارف آکھن قدر خدا دا معلم کجھ جنہانوں
واہ سبحان اللہ کیا راوی عجب بیان لیاندا

نا اہلاں تھیں مندری والا پھر یوسُف مُل پچھیندا
تُوں کیا جانے کیونکر حاصل ہوندا قرب حضوری
قدر عارف دا عارف جانے ہور نہ جانے کوئی
بس بہرہ پذیرا چیز کسے دا قدر نہ کوئی کردا
دوئیں جہان اکٹھے ہوندے کدی نہ یوسف دیندے
کون ایماں نوں خارج ہو کے کفر پیالے پیندا
ہر کوئی اپنے جھگڑے جھیڑے اُپر قرآن مکاندا
کون حدیثوں منکر ہو کے جاندا او جھڑ راہیں
کیوں ربدا دروازہ چھڈ کے غیراں وچ پوجیندے
سب گھر بار لٹا کے ہر کوئی جنت طلب کریندا
بے فرمانی والے رستے قدم نہ اک اٹھاندے
دنیا آخر اسدے بدلے سب کردے قربانی
لے بیقدرو قدر اساڈا تسیں پچھالوں ناہیں
مَا قَدَرُوا اللّٰہَ قدر اساڈا تساں نہ ہرگز پایا
گندے پانی تھیں میں کیتی کیا پیدائش تیری
بھلگیوں احسان اساڈے دنیا دے جنجالوں
دُر درا پر خصمیاں وانگوں کیوں دھکے وچ کھاندوں
دس کھاں بھلا تمام جگتوں چہ کیا کجھ انہاں بنایا
جے اوہ ایڈی طاقت والے مرن نہ دیہن تساں نوں
دوہاں جہاناں اندر ہرگز کدیں نہ اوکھا ہوندوں
تسیں اساڈا کہیا نہ منّ دے بھج دنیا ول جاندے
لبھے قدر اساڈا پا سو جدوں قیامت آئی
جلوہ ذات الٰہی تک کے کون غیراں وَل جاندا
غیراں دے در جاون سندی عادت نہیں تہانوں
شنکر شوق الٰہی لاسن نیک نصیب جنہاندا

حکایت شیخ شبلی رحمتہ اللہ علیہ

یک دن حضرت شبلی صاحب ربدا ولی پیارا
کیا ویکھے یک عورت خاوند پاس اِنہاندے آئے
یا حضرت ایہ خاوند میرا سوکن میتھے پاندا
شیخ جنید سنایا اسنوں حکم خداوند سائیں
عورت منہ تے پردہ آہا کردی عرض دوبارہ
جیکر کدیں زنانیاں تائیں پردہ فرض نہ ہوندا
جو کجھ حسن جمال خدا نے بخشیا میرے تائیں،
نہیں تاں خود انصاف کرینگے دینگے تسیں گواہی
شیخ جنید سنی جد ایہ گل رقت اثر وکھایا
ہوش پئی تاں شبلی پاسوں پچھیا لوکاں بھائی
شیخ جنید کہیا جو ایسی کیتی گل زنانی
ہیبت ربدی میرے اپر ایسا غلبہ پایا
جیکر اپنے بندیاں کولوں پردہ اسیں اٹھاندے
معلم کر دے میرے ورگا ملیا رب جنہانوں
جے رب عالم دنیا اندر پاک جمال دکھاندا
شیخ جنید کہیا اس نقطے میرا ہوش بھلایا
واہ سبحان اللہ کیا عارف نیک نصیحت پائی
جنہاندے دل کالے نیلے نیت بد جنہاندی
قدر قرآن پچھانن جنہاں دلوچہ شوق ربانا

شیخ جنید دی مجلس اندر آیا مرد سوہارا
شیخ ہوراں نوں عورت رو کر عرض سوال سناوے
مدت تھیں میں عورت اسدی ناحق ظلم کماندا
چار زنانیاں وچہ شریعت جائز مرداں تائیں
یا حضرت کجھ اِہروں ساڈا ہرگز عذر نہ چارا
اپنا حسن وکھاندی تینوں تاں میرا مُل پوندا
ہائے افسوس تساں نوں حضرت میں مِکھلانا ناہیں
میرے ہوندیاں وجی عورت اسنوں لائق آہی
نعرہ مار بیہوشی پاروں حالت اندر آیا
یا حضرت کس موجب پاروں تساں بیہوشی آئی
جب وچوں حاصل ہوئی سانوں رمز حقانی
میں جاتا اس عورت والا سخن خدا فرمایا
دیکھ جمال اساڈے تائیں قدر اساڈا پاندے
ہورسبے درجاون بندی کیا پھر لوڑ تنہانوں
جلوہ ذات الٰہی تک کے کون غیراں ول جاندا
تاں میں حالت اندر آیا نعرہ کاروں لیایا
ہر کم اندر یاد الٰہی باطن جنہاں صفائی
شنن قرآن مجید ہمیشہ دلدی میل نہ جاندی
اوہ کیا جانن رگ رگ اندر شرک جنہانوں دھاناں

لطیفہ شریفہ

شنو لطیفہ مُل یوسف دا گھٹ ہویا جس پاروں
بھایاں اُپر دوش نہ کوئی ایہو مقدر آہی
ایہ بھی یک اشارہ آہا لکھیا نقرہ کاروں
مالک ابن زغر دا ایہ یک تاریا صدق الٰہی

سچے صدق محبت اسنوں پٹ آندا اُسجائی
اسوپلے اوہ کھوٹیاں درماں ہیین اسدے پلے
کھوٹے درم نہ لئے کسے تے تاں اوہ واپس لیایا
جے اسوقت سوداگر پلے دولت عام رکھیندا
ایہہ کھوٹیاں درماں باہجوں اسدے کول نہ پائی
ایہہ ہک سچ محبت پاروں ہویا کرم حضوری
کرن روایت روز قیامت اینویں حالت ہوسی
کسے امید نہ جنت والی قیمت عملاں پاروں
یوسف وانگ بہشت خداوند حاضر جدوں لیاوے
ویکھن نامے عملانولے آپو اپنی جائی !
کون اسیں کی عمل اساڈے کیا کجھ ساڈا پایا
جے میں صفت بہشتانوالی تینوں آکھ سنائیں
پنجسو سالاں رستہ دوروں آوے تس خوشبوئی
قسم عجب کستوری خالص گارا وچہ لگایا
لعل جواہر ہیرے موتی کنکر جنت والے
باغ بہارتے نعمت میوے پُر رحمت پُر نوروں
مڈھ اتاہاں ڈال ہیٹھاہاں جنت رُکھ تمامی
طوبے راگ سرود سناوے صفت جو کاریگردی
حضرت کہیا جنت اندر ایسا رُکھ نہ کوئی
کرن دماغ معطر جداوہ جھولن مستی حالوں
ویکھ بہشت قیاس کریسن مومن ربدے پیارے
وانگ سوداگر عاجز ہوون کھوٹیاں عملاں پاروں
جسنوں سچی حب اساڈی دنیا اندر آہی
دوست ساڈے عملاں پاروں نہ ہوون درماندے
ہکو عمل محبت پاروں جس نے ہوگ کمایا

جو کجھ دولت دنیا آہی جنساں اُپر لائی
نقدی ساری خرچی کچھے کرسودے گھر چلے
راہوں بھُل کھوہے تے آئے رب سبب بنایا
یوسفؑ تھیں قربان کریندا جو منگدے سودیندا
قدر زندا ایہہ سودا ہویا مل نہ دگا کائی
سُنسا ہلیا دلبر جانی آس کیتی رب پوری
جو کوئی سچ محبت والا وچہ میدان کھلوسی
سب نوں جنت مفتی ملسی خالقدی سرکاروں
ہر کوئی اپنیاں عملاں ولوں ولوچہ فکر دوڑاوے
تک تک کہسن جنت لائق ساڈا عمل نہ کائی
ایہہ کوئی وکھری چیز خدا نے باغ بہشت بنایا
ہک ہکردی صفت نہ مکے روز قیامت تائیں
ہک اِٹ چاندی ہک اٹ سونے کل عمارت ہوئی
مٹی بدلے گلیاں اندر کیسر رب وچھایا
وانگ ستاریاں بنگلے چمکن برسے نور دوالے
گیت سناون موج وکھاون ناز لٹکریاں حوراں
میوے بارجھکایاں شاخاں جھک جھک ہون سلامی
ہر اک ڈالی جنت والی ذکر الٰہی کردی
جسدا مڈھ نہ سونے کولوں عجب پیدائش ہوئی
کنی سُنے نہ اکھیں ڈٹھے باہر وہم خیالوں
اس نعمت دے لائق ناہیں ساڈے عمل نکارے
فضلوں ہک آوازہ اوسی صاحبدی سرکاروں
بے امید نہ ہووے اجرن کہسی پاک الٰہی
عملاندی کجھ لوڑ نہ سانوں مفت بہشت لٹاندے
اوہا ہک منظور اسانوں جنت داخل آیا

آنسو چشم اساڈے وردوں آیا اک جنہانوں
رب فرماوے قیمت جنت اسو چہ آگئی سانوں

اکو شعلہ سوز جگر دا جنت کم بناوے
جس اک سانس محبت بھریا اج اوہ جنت پاوے

باہجھ محبت عمل پہاڑاں جے لیجاوے کوئی
رب فرماوے قیمت جنت اجے نہ پوری ہوئی

جیں دل درد محبت ناہیں عشق الٰہی پاروں
کیونکر نعمت جنت اسنوں بخش ہووے ہر کاروں

مالک وانگ محبت اندر جو کوئی دم بھریسی
تھوڑی قیمت جنت بدلے رب قبول کریسی

ویہہ درماں تھیں مالک تائیں ملیا یوسف پیارا
جیونکر حضرت عمرؓ خریدیا سستا نبیؐ سوہارا

ذکر سرورِ کائنات صلی اللہ علیہ والہٖ وسلم

کرن روایت اک دن آہا عید مبارک والا
مسجد ولوں پھر کر آیا پاک رسول تعالےٰ

رستے اندر لڑکے ڈٹھے جمع ہوئے اک جائی
دامن پکڑ نبیؐ سرور دا سبھناں عرض سنائی

حضرتؐ ہے اج عید دیہاڑا رحمت برکت بھریا
لے دیہو اخروٹ اساڈا کھیڈن تے دل کریا

ذات رحیم کریم نبیؐ دی خلق عظیم کماندے
شفقت نال محبت حضرتؐ لڑکیاں نوں فرماندے

اے لڑکیو اج ساڈے پلے قیمت نقد نہ کوئی
ویچ لہو اخروٹاں بدلے جیکر مرضی ہوئی

سن فرمان انجانیاں لڑکیاں خوشی نہایت پائی
ساڈی خاطر وکنے لگا پاک رسول خدائی

کیا جانن کیا قیمت اسدی کیا ایہ نعمت عالی
کس شے بدلے وکن لگا کل امت دا والی

لے آئے بادار نبیؐ توں اوہ سب لڑکے بالے
جنس پیاری قیمت ہولی لین نصیباں لوالے

ہویا تیار وکاون آپہ جد کوثر دا ساقی
حضرت عمرؓ نصیباں کارن آ پہونتا اسجائی

ڈٹھا عمرؓ نبیؐ دے گردے لڑکیاں گھیرا پایا
ولول دامن پھڑن نبیؐ دا لاڈوں غل مچایا

پچھیا عمرؓ جو یا نبیؐ اللہ کیا ایہ طفل آکھیندے
نبیؐ کہیا اخروٹاں بدلے سانوں اج وچیندے

تاں پھر عمرؓ کہیا یا حضرتؐ میں قربانی جاواں
کتنے لوڑ اخروٹ انہانوں حکم کرو لے آواں

حضرتؐ کہیا جتنے ہوون اوہا قبول کچیون
اصلی غرض اساڈی ایہو لڑکے راضی تھیون

ویہہ اخروٹ عمرؓ دے پلے سن اسوقت پیارے
اوہا عمرؓ دتے طفلاں نوں راضی ہوگئے سارے

ویہہ اخروٹ نبیؐ دی قیمت لڑکیاں جسدم پائی
ہسدا ہسدا گھر ول آیا پاک رسولؐ خدائی

ویہہ درماں تھیں حضرت یوسفؑ راہیاں ہتھ وکاناں
ویہہ اخروٹ میں طفلاں دتا پاک رسولؐ ربانان

قدر یوسف دا پاسن بھائی جاں وچہ مصر دے جاسن
وقت شفاعت کبریٰ مومن قدر نبیؐ دا پاسن

قدر ایمان پچھانن جہڑے دوزخ پیش وسیوے
دنیا وچہ مغروری پاروں غافل قدر نہ جانن
بس میاں جو چیز کسے دا پہلوں قدر نہ پاسی
قدر شناساں بیقدراں نوں چھوڑ پیندے سِر اٹھائیں

قدر خدا دا تاں کوئی جانے جسویلے پکڑ لیوے
بہرتے آن پوے جسویلے تاں کجھ قدر پچھانن
غیرت ربدی اسدے تائیں ہکدن قدر جتاسی
یوسف دے بیعنامے والا ذکر بیان سنائیں

ذکر بیعنامہ حضرت یوسف علیہ السلام

کسن روایت جد یوسفنوں دتا ویچ بھراواں
جاں تک نہ دستور مطابق پوری سند لکھیوے
لِکھد یہو سب اپنی ہتھیں جو کجھ قیمت ہوئی
صاحبزادیاں کہیا استھیں کجھ نہیں عذر اسانوں
اوّل مصرے وڑدیاں توڑی رکھنا قید زنجیراں
تریجا روٹی دیہو جواں دی قیدیاں والا کھاناں
پنجواں جیکر مال چراوے ساڈا دوس نہ آیا
مالک سُن امنا کیتیاں ایہ شرطاں سب بھائی
کیتا شروع مسودہ لِکھنا کاغذ کورا آندا
بسم اللہ بسم اللہ اوّل لِکھیا اسم الٰہی
اسیں اولاد یعقوبؑ نبی دی یوسفؑ ساڈا بردا
لے لئی اتنی قیمت گِن کے ابن زغر دے پاسوں
سنہ تاریخ برابر کیتی شرطاں وچہ لِکھایاں
روز فلاناں جگہ فلانی لِکھ دتا بیعنامہ
کول کھلو کر ڈٹھی یوسف ساری کارروائی
دیگر کاغذ مالک تائیں بھایاں وِتھوں پایاں
ویر کماون اندر بھایاں حد نہ باقی چھوڑی
بابل جائے ویر پیارے سبھے سو دشمن تھیون
یوسفؑ رووے زار وزاری درد محبت پاروں

مالک کہیا بیعنامے دا کاغذ اسیں لکھاواں
تاں تک ہرگز بیعنامے دی شرط نہ پوری تھیوے
تاں جو پچھوں نال اساڈے جھگڑا کرے نہ کوئی
پہلے شرطاں پنج اساڈیاں ہون قبول تسانوں
دوجا وردی مجبور لوالی جیونکر حال اسیراں
چوتھا جیکر نس بھج جاوے سانوں نہیں بلاناں
ایہ شمعون سنایاں شرطاں نقرہ کاروں لیایا
تاں شمعون بہادر جلدی قلم دوات منگائی
ایہ مضمون مسودے والا راوی ذکر سناندا
شامل نام خلیلؑ اللہ دا رسم جویں تد آہی
اج تاریخوں کیتا اساں مالک ابن زغر دا
ویچیا اپنی خوشی رضاوں قائم ہوش حواسوں
دعوے دخل نہ رہیا ساڈا اسبھناں مہراں لایاں
شاہد ملک کراماً کاتب ہویاں تمم کلاماں
دل وچہ آکھے اج ہن پکی لگی پون جدائی
یوسفؑ رون لگا جسویلے کنڈیں دتیاں بھایاں
پھر بھی یوسفؑ بھایاں طرفوں دلدی واگ نہ موڑی
پھر بھی ساک نہ ٹٹنے والا ہیوڑے پُت سد یون
چھوڑ چلے جد ویر پیارے کونج وچھنی ڈاروں

کر کر سُد بھراواں تائیں مگروں رہیا بُلاندا
یوسفؑ آکھے پر تو بھائیو مِل لواں اِک واری
نہ کوئی دیکھے پرت پچھاہاں نہ کوئی اٹک کھلوندا
دلوچ انہاں وطن دیاں خوشیاں اس پردیس تیاری
دردمنداں بِن دردمنداں دی کوئی نہ گل سنیندا
جیکر دُکھیا سُکھیئے اگے اپنے روگ سناوے
دُکھیئے نوں جے سُکھ اپنے دی گل سنائیے کائی
سُکھیئے کول سُکھی تے دُکھیا دُکھیئے کول کھلووے
اُس لن درد لگا یوسفنوں بہت جدایاں والا
بنیامینؑ تے زینبؑ خالوں تاہنگ جنہاں دی بھاری
تھلے نوے مُڑمُڑ یوسفؑ پیا آوازاں مارے
کرن روایت نقرہ کاروں درم انہاں جد لیتے
ویہہ درماں وس بھائی آہے دو دو درماں آیاں
نہیں راضی وچن انہاں نہیں درم اُٹھاواں
ایہ بھی یوسفؑ سب کجھ ڈٹھا سب کجھ دلوچ پایا
ہور مصیبت یوسفوالی نظر پئی تفسیر وِ ں
یوسفنوں جد کیتا بھایاں مالک نظر حوالے
نازک بدن بہشتوں جسنوں نور پیراہن آیا
سوہنیاں وینیاں لاڈ پیاروں جو بابل نے پھڑیاں
چادر گھسک نہ سہندے جیہڑے نازک پیر گلابوں
ہتھیں سنگل پیریں سنگل ڈھائیں ڈھائیں روندا
ایہ بھی یوسفؑ سر پر جھلی بھایاں دی بھلیائی
بھائی سُنکر ہون اگیرے تِرکھا قدم اٹھاون
بے ترسی بیرحمی کر کے ویچ گئے اوہ تینوں
گُل تھا عندلیب شفیق یوسفؑ رو کر کے فرماوے

دردمنداں دی کوک سُنکے پتھر چِت جنہاں دا
سُنکر بھائی گل یوسفدی جان کِناں نوں چہ ماری
اوہ راضی ایہ غم وچ پوندا اوہ ہسدے ایہ روندا
ایہ دُکھی اوہ سُکھی سارے کون کرے غمخواری
دُکھیئے نوں جے دُکھیا مِلے ڈاہڈی غور کریندا
ڈورے نوں جویں وعظ سنایا کجھ تاثیر نہ پاوے
نابینے نوں جویں قرآنوں آیت کڈھ وکھائی
حال جدائی اوہ کوئی جانے جیں سر ورتی ہووے
باپ وچھنّا ویر وچھنّے مِلیا دیس نکالا
پیا بلاوے بھایاں تائیں مِل لو جاندیوار ی
اوہ کد پرتن کیتے جنہاں کھوٹے درم پیارے
آپس دیلوچ ونڈ بھراواں پورے حصے کیتے
جدوں بیہوے نوں پکڑایاں رو کر اوس دگایاں
ونڈ لیا پھر حصہ اسدا دوجیاں نواں بھراواں
رحمت لکھ بیہووے تائیں جس نے انگ بنھایا
قلم سیاہ ہووے تحریروں جیبھ جلے تقریروں
مالک پکڑ شتابی اسنوں گلوچ سنگل ڈالے
کرڑا بھورا مِلیا اسنوں جیوں بھایاں فرمایا
اَج انہانوں بیدردا نیں پا دتیاں ہتھکڑیاں
اَج انہانوچ بیڑیاں پیاں پکڑی جان عذابوں
کون دسے وچ یعقوبؑ بنیوں کی اج باہر ہوندا
پھر بھی طرف انہاندی دوڑے کر دا بھائی بھائی
مالک کہیا توں کیوں سدیں جدا اوہ پرت نہ آون
اجے پیار انہاندا رکھیں وڈا تعجب مینوں
جو شئے پاس کسیدے ہووے اوہا ورتی جاوے

سخت مزاج اونہاں ندی آہی کر گئے اوہ بے ترسی
اپنا کم نبھایا انہاں اپنا اساں نبھا ناں
اپنا کیتا لوڑیا اونہاں اسیں بھی اپنا لوڑاں
ایہ گل کہہ کے مالک لگے یوسفؑ عرضگذاری
سنکر بات نمانی مالک کہندا یوسفؑ تائیں
تاں پھر یوسفؑ ہولی ہولی ٹریا مگر پچھراواں
پچھوں پرت ڈٹھا جد بھایاں تیز ہوئے رفتاروں
ٹھہرو ذرا کھلو کر بھائیو عرض میری سن جاؤ
سنکر بھائی اگے نالوں ہوئے تیز زیادہ
ہکدو قدم ترکھے چائے سنگل پیریں اڑیا
ویکھ یہودا صلوٰۃ اللہ بھایاں نوں فرماوے
یوسفؑ مگر اساڈے دوڑے آوے ڈگدا ڈھیندا
رستہ روک یہودے زوری سبھنا نوں کھلوایا
الوداع فرماوے موہوں بھایاں وداع کریندا
جگ جگ جیون دینا آپر میرے ویر پیارے
بابل وصل نصیب تسانوں موج کرو من بھانی
ویلا ویکھ لوئیں تائیں میں تک لواں تساہیں
راضی رہو اساڈے اپر اسیں تساں پر راضی
بھاویں تساں اساڈے تائیں دتیاں لکھ ایذایاں
تسیاں اسانوں بردا کر کے ویچیا باجھ گناہاں
تسیاں اسانوں قید کرایا حالوں کر بدحالی
دلیے کھلا دعائیں یوسفؑ رو رو عاجز تھیوے
ایہو باتاں کردا آہا یوسفؑ نبی ربانا
چھڈ بھایاں نوں پرتیا یوسفؑ تابعدار امر دا
کرن روایت جد یوسف دی حالت ویکھی بھایاں

سانوں جیں حلیمی بخشی اوہا عدالت کرسی
جو کجھ بھانے دلوچہ ہووے اوہ کجھ باہر آناں
کجھ دن اونہاں نال گذارے کویں پریت تروڑاں
جیکر تسیں اجازت بخشو مل آواں ہک واری
مل آبیٹھک سبھنا تائیں اسیں سوڑ پیندے ناہیں
پیریں بیڑیاں ٹرن نہ ہووے کی کجھ حال سناواں
کرے آواز بلاوے یوسفؑ درد محبت پاروں
میں نہیں آوندا نال تساڈے دلوں یقین جماؤ
ویکھ انہاں نوں دوڑن لگا یوسفؑ نبی خدادا
دوہرا ہو کر حضرت یوسفؑ دھرتی اوپر جھڑیا
اے بے ترسو کویں تسانوں ربدا ترس نہ آوے
پچھو ذرا کھلو کر استھیں کی گل سانوں کہندا
اچراں تائیں ملکر یوسفؑ آن سلام سنایا
فی امان حوالے ربدے کھلا دعائیں دیندا
شالہ روز قیامت تائیں وسدے رہن دوارے
خبر نہیں کس دیس اسانوں کھڑسی دانہ پانی
مولا جانے میل اساڈا پھر ہوسی یا ناہیں
بخشیاں اساں تساڈے تائیں جو تقصیراں ماضی
پھر بھی اسیں نہ منداں منگدے حق پیاریاں بھایاں
اسیں تساڈے کارن ہر دم فضل خدادا چاہاں
اسیں نجات تساڈی کارن ربدے پیش حوالے
کل پروار یعقوبؑ نبیدا صحی سلامت جیوے
آن بلایا مالک مگروں جسدے ہتھ وکاناں
وچھڑن لگا رو رو سب نوں گیا سلاماں کردا
درد مصیبت پاروں سہدیاں ہنجوں باہر آیاں

بہت افسوس لگا سبھنانوں آکھن بُرا گمایا ناحق اپنا ویر پیارا بندیوان کرایا
بے بابلدا خوف نہ ہوندا ہرگز جان نہ دیندے جس کس ویلے مُڑدا یوسفؑ بن بھی ہوڑ کھڑ پیندے
بہت آزردہ ہوئے سارے چھم چھم نیر چلاون وقت وہا ناہتھ نہ آوے رو رو کے پچھتاون
توبہ توبہ پکارن مونہوں صبر قرار گوایا اسیں بھلے سب اوگنہارے بخش گناہ خدایا
جو کوئی بندہ عاجز ہوکے توبہ دلوں کریندا بھاویں کتنا ہووے عیبی رب اسنوں بخشیندا

حکایت بشر حافی رحمۃ اللہ تعالے و ذکر فضیلت توبہ

سنو حقیقت توبہ والی جیونکر ذکر کتابی حافی بشر علیہ الرحمۃ رہندا سدا شرابی
پی پی مدہ شراب پیالے کتنی عمر گذاری باراں مٹ شراب دے اسدے رہن ہمیشہ جاری
ہکدن راہ وچہ جاندیاں اسنوں کاغذ نظری آیا اسم الٰہی لکھیا اس تے کر تعظیم اٹھایا
چم کر اکھیاں اُپر دھریا جھاڑ غبار تمامی رو رو آکھے رب میرے دا ہے ایہ اسم گرامی
مشک معطر لا کر اسنوں کپڑا پاک منگایا ادبوں خوب لپیٹیا جلدی گھر دی طرف لیایا
اوپر بلند مکان پاکیزہ رکھیوس آن پیارے ہو گیا عمل پسندی اسدا خالق دی سرکارے
بصری حسن بھی اوس زمانے زندہ ہیسن بھائی نال الہام آکھاندیائیں رب ایہ بات جتائی
کیتا حکم خداوند باری بصری حسن دیتائیں اے بصری فرخ بشر حافی نوں ایہہ خوشخبر سنائیں
نام میرے دی عزت کر کے تدھ بلند ٹکایا اسیں بلند کریساں تینوں بخشاں عالی پایا
کاغذ اسم اساڈے والا دھوڑوں تدھ بچایا اساں غبار گناہوں تیرا دفتر پاک بنایا
تدھ اساڈی عزت کیتی اسیں بھی تیری کرساں دفتر وچہ حبیباں نولے نام تیرا لکھ دھرساں
بشر حافی نوں ایہہ خوشخبری بصری حسن سنائی سنکر اوسے ویلے اس نے چھوڑی ہر بُرائی
ترک شراب کیتا اسدن تھیں چھوڑے سب میخانے مال اسباب لٹایا سارا اندر راہ ربانے
توبہ توبہ کرے تے رووے وچہ درگاہ ربانی آکھے ہے ہے میں عمراں ساری کیتی بے فرمانی
حیف میرے کرتوتاں اُپر فٹ میری بدکاری چنگا عمل نہ کیتا کوئی عیبیں عمر گذاری
میں قربان خداوند پاروں جسدیاں ایہ احساناں مِسّے نوں کر سونا دیوے خالق پاک تواناں
کپڑے پاڑ لیراں کیتے سر وچہ خاک رُلائی کیتا ویس فقیراں والا گل وچہ کفنی پائی
پیروں ننگا پھرے ہمیشہ جتی مول نہ پاندا تاہیں جگ وچہ دھریا لوکاں حافی نام اُہناندا

نہیں تاں پہلے ماپیو اسدا ناواں بشر ٹکایا
حافی لفظ ایہی وچ عربی تینوں آکھ سنائیں
کرن روایت بشر حافی تھیں کسے سوال الایا
لگے کہن کلام اللہ وچ حکم خدا فرمایا
پس میں ربدے بستر اُپر جتی کویں ٹکاواں
جتنی مدت توبہ پچھے اس مقبول لنگھائی
سچی توبہ پاروں اس پر ایسی بخشش ہوئی
منکہ پیر بشر حافی دا گندگی کنوں بھرلوے
ہکدن شخص کسینوں راہ وچ گندگی نظری آئی
کیتا جد دریافت اس نے معلم ہویا حال
توبہ پچھے بشر حافی نے چالی حج گذارے
بعد وفاتوں ڈٹھا کسے خوابے اندر بھائی
بھی حضرت معروف جو کرخی شامل نال سواری
واہ سبحان اللہ جو دلتھیں سچی توبہ کردا
ایسا شان دتا رب اسنوں سچی توبہ پاروں
جو کوئی توبہ کرے گناہوں پاک بنی فرمائے
ہر بیماری کارن اک رب دوا بنائی
توبہ ہے تریاق گناہاں تخم پٹے عیباندا
ہو ٹر منبے توبہ پاروں کافر بھی بخشیون
بس پذیر ہن توبہ والا ہویا ذکر بہتیرا

جاں پھر پیروں ننگا ہویا حافی بشر سدایا
اہل عرب سب بولن حافی پیروں ننگیاں تائیں
یا حضرت بن پیراں اندر جوڑا کدے نہ پایا
اساں زمین تساڈی کارن بستر خاص وچھایا
اس پاروں نہ جوڑا پاواں ادب کنوں شرماواں
پیروں ننگا پھرنے والی عادت توڑ نبھائی
جانوراں تھیں گلیاں اندر وِٹھ نہ کردا کوئی
جسنوں عزت مولا بخشے ہرشے خادم تھیوے
کیتوس دلوں خیال جو شاید حافی رحلت پائی
اوسے ساعت پتا آہا حافی اجل پیالہ
چالی واری نال کفاراں کیتا جنگ پیارے
سبز گھوڑے پر چڑھیا ہویا اُڈدا وچ ہوائی
طرف فلکدی اُڈدے جاون ایڈا فضل خدائی
فضل الاہوں سے برساندا وڈا بیڑا تردا
درجہ خاص ولایت والا بخش ہویا سرکاروں
جیوں کوئی حبیب نہ کیتا اس نے ایسا پاک ہوجاوے
عیباندی بیماری کارن کامل ایہو دوائی
جیونکر دیوا بالیں ہوباں دور اندھیرا جاندا
پت رسولاں تائب ہوکر کیوں مقبول نہ تھیون
لوڑ بیان روانہ ہووے کرواناں دا ڈیرا

کوچ کردن سوداگران بسوئے مصر و فرو افتادن آں ذات بر مزار مادر مہربان

کرن روایت جد یوسف تھیں ہوگئے دیر روانہ
طرف مصر دی اوسیلے کوچ کیتا کرواناں

مالک حضرت یوسفتائیں ڈاچی اُپر چڑھایا
نام ملیح غلام اِک آہا ابن زعزدا بھائی
رکھنی خوب حفاظت اسدی ہو گیا تدھ حوالے
لگ گیا پھر یوسف اُپر پیگئے لمبڑے راہیں
رِکول وسن ویر پیارے جاندے گھت جدایاں
گیا اوہ نازک وقت غماندا یوسف اُپر آیا
جنہاں درختاں کولوں لنگھے یوسفدی اسواری
جنگل باش حیوان تمامی رو کر ہون سلامی
صبروں چپ چپاتا یوسف چارا پیش نہ جاوے
کرن روایت جس رستے سی حضرت یوسف جاندا
قبر مبارک ماں اپنی دی ڈٹھی جدوں نبی نے
ڈیکاں نکل گیاں یوسفدیاں درد نہ جریا جاندا
پیر بدھے ہتھ جکڑے دولویں ٹرن نہ دین زنجیراں
آکھ درود سلام دعائیں فاتحہ خیر الایا
اے مائی سر چا قبر تھیں ویکھ حوالہ میرا
لے مائی اک جھاتی پا کر جے ویکھیں دکھ ساڈا
اے مائی اج تیر بیٹا ایہ جے ہوندی زندگانی
لے مائی جو میرے اُپر کیتے ظلم بھراواں
نال بہانے بابل کولوں مینوں انہاں لیاندا
مار طماچے رستے اندر لال کیتے رخسارے
اوس کھوہوں پھر میر بیتا ہی کڈھیا آن ستھویاں
آگئے پھیر بھرا اوہ سگویں کھوہ وچہ سٹن لگے
بے انصافی ویکھ انہاندی کنب گیا سب ڈیرا
ترس نہ آیا وچھڑیاں لوں دلیسوں دور وگایا
ہتھیں سنگل پیریں سنگل بھورا بدن دوالے

وُجا بگل تیاری والا ڈیرا پٹ چوایا
یوسفدی نگہبانی کارن اسدی ڈیوٹی لائی
لُسن دی اس عادت مندی کہہ گئے ویچنوالے
نال زنجیراں کڑیا ہویا رو رو مارے آہیں
ہکول ڈیرا پٹ ستھویاں گیتیاں لمیاں دھایاں
باہجہ گناہوں قیدی ہویا بنھ تقدیر چلایا
ویکھ مصیبت ہر ہر چیزاں رو رو کردیاں زاری
کس تقصیروں پھڑیا جاندا یوسف دلبر شامی
مولا باہجہ نہ محرم کوئی کسنوں حال سناوے
اوسے رستے اُوپر آہا قبرستان انہاندا
آتش درد پرانے والی جاگ کھلی وچہ سینے
جھڑپیا حضرت ڈاچی اُتوں روندا تے غش کھاندا
ڈگدا ڈھہندا کول قبر دے پہتا حال اسیراں
درد مصیبت جو کجھ بیتا رو رو حال سنایا
کیہڑیاں دکھاں نوں اج پھڑیا عاجز بچڑا تیرا
روز قیامت تائیں جاوے عیش آرام تساڈا
قیدی کر کے کیوں اج مینوں لے جاندے کروانی
دشمن نال نہ کردا کوئی کی میں حال سناواں
دھکیاں نال مریندے آئے پیندا نواں کوہاندا
اوڑک کھوہ وچہ سٹ گئے مینوں کپڑے کل اتارے
کیا کہاں اسپلے جو کجھ نال اساڈے ہویاں
بردہ اپنا کر کے مینوں ویچ گئے پھر سارے
کھوٹے درم اٹھاراں اُتی مل لیوئے میرا
اگی پھیر شکایت کر کے بندیوان کرایا
خبر نہیں ہن کتھے مینوں کھڑن خریدن والے

لئے سفر ٹرے پردیسی دیسوں واگاں چایاں
خبر نہیں ہن قسمت سانوں کس پاسے لے چلی
لے مائی ہن اللہ بیلی آیا وقت جدائی
گور سرہانے بیٹھا یوسف رو رو کردا زاری
اے یوسف فرزند پیارے جا تہن رب حوالے
امر مقدر مڑے نہ ہرگز جھل سریتے آیاں
کعب ابن احبار بتاوے ایہو آوازہ آیا

جگجگ جیون دیسانوالے اساں نصیب جدایاں
مولا جانے کتھوں میری پیگئی تند اولی
انہیں مکانیں مڑ آوندی مینوں آس نہ کائی
قبر کنوں آوازہ آیا قدرت خالقباری
صبروں شکروں ہوسن تینوں فضل خداوندوالے
ملسن بدلے صبر کمایاں جو تکلیفاں پایاں
صبر کریں رب تیر بہتا ئیں دیسی اجر سوایا

وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ اِلَّا بِاللّٰہِ ط

یوسف جدوں شتر تھیں جھڑیا ایسی قدرت ہوئی
کرواناں نوں اس گل سندا پتہ نہ لگا کوئی

دور گئے تاں پہرلوالے اُپر دھیان اُٹھایا
کر آواز ملیح مالک نوں شور کہ کارا کردا
مالک اُٹھ کھلا رشتابی حکم دتا کارواناں
پھیرن نظر چواہیں طرفیں بھال کرن سب جائیں
جدوں ملیح قبر ول آیا ڈٹھوس یوسف روندا
کہیوس تیرے ویچن والیاں بیشک سچ الایا
معلم ہو گئی خوبی تیری عمل تیر بدی راہیں
حضرت یوسف رو کر اگوں کہیا اسنوں بھائی
قبر مائی دی ڈٹھی راہ وچہ دردوں جگر اپھڑیا
ہن لگا قبر ویتا ئیں ہو گئی میں تھیں دیری
سنکر نرم جواب یوسف دا ترس نہ اسنوں آیا
غش کھا جھڑیا نبی اللہ دا ہوش نہ رہی تکانے
واہ سبحان اللہ رب جدتک آپ نہ کرم کماوے
بولن دی کجھ واہ نہ اوتھے اوہ مرضی دا سائیں
امروں جگہ مُکھے اوہ مڑ مڑ زخم ہووے جس جائی
تن تن درد سمانے اگے روندا نبی الٰہی

ڈاچی اُپر اسد بتا ئیں یوسف نظر نہ آیا
اُٹھ کھلا رونس گیو نے اوہ کنعانی بردا
دوڑو بھجو ڈھونڈ لیاؤ میرا مال خڑا نہ
قبر سرہانے روندا یوسف بیٹھا اچا نکائیں
روندا یا پھیر رواون لگا اُلٹا کاوڑ ہوندا
پہلے دن ہی لسکر اپنا تدھ وساہ ونجایا
ایہو جیہا لسا کل آہیں ویچ گئے اوہ تاہیں
مولا جانے نسن کاسن میری نیت نہ کائی
بیہوشی وچہ روندا روندا میں اسجائی جھڑیا
نہیں تاں نسن بھجن کارن کیا سی طاقت میری
مار طماچہ یوسف تائیں دھرتی اُپر وگایا
بے پرواہی ویکھ ربیدی چوداں طبق ڈولانے
لکھ مصیبت سرتے آوے کون انکار لیاوے
دکھاں اُپر دکھ زیادہ پہنچن دکھیاں تائیں
تھاؤں ڈگی نوں ہر کوئی ڈھائے سچ کہاوت آئی
اُپروں ہور طماچے وسن ربدی بے پرواہی

اگلے وخت نہ نکلے اجے پے گیا ہور کشالا
اوہ رخسار شگوفہ جنت نازک حجابیں پلیا
کرن روایت نقرہ کاروں جس طمانچہ لایا
پہنچ گیا صبر یتیم یوسف دا پکڑیا قہر خدائی
سچ آکھن مسکیناں اُپر ظلم نہ ہرگز کریئے
جس مسکین رنجانیاں کوئی پاک نبیؐ فرمایا
راوی کرے بیان روایت خبر حدیثوں دیندا
رب فرماوے عاجز بندے بہت پیارے سانوں
بس میاں جو مسکیناں تے ناحق ظلم کماوے
سنو حقیقت حضرت یوسفؑ جاں کجھ سرت سنبھالی
یارب حال میرا تدھ روشن جیویں میں اک اکیلا
توں جانے خود حالت میری میرا ہور نہ کوئی
حرمت ابراہیمؑ پیغمبر کر توں کرم کریما
بھی حرمت یعقوبؑ نبی دی جو ہے مرسل تیرا
میں بیدوسا تے بے دلیسا ناحق پیا مریندا
تیرے باجھ نہ چارا کوئی کتول کوک سناواں
توں ارحم توں اکرم یارب رحم تیرے بھاوے
اینویں حضرت یوسفؑ آہا کر دا اجے دعائیں
ماریا پر جبریلؑ فرشتے دھرتی پٹ وگائی
دھندوکار غبار تمامی رات پئی جگ سارے
شور پیا کرواناں اندر کھلے آواز کریندے
اُڈ گیاں سب رخت متاعیں مال اسباب تمہاندے
توڑ مہاراں وحشی نسن لوریاں دھرتی پیاں
کاڑو کاڑ وسن سر پتھر پھنڈ چڑھی اسمانوں
سخت گڑا جد اپروں ڈھے سر دا ناس کریندا

کون دسے وچ بابل تائیں دیکھ پتر دا حالا
صدقے جاواں یوسفؑ اُس پر کویں طمانچہ جھلیا
غیرت ربدی اوسیوں لے اُسدا ہتھ سکایا
موڈھیاں تیکن بانہہ اسدی لوچہ طاقت رہی کائی
دکھیا نتوں نہ دکھ پہنچایئے غیرت ربدی لیں ٹکوریئے
اتنا بُرا اسانوں لگ دا کعبہ جویں گرایا
مسکیناں ندی کوک خداوند جھب منظور کریندا
اسیتھیں بعد پیارے جیہڑے کرن پیار تنہاں نوں
غیرت رکھیں دور نہ اسیتھیں بیشک بدلہ پاوے
سر سجدے لوچہ سٹ کر رُنا پیش خداوند والی
پہنچ میری فریاد شتابی ہن پہنچن دا ویلا
فضلوں بخش خدایا مینوں جو بھل میں تھیں ہوئی
حرمت جد اسحاقؑ میریدی کر تیں رحم رحیما
معلم تینوں اس گل اندر دوس نہیں کجھ میرا
جیتوں راضی اس گل اندر تاں کجھ عذر نہ تھیندا
جیکر توں بھی کریں نہ بخشش پھر کیہڑے در جاواں
بخش پناہ انہاں لئے ظلموں دیہ مینوں چھٹکا لے
بدل سخت ڈراؤنا لا بھیج دتا رب سائیں
قہر الٰہی نازل ہویا سخت اندھیری آئی
جڑھاں سمیت درختاں تائیں جھکھڑ پٹ پٹ مارے
دسنوں رہ گئے ہکدوجے نوں ٹکراں پھرن مریندے
اٹھ کدائیں آپ کدائیں پھرن گھبا کے کھاندے
کیا مالک کیا نوکر سب نوں تتریاں بھل گیاں
کڑک سناوے رعد فرشتہ جھلو مرے کار والوں
بجلی کڑک ڈراوے جھکھڑ تلی نہ لگن دیندا

یوسفؑ امن امان عذابوں کجھ ایذا نہ پایا
بھیج دتے سن رب فرشتے یوسفدے رکھوالے
ہور سوال ایتھے اک سانوں نظر کتابوں آیا
ہک طماچہ مارن بدلے پکڑے کل ستھوئی
آکھ جواب روایت جیونکر لدھی نقرہ کاروں
یوسفؑ نال محبت اسدی ہردم رحم لگاندا
جاں پھر یوسفؑ وکن لگا اسدی مرضی ناہی
ہویا لحاظ یہودا والا قادر جل جلالوں
عارف آکھن ایہو نکتہ قلب صفائی والا
وحدت شمع جگا کر جس نے دلنوں روشن کیتا
شرک فساد نفاقاں جسدا دلدا خانہ ملیا
اگلیاں امتاں اندر آکھن ہکسکوئی عیب کماندا
امت نبی محمدؐ کارن خاص رعایت ہوئی
ہور روایت ہک ہک پاروں بہت بندے بخشیون
شرم یہودیوں سب بھایاتوں جیونکر رب بچایا

حکم ربے تھیں پہلوں اسنوں ملکاں گود اٹھایا
تاں دتے رب اسدے اُتے تنبو قدرت والے
جویں معین الدین مفسر وچہ تفسیر لیایا
یوسفدیاں بھراواں تائیں کیونکر پکڑ نہ ہوئی
سبھناں اُپر معافی ہوئی ہک یہودا پاروں
جسدم یوسف کھوہ وچہ آہا رہیا یہودا جاندا
ہر منزل وچہ یوسفؑ کارن اس رعایت چاہی
کل اولاد یعقوب نبیدی بچی رہی وبالوں
کل اعضا، خلاصی پاون جسدا قلب اوجالا
لوں لوں دے وچہ چانن ہویا بخشش پیالہ پیتا
وانگ ملیح غلام سوداگر سبھنانوں لے گلیا
عاد ثموداں وانگن سب دا تختہ رب اٹھاندا
جو کرسی سو بدلہ بھرسی ہور نہ مجرم کوئی
نیکاں پچھے او گنہارے جنت داخل تھیون
روز قیامت اینویں ہوسی جیویں سعدیؒ فرمایا

۱ے عالم سے مراد وہ عالم ہے جو احکام الٰہی میں پورا ہو اپنی تمام عمر میں تا مرگ ایک صغیرہ گناہ بھی اسکے ذمہ نہ ہوا گر عمداً ایک دفعہ کسی مومن کی شکایت

شنیدم کہ در روز امید و بیم
بداں را بہ نیکاں بہ بخشد کریم

۲ وغیرہ کرے تو کبھی شفیع نہیں ہوگا۔ یعنی ہر صفت موصوف ہو ورنہ عالم تو ہزارہا ہیں اور ہوتے رہیں گے *

سُنیاں میں جو روز قیامت ہر کوئی بدلہ پاوے
جد دوزخ وچہ داخل ہوسن مومن او گنہارے
طرف بہشتاں جاندا دِسے عالم[۱] ہک ربانی
یا حضرت میں اک دن تیری خدمت کیتی آہی
عالم ہے سوال نہ ہوندا ہیبت خوف الٰہوں
بخشش دِتا میں دوست تیرا خدمت تیری پاروں
عالم آکھے کیونکر کڈھاں اٹکل حسب سکھاوے
تاں اوہ عالم شملہ اپنا دوزخ دے وچہ ڈالے

نیکاں پاروں بُریاں اُتے رب بخشش فرماوے
تے جنت طرف چلائے جاسن نیک خدا دے پیارے
دوزخ تھیں ہک مومن اسنوں کرسی عرض زبانی
کرو سوال اساڈے کارن پیش جناب الٰہی
دیکھ آزردہ عالم تائیں حکم ہووے درگاہوں
کڈھ لہو اس عاجز تائیں امر ہووے سرکاروں
پگڑی دا لڑ ہیٹھ وگا ہو پھڑ کر باہر آوے
وہ سو مومن چمڑن اسنوں سبھناں پکڑ نکالے

کارن اکس وگا یا شملہ کتنے باہر آئے
ڈھ چلسی جد جنت دیول عالم اوہ ربا ناں
میں بھی ہکدن نال محبت زیارت کیتی تیری
سُنکر عالم خوف الٰہوں وہشت ہیبت کھاوے
اولنویں پھیر وگاوے شملہ دہ سو پکڑ کڑھیسی
ڈھ چلے تاں ہور پکارے نگروں تیرچی واری
ہسکدا رہیا ہمیش تسانوں دینی الفت یاروں
جد اوہ عرض کرے تاں عالم چُپ آزردہ تھیوے
موول نہ ہو آزردہ پیارے حکم کرے رب سائیں
دہ سے مومن پھر بخشیوں رحمت فضل غفاروں
مَنْ اَحَبَّ قَوْمًا فَهُوَ مِنْهُمْ نبیؐ بتاوے
جسنوں حب رسول اللہ دی دنیا اندر آہی
بس پئی سیرا شوق رسولاں وچ بہشت پوچاندا
جد اوہ حال ڈٹھا کارواناں ڈِتی غضب وکھالی
نفسو نفسی پیگئی سب نوں ہوش حواس بُھلایا
کرن ملامت ہکدوجے نوں رووے قافلہ سارا
پیا وبال اساڈے آپر جسدی شامت یاروں
ڈھاہیں مار رُنا اوہ ظالم جس نے ظلم کمایا
ایہ گل سُن سوداگر مالک غصے نال الاندا
تُدھ اکلیاں عیب کمایا بکڑے کل ستھوئی
جا جلدی لگ قدمیں اسدی کر کجھ منت زاری
تاں اوہ عاجز روندا روندا کول یوسف دے آیا
بخشش معافی بخشش معافی حاضر ہے منہ میرا
جد اس قدم نبیؑ دے پکڑے عجز نیاز وکھایا
جد کوئی عاصی عاجز ہو کے نبیاں دے در آوے

سب نوں اساں بہشتی کیتا حکم خدا فرماوے
کر آواز بلاوے نگروں ہور غریب نماناں
نام خدا دے پکڑ دواج دن کرو سفارش میری
رب فرماوے تیر پیاروں ایہ بھی بخشیا جاوے
فضل کرم تھیں اللہ سائیں سبھنا نوں بخشیسی
میں بھی شوق تساڈی خاطر رکھیا عمراں ساری
ایپر میل نصیب نہ ہویا خالق دی سرکاروں
اگے بہت چھڑائے کیونکر پھیر سوال گجیوے
کڈھ شتابی دوزخ وچوں لیجاہ دوست تائیں
کئی ہزاراں عاصی چھٹن اس ہک عالم یاروں
جو کوئی حب کسیدی رکھے نال اسیدے جاوے
نال نبیدے جنت جاسی وچ حدیث گواہی
خبر لیو چل کارواناں دی کی کجھ حال تنہاندا
ہوگئی قطع تمامیاں تائیں آس حیاتی والی
جیوں تھر تھل قیامت والا اوپر تنہاندے آیا
دسو یارو جبلے کولوں ظلم ہویا کوئی بھارا
تائب ہو کر بخشش منگو خالقدی سرکاروں
میں ناکارے یوسفؑ تائیں اک طماچہ لایا
اے کم بختا تدھ اساکھے ایہ طوفان لیاندا
آپ ہلاک ہویوں تے سانوں نال ہلاک کیتوئی
منگ معافی راضی ہووے فضل کرے رب باری
میں بھلا ہو راضی یوسفؑ قدماں نوں ہتھ لایا
مار طماچے میر تائیں جے چاہے دل تیرا
واہ سبحان اللہ یوسف نوں رحم دلیوچ آیا
شرم لحاظ رسولاں یاروں بیشک بخشش پاوے

ذات رحیم رسولاں نبیاں ہر تے رحم کریندے
مُنہ اپنا جد حضرت اگے دھریا اوس وچارے
جاہ بھائی میں تیریکولوں بدلہ لواں نہ کوئی
نفس تُہجے تکلیف پوچاون عیب اسالوں بھارا
دلوں نجالوں راضی ہو کر نبی دُعا فرمائی
دولویں ہتھ اٹھا کر حضرت رو رو کردا زاری
جیکر ہور گھڑی بک اینویں تدھ ایہ قہر وسایا
ہوئی دعا قبول یوسفدی فضل کیتا رب سائیں
تاں کجھ جند پئی کرداناں امن آسائش پائی
سختی نرمی ویکھ یوسفدا معلم قدر ہویونے
تاں یوسفدا جاتا سبھناں ادبوں شان گرامی
وانگ مریداں حاضر ہوئے چھوٹے وڈے سارے
کل زنجیر جو ہتھیں پیریں بیڑیاں تے ہتھکڑیاں
جنہاں ہتھاں نوچہ ابن زغر نے سخت سنگل مروائے
پیراں وچہ پاپوش طلائی سر تے زری عمامہ
ٹُک گیا سی بازو جسدا حاضر خدمت آیا
کیتی نبیؑ دعا اس کارن پھر ہویا ہتھ تازہ
ویکھ کرامت مالک تاجر دونی فرحت پائی
وانگ رئیساں یوسفؑ تائیں پیش سوار بنایا
چیزاں وست سمہال تمامی جلدی آکھ قطارے
ادبوں پیش نبی یوسف دے پیش نہ چلدا کوئی
مالک جس خریدیا یوسف اتنا ادب کریندا
واہ سبحان اللہ رب مالک جاں کٹن تے آوے

جو کوئی تابع ہو کر آوے اسنوں نہیں دھکیندے
بہت حلیمی نرمی کر کے آکھیا یوسفؑ پیارے
کیتا اساں معاف تمامی جو گستاخی ہوئی
رب بخشیسی تینوں مینوں جو ہے بخشنہارا
یا رب غضب تیریلے ہتھوں خلقت عاجز آئی
میری خاطر مار نہ یا رب اپنی خلق بیچاری
مرجاسن کروان بیچارے بخش پناہ خدایا
ابر انہیر طوفان گڑے دا ہو گیا چھائیں مائیں
جوہر ہنر دکھائے باہجوں مول نہ مندا کائی
گوڈریاں وچہ چھپیا ہویا سُچا لعل لدھونے
مالک سُنے تمامی ڈیرا ہویا آن سلامی
زینت ناک پوشاک لوائی کمبل گلوں آتارے
دِتا مالک حکم غلاماں لاہ شتابی کھڑیاں
اُنہاں ہتھاں نوچہ یوسف تائیں مالک کنگن پائے
تازی پھڑ لیا ندا حاضر پا کر زین لگاماں
کرو دعائیں عاجز کارن مالک نے فرمایا
رب تبارک بخشی اسنوں قوت بے اندازہ
خدمت اندر حاضر رہندا ہر ویلے ہر جائی
سب تھیں اگے چلن والا رب سردار بنایا
ہو آسودہ نال خوشی دے ٹرپئے اوتھوں سارے
وانگ غلاماں پچھے پچھے چلن کل ستھوئی
تابعداراں وانگوں پچھے آوے دھوڑ چھپیندا
قیدوں کڈھ اسیراں تائیں چا سردار بناوے

قدرت ویکھ رب دی یوسفؑ دم دم شکر گذارے
بابل یاد پوے جس ویلے صبروں حمد پکارے

حالات حضرت یوسف علیہ السلام در راہ

کرن روایت رستے اندر شہر وڈا اک آیا
جا کر وان تھے اسجائی مخمل بھار اُتارے
ویکھن شکل عجائب نوری جھڑ جھڑ لوکن اتھائیں
دس چناں کس کاریگر نے تیری شکل بنائی
آدم زاد کوئی تدھ ورگا ویکھن وچ نہ آیا
سرجنہار خداوند میرا یوسف کہیا انہانوں
اوسے دی سب استاکاری جس اسمان کھلہائے
اوہ سچا معبود و مقدس اوسے نوں ہے پاکی
سب تھیں اعلیٰ وڈا مصور واحد پاک یگانہ
میرے ورگے نقش کرندی قدرت خاص اوسینوں
صورت گر اپنے دی یوسف کر تعریف سُنائی
بُت پرستی چھوڑی سبھناں ٹھاکر بھن گوائے
لگے کرن عبادت ربدی منیاں خالق باری
اوتھوں پھیر ٹرے کروانی کر کے کوچ اگاہاں
اک دوجے تھیں حُسن یوسف دی خبر انہاں جد پائی
خال خیال جمال یوسف دے ویکھ خیال دوڑاون
ایہ معبود اساڈا برحق خالق مالک سائیں
سبھناں آکھیا آہو بیشک ہے ایہ رب سچا واں
جوڑ صلاح مصور تائیں یوسف پاس بٹھایا
جلدی جلدی اسدے کولوں صورت نقل کرائی
یوسفنوں رب جاتا انہاں صورت رہے پوجیندے
واہ سبحان اللہ نہ ہووے قسمت نیک جنہاندی
ہکناں ویکھ جمال یوسف دا اگلے کفر ونجائے
بُت پرست رہن سب اوتھے رب رسول بھلایا
حُسن جمال یوسف دا تک کے عقل کنیاں نوں دے مارے
اوڑک لوکاں پچھناں کیتا حضرت یوسف تائیں
تیریاں نقشاں موزوناں تے کس نے قلم وگائی
کون بناون والا تیرا تینوں جس اوپایا
قدرت تھیں جس پیدا کیتا مینوں اتے تسانوں
قدرت تھیں جس روشن کیتے سورج چن ستارے
اُسدی پوجا کرن ہمیشہ نوری ناری خاکی
اُسدا ہور شریک نہ کوئی اندر دوہاں جہاناں
سجدہ اتے عبادت جس بن ناہیں ہور کسیںنوں
سب کفاراں اوسیویلے ترت ہدایت پائی
کلمہ آکھ خلیل نبیؑ دا دلوں یقین لیائے
ذکر مبارک الا اللہ دا گھر گھر ہویا جاری
شہر اگوں بلسان آیو نے پنڈ وڈا گراہاں
بھج بھج آون ویکھن کارن ہو گئی جمع لوکائی
آدم روپ ڈٹھا کر مولا آیا ذات ویکھاون
مولا باہجھوں ہور کسے دی صورت ایسی ناہیں
پوجا اسدی کرنے کارن ہک تصویر بناواں
ہکھ تصویر اساڈے گھر وچ آپ خداوند آیا
دہ سے سالاں رہے پوجیندے اس صورتنوں بھائی
سال ہزار برابر اسنوں سجدہ رہے کریندے
باہجھ نصیب زیارت نبیاں کجھ نہیں اخر پوچھاندی
ہکناں کر کر سجدے اُلٹے ہور شرک گل پائے

ہکناں رہبر جان یوسفنوں جنت لئے ٹکانے
صحبت نبیاں ولیاں دی تھیں دو چیزاں ہتھ آون
ایسے کارن نبی محمدؐ تاکیداں فرمایاں
ایسی صفت نہ کرنی میری پاک نبیؐ فرمایا
حدوں ودھ کے بن مریمؑ دا ادب کیتا عیسایاں
صفت رسولاں ادب رسولاں اتنا بیشک کریئے
ادب رسولاں شان مطابق جیونکر شان اُنہاندا
ہوش کریں اس منزل اندر بچیں غیر خیالوں
بس میاں جو نبیاں ولیاں کرے نہ تابعداری
سنو حقیقت جد سوداگر چھوڑ چلے اوہ جائیں
اس جاگہ دے لوک تمامی ڈبے وچ گمراہی
گھر گھر وچ ہوئی مشہوری ہر کوئی ویکھن آیا
سنو جوانوں آکھ سناواں میں اک بات تسانوں
صورت میری ویکھ تسانے عقل قیاس گوایا
کرو قیاس خدا نوں پوجو چھوڑو شرک بلایاں
سنکر حکم نبی دا سبھناں کلمہ ترت الایا
واہ سبحان اللہ اس کم وچ کیا کیا حکمت آہی
جیکر یوسفؑ بابل کولوں جدا نہ کیتا جاندا
اوتھوں ٹر کے شہر قدس وچ آئے پھیر ستھوئی
اجے دے یوسفؑ پہنچیا اوتھے نہ کوئی سنگی آیا
سفنے اندر اسدیتا ئیں ہو گیا حکم جنابی
نال تواضع کرنی اسدی خدمت خاطر ساری
اُٹھ کر جلدی اوس ویلے شہروں باہر آیا
ویکھ امیر انہاندے کولوں معلم کیتا حالہ
کہن لگے کروان تمامی کیوں توں تکھیں مردا
ہکناں اسنوں رب بنا کے دوزخ دیول وہانے
عاقل تابعداری پکڑن احمق شرک کماون
جیوں مشکوٰۃ وغیرہ اندر بہت حدیثاں آیاں
جویں نصاریاں عیسےٰؑ تائیں ربدا پت بنایا
بخشش کولوں رہے دورا ڈے کر کے شرک کمایاں
بخشنے وچ خدا وند راضی باہر قدم نہ دھریئے
ادب رسولاں جانے جو کوئی تابعدار تنہاندا
ہتکہ قرب ڈھونڈھیندا اُلٹا جاوے اگلے حالوں
لکھ ادب ایہ کرے اکٹھے پاوے انت خواری
بابل شہر آیوے اگوں اُترے ونج اوتھائیں
بت پوجاون کفر کماون سخت بیدینی آہی
جاں سب شہر اکٹھا ہویا تاں یوسفؑ فرمایا
کرو دھیان خدا ول جس نے پیدا کیتا سانوں
جس ایہ صورت بخشی مینوں اسدا فکر نہ آیا
چنگ چنگیریاں میرے نالوں شکلاں جس بنایاں
پکڑیا دین خلیل اللہ دا دل دا کفر ونجایا
جھٹ ہدایت وطنوں کڈھیا یوسفؑ پاک الٰہی
بابل دیاں کفاراں تائیں کون اسلام سکھاندا
واہ سبحان اللہ کیا اوتھے قدرت ظاہر ہوئی
شہر قدس دے حاکم تائیں پہلوں رب جتایا
شاہ تیرا اج آون ہارا جا کر مل شتابی
سنکر حکم امیر قدس دی کھل گئی نیند پیاری
فجر ہوئی تاں یوسفؑ والا ڈیرا رب لیایا
کہو جوانو کون تسانوں چ صاحب ڈیر لیایا
بنے سردار اساڈے اندر مالک تپت زغر دا

سُن ایہ بات امیر قدس نے دلوچ سوچ گزاری
اگے کدے نہ اسدے کارن خواب بشارت ہوئی
ایہو دلیلاں کردا آہا شہر قدس دا والی
سوہنی صورت سوہنی سیرت سوہنی بنتر ساری
شکل نورانی تے لاثانی وانگ بدر پیشانی
کرے قیاس امیر دلیوچ استھیں چل کچھیوے
تاں پھر حضرت یوسفؑ اگے عرض امیر گذاری
حضرت یوسفؑ نے فرمایا میں اوہ حاکم بھائی
سنکر شاہ تعجب پاروں ہویا ویکھ سوالی
یوسفؑ کہیا جسنے تینوں میرا حال جتایا
ہویا یقین امیر قدس نوں حکم بجا لیایا
حکم کرو کوئی میرے تائیں خدمت کجھ فرماؤ
جھوٹھے بُت نہ پوجن لائق سب تھیں آپ نکارے
کرو عبادت رب سچیدی پوجا لائق سوئی
سُنکر شاہ کہیا میں بیشک حکم مناں ایہ تیرا
لیچلو تشریف مبارک نال میرے بتخانے
جیکر بتاں تیرے اگے اوہلوں سیس نوایا
حضرتؑ کہیا چل بتخانے نال تیرے میں جاواں
راوی کہندا بتخانے وچ قدم نبیؑ جد دھریا
شاہ حیران تعجب ہویا رتبہ ویکھ نبیؑ دا
دلوں بجالوں منیاں اکو واحد رب سچاواں
ابر ہدایت گھیریا سب نوں تخت کھلے ہر ہر دے
شہر قدس سب مومن ہویا کافر رہیا نہ کوئی
استھیں پچھے یوسفؑ اگے شاہ نے عرض گذاری
سُنکر عرض پیغمبر ربدے دعوت تس قبولی

مالک ابن زعر اس براہوں لنگھیا کتنی واری
ہُن کیوں امر تواضع ہویا ہور ہووے مت کوئی
اچن چیتی مہتر یوسفؑ دتی آن دکھالی
سوہنی چڑ تل ویکھ یوسف دی لگیوسن بہت پیاری
مثل غلاماں اسدے اگے جاپن سب کروانی
وانگ امیراں حلیہ اسدا معلم حال کچھیوے
کون تسیں کی نام تساڈا کہو حقیقت ساری
جسدی خبر خداوند تینوں سُفنے وچ جتائی
کس نے دسی تیر بتائیں حالت سُفنے والی
اس نے خواب تیریدا مینوں معلم حال کرایا
پکڑ رکاباں آکھن لگا جیوں آیا جیوں آیا
یوسفؑ کہیا ربنوں پوجو بُتاں مگر نہ جاؤ
پوجا کرن انہاں دی جیہڑے دوزخ دے ونجارے
ایہو حکم اساڈا اکو ہور نہ خدمت کوئی
ایپر کرو معاف بےادبی عرض سُنو ہک میرا
جتھے رہندے بُت اساڈے چلو اُت مکانے
سُنے رعیت حکم قبولاں جویں تساں فرمایا
رب اپنے دی قدرت تینوں ظاہر اج دکھاواں
ربنوں کر بُتاں یوسفؑ اگے اوہلوں سجدہ کریا
ٹکڑے کیتے بُت تمامی سُٹیا شرک عقیدہ
وحدت کلمہ لبول سنایا کل وزیر امراواں
وسیا بدل رحمت والا دھوتے داغ کفر دے
دین متین خلیل اللہ دی گھر گھر رونق ہوئی
کرو قبول ضیافت میری یا محبوب غفاری
رد سوال نہ کیتا اُسدا جویں طریق رسولی

لے چلیا جد گھر اپنے ول شاہ یوسفؑ تائیں — عجب نظارا نظری آیا قدرت خالق سائیں
گیا ویکھے ہک لشکر بھارا عجب سوار ہزاراں — لگے یوسف دے آون سارے کر کے صفاں قطاراں
ویکھ حیران ہویا شاہ فوجاں اودلوں عرض سنائی — یا حضرت اس فوج تیری نے میری ہوش بھلائی
گل ڈیرے دی خدمت مینوں مشکل نظری آوے — نہیں امید جو گھر میرے وچ اتنی فوج سماوے
اتنی خلقت نال تساڈے یا محبوب ربانا — نہیں میسر ہوندا ایتھیں اس لشکر دا کھانا
حضرتؑ کہیا اسد بنیا ایں فکر نہ کر لتوں رائی — ایہ سب نوری ملک انہاں نوں طلب طعام نہ کائی
ذکر عبادت اللہ والا سدا غذا انہاں دی — ایہ سب فوج فرشتیاں والی نہ پیندی نہ کھاندی
صرف حفاظت میری کارن بھیجے اللہ سائیں — تیرے میرے باجھ کسے نوں ہرگز دسدے ناہیں
سُن ایہ بات امیر قدس نے دلوں تسلی پائی — سُن کرواناں حضرتؑ تائیں لیگیا اپنی جائی
جلد تیار کرایا کھاناں جو کجھ ایتھیں سریا — پہلوں ہک رکاب لیاندا حضرتؑ اگے دھریا
پڑھ بسم اللہ اول لقمہ حضرت نے منہ پایا — پھیر تمام ستھویاں تائیں اپنے پاس بلایا
سب نوں کھانا دتا ایتھیں یوسفؑ نبی خدائی — رج گئے کروان تمامی قدرت رب وکھائی
حاضر مجلس ڈیرا سارا رج گیا ہک رکابوں — اجے رکاب نہ خالی ہویا برکت فضل جنابوں
واہ سبحان اللہ یوسف دے کیا رب شان وکھالے — ایتھیں معجزے وَدھ پئے آ نبی محمدؐ والے

معجزہ حضرت محمدؐ رسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم

حضرت جابرؓ جو انصاری اصحابی سرورؐ دا — ہکدن پاک رسول اللہ دی اوہ ضیافت کردا
لیکر نال نبیؐ صاحب نوں گھر اپنے ول آیا — دُھن اوہ کوٹھا جس وچ حضرتؐ قدم مبارک پایا
پاک نبیؐ جد کھاون بیٹھے ہانڈی پاس منگائی — دو انگشتاں لا کر ایتھیں چکھیا نبیؐ خدائی
پھر اس ہانڈی وچوں حضرتؐ کل اصحاب کھوائے — رج گئے سب کھاون والے راوی خبر سنائے
چار ہزار تے ترن سو بندے کھادا ایتھیں کھانا — اُجے طعام نہ گھٹیا اسدا دُھن رسولؐ ربانا
گنج رسولیؐ کیونکر مکے مدد جنہوں سرکاروں — تھوڑی چیز ودھاوے اللہ برکت نبیاں یاروں
اینویں جس پر روز قیامت سر قدم متھ ٹکاون — تابعدار محمدؐ والے عمل ترقی پاون
معجز پاک رسولاںؐ والے انت شمار نہ کوئی — اگے حقیقت یوسف والی جویں روایت ہوئی
راوی کہندا جد یوسف دی برکت رب دکھالی — کہن لگا کرواناں تائیں شہر قدس دا والی

سُنو سنتھولو حضرت یوسفؑ ربدا خاص پیارا
سنکر بات امیر قدرس دی بول اُٹھے کروانی
اسیں نہ اسدے نوکر نہ ایہ ہے ساڈا سرکردا
کہیا امیر جے حضرت یوسفؑ ہے مالک دا باندا
جانتک مالک بردے نالوں ودھ نہ شان وکھاوے
سُنکر چُپ ہوئے کروانی مالک بول نہ سکدا
ہو گئے بند جوابوں سارے تا پھر شاہ فرمایا
اصلی حالت یوسفوالی شاہ نوں معلم ہوئی
جیو نکر شاہ نظارا پایا جیکر مالک پاندا
ایہ امر مقدر باہجوں ملے نہ نعمت عالی
تسیں تمامی بردے اسدے ایہہ سردار تمہارا
مالک پاس وکانا ہویا ایہ بردا کنعانی
اصل پُچھو تا ابن زعزدا آپ ایہی ہے بردا
تا مالک کوئی کرامت اپنی کیوں ناہیں وکھلاندا
تاں تک مالک بردا اسدا صاحب کہیا نہ جاوے
غوطیاں وچہ ہویا متحیر شرموں اتاں نہ تکدا
اے کروانوں قدر یوسفدا انساں نہ ہرگز پایا
قدر یوسفدا مالک تائیں باطن خبر نہ کوئی
ہو قربانی یوسفؑ اگے باہجوں مُل وکاندا
باہجہ نصیباں آب حیاتوں گیا سکندر خالی

ارادہ جنگ کردن شاہ با مالک

کرن روایت جد مالک نوں کوئی جواب نہ آیا
پئگئی خبر امیر قدرس نوں لد چلے کروانی
پہن لوو ہتھیار تمامی جلدی کرو چڑھائی
بہت چنگا جے نال صلح دے یوسفؑ دیہن اساں نوں
سنکر حکم کیتو نے دھاوا جنگی فوجاں چڑھیاں
مگر پئے کرواناں سارے شاہ نے لشکر ڈھویا
باطن حسن یوسفؑ تھیں ربنے کھولیا گھنڈ نورانی
مست الستہوئے جتوالے یوسفدے چمکاروں
امن امان جدوں کروانی گھر جا پڑے بھائی
واہ سبحان اللہ رب جسدا آپ ہووے رکھوالا
جسدا رب ایمان سلامت رکھنا ہووے بھائی
لکھ زنانہ شراب تماشے ہوندے رہن دوالے
رب فرماوے بندے میرے خالص صدق جنہاندا
لد لئے اسباب تمامی ڈیرا کوچ کرایا
سدا امیر وزیر تمامی کیتا حکم زبانی
جا کر سب کرواناں تائیں پکڑ لیاوو بھائی
نہیں تاں مارو بنھ لیا ہو کر ہو قید تنہاں نوں
باراں ہزار اسوار بہادر تیغاں ہتھیں پھڑیاں
جاں اوہ لشکر نیڑے آیا عجب تماشہ ہویا
دیکھدیاں یکبار زمیں تے جھڑ پئی فوج شہانی
ترے دن ڈگے رہے زمیں تے سخت بیہوشی ماروں
تدوں خمار اُنہاندا لتھا ہوش ٹکانے آئی
لکھ فوجاں وچہ اسد بنائیں کوئی نہ پکڑن والا
ایسے طور خدا وندا استھیں ٹالے ہر تبر یائی
میٹ اکھیں لنگھ جاون اوتھوں نیک نصیباں والے
جد بیہودہ باتاں کولوں ہووے گذر تنہاندا

وانگ بزرگاں لنگھن اوتھوں نیویں نظر رکھیندے
مجرے ناچ اکھاڑے بھاویں سو سو رنگ وکھاون
ایہ برے نصیب جنہاں دے قسمت ہوئی اوّلی

راگ تماشے غیر شرع ول نہیں دھیان کریندے
کنڈ ولاون جب لنگھ جاون جھاتی ہرگز پاون
سارا شہر ولا کے جاون کنجراں والی گلی

مناجات مصنف بہ درگاہِ قاضی الحاجات

یارب بخش ہدایت فضلوں ہر مومن دے تائیں
مینوں بھی سن جلیاں خویشاں یار اشناواں بھایاں
فوج عیباں دی چار چوفیروں آ کر گھیرا پایا
آپ حفاظت کریں اساڈی توہیں حافظ ہر دا
جیکر تیرا فضل خدایا کرے نہ مدد یاری
آپے تدھ ایمان اسانوں بخشیا یارب سائیں
فضل تیرا درکار الٰہی ہر منزل ہر جائی

گل گناہاں عیباں کولوں کر کے کرم بچائیں
بخش پناہ گناہاں کولوں دور کریں برائیاں
یوسف تے کرواناں وانگوں دئیں پناہ خدایا
دوہاں جہاناں اندر سانوں تکیہ تیرے در دا
کجھ نہیں بن داساڈے کولوں بیٹھے ہمت ہاری
آپے کریں حفاظت اسدی آپے توڑ چڑھائیں
باجھوں فضل تیرے یارب ہور نہ حاجت کائی

ہور کسے دی اوٹ نہ مینوں اندر دوہاں جہاناں
دو جگ وچہ چنگیر بندے دا آپ کریں خصماناں

کرن روایت شہر قدس تھیں جے جدوں کروانی
اس جاگہ دے لوک تمامی سندر شکل کمالاں
کرے دلیلاں دل اپنے وچہ یوسفؑ نبی رباناں
جیونکر شہر قدس دا لشکر ہویا مست تمامی
یوسف حسن جمال اپنے دا دلوچہ کیتا ماناں
غیرت ربدی پاروں اسدن ایسی قدرت ہوئی
سبھ اپنے حسن جمالوں مست پیالہ پیتا
بے پرواہ دسن سب بندے سن کنوں متوالے
حسن جمال عرسدا جیونکر راوی ذکر لیاندے
کیا اوہ لوک جمال اپنے دا شان گمان وکھاون
جو آوے سو بکدو دے تھیں ہووے دون سوایا

عرس شہر اک اگوں آیا حسن اندر لاثانی
پریاں وانگ وسیون سارے صاحب حسن جمالاں
ایہ بھی شہر اساڈے حسنوں ہو جاسی دیوانہ
اینویں ایہ بھی ہوش بھلاسن ویکھ جمال گرامی
شوخ قیاس نبیؑ دا ہرگز رب غیور نہ بھاناں
جد حضرت وچ اترے اوتھے ویکھن گیا نہ کوئی
یوسفؑ دیول رغبت کر کے کسے خیال نہ کیتا
سندر شکلاں پھرن ہزاراں بانکیاں نینا لوالے
سا تھیں ہک وصف انہاں دا ذکر نہ کیتا جاندا
پرت نہ ویکھن یوسفؑ دیول کولوں لنگھ لنگھ جاون
کسے نہ پچھیا یوسفؑ کولوں کون کتھوں توں آیا

قدرت نال آوازہ غیبوں ہویا یوسفؑ تائیں — اے یوسفؑ تدھ جاتا آہا مثل میری کوئی ناہیں
تیرے لوانگ ہزاراں سوہنے جگ وچہ اساں بنائے — خلقت گوناں گون اساڈی انت نہ پایا جائے
ساڈے باہجوں دنیا اندر ایسا ہور نہ کوئی — بے مانند سدا ولولالی جسنوں طاقت ہوئی
خودی تکبر تے وڈیائی لائق ذات رب لوں — کرے کلام زیادہ اس بن ناہیں قدر کسینوں
سنکر جھڑک حضوروں یوسفؑ ایسا لرزہ کھایا — کنبدا کنبدا گھوڑے اتوں ڈگ زمین پر آیا
کرے دعائیں سجدے اندر رو رو زیر چلاوے — صدقہ ذات اپنی دا مینوں ایہ بھل بخشی جاوے
خودی خیال کیتا میں یا رب خطا کمائی بھاری — بخش کریا بخش کریامیں توبہ لکھ واری
حکم ہویا سرچا پیارے گھٹاں فضلدیاں آیاں — بھل معاف کیتی میں تیری رحمت جھڑیاں لایاں
اُٹھ نبی شکرانہ پڑھیا کیتی نظر دوالے — دوڑے آون لوک ہزاراں طلب زیارت والے
اوہا لوک جو یوسفؑ کولوں بے رغبت لنگھ جاندے — اوہا بھج بھج پیغمبر دی آن زیارت پاندے
اوہا لوک جو یوسفؑ دیول نظر خیال نہ کردے — اوہا آن سلامی ہوئے قدماں تے سر دھردے
واہ سبحان اللہ کیا رب نے اپنا شان وکھایا — اپنے آپوں عزت والا کسے نہ رتبہ پایا
جسنوں ولیوے مالک دیوے ہور نہ وارث کوئی — عزت ذلت ربدی طرفوں خبر قرآنوں ہوئی
ذرہ دلیل گذاری فخروں یوسف نبی الٰہی — اوسے وقت وکھائی رب نے اپنی بے پرواہی
جسویلے پھر دوست ربدا لوتبہ وے در آیا — عجز پسند خدا وند کیتا شوکت شان وہایا
عجز نیاز تے رووں ڈگن عزت شان ودہائے — فخر تکبر تے وڈیائی رب نوں مول نہ بھاوے

حکایت حضرت موسیٰ علیہ الصلوٰۃ والسلام

حضرت موسیٰؑ نے بھی ہکدن ولوچہ کیتا ماناں — کسے نہ پایا میرے وانگوں قرب حضور رباناں
اوسیویلے موسیٰ تائیں حکم ہویا سرکاروں — ایسا مان نہ کریئے موسیٰؑ ڈریئے خوف جباروں
ملک میرے وچہ تیرے لوانگوں دوست بھلے بھلیرے — کرکھاں نظر دوالے اپنے مان ترٹن تیرے
سنکر حکم چوفیروں جسدم تکیا نبی حقانی — اپنی شکل کھلوتیاں ڈٹھیوس کیتی صفاں نورانی
ویکھ تعجب ہویا موسیٰؑ کر توبہ پچھتاناں — رب معافی بخشی اسنوں فیر نہ کیتا ماناں
بس میاں جد نبیاں تائیں شوخی روا نہ آئی — اس دربار الٰہی اندر کسدی ہور سمائی
سب محتاج اوسیدے در دے ادنیٰ اعلیٰ تائیں — ہر لوں عزت دینے والا آپ خدا وند سائیں

نبیؐ ولی سب تھر تھر کنبن حیرت کنوں بچارے
کیا مجال کسے دیتا ہیں اک ذرہ دم مارے

غزل

چاہے کسی کو شاہ کرے یا گدا کرے
طاقت نہیں کسی کو کہ چون و چرا کرے

چاہے تو ایک کُن سے دو عالم بنا کرے
چاہے تو ایک لحظہ میں سب کچھ فناہ کرے

چاہے وہ مبتلائے برنج و بلا کرے
چاہے وہ اپنے فضل سے فوراً شفا کرے

چاہے وہ ہمکو اخذ کرے یا رہا کرے
راضی ہیں ہم اسی پہ جو اُسکی رضا کرے

ہے بے نیاز ذات خداوند کبریا
جو کچھ کرے وہ خوب کرے اور بجا کرے

چارہ نہیں کسی کو نہ جرأت کلام کی
جائے سکوت و خوف ہے چاہے وہ کیا کرے

کاموں میں اس کے دخل کسی غیر کو نہیں
جو کچھ کرے وہ مالک ارض و سما کرے

ہر وقت یہ دعا ہے پذیر غریب کی
رسوا نہ مجھکو روز قیامت خدا کرے

رسیدن کاروانیان بر ساحل دریائے نیل و غسل کردن حضرت یوسف علیہ السلام

آکھ حقیقت جلد پڑھیرا حضرت یوسفؑ والی
جیونکر وچ تفسیر مبارک کہیا مفسر عالی

جد یوسفؑ وَل شہر عرسدی خلقت جڑ مل آئی
ویکھ ہجوم پیغمبر رب دا کہندا حمد خدائی

آخر کوچ کیتو نے اونھوں لدچلے کروانی
رستے اندر ویکھی مالک قدرت ہور ربانی

جسویلے سوداگر مالک یوسفؑ دے ول تکدا
نوری لاٹاں نکلن اتھیں جلوہ جھل نہ سکدا

کہن سلام فرشتے نوری حضرت یوسفؑ تائیں
اپنی کنیں سُندا مالک ہر منزل ہر جائیں

نالے ہک نورانی تنبو سر دے اُپر دسیندا
جیونکر سرور عالم تائیں بدل سایہ تھیندا

ہر حالت وچ یوسفؑ اُپر رہندا اسدا سایہ
شان حبیباں ہر اکنا لوں وکھرا رب بنایا

اوڑک قطع ہوئی سب منزل پینڈے رب مکائے
کرکے سفر دوراڈیاں واٹاں کول مصر دے آئے

حُب وطن دی چھک لیاندے پہنچے نیل کنارے
آدریا دے کنڈھے اُپر مال اسباب اُتارے

مالک حضرت یوسفؑ تائیں کہندا نال پیاراں
آ یوسفؑ ہن لاہئے تیریاں رستے دیاں غباراں

غسل کرائیے تیر بتائیں تویں پوشاک لوائیے
آتش تیز حسندی ہووے ٹھر گھر چنگاں لائیے

سُنکر حکم جدوں دریا وَل آیا نبی گرامی
گل وردا وا پانی اگوں ہویا اُٹھ سلامی

جد حضرتؑ نے نہاون کارن پیر ندی وچ پایا
اُچھلیا دریا خوشی تھیں موجاں دلوچ آیا

ایسا زور کیتا دریا نے قدرت نال ربانی
چار چوفیر تمام مصر دے ہو گیا پانی پانی
ہکسو ویہہ ہتھ جو نہراں اُسدیاں بھر کر وگیاں بھائی
رہ پچ گئے کل کھیت مصر دے رنگ لگا ہر جائی
ہور روایت نقرہ کاروں آئی نظر پیارے
جد یوسفؑ نے نہاون کارن کپڑے کل اتارے
نوری قبہ جنت وچوں جبرائیلؑ لیایا
تاں کھلا اوہ یوسفؑ اُپر پردہ رب بنایا
تاں جہ بدن مبارک اسدا ہور نہ ویکھے کوئی
بدن حبیباں ویکھن کارن کسنوں طاقت ہوئی
نہاوے حضرت پردے اندر چمکے بدن نورانی
گل دریا منور ہویا جھلک چھڑے پیشانی
قدم چمن سب چیزاں آپی بھج بھج آون چلیاں
مچھیاں شکر گذارن ربدا دھو دھو پیون تلیاں
سیہڑی مچھلی نبیدے پنڈا آن ملکاوے
فخر کرے وچہ قوم اپنی دے وہب روایت لیاوے
ہن تک نسل انہاں دی ساری فخر کرے دریائیں
باقی رہسی فخر انہاں نوں جے روز قیامت تائیں
کرکے غسل جدوں دریا تھیں نکلیا نبی خدادا
تگرے مگر روانہ ہویا پانی اس دریا دا
جتھوں جاوے حضرت یوسفؑ پانی اُتوں جاوے
مارے موج محبت والی مول قرار نہ پاوے
ایہو طریق محباں والا جو عاشق کہلاون
محبوباں نالے قدم نہ چھوڑن عشقے لج نہ لاون
ویکھ تماشہ حضرت یوسفؑ اسدن پانی والا
حکم کیتا دریا دے تائیں پاک حبیب تعالےٰ
اے دریا کر صبر توکل نہ کر پچھا میرا!
صبر کریں تاں پورا ہوسی ہکدن مطلب تیرا
ملساں اسیں کسیدن تینوں جے چاہیا رب سائیں
ٹھہر گیا پھر پانی عاجز کر کے صبر اٹھائیں
کرن روایت حضرت یوسفؑ جسدن رحلت پائی
بعد وفاتوں اس دریا دی لبنے آس پوجائی
ہوئی قبر اوسے دریا وچہ حضرت یوسفوالی
پورا کیتا وعدہ رب نے شان نبی دا عالی
ابن عباسؓ کہیا جد حضرتؑ نہا کر ڈیرے آیا
ویکھیا مالک حسن نبی دا چمکے دُون سوایا
عجب پوشاک نکالی مالک یوسفنوں پہنائی
اطلس ستے زربفت تمامی خوبی حد نہ کائی
کر اسوار نبی نوں اوتھوں ڈیرہ ترت اٹھاندے
لنگھ دریاؤں پار ہٹے رب گوگل مصر دے اندے
ہک فرسنگ لے اوہ ہیسن باہر مصروں بھائی
پہلوں شہر مصر دے اندر ہاتف خبر سنائی
گھر گھر وچہ آوازہ ہویا سنیاں سب لوکایاں
اے لوکو اج اپر تساڈے رحمت جھڑیاں لایاں
ہک مہمان خدا دا بھیجیا اج مصر وچہ آوے
جو کوئی ویکھے اسدیتائیں خوشیوں عمر لنگھاوے
ہر ویہڑے ہر کوچے اندر اچی ہوئی منادی
مرد زناں سب لڑکیاں بالاں منّی مبارکبادی
سن ایہ نیک بلند آوازہ خلق تعجب ہوئی
ڈھونڈدے پے پر کہنے والا مول نہ لدہا کوئی

اوڑک لبھدا لبھدا ہر کوئی شہروں باہر آیا
جو ہک نظر کرے یوسفؑ ول ویکھدیاں رج جاوے
دھم پئی وچہ شہر مصر دے گھر گھر خبراں ہویاں
جو کوئی حضرت یوسفؑ سندی آن زیارت پاندا
مصری لوک سُنن جد صفتاں مول یقین نہ لیاون
ہکنی آکھن اسیں نہ مندے ایہ گل مول کداہیں
جے سو حسن جمال کسے دا ناز نیاز دکھاوے
کئی ورہے اوہ مصروں سوہنا آکھن ویکھن والے
حُسن جمال جو شہر مصر وچہ سب جمع کچھیوے
کیا مصری کیا حسن مصر دا ہر شے اسدی باندی
پاس عزیز گیاں ایہ خبراں جو سلطان مصر دا
حُسن سُن صفتاں عاشق ہویا شوق دلے وچہ دہانا
کہن لگا ونج مالک تائیں دیہو فرمان ہمارا
کریئے اسیں زیارت اسدی ویکھاں حسن یگانہ
سُنکر حکم وزیر شتابی آیا چاہیں چاہیں
ڈگ پیا سر موڈھ زمیں تے کھا کر تیغ حسن دی
صورت مست نبیذ دی اسنوں ایسا نشہ چڑھایا
حضرت کہیا میرے اگے سجدہ کریں نہ بھائی
جو رب میرا اوہ رب تیرا ہر دا سرجنہارا
جو کوئی خوبی میرے اندر نظری آئی تینوں
او سیدی تعریف کچھیوے اوسینوں وڈیائی
جاں یوسفؑ تعریف سنائی اپنے کاریگر دی
اوہ پر بول نہ سکدا اوہنوں دلوچہ کرے وچاراں
اوڑک کہیوس مالک تائیں حکم عزیز مصر دا
مالک کہیا سر اکھیں تے بیشک حکم شہاندا

کروانال سنگ ویکھیا یوسفؑ شرف زیارت پایا
ودجیواری نظر کرندی طاقت مول نہ پاوے
چھوٹوں روپ زیادہ بروا آندا ہک ستھویاں
بیخود ہو کے گھر اپنے تک صفتاں کردا جاندا
بہتے لوک آزمائش کارن بھج بھج ویکھن جاون
مصر برابر عالم اندر حسن کسے دا ناہیں
شہر مصر دیاں محبوباں نوں کدیں پسند نہ آوے
جے محبوب مصر دے ویکھن ہو جاون متوالے
پھر بھی اسکے حسن برابر وزن نہ پورا تھیوے
اوہ کوئی وکھری چیز خدا نے اج مصر وچہ آندی
مالک ابن زعر نے آندا ایسا سوہنا بردا
اپنے پاس بلایا اس نے اک وزیر سیانا
ایسے راہوں لیکر آوے اوہ محبوب پیارا
کیا کجھ خوبی اسدے اندر جس تے جگ دیوانہ
جد یوسفنوں ویکھیا اس نے غش پئگیا اتھائیں
اپنی پئی پرائی وسری ہوش نہ رہگئی تن دی
بے خود ہو کے یوسفؑ اگے سر سجدے وچہ پایا
سجدہ کرنے کارن سانوں کافی ذات خدائی
اس بن سجدہ ہور کسینوں روا نہ ہرگز یارا
ایہ سب حسن جمال منور اس نے بخشیا مینوں
میری تیری گل عالم دی جس نے شکل بنائی
کر گئی اثر کلیجے اندر ایہ گل پیغمبر دی
محبوباں دی دہشت کولوں چپ کر جاندا ہزارا
شاہ یوسفدے ویکھن کارن طلب تساڈوں کردا
کیا مجال اساڈے کولوں عذر نہ کیتا جاندا

ایہ راجے نہ آون لائق حال اساڈا کوئی
اول گھر جا کراں اتارا کپڑے منہ سر دھوواں
آیا پرت وزیر شتابی شاہ نوں حال سناندا
جیکر سوہنے کل خلقت دے چُن چُن جمع کچیون
ایسی شکل دتی رب اسنوں دنیا وچہ لاثانی
سُن سُن صفت عزیز مصر نوں ہوئی کشش ودھیری
سچ فرمایا جامی صاحب رضی اللہ تعالےٰ
ہکنی کرے دیدار سجندا پاون عشق براتاں
جلدوں عزیز مصر دیتا ہیں صفت وزیر سنائی
زینت کارن ستر ہزاراں نال سوار لیایا
جد یوسفؑ دی خدمت اندر اوہ سب لشکر آئے
وانگ دیوانیاں تر تر تکن دہشت ہیبت مارے
چپھر چھوں کجھ مستی اُتری ہوش عزیز سمبھالی
اے مالک دس سچ شتابی فرق نہ رکھیں کوئی
وچہ زمین ایہ پیدا ہویا یا آسمانوں آیا
مالک کہیا خدمت اندر جھوٹھ نہ بولیا جاندا
سُنکر شاہ تعجب ہویا یوسفؑ کنوں پچھیندا
حضرت کہیا اس گل اندر مالک سچ فرماندا
ایہ صاحب میں بردا اسدا تابعدار نمانا
پیا عزیز قیاساں اندر آیا وچہ حیرانی
چن سورج تھیں رسماں اسدیاں دسن دون سوائیاں
ویچن والیاں ترس نہ آیا پکڑ غلام بنایا
کوئی علامت بردیاں والی اس وچہ نہیں دسیندی
کر کر سوچ عزیز مصر دے کہیا مالک تائیں
خاص جگہ اک بیٹھک وکھری خوب سجا ولوالی
کر کر منجے دھوڑاں اندر شکل تغیر ہوئی
بادشاہاں دے لائق ہو کر حاضر خدمت ہوواں
آکھن لگا حسن یوسف دا ذکر نہ کیتا جاندا
یوسف دے اک جلوے کولوں سب شرمندے تھیون
چن آسمانی ملک نورانی ویکھ ہوون قربانی
کہندا جد تک آپ نہ ویکھاں نہیں تسلی میری
صفتاں سنیاں بہت اٹھیندا عشق پیار لیوالا
ہکنی سُنکر عاشق ہوندے محبوباندیاں باتاں
سُنکر صفتاں عاشق ہویا شوق زیارت پائی
شہروں باہر پاک نبی دی کرن زیارت آیا
سنے عزیز تمام سواراں ہوش حواس بھلائے
بولن جوگا رہیا نہ کوئی صمٌ بکمٌ سارے
کہن لگا سوداگر تائیں شہر مصر دا والی
ایہ سوغات بہشتی تینوں کتھوں حاصل ہوئی
توں ایہ معدن گنج حسن دا کتھوں لٹ لیایا
شام زمین تھیں میں ایہ بردہ مل خرید لیاندا
دس یوسفؑ ایہ مالک تاجر کیونکر پیا بولیندا
بیشک اس نے میرے تائیں قیمت بھر کے آندا
دور ولایت شام زمین وچہ میں اس ہتھ وکانا
بردا ہوئے کیونکر وکی ایہ صورت لاثانی
ہائے ایہ بردا کیونکر ہویا کیونکر ویچیا سایاں
ایہ بے قیمت لعل انہاں دے کیونکر قابو آیا
ایہ کوئی بے پرواہی رب دی مینوں معلم تھیندی
چلو مکان اساڈے اندر ڈیرہ کرو اتھائیں
بخشی حضرت یوسف کاں شہر مصر دے والی

کتنے ہور غلام سپاہی اردل وچہ کھلوائے
یوسف دی اوہ خدمتگارن تابعدار بنائے
پہلے روز عزیز مصر دی نبیؑ ضیافت کھائی
ساری عمراں کھاونوالی بنے کھان وکھائی
ویکھ عزیز جمال اُسیدن یوسفؑ اپر وکایا
کیا جانے جو ایہو میرا تخت سنبھالن والا

داخل شدن حضرت یوسفؑ علیہ الصلوٰۃ والسلام در شہر مصر و برکت شدن در مصر بباعث تشریف آوری آنذات

کرن روایت جسدم حضرت آن مصر وچہ وڑیا
سارے شہر مصر دے بھانے چن خورشید اچڑھیا
آہا روز جمعہ دا اُسدن ساعت برکت والی
ٹالے روز عاشورے والا جسدا رتبہ عالی
تریجی برکت حضرت یوسفؑ شہر مصر وچہ آیا
سب گلیاں وچہ چانن ہویا ربّ نے بھاگ لگایا
کرن روایت اُسدن آہی دھندوڈی آسمانی
بدلاں دے وچہ چھپیا ہویا شمس فلک نورانی
جیوں جیوں حضرت شہر مصر دے نیڑے نیڑے آوے
تیوں تیوں دھند غبار فلکدا زائل ہوندا جاوے
گھر گھر دے وچہ چانن ہویا شمع نورانی بلیاں
آن سوہایاں حضرت یوسفؑ شہر مصر دیاں گلیاں
جس گلیوں تشریف لیایا یوسفؑ نبی گرامی
دھن اوہ گلی نصیباں والی آکھے مصر تمامی
پائی جنہاں زیارت راہ وچہ خوشیوں دون سوائے
جنہاں نہ ڈٹھا رو کر آکھن سالوں کون وکھائے
خبر نہیں ہن مالکا سنوں باہر کدوں کڈھیسی
ویکھن دیسی ساڈے بیتایں یا نہ ویکھن دیسی
شہر مصر وچہ یوسف پاروں اتنی برکت ہوئی
ہر کوئی رجکے کھاون لگا بھکھا رہیا نہ کوئی
آہا کال اگے وچہ مصرے خلقت تنگ وچاری
پھر سو کال ہویا ہر شئے دا فضل کیتا رب باری
روگی عاجز رہیا نہ کوئی ملی شفا بیماراں
فصل زراعت ہا بے شماراں ہویاں موج بہاراں
جھڑے پئے پتر جنہاں دکھاندے رب کیتے اوہ ساوے
میوہ دار ہویاں سب چیزاں انت شمار نہ آوے
اُٹھ گیا ظلم رئیساں وچوں امن غریباں پایا
ہر کوئی سکھی وسن لگا مولیٰ ملک وسایا
ہر مربائی رب ولجائی پھریا نیک زمانہ
کل حیوان پرندے پنچھی بولن حمد ربانا
اینویں برکت ہوئی مصر وچہ جسدن یوسفؑ آیا
جویں مدینے سرور عالمؐ قدم مبارک پایا
مالک حضرت یوسفؑ پاروں اتنی برکت پائی
چیز گمیدی گھر اسدے وچہ کمی نہ رہگئی کائی
ہر اک نعمت وافر ہوئی برکت نبیؑ گرامی
یوسفؑ پاروں کرن خوشامد مصری لوک تمامی

ذکر برکت سرورِ کائنات صلی اللہ علیہ وآلہٖ وسلم بخانہ دائی حلیمہ صاحبہ

پاک نبیؐ نوں لمیوں آندا جدوں حلیمہ دائی
رستے اندر دائی صاحب جتھے کرن اُتارا
سبزی گھاہ رب پیدا کردا اندر یک پلکارے
کرن روایت گدھا اُنہاندا ہیسی لِسا ماندا
جسدن شہر مکےؔ نوں آئی گھروں حلیمہؓ دائی
سب سنگت تھیں گدھا اُنہاندا پچھے رہ رہ جاندا
ایسا تیز کیتا رب اُسنوں برکت نبیؐ پیارے
ویکھ حیران تعجب ہویا سارا ساتھ اُنہاندا
کہیا حلیمہ اوہا کھوتا ہور نہیں ایہ کوئی
اگے ساڈے نال برابر قدم نہ اسدا رلدا
بخشی رب زبان گدھے نوں بولیا نال صفائی
پاک محمدؐ ختم رسولاں پشت میری پر آیا
ہُن کیوں پچھے رہاں تساتھیں سنو تمامی ڈیرا
بس پدّیرا جسدی کنڈ ہی ختم رسولاں ہوسی
کرن روایت جیوں یوسفدیاں خوبیاں مالک پایاں
لیکر پہتی گھر اپنے وچہ جدوں نبیؐ نوں دائی
ایڑ مال حلیمہ دیوچہ اتنی برکت ہوئی
سب تھیں ودھ اُنہاندیاں بکریاں شیر لیاون یارا
ایڑ جدوں حلیمہ والے چرن جنگلنوں جاون
دوجے لوک جو مالاں والے رہندے سن اُسجائی
تا پھر مال حلیمہ والے جتول ویکھن جاندے
سبھنا اُنہاندے پھر رجکر آون سنگ اُنہاندے یاروں
ایسے طرح قیامت دے دن رب محابہ کرسی

ایسے طرح اُنہاندے گھر وچہ ربّ نے برکت پائی
امری ظاہر ہوندا اوتھے قدرت دا چمکارا
جو حیوان اُنہاندے آہے رج رج کھاون سارے
حضرتؐ جدوں سواری کیتی وانگ ہواوے جاندا
اُسدن نال حلیمہؓ صاحب بہتی سنگت آئی
سب تھیں اگے چلن لگا پرت جدوں گھر آندا
پچھے رہ گئے اسدینالوں سنگدے ساتھی سارے
پچھن لگے دس حلیمہ ایہ خر کتھوں آندا
تنگر سارے پئے قیاسیں ایہ کیا حکمت ہوئی
ہُن ایہ سالوں ہلن نہ دیندا سب تھیں اگے چلدا
کیا جالو جو میرے اُپر ہویا کرم خدائی
دور ہوئی کمزوری ساری مولا زور ودھایا
سب تھیں اگے چلن والا ہے اسوار جو میرا
سب تھیں اول جنت جاسی وچہ دربار کھلوسی
اسُتھیں ودھ حلیمہ تائیں موجاں رب وکھایاں
وانگ مصر دے حضرتؐ یاروں ساری جھوک سوہائی
بھن جھوڑن ساہنن اندر گنتی رہی نہ کوئی
جدوں جھوٹے ڈھکن لگدے رلیس کرے تھیندہ سارا
خشکی روڑا ہووے تاں بھی رج تمامی آون
سارا روز مریندے ٹکراں چیزنہ لبھے کاکی
دوجے لوک بھی نال اُنہاندے اپنے نال لاکھدے
بہت محابہ پیغمبر دا خالقدی سرکاروں
نیکاندا سنگ بریاں تائیں فضلوں لیکر ترسی

تابعدار محمدؐ یاندا جو کوئی سنگت والا
تر گیا اوہ جیالوں جس نے نیکاں دا سنگ کر یا
سنو حقیقت جد یوسفنوں مالک نے گھر آندا
خوب پوشاک لوا کر اسنوں عطر عنبر لگایا
اے مالک کھ ہوش ٹکانے کر کجھ خوف جباروں
مالک آکھیا اسدے باروں سب کجھ ملیا مینوں
حضرتؑ آکھیا توبہ توبہ ایہ کی سخن کیتو ئی
جس نے تینوں پیدا کیتا نالے کیتا مینوں
اوسے بخشیا تیرے تائیں میرے جیہا بردا
اپنے ہتھ ہلاون جوگی اسوچ طاقت ناہیں
کر توں پوجا رب سچیدی جو سب خلقت پالے
کافر کرن انہاں دی پوجا جو بھائی شیطاناں
رنگا رنگ ہزاراں نعمت جو تینوں پہنچاندا
واہ سبحان اللہ کیا یوسفؑ حق بیان سنایا
اس گلدا بھی خوف نہ کیتا جے حق دسیا جاوے
صاف سنایا مالک تائیں چھوڑ انہاندی پوجا
حق سناون کم رسولاں تہر کول دور ہٹایا
اجلے عالم کرن نصیحت وعظ بیان سناون
مجلس وچ جے بیٹھا ویکھن کوئی امیر وڈیرا
جیہڑا عیب کسے وچ ہووے اسدا وعظ نہ کر دے
جے بر عکس انہاندے کوئی حکم حدیث آجاوے
غوطہ مار اگیرے لنگھن حق نہ مول وسیندے
حضرتؑ کہیا جیہڑے عالم حق چھپا ولوالے
چھوڑ مذہب خوشامد یانوں ناکر ذکر تنہاندا
کرن روایت جسدم یوسفؑ سچیاں کھول سنایاں

فضلوں جنت ولبسی اسنوں خالق پاک تعالٰے
جیونکر سنگ نبی یوسفدا مالک نوں نے تر یا
پتھر یک اٹھا کر اس نے اندروں گڑھ لیاندا
سجدہ کرن لگا اس اگے تاں یوسفؑ فرمایا
کیا کجھ حاصل ہوسی تینوں اسدی پوجا باروں
اسدی برکت لوڑ لیاندا کول اساڈے تینوں
اسدے باروں تیرے تائیں نفع نہ ملیا کوئی
اوسے دے احسان بدولت سب کجھ ملیا تینوں
کیا طاقت اس بت تیرینوں کدا ایسے کم کردا
بھن پرے ایہ بت نکارا کیوں بیگیوں کوراہیں
اسدی پوجا کرنیوالے دوہیں جگیں منہ کالے
غیر خدا نوں سجدہ کرنا کم نہ مسلماناں
اسدی پوجا کریں نہ مالک ہیں توں بھلا جاندا
مالک دی سرداری والا کجھ خیال نہ آیا
ایہ صاحب میں بردہ اسدا امت غصے وچ آوے
اللہ باہجہ عبادت لائق ہور نہ کوئی دوجا
ڈاڈھا بھاویں لسا ہووے سب نوں حق سنایا
لسیاں تے چڑھ لتاں دیون ڈاہڈیاں تھیں ڈرجاون
پاون زور خوشامد آتے چوڑ گیاں دا ڈیرا
لاہماں جنڈاں پھرن تکیندے تھیں مول نہ ڈر دے
جاون دب انہاں ئیں اسنوں گلنوں گھولو آوے
جیوں ترٹھے ہوئے او جہڑ پھرن مرید سے
روز قیامت ملن انہانوں آتشدے کڑیالے
آکھ حقیقت جیونکر مالک سن ایمان لیاندا
سنکر مالک سب کفر دیاں میلاں دلوں گوایاں

اوہ اُٹھا کر جھڑکے تائیں دھو کر عطر لگایا
اوسے لوں بھن لوٹے کیتا باہر گھروں وگایا
توبہ تائب ہو کر شر کوں کلمہ کہیا زبانوں
وحدانیت رب پچھدی منی ولوں بجانوں
ایہ غصہ سب ٹھاکر والا عبد الستار لیایا
ہور کتاب کسے وچہ سانوں ہرگز نظر نہ آیا
بلکہ کئی کتاباں وچوں پتہ اسانوں لگے
مالک ابن زغر سوداگر مسلم آہا اگے
جیونکر نقرہ کار وچالے ایہ روایت آئی
یوسفؑ نالوں اگے مالک مسلم آہا بھائی
جسویلے چاہ یوسفؑ اپر جا اُترے کروانی
استھیں پہلے ابن زغر دی ثابت مسلمانی
ایہ جو عبد الستار لیایا قصہ بُت پوجن دا
مسلمان ہوکے بُت پوجے ایہ گل عقل نہ منّن دا
ہاں البتہ اوس زمانے بہت جہالت ہوئی
جے اُس ایہ کم کیتا ہووے نہیں تعجب کوئی
جویں جہالت پارس اجکل قبریں سجدہ کردے
حکم شریعت منن ناہیں ضداں پچھے مردے
نہیں تاں مسلمان نہ کردے ایڈا شرک کبیرا
واللہ اعلم رسول معلم اصلی حال پذیرا

درخواست نمودن مصریاں نزدیک مالک برائے زیارت آمدات

کرن روایت جدوں مصر وچہ حضرت یوسفؑ آیا
ہر کوئی طلب زیارت کارن آ ہویا سدھرایا
شہر مصر دے لوک تمامی شوقوں پھر ولوانے
ہائے جے نظری آوے سانوں یوسفؑ کسے بہانے
کل گراویں خبراں گیاں جو سن مصر دوالے
دوروں نیڑیوں سُن سُن آون طلب زیارت والے
کر مصلاحت سب ارکاناں ایہ صلاح پکائی
مالک تائیں ملئے چلکے نال محبت بھائی
آئے کل اکٹھے ہو کے جو ارکان شہر دے
بند آہا دروازہ باہر آن آوازہ کردے
مالک سُن آواز شتابی اندروں باہر آیا
نال محبت سبھناں اگوں بول سلام سنایا
جھبل سلام اوہناں دا مالک ادب بجا لیاندا
پچھیا حال سفر دا اوہناں جیونکر پچھیا جاندا
دسی مالک خیر عافیت اُنہاں بھی خبر سنائی
کر تعظیم بہایا مالک ہر سوغات منگائی
سبھناں اگے حاضر کیتیاں رنگا رنگ سوغاتاں
میوے ڈالیاں اطلس مخمل کُلے زری بناتاں
دیکھ اگوں سب آکھن لگے بس نہ ہور نکالو
اے مالک ایہ وَدھ اسانوں تیرے دینے نالوں
مالک کہیا جے ایہ چیزاں نہیں بکار تسانوں
کیہڑی چیز لیاواں حاضر کر لیو حکم اسانوں
بول اُٹھے سب اسیں تمامی شوق یوسف دے آئے
جیکر وِیچو نال نفع دے قیمت دِتی جاوے
نہ ویچو تاں صرف اسانوں ہک دیدار کراہو
مالک کہیا معاف رکھو اج رنجگی نا فرماہو

ایہ گل سُنکر کہیا سبھناں مُڑ مُڑ ننگ نہ پاواں
کارا کریو نال اساڈے پھیر کہیڑے دن آواں

مالک کہیا نال تساڈے وعدہ کیتا جاوے
جسنوں طلب زیارت ہووے روز جمعہ دے آوے

سُنکر وعدہ مالک والا رخصت ہوگئے سارے
سالاں وانگر گھڑی گذارن جو مشتاق وچارے

کرن روایت آیا جسدن روز جمعہ دا عالی
عیدوں وَدھ مصر وچہ ہوئی خوشی زیارت والی

مالک دے گھر دوڑی آوے خلقت بے اندازہ
شربت لینے والیاں وانگوں مل کھڑے دروازہ

بھریا میدہ مشتاقاں دا ہر کوئی ویکھن آیا
ویکھ ہجوم خلائق مالک لوہا بند کرایا

وانگ طواف محل چو فیرے عاشق پھیریاں دیندے
جیونکر تسے پانی کارن رستہ پھرن دھونڈیندے

ویکھ تماشہ کرے دلیلاں مالک وچہ حیرانی
مولا جانے کس گل پچھے خلق ہوئی دیوانی

خبر نہیں اس یوسف بردے کیا لوکاں نوں کیتا
سارا مصر دیوانہ ہویا شوق پیالہ پیتا

مقولہ مصنف

سچ آکھن جو معشوقاں دا عاشق قدر پچھانن
باہروں لوک دیوانے ہوون گھر دے قدر نہ جانن

ہیر حسن بندوق ترائے جیکے مل وکاون
گھر وچہ قدر نہ پوے انہاندا باہر کوکاں پاون

جاون پیر مریداں اندر غوغا پوے تنہاندا
گولی جد بندوقوں نکلے دور آوازہ جاندا

اینویں حسن پیاریاں والا غیراں دے گھر گالے
باہر عاشق تک تک اجڑن خوش وسن گھر والے

ہر دم وصل نصیب جنہاں نوں قدر نہ جانن بھائی
جاکے پچھ یعقوب نبی نوں جسنوں بنی جدائی

کرن روایت جسدم مالک غیر خیال دوڑایا
آدم شکل خدا دے حکموں ہک فرشتہ آیا

کہن لگا اے مالک ہرگز سوچ نہ اس گل تائیں
عالی حکمت رب تیریدی ہرگز بھدی ناہیں

چھکر ویکھ خدا دی قدرت کیا کجھ رب وکھاوے
آکھ سناویں لوکاں تائیں جو کوئی طالب آوے

ہک دینار دیوے نذرانہ ویکھے یوسف تائیں
نہیں تاں پاک جمال یوسف دا اسلوں دکھاناں ناہیں

جد ایہ حکم سنایا مالک سب نوں فرحت ہوئی
زر نذرانہ لیاون کارن دوڑ گیا ہر کوئی

جسنوں ہتھ لگا نذرانہ حاضر آن کھلویا
جسنوں چیز نہ لدھی کائی رو رو عاجز ہویا

بھج بھج خبراں دیہن جنہاں نوں عشقوں سانگاں پریاں
کرن روایت اسدن اندر سٹ لکھ مہراں جڑیاں

مہر لئے بھج بھج دوڑے تنہاں اجازت ہوئی
جسدے پلے مہر نہ ہووے وڑن نہ دیندا کوئی

ایہو حال قیامت دے دن گل خلقت دا ہوسی
جسدے کول ایمان نہ ہویا پیا وچارا روسی

مہر ایمان سلامت جسدی اُسدن نکلے پوری
جنت دے وچہ داخل ہوسی پاوے قرب حضوری

مومن حوض بہشتی دے وچوں بھر بھر پین پیالے
بدعت شرک کماونوالے جاسن دُور نکالے

مہراں والے مہری ہوندے ہر منزل ہر جائیں
بے مہرے بیمہرے عاجز کھان دھکے سب دائیں

قافیہ آرائی

ہتھ نہ پلّے خالی چلّے ہو گئے لعنت اُوتے
جتوں کھلّے روندے رہ گئے جانہ کوئی چھلّے

مشرک وتے کھاون کھلّے جس لوہے وچ کھلّے
جیہیں سنگ رلے رہے اکلّے گئے جہنم تھلّے

چھوڑ مصلّے تے کم بھلّے جنہوں چوکے ملّے
وچ رلے وچہ کافر گلّے ساریاں نوں لے گلّے

راہ سو کھلّے کم سوتے چھوڑے نیک محلّے
دُکھ الّے سر تے جھلّے ہو گئے کملے جھلّے

نہاتے وچہ کفر دے جلّے لعنت جنہاں دے جلّے
آپے یاد کریسن تلّے وانگ مچھی جد تلّے

دُکھ نہ ہلّے قبر مُردا سلّے آوے کر کر ہلّے
کدی نہ ٹلّے کدی نہ ٹلّے بنہ روڑھاوے تھلّے

گھر حراماں ولے وچہ پلّے بیٹھے مار پتھلّے
جو کم ایس جہانوں گھلّے سو کم لوسن پلّے

شرک اولّے بدعت چھلّے لس گئے او جھڑ وتے
مہر محمدی کولوں چلّے پا کفر دے چھلّے

مناجات مصنف

مینوں فضل کرم تیریاں یارب ہر دم آساں
جے تدھ مہر سلامت رکھی تدمیں جنت جاساں

فضلانوالیا فضل کماویں فضلوں پار لنگھاویں
مہرالوالیا مہر اساڈی امن امان بچاویں

سُنو حقیقت جسدم خلقت لے آئی نذرانے
جیہڑے حاصل کرن زیارت ہوڈگن مستانے

جھڑ جھڑ لوٹن زمین دے اُتے ہوش حواس بھلاون
جھل نہ سکن تاب حسن دی ایسی دہشت کھاون

جد ایہ حالت ڈٹھی مالک نفراں نوں فرمایا
دُور نکالو دور نکالو جس نے ہوش بھلایا

جسدی ہوش سلامت ہووے وچہ دربار کھلووے
نہیں تاں دُور نکالو اسنوں نشہ زیادہ ہووے

آ گئے نوکر ابن زغر دے سنتاں پکڑ اٹھاون
بھرن کلاوے بیہوشاں دے باہر وچ وگاون

وچہ میدان شہیداں وانگوں ہویاں جمع ستھاراں
جیوں قربانیاں کعبے والیاں آون نظر ہزاراں

آن بلاون ماپیو بھائی دوست یار پیارے
کوئی جواب نہ دیون اگوں سب گھر باہر وسارے

ایہو تماشہ بنسی جسدن رب دیدار کرایا
جویں روایت بحر العشقوں خبر صدیق لیایا

وقت لقا الٰہی مومن الیسے محو ہو جاون
جنت یاد نہ رہے کسینوں نہ میوے گلزاراں
ہر یک چیزاں جنت والیاں یاد کرن ابراراں
اُٹھ لکھ سالیں مستی اُترے ہر کوئی ہوش سمہالے
ایہو حالت مصریاں اندر اسدن نازل ہوئی
اُٹھیں پہریں ہوش آئیو نے اُتری کجھ خماری
اوہ لذت جو حاصل ہوئی یوسفدے دیداروں
گھرڑے لوک گھرانتوں سدّن اوہ یوسفول کھجن
اگے نالوں ہور زیادہ نال محبت موئے
نالے ہور ہزاراں خلقت آئی ویکھن والی
مالک کہیا ہک دیناروں ہُن نہیں درشن ملدا
دوجے دن پھر دو دو مہراں لیائی خلق دیوانی
کہن روایت اندر جاکے جو کوئی زیارت پاوے
اندروں نکلدیاں ندی حالت ویکھن باہر والے
حالت ویکھ پتنگا لوالی مول پتنگ نہ ڈردے
بہر دیون تے موت خریدن وچ کرن پروانے
ہوش سلامت اندر جاون نکلن ہو مستانے
دو دن مالکدے گھر انیویں رہی دھکا چک بھاری
قدر نبیؑ دا مالک تاہیں رب جمال کرایا

اُٹھ لکھ سال نہ ہوش سنبھالن سب گھر بار بھلاون
بھُل وگجن سب حور قصوراں نعمت موج بہاراں
پیاں اوڈیکن ساڈیاں یاراں کیوں نہیں لیاں ساراں
بھاگ سوہاگ منیسن حوراں گھر جاسن گھر والے
سارا روز بیہوشی پاروں مول نہ اُٹھیا کوئی
پھر یوسفدے ویکھن کارن اُٹھ بھنّے یکباری
صبر کھڑا کے دوڑے جاون اُسے لذت پاروں
معشوقاندے ویکھن کولوں عاشق کدے نہ رجن
جیہڑے ویکھ گئے ہکواری ہڑ آ حاضر ہوئے
تکھ نہ موڑن ویکھیا لوڑن طالب یار سوالی
دو دیناراں لیاوے جیہڑا مطلب پاوے ولدا
ہاراں لکھ اکٹھی ہوگئی مُہر سُرخ سُلطانی
پھیر نہ لوہا لبھے اسنوں الیسی ہوش بُھلاوے
دوناں شوق انہاننوں آکھے تک مستاندے حالے
ہتھوں آپ اگیرے ہوون اُپر شمع جل مردے
مہراں ویکھے لین بیہوشی طالب یار دیوانے
دے غنانے ہوون دیوانے پھر کردے شکرانے
دولت بہت اکٹھی ہوئی موج رزق نے ماری
اجے اگیرے معلم کرسی کیا یوسف دا پایا

بیان آراستگی مکان بیع و منادی کنانیدن مالک در شہر مصر برائے فروخت حضرت یوسف علیہ الصلوٰۃ والسلام

جاں دو روز گذشتہ ہوئے مالک حکم سنایا
استھیں پچھے شہروں باہر جاگہ صاف کرائی

ہُن دیدار نہ ہوسی کجھ دن جو کوئی ویکھن آیا
بڑا فراخ میدان کشادہ زینت حد نہ کائی

فرش فروش وچھائے سیٹھاں مشک عطر چھنکائے
وچہ میدان امیراں کارن کرسیاں پلنگ گھتائے

بہت بلند بنائی اسو چہ بیٹھک ہک شہانی
یوسفلئے اوہ بیٹھن کارن خاص جگہ سلطانی

شاعر عاجز اس بیٹھک دی کیا کجھ صفت سنائے
خالص سونیوں تھلے آہے تھمے چار لگائے

چمک دھمک تے خوبی اسدی باہر حد شماروں
کل عمارت سنگ رخاموں کیتی استاکاراں

کر تجویز بنائی ایسی اوہ بیٹھک دلبر دی
چارچوفیروں حاضر دِسّے صورت پیغمبر دی

نیڑے دور کھلوون جیہڑے اگلے پچھلے سارے
چاروں طرف برابر ویکھن عین جمال پیارے

قیمتدار بنائے اسو چہ سوہنے نرم گلیچے
ہور ہزار سجاوٹ کیتی صفت الٰہی کیچے

سوہنی کرسی حضرت کارن جڑت جواہر والی
جیسا حسن نبیؑ دا عالی ایسی کرسی عالی

جدوں تیار ہوئی اوہ بیٹھک فرق نہ رہیا کھورا
سارے شہر مصر وچہ مالک دِتا پھیر ڈھنڈورا

جگہ فلانی روز فلانے یوسفؑ ویکھیا جاوے
جو کوئی اسنوں لیناں چاہے اسجاگہ آ جاوے

جیکر مفت زیارت کارن شوق بجے رکھے کوئی
اوہ بھی آن زیارت پاوے عام اجازت ہوئی

گلی گلی وِچ ہوکا پھریا سب نے سُنی منادی
شہر مصر وچہ دھماں پیاں گھر گھر ہوئی شادی

گل پنڈالوچہ شہر گرائیں خبر گئی سب جائیں
سکدیاں سکدیاں جمعہ مبارک آندا خالق سائیں

چارچوفیروں شہر مصر دلوں آیاں بہت لوکایاں
جیونکر حج دیہاڑے حاجی کرن مکے ول دھایاں

کیا مفلس کیا غنی تونگر گھر وچہ رہیا نہ کوئی
سن ٹبراں سب اوچل وگے کشش نبیدی ہوئی

بیان تیاری باشندگان اہل مصر

وچہ مصر دے گھر گھر خوشیاں ہر کوئی کرے تیاری
جیونکر عید مبارک دے دن موج خلائق ماری

چلو چلو آوازہ ہویا وچہ گلیاں بازاراں
ہان بلاون ہانیاں تائیں یار بلاون یاراں

جو محبوب مصر وچہ آہے سوہنیاں شکلاں والے
غیرت حسن نبیدی سبھنوں دلوں الینے بالے

فجری اُٹھ سویرے سب نے ہار سنگار لگائے
اپنی طرفوں حسن یوسفؑ تے غلبہ پاون آئے

کیا اُمرد کیا ریشالوا ے کیا پیرنے کیا کوارے
مرد زناں سب بکراں تائیں زینت زیب سوارے

کیا کجھ ہار سنگار انہاندا کیا کجھ حسن تنہاندا
مصر پیاندی اک بانک علیحدہ ذکر نہ کیتا جاندا

ہار سنگار رہن اکپاسے حسن جنہاندا عالی
سوہنیاں نوں نہیں حاجت ہوندی ہار سنگاراں والی

گودڑ پانوچہ لعل چھپائے مول نہ چھپے رہندے
نکلے چن جدوں اسمانوں پھر تارے کی کہندے

امیراں اونہاں اپنی طرفوں سارا زور لگایا
کل محبوباں تے معشوقاں کٹک حسندے چاڑے
بن ٹھن کے سب فوج حسیناں شہروں باہر آئی
چھڑ پالنوانگ کوہیندے جاون جتول نظر کریندے
آن کھلے سب میلے اندر کرکے صفاں قطاراں
حب نبیڑی اُسدن مصروں سبھے نوں چھک کھڑیا
بند ہوئے روزگار تمامی ونج وپار بازاراں
حاکماں بھی تعطیل ٹھہرائی بند کچہری ہوئی
اندر بیٹھیاں ستر الوالیاں کسے جو کڑے نہ تکیاں
نکل گھراں تھیں باہر آیاں ستر شرم ونجائے
اتنی خلقت ہوئی اکٹھی راوی ذکر لیاندا
نکھڑ وچھے جو اکد وجے تھیں پھیر ملاپ نہ تھیوے
ہکول مرد کھلوتے ہکول صفاں زناندیاں کھلیاں
اتنی خلق فروخت گاہ وچ ہو گئی دیکھنوالی
لہندے چڑھدے دکھن پربت دھوڑ چڑھی چوہاری

اگے مصر النبہ آہا تیل اُلتوں پھر پایا
کسدی طاقت سیاہنواں ہٹ کے کھلی چشم اگھماڑے
خونی نین لڑا کے ظالم چلے کرن لڑائی
تھر تھر کنبے طبق زمیندا جتھے پیر دھریندے
جتھے کھلی اوڈیکے اگے مخلوقات ہزاراں
باقی رہیا مصر وچہ ہوسی کوئی نصیباں سڑیا
محنتیاں نوں محنت بھلی چھوڑ چلے سب کاراں
واہی واناں وڈ وہن بیجن یاد نہ رہگیا کوئی
اوہ بھی صفت یوسفدی سنکے اندر بیٹھ نہ سکیا
حضرت عشق لٹے جد کھاڑے صبر نہ کیتا جائے
جو کوئی ڈگ پوے تقدیروں پھیر نہ اُٹھیا جاندا
رل وجے تا پھیر نہ لبھے جے سو ڈھونڈ کچیوے
ہکول لونڈے ہکول لونڈیاں چارے طرفاں ملیاں
پیر دھرندی آدم پاروں جگہ نہ رہگئی خالی
اجے نہ آیا حضرت یوسفؑ جسدی خاطر ساری

آمدن عزیز مصر در میدان فروختگاہ و طلبیدن حضرت یوسف علیہ الصلوٰۃ والسلام

سنکر خبر عزیز مصر نوں شوق دلے وچہ آیا
ہو اسوار سنے امراواں شوقوں واگ اُٹھائی
ڈٹھی آن عزیز مصر نے خلقت بیحد شماراں
اُٹھ اُٹھ ویکھن راہ یوسفدا شوقوں کرن نظارے
وچ غنی امیر تے وچے فقرا و اندیاں پالاں
ڈیکھ عزیز انبوہ خلقدا مالک نوں فرماندا
سن فرمان گھرے ول آیا مالک چائیں چائیں
چل یوسفؑ اج تیریا تائیں لے چلئے اسجائی

اُس بھی میلہ ویکھن کارن زینت زیب بنایا
جتھے خلق نہ میوندی اگے آوڑیا اس جائی
کھلے اوڈیکن یوسفتائیں زناں مرد ہزاراں
بے صبراں نوں صبر نہ آوے کھلے اُڈیکن سارے
وچے کھلے غلام کنیزاں صاحب حسن جمالاں
لے آ اوہ محبوب پیارا دارو درد دلاندا
بہت پیار محبت کرکے کہیوس یوسفتائیں
چڑھ وچ چڑھ ٹلدے جتھے تیری قیمت پوے سوائی

چُل وکھا اج مشتریاں نوں صورت رشک قمر دی
چُپ ہو یا ئسن ایہ گل یوسفؑ فکروں نیر اُچھلیا
کول کھسے وچ باپ میرے نوں یوسفؑ پیا وکاندا
ایہو دلیلاں کر کر یوسفؑ رو رو کردا زاری
اے یوسفؑ کیوں بولیں ناہیں کیا تدھ جاتا مینوں
خرچ ٹکے میں تیر تتیائیں وچھن کارن لیا یا
پھر توں بول جواب نہ دیویں نہ کوئی سخن الاویں
جو احسان سوداگر مالک یوسفؑ اُپر کمائے
کہن مفسر ایہو اشارا ہر اک غافل تائیں
رب فرماوے کیا کیا چیزاں اساں عطا فرمایاں
ہکو نعمت صحت جیہڑی بخشی اساں تساں نوں
جے ہک ادنیٰ مرض تساں نوں ساڈی طرفوں آوے
جو ہر چیز تساڈ تیائیں اسیں ہمیشہ دیندے
یاد کرو احسان اساڈے امر قبولو میرا
اینویں ہر اک نعمت اپنی یاد کراوے باری
مُنکر جھیڑ کاں یوسفؑ کہیا مار غماندیاں آہیں
درعاں نال وکاون جیہڑے پھر کیا زور تنہاندا
ایہہ ہک ارمان اساں نوں جس تھیں میں چُپ کیتی
ہین کجھ روز تساڈے گھر وچہ آن آسائش پائی
خبر نہیں ہن کتھّل جاواں کون خرید لیجاوے
نال دلاسے رکھسی مینوں یا تکلیفاں دیسی
ایہ اسیں حکم دے بندے چارا مول نہ کائی
مُنکر نرم کلام نبیؑ دی مالک رحم کمایا
مول نہ ہو آزردہ پیارے نہ کر روح حزیڑا
کرو تسلی کرو تسلی یا محبوب ربانا ں

لکھ کروڑاں تیرے کارن خلق اڈیکاں کردی
خبر نہیں اج کتھے مینوں مالک ویچن چلیا
جے اج ہابل تیرے ہوندا مینوں کون لیجاندا
تاں جو مالک غصے ہو کے کہندا وو جیواری
گھر اپنے وچہ رکھن کارن میں نہیں آندا تینوں
پھیر ہزاراں عزت کیتی سو سو ناز وکھایا
بروا ہو کے ایڈ دلیری مالکنوں دکھلاویں
ذرہ دیر گذارن یاروں سارے یاد کرائے
گگلی نعمت یاد کراوے سب لوئیں مالک سائیں
غافل ہو کے دنیا اندر ساریاں تساں بھلایاں
اسدا حق قیامت تائیں نہ دے سکو سالوں
ہے کوئی باہجہ اسا تھیں جیہڑا اسنوں ٹال وکھاوے
پھر کیوں چھوڑ میرا دروازہ غیراں پھرو لوچیندے
نہیں تاں بے فرماناں کارن دوزخ ہوسی ڈیرا
جیونکر مالک خدمت اپنی یاد کرائی ساری
کیا مجال جواب نہ دیواں زور میرا کجھ ناہیں
وچہ جتول مرضی چاہے عذر نہ کیتا جاندا
آئی یاد مصیبت پچھلی جو میرے سنگ بیتی
اُٹھ چلیا پھر وانہ پائی قسمت داگ اُٹھائی
رہنوں معلم گھر اُسدے وچہ کیونکر وقت وہاوے
اپنے پاس رکھیسی مینوں یا پھر ویچ دیسی
باہجوں عذر قبول کریساں جو تقدیروں آئی
بہت پیار محبت کر کے یوسفنوں فرمایا
انشاءاللہ مصروں باہر وال نہ ویچاں تیرا
اپنے نالوں بہتر تینوں دیساں ڈھونڈ ٹکاناں

آمدن یوسف علیہ الصلوٰۃ والسلام بہزاراں شوکت و شان در فروختنگاہ

کرن روایت جد یوسف دا مالک من منایا
مشک عنبر کستوری لاکے نال پیار نہوایا

بہتر قسم پوشاک عجائب قیمتدار دوشالے
سوہنے کپڑے نازک والے وٹے بدن دوالے

تاج مرصع سر تے اُپر جھلمل جھلمل کردا
رشماں چھوڑے کلغی اسدی شعلہ جوبن بدر دا

ہتھیں کنگن کنیں والے موتیاں جڑے تمامی
مینڈے جڑدے زیور سارے پائے نبی گرامی

انگلیاں وچ چھاپاں چھلے بھر بھر من کلاوے
کرے کلول گلیوچہ ہستی پئی گلوندڑی پاوے

سچے نگ جڑے اس اُپر خوبی حد نہ کوئی
قوس قزح شرمندگی یاروں ساوی پیلی ہوئی

زلفاں وچ پروتے موتی چمکن دے لشکارے
جیونکر رات سیاہی اندر لٹک مریندے تارے

گوہر دار چھٹی پر زینت حدوں ودھ زیبائی
ہتھ وچ حضرت یوسف تائیں مالک نے پکڑائی

زری دار طلائی پٹکا بدھا کمر دوالے
پیر الوچہ پاپوش جڑاؤ دوروں چمک وکھالے

اگے حسن جمال نبیڑے جگ وچ حشر بپائی
اگوں ہور پوشاکاں زیور دوہی موج بنائی

پہن رہیا جد زیور زینت اوہ محبوب ولاندا
نخریدار عجائب تازی وچ حضور لیاندا

موتیاں جڑی لگام موہیں وچ چمکن گوہر دانے
زین سنہری نقش روپہری ساز سبھے من بھانے

چڑھن لگا ہن شاہ خوباں دا شوکت نال ہزاراں
پایا ہتھ رکابوں آکے دہ شخصاں سرداراں

مالک آپ غلاماں وانگوں واگوں پکڑ کھلویا
ہو بیٹھا اسوار پیارا عجب نظارا ہویا

واہ سبحان اللہ کیا اسدن حسن بہار لیاندی
شوکت شان تجمل یاروں جھال نہ جھلی جاندی

کسنوں طاقت حسن یوسف دی صفت سنائے کوئی
قلم دو موہیں تے جیبھی لکھنوں عاجز ہوئی

کیا آکھاں جد اسپ یوسف دا ناز کریندا چلیا
ویکھ جلالت شان نبی دا طبق زمیں دا ہلیا

کئی اسوار نبی دے اگے چلن وانگ نقیباں
کئی پیادے مگروں آون بدھی پال رقیباں

ستر سجے ستر کھبے پکھا کرنے والے
کئی طرحاں دے ہور ہزاراں خدمتگار دوالے

کتنے ہور چالاک سپاہی سب تھیں اگے جاندے
شاہ خوباں دے آون کارن رستہ صاف کراندے

بچو بچو آوازہ آوے کرن نقیب پکاراں
چڑھیا آوے شاہ حسن دا عزت نال ہزاراں

ویکھ تجمل ہسیا یوسف کہندا حمد الٰہی
واہ سبحان اللہ یا خالق تینوں بے پرواہی

مالک ہسدیاں ویکھ یوسفنوں عرض سوال سنایا
اے محبوبا کس گل یاروں تینوں ہاسہ آیا

حضرتؑ کہیا قدرت ربدی نظر اساں نوں آئی   گھوں لکھ کریندا پلو چہ واہ واکم خدائی
ایہو یوسفؑ بکدن کھوہ وچہ گروا زار پکاراں   اسے یوسفنوں اج بخشے شوکت شان ہزاراں
وعدہ کیتا نال اساڈے اسدن خالقباری   کھوہ تھیں جلد کڈھیساں یوسفؑ کر گریہ زاری
بہت مراتب بخشاں تینوں منصب دیاں تمامی   چلسن پکڑ رکاباں تیریاں جو سردار گرامی
اوہ وعدہ اج پورا کیتا فضلوں حقتعالے   شکر ادا نہیں ہوندا میں تھیں اسدیاں فضلاں والا
سُن مالک سب سُننے والے ہوئے تعجب سارے   یوسفؑ دلوں خدا ول حاضر ہردم حمد پکارے
کر اسوار بنی نوں مالک شہروں باہر لیایا   ویکھ ہجوم خلائق حضرت منہ تے بُرقعہ پایا
جیکر اسدن حضرت یوسفؑ بُرقعہ مول نہ پاندا   ویکھ اچانک حسن نبیدا کون سلامت جاندا
بُرقعے وچہ بھی ویکھیا جنہاں جلوہ خوش رخساروں   تڑف تڑف کے ہوئے دیوانے بھلگئے گھر باروں
برقعوں پار پون چمکارے رخسارے دلبر دے   بدل زرم وچوں لشکارے نکلن جویں بدر دے
جیونجیوں بنی فروختگاہ دے نیڑے نیڑے آوے   تیوں تیوں خلقت کلمل آوے صبر نہ کیتا جاوے
اٹھ اٹھ تکن ٹھہر نہ سکن بُجھ بُجھ ہوں اگاہاں   بکنی نوشاہ ویکھن کارن آ بیٹھے وچہ راہاں
چن چڑھیدیاں خبراں پیاں رنداں سبیس نکلے   آپنیاں جھب دیں دکھالی چھٹن روزیاں والے
کرن روایت جسدم آئی حضرتدی اسواری   ویکھ تجمل خلقت ساری دہرت جھڑی یکباری
صاحب حسن غلام کنیزاں بن تن کے جو آئے   ادبوں کل سلامی ہوئے سر سجدے وچہ پائے
قابو وچہ نہ رہی کسیدی آسدن واگ دلیدی   ہر کوئی ویکھ دیوانہ ہویا قدرت پاک ربیدی
استقبالوں پیش نبیدے جھکی خلق تمامی   آیاں بادشاہاں نوں جیونکر فوجاں کرن سلامی
بُرقعے وچوں شکل مبارک اجے نہ باہر آئی   گل گئو ہاں نوں خوبی اپنی یاد نہ رہگئی کائی
نازو رانوں چیتیوں لتھے ناز انداز وکھانے   فخر تکبر نازاں والے سب ہو کھلے نمانے
قد جنہاندے سرو برابر تیروں صاف چنگیرے   ادبوں جھک کمان ہوئے کجھ لنگھ بھی گئے اگیرے
یا پھر اوہ تعظیم یوسفدی الفوں لام بنائے   وانگ غلاماں یوسفؑ اگے سب نے سیس جھکائے
یوسف طرف خدا دی حاضر دلو چہ عجز سمایا   اتنی عظمت ڈٹھی اپنی پھر کجھ فخر نہ پایا
لنگھ گیا جیہر خلائق تائیں یوسف تیزی پاروں   ہوش سنبھال نہ رہی کسیں نوں بجلی دی چمکاروں
جا چڑھیا اس بیٹھک اُپر جو مالک بنوائی   خوب بلند مکان شہانہ اچا وچہ ہوائی
وچہ میدان کھلی سب خلقت ہر کوئی حاضر ہویا   حشر نمونہ سردے اُپر سورج آن کھلویا

کر تعظیم ہزاراں مالک عزت شان زیادہ
کرسی اپر چا بہایا اوہ مقبول خدا دا

پاس کھلے سب چوریاں والے خدمتگار سپاہی
ہر یک خدمت کرن یوسف دی جو کجھ لائق آہی

برقعہ لاہنے وچہ کجھ مالک نازوں دیر لگائی
اتنے وچہ بھی ویکھنوالی خلقت کلمل آئی

لگی کرن پکاراں خلقت جلد حجاب اتارو
برقعہ لاہو برقعہ لاہو گھنگٹ وچہ نہ مارو

رفتن ہوش و حواس خلائق از دیدار بر انواران شمس فلک خوبی و محبوبی

ساقی کاک اتار بیا موں عام نشہ کر جاری
بھر بھر جام لبالب کرکے پیوے مجلس ساری

روہڑ دیہو اج مودھے مٹ صراحیاں سارے
زہرہ وڑے پھرن نشے دی بھریں سب تارے ستارے

ہوشمنداں دیاں ہوشاں اڈن پی کر مست پیالے
عقلاں والے عقل گواون ہو جاون متوالے

سدھ ونجنے سدھ سار بھلاون رہن نہ گھر ہتھ تالے
مورکھ موم بتی دیوانگوں رہن وچے وچہ گلدے

جوش کنوں دریا حسن دا موج اچھلاں مارے
یکسے رلے کئی ہزاراں بیڑیاں پور نگھارے

خودی تکبر والے ہوون بنجو دلیں مستانے
شمع مبارک روشن ہووے جل مرن پروانے

گھنگٹ کھول جدوں ماہ تاباں جلوہ روپ نکالے
ہوون فرش جگت دے قدمیں شان گمانانوالے

کرن روایت جسدم خلقت شوقوں شور مچایا
ویکھ رجوع خلق دا مالک پردہ دور ہٹایا

کھولیا گھنڈ جدوں برقعے دا دیکھیا ماہ کنعانی
بدلاں تھیں جوں باہر آیا چند فلک نورانی

لنگھ گئے پار کلیجیاں وچوں صورت دے چمکارے
ترٹ ڈگے سب ویکھنوالے جیوں بجلی دے مارے

آپھٹ پھوٹ پئی میداں نے دہشت نازل ہوئی
بدر منیر ہویا جد ظاہر تارا رہیا نہ کوئی

صاحب حسن ہوئے سب گھائل تیر وجے وچہ چھاتی
کیا کوہجے کیا شکلاں والے سب نوں پھر گئی کاتی

مرد زناں سب چھوٹے وڈے سنے غلام کنیزاں
دانے سب دیوانے ہوئے بھلے عقل تمیزاں

ادنےٰ اعلےٰ چنگے مندے بڈھے سنے جواناں
غنی غریب امیر فقیراں نکلن لگیاں جاناں

کرن مقابلہ سوہنیاں شکلاں بن تنکے جو آیاں
ہکو جھلک پیالیوسف دا بھل گیاں چترائیاں

کراں روایت ہکناں تائیں چھٹ گئے کپن وارے
ہکناں حالت بسمل والی پھڑکن پئے وچارے

ہکناں نوں بیہوشی پاروں ورت گئی بدحالی
ہکناں تائیں حاضر ہوئی حالت مردیاں والی

ترڑن ترڑف یک مستی پاروں سر دھرتی تے مارن
ایہ کی ہو گیا ایہ کی ہو گیا ہکنی کھلے پکارن

رہ گئے ہکنی کھلے کھلوتے وانگ بتاں بیجاناں
نہ ہلن نہ بولن موہوں ہویاں بند زباناں

ہکنی بولن حمد الہی سر سجدے وچہ پایا   واہ سبحان اللہ میں صدقے کاریگراں خدایا
کیا تدھ اسنوں صورت بخشی کیا تدھ شکل بنائی   یوسفؑ پیدا کرنیوالیا تیری دُھن خدائی
ذبح ہوئے بکریاں لوانگوں کھا حسدیاں کرداں   ہکناں ہوش نہ رہی بدندی رُلن پئے وچہ گرداں
ہکناں تاب نہ رہی تکندی کرن بلند ندائیں   اے مالک پا پردہ اس تے مار نہ خلقت تائیں
ہکناں نیر چھٹے چشماں تھیں چھم چھم ہنجوں آیاں   ہکنی ویکھ جمال نبیڈا ہو گئے وانگ سودایاں
اصلی صورت یوسف والی اسدن ظاہر ہوئی   لکھ ہزاراں خلقاں وچوں ثابت رہیا نہ کوئی
چوی ہزار جو گولیاں گولے زینت کر کے آئے   گولی حسن نبیدے سب لوں چھیک ولا لوچہ پائے
رنگ ہوئے منہ کل خوباندے چہر لوں اُڈ گئی لالی   ہرگز ہوش نہ رہی کسینوں ہار سنگار لوالی
اوہ محبوب جو حسن اپنے وا کرے مان ہزاراں   بُھل گئے سب مان انہانوں ویکھ ربیدیاں کاراں
واہ سبحان اللہ رب غالب صاحب حکمت عالی   ہر کم اندر حکمت اسدی واہ قدرت دا والی
فخر تکبر مصریاں اندر ہیسن بہت بے اوڑے   یوسفنوں وچہ مصر لیاکے سب دے مان تروڑے
اپنے نالوں بہتر صورت جدم رب دکھائی   استھیں پچھے مصریاں اندر فخر نہ رہگیا کائی
کرن روایت جدم یوسفؑ منہ تھیں برقعہ چایا   چھٹ پیا شہباز حسن دا سب لوں پکڑ دبایا
خونی چشم نبیدی پلو چہ دتی پھیر کٹاری   پنجہزار برابر بندہ مرگیا ہکسے واری
پنجہزار مٹے تڑفیندے پیراں ہیٹھ وچلے   جو ڈگے سو مرے اتھائیں اُٹھے نہیں دوبارے
تن سو سٹھ کواریاں کڑیاں شرم حیاؤں بھریاں   مرگیاں تک حسن نبیدا عشق بندوقاں دھریاں
ہور جو حسن جمال نبیدا ویکھ ہوئے سودائی   واللہ اعلم رہنوں معلم تنہاں حساب نہ کائی

تحریص و ترغیب دلالاں برائے خریداری حضرت یوسف علیہ السلام

جد ایہہ حالت گذری مالک نظر دوالے پائی   کہن لگا سب لوکاں تائیں ہوش سمبھالو بھائی
کیا بیخودیاں تے مستایاں پیش تساڈے آیاں   ہُن یوسفدا وکنے ویلا دور کرو مستایاں
جلدی کرو خریدن والیو نقدی پیش لیاؤ   کھلا وکاندا دلبر سوہنا پھیر نہ پچھوں تاؤ
جدوں آواز سنی ایہہ لوکاں پئے قیاسیں سارے   کسدی طاقت ساہنواں ہوکے لینے دا دم مارے
ویوے کون اگیرے ہوکے یوسف کارن بولی   ہکس نظارے جسدے اتوں ساری خلقت گھولی
سو جن کھلے دلیلاں اندر کیا قیمت بتلایئے   جے ہتھ آوے دنیا ساری استھیں گھول گھمایئے

کر کر سوچاں گن گن قیمت توڑ لباں تک لیاون
ایہ موہوں کڈھ نہ سکن شرموں چپ کر جاون

اچرانتوں سوداگر مالک سد دلال بلائے
جو یوسفدی قیمت دسن ہووے کے دہین سوائے

کیتا حکم دلالاں تائیں کر آواز پوکارو
کون خریدے یوسف بردہ اُچے ہو کے مارو

مَنْ یَشْتَرِیْ غُلَامًا حَسِیْنًا لَطِیْفًا ظَرِیْفًا لَیْسَ مِثْلُہٗ فِی الدُّنْیَا

بول دلال سناوے ہوکا کر کے بلند پوکارا
کون خریدے جگ وچ سوہنا نیک غلام پیارا

کون خریدے سوہنا بردہ سوہنیاں صفتاں والا
نرم طبیعت نیک ارادت صورت دا متوالا

کون خریدے ایسا بندہ جس وچ صفت تمامی
وڈا لطیف ظریف اکابر نازک گل اندامی

صاحب شرم امانت والا خلق کمال کماوے
بولن لگا ایسا بولے ٹھنڈ کلیجے پاوے

فرماندار حلیم طبعدا حسدوں بغضوں خالی
اہل وفا تے صابر شاکر ساریاں صفتاں عالی

ویکھ جمال منور جسدا خلق ہوئی دیوانی
بولو مردو کون خریدے ایہ بردہ عبرانی

شکلوں سوہنا عقلوں سوہنا نور بھری پیشانی
ہر خوبی وچ دنیا اندر جسدا کوئی نہ ثانی

کھلے دلال پکارن اینویں خوش تعریف سناون
ویہن دلیری گاہکاں تائیں کر کر صفت رجھاون

سن تعریفاں اپنیاں یوسف کہیا دلالاں تائیں
بس دلالو ایڈیاں صفتاں مینوں لائق ناہیں

میں عاجز پردیسی بندہ وچھڑیا گھر باروں
ہوش کرو مت غیرت ہووے صاحب دی سرکاروں

بولو صفت اساڈی اوہ کجھ جو میں کہاں تساں نوں
اپنا حال اساڈا سارا روشن خوب اساں نوں

قُلْ مَنْ یَشْتَرِیْ غُلَامًا ضَعِیْفًا غَرِیْبًا مَظْلُوْمًا لَیْسَ مِثْلُہٗ فِی الدُّنْیَا

یوسف آکھیا آکھ دلالا بردہ کھلا وکاندا
بیکس نے مظلوم وچارا ماریا درد غماں دا

ہے بیوطن مسافر عاجز نال دکھاندے بھریا
نہ آمدا تقدیر ربانی صاحب وچھن دھریا

سجناں کولوں وچھڑ آیا ملی بدیس ڈھوئی
مولا باہجوں جس عاجز دا محرم حال نہ کوئی

آکھ دلالا وکن لگا بردہ بڑا اگنا ہیں
جسدے جہیا دکھیا عاجز گل دنیا وچ ناہیں

ایہ صفتاں جو دسیاں اپنیاں یوسف نبی حقانی
سنکر سب دلال وچارے آئے وچ حیرانی

کہن لگے ایہ ناقص صفتاں ساتھیں کہیاں نہ جاون
دینہ نوں رات بناون جہڑے مورکھ نام دھراون

جو جو صفت تساڈے اندر نظر اساں نوں آئی
اسٹھیں ودھ گھٹ بولاں ناہیں ایہ دستور نہ کائی

جیکر وادھا کراں تساڈا ہے اوہ روا اسائیں
ایہ مولوں قدر گھٹاون کم دلالاں ناہیں

اسیں دلال دلالی اپنی پورے طور کماواں
کیا مقدور خلاف سنا کر تیرا قدر گھٹاواں

تاں پھر حضرت یوسفؑ کہیا سنکر بات تنہاندی
جے ایہ صفت تساڈی کولوں نہیں پکاری جاندی

سچی بات کہو پھر جیونکر صفت اساڈی آئی
ایہ آواز کرو وچہ مجلس جھوٹھ نہ کائی

مَنْ یَّشْتَرِیْ یُوْسُفَ صِدِّیْقُ اللّٰہ ابن یعقوبؑ نبی اللّٰہ ابن اسحاق صفی اللّٰہ
اخی اسمٰعیل ذبیح اللّٰہ ابن ابراھیم خلیل اللّٰہ

کون خریدے یوسف بندہ نبی صدیق خدا دا
جسدی جد پیغمبر ساری پیو دادا پڑ دادا

کون خریدے یوسفؑ بندہ پت یعقوب نبی دا
جسدا باپ اسحاق پیغمبر شان بلند صفی دا

حضرت اسمٰعیل پیغمبر جسدا سکا بھائی
ابراہیمؑ خلیل جنہاندی جد مبارک آئی

پشت بہ پشت جنہاندے گھر وچہ رہی نبوت جاری
اوہ یوسفؑ اج وکن لگا امر چویں سرکاری

ایہ گل سنکر کہیا دلالاں جے ایہ صفت کچیوے
کون خرید کرے پھر تینوں بند فروخت تھیوے

ایہ گل ظاہر کرن نہ لائق توں پیغمبر زادہ
اچراں تائیں پاس یوسفدے آگیا وحی خدا دا

بس یوسفؑ ہن رہوا تھائیں منع حضوروں ہوئی
اگوں حال حقیقت اپنی مول نہ دسیں کوئی

دیکھ تیری اج فضلوں کیا کجھ قیمت پوندی بھاری
سنکر یوسفؑ حکم ربانا حمد کہے سوواری

اوہ جو یوسفؑ اپنا شجرہ کہیا دلالاں تائیں
کہیا دلالاں ایہ تعریفاں اج مناسب ناہیں

پوے قصور فروخت اندر جے اوہ ظاہر کریئے
مالک دا نقصان ہوویگا اس خوفوں سب ڈریئے

القصہ جو پہلی واری بولی صفت دلالاں
اوہا طرز شروع پھر کیتی کردے صفت کمالاں

کون خریدے یوسفؑ بندہ نین جنہاں متوالے
ہر صفتوں موصوف پیارا ایں نصیباں والے

سن سن کنبن کھلے وپاری پہل نہ کوئی کردا
کیا قیمت وچ حاضر کریئے ہر اکدا دل ڈردا

تاں جو بدرہ اشرفیاں دا ایک سوداگر لیایا
گنتی وچہ ہزار برابر مالک پیش وگایا

گاہکی شروع ہوئی یوسفدی دوڑی خلق ہزاراں
کیا ادنی کیا اعلے سب لوں پایاں شوق مہاراں

بجھ بجھ نئے آون سارے دولت مال خزانے
گھر وے تسے کے حاضر کیتے باہجوں عذر بہانے

چڑھ وچڑھندے سب سوداگر قیمت کھلے وہاون
اپنی طرفوں طاقت موجب زور تمامی لاون

یک بدرہ جے آکھے کوئی دو چا دوسناوے
تریجا تن کریندا حاضر چوتھا چار لیاوے

ایسے طرح تمام وپاری ودھ ودھ ہون اگیرے
مالک معل نگاہ نہ کردا دھوڑ چڑھی چوفیرے

کرن روایت نقرہ کاروں ابن عباسؓ لیایا
سارا مصر فروختگاہ وچہ اسدن حاضر آیا

آپو اپنے کارن ہر کوئی جھگڑا شور مچاوے
ساڈے ہوندیاں یوسف تائیں کون خرید لیجاوے

اُسدن طلب خرید لوالی سب دے دلو چہ ہوئی
دنیا دار تونگر جیہڑے زر دا زور دیکھاون
کہن تونگر اسیں خریداں جانتک طاقت ہوئی
کہے تونگر یوسفؑ پچھے اج گھر بار لٹا واں
بھر بھر بک تونگر لیاون دولت مال متاعیں
لعل جواہر ہیرے موتی کڈھ کڈھ غنی لیوندے
زر دارانہوں مان دلیوچہ اپنی دولت زر دا
جیونکر نیکوکاراں تائیں عملاں آس ودھیری
اینویں اُسدن دولت والے چائی پھرن خزانے
آپو اپنے طمع بموجب گھتاں پھرے ہر کوئی
کرن روایت روز قیامت ایہو تماشہ بنسی
یاراں کولوں جدا ہوجاون دوست یار پیالے
ماواں کولوں پُتر نسّن پُتراں کولوں ماواں
خصم نہ پچھے عورت کولوں کیا کجھ تیرا حالہ
ہر کوئی ایہو ترلہ لیسی اپنی جان بچاواں
ایپر جنت ملے انہانوں جو نہ شرک کماون
پھڑ توحید محبت ربدی جے تدھ جنت جاناں
باہجہ محبت نفع نہ دیوے عملاندا سرمایہ
کتنی مدت رہی زلیخا عشقوں جل جل مردی
تدھ بھی جیکر حُب ربیدی رکھی دلوچہ پوری
جے تدھ اوتھے جاکر کیتی طلب بہشتاں والی
بس میاں جو بھلوں ناہیں توشہ سفر بناندا
کرن روایت وکن لگا جاں یوسفؑ کنعانی
جو جو چیز کسے نوں لدھی مال متاع گھر بار سونے
مونتیاں نال تولاوے یوسفؑ جے بک غرض سناوے

جیونکر ربدی بخشش کارن آس رکھے ہر کوئی
عاجز لوک غریب نمانے شوقوں پہنچ پہنچ آون
مفلس آکھن جندڑی حاضر ہور نہیں شے کوئی
مفلس کہن خریداں یوسفؑ توڑے آپ وکاواں
خالی ہتھ غریب وچارے کردے کھلے دعائیں
چھم چھم رون غریب وچارے ہنجوں ہار پروندے
شوقوں صرف غریباں تائیں تکیہ ربدے دردا
باہجھوں عمل پذیر جہانوں بکو ربدی ڈھیری
روز قیامت ملسن جیونکر عملاندے پروانے
دوست رہیا نہ کوئی کسیدا نفسو نفسی ہوئی
ہر کوئی جنت لینے کارن اپنی طرفے تنسی
بھایاں کولوں بھائی نسن آپ طمع دے مارے
بیٹے باپ نہ واقف بنسن جاسن گھت جدایاں
معشوقاں نہ عاشق پچھے وٹڑے پیاراں والا
بھاویں دوزخ جان قبیلے میں اک جنت جاواں
مشرک بدعتیا نیلے لوٹے دور نکالے جاون
عشق الٰہی عشق رسولیؐ اُسجا گہ کم آناں
جیونکر عاشق رہی زلیخا نہ یوسفؑ ہتھ آیا
ثابت قدم رہی تاں اوڑک جھات پئی دلبر دی
وانگ زلیخا تیر بتایئں ملسی قرب حضوری
یوسف دیاں دلالاں وانگوں اینویں رہسیں خالی
پلیوں خالی گیا بدلسیں اوڑک پچھوں تاندا
ہوئے تیار خریدن کارن جو کوئی مرد زنانی
وچ تمامی حاضر کیتے طلب خریدن پاروں
دو جا لعل بدخشانوالے جلدی کڈھ دکھلے

مالک طرف خریدن والیاں ہرگز نظر نہ بھالے ۔ لڑ لڑ مردے آپس دے وچ لوک خرید لوالے
پہلے اوپر وو جا آوے دوناں مل چڑھاوے ۔ پہلے لوں نہ طاقت ہووے رو رو چپ کر جاوے
آپو اپنی طاقت موجب سب نے زور لگایا ۔ جیونکر اپنے قصے اندر احمد یار لیایا

حکایت زن پیر

اک جھتی ہتھ سوتر آئی لین یوسفنوں آئی ۔ مالک پاس ہوئی توں حاضر آئی کڈھ دکھائی
لوکاں پچھیا ایہہ کی آئی کس کارن تدھ آندی ۔ آکھن لگی جیہدے کارن خلقت مر مر جاندی
میں بھی اوہ غلام خریداں جیہدے گاہک سارے ۔ ایہہ سوتر نذرانہ کرساں مالک دے دربارے
سنکر لوکاں آکھیا اسنوں توں کملی نادانی ۔ لکھ کروڑ خزانے ایتھے ہو چکے قربانی
ایہہ سوتر دی اٹی تیری کون تکے اس جائی ۔ آکھن لگی ایہہ گل بیشک ٹھیک تساں فرمائی
ایپر روز قیامت جسدم رب حضور بلاوے ۔ سب یوسفدیاں گاہکاں تائیں حاضر سدیا جاوے
میں بھی اسدن گاہکاں اندر داخل کیتی جاواں ۔ اوگنہاری ایسے گلوں متے بخشش پاواں
واہ سبحان اللہ کیا عورت نیک جواب سنایا ۔ نال محبت حاضر کیتا جو گھر دا سرمایہ
گھر اسدے اک اٹی پاروں ہور نہیں شے کائی ۔ اوہا موڑی ترکہ اسدا لے کر حاضر آئی
نال محبت راہ مولا دے تھوڑی چیز جو دیندا ۔ بہتی نالوں اگے اسنوں رب قبول کریندا
اک پیسہ جو عاجز مومن دیوے مال حلالوں ۔ لکھ روپیہ غنی لٹاوے گھٹ ہوندا اس نالوں
عاجز کر کر محنت جھڑیاں پیسہ ٹکہ کماون ۔ مال بیگانے غنیاں تائیں دولتمند بناون
کوڈی کوڈی جوڑن عاجز نال ہزار کشالے ۔ مسکیناں دی رت نچوڑن غنی کروڑاں والے
عاجز نام خدا دے دیسی آس ثواب رکھیسی ۔ غنی جیتھے کجھ بھلا کریسی نال سوال گھتیسی
ایسے کارن نبی محمد سرور ختم رسولاں ۔ سب تھیں بہتر صدقہ کہیا اصحاباں مقبولاں
احد پہاڑ برابر جیکر سونا کوئی لٹاوے ۔ اصحاباں دی ادھ پڑ وپی اس کولوں ودھ جاوے
خالص نیت اصحاباں دی عجب ریاؤں خالی ۔ تاہیں ساری امت وچوں شان تنہاندا عالی
باجھ ریاؤں جو کوئی بندہ خالص عمل کماوے ۔ نال اصحاباں روز قیامت عالی درجہ پاوے
مسجد لوں جس نال محبت اک اوٹ لگائی ۔ جیونکر اس نے مسجد ساری اپنی ہتھیں پائی
تھوڑا عمل قبول اللہ لوں خالص نیت پاروں ۔ بہتے عمل خلوصوں خالی رد ہوون سرکاروں

حکایت

سنو حکایت عجب تساں نوں سائیں کھول سناواں پیارے
کر کر حجاں راہ مولا دے ساری دولت لائی
یک عورت دو بیٹیاں باقی گھر اس دے وچ آہیاں
جد اوہ لڑکیاں بالغ ہویاں چڑھیاں آن جوانی
ویہاں راتیں کرے دلیلاں بہت بے انتہا ہوئی
صد افسوس جنہاں دے گھر وچ دھیاں جوان ہو جاون
حضرت کہیا جس گھر ہووے بالغ دھی کواری
اتنا سخت گناہ کبیرا دھیاں بہاون والاں
سنو حقیقت جد اوہ حاجی نظر وہیاں ول پاندا
اوڑک یکدن عورت اگے حاجی ایہ گل کہندا
جیتوں آکھیں تاں اس اگے میں ونج حال سناواں
عورت آکھیا بیشک جا ہو منع نہیں میں کردی
اتنا آٹا نکلیا گھر تھیں روٹیاں دو پکائیاں
ٹریا نام اللہ دا لیکے حاجی لمبڑی راہیں
راہ دے اندر کردا جاندا ذکر خدا ہر حالے
یاد خدا دی بھلن ناہیں ہر ویلے ہر جائی
رب دا نام جنہاں دل رچیا مچیا عشق النبہ
نکل گیا جد شہروں حاجی نظر اگاہاں ڈالی
جاں لنگھیا اس کتی کولوں حاجی مرد خدائی
ٹریئی اسدے پچھے کتی عاجز بھکھی ماندی
حاجی نے جاں ویکھیا اسنوں دل وچ رحمت آئی
کھا روٹی جد فارغ ہوئی اوہ کتی بیچاری
پھر حاجی دے پچھے دوڑی کرکے آس ربانی

یک حاجی نے بیت اللہ دے کتنے حج گذارے
ایسا مفلس ہو گیا اس تے چیز نہ رہ گئی کائی
تنگی اتے غریبی پاروں مول نہ کیتے ویاہیاں
حاجی تائیں دلدے اندر بہت لگی حیرانی
دھیاں جوان جنہاں دے گھر وچ تنہاں آرام نہ کوئی
پھر اوہ سستی کر انہاں نوں جلدی نہ پرناون
ہر حیض قتل کرے پیغمبر حیض ہووے جد جاری
اجے انہاں نوں ہوش نہ کائی فتنے منہ بد چالاں
سوچاں لکھ دلے وچ آون فکروں ڈبڈب جاندا
بڑا ثواب یک ولی خدا دا جگہ فلانی رہندا
جے اپنا یک دکھاں استھیں دولت مال لیا واں
کر مصلاحت حاجی صاحب کیتی نیت سفر دی
رستے اندر کھاون کارن حاجی پلے پایاں
یا رب سائیاں تیں بن کوئی فضل کنندہ ناہیں
یمشون فی الارض ھونا ہر دم ڈر دے اللہ والے
ٹردے پھردے اٹھدے بہندے ہر دم یاد خدائی
تلیں چلو وہم ہر ویلے بدل چڑھے جل کنبہ
رستے وچ یک ویکھی اس نے کتی بچیاں والی
اس کتی نوں حاجی کولوں بو طعاموں آئی
لاڈ وکھاندی دم ہلاندی قدماں تے ہر لاندی
کھول پلوں یک روٹی ثابت اس عاجز نوں پائی
اجے تسلی ہوئی نہ اسدی بھیسی بھکھدی ماری
وگدی آوے صدقے جاوے کرے پیار نمانی

حاجی سمجھیا شاید اسدی طلب اجے ہے باقی
دوجی روٹی کول اساڈے جیکر اوہ بھی کھاوے
پا دتی پھر اوہ بھی روٹی حاجی مرد ربانے
پاس خدا دیاں پیاریاں جیدم آئے کوئی سوالی
جیوں حاجی نوں سفر اپنے دا کجھ خیال نہ آیا
اوتھوں پھیر روانہ ہویا حاجی کجھ جلیندا
پاس نواب ہویا ونج حاضر عرض سوال سنایا
ہیسی مرد صفائی والا اوہ مقبول خدائی
آکھن لگا حاجی تائیں سمجھ لئی گل تیری
صرف ثواب جو روٹیاں والا رب نے بخشیا تینوں
جج ثواب کہیا میں اسنوں اوہ قبول نہ کردا
صاف جواب سنایا حاجی میں نہیں اوہ وچیندا
بے امید ہویا جد حاجی واپس قدم اٹھایا
آکھن لگا رنج نہ جاؤ کجھ نہ بخشو سانوں
دو روٹی دے بدلے تینوں دوست رب بنایا
ملگئی دولت حاجی تائیں جتنی حاجت آہی
دوہیں جہانیں عزت پائی روٹی دیون یارو
ایہو نکتہ سمجھ پیالے بے پرواہی والا
اس دنیا تے تھوڑی چیزوں لوئی نہ راضی ہوندا
ظاہر دیوچہ تھوڑی دسے باطن دیوچہ عالی
سب لوکاں نے اس دنیا ئیں دلوں حقیر بنایا
شوخی شیخی ظاہر والی اوتھے کم نہ آندی
نال محبت دے اوہ بڈھی اٹی سوتن لیائی

تائیں پھیر محبت کر کے ہوئی آن ملاقی
ہے امید جو اس عاجز دی کجھ تمامی جاوو
ایسے کم کرن اوہ جیہڑے بہت خدا نوں بھانے
آپ نہ کھاون اسنوں دیون ایہ سخیاں دی چالی
جو کجھ اپنا کھانا آہا سب کتی نوں پایا
پہنتا اپنی منزل اُپر پینڈے سفر کریندا
اس مطلب نوں کول تساڈے جج وچن میں آیا
روٹیاں والی حالت اسنوں پہلے رب جتائی
جج ثواب خریدن کارن غرض نہیں کجھ میری
جیکر ہیں توں وچنہارا اوہ مل دے جا مینوں
کتی نوں دو روٹیاں پایاں نظر اونہاں نوں دھردا
کہیا نواب جو اس بن میں بھی کوئی چیز نہ دیندا
شفقت اتے محبت کر کے پھیر نواب بلایا
لیلو دولت ساڈے کولوں جتنی غرض تسانوں
میں کیوں خدمت کراں نہ تیری بول نواب سنایا
واہ سبحان اللہ کیا اس تے کیتا کرم الٰہی
جتاں نال روٹیاں اسدیاں ودھ گیاں ہر گل رو
تھوڑی چیز قبول کریندا فضلوں حق تعالیٰ
جے نال محبت اللہ دیئے قدر اوسدا پوندا
جیونکر اوس زنانی آندی اٹی سوتر والی
روز قیامت ویکھن اسدا ہوندا قدر سوایا
اس بازار الٰہی اندر دلدی حب وکاندی
پیش خدا وند عزت اسدی لوکاں خبر نہ کائی

ویکھ بڈھی نوں یوسف تائیں بہت تعجب آیا
کیا قیمت اس سمجھی ساڈی واہ دہن بار خدایا

ہک اوہ لوک جو لکھ کروڑیں ہاڑے پھرن کریندے
لگے دل یوسفدے اندر ہیسی خوشی نہ کوئی
دل بے ذوق نمانا عاجز وِدم نیواں تھیندا
لعلاں دے مُل وِکنے والا اَٹی قیمت پاوے
خودی تکبر کریئے ناہیں ڈریئے بے پرواہوں
دوہیں جہان غلام جنہاندے خالق پاک بنائے
ہکو ثمن زیادہ لولیا یوسفؑ نبی ربانا ں
ذات صفات نہ خبر کسیںنوں کون یوسف کس جایا
اس نوبت لوں قیمت پہنچی جیونکر آکھ سنائی
ہور روایت ذکر یوسفدا نظر اسالوں آیا
کل سوداگر اتے بپاری ترلے لین دوالے
مالک نظر نہ کرے کسیول مَنّے بات نہ کائی
کہندا ہے نہیں عقل ٹکانے مالک ابن زغردا
خبر نہیں کیا خوبی ہیں وچہ نظر پئی اس تائیں
جیکر قدر اساڈا جانن لوک خریدن والے
قیمت قدر میری دے واقف ہیسن میرے بھائی
جیکر کدیں انہاں دِرمانداُمل صراف گھتیندے
ٹھیک میری ایہ قیمت اُسدن بھایاں نے فرمائی
کول ہوندے بن بھائی میرے قیمت اج دسیندے
کیا بنیا وا ساڈی اوڑک خاک جنہاندا واسہ
دُنیا کوڑی جیون کوڑا کوڑ تمامی ڈیرا
جھٹ پل کارن جھلی خلقت کیڈیاں اڑیاں لائیاں
مالکدا نہیں ہوش ٹکانے ضد نکمی کردا
واہ سبحان اللہ کیا یوسفؑ دل اپنے لوں ڈہایا
اس نوبت لوں پہونتا یوسفؑ خبر نہ بابل تائیں

ہک اوہ لوک جو سوتر اَٹی ساڈا مُل گھتیندے
جد ایہ قیمت سنیوس اپنی ہتھوں نرمی ہوئی
محبوباں دی خودی تروڑے بے پرواہ سدیندا
ایہ گل سُنکے عرش الٰہی لرزے اندر آوے
ذرہ گل تھیں غیرت ہوندی خالقدی درگاہوں
تھوڑی گلوں غیرت ربدی تنہاں قضیئے پائے
ہوگئی غیرت رب سچیدی آ پردیس وکاناں
ہراک آکھے کوئی پردیسی بردہ وِکن آیا
مُل یوسفدا بابل جانے جسنوں ملی جدائی
جدوں خریدن والیاں لوکاں آکر زورا پایا
چار، چار آنن بکس گھراں تھیں بھرکے خزانیاں لوالے
کیا اسوقت نمانیا لوالی سوچ یوسفنوں آئی
اِتنی دولت ملدی اسنوں پھر منظور نہ کردا
جس پاروں ایہ تال کسیدے سوداگر دا ناہیں
اِتنی قیمت میریکارن کوئی نہ مول نکالے
ناقص دِرم اٹھاراں جنہاں قیمت میری پائی
نو درماں اس ناقص مالوں اوہا مُل دسیندے
جیسے عمل اسلڈے آہے ایسی قیمت پائی
خبر نہیں ایہ کملے بنڈے کیوں اتنا مُل دیندے
خاکوں آئے خاکے جاناں دَم دا کی بھر واسہ
کوئی وِلدی گذران اٹھائیں چڑیاں رین بسیرا
کیسا سوہنا فیصلہ اسدن کیتا میریاں بھایاں
دِرم پنجاہیں میریتائیں کیوں نہیں وِچن وِہر دا
دِرم پنجاہیں اپنے تائیں حضرت وِچن چاہیا
کون وِچے وِچ یعقوبؑ لوں بابجھ حکم رب سائیں

دلیسوں نکل بدیسی ہویا تاں ایہ حالت ہوئی
سچ آکھن جو گھر اپنے وچ ہوندے قدر ہزاراں
گھر وچ عزت شان جنہاں دے نال پیاراں جھُلے
خواہش کر کے لوک جنہاں نوں گھر وچ ملن آون
گھر وچ جیکر اوہی لبھے کر بسم اللہ کھائیے
لکھ ٹکروڑ گھرالو چہ عزت پاون وطنا نوالے
نکل نہ ڈٹھا گھر تھیں باہر جنہاں عمراں ساری
پڑھکے ویکھ نبی یوسفدا کیونکر حال وہاں نال
ہو مسکین دلیوچہ یوسفؑ کر دا کھلا وچاراں
ایتھوں تک جد قیمت اپنی یوسفؑ دلوں گھٹائی
جو کوئی دلتھیں عاجز ہو کر اپنا قدر گھٹاندا
کرن روایت اوسیویلے غیب آوازہ آیا
اے یوسفؑ اج فضل اساڈا تیرا کم بناوے
جسدن شیشہ دیکھ دلیوچہ کیتی تدھ دلیری
اے محبوبا حسن اپنے پر کیتی تدھ وڈیائی
ہن دلوچہ مسکینی والی تساں دلیل گذاری
شان تیریدیاں دھماں پوسن ہر کوچے ہر خانے
ایہ خوشخبری یوسفؑ تائیں ہاتف جدوں سنائی
چُپ کر بیٹھا نبی اللہ دا ویکھے قدرت جلدی
واہ سبحان اللہ کیا اسدم قدرت رب وکھائی

جیکر کول پدر دے ہوندا معلم کردا کوئی
مولا بابجہ نہ لیندا کوئی بیوطنا ندیاں ساراں
وطناں دور گئے ہو جاون لکھاں نالوں ہولے
اُتنا قدر نہ پوے انہاندا جے اوہ لڑکے جاون
وطنوں باہر ساری کارن ہرگز مول نہ جائیے
پچھ پذیر فقیروں آکے بیوطنا ندے حالے
اوہ کیا جانن کیونکر ہوندی وچہ پردیس خواری
لعلاں نال تولیندا پھر دا پھر بیذوق نمانال
درم پنجاہ ہے قیمت میری بن روپئے باراں
رحمت پاک خداوند والی غیرت دلوچہ آئی
اللہ صاحب اسدیتا ئیں فضلوں آپ وہاندا
یوسفدے وچہ کن مبارک ہاتف حکم سنایا
کسنوں طاقت نال دلیری قیمت تیری پاوے
تاہیں اُٹی سوتر دی نوں پوہنتی لوبت تیری
کھوٹے درم پیا مُل تیرا اوہ گل دینی آئی
قدر تیرا اج روشن ہوسی اندر خلقت ساری
قیمت تیری ادا نہ ہووے وِک وِک جان خزانے
سُنکر حضرت یوسفؑ دلوچہ کہندا حمد خدائی
چار چوفیر خریدن کارن شوقی خلقت ساری
شوقوں طلب خریدن کارن اک شہزادی آئی

ذکر شاہزادی بازغہ رضی اللہ تعالےٰ عنہا

بازغہ نام شہاندی بیٹی سندر شکل کواری
عادیالوچہ حکومت اسدی ملک رعیت والی
سی اولاد شداد کا فردی شاہ طالوتے جائی

مصر نواحی اندر آہی اوسیدی سرداری
کتنیاں فوجاں تابع اسدی تخت بخت لیوالی
جویں روایت نقرہ کاروں ویکھن اندر آئی

خوبی حسن جمال اُسدے دیاں پیاں جگ کہائیں
ایسی شکل دتی رب اسنوں جتھوں نظر اٹھاندی
کی کجھ صفت بیان سناوے شاعر عاجز ماندا
سُنکر صفت یوسفدی اوہ بھی شوقوں ہوئی دیوانی
بھلگئی سب تخت حکومت چھٹ گیا گھر باروں
لد لئے سب مال خزانے کیتی ترت تیاری
دہ اسے خچر اشرفیاں دی اس نے لد لیا ندی
پہونتی آن فروخنگاہ وچہ زینت نال ہزاراں
اجن چیت جمال نبیڑے جد چمکار وکھالی
ہوگئی ویکھ جمال نبیدا کملی تے مستانی
آکھن لگی یوسفؑ تائیں یا محبوب پیارے
ہیں توں حور فرشتہ کوئی نوری ہیں یا ناری
جگوں وکھرا دس تینوں روپ حسن متوالا
کس تیری پیدائش کیتی کتھے جنم لیوئی
یوسفؑ کہیا اے شہزادی نہ کر ہوش ازائیں
پیدا کرنیوالا میرا ہے اوہ خالق باری
نال اشارے دو عالم دا نقشہ جس بنایا
اکھیں باہجوں ویکھنہارا کناں باہجہ سُنیندا
ہر شے اس نے پیدا کیتی جن ملائک پریاں
اکو میں پہ ختم نہ ہوئی اسدی اُسنا کاری
رنگا رنگ بنائے اس نے نقشے گل رخساراں
ہوش نہ رہ گئی تیر یتائیں اجے ڈٹھا تدھ مینوں
جلوہ اس کاریگر والا ملیا ہک جنہا نئوں
توں بھی اس سوہنے دا جلوہ جے ویکھیں ہکواری
ایہ گل سُنکر بازغہ کہیا حضرت یوسفؑ تائیں

دھن اوہ خالق سرجنہارا لائق حمد ثنائیں
پری پرندے آدم وحشی گھائل کیتی جاندی
کاریگری خدادی والا انت نہ پایا جاندا
سنیوس اج وکاون لگا اوہ یوسف کنعانی
سُن سُن صفتاں کملی ہوئی طلب خریدن باروں
گھت عماری ڈاچی اُپر آئی کرا سواری
لال جواہر ہیرے موتی ریشم سونا چاندی
وچہ سواریاں لگے پچھے گولیاں خدمت گاراں
ہوش نہ رہگئی اسنوں اپنے ہار سنگار الوالی
ہادی نظر ہدایت کرکے پار لنگھائی کانی
کس کاریگر نے ایہ تیرے سوہنے نقش سوارے
کس نے اتنا حسن تیرے پر رو ہڑ دتا یکباری
دس یوسفؑ ہے کیہڑا تیری شکل بناون والا
جگ سارے وچہ تیرے جیہا ہور نہ دسدا کوئی
سُن میں اپنے کاریگر دی تینوں صفت سنائیں
قدرت اپنی تھیں جس پیدا کیتی خلقت ساری
واحد لاشریک الٰہی نہ جمیا نہ جایا
اوہ محتاج نہ مول کسیدا اسدی حاجت دیندا
وچہ حساب شمار نہ آون اسدیاں کاریگریاں
جتھوں نظر پچھیوے دسدے اسدی صنعت بھاری
میں کیا چیز میرے تھیں چنگے کیتے اوس ہزاراں
جیکر میرا خالق ویکھیں کیا حظ آوے تینوں
دنیا تے ما فیہا سب کجھ یاد نہ رہیا اہنانئوں
ہور کسیدی حاجت تینوں رہے نہ عمراں ساری
صدقے جاواں اس سوہنے دل مینوں جھات گھتائیں

جے اوہ ایسا خالق تیرا ایسیاں صفتاں والا
مینوں وس عبادت اُسدی وحدت ذکر کماواں
حضرت یوسفؑ اسدیاں بتائیں کلمہ دین سکھایا
جو کجھ مال لیاندا اس نے طلب خریدن پاروں
دہ سو خچر اشرفیاں لدی جو اوہ لد لیائی
ہور جو ہار سنگار تمامی پچھلے والی تائیں
ماری موج محبت ربدی ڈھانا عشق الٰہی
بھل گئے گھر باہر تمامی لذت عیش جوانی
شہروں باہر جھگی پائی گوشے دلو چہ ہوئی
قرب حضوری حاصل ہویا ہادی رحم کمایا
جو کوئی سب تھیں تارک ہو کے رب اپنے ول جاندا
کرن روایت حضرت یوسفؑ ہکدن اول آیا
جس جھگی وچہ رہندی آہی اوہ مقبول ربانی
کہیا شہزادی یا نبی اللہ چھیڑ نہ کجھ اسانوں
جدن سبق پڑھایا تساں اپنے کاریگر دا
دمدم عشق پیارے والا وندا موج ہولارے
اکو اسدا شوق اسانوں لوں لوں وچہ سماتا
ایہو مراد اساڈی آہی فضلوں حاصل ہوئی
توں بھی یاد نہ رہیوں اسانوں ملیا جدوں پیارا
دنیا دے دو یلہ اکٹھے رل بیٹھن جس جائی
ویسے بھاویں اُجڑے کوئی خبر نہ کجھ تنہانوں
اپنا قرب حضوری جنہوں رب عطا فرماوے
سب چیزاں تھیں تارک ہو دن قرب الٰہی والے
جاں تک دلوں ہٹاون ناہیں سب لذتاں نفسانی
اپنا آپ ونجائے باہجوں کوئی نہ مطلب پاوے

سُن لیا میں دلوں بجانوں اوہ محبوب تعالےٰ
بھاگ میرے تینوں ملیوں مینوں مرشد پاک سچاواں
ہوگئی مومن دلوں بجانوں غیر خیال ہٹایا
سب کجھ راہ مولا دے اندر دتا شوق پیاروں
سُن خچراں اوہ دولت ساری ربد بینام لٹائی
گلوں اوتار فقیراں دے ہتھ دتا خوشی خوشائیں
ہوگئی خواب خیال تمامی ملک حکومت شاہی
یوسفدے کاریگر الوں سب کیتے قربانی
ہردم کرے عبادت ربدی ہور خیال نہ کوئی
بیشک سچ کہے فرمایا جس لبھا تس پایا
ایسے طور خداوند اس تے رحمت فضل کماندا
تاں جو ویکھے شہزادی دا کیونکر حال وہایا
باہروں آ آوازہ کیتا یوسفؑ نبی حقانی
کرن کلام نہ نال کسیدے وصل نصیب جنہانوں
اویسے ڈندا کیہ گیا دلتھیں نکتہ شوق دگردا
باہجہ محبت یار سجندے بھل گئے چیتے سارے
فضلوں وحدانیت دلو چہ کیتا آن ٹکانا
جدوں پیار پیارے کیتا حاجت رہی نہ کوئی
دلبر یار وکھالی دتی بھل گیا جگ سارا
ہور کسیدی اس مجلس وچہ ہوندی نہیں سمائی
باہجوں وصل تمامی دنیا جیسے سنج انہانوں
کیونکہ پھر اس بند بتائیں غیر محبت بھاوے
پی کر وحدت شوق پیالے رہن سدا متوالے
تاں تک مول نہ حاصل ہوندا قرب حضور حقانی
جدتک ماس کباب نہ ہووے نہ اوہنوں منہ لاوے

حکایت حبیب عجمی رضی اللہ تعالےٰ عنہ

سنو حبیب عجمی دی میں ہک بات سناواں بھائی
ہکدن گوشت کھاون کارن موج انہاں نوں آئی
ست برساں تک دل اپنے نوں متیں دے سمجھایا
اوڑک تنگ نفس جد کیتا طرف بازار سدھایا
طلب خریدن گوشت گھر تھیں اُدھا درم لیاندا
ہک آنے دا اسدے وچوں لیا کباب وکاندا
ہک آنے دی روٹی لیکر واپس قدم ہٹایا
اچن چیت اگوں ہک لڑکا نظر انہاں نوں آیا
حال غریبی تک کے اسدا پچھیا لڑکے تائیں
کون کوئی توں کسدا بیٹا مینوں حال سنائیں
لڑکے کہیا میں عاجز داہیسی باپ فلاناں
اپر اوہ مر گیا وچارا کیتا گور ٹکاناں
رہیا یتیم پدر تھیں پچھے میں مسکین اکلا
نہ کوئی یار نہ دوست محرم ہے ہک بیلی اللہ
سنکر بات حبیب عجمیؒ نوں دل وچ رحمت آئی
پیو لڑکے دے نال انہاں دی ہیسی کجھ اشنائی
بہت پیار کیتا پھر اسنوں شفقت کرم کمایا
اوہ روٹی اوہ لاون سارا لڑکے نوں پکڑایا
ویکھ اسنوں آکھن لگے نفس اپنے دے تائیں
جے نہ تیری قسمت ہووے میں کیا پھیر بنائیں
واہ سبحان اللہ خالق دل ہووے حب جنہاں دی
لذت نعمت دنیا والی نہیں تنہاں نوں بھاندی
جیوں جیوں لذت امن آسائش منگن نفس تنہاں دے
تیوں تیوں اپنیاں نفساں تائیں تکلیفاں پہنچاندے

حکایت ابا یزید بسطامی رحمتہ اللہ علیہ

حضرت ابا یزیدؒ جو صاحب ولی اللہ بسطامی
ہکدن باہر گئے کتے دل لے تشریف گرامی
ڈٹھا واڑا کھکھڑیاں دا پکا خوشبو بھریا
ویکھ عجب خربوزے پکے کھاون تے دل کریا
بیٹھ گئے اِکپاسے چھپکے لین لگے خوشبوئی
قدرت ربدی چور اوتھے ہت پوندا آہا کوئی
ہت اوچاڑ وبجے خربوزے پنڈاں بنھ لیجاوے
کر کر راکھی تھکے مالک چور نہ قابو آوے
اُسدن ابا یزید ہوراں نوں بیٹھیاں جدوں ڈٹھونے
ایہو چور قدیمی ساڈا اپکا ظن پیونے
پکڑ لیا آساہاں جلدی اُپر زمین لٹایا
چور بنا کے قابو کیتا منہ سر مار سوجایا
جو آوے سو مارن پوندا کوئی نہ مول چھوڑاندا
ہر کوئی آکھے مارو مارو ایہو چور انہاں دا
اصل نکھیڑا اکھے نہ کوئی پیا بیدوس مریندا
خواہش نفس مناوے جیہڑا اینویں مجرم تھیندا
کہن روایت کتنا چر اوہ اینویں رہے مریندے
اینویں چھڈ گئے دور لکانے دھکے گالیں دیندے

جاں پھر ابایزید ہوراں دی ہوش ٹکانے آئی
صرف اجے خربوزہ بالوالی خوشبو وچ لیئو ئی
جیکر کدیں اگیرے ہوکے ہتھ لاندوں یا کھاندوں
جے کجھ طلب اجے ہے تینوں چل میں پھیر کھواندا
دنیا تے خربوزے کھاون رب نہ گھلیا تینوں
توں ایتھے آ لذتاں اندر ہویوں مست دیوانہ
ہو ہوشیار سنبھال عقل نوں چھڈ ایہ لذتاں فانی
جدتک لذت دنیا والی دلوں نہ دھوتی جاوے
شہوت حرص نہ جاون دیندی یار سجن دی راہیں
لوڑ پذیر حقیقت اگلی قصہ ٹکڑا اٹھیوے
جلدی ذکر زلیخا والا کیوں توں نہیں سناندا
نصف کتاب خدا دے فضلوں ختم ہوون تے آئی
آکھ سنا ہن جلدی جلدی اسدی سب کہانی
جہت ضرورت تھوڑا تھوڑا حال سناندا جائیں
مطلب دی گل چھوڑیں ناہیں بن مطلب نہ بولیں
قصے درد محبت والے بولن مرد سیانے
پا بیٹھوں ہتھ اوکھی جائی شالہ رہیں ٹکانے
بیشک درد محبت والا ذکر ہووے جس جائی
روگی جیوڑا ئسر پر ڈالے جاں کوئی روگ سناوے
اگے ولاں جنہاں دیاں اندر ہووے درد چھپاندا
گجھ پووے جویں پھٹاں اُپر دوناں زخم کریندی
ایسے کارن آکھیا تینوں سنبھل سخن الائیں
دس کجھ حال زلیخا والا جتنا قدر ضروری

آکھن لگے دل اپنے نوں کیا اج لذت پائی
زخموں زخم ہویا تن سارا کیا کجھ حالت ہوئی
خبر نہیں اس کھاون بدلے کیا کجھ مزہ اٹھاندوں
یا پھر اج تھیں پچھے ہرگز نام نہ لئیں تہاندا
اوس کہیا جو امر قبولو یاد رکھو ہن مینوں
غفلت دی چڑھ سیجے سُتوں لے گئے چور خزانہ
کوئی دم باقی کرلے حاصل لذت قرب حقانی
اس دربار الٰہی اندر دخل نہ کوئی پاوے
اک میان اندر دو تیغاں کدے سماون ناہیں
اس منزل وچہ وڑیاں ہویاں مشکل پھر نکلیوے
جسدی خاطر حضرت یوسفؑ رب مصر وچہ آندا
ہن تک تدھ حقیقت اسدی مول نہ لکھی کائی
پڑھنے والے آکھن ناہیں چھڈ گیا تھاں فلانی
وانگ غلام رسول مصنف لمی پینگھ نہ پائیں
لے وہن غماں دے دفتر سنبھل سنبھل پھولیں
ناگ برہوں دے چھیڑن اوکھے کردے ڈنگ دھگانے
ہوش کریں مت اپنے تیرے جاگن درد پرانے
لکھنے پڑھنے سُننے والے ہو جاون سودائی
ججرا بھانڈا ہے نہ ثابت جاں کجھ ٹھوکر کھاوے
سُن کر باتاں درد عشق دیاں پھر تازہ ہو جاندا
عشق حکایت درد منداں نوں انیویں جوکاں دیندی
سُتڑے ناگ عشق دے تائیں نہ کر زور جگائیں
یوسفؑ پاس لیا پھر جلدی پاوے قرب حضوری

آکھ پتہ ہیرا جو کجھ تینوں معلم حال تنہاندا
لوڑ حقیقت کہن نہ مومن ہمت ہاری جاندا

شروع کیفیت احوال زلیخا رضی اللہ عنہا

اول آخر ظاہر باطن ذم دم حمد الٰہی
اس بن کئی ہزاراں لاکھاں گذرے شاہ جہانی
دنیا وچہ شاہ زور دلاور گذرے جنگ جنگیرے
دعویدار ہوئے لاوارث سئے ملکاندے راج
شاہ طیموس ہویا اک حاکم اگلے وچہ زمانے
عہد اپنے وچہ چنگا اس بھی شاہی حکم چلایا
اہل ولایت تابع اسدے جو سلطان گرامی
عزت عظمت حشمت رب نے بخشی بابجہ شماراں
فوجاں لشکر کٹک رسالے حد شمار نہ کوئی
گھر اسدے ہک بیٹی آہی سندر شکل کواری
سوہنی صورت سوہنی سیرت صاحب شرم صفائی
عقل فکر وچہ کامل اکمل دانشمند سیانی
حسن جمال حسابوں باہر بخشش کیتا رب عالی
بادشاہاں گھر پیدا ہوئی عالی منصب پایا
کیا عزت رب بخشی اسنوں کہیئے صفت ربانی
صفت مبارک حسن اسدی دی ادا نہ ہووے بھائی
کیا مجال بتاوے کوئی گن گن بدن تنہاندا
جیسا ادب رسولاں نبیاں فرض اسانوں کرناں
حرم رسولاں ہر مومن دیاں ماواں سدیاں جاون
سوہنی ماں کسیدی ہووے بھاویں ودھ حسابوں
لگے جنہاں زلیخا دا لاحسن بیان لیاندا
جنہاں اونہاں نوں کافر کہیا ناحق طعن لگایا
اجکل اصل رنڈھو نلاٹھے کوئی نہ اگ کچھ سنبھالے

ایتھے اوتھے دوہیں جہانیں دائم جسدی شاہی
کر کر راج حکومت شاہیاں اوڑک ہوگئے فانی
سد پیا جد شاہنشاہ دا کوچ ہوئے سب ڈیرے
اس دنیا چند روزہ اُتے کئی بجا گئے باجے
کر کر حکم عدالت اس نے چھوڑے ملک خزانے
مغرب ملک حکومت اسدی وہب روایت لیایا
گرد نواح دے حاکم سارے دعوی کرن غلامی
تاجوراں پر حکم چلاوے تابعدار ہزاراں
عیش آرام رعیت اندر امن اسائش ہوئی
نام زلیخا پتراں نالوں اسنوں ودھ پیاری
طبع مؤدب بابجہ ضرورت کہے کلام نہ کائی
ہر ہک صفت اندر لاثانی ہر خوبی من بھانی
اسنوں ویکھ ہووے متحیر حور بہشتاں والی
یوسف بن یعقوبؑ پیغمبر جسدی لیکھیں آیا
چنگیاں ندے لڑ لگن پاروں تر گئی دوہیں جہانی
جسنوں رب حضوروں بخشی ہر خوبی وڈیائی
جبرائیلؑ جہے بھی ادبوں کرن لحاظ جنہاندا
ایسا ادب انہاندیاں حرماں بے ادبی تھیں ڈرنا
نہیں درست انہاندے حق وچہ لفظ بے ادب الاون
اُسدا بدن نہ گندا کوئی کرے شرم آدابوں
ساڈیکولوں مول انہاندا ہک نہ کیتا جاندا
آپے معلم کرسن جسدن بدلہ رب وکھایا
جھبدے کافر آکھن لگدے تھوڑیاں جگر پالوانے

گنگن بدن زلیخا والا میں نا صفت پکاراں
نکتہ چینی سخت بیدینی منع خدا رحمانوں
رب فرمایا عیب نہ ڈھونڈو گلہ نہ کریو کوئی
سنو حقیقت جدوں زلیخا ست برساندی ہوئی
نازاں وچہ پروردہ ہوئی گود کھڈائی دایاں
نال سیاناں دے ہسّے کھیڈے خوشیوں من پرچاوے
چیز کسے دی تھوڑ نہ اسنوں ہر دم بے پرواہی
مائی باپ ہوون قربانی تک تک جیون نالے
مالن آپ وچھاوے راتیں نازی سیج پھلاندی
رہندی نظر زلیخا ہر دم رہے زبان چپاتی
اٹھ ست برس زلیخا بی بی مانے نیند پیاری
سکھی ستیاں بے خبر انہوں زوری عشق جگایا
ساڑو نجاوے جنس خوشی دی جس گھر بھانبڑ بالے
تختوں سٹ فقیر بناوے بادشاہاں دے جائے
دیسوں کڈھ بیدیس رُلاوے وخت گھتے سرداراں
ستیاں آطیموس بیٹی نوں عشقے پٹ جگایا

بک بے ادبی دو جا ہوئے نکتہ چین ہزاراں
جو کوئی عیب کسے دا ڈھونڈے منکر ہے قرآنوں
نال قرآن حدیث فقہ دے ایہ گل ثابت ہوئی
بعضے آکھن نو برساندی مینوں خبر نہ کوئی
بابل دے گھر رہی لڈکی غموں نہ ساراں پایاں
بے خبری بے فکری اندر دن تے رات وہاوے
کھاون پیون پہنن کارن ہر شے وافر آہی
خدمتگار غلام کنیزاں ہر دم رہن دوالے
ستیاں سار نہ ہووے اسنوں خوشبوواں آوہاندی
اچن چیتی ستیاں اکدن دلنوں بھر گئی کاتی
عشق قصاب جگاون کارن آ گیا پکڑ کٹاری
جسنوں عشق وکھالی دیوے مول آرام نہ پاندا
حضرت عشقدیاں ایہ کاراں فسدے جھگے گالے
عزت شان نہ باقی چھوڑے جس گھر جھاتی پائے
اس سودے وچہ وڑیاں ہویاں ہوگئے تنگ ہزاراں
آکھہ پذیر زلیخا تائیں کیونکر سفنہ آیا

آمدن خواب بار اول زلیخا رضا را

سوہنی رات مبارک آہی بھاگ سہاگاں والی
شب خیز انہوں بھی اس راتیں نیندر غالب ہوئی
کل امیر فقیر خوشی تھیں لگے بھاون ٹکانے
نال آرام زلیخا بی بی سیج اُتے سر دھریا
آن ویکھیا حضرت یوسف جلوہ خوش رخساراں
اچن چیتی حاضر ہوئی صورت چند بدر دی
چندوں سوہنا حسن سجن دا چنداں روپ سوایا

مٹھی نیند سنا ہر کوئی ٹک گئے گھڑیالی
پاہرو پھرے نہ کتا بھونکے چور نہ جاگے کوئی
طیموس گھر چور عشقدا وڑ گیا زور دھگانے
ستمس اکھیاں جڑیاں دوہویں نیندر غلبہ کریا
خوابے وچہ زلیخا تائیں مار گیا دیداروں
ویکھ زلیخا صدقے ہوگئی جھات سجن دلبر دی
نور الٰہی دا آئینہ سفنے نظری آیا

ویکھ جمال زلیخا تائیں بھڑک اٹھی اگ سینے
کر گئے گھاہ کلیجے اندر سوہنے نین نگینے

کیجے قیاس زلیخا بی بی دلو چہ حیرت ہوئی
ایسا سوہنا دنیا اندر آدم زاد نہ کوئی

خبر نہیں ایہ حور پیدائش یا ہے ملک نورانی
خادم جاپن اسدے اگے چن سورج آسمانی

تک تک بی بی پیغمبر وَل جدوں وسیان لگاوے
پارے وانگوں عشق سجیندا لوں لوں وسدا جاوے

کیا اوہ خواب زلیخا تائیں خالق پاک وکھائی
جیونکر ساعت لیل قدر دی سُفنے اندر آئی

باہجھ زلیخا ہور کسیںوں جے ایہ خواب وسیندا
جھل نہ سکدا تاب حُسن دی موت پیالہ پیندا

کسدی طاقت ثابت رہندا ویکھ تجلے نوری
ہر کوئی ہوندا نہیں پذیر لائق قرب حضوری

اِک لکھ چوی ہزار پیغمبر رب کریم اوپایا
سرور باہجھ نہ مول کسینوں اُپر عرش بلایا

جبرائیل جیہاں جد کہیا جیہیں چلاں اگیرے
قسم خدا دی یا نبیؐ اللہ سڑ جاون پر میرے

اوہ جلوے جو پاک نبیؐ نوں بخشے تھا لقیاری
کون انہاں دے ویکھن کارن خاکی لوری ناری

پاک جمال دے ویکھن کارن جیکر ہر کوئی ہوندا
موسیٰؑ کیوں کوہ طور والے ڈھائیں ڈھائیں روندا

رب علیم حکیم سبھے کم حکمت نال کریندا
طاقت موجب ہر بندیوں نعمت رتبے دیندا

جتنی دولت غنی بچاون جیکر مفلس پاون
خوشیوں ہو بیہوش وچارے ویکھدیاں مر جاون

جو کجھ رنگ زلیخا تائیں رب اس رات وکھایا
ساری دنیا وچہ کسینوں کدی نہ نظری آیا

خوشیاں نال زلیخا بی بی ڈٹھا سفنہ عالی
دھرم ویکھ تصدق ہوندی قدرت قادر والی

سوہنی صورت والے کیتا دل دیوچہ ٹکاناں
لیکر چھریاں عشق قصائی تن تن وچہ سماناں

وچہ تعجب رہی زلیخا بے خودیوں مستانی
نام نشان نہ پچھنا ملیا نہ کوئی گل زبانی

کیتا قصد زلیخا جسدم پچھنے کارن حالا
مکھ چھپا کر غائب ہو گیا بانکیاں نیناں والا

بیدار شدن زلیخا از خواب

روندے نین زلیخا اٹھی چھم چھم ہنجوں آیاں
مکھ وکھا کر اجن چیتی پا گئے یار جدایاں

پھیرے نظر چوہیں طرفیں دِسن محل اجاڑاں
سجیوں کھبیوں کھاون آیاں درد غماں دیاں دھاڑاں

نہ اوہ دسن نین رنگیلے سوہنیاں ناز ادالے
نہ اوہ زلفاں جادو بھریاں ویس جنہاں دے کالے

نہ اوہ رنگ نہ وقت خوشی دا نہ اوہ موج حُسن دی
اکھیاں اگوں اوہلے ہو گئی صورت یار سجندی

کتول ڈھونڈاں کس اتھیں پچھاں کردی زار پکارا
کوئی نہیں محرم حال تتی دا کون لوے اج سارا

شول سرہاندی شول پواندی سولیں پلپل جاندی
نیناں نیند آرام نہ جتے صبر قراروں خالی
طاقت گئی پرانا لوچوں دمدم گھٹدی جاوے
پٹ پٹ سٹے وال ہریکے رووے گھت دوہایاں
اے ربا اوہ چانن میرا ہن کیوں وسدا ناہیں
بال مواتا اجن چیتی لاگیا جگر وچالے
ایسے حال زلیخا بی بی آہیں بھر بھر رووے
کرن پیار تمام کنیزاں پچھدی مالوں پیاری
بجھ بجھ لئے معلم نہ تھیسے نہ کوئی سخن الاوے
نال جنہاں دل کھیڈدی آہی سنگ سہیلیاں لوٹے
نہ گوئی سخن زبان زلیخا زور روون تے پایا
دھوپ دھکھاون پھل سنگھاون مشک عطر چھڑکاون
کر تھکے سب منتر جنتر اثر نہ ہووے رائی
کر کر پیار بلاون سیاں ہاناں خوشی سناون
اوہ ہس ایہہ چھم چھم رووے بات نہ دسے کائی
ڈرلے لین ہساون کارن سیاں بہت پیاروں
راتو رات زلیخا مٹھی دل دا رخت لٹایا
کل ہسدی اج روندی پھردی گل موجی اج روگی
نال خوشی دے مستی آہی کردی ناز ہزاراں
چاروں طرف غماندیاں دھاڑاں چھک تلواراں آیاں
خبر نہیں اوہ کتھوں آیا راتیں موہنے والا
خبر نہیں اوہ چھلکے میتوں نس گیا کس دھرتی
کتھوں کھلی تکیندی آہی میتوں رات غماندی
میں جاتا رب ساون آندا رحمت جھڑیاں لاسی
فضل امید آہی تن میرے ورتی سخت قہاری

سولاں وانگوں رڑکے تن وچہ نازک سیج پھلاندی
ظالم برسوں چوک النبہ تن تن آتش بالی
کملیاں لوانگ جو فیروں تکے کسنوں حال سناوے
کون ہلاوے دلبر سوہناں جس جیکے تن لایاں
دو تن گھڑیاں موج وکھاکے ہوگیا چھائیں مائیں
سڑدی رہساں کدتک سہساں تیر جدایا لوالے
نہ اوہ صورت نظری آوے نہ اکھیں چھپ ہووے
وس دھیا کی بنی تیرے سرہیں صدقے میں واری
دایاں مایاں سب جڑ آیاں اٹھ اٹھ لین کلاوے
آکھ بولاون تے ولچاون صدقے جان دوالے
سبھناں جاتا سفنے اندر اسنوں کسے ڈرایا
ٹلیاں کمن سرلوں گھٹن کئی تعویذ پلاون
کیا جانن جو نانگ عشقدا کیل نہ مندا کائی
مت کوئی گل کرے زلیخا ناز نیاز وکھاون
کہن ربا کیا اسدیتا ایہہ خواب ڈراویں آئی
اوہ کد ہسن رون جنہاں نوں پیش پیا سرکاروں
ساری عمراں یاد رکھیسی چور اجیہا آیا
رونق ولدی لیگیا یوسف رہ گئی سولاں جوگی
جدا ٹھی تا نہ اوہ خوشیاں نہ اوہ موج بہاراں
ڈولول مارن پلک نہ ٹھہرن آیاں کرکے دھایاں
بے خبراں انجاناں تائیں راتیں کوہنے والا
شالہ دشمن نال نہ ورتے جو میرے سر ورتی
ہائے ربا ایہہ رات اجوکی نج اکھیں میں لاندی
نہیں سی خبر جو جاندلیواری گرڈا وسائی جاسی
باغ بہشت وکھاکے میتوں دیکھیا دوزخ ناری

نیندر مُکھ آرام نہ رہیا ہوشاں عشق اُڈایاں
ماس نہ رہیا جُسے اُتے ہڈیاں ہویاں خالی
جیو نکھیوں صورت سُفنے والی یاد لُوے اُس تائیں
درداں ماری اوگنہاری حال سناواں کینوں
سارا حال زلیخا بی بی اِسے طور لنگھایا
واہ سبحان اللہ جو رب وَل آس امید لگاوے

راتیں سوویں نہ دیہاں بیٹھے ہو گئی وانگ سودایاں
ہوندی تری پنڈ تیر فقیرا مرض فراقاں والی
آن رہا اوہ وقت کلا ہیں دم دم کرے دعائیں
میل پیارا میل پیارا میل پیارا مینوں
سُنیاں رب فریاداں سدیاں پھر اوہ ویلا آیا
رب رحیم کریم اُنہاں دی فضلوں آس پُچاوے

خواب دوم

رو رو جدوں زلیخا بی بی مدت سال گذاری
روندی روندی نوں تقدیروں جھاتی جھامری آئی
اوہا صورت اوہا سیرت اوہا ناز ادائیں
اوہا زلفاں پیچا لوالیاں جگر جنہاں کڈھ کھڑیا
اوہا لعل لباں یاقوتی خون جنہاں نے پیتا
اوہا نور بھرے رخسارے آئے ہسدے ہسدے
اوہا قد سرو دا سگواں آیا ناز کریندا
اوہا راتیں لُٹنے والا آیا چور لُٹیرا
سال پچھوں پھر اوہا صورت سُفنے حاضر ہوئی
ویکھ پچھان زلیخا بی بی راحت فرحت پائی
پکڑے قدم زلیخا جلدی متکے مڑ نس جاوے
اے محبوب فراق تیرے وچہ تڑف تڑف میں موئی
توں ایہ رنگ وکھا کے مینوں مڑ اس ولیں نہ آیا
میں سڑ سڑ وچہ غم دی آتش اپنی جان جلائی
تینوں دن دن جوبن تازہ وار اوہا نِت تیری
جس دن لے تدھ مہر بنائیں اپنے نین وکھائے
بُھل گئی نیندر اکھیاں تائیں کیونکر سوندیاں آہیاں

پھر یک راتیں اوہو سُفنہ ڈٹھس دو جیواری
جڑ گئے نین پیارے جانی پھر آ شکل وکھائی
اوہا شکل مبارک ساری سر تے پیراں تائیں
اوہا تاج مرصع سر تے لعلاں موتیاں جڑیا
اوہا پلکاں تیز جنہاں نے چھیک جگر وچہ کیتا
اوہا نین سپاہی بانکے آئے تیغاں کسدے
جسدا عشق زلیخا تائیں راتیں سون نہ دیندا
سارا سال وہی کرلاندی مول نہ پالیس پھیرا
کھاون پیون جسدے باہجوں یاد نہ رہگیا کوئی
مدت بعد کھڑاتی ہوئی دولت رب لبھائی
درد کہانی جو کجھ وانی رو رو حال سنائے
صدقے جاواں حال تیرے دی تینوں خبر نہ کوئی
میں ہر دم وچہ یاد تیری دے رو رو حال ونجایا
تن کوہلے ہڈ پولے ہوئے تدھ پرواہ نہ کائی
رو رو وچہ قضیاں تیریاں جان گئی کھپ میری
سڑ جاون ایہ نین تیرے جے میں اج توڑ ہی لائے
بے آرامی تے بے چینی تن تن چھریاں واہیاں

دایاں مایاں گھول گھمایاں جس دن ڈٹھا تینوں
چنگی خبر لویں توں میری بے ترسا سلطاناں
راتیں آویں راتیں جاویں معج وکھاویں بلدی
کرڈھ ارمان ولیدے سارے سخت زلیخا روئی
کیا کجھ نام مبارک تیرا دسیں کِت ٹکانے
تاں پھر حضرت یوسفؑ کہیا سنکر اسدی زاری
جے کر عشق محبت تیرا نہ ہوندا کجھ مینوں
جیکر شمع نہ سڑکے پہلوں اپنا آپ جلاوے
اول عشق شمع لوں ہوندا کرے پتنگ ڈلوائے
بیشک معشوقاں نوں پہلوں کردا عشق ٹکانا
ایہو بات زلیخا تائیں یوسفؑ نے فرمائی
ایپر صدقوں ہار نہ جائیں رکھیں ادنگ پکیرا
لج نہ لائیں عشقے تائیں دکھ سبھے سرجائیں
توڑ نبھائیں توڑ نبھائیں پورا عشق کمائیں
سمجھیں عشق امانت ساڈا اہوری نال نہ لائیں
ڈریں نہ جگدی شہرت کولوں دو نیاں خوف نہ کھائیں
یاد رکھیں ایہ بات اساڈی لایا ندی لج پالیں
ایہو اشارہ رب فرماوے خبر قرآنوں آوے
اے بندے کر صبر توکل آس رکھیں جو میری
توں غیروں جد پھڑیں کنارہ در میرے پر آویں
توں ساڈی جد کریں محبت اسیں بھی تیری کرساں
فاذکرونی اذکرکم جے یاد کریسیں مینوں
توں ڈھونڈیں میں لبھاں تینوں جد سوریں تد پاویں
آپ پھریں توں لبندا میں تھیں میں نہیں لبندا تیں تھیں
رحمت میری دور نہ آکھیں جو میرے در آوے

ساریاں سیتاں وسرگیاں یاد نہ رہیاں مینوں
کوہ سٹ جاویں پھیر نہ آویں تیرا عجب بہانا
ساعت لاویں پھر نس جاویں ہاں تہ پچھے ٹتھ ملدی
اے محبوبا دل اپنے دی توں بھی دس کھاں کوئی
دے کجھ پتہ نشانی اپنی سدا جوانی ملنے
ہیں بھی عشق تیر یدا کٹھا آیا دوجی واری
توں کد ہیٹھے عاشق ہوندی ہیں کد ملدا تینوں
کد پروانہ عاشق ہووے کد اوہ جان وکھاوے
پہلوں اپنا آپ جلاوے پھر جلدے پروانے
پچھوں عاشقدے تن لگدی روندا پھرے نمانا
توں عاشق میں طالب تیرا فرق نہ اسو چہ کائی
ثابت رہسیں نے شوہ پاسیں توں میری میں تیرا
ویکھ ایذائیں درد بلائیں ہرگز نس نہ جائیں
چیتا کریں نہ ادھ وچالے سٹ پریت گوائیں
جے غیراں ول نظر کریسیں پاسیں انت سزائیں
سالوں دلوں بھلائیں ناہیں ویسی رب جزائیں
اِکو شوق اساڈا رکھیں غیر پریت نہ بھالیں
خالص حب جو ساڈی لبھے انت اسالوں پاوے
عسروں یسر کراں میں تینوں حاجت دیواں تیری
میں کیوں تیرا کہیا نہ مناں جو منگیں سو پاویں
بدلہ اجر محبت والا جنت تحفہ دھرساں
اپنے فضل کرم تھیں میں بھی یاد کریساں تینوں
میں نیڑے نہیں دور تیرے تھیں جیتوں دور نہ جاویں
کر اقرار ولی دا اوڑک غافل ہوگیوں میں تھیں
سنو بیان زلیخا تائیں جیوں دلبر فرماوے

کریں وفا نہ ہارین قولوں انت ایہو فرماوے
ہو گیا یار الکھیں تھیں اوہلے اکھڑی نیند پیاری
وقت ویلہا نا یار سدھانا سول کلیجے دھانا
اندر آوے باہر جاوے بھجے وانگ سودایاں
خاک آلودہ کیتا سب جسہ ولول پاس مروڑے
کر کر یاد زلوکا ویلا آہیں بھر بھر روندی
ستیاں بختاں تیرے نصیباں آکر گھیرا پایا
ہائے اوہ وقت جو دلبر مینوں آملیا وچہ خواباں
سل سٹیا مین تیری تائیں درد غماندریاں سلاں
بھلے نصیب جے ہوندے میرے کر جاندا کجھ کاری
روندی نوں پھر آن رلایا چنگی کیتی یاراں
ہانہہ اولاڑے نعرے مارے ساوی پیلی ہوئی
ویکھ احوال غلام کنیزاں ہور جو دایاں مایاں
کی ہو گیا زلیخا تینوں دسیاں عرض گزارن
سنے نہ گل کسے دی ہرگز نہ کجھ اسنوں بھاوے
ٹھنڈیاں چیزاں گھول پلاون بھڑکے اگ زیادہ
سئے پڑیاں سے گھوٹے کاڑھے دیون شربت پھکیاں
کئی طبیب کتاباں چاکے کمراں کس کس آون
جسنوں مرض عشقدی ہووے نفع نہ کرن دوایاں
حالو حال زلیخا کوٹھے روگ نہ جانے کوئی
بھج بھج نکلے باہر گھر تھیں برہوں نشہ چڑھایا
کر کر منتاں ماں پیو بھائی اندر پکڑ لیاون
عشق نہ منتر معل کسے دا منت مت نہ جانے
اوڑک عشق زلیخا تائیں اپنے رتھ وکھائے
ہو گئی قید زنجیراں اندر رہی نہ ہلن جوگی

ایہ گل کرکے سوہنی صورت اپنا آپ چھپاوے
نہ کجھ آوے نہ کجھ جاوے روٹے دردان ماری
وڈھ وڈھ کھاوے پلنگ سرہانا جاگیا زخم پرانا
اگے نالوں دون سوایاں پیڑاں عشق جگایاں
کپڑے پاڑ لویراں کیتے ہار سنگار تروڑے
کدی نہ اٹھدی محشر تائیں نیند جے وسی ہوندی
آپ ستے تے نیندر میری مینوں پٹ جگایا
پڑھ پڑھ روساں محشر تائیں غمدیاں پھول کتاباں
ٹر گیا یار وکھالی دیکے رج نہ کیتیاں گلاں
الٹی میریاں زخماں اتے لسگیا مار کٹاری
اٹھ اٹھ نسے باہر گھر تھیں کردی زار پکاراں
غشو چہ جاوے تے فرماوے میں موئی میں موئی
کرن پیار دگاون چھاتی حیرت اندر آیاں
ہوش سنبھال نہ ہو دیوانی مائیں پیو خویش پکارن
پھڑ نبضاں ٹرجان سیانے کجھ سنہہ وات نہ آوے
کر کر حیلے آکھن اوڑک ربدا جو ہیں ارادہ
دارو اثر نہ کردے اسنوں خلقاں بھج بھج تھکیاں
جدوں زلیخا دی بانہہ ویکھن سب دارو تھلچاون
اوہ کیہ جانن حال پیڈ بیدا جنہاں نہیں آزمایاں
کل طبیب سیانیاں کولوں کجھ تدبیر نہ ہوئی
ماپیاں ندا کجھ خوف نہ رہیا ننگ ناموس گوایا
کردے ترلے اڑلے پرلے متیں دے سمجھاون
جس گھر جاوے شور مچاوے لوندا گل دھگانے
پیراں دلو چہ باپ پیارے سنگل سخت مرائے
دس پیڈ تیرا کیہڑا عاشق جسنے قید نہ بھوگی

پہلی پوڑی ایہو عشق دی جت ول پریت لگاوے — قید کراوے تنہہ بہاوے وخت قضیئے پاوے
راتیں ویہاں زنجیراں اندر کر کر وین پکارے — لئے او دلبر عشق تیرے سالوں سنگل مارے
نام میرا سودائن ہویا ولیس خبراں گیاں — ہیں دردی دیاں درداں پاروں گھر گھر دھماں پیاں
جے ہن رب ملاوے تینوں روگ سناواں سارے — لے گل نال ملاں جد تینوں ہن غموں چھٹکارے
جیکر دیس تیریدا دلبر پتہ ٹکاناں پاواں — اکھیں قدم بناواں تاں بھی کول تیرے میں آواں
راتیں آ ولنوا لیا راہیا جے لگے وس میرا — گھت صندوق رکھاں میں تینوں نام نہ کڈھاں تیرا
ویکھ تتی دا حال آوارہ مہر لوے دل تیرے — نام خدا دے بوہڑ شتابی آ کڈھ سنگل میرے
ہر کوئی راتیں فارغ ہو کے مانے نیند پیاری — ایہ دِن رات کریندی زاری درد قضیاں ماری
ہر روزگاری محنت والا دن نوں کسب کریندا — عیش آرام گزارے راتیں سکھ دی نیندر سوندا
عشقے نال وپار جنہاں دا رب کریم بنایا — راتیں ویہاں اُنہاں دے تائیں کدے آرام نہ آیا
عشق آرام نہ جوڑ قدیموں جدی ویر تنہاں دا — جیونکر اہل شر کدے نیڑے مول ایمان نہ جاندا
بے امنی وچ رہی زلیخا سال برابر روندی — راتیں آنسو کرے اکٹھے دینہ نوں بیٹھ پروندی
سال پچھوں رب کرم کمایا گھڑی مبارک آئی — تیجی واری دلبر سوہنے پھر آ شکل وکھائی

خواب سوم ۳

کوکدیاں دیاں کوکاں سنیاں وچ درگاہ ربانی — جلدے کھیت اُتے رب بھیجیا رحمت والا پانی
نا بینے نوں اکھیں ملیاں وید ملے بیماراں — جس بن جان فدا ہو چلی لین لگا اوہ ساراں
کالی رات آفات وچالے جھات گھتی روشنایاں — مدت رہی اڈیک جنہاں دی اوہ گھڑیاں مڑ آیاں
سچ آکھن ہر رحمت پچھے رحمت رب وکھالے — وصلوں شاد انہاں نوں کردا جنہاں وچھوڑے جالے
نت نہ خوشیاں نت نہ غمیاں نت نہ وصل جدایاں — نت نہ سجن ہوون اکٹھے نت نہیں تنہایاں
نت نہ موج رہے دریا دیں نت نہ ہوون خالی — نت بہار نہ باغاں نوالی نت نہ لوٹن مالی
نت نہ کال وبال جہانی نت نہیں ارزانی — نت نہ زور نہ نت کمزوری نت نہ حسن جوانی
نت نہ صحت بدن سلامت نت نہ دکھ بیماری — نت نہ عزت نت نہ ذلت نت نہ عیش خواری
نت نہ تنگی ویکھے کوئی نت کشائش ناہیں — نت نہ ہاسے نت نہ رونے نت نہ آہیں ڈھاہیں
نت نہ خشکی نت نہ روڑا نت نہ ساون جھڑیاں — نت نہ دلبر ناز دکھاون نت نہ لاون اڑیاں

نت نہ عاشق درد جدائیوں ویکھن غمدے ہاوے
جویں زلیخانوں وچہ خوابے دلبر رب ملایا
کیا ہک رات مبارک آہی رحمت برکتوالی
درد فراقوں رو رو بی بی سخت مصیبت پائی
جد اگھلانی درد رنجانی اکھ لگی پلکارا
اوہا صورت دلبر والی سُفنے حاضر ہوئی
شکل نورانی چند آسمانی شکل اوہا لاثانی
جتنے درد زلیخا بی بی سال تمامی پائے
درد جدایاں چھوڑ سدہایاں راحت خوشیاں پایاں
پراسنوں ایہ خبر نہ کوئی سفنہ یا بیداری
ہوہو محو ڈگے وچہ قدماں نشہ نہ جریا جاوے

جاں رب سچا مہر ہیں آوے گھر وچہ یار ملاوے
کجھ دن درداں ملی خلاصی یار جمال وکھایا
جسدلوچہ زلیخا اُپر کرم کیتا رب والی
اس راتیں کجھ روندیاں دھندیاں نیند مبارک آئی
اچن چیتی فضل ربے تھیں جاگیا بخت ستارا
نکلیا حمد آوازہ منہ تھیں درد نہ رہگیا کوئی
دیکھ زلیخا صدقے ہوئی سگواں دلبر جانی
اکس نظارے دلبر والے سارے روگ گوائے
شربت وصلوں رب رجایاں دواکھیاں ترہایاں
ساعت رہسی پھر ٹرجاسی جیوں گذری دو واری
بنھ ولیوں مستانی ہوکے عرضاں بول سناوے

غزل

ساجن تیری صورت پہ دل وجان فدا ہے
مرجاتی ہوں فرقت سے اگر تجھکو نہ دیکھوں
گفتار پُر اسرار تیرے لعل لبوں کی
تو روشنی ہے خاص میرے جان وجگر کی
کردیجے لبالب مجھے اک جام وصل کا
کیا رنگ لگایا ہے تیری لعل لبیں نے
لہراتی ہے چہرہ پہ تیرے زلف جو اسود
بچوالے مجھے فتنہ سے اس زلف سیاہ کے
کیوں جنگ مچاتی ہیں تری چشمیں دو قاتل
مقتولوں کو کیوں مارتی ہیں پوچھو توان سے
بس تیری محبت سے ملا فیض یہ مجھ کو.
یہ وہ ہے پذیر عشق کہ تحریک سے جسکی

دیدار ترا میرے لئے عین شفا ہے
تو زندگی ہے میری مجھے قسم خدا ہے
مرہم ہے میرے زخم کی اور دل کی دوا ہے
میں ظلمتِ تاریک ہوں تو دلکی ضیا ہے
میں ساحل لب العطش ہوں تو بحر سخا ہے
لالی نہ شفق کی ہے نہ یہ رنگ حنا ہے
یہ ناوکِ خمدار ہے یا تیر قضا ہے
مدت سے اس سے میرا جگر کانپ رہا ہے
کیا اذنِ قتل عام انہیں تمنے دیا ہے
کیا ہمنے کبھی انکا کوئی جرم کیا ہے
انعام تیرے عشق کا زنجیر بپا ہے
جُنبش میں زمیں رہتی ہے گردش میں سما ہے

جدوں زلیخا نوں وچہ تکنے دلبر نظری آیا
مت لنگھ جاوے پھر نہ آوے سو سو عجز کرنیدی
جدتوں آویں مار مکاویں روگ لویں تن لاویں
صبر قرار پیار تیرے اسدن دے کھوہ لیتے
نین تساڈے نین اساڈے دوہاں فتنہ پایا
بخش زیارت نین تساڈے اپنا آپ چھپاون
سال تیجھے مڑ سکدیاں سکدیاں میلے رب تساںنوں
نہ کجھ دسیں تے بجھ نسیں بے خبری سٹ میتوں
اے دلبر کیوں دل اپنے دا بھیت نہ مول بتاویں
دو واری ندھ نال تتی دے لگے دغا کمایا
جیکر ہن بھی لگے وانگوں کرنا دھاڑا ماڑا
کون کوئی توں کیہڑے ملکوں آویں کم کسیندا
ہیں توں حور فرشتہ کوئی کتھے واسا تیرا
قسم ربیدی قسم ربیدی قسم ربیدی تینوں
یا پھر اپنی ہتھیں مینوں دے وچ زہر پیالہ
حکم ربے تھیں بولیا یوسف سن بی بی دی زاری
اندر مصر حکومت میری نام عزیز سداواں
یوسف نام نہ دسیوس اپنا ہاں پیغمبر زادہ
دسیئس نام عزیز مصر دا موجب حکم غفاری
جسنوں شہر مصر دے اندر حاکم کرے الٰہی
تاہیں حضرت یوسف اپنا نام عزیز بتایا
میں ہاں حاکم شہر مصر دا کہیا زلیخا تائیں
ملساں اسیں مصر وچہ تینوں یوسف نے فرمایا
رکھیں یاد محبت ساڈی آویں مصر ضروری
جیتوں وعدے ساڈے اپر پورا عمل کماسیں

ویکھدیاں آٹھ قدمیں لگی دامن نوں ہتھ پایا
اے محبوب محبت تیری مینوں جیون نہ دیندی
اگے ہون اجے دکھ وچے ہور اتوں دے جاویں
جسدن دے میں نال تساڈے نین مقابل کیتے
جسدن دے ایہ ساہویں ہوئے پھیر آرام نہ آیا
نین اساڈے رہن تکیندے رو رو سال لنگھاون
آس لگی ہن پتہ نشانی دے جاسن کجھ سالوں
رہاں بلاندی تے کرلاندی ترس نہ آوے تینوں
رہاں کچیندی ہتھ پھڑیندی جد آویں چھل جاویں
خبر نہیں تیں تیجی واری کس کارے تے آیا
نال خدا دے دس جا اپنا پتہ نشانی سارا
میں تیرڑی لوں ویکھ اکلیاں مار فناہ کریندا
وچہ آسمان مکان تساڈا یا جنت وچہ ڈیرا
اپنا وطن مکان پیارا ہن دس جائیں میتوں
اس جیون وی لوڑ نہ کوئی بہتر مرگ نوالہ
میں ہاں بندہ تیرے ورگا نہ نوری نہ ناری
ایہ کجھ پتہ نشانی میری تینوں آکھ سناواں
نہیں سی اجے تولد ہویا اوہ مقبول خدا دا
وچہ تقدیر مصر دے اسنوں ملنی سی سرداری
نام عزیز بتاون اسدا رسم قدیموں آہی
وچہ تقدیر ازلدی اسنوں رب عزیز بنایا
جیتوں شوق اساڈا رکھیں جات مصر وچہ پائیں
روز ازل دے تیرا میرا رب پیوند بتایا
انشاء اللہ خالق تیری آس کریسی پوری
تاں توں واصل ہوسیں نہیں تاں کدی مراد نہ پاسیں

جدا ایہ باتاں حضرت یوسفؑ کہیاں زلیخا تائیں
مرض گئی رب صحت بخشی بدلیا نیک زمانہ
اگے اتنی خبر نہ اسنوں کس پچھے میں موئی
دے گیا پتے نشان تمامی وعدہ کیتس تمانے

خوشیوں کھلگئی نیند پیاری فضل کیتا رب سائیں
روندی ستی ہسدی اٹھی کردی لکھ شکرانہ
ہن اس اپنا آپ جتایا خبر تمامی ہوئی
بیشک سچ پذیر فقرا و علمے نبیاں والے

مقولہ مصنف

پاک زبانوں ختم رسولاں وعدہ سچ فرمایا
جس نے میری تابع ہوکے امر تمام قبولے
تھر تھر کنبن خوف الٰہوں جبدن نبی ربانے
نفسی نفسی کرن آوازے ڈر دے خوف جباروں
میں اسدن بھی اُمت کارن عرضاں بول سناواں
اپنی ہتھیں کھولاں اسدن قفل بہشتاں والے
مرمر ایہو نبیؐ پیارا خوش فرمان سناوے
بن مسعود اصحاب نبیدا کرے روایت بھائی
کتنیاں ہور لکیراں چھوٹیاں کھچیاں اس دوالے
پھر پڑھی ایہ آیت حضرت ایہو رستہ میرا
فَاتَّبِعُوْہُ اس رستے دی کریو تابعداری
پھر چھوٹیاں لیکاں دیول حضرت نظر مبارک پائی
ایہ او جھڑ رستے طرف انہاندی ہرگز لستاں نہ جانا
طرف جہنم کھچ لیجاون اوجھڑ راہ نکارے
حضرت کہیا رستہ میرا تور بہشتیں جاندا
اپنیاں تابعداراں کارن کہے رسولؐ ربانا
ہور روایت عجب اسانوں نظر کتابوں آئی
کرکے قید تمامی کافر حضرت بنھ لیاندے
سی اک چھوٹا لڑکا اسدا جدا ہویا اوہ بھائی

میں بخشاساں اُسدے تائیں جو میرے ول آیا
دوزخ وچہ میں اسدے تائیں جان نہ دیساں مولے
ابراہیمؑ تے عیسےٰؑ موسیٰؑ روون کھلے نمانے
اُمت یاد نہ رہے کسینوں دہشت ہیبت ماروں
کراں شفاعت اُمت اپنی مولا تھیں بخشاواں
میریاں تابعداراں تائیں کیوں رب دوزخ ڈالے
جس نے جنت جانا ہووے مگر اساڈے آوے
ہکدن پاک رسولؐ اسانوں چھک لکیر دکھائی
پھر وڈی لیک اُتے ہتھ رکھیا سرور دو جگ والے
ھٰذَا صِرَاطِی مُسْتَقِیْم ایہو راہ پکیرا
کدیں نہ بھلسو کدیں نہ بھلسو ہرگز عمراں ساری
ایہ سب راہ بھلاون والے کہیا نبیؐ خدائی
بھلی پاون تے تھڑکاون رستہ خاص ربانا
سڑک محمدی کولوں نسن دوزخ دے وِنجارے
جو کوئی میرے رستے چلدا اوڑک جنت پاندا
روز قیامت پار لنگھاساں بنساں آپ مہانا
قوم کفاراں اُپر اکدن فتح نبیؐ نے پائی
بندلیاں ہوکے اک عورت آئی وچہ انہاں لڈے
درد فراق پتر دے اندر عورت کلمل آئی

لوڑ اکھیں دا غائب ہویا روئے درداں ماری دودھ تھناں نوں چہ ٹھہرے ناہیں وگ وگ ہوندا جاری
چاندی پھرے بیگانی لڑکے درد محبت پاروں شیر چنگھاوے تے گل لاوے چمے لاڈ پیاروں
پھر بھی صبر نہ آوے اسنوں رو رو پھیر چلائے دیکھ حوالہ لوک تمامی حیرت دے وچ آئے
حضرت کہیا جیکر اسنوں بیٹا رب وکھالے وقت غصے دے اگ وچ اسنوں ڈالے یا نہ ڈالے
سنکر حکم کہیا اصحاباں خدمت وچ تداہیں جے سو غصہ آوے اسنوں ایہ گل کرسی ناہیں
تاں حضرت کہیا امت میری رب نوں بہت پیاری کیوں دوزخ وچ اسدے بیٹا ایہ ڈالے خالق باری
واہ سبحان اللہ رب جسنوں آپ پیار کماوے جسدا نبی چھوڑا واہووے اوہ کیوں دوزخ جاوے
جس مومن لوں دلوں بجا لوں پیار نبی سرور دا دوہاں جہاناں اندر اسدی رب محبت کردا
دوزخ بھاہ حرام تنہاں تے کیتی خالق سائیں جنہاں طریقہ پیغمبر دا رکھیا مردیاں تائیں
تابعدار نبی دے حوضوں بھر بھر پین پیالے دوہاں جہاناں وچہ مکالے بے فرمانی والے
سن مومن میں تیر بتائیں ہور بیان دسالاں امت کارن سرور عالم دیندا کویں مثالاں

ذکر شفقت سرور کائنات صلے اللہ علیہ وآلہ واصحابہ وسلم برامت

ہکدن حضرت جنگل اندر چھیڑو ڈٹھا کوئی نال حفاظت مال چراوے بہت محبت ہوئی
حضرت کہیا مال اپنے دی کیا الفت اس تائیں جتھوں مال روانہ ہووے رکھدا نظر اودائیں
پستے مانڈے ڈنگر اپنے نال پیار چراوے ولوں جوہ بیگانی کولوں موڑے دور ہٹاوے
مینوں بھی رب امت کارن چھیڑو خاص بنایا اپنا چھیڑو پیارا مینوں پاک نبی فرمایا
ہر چھیڑو بے خطرے پاسے اپنا مال چھیڑ دیندا جتھوں دکھ ہووے سرکاری اوتھوں جان نہ دیندا
شرک حرام بھی دکھ ربانی جسو چہ خوف کروڑاں میں کیوں دکھ ربانی ولوں اپنا مال نہ موڑاں
جو کوئی دکھ ربانی اندر وڑیا ہو دلوا نہ کھلا تکیندا اسدے کارن دوزخ ہیڑی خانہ
میں ولوں ہیڑی خانے ولوں موڑاں امت تائیں جے امت آپ دھگانے بھاسے زور میرا کجھ ناہیں
لکھ لکھ شکر خداوند تائیں دمدم حمد ثنائیں ایسا سوہنا چھیڑو جس نے بخشیا امت تائیں
ہردم اساں غریباں کارن چاہی جس بھلیائی امت دے بخشاون کارن فرق نہ رکھیا کائی
ہر حالت وچہ کیتی جس نے امت دی غمخواری صلے اللہ علیہ وسلم میں صدقے لکھواری
راتیں جسدم آرام وچہ سوندی خلق تمامی امت کارن پاک نبی نوں ہوندی بے آرامی

کرے آرام تمامی خلقت مشرق مغرب تائیں
کھلیاں کھلیاں قدم مبارک سُجّن نبیؐ غفاری
ساری رات حیاتی اندر کدے نہ اکھیں لایاں
اکھلے بہندے ٹردے پھردے ہر دم ایہو جھیڑا
بک اصحابی کرے روایت سرور جدوں سدھانا
لباں مبارک ہلن دونویں جد سامی وچ لاہے
بخش خدایا بخش خدایا عاجز امت میری
کیسی شفقت امت کارن حضرتؐ دے دل دہانی
بابجھ پیار نبیؐ دے مومن مشکل پار اوتارا
یارب بخش پذیر بندیوں حب نبیؐ سرور دی
جتنا قدر پیار نبیدا امت کارن آیا
جے میں روز قیامت تائیں ایہو ذکر سنائیں
اوگنہاراں کارن حضرتؐ کردے کھلے دعائیں
پھر بھی سون نہ امت کارن ایسی اُمت پیاری
جے لایاں تاں ایہو دعایاں بخشیں امت سایاں
اوگنہاری امت میری فضلوں کریں نبیڑا
میں خود ڈٹھا تربت اندر جھگڑے نبیؐ ربانا
کن دہریا تاں امت کارن بخشش منگیں آپے
اوگنہاراں بدکرداراں آس ہمیشہ تیری
تے اُمت تائیں فکر نہ کوئی سُتیاں رات وہانی
اوہ کیا جانن پیار نبیدا دوزخ جنہاں پیارا
دوہیں جہانی ہووے مینوں سنگت خیر البشر دی
اتنا قدر تسا ڈیتائیں میں نہیں اجے سنایا
عمر مُکے تاں پتہ نہ کوئی پر ایہ مکنا ناہیں

ذکر دیگر

ہُن میں ہور سناواں تینوں شفقت پیغمبرؐ دی
سنکر نرم ہووے دل تیرا جاوے میل اندر دی

ہکدن پاک نبیدیتائیں نیند مبارک آئی
جبرائیلؑ خدا دی طرفوں ترت پیغام لیایا
ایڈے بھار سرے تے چاکے کرنی نیند پیاری
ایسی جد تنبیہ نبیؐ نوں پاک جنابوں ہوئی
چپ چپاتے جنگل دے ول آئے سرور عالی
آحضرت اک غار وچالے سر سجدے وچ پایا
دور پہاڑ اُجاڑ ہکی وچ غار آہی اوہ بھائی
یار اصحاب غلام بچارے رہے پچھے کُرلاندے
ایپر آسدم خدمت اندر حاضر ناہا کوئی
جد معلوم کیتا اصحاباں سرورؐ نظر نہ آیا
رکتوں گیا حبیبؐ ربانا بھالن ہر ہر جائیں
جُڑ گئے نین مبارک دونویں کردے ذکر خدائی
جاگ پیارے جاگ پیارے کیوں نیندر چت لایا
اُمت کویں چھوڑ اسو بھلکے کہیا خالقباری
غم اُمت تھیں پاک نبیؐ نوں ہوش نہ رہ گئی کوئی
روندے رہے مکان تے حجرے مسجد رہگئی خالی
چھم چھم رووں کرن دعائیں امت بخش خدایا
جس وچ جاکر داخل ہویا پاک رسول خدائی
جے اسویلے حاضر ہوندے نال تمامی جالدے
رکتوں گیا حبیب ربانا ہرگز خبر نہ ہوئی
مرد زناں سب لڑکیاں تائیں رو رو شور مچایا
شمع مبارک نظر نہ آوے مول پتنگاں تائیں

پلو چہ حالت جان کندنی سب تے حاضر ہوئی
ہجروں جان لبانتے آئی کل اصحاباں یاراں
شہر تمام اوجاڑ دسیوے باجھوں نبیؐ پیارے
کافر رلمل کرن مزاخاں شور بہوداں پایا
کیا آکھن اصحاب وچارے دیہن جواب نہ کائی
سُن سُن جگر لویراں ہووَن گل نہ آوے جاوے
ٹٹے زور پرانڈے وچوں آشہباز ڈولانے
چھپ چھپ گدڑ شیراں کولوں کرن لگے وڈیایاں
سر دا چھتر نہ رہیا سر تے سایہ رحمت عالی
سُنجا باغ کرے فریاداں مالی چھوڑ سدہاناں
کل اصحاباں یاد احباباں سب کم کار بھُلایا
بھُل گئے مرد زنانیاں تائیں مرداں زنان بھُلایاں
درد نبیؐ دلوں جھلا ہویا ساتھ محمدؐی سارا
رو رو اوسے حالت اندر گذرے تن دہاڑے
تیجے دن پھر اُس جنگل وچہ آئے یار بھلیندے
ملیا اک ایالی راہ وچہ ڈُنبے کھلا چراوے
لے شخصا جے ہے کجھ تینوں خبر نبیؐ سرور دی
اس کہیا میں واقف ناہیں اس حضرت سرورؐ دا
ڈُنبے میرے تس کے میں تھیں آون زور دھگانے
گھاہ نہ چرے رو رو مرے نہ پانی منہ لاندے
جدوں ایالی ڈُنبیاں والی اتنی خبر سنائی
چلو اساڈا سرور عالمؐ بیشک ہوگ اکتھائیں
تاں پھر اُتول روندے آئے سبھ اصحاب پیارے
غار لگے سر دھریا ہویا رووَن حال ویراناں
پاکے جھات جدوں اصحاباں ڈٹھا غار وچالے

کھاون پیون ہستن کھیڈن یاد نہ رہگیا کوئی
درد نبیؐ دلیوں ڈھاہیں مارن کوچے تے دیواراں
گھر گھر رونا داخل ہویا تڑفن مومن سارے
آکھن اج محمدؐ تائیں آفت کسے چڑایا
صبر تحمل اہل ایماناں کار قدیموں آئی
دھوتے جاسن زخم پذیرا جے رب نبیؐ ملاوے
لگا ویل جنڈوراں تائیں ویکھ خدا دے بھانے
بھیڈاں سنگھ جے دب گھمو دینہ لوں کردی سیایاں
ہر ہر طرفوں بھاہیں بھڑکن اگ ہجر نے بالی
گھُلی باد خزاں فراقوں ہر بوٹا کوماناں
جتول جاون روندے آون ہنجوں ساون لایا
بھیناں نے سب ویر وسالے پتر بھُل گئے مایاں
کرن دعائیں یا رب سائیں میل حبیب پیارا
جنگل جوہاں پھرن ڈھونڈیندے سبھ گھر بار اجاڑے ہیے
جس وچہ حضرت امت کارن رو رو عجز کریندے
پچھن لگے اسدے کولوں مت کجھ پتہ سناوے
دس اسانوں ملاں اہنانوں جائے بھڑک اندر دی
ایپر تیجے دن دا ہیں بھی وڈا تعجب کروا
آکر اس پہاڑی اگے روندے رہن نمانے
سارا روز گذارن اوتھے رات پیے ٹر جاندے
ابوبکرؓ اصحاباں تائیں رو کر آکھیا بھائی
دلوں بھلاؤں حب نبیؐ دی کل حیواناں تائیں
اگے بیٹھے رون وچارے ڈُنبے درداں مارے
واہ سبحان اللہ کیا رب نے بخشی حب حیواناں
غار اندھیری روشن جاپے چمکے نور دو لالے

کیا اُس غار نمانی تائیں رب نے بھاگ لگایا
کہیا آواز رسیلا اندروں غم دی ٹھاٹھ مریندا
رو رو حضرت سجدے اندر کردے زار پکاراں
کرن روایت اتنا رئے سرورؐ پاک حضوری
ویکھ اصحاب ہوئے سب عاجز زندگیاں تھیں ہتھ دھوتے
سجدے تھیں سر چاؤ حضرت پاک جمال وکھالو
رونق بخشو بیت ربینوں چل دربار سہاؤ
کجھ نہ آکھو میریا تائیں کہیا نبیؐ غفاری
جانتک مشکل حل نہ ہووے ملے نہ حکم ربانا
ایتھے رہساں ایتھے بہساں سجدیوں نہ سر چاساں
دوناں ورد لگا اصحاباں ہر کوئی نیر چلاوے
اوڑک رو کر خدمت اندر عرض کیتی چونہہ یاراں
جتنیاں نیکیاں ہین اساڈیاں یا سروار گرامی
حضرت کہیا نہ ہووے جد تک ربدا کرم اساہیں
ترن دن اینویں سجدے اندر پاک رسولؐ گذارے
اوڑک حضرت جنت خاتونؓ بنت نبیؐ سرور دی
سُن فریاد میری چا بابل چل پا ہو گھر پھیرا
کوئی جواب نہ دتا ہرگز جنت خاتوں تائیں
ویکھو کیا کجھ امت کارن چھک نبیؐ نوں ہوئی
اوہ بیٹی جو ٹکڑا اپنا کہیا نبیؐ خدائی
آخر عاجز ہو کر بی بی آکھیا سخن نمانا
رہساں کول تساڈے میں بھی سر سجدے وچ دھرساں
رو کر سجدے جاون لگی پاک نبیؐ دی جائی
آگیا وحی جناب الٰہوں امر کیتا رب قاضی
کیونکر اسیں قبول نہ کریئے بنت نبیؐ دی زاری

سارا پربت روشن ہویا قدم نبیؐ جد پایا
ورد آوازہ پیغمبر دا پتھر موم کریندا
چھم چھم نیر چلاون چشماں جیوں ساون دیاں باراں
تر ہوئی سب داہڑی ہنجوں بھر گیا چہرہ نوری
کیا تکلیف نبی یا حضرت عرضاں کرن کھلوتے
مسجد منبر کسن اڈیکاں چل کے آپ سمبھالو
نام خدا دے یا نبیؐ اللہ گھر تشریف لیاؤ
عاجز میری امت اُپر بنی مصیبت بھاری
تاں تک ہرگز سجدے وچوں اساں نہیں سر چانا
یا رب کرم کریسی وا فریاد ایتھے مرجاساں
اس حالت وچ چھوڑ پیارا کون بھلا گھر جاوے
ابابکرؓ تے عمرؓ غنیؓ بھی حیدرؓ شاہ اسواراں
اوہ سب تیری امت کارن بخشیاں اساں تمامی
نیک اعمال تساڈے ہرگز کم سوارن ناہیں
نہ سجدیوں سر چاون حضرتؐ نہ گھر جان پیارے
آ کر باپ پیارے اگے رو رو عرضاں کردی
بخش جمال غریباں تائیں کر روشن گھر میرا
اوسے حالت سجدے اندر کردے رہے دعائیں
رو رو بیٹی ترلے لیندی دیہن جواب نہ کوئی
اُمت نوں جد بنی مصیبت اوہ بھی یاد نہ آئی
جیکر تسیں نہ چلو حضرتؐ میں بھی گھر نہیں جاناں
نال تساڈے شامل ہوساں عجز نیازاں کرساں
اوسے وقت خدا دی طرفوں خوشی بشارت آئی
ہے منظور اساں نوں جیکر فاطمہؓ ہووے راضی
ساری خلقت وچوں سانوں بنت خاتونؓ پیاری

یا محبوب تساڈی تائیں راضی اسیں کر لیساں
سجدے تھیں سر چا پیارے جو منگیں سو دیساں

سن خوشخبری پاک نبی نے سجدے تھیں سر چایا
کل اصحاباں یاراں تائیں پاک جمال دکھایا

رحمت شمس وکھالی دتی گئی فراق سیاہی
ہر ہر مومن خوشی کمالوں بولے حمد الٰہی

گھر تشریف لیائے حضرت قدم مبارک پایا
سب گلیاں نوں چہ چانن ہویا آ دربار سوہایا

جتنے روز کتے تھیں باہر رہیا رسولؐ ربانا
اتنے دن اصحاباں وچوں کسے نہ کھادا کھانا

جدم پھیر رسولؐ پیارا خیریں گھریں آندو لے
کھاون پیون تا اسو یلے ہر گل یاد آیو نے

عاشق ذات رسولؐ اللہ دے سب اصحاب پیارے
ملیا جدوں حبیبؐ ربانا دور ہوئے غم سارے

غزل

جس دل میں کچھ بھی عشق رسولؐ خدا کا ہے
اسکو نہ خوف قبر نہ روزِ جزا کا ہے

دونوں جہان کے دھندوں سے آزاد ہو گیا
پابند جو رسولؐ کی زلفِ دو تا کا ہے

لوگوں نے اپنے لاکھ وسیلے بنا لئے
مجھ کو فقط وسیلہ خیر الوریٰ کا ہے

زاہد کو اشتیاق ہے حور و قصور کا
دل میں میرے خیال شہِ انبیاء کا ہے

کیونکر بچیں گے ہم نہ قیامت کے شور سے
دامن ہمارے ہاتھ ہیں اس پیشوا کا ہے

فرمادیگا خدا بھی فرشتوں کو چھوڑ دو
یہ عاشق و مرید میرے مصطفٰےؐ کا ہے

دنیا و آخرت میں نہیں کیمیا دگر
گر ہے تو عشق حضرتِ صلّےؐ علےٰ کا ہے

جاویگا سب سے پہلے وہ جنت میں اے پذیرؔ
مشتاق جو محمدؐ و آلِ عبا کا ہے

واہ سبحان اللہ رب خالق کیا احسان کمایا
او گنہار غریباں کارن رہبر نبیؐ بنایا

کیتا حکم جو نبیؐ میرے دی کرسی تابعداری
پس او وہ میری تابع ہویا کہیا خالق باری

اے مومن کر صاف دلینوں دھو سٹ سب پلیدی
دلوں نجانوں حاضر ہوکے سنت پکڑ نبیؐ دی

ہو جا داخل امت اندر سچے صدق ایمانوں
رب نبیؐ نوں راضی کر کے جاویں ایس جہانوں

حضرت کہیا جنت جا سو جے خوش کر سو مینوں
یوسف کہیا جے مصرے آسیں تاں میں ملساں تینوں

قائم شدن ہوش و حواس زلیخا رضی اللہ تعالےٰ عنہا بعد از بشارت و خلاصی یافتن از قید زنجیر

باقی حال زلیخا والا تینوں آکھ سنائیں
سفنے اندر ملی بشارت جدوں زلیخا تائیں

ہسدی ہسدی نال خوشی دے خوابوں باہر آئی
ہسّے لوڑے نال سیانیاں ندے آئی عقل ٹکانے
بدل گیا رنگ زردی والا منہ تے پھر گئی لالی
سخن سُننے تے گلاں سمجھے باتاں ہوش الاوے
دیکھ آرام زلیخا تائیں گھر دے بندے سارے
نال خوشی دے طیموسے وَل گئی مبارکباد ی
آملیا شاہ بیٹی تائیں خوشی نہایت ہوئی
بہت پیار زلیخا تائیں کیتا باپ پیارے
واہ سبحان اللہ جد سُنّے ملیا نبیؐ پیارا
ختم رسولاں دوزخ دیول جد تشریف لیجاسن
لے لے نام بولاون حضرت کتول گیا فلانا
سنکر حکم فرشتے جلدی باہر کڈھ لیاون
نہر حیات ہک ٹھنڈا چشمہ جنت کول بتاون
یکسے غوطے صاف ہو جاسن ساڑ بدندے سارے
برکت حضرت سرور عالمؐ رحمت ساون لیسی
سنو حقیقت جدوں زلیخا قیدوں فارغ ہوئی
ہر دم کرے مصر دیاں باتاں شوق لگا دل بھارا
نام عزیز عزیز مصر دا دلنوں بہت سکھاوے
سُد کنیز غلاماں تائیں بہت کرے دلجوئی
جو کوئی گل عزیز مصر دی اسنوں آن سناوے
دن تے رات وظیفہ ایہو ہر دم ورد کماوے
نالے ہکدن سُتیاں اسنوں غیبوں پیا پکارا
سُن خوشخبری ہور زیادہ دلنوں لگیاں آساں
کتنے روز دلے وچہ اینویں رکھیوس بھیت چھپائی
اوڑک عشق شرمدیاں واگاں زوری توڑ گوایاں

دور ہوئی بیہوشی رب نے آس فضلدی لائی
بھر ہنجو ندے تھیں تر نکلے روندے نین نمانے
ولدا دارغ ہو یا مُڑ تازہ کرم کیتا رب والی
بول جواب سناوے خوشیوں جو کوئی آن بلاوے
دایاں مایاں ہور کنیزاں جاون صدقے وارے
پائی ہوش زلیخا بی بی گھر گھر ہوئی شادی
کتنی دولت باپ پیارے سر توں وار لٹائی
منہ سر چُم لگائی سینے سنگل سب آتارے
سنگل دور ہوئے تے قیدوں رب دتا چھٹکارا
ایسے طور کروڑاں بدماں بندیاں چھوڑائسن
جلد نکالو جلد نکالو ہوسی حکم ربانا
جو جو کلمہ پڑھنے والے سب دی قید چھوڑاون
دوزخ کنوں نکالن جسنوں اسد یوچہ لوہاون
بدر منیروں شکل زیادہ حُسن کدے چمکارے
وانگ زلیخا ہر مومن دے سنگل رب کڈھیسی
نال سیاں رل ہسّے کھیڈے غمی نہ رہ گئی کوئی
دم دم یاد عزیز لیاوے جیوں کہہ گیا پیارا
سُندی جسدم نام مصر دا وانگ پھلاں کھڑ جاوے
مُڑ مُڑ آکھے شہر مصر دی بات سناؤ کوئی
بہت پیار کماوے اسنوں دولت نال رجاوے
جو گل کرے عزیز مصر دا اوّل ذکر لیاوے
شہر مصر وچہ تیرے تائیں ملسی یار پیارا
کد اوہ گھڑی مبارک ہوسی جد مصرے میں جاساں
شرموں ماں پیاری اگے نہ ایہ بات سُنائی
گوشے دے وچہ ماں اپنی نوں باتاں کھول سُنایاں

سُن کرماں سیانی جلدی شاہ نوں گھر منگوایا
شادی کرو زلیخا سندی اسنوں آکھ سُنایا

ذکر شادی زلیخا بی بی رضؓ

طیموسے جد بی بی کولوں سُنی حقیقت ساری
کیتا حکم وزیراں تائیں کریو جھب تیاری

بھیجو خبر چوہیں طرفیں لکھ گھلو پروانے
ہر اک ملکوں حاضر ہوون قاصد بادشہانے

تا جو ہر یک شاہ دی خصلت بی بی پاس وسیوے
جتوں آپ زلیخا چاہے اتوں عقد کچیوے

اس ملک وچہ لڑکیں کولوں پہلوں آپ پچھیندے
جتوں لڑکی راضی ہووے اتوں عقد کریندے

وچہ پنجاب گڑیندی لڑکی اول مول نہ بھالن
وقت نکاح دے لین اجازت رلمل اسنوں گالن

بھاویں گھر جا خاوند تائیں ہرگز مول نہ جانے
پر ماں باپ روپیاں پچھے ٹورن بنھ دھگانے

وقت نکاح دے شرموں شرمی ماپیاں امر قبولے
دلوچہ آکھے بیشک ٹورو میں نہیں وسنا مولے

خصم جنہانوں ملن موافق کونتاں سُکھ وکھاون
جنہاں نال دھگانا ہووے جاندیاں اوہ ہل جاون

پچھوں پھرن مقدمے کردے سوہرے اتے جوائی
خصم بیچارا سر سر پٹے ہائے میں کیوں پرنائی

پہلے ہوش نہ کردے ماپے پچھوں پان سیاپے
اصل پچھو تاں بیٹی اپنی انہاں اوہلی آپے

جیکر پہلوں سوچ سمجھ کے کردے اسدی شادی
کیوں بدنام کریندی سبھ نوں کیوں ہوندی بربادی

کتنیاں ہور ویاہاں اندر کردے رسماں بریاں
جیونکر گاناں سہرا مہندی جگ بدعاتاں بڑیاں

شرم نہ آوے بیدیناں نوں مومن موہوں سداون
وانگ کفاراں رسماں کردے دین ایمان کھڑاون

رسم رسوم شیطانی اندر ہرگز فرق نہ پاندے
جیکر کدیں نماز پچھیوے دھرتی وچہ لیہہ جاندے

وقت نکاح جد صفتاں شرطاں ملاں آن پچھاوے
کلمہ سدھا آوے ناہیں صفتاں کون سناوے

پھر لگے ملاں پڑھدا اگر پڑھے پر نیندا
جیویں انھے نوں طرف مسیتی پکڑ دھریک کھڑیندا

وے دے لقمے ملاں عاجز کلمے وچ پڑھاوے
ایہ پڑھدیاں تیک نڑھے دی جندڑی کلمل آوے

کلمہ پڑھدیاں مجلس اندر شرموں ڈب ڈب جاون
ڈھولے گیت جو بولن لگن سارا شہر اکاون

اس تھیں پچھے وہٹی دیلوں جان وکیل سیانے
نامحرم یا محرم ہوون ایہ گل کوئی نہ جانے

اصلی وارث بہتی جائیں آپ نہ نیڑے جاون
نامحرم وچ پہل پہلا ہیں اسدے متھے لاون

امر اجازت لوڑن استھیں کلمہ دسن نالے
اوہ پر نیندی کلمے کولوں ولول گھنڈ نکالے

پاس چڑیلیں ہون اکٹھیاں آکھن ہوش سنبھالیں
شرم کریں نہ کلمہ پڑھ کے پیو دی عزت گالیں

جیہڑی عورت وقت نکاح دے کلمہ پڑھیا بھائی
کلمیوں کافر سب مردوداں دین ایمانوں خالی
ایہ خصم دیوث انہاندے ہوون آپ نکاسے
ملاں گل نہ پچھے ڈر دامت سیپی رس جاوے
اجے پڑھے الحمد وچارا شکرے گھر نہیں رٹھا
ہائے افسوس ملاں دیتا ایں جے نہ طمع مریندا
سنت فرض نہ جانے کوئی امت نبیؐ سدا ون
ہک سنت جو ضائع کردا پاک نبیؐ فرماوے
ہک سنت جو پاک نبیدی کردا شوق پیاروں
کمے مزاح جو سنت تائیں یا کوئی وہ گھٹ لیوے
کرے ہزار کروڑ عبادت جو بے ادب نبیؐ دا
اہل نفاق نبیدی سنت جانن وانگ دوگاٹے
وقت نکاح دے عورت تائیں کلمہ کہن زبانی
وَقَبِلْتُ جَمِیْعَ اَحْکَامِہٖ پڑھ مجلس وچ سنانا
چونہہ کماندے بابجہ منافق نہیں مسیتی ڈھکدا
یا جدن گھر تیل نہ ہووس طرف مسیتی دوڑے
چوتھا ہور نشان منافق پاک نبیؐ فرماوے
حضرت کہیا چونہہ کماں تھیں نہیں منافق خالی
دوجا بھڑن لگے جسویلے ننگے فحش نکالے
روز قیامت تلویں دوزخ اہل نفاق دھکیون
یارب وچہ درگاہ تیری دے کرے پذیر دعائیں
بے ادباندا سنگ نہ دیویں دنیا اندر مینوں
شادیاندی گل توڑ نہ چاہڑی چھوڑی اوہ وچالے
نالے لکھ چکا ہیں اگے شادیاندا سب حالا
ہن اسجاگہ ذکر کرندی حاجت مول نہ کوئی

کہن رناں بے شرم اجیہی ہور نہ ڈٹھی کائی
مومن نوں نہیں رکھنی جائز ایسی رن موکالی
جاہل وحشی ہوئے اکٹھے کون اوتھے نتھ مارے
سوا روپیہ لیکر اوتھوں کر کے شتابی آوے
ہائے افسوس غریب ملاں نوں سوا روپیہ مٹھا
کیوں اسویلے گنگا ہوندا رب دے کن چھلیندا
بدعت رسماں جیکر چھپیے وچ رات وہاون
نہیں اساڈی امت وچوں گدی شفاعت نہ پاوے
سو اصحاب شہیداں جتنا اجر ملے سرکاروں
نال کفاراں دوزخ جاسن بے ادباندے لوٹے
توبہ بابجہ نہ جنت جاسی گندا جس عقیدہ
بدعت رسماں وچہ دیا ہاں ہوون کئی اکھاڑے
ہتھوں گانا معمول نہ توڑن واہ واہ مسلمانی
لگنے ہیں سب حکم ربے دے مسجد مُل نہ جاناں
یا فجری منہ دھوون آوے یا جتیاں نوں لگدا
دیلا ڈبی جو کجھ لبھس مسجد وچہ نہ چھوڑے
جے کدے بھل چک وڑے مسیتی جھبدے نکل آوے
جد بولے تاں جھوٹھ الاوے ہک اسدی ایہ چالی
وچہ امانت کمے خیانت کر کے عہد نہ پالے
بھی بے ادب رسول اللہ دے اسو چہ داخل تھیون
بدعت شرک نفاقاں کولوں مینوں آپ بچائیں
بخشیں حب رسول اللہ دی سب توفیقاں تینوں
منکے تنگ پڑہن تھیں ہوون قصہ سننے والے
وچہ زینت اسلام رسالے ویکھے ویکھن والا
سنو بیان زلیخا سندی کیونکر سادی ہوئی

جدوں ویاہ زلیخا دے تھیں ملکیں خبراں گیاں
کرن روایت جد ملکاں تھیں قاصد حاضر آئے
پچھیا باپ زلیخا کولوں دس دھیا ہن مینوں
ملک ملک دی وکھو وکھری خوبی صفت سنائی
سب تھیں پچھے ذکر مصر دا کیتا دوری پاروں
لمی واٹ چھماہیں پینڈا مصر اوتھوں سی بھائی
باپ زلیخا دے پھر اوتھے قاصد اپنے گھلے
طرف عزیزے بھیجیا شاہ نے خلعت بادشہانہ
مل گیا اذن وکیلاں تائیں قدم مصر جا دھرنا
خیر خیرات ایسی کرنی رنج نہ کوئی جاوے
اجکل شادیاں اندر مومن دولت خرچ کرینلے
آتش بازے بھنڈ مراسی سب راضی ہو جاون
سنو حقیقت جد اوہ قاصد شہر مصر وچ آئے
دتا خلعت بادشہانہ خاص عزیز مصر نوں
شاہ عزیز ہویا بہوں راضی خوشی مبارک پائی
اگے ایہو عزیز مصر دی ہیسی خواہش بھاری
طیموسے دیاں امرا انوں دتوس شان گرامی
کرن روایت دونہہ طرفاں تھیں بہت خیرات ہوئی
آخر جدوں مقرر ہویا شادی دا دن بھائی
دیکر عزت راضی کرکے لوڑے شاہ تمامی
بعد سلاموں آکھ سنایا حال عزیز مصر دا
سن کر صفت عزیز مصر دی شاہ طیموس سیاناں
دمدم تاہنگ زیادہ دلوچ جوش محبت مالے
دن دن غالب ہوندی جاوے بے صبری بیتابی
شوق مصر دے چار چوفیروں رلمل پائے گھیرے

آگئے کل وکیل شہانلے جوں جوں وساں پیاں
آلوا اپنے بادشہانلے سب نے حال سنائے
جتوں تیری مرضی ہووے اتوں دیواں تینوں
کسے ملک دی بی بی تائیں بات پسند نہ آئی
اتوں امر اجازت بی بی دتا شوق پیاروں
اس کارن نہ شہر مصر تھیں قاصد پہنچیا کائی
بہتا مال خیرات کارن شہر مصرلے چلے
کل امراواں کارن تحفے کیتے نال روانہ
جو کوئی ملے غریب نمانا سب نوں راضی کرنا
سنکر خبراں اس شادی دیاں ہر کوئی شاباش پاوے
جانجی مانجی سب کھا جاون کھلے فقیر تکیندے
عاجز نام خدا دے والے منگ منگ کے رجاون
پاس عزیز ہوئے دنج حاضر تحفے نذر ٹکائے
باقی تحفے وچہ سرداراں ونڈ دتے ہر ہر نوں ل
بخشش اونہاں وزیراں تائیں عزت دون سوائی
ہن گھر بیٹھیاں مطلب ہویا کرم کیتا رب باری
جیویں دستور شاہانہ آہا کیتی رسم تمامی
اسدن مصر مبارک اندر مفلس رہیا نہ کوئی
آکھ مبارک بادی شاہ نوں قاصداں رخصت پائی
سالوں پچھے طیموسے نوں ہوئے آن سلامی
جیونکر اس نے خدمت کیتی جیونکر حال شہر دا
راضی ہوئی زلیخا بی بی کہندی حمد ربا نال
نام عزیز عزیز مصر دا دمدم حال چتارے
کرے دعائیں یارب سائیں پہنچاں مصر شتابی
جدوں گئی تاں معلم کرسی کیہا ورتی سنگ میرے

جیوں جیویں اس لوں دن شادی دے نیڑے ڈھکدے آون
اوس یاد دلیو چہ ہردم وعدے خواباں والے
ستی بیٹھی نڑدی پھردی جس حالت وچہ ہووے

تیوں تیوں شوق محبت اسدا صبر تروڑی جاون
وس نہ لگس جے بھج ملے بیٹھی نیر اچھالے
ہردم وانگ شعیب نبی دے نال محبت روئے

ذکر حضرت شعیب علیٰ نبینا وعلیہ الصلواۃ والسلام

ترجمہ قصص الانبیاء اندر ذکر مترجم لیایا
نبی شعیب پیارے ربدے عاشق ذات خدائی
بڑی فصیح زبان انہانوں بخشی حق تعالےٰ
تاہیں نبی خطیب رسولاں کہیا اوہناندے تائیں
مدین وچہ اوہ رہندے آہے دسن حکم الٰہی
اوس زمانے تولن ماپن لوکاں بہت گھٹایا
لین لگے ودھ کرن ضیانت دین لگے گھٹ دیندے
طرف عبادت رب سچیدی مول نہ جاون نیڑے
حضرت آکھن پورا تولو بندگی کرو خدا دی
کوئی نہ منے حکم ربانا دسیا نبی بہتیرا
جیویں مرضی تیویں تولاں ماپاں کرساں اپنا بھانا
جیونکر نوح دی قوم خدا نے غرق کیتی طوفانوں
جیونکر صالح پیغمبر دی قوم ہلاکت پائی
لوکاں کہیا بہتیاں باتاں اسیں نہیں سمجھیندے
پتھر اسناں اڈاندے تینوں پلو چہ کردے ڈھیری
سنکر سخت جواب نبی نے آس دلے دی لاہی
آمدی خبر شتاب وحی نے لیکر امر خدا دا
شہروں دور نکال لیجاوُ اپنی امت تائیں
سنکر حکم حبیب خدا دے کیتی ترت تیاری
کافر ویکھ کریندے چانگاں ہسن شور مچاون

کرکے نقل امید تواں میں بھی آکھ سنایا
وچہ حدیثاں صفت جنہاندی پاک نبی فرمائی
مٹھا بولن خوش آوازوں سخن لطافت والا
صفت جنہاندی ہر سرور کیتی میں کیا صفت سنائیں
مہتر صالح دی اولادوں نسب انہاندی آہی
سارا ذکر انہاندے ظلموں وچہ قرآنے آیا
پورا ہرگز تولن ناہیں ایسا ظلم کریندے
رب سچے دا حکم نہ منن ہتھوں کرن بکھیڑے
منکے قہر الٰہی آوے پیٹے بیج تساڈی
آکھن مال اساڈا اپنا دخل نہیں کجھ تیرا
نبی بتاوے جند نہ کریو پاسو قہر ربانان
ہود نبی دی قوم اُپر جیوں قہر اٹھا اسمانوں
لوط نبی دیاں ویریاں دی جیوں دھرتی پٹ ودھائی
جیکر تیرے خویش نہ ہوندے تھیوں قتل کریندے
ہکو خوف جو بھائی تیرے ہین جماعت تیری
کیتا عرض سوال انہاں پر بھیج عذاب الٰہی
یا محبوب انہاندے کارن ہویا عذاب آمادہ
قہر عذاب نہ ویکھن مومن امر کیتا رب سائیں
سن اسباب نکال لیوے امت اپنی ساری
سالوں قہر وسیندے آہے آپ نٹھے ہن جاون

حضرت کہیا جلد تساں پر اوہ ویلا آہن آیا
مینوں حکم کیتا رب خالق نس جا چھوڑ انہانوں
اتنا کہہ کر شہروں باہر آیا نبی ربانا ں
تن کوہا نتے پوہتے جسدم بھیجیا وحی الٰہی
مارے جاون کافر سارے جو جو دشمن تیرے
فجر ہوئی تاں کافراں اُپر نیندر غلبہ پایا
کیتا آ جبرائیل فرشتے کڑک آواز اجیہا
کھسے چیخ فرشتے والی سب دی جند نکالی
گلی گلی تے کوچے کوچے ہر جا لاہنو لائے
لاشاں مردے سڑ سڑ بھردے آتش شور مچایا
ہوئی دعا قبول نبی دی رب انصاف کمایا
استھیں بعد کریندا عرضاں نبی شعیب پیارا
حکم ہویا گھر چلو پیارے امن اسائش دلیساں
لیکر اپنی اُمت حضرت گھر اپنے ول آئے
جد تشریف لیائے حضرت قدم مبارک پایا
باغ درخت زراعت شاخاں موج بہار لگائی
جو کافر مرگئے مو کالے دوزخ دھیا ٹکاناں
باراں برس انہانوں حضرت ربدا حکم سنایا
جسدی قسمت نیک نہ ہووے بے سو وعظ سنائے
دنیا اندر بدعت شرکوں ہرگز باز نہ آون
سنو حقیقت استھیں پچھے نبی شعیبؑ گزارے
ہردم عشق الٰہی اندر رو رو نیر چلاون
کرن روایت اتنی زاری کیتی پاک نبی نے
اکھیں کولوں عاجز ہوسے مدتاں کئی وہایاں
ندیاں عشق الٰہی والیاں موج جلے وچ مارن

جدا خوف تساڈے تائیں میں نت پیا سُنایا
ہنے ہلاک عذاب اپنے تھیں کرسی رب تساںنوں
اک ہزار تے ست سو مومن ہو ہمراہ سدھاناں
رب فرمایا بھلکے فجری کرساں سب تباہی
سُتیاں خبر نہ رہے کسینوں کرسن دوزخ ڈیرے
سُتے سوں گئے دشمن رب دے قہر الٰہی آیا
مرگئے سب جناور بندے کوئی نہ زندہ رہیا
اس تھیں پچھے قہر خدا نے گھر گھر آتش بالی
مال مویشی کوٹھے ہٹلے سب اسباب جلائے
جگو چہ بے فرماناں تائیں دوزخ کھاون آیا
کوئی مکان نہ چھوڑیا باقی سارا شہر جلایا
سڑ گیا شہر تمامی یارب کتول کراں اوتارا
نویں سروں پھر شہر تساڈا اسیں آباد کرلیساں
ڈھٹے خاک ہوئے سب مردے آتش ساڑ جلائے
سارا شہر آباد ہویا رب قدرت نال جوایا
کل مکان ہوئے مڑ تازے رنگ لگا ہر جائی
اُٹھسن پھیر قیامت دے دن جدوں خدا نے بھانا
ایہہ قسمت مندی آہی دوزخ ڈیرا لایا
حکم حدیث قرآن نہ منن جے سو زور لگائیے
قبراں دے وچ معلم کرسن جدوں بلائے جاون
دنیا وچ حیاتی ہاروں جتنے سال گذارے
سُن کر ملک انہاندی زاری حالت اندر آون
رو رو عشق الٰہی اندر ہو گئے نین نابینے
پھیر خدا وند اکھیاں دتیاں رو رو پھیر ونجایاں
اُٹھدے روون بہندے روون روندیاں رات گذاری

جیہنے نین دتے رب باری پھیر تری بھی واری
بِن دیدار نہ بھاون اکھیں بھاویں ملن نہ تکھیں
عاشق لوڑ نظاریوں رکھن بھاویں جان وکاوے
کرن روایت اوڑک ربنے جبرائیلؑ بھیجایا
آیا جبرائیل فرشتہ لے کر حکم غفاروں
جیکر ہے افسوس اکھیں دا پھیر اکھیں ملجاون
جیکر رووو دولت کارن چاہو مال خزانے
جیکر ہور کسے گل کارن شوق دلیو چہ آئی
ربنوں معلم غیب تمامی جانے بھیت دلاندے
ایہ بھی ربنے دوست تائیں پچھیا لاڈ پیاروں
نبیؑ کہیا اے جبرائیلا ہور نہ حاجت کوئی
جلوہ ذات الٰہی والا منگن نین پیارے
ہکو شافی ہکو کافی سوہنے دا چمکارا
ہکو آس مراد دلیدی ہکو لوڑ ضروری
ہکسے کارن روون ہردم نین میرے دکھیارے
سُنکر جبرائیل جنابے جاکر عرض گذاری
توں دانا توں بینا سب کجھ حال دلاندے جانے
تاں پھر اوسے وقت خدا نے خوش پیغام پوچایا
ہے منظوری کرو صبوری پا سو جلوہ لوڑی
جدوں تمام پیاریاں تائیں جنت داخل کرساں
تینوں بھی اس وقت پیارے پاس حضور بلاساں
نال محبت رب سچے نے وعدہ سچ فرمایا
ہتھوں عشق جوانی چڑھیا روندیاں عمر گذاری

پھر بھی رو رو ضائع کیتے اس مقبول غفاری
جنہیں اکھیں محبوب نہ وسن بھٹھ پیاں اوہ اکھیں
بے دلبر نہ نظری آوے چیز نہ کوئی بھاوے
جاپچھ ساڈے دوست کولوں کی غم اس نے لایا
دسو حضرت اتنی زاری کردے کس گل پاروں
جے کر خوف جہنم والا جنت کھلے بولاون
جتنے منگو اتنے دلڑاں کیتا حکم خدا نے
ظاہر کرو مراد دلیدی میتوں تھوڑ نہ کوئی
ایہر دوست دوستاں کارن لائق ہمیش کمانڈے
اے محبوب رنجیدہ خاطر ہیں توں کس گل پاروں
توں حضور حضوری کولوں ہر شے گھول گھمائی
دوزخ جنت دولت حشمت صدقے کیتے سارے
ہکو مطلب ہکو حاجت لاہے گھنڈ پیارا
صدقے جاواں گھول گھماواں پاواں قرب حضوری
جلوہ چاہندے مول نہ رہندے عوض کریں سرگارے
کجھ نہیں اوڈیر تیرے کولوں یارب خالق باری
معلم تینوں جو کجھ میتوں کہیا حبیب ربانے
کرو تسلی دوست میرے خالق نے فرمایا
روز قیامت اسیں تساڈی آس کریساں پوری
حور قصوراں میوے نعمت سب نوں تحفہ دیرساں
رج رج کریں جمال اساڈا خوش دیدار کراساں
روون کولوں عاشق تائیں پھر بھی صبر نہ آیا
جیویں زلیخا شادی سُنکے صبر قراروں ہاری

اِتول سب سامان بیاہ دا کیتا باپ پیارے
اُتول صبر نہ رہیا زلیخا گِن گِن روز گزارے

ذکر داج بی بی زلیخا

اس تھیں پچھے سنو حقیقت داج زلیخا والی
پہلے پہل زلیخا کارن جو کجھ زیور بنیا
موتی مانک لعل جواہر مالاں باپ پرایاں
ہور جو زیور سونے روپے کیا گل کراں اُنہاندی
کل اسباب جڑاؤ چیزاں لعلاں موتیاں جڑیاں
بیور تیور سب طلائی قیمت دار پوشاکاں
یک ہزار زلیخا کارن خدمت گار نکالے
دہ سو خاص عزیزے کارن سندر سوہنے بردے
دہ سو آٹھ تے دہ سو خچر سازاں سنے سنگارے
مہراں درم اکٹھے کر کے چالی اوٹھ لدائے
ایہ کجھ داج زلیخا کارن کیتا باپ آمادہ
شادی حال زلیخا والا دو قسماں تے آیا
بعضے کہن عزیز مصر تھیں جنج لیا کر ڈھوئی

جویں روایت ابن عباسوں کہیا امام غزالی
حد شمار حسابوں باہر گانج نہ ہووے گنیاں
عقل صرافاں دی گم ہووے نظر جہانوں آیاں
عقل قیاس نہ پہنچے اوتھے صفت نہ کیتی جاندی
قیمت خبر اوسے دیتا ایں جس سنیارے گھڑیاں
اطلس تے زربفت تمامی کپڑے زینت ناکاں
سندر شکل لباس شاہانہ سوہنیاں صفتاں والے
خوش رخسار عجیب اُنہاں دے چمکن وانگ بدر دے
اعلیٰ قسم تمامیاں وچوں کیتے جدا پیارے
جدوں زلیخا رخصت ہوئی ٹور مصر پہنچائے
جیویں تفسیروں معلم ہویا ناہیں خبر زیادہ
بعضے کہن زلیخا تائیں باپ مصر پہنچایا
واللہ اعلم رب نوں معلم جیونکر حالت ہوئی

آمدن برات از شہر مصر و کیفیت حال زلیخا

آ گئی جنج زلیخا والی جدوں دہاڑا آیا
کئی ہزار اسوار پیادے بانکے لوک مصر دے
شروع تماشے ہر ہر پاسے دھم پئی ہر جائی
بحر خوشی وچ ترے زلیخا دلبر کیویں دکھیوے
کر کر سوچ دلے وچ اوڑک دائی نوں فرماوے
جے توں بہت پیاری میری عرض کراں میں تینوں
لے کر نال زلیخا تائیں دائی ترت سدھائی
رلمل سبھناں جنج دوالے آ کر گھیرا پایا

شہر زلیخا دلے وچ خوشیوں ہر جا غل مچایا
جگ رجھاون جادو پاون جتول پھیرا کردے
زر دولت خیرات کولوں کمی نہ رہ گئی کوئی
آوے نظر عزیز پیارا کیا تجویز کچیوے
اے دائی ہن ساڈے کولوں صبر نہ کیتا جاوے
کیڈی نیکی کریں جے اس دم یار دکھاویں مینوں
جو کوئی محرم راز سہیلی نال اُنہاں دے آئی
ایپر نوشہ ویکھن دا کوئی ڈھب نہ نظری آیا

جدوں ووہ زلیخا تائیں ہوئی بے صبری بھاری
اوہ آکھن توں جال زلیخا نہ کر ایہ بے تابی
اوہ آکھے میں ویکھے باہجوں گھڑی نہ کراں سہارا
روز دیداراں نوں جھو پیلے دن ڈوبنے تے جاوے
ایسے طور زلیخا تائیں بہت بے صبری ہوئی
اوڑک جس تنبو وچ آیا شہر مصر دا والی
انگل نال زلیخا تائیں دائی کرے اشارا
جدوں زلیخا موری وچوں نظر مبارک پائی
پائی جھات زلیخا بی بی خوش دولت ہتھ آسی
ہو بیہوش زمیں پر ڈگی ڈیکا نکل گیا ں
کی ہو گیا زلیخا تینوں رو رو پچھدی دائی
اوہا لو شہ جسدے کارن پلک نہ کیتی دیری
کہے زلیخا اپنی ہتھیں ایہ پاڑن میں پایا
ایہ کوئی میرے ذبح کرن نوں آ گیا جلد قصائی
جس دے نال قرار اساڈا سفنے پک پکایا
اوہ محبوب قراراں والا صورت دا متوالا
اسدے نین نورانی چشمے ویکھدیاں ٹھنڈ پاون
اسدیاں لباں مبارک دونویں شیریں جام پلاون
اسدے نور بھرے رخسارے تن تن چانن لاون
اسدیاں لیل قدر دو زلفاں خوشبو جگ دے ہماون
اسدیاں پلکاں رحمت خلقاں دمدم ذکر کماون
قوس قزح دو ابرو اسدے شکل ہلال وکھاون
اسدی خوش پیشانی کولوں شمس قمر شرماون
اسدا نک صراطوں پتلا دسے راہ سچاواں
اسدے دند چنبے دیاں کلیاں گوہر موتی لڑیاں

مڑ مڑ کہے پیارے یوسف جب کرو کجھ کاری
ساہ پنا جنج لوہے بیٹھی ملسی یار شتابی
ساری عمراں نالوں مینوں اوکھا ایہ پلکارا
سارے دن تھیں دیگر ویلا مشکل نظری آوے
کہن سیاں کی کراں زلیخا واہ نہ لگدی کوئی
اس تنبو نوں کار دولے کے موری اک نکالی
ویکھ زلیخا مار نظارا اوہ بیٹھا ئی پیا را
اگوں ساہنواں پیا موتا نوں لوں پکڑ جلائی
نہ سی خبر جے اچن چیتی ناگ اگوں کٹ جاسی
ڈولوں کھاوے پیچ زمیں تے رون دو لاے سیاں
تنبو وچوں تیر نیتائیں کی شے نظری آئی
ہن کیوں ویکھ دوہایاں پاویں کس آفت دے گھیری
چاک اساڈے سیون والا اوہ درزی نہیں آیا
برے نصیباں میرے کارن آفت ڈک بہائی
ہائے ربا اوہ وعدیاں والا کیوں نہیں جنج لیایا
ایہ بد شکل جہانوں کوہجا بری دکھالی والا
اسدیاں اکھیں دل میرے نوں بال موا تے لاون
اسدے ہوٹھ پون جد نظری زہر پیالے لیاون
اسدیاں گلھاں میرے بھانے رات چو فیرے پاون
اسدے وال چوا تے کالے بد بو نال جلاون
اسدیاں پلکاں سب مینوں سانگاں نوانگ ڈراون
اسدے دو بھروٹے مینوں ڈانگاں نظری آون
اسدا متھا چوہلیوں لتھا جسنوں توا بتاون
اسدیاں دولوں ناساں مینوں جاپن دو سرناواں
اسدیاں چھریاں نال غصے دے پیاں فرشتے گھڑیاں

اسدے گل اندام گلاں تھیں نازک نرم پیارے
اسدے بدن سبھے ان بھوندے ہڈیاں ساڈے نہارے
اسدا قد لطیف مبارک نازک سرو چمندا
ایہ کر داڈھال ان مچھیا خون سکاوے تن دا
اسدی صفت نہ ہور کسیو چہ نا اسدیو چہ کوئی
اسدے وانگ ہزاراں خلقت لکھ جمی لکھ موئی
اوہ کوئی وکھری چیز جہانوں خالق پاک اوپائی
ایہ کوئی آفت سارے جگدے میرے لیکھیں آئی
میں جاتا رب کرم کمایا آیا رحمت سایہ
ایہ کوئی کنک ڈھپاندا چڑھ کے مینوں ساڑن آیا
منگیا میں آرام خدا تھیں ملیئم بے آرامی
شاہی ویکھ تتی ہتھ پایا اگوں ملی فقیری
منگیا چانن ڈھیا انھیرا پیا کٹھا چالا
کیتی طلب سفیدی ملیا داغ سیاہی والا
منگی خوشی غمی ہتھ آئی گنڈے آپ کھلائے
جل منگیا تھل حاصل ہویا سڑ گئے بخت نکارے
ہلی آجاڑ منگی آبادی شالہ ہے پر یرے
آہی آس تبسم والی رون پیا پڑ میرے
ایسے حال زلیخا بی بی پکڑ ڈسیاں گھر آندی
اوندی وڑ گئی اگلے کوٹھے پٹ پٹ حال ونجاندی
خوشیاں نال گئی سی بی بی غمیاں لے کر آئی
کون لیاوے آن ملاوے جس اسدے تن لائی

قافیہ آرائی

بیٹھ اکلی اندر خانے روئے باہیں کھلیاں
نیر چلاوے تے فرماوے میں سڑیاں میں سڑیاں
جسدی خاطر سال گذارے گن گن ساعت گھڑیاں
خبر نہیں اوہ کیوں نہیں آیا کیوں لا بیٹھا اڑیاں
دوتی دشمن چار چوفیروں خونی فوجاں چڑھیاں
مولا جانے میں دکھیاری کس تقصیروں پھڑیاں
کتنی مدت جیسدے پچھے نال زنجیراں کڑیاں
جدوں خلاص ہوئی تاں قسمت ہور بلائیں چڑھیاں
دور کرو سب ہار حمیلاں کنگن چوڑے کڑیاں
مول نہ بھاون میرے تائیں موتی مانک لڑیاں
تن رباب تے ہڈیاں خالی جیونکر خالی نڑیاں
دیدے لتاں عشق زور آور چینے وانگوں چھڑیاں
شالہ کدیں نہ اوندیاں ہوسن وہ حواباں اوہ گھڑیاں
جے آیاں تاں توڑوں اوندیاں رنج لیندی ایہ دھڑیاں

وقت وہا نہ ہتھ نہ آوے رو رو لاوے جھڑیاں
ہووے قسمت نیک چدیرا البھن چیزاں کھڑیاں

اوڑک روندی وہوندی تائیں ڈولی باپ چڑھایا
جو اسباب سنایا پچھے سارا نال لدایا
شہروں نکل روانہ ہوئے چایا قدم کہاراں
جیوں مومن نوں ٹھاکر خانے آندا پکڑ کفاراں
اپہتے وچہ شہر مصر دے منزل منزل کردے
دوزخ وانگ زلیخا تائیں دسن محل مصر دے

آن کہاراں ڈولی تائیں لاہیا خاص ٹکانے
شاہ عزیز کرے لکھ خوشیاں واہ رب کرم کمائے
اوہ ہستے ایہ چھم چھم روئے برسن نین نمانے
جیوں جیوں یاد زلیخا تائیں عہد سجندا آوے
اوڑک غشدی حالت اندر غیبوں ملی تسلی
جس دی خاطر جالیا تیں نے سفر قضیہ بھارا
جس پر نا لیاندا تینوں ہتھ نہ ہرگز لاسی
اس تے سایہ پوے تساڈا رہے ہمیشہ بردا
اوہ محبوب جو سفنیا لوا لا سچے اسدے لائے
جدوں زلیخا بیہوشی وچ غیب بشارت پائی
دائی نوں سب حال سنایا ماپیاں تھیں جو آندی
ولدا بھیت دلیوچ رکھیں کسے نہ حال سنائیں
خاوندنوں بھی اس گل پاروں کدی نہ واقف کرنا
چیتا حال نہ دسیں اسنوں جے سو کرے دلاسہ
نالے عرض کراں وچ خدمت جے سرکار قبولے
ہردم اسدی فرمانداری لازم تیرے تائیں
مصرے رہن نہ دیسی جیکر نافرمانی کرسیں
جیکر تابعداری کرسیں رہسیں سدا اتھائیں
ایہو مت کروڑاں ورگی یاد رکھیں میں واری
گھرڑے وٹے دا ویر دوہا توچ شالا رب بچاوے
آتش نال بارود اکٹھا کدیں نہ میل کریندا
شاہ عزیز زلیخا کارن ترلے کرے بہتیرے
لکھ خوشامد تے لکھ حیلے کیتے اوس نمانے
ہردم صورت خواباں والی دلوچ نقش پکارے
شاہ وصال زلیخا کارن نت رہیا سدھراندا

جیونکر منجی میت والی آندی گور سرہانے
کہے زلیخا میرے بھانے روز غضب دے آئے
لوک کہن ایہ عادت ہوندی کون دلاندیاں جانے
تیوں تیوں پور دلیوچ پونے غشو چہ ہوندی جاوے
اُٹھ کے ہوش سمہال زلیخا نہ ہو کملی جھلی
اسے گھروچ ملسی تینوں اوہ محبوب پیارا
دست درازی کرنے کارن طاقت کدی نہ پاسی
وانگ غلاماں ہردم تیری رہسی خدمت کردا
صبر کریں اوہ تیر بیتائیں ملسی کسے دہاڑے
اُٹھ بیٹھی پر نیناں تائیں لجے قرار نہ کائی
اس کہیا ایہ نیک بشارت گل نہ کرنی واندی
انشاء اللہ تیر بیتائیں ملسی یار اتھائیں
نہیں تا تیرے قتل کرن تھیں اس نہ ہرگز ڈرنا
دشمن سپ ہن سوا اپنے کجھ اعتبار نہ ماسہ
شاہ اپنے دی بیفرمانی کدیں نہ کرنی متولے
بھاویں حال موافق ناہیں اپنا وقت ٹپائیں
نہ پھر ملسی یار پیارا اینویں روندی مرسیں
کسے دہاڑے دلبر سوہنا ملسی تیرے تائیں
ایہ کیونکر بھاوے اسنوں شاہ دی تابعداری
بکری نوں شینہ نظری آوے کد اسدے دل جاوے
ہونلے چارے جیوندی مکھی کون بھلا نگلیندا
نال خوشی دے جے ہکواری نظر کرے دل میرا
ایہ معمول زلیخا اسنوں نک دا وال نہ جانے
دمدم یاد کرے اوہ وعدہ بھلن وچ نہ آوے
ایہ حکم الٰہی باجھوں کیونکر مقصد پاندا

امن سلامت رہی زلیخا خبر عزیز نہ کوئی — آکھ پذیرا رب سچے دی کیونکر حکمت ہوئی
کمن روایت قوم جناں تھیں عورت ہک پیاری — نال عزیزے محبت پالویس عشق ہوراں بہت ماری
سیج تیار عزیزے کارن راتیں جسدم ہوندی — عورت جن زلیخا بن کے حاضر آن کھلوندی
ساری شکل زلیخا ورگی حسن لباس کلاموں — پاس عزیزے رات تمامی رہندی عیش آراموں
ہر اک خدمت پوری کردی جو ہیں عزیز بتاوے — نت راتیں بہت عشق زور آور اسنوں لٹ لیاوے
جدوں عزیز کچہری جاوے جاگن لوک تمامی — اوہ عورت بھی غائب ہووے ایہو طریق مدامی
شاہ عزیز اسے وچ راضی رہندا خوشی سوایا — ساری عمراں اندر اس نے اصلی بھید نہ پایا
سارا روز کچہری لاوے راتیں اوہ آجاوے — کدیں زلیخا دلوں اسنوں مول خیال نہ آوے
قدرت ربدی جنی اسنوں ایسا ٹھنڈا کیتا — ڈردا گھر نہ وڑدا ہرگز باہر پھرے چوپیتا
امن سلامت رہی امانت حضرت یوسفؑ والی — کیوں نقصان ہووے اوہ جسنوں آپ رکھے رب والی
ہر شے خادم نبیاں کارن رکھی حق تعالے — دس پذیرا چیز انہاں دی کون وگاڑن والا
کنوں عزیز زلیخا بی بی فضلوں رب بچائی — جیوں ہک ظالم تھیں بچ آئی سارہ خاتون مائی

ذکر حضرت سارہ زوجہ حضرت ابراہیم علی نبینا وعلیہ السلام

بی بی ابراہیمؑ نبی دی صاحب شرم کمالاں — سارہ خاتون نام جنہاں دا صورت چند مثالاں
جدوں نکاح انہاں دے تائیں کیتا نبی غفاری — تھوڑے روز مقیمی ہو کے کیتی سفر تیاری
شام ملک دا قصد کیتو نے بی بی آئی نالے — منزل منزل قطع کریندے آئے مصر دوالے
اوتھوں خبر پئی جو مصرے حاکم بڑا زناہی — جسدی عورت سوہنی ویکھے ویندا بھیج سپاہی
ہر رستے پہرہ دہ وہ اس نے چوکیدار کھلارے — جو کوئی عورت ملے انہاں نوں پکڑ کھڑن سرکارے
جسدی عورت سوہنی تکے جبر زناہ کریندا — بہت پسند کرے جس تائیں اوکا جان نہ دیندا
خاوند اسدا نال ہووے تاں اسنوں قتل کرایندا — ہور ہووے کوئی ساک تا اسنوں دولت بہت دلیندا
جاں ایہ خبر سنی پیغمبر فکر دلے وچ دہاناں — کئی قیاس دلیلاں اس دم کردا نبی رباناں
رستہ ہور ملے جے کوئی شام ولایت والا — اس پاسوں لنگھ چلئے دونویں کہے رسول تعالے
راہ مصر دے پواں نہ ہرگز جتھوں ایڈ خواری — ایپر ہور نہ رستہ کوئی امر ہویا لاچاری
اوڑک رکھ توکل تکیہ دلوں ہٹھ دہرایا — حضرت سارہ خاتون تائیں وچ اسباب لوکایا

پہنچے کول مصر دے جدم پھڑیا چوکیداراں
جلد اُتار بہال شُتر نوں دیہو تلاشی ساری
نبی کے اسباب نہ پھولوے نو مال سوایا
زور وزور صندوق پٹیونے بی بی باہر آئی
نال حیلاکی پچھن لگے کی لگدی ایہ تیری
جان بچاون کارن حضرت بھین موسیں فرمائی
بعضے آکھن مُلک کسے دی آہی اوہ شہزادی
پر مسلم سارے بھائی بھیناں اسوچہ شک نہ کوئی
القصہ جد بی بی تائیں کھڑیا پکڑ کفاراں
یارب فضلوں بی بی میری کافرکنوں بچائیں
دُور ہوئے سب پردے اگوں قدرتناں الٰہی
ابراہیمؑ خلیل اللہ نوں سب کجھ رب ویکھایا
سُت نہ رہیوس جھٹے اندر ثرت لنگا ہویا
گلنوں گھولڑ آیوس ڈاہڈا بولیا مول نہ جاوے
ووتن واری ایویں ہویا جاں اوہ قصد اٹھاندا
اوڑک ہوشرمندہ موذی نوکر نوں بھجاوے
لیجا اسنوں لیجا اسنوں دیہو خاوند تائیں
سارہ خاتون نے فرمایا میں نہیں جادوگرنی
کافر سُنکر اوسیویلے پیغمبر سدوایا
نال ادب دے حاضر ہویا صاف یقین لیاندا
ہویا حکم خلیل اللہ نوں خالق ولوں تداہیں
تاں پھر ابراہیمؑ نبی نے رب دا حکم سنایا
دتی نبی دعا پھر اسنوں راضی ہو کر پیاروں
توبہ تائب ہوکے شاہ نے عیب معاف کرایا
ہاجرہ نام عجائب لڑکی سُندر شکل کواری

کی اسباب شُتر تے تیرا پُچھ کیتی راہداراں
باہجھ تلاشی شہر وڑن دا حکم نہیں سرکاری
ہتھوں شک انہاں نوں گذریا جھٹ اسباب لہایا
ویکھے پیا خلیلؑ ربانا پیش نہ جاوے کوئی
حضرت کہیا انہاں دیتا ایں بھین ایہی ایہ میری
بھی ساکوں سچ بھین انہاں دی سی چاچیدی جائی
عاشق ہوکر نال انہاں دے کیتی سی اس شادی
ایہ تکھوں پاک نبی نوں بہت حیرانی ہوئی
ابراہیمؑ خدا ولد اگے لگے کرن پوکاراں
اوسیوقت خلیل نبی دیاں پیاں قبول دعائیں
شیشے وانگ ہویا اوہ کوٹھا جسوچہ بی بی آہی
بند ہویا ساہ اس کافر دا جاں اوہ نیڑے آیا
بنگاں باہاں مارن لگا جیوں موبا کہ مویا
ہٹکے جدوں پچھیرے آوے تدوں خلاصی پاوے
جان کنندی حالت وانگوں ڈاہڈا پکڑیا جاندا
ہے ایہ جادوگرنی کوئی ساتھے کم نہ آوے
نہیں تاں جادو نال اساڈی کرسی جان اڑائیں
ایہ سب برکت نبی ہیرے دی نال جنہے میں پڑنی
ویکھ حوالہ قدرت والا توبہ دے در آیا
بخشو عیب قصور تمامی رو رو عرض سناندا
جد تک مُلک نہ بخشے سارا راضی ہونا ناہیں
ملک تمامی بخشیا اس نے نالے مال دیوایا
گلی صحت حاصل ہوئی خالق دی سرکاروں
نال ادہدے رخصت کیتا قدمانوں ہتھ لایا
خدمت سارہ خاتوں کارن دتیوس ٹر دیواری

نصف ملک پھر واپس شاہ نوں نبی عطا فرمایا
تے حضرت بی بی ہاجرہ تائیں اپنا حرم بنایا

امن سلامت آئے گھر نوں خیریں رب لیا ندا
جسنوں رب بچانا چاہے اینویں آپ بچاندا

نوری ملک بھی ادب کریندے پیغمبر دے گھر دا
شاہ عزیز امان یوسفؑ دی کیویں خیانت کردا

پلپل جلبل سوز فراقوں کرے زلیخا زاری
آوے یاد قرار الوالی نوری شکل پیاری

رات پوے تاں وچہ اڈیکاں ساری رین لنگھاوے
مت اوہ صورت سفنے والی کدی کدائیں آوے

اشعار ہمقافیہ

فجر ہووے تاں دائی اگے بہندی پھول جھو کھانے
نت جھورانے ہنت کھپانے کردی رام کہانے

سجے ساوے انگ نہ لاوے زہر دسن سب کھانے
مارن ڈنگ تمامی زیور لعل جواہر دا سنے

بڑیاں لڑن جدوں گل پاوے کڑیاں کرن وھگانے
چوڑے چوڑ چوپٹ دسیون اساں نہیں ایہ پانے

نتھ بولاکاں وانگ سولاکاں چبھے دیہن ڈرانے
ٹکا ٹکن نہ ویندا مینوں سٹو دور ٹکانے

چھلیاں بہت چھلی میں لگے ہن نہیں چھلے پانے
ڈونی تھیں مت دیونی آوے دونی پیش ربانے

کپڑے کپر قہر دساون میں ایہ خاک رولانے
نہیں ہنڈانے نہیں ہنڈانے سبھے ساوے بانے

ہار موکان مکان تمامی دسن وانگ موکانے
پلنگ سرہانے کھاون دہانے میں تتی دے بھانے

کدین ہوندے کدیں نہ ہوندے ایہ ساہوڑے اڈ جانے
ایس سوہاگوں بھلا رنڈیپا اللہ مالک جانے

ہے عزیز نا چیز دوراڈا بیٹھا مٹیاں چھانے
شالا کڑماں بھیج میری تے کدیں نہ موجاں مانے

رب عزیز عزیز مصر نوں شالا جھب جھب آنے
کرے دوایاں ہون شفایاں چھٹن زخم پرانے

اکھ گیا وچہ مصرے آویں حسن میرے دکھ دہانے
میں آئی اوہ اجے نہ آیا ہوگئے کان دہانے

سنکر وعدہ یار سجندا دلتھیں اسیں وکانے
مڑکے خبر نہ لئی دکھی دی اوس طبیب سیانے

سکھدی طلب بدیس قبولیا پیگئے دکھ اٹھانے
نین نمانے درد رنجانے رو رو ہوئے نتانے

جیون مرن نہ یاد زلیخا خوشی آرام سدھانے
وانگ پذ بیر وچھوڑے کولوں کیتی پھرن ڈولانے

غزل

عاشقوں کی غرض ہوئی ہے کہ وصل سجن ملے
نہ کفن نہ دفن ملے لیکن وہ ماہ دہن ملے

جنت و دوزخ کی کچھ پرواہ نہیں رکھتے ہیں وہ
چشمہ کوثر ملے گر جام چاہ ذقن ملے

زاہدوں کو ہے تلاش جنت الفردوس کی
کہتے ہیں عاشق کہ کوئے یار میں دفن ملے

اہلِ دنیا جستجوئے سیم و زر میں مر گئے — کیمیائے عاشقاں ہے یار سیمیں تن ملے
مل گیا سب کچھ اگر عاشق کو دلبر مل گیا — کیا ضرورت ہے اسے پھر گرچہ حورِ عدن ملے
بلبلِ مہجور کہتی ہے فراقِ یار میں — زندگی بھی چلے چلے یکبار سیرِ چمن ملے

دولتِ دنیا و دیں حاصل اسی میں ہے پذیر
فضلِ حق سے گر تجھے جُدۂ حسینؓ حسنؓ ملے

ہر دم ملندیاں تاہنگاں رہن زلیخا تائیں — دن کٹے وچ آہیں ڈھاہیں راتیں کرے دعائیں
دائی باجھوں حال نہ دسے دردی بھید نہ کڈھے — اس محبوب قرار لوالے چھنگے گاڈھے گڈھے
دیس بیگانہ بندی خانہ محرم حال نہ کوئی — دولت ویکھ کیتا سی لالچ قید اچانک ہوئی
سنگدیاں سیاں پاس نہ رہیاں چھوڑے خویش قبیلے — جتول کہیوس التول آئی کر چکی سب حیلے
وطن گوایا تے گل پایا ظالم دیس پرایا — جس نے اپنا دیس چھڈایا اوہ محبوب نہ آیا
درد وچھوڑے ڈولول کھٹی پے گئی تند اپٹھی — بھر اساس تے تکے موہوں ہائے میں خواباں مٹھی
مصر تمام زلیخا کارن اینویں جاپے بھائی — جیونکر او گنہارے تائیں جال قبر وچ آئی
یا جو بلبل باغوں پھڑکے آ پنجرے وچ ڈکی — دمدم یاد کریندی گلنوں پیت اُسے دی پکی
کتنے سال زلیخا الویں رو رو دکھ اٹھایا — اکی منگتے مصر پیارا پکڑ مسفر بنایا
جسدن تنگ زیادہ ہووے گھر وچ جی نہ لگے — لیکر اِفن عزیزے کولوں طرف جنگل اٹھ وگے
شاہ عزیز خوشامد پاروں دیندا پیڑ عماری — ایپر مول نہ بھاوے اسنوں زینت زیب سواری
کئی کنیزاں خدمتگاراں اُٹھ رلن سنگ آپے — گھروں بہانہ سیر کرندا باہر کرے سیاپے
وچ اجاڑاں جنگل باراں پھر دی یار بھلیندی — ٹُرے الگ کنیزاں کولوں رو رو وین کریندی
دائی جو ہمراز پیاری اسنوں نال رلاوے — کرے قضیئے دلبر والے دل دی اگ بجھاوے
اے دائی بن سچلی دائی توں اپرادھن بھاری — ہے کوئی وس تیرا جے لگدا کر میری کوئی کاری
اپنی جاگہ توں بھی وڈی دانشمند سداویں — تاں جاناں جے میر تیائیں اوہ محبوب ویکھاویں
کیا جاناں توں کسد یکارن ہیں دائی سوائی — میرے بھانے بھس تے دائی ہیں بھاری سودائی
تیرے ہوندیاں میں دکھیاری ٹُک ٹُک ہوئی تیلہ — کر کجھ حیلہ مانوئی جمیلہ بن جا نیک وسیلہ
توں غمخوار کو یہی میری کریں نہ کجھ سمہالہ — دیکھ حوالہ کٹ شالہ لبھدے یار سوکھالہ
دائی عرض کرے وچ خدمت ہتھوں ہار پروندی — جے میں ایڈا اکابر ہوندی توں کیوں دردیں روندی

میں صدقے کجھ وس نہ میرے جے وس لگدا میرا   لیندی جھل سرے تے اپنے درد قضیہ تیرا
ایہہ عقل فکر دی اتھے پہنچ نہ ہرگز تھیوے   جسدا نام نشان نہ معلم کوئیں تلاش کچھیوے
کہے زلیخا خواہ ہکواری سُفنے پھیر دسیندا   دائی عرض کرے رب باجھوں ایہہ بھی کم نہ تھیندا
اوڑک پرت گھرانوں آوے کرکے آس لمیری   رو رو آکھے وچ تقدیراں لکھ ہوسی کجھ دیری
ایسے طرح کدیں وچ باغاں جاوے مَن پرچاوے   نرگس سرو چمندے تک کے نقشہ یار پکاوے
کدیں کداہیں نیل ندی وَل کرے زلیخا پھیرا   آکھے آوے ٹھاٹھ کرمدی روہڑ کھڑے غم میرے
ایہو حال رہیا کئی ورہیاں رو رو جنگل بھالے   کتنی مدت درد فراقوں قہر قضیئے جالے
دائی نال ہے کُرلاندی رو رو کرے دعایاں   فضلوں یار زلیخا تائیں میل پیار یا سائیاں
رونے دھونے مہجوراندے کیتے رب سنبھالے   رخصت ملی فراقاں تائیں روز وصلدے آئے
خوشبا ندا ہڑ وگن لگا نام نہ رہیا غم دا   آکھ پئی سیّا کیونکر ہویا نازل مینہ کرم دا

آمدن زلیخا در فروخت گاہ و خریدن حضرت یوسفؑ را

چُم آستان کمال ادب تھیں قلم صد قرڑے جائیں   خدمت وچ محبوب یوسفدے لے چلنے تدھ تائیں
کھلا وکاندا نبیٔ چہرہ کاتدھ نہ سُرت سنبھالی   آکھ سُناہن کیونکر گذری حالت وکنے والی
یچل ڈھونڈ زلیخا تائیں لبھس یارہ وکاندا   ہور کسے تھیں ہرگز اسدا مُل نہ بھریا جاندا
جے یعقوبؑ پیغمبر ہوندا دسدا اُل پُتر دا   یا پھر ونج زلیخا پاسی مُل اپنے دلبر دا
ہور کسینوں پتہ نہ ہرگز پیغمبر دے مُل دا   کیا جانن دھڑوائی عاجز سونا کیونکر تُل دا
پچھ عطاراں کولوں جاکے مشک عنبر دے چالے   کیا جانن کستوری تائیں چھولے ویچن والے
قیمت قدر قرآن حدیثوں خبر محمدؐ یانوں   شان سُنت دا معلم ناہیں مشرک بدعتیانوں
شان محمدی مومن جانن جو ایماناں والے   شان یوسفدا خبر انہانوں جنہاں وچھوڑے جالے
کھلا وکاندا دلبر سوہنا خلق اکٹھی ہوئی   سارا مصر زیارت لئے اسنوں خبر نہ کوئی
عشق اُجاڑ اجاڑاں منگدا لے وڑدا وچ جھاڑاں   طرف پہاڑاں جنگل جاڑاں پھرے دگاندا تاڑاں
کرن روایت جسدن یوسفؑ مصرے دھماں پایاں   اُسدن جنگل طرف زلیخا کردی پھرے دوہایاں
امن آبادی اوس نہ بھاوے دُور لگاوے ڈیرا   جتھوں لُک تکے اس پاسے ایہ ونج کرے وسیرا
گُک جدایاں تے تنہایاں خوش منظور کریندا   وانگ پنیر مصنف عاجز پھرے ہکل تکیندا

جے گھر بہن اویس ہوراں نوں دیندا عشق عقیدہ
مجنوں نوں جے عشق زور آور گھر وچ وسن دیندا
باراں برس فرید ہوراں نوں عشق اجاڑ دکھائی
رچھ رچھ عشق زلیخا تائیں طرف اجاڑ لیجاوے
جد یوسف کنعانوں ٹریا مالک مصر دے آندا
ایہہ پھر بھی غم اسدے دا انت حساب نہ کوئی
جسدن آن مصر وچ وڑیا یوسف نبی الٰہی
اس ویران ہلی ویرانی مصر ہوئی آبادی
جاں یوسف پھر وکنے لگا لوک خریدن آئے
وکدے تے پھر اچن چیتی آکر حاضر ہوئی
آپ عماری دے وچ بیٹھی حاضر نال غلاماں
کہیا کنیزاں یوسف ناموں ہے بردہ کنعانی
کہے زلیخا کون اجیہا جگ جس تے مر رہیا
اسدے حسن مصر دے اندر دتیاں گھت کہائیں
سنکر صفت زلیخا تائیں دل وچ غیرت آئی
کون اجیہا کیتی جس نے آکر خلق دیوانی
غیرت نال زلیخا جلدی منہ تھیں برقعہ چایا
دیکھن سار غشی وچ آئی ہوش نہ رہگیا کوئی
ڈٖٖعدیوں آس لگی کجھ دل وچ میرے بختیں آیا
ایہہ اج دہروہ دلیوچ ایہہ چھل جاندا ہوندا
کرکے قول اقرار پکیرے پھیر نہ آندا ہوندا
دلیوں کڈھ بدلیساں اندر آن رولاندا ہوندا
مرد مرد غشدی حالت ہووے جاں یوسف ول تکے
بہت دناں دے فاقے والا جیکر رجکے کھاوے
جسدا ہاں نرتا ہووے جے پانی بھیوں پووے

کیوں جنگل منظور کریندا عاشق پاک نبیدا
وچ پہاڑ اجاڑاں کیوں وچ جان ہلاک کریندا
جد مقصود میسر ہویا تاں گھر آئے بھائی
شہروں نکل وکجے جسویلے رو رو شور مچاوے
دِندن درد زلیخا والا کجھ کجھ گھٹدا جاندا
اِتنا فرق پیا جیوں ڈکھنے آس بچن دی ہوئی
اسدن بھی ایہ وچ اجاڑاں روندی پھردی آہی
ایہ غم نال پھرے کرلاندی لوکا نلدے گھر شادی
اُسدن بھی اس جنگل بھوندیاں تن دن رات وہاِئے
کون اتھے کیوں خلق اکٹھی ایہ گل خبر نہ کوئی
بول انہاں تھیں پچھن لگی ایہ کیا شور ہنگامہ
مالک اسنوں دسن لگا صورت عجب نورانی
کہن کنیزاں جگ وچ سوہنا کوئی نہ اسدے جیہا
کتھوں کتھوں ویکھن آئی سب خلقت اس تائیں
یار میرے دے وال برابر دنیا وچ نہ کائی
جے محبوب اساڈا ویکھن سب ہوون قربانی
اوہا سگواں یار پیارا نظر اچانک آیا
جاں کجھ ہوش پئی تاں کہندی اج سوہاگن ہوئی
لیساں مل چھوڑیساں ناہیں وکدا رب لبھایا
جھلکی ڈیکھے پھر کئی سالاں جھات نہ پاندا ہوندا
اوندا اوندا بھی کئی سالاں مدتاں لاندا ہوندا
دکھاں وچ تلیندی تائیں نہیں بلاندا ہوندا
مدت پچھوں ہوئی زیارت جلوہ جھل نہ سکے
یا بیہوش ہووے دکھ پاوے یا اندر پھٹ جاوے
اُٹھے پیڑ کلیجے وچوں ڈولول دوہرا تھیوے

اچن چیت زلیخا بی بی پایا جبدوں نظارا — وچھڑیا دل کئی مدتاں دا ہو گیا پارا پارا
بیہوشی وچہ کرسے آوازہ واہ رب کرم کمایا — سگواں یار قراراں والا اکھیں نال دکھایا
ڈھونڈ تھکی میں جبدیتائیں رو رو کتنے چڑ دا — میں مدتے اج اوہا سگواں نیڑے وِکدا پھردا
میں ڈھونڈاں وچہ جنگل اسنوں شہر کے پھرا یہ وِکلا — ایہ اوہا جسکارن میرا رہیا کلیجہ ہسکدا

اشعار ہمقافیہ

ایہ اوہا میں جبدے پچھے چھوڑیا وطن پیارا — ایہ اوہا جو شہر مصر دا وے گیا مینوں لارا
ایہ اوہا میں جبدے باجھوں پھردی حالی آوارہ — ایہ اوہا میں جبدیتائیں ڈھونڈیا عالم سارا
ایہ اوہا جس جگر اساڈا کیتا پارا پارا — ایہ اوہا جس مُٹھا مینوں وس اپنا چمکارا
ایہ اوہا چن سورج نالوں جس دا حُسن دولارا — ایہ اوہا جگ روشن کردا جس دا ہک رخسارا
ایہ اوہا جس مُٹھے کیتا نال اساڈے کارا — ایہ اوہا جس کارن جالیا سفر قضیہ بھارا
ایہ اوہا وُوہ آب حیاتوں جبدا ہک نظارا — ایہ اوہا گل دنیا وچوں جبدا شان نیارا
ایہ اوہا گل پیا اساڈے جس دا عشق پیارا — ایہ اوہا میں کردی رہندی جبدا ہت اوسارا

ایہ اوہا میں جبدے باجھوں سڑ سڑ ہوئی کولے
ایہ اوہا میں جبدے الوں خویش قبیلے گھولے

اے دائی ہُن مارنگاہاں ویکھ سجندا چہرہ — حوراں جنتی نال خوشی دے گاون جس دا سہرہ
ایہو نی میں جبدے کارن پایا درد بہتیرا — ایہو سگواں چور لٹیرا جس لُٹیا گھر میرا
ایسے خاطر میں وچہ مصرے کیتا آن وسیرا — ایسے ماپیاں کولوں میرا پٹ چوایا ڈیرا
روشن شکل وکھا کر مینوں پا گیا جگ انہیرا — ایہو سگواں چور لٹیرا جس پٹیا گھر میرا
اُٹھ گیا وچہ مصرے آؤساں ہوساں دردی تیرا — ہن تک اسنوں ترس نہ آیا کدیں نہ پایا پھیرا
غیر اندے گھر تسٹ کے مینوں کیتوس چیت وڈیرا — ایہو سگواں چور لٹیرا جس پٹیا گھر میرا
خونی نین ایسے دباں دلوچہ کیتا گھاہ وڈیرا — سینخیں چاہڑ ایسے نے میرا بُھنیاں بیرا بیرا
درد ایسے دے چار چوفیرے وَلول پایا گھیرا — ایہو سگواں چور لٹیرا جس پٹیا گھر میرا
ویکھو بے انصاف سہیلیو کرو دھیان اچیرا — میں موئی نوں اسدیاں لوں کیہڑا ہور چنگیرا
ہکو جھگڑا اسدا میرا دیندا عہد لمیرا — ایہو سگواں چور لٹیرا جس پٹیا گھر میرا

بیشک جگ جہان خدادا ہوسی بھلا بھلیرا
شالہ پھر ہن لُس نہ جاوے ہتھ پھڑے تکر یڑا
سِفنے اندر نال اساڈے کیتوس قول پکیرا
ہُن لکھ خلق خریدن والی جاپے لم او کھیرا

ایہ صورت سیرت پاروں میرا یار ودھیرا
ایہو سگواں چور لٹیرا جس پٹیا گھر میرا
رلکے عمر گزاراں دونویں توں میری میں تیرا
ایہو سگواں چور لٹیرا جس پٹیا گھر میرا

پیتا جام زیارت والا جدوں زلیخا تتی
مُڑ مُڑ ایہو کرے پکاراں روندی بس نہ کردی
میں اُجڑی نوں آن وسالے بھاگ سوہاگ لگاوے
کھوٹی قیمت قسمت والی کھری کرے رب میری
بیہوشی وچہ جدوں زلیخا شور کمال مچایا
صاحب ہوش سیانی دائی متیں دے سمجھاوے
دو گھڑیاں کر ہوش تحمل نہ کر شور اُچیرا
جیکر خبر عزیزے تائیں حال تیریدی ہوئی
ساری عمر دکھالو چہ سڑسیں فرقت مزہ چکھاسی
تُسی نصیحت جدوں زلیخا ہوش ٹکانے آئی
تا پھر ہک غلام سیانی صاحب عقل فکر دی

ہتھوں چھٹی واگ دلیدی جیو نہ رہیا وستی
شالہ یار نبھاؤ ہووے بنے اساڈا دردی
رکھے یاد اساڈا وعدہ شالہ بھُل نہ جاوے
کر منظور پیارا جانی میں گھر پاوے پھیری
دائی پکڑ شتابی اسنوں گودی وچہ بہایا
ہوش کرو مت رون تساڈا ہور فساد مچاوے
متکے تُسنے عزیز کراہیں کم گواوے تیرا
مول خرید نہ کرسی اسنوں ہور لیجا سی کوئی
اگے کی دُکھ پالیو بی بی ایہ دُکھ سہیا نہ جاسی
ڈردیاں مت قبولی اسدی ڈاہڈی بُری جبلائی
سد زلیخا اگے آسدے حال حقیقت کر دی

پیغام دادن زلیخا بطرف یوسف علیہ السّلام

اے باندی ونج یوسف تائیں آکھ سلام اساڈا
عرض کریں وچہ خدمت اقدس ایہ پیغام اساڈا
گھول گھتاں جس احمق دہریا نام غلام تساڈا
ہویا اج وکاوں کارن چرچا عام تساڈا
متکے ہور کسے ول ہووے قصد قیام تساڈا
آمدا اساں بجا تمامی حکم احکام تساڈا
مدت ہوئی لوڑیندیاں سانوں پاک انعام تساڈا
بھانویں شان تیری دے لائق نہیں مقام اساڈا

بعد سلاموں رو رو دسیں حال تمام اساڈا
رو رو موئی زلیخا بندی متکے نام تساڈا
صدقے جاواں نام خدا دے بنیں امام اساڈا
کر لینا منظور شتابی ناقص دام اساڈا
ڈریں الہوں کریں نہ ہرگز بُرا انجام اساڈا
تسیں بھی وعدہ پالو اپنا کریو کام اساڈا
ترس کرو ہن موڑو ناہیں خالی جام اساڈا
کرو قبول الو نا مستا آب طعام اساڈا

جسدن وا بند ہویا ساتھیں سخن کلام تساڈا
ہسن کھیڈن کھاون پیون ہویا حرام اساڈا

آن پیا گل جھیڑے دن دا عشقوں وام تساڈا
اُسے دن تھیں رخصت ہویا عیش آرام اساڈا

باہجھ علاج تیرے نہیں جاندا ایہ سرسام اساڈا
کرو دوا جے صحت پاوے ہر اندام اساڈا

رکھیں یاد بندیاں عرضاں سندر شام اساڈا
کتے نہ جاویں میں وَل آویں عین اکرام اساڈا

ایسے گلدیاں طلباں ایہو شوق مدام اساڈا
رہے سلامت سدا پذیرا دین اسلام اساڈا

ایہ پیغام زلیخا بی بی کہیا باندی تائیں
جس ویلے توں پہنچیں اوتھے کول سجندے جائیں

کر تاکید بتاویں تینوں جو کجھ آکھ سنایا
ساڈے باہجھوں کتے تسانوں جاناں روا نہ آیا

حسنہ نام زلیخا دی ہک آہی دشمن بھاری
حسن پیغام عزیزے اگے جا چغلی اس ماری

سوکن خاص زلیخا سندی عبدالستار لیاندا
بحرالعشق صدیق محمد سوکن نہیں بتاندا

کہندا اوہ ہک عورت آہی اوسے شہر مصر دی
ایپر نال زلیخا بی بی ویر عداوت کردی

جو جو سخن زلیخا بی بی گولی نوں فرمایا
سگواں حال عزیزے تائیں جا کر اُس سنایا

جس بردے دے وکنے کارن ایہ سب خلقت دہانی
استھیں پیش زلیخا بی بی آسدے اُپر وکانی

مُنے تُساں تھیں چوری اس وَل ہے پیغام گھلیندی
گولی ہک وچولی اسدی جسنوں نت ٹوریندی

اُکا کُھل کریسو اسنوں جے لبھو اوہ بُردا
ویکھے مال خریدو ناہیں دشمن اپنے گھر دا

نال بخیلی حسنہ ہر گل چاڑھی شاہ دی کَنی
ایپر مول عزیزے اُسدی ہک بھی گل نہ مَنی

نہ کجھ اوس زلیخا اُپر بُرا گمان لیاندا
بجل بندہ بجل اُپر ناہیں عیب لگاندا

اُسدن آپ عزیز وچارا شوقوں جل بل ہویا
بولن جوگا رہیا نہ کوئی جو کوئی حاضر ہویا

ساری خلقت ویکھ نبی نوں صُمٌّ بُکمٌ ہوئی
بُرا گمان زلیخا اُپر کویں لیاوے کوئی

کرن روایت جتنی خلقت اسدن حاظر آئی
طلب خریدن یوسفؑ پاروں خالی رہیا نہ کوئی

ہر نوں آس خریدن والی شوقوں مر مر جاوے
ہر کوئی آکھے سوہنا بردہ ایہ مینوں ہتھ آوے

تا پھر ہک فرشتہ نوری امر الٰہوں آیا
شکل بڈھے دی بنکر اس نے آن آواز سنایا

اے اہل مصر دیو لوکو طمع نہ رکھو ایہ عزیز تعالےٰ
باہجھ عزیزوں اُسدی تائیں کون خریدن والا

نال آواز بلند منادی آن سنایا ہوکا
رہناں عزیز نکمیاں آساں دور کرو سب لوکا

ہے ایہ خاص عزیز ربانا شان اُچا سرکاروں
آن عزیز خریدے اسنوں لکھیا نقرہ کاروں

اوڑک طرف عزیز زلیخا قاصد ہک بھجایا
جیکر کدی تساڈے ہوندیاں ہور لیجاوے کوئی
بھالوویں مالک اسدے بدلے ملک تمام قبولے
جے اج مال پیارا کرکے بردا تسیں گواسو
ملک حکومت مال خزانے ہر شے ہوندی فانی
موجب حکم زلیخا قاصد کوشش کیتی پوری
سو چیا دلوں عزیزے بیشک دولت چیز نہ کائی
ڈر کے مُل دلالاں کہیا ذکر خلاصے آیا
ہر ہک بدرہ ہووے پورا اوہ سو اشرفیا ندا
دہ سو بدرہ موتیاں بھریا خالص باہجھ شماروں
دہ سو چادر اطلس رومی دہ سو مصری جامہ
دہ سو آٹھ ہوون بغدادی قسم عجائب بھائی
دہ سو خاص سنہری قبضہ ہووے تیغ یمانی
جد ایہ قیمت کہی دلالاں مجلس آن وچالے
کسدی طاقت باہجھ عزیزوں اتنی قیمت دیندا
ایہہ اجے بنی دی قیمت بولی غلط دلالاں
آدم شکل جناب الٰہوں اک فرشتہ آیا
اس بردے دے شان مطابق اجے نہیں مُل چکا
کہہ توں جیکر لینا چاہیں قیمت دلیے پوری
اول مہراں وزن برابر یوسف نال تولائیں
پھر عنبر پھر لعل جواہر پھر کافور تولیوے
ایہ سب چیزاں جو کوئی دلیوے بردا کریں حوالے
سُنکر مالک ابن زغر نے ترت آوازہ کریا
جس نے یوسفؑ لینا ہووے اتنی قیمت آنے
سُنکر نل عزیزے کہیا ایہ کیا مشکل مینوں

کرو خرید نہ دیر لگاؤ بی بی نے فرمایا
کس گلوں پھر ملک مصر دا اساں حکومت ہوئی
تاں بھی اسنوں ہور کسیول جان نہ دینا موے
بھلکے وچہ رعیت بہہ کے کیونکر نام گڈاہا سو
نام وڈا سرداری والا جگ وچہ رہے نشانی
عزت نالوں رزق نہ چنگا کرو خرید ضروری
کیتس حکم دلالاں تائیں مُل سُناؤ بھائی
دہ سو بدرہ اشرفیا ندا اول کھول سُنایا
دہ سو دہ نقد روپئے ایہ حساب تنہا ندا
دہ سو ڈبہ بھریا آوے مشک عنبر تاتاروں
دہ سو گھوڑے نال سنہری ہوون زین لگاماں
دہ سو باندی رومی دہ سو ہوون غلام خطائی
دہ سو نال کٹاراں ہوون کہیا دلال زبانی
سُنکر ہوگئے چُپ تمامی لوگ خریدن والے
صُمٌّ بُکمٌ ہوگئی خلقت کوئی نہ مول بولیندا
سُنکر وچہ درگاہ ربانی غیرت گئی کمالاں
اجے نہ دلویں حضرت یوسفؑ مالک نوں فرمایا
بیشک آکھ عزیزے تائیں میں نہیں دیندا آکا
جیکر اسنھیں ودھ نہ دلوے ایہ مُل منگ ضروری
اسنھیں پچھے درماں خالص پورا وزن کرائیں
پھر کستوری خالص ہووے ہر شے وزن کچیوے
نہیں تاں مول نہ دلویں یوسفؑ کہیا سکھاونوالے
مفت لٹاون کارن بردے میں نہیں وچن دہریا
ہر اک چیز سنالویں حیونکر آکھیا ملک ربانے
ایہ سب چیزاں وزن برابر میں کردیساں تینتوں

اوسے وقت خزانہ اپنا ترت عزیز منگایا
شان مطابق پیغمبر دے ترت ترازو آندا
اکول بیٹھے حضرت یوسفؑ اک ول مال خزانے
بکول دفتر نیکیاں والے ہک طرف ترپایاں
کرن روایت ہنج لکھ درماں پے چکیاں وچہ پلے
جیوں جیوں ہور زیادہ پاون تیوں تیوں بھار اٹھیوے
اوڑک جو کوئی منگیا مالک ہر شے وچہ وگائی
ایپر اے اسہاندا پلا پیغمبر تھیں ہولا
کھلے حیران خزانچی شاہ دے وانگ بتاں خاموشاں
تااس وقت نبی نوں کن وچہ کہیا پر ملے نوری
شکل تیری دی اج خدا وند کتنی قیمت ڈالی
جیکر اتنی ہور لیاون دولت شہر کسے تھیں
شیشہ دیکھ تساں جد کیتا حسن اپنے داماناں
وتیہ درماں تھیں دیکھوں یوسفؑ غیرت ربدی ہوئی
اج ہن ویکھو اپر تساڈے کیا رب فضل کمایا
یاد رکھیں ہن اسنتھیں پچھے ایسا لاڈ نہ کرناں
جو جو بات پڑندہ نوری ادہوں رہیا کریندا
نیک نصیحت ہر مومن نوں شیشہ جد ون دکھیوے
نکی شیشہ ویکھن جدم خودی گمان کماون
ایہ نہ سمجھن جے رب سانوں ایسی شکل نہ دیندا
مال اولاد حسن زر دولت سب احسان خدائی
خود مختار جے ہوندے بندے کردے جو دل چاہندا
حسن جمال کسے دا تک کے مول نہ کوئی جھڑ وا
دکھاندا کوئی نام نہ لیندا اسکھ وسدا جگ سارا
ایپر سب چیزاں دا مالک قادر پاک تعالے

جلدی تولو مول نہ بولو جیویں مالک فرمایا
کڈھ کڈھ نقدی خازن شاہ دا چھابا بھر دا جاندا
جیونکر روز قیامت تلسن عملاں لے پروانے
جیونکر اسدن نال یوسفلے درماں تلن آیاں
ایپر حضرت یوسفؑ والا چھابہ اجے نہ ہلے
پلا نبی پیالے والا اجے نہ مول اٹھیوے
گل خزانہ خالی ہویا چیز نہ رہ گئی کائی
نال نہاں کد پورا ہووے نال جنہاں دلے مولا
سنے عزیز امیر وزیراں اڈ گیوں نے ہوشاں
دیکھ پیالے اج تیرے پر کیسا کرم حضوری
دولت مال خزانے مصری سب کیتے رب خالی
تاں بھی مول نہ پوری ہووے ناہیں حکم ربے تھیں
ایہو حسن تساڈا آسن کھوٹے مل وکاناں
جے اوہ کدی بازار دکھائیے اوہ نہ لیندا کوئی
سارا مصر خزانہ سارا تیں تھیں گھول گھمایا
رکھنا یاد احسان الٰہی غیرت کولوں ڈرناں
ہر گل رہیا خزانچی شاہ دا سُندا تے سمجھیندا
کاریگری لبے دی تک کے شکروں ادب کچیوے
کرن غرور جوانی والا رب دا شکر بھلاون
کون جنہاں نوں وٹ چڑھیندا کون غرور کریندا
اپنے آپوں کسے نہ ہرگز ذرہ نہ چیز بنائی
نہ کوئی جگ وچہ تکھا ہوندا نہ کوئی اوتر رہندا
ہر اک بندہ اپنے آپوں یوسف بن بن ٹردا
اکھاں کانا لولا منڈا ہک نہ دسدا یارا
کل خزانہ قبضے اسدے خود ورتاون والا

جس تھیں چاہے کھسّے ہر شے جس چاہے تس دیندا
مانگویں چیز بیگانی اُپر احمق مان کریندا

جو شے نال خوشی دے دیوے ورتن کارن کوئی
جے اوہ اپنا مِلک بنائیے جالوں ضائع ہوئی

جدوں سنیسی مالک اسدا نال غصے کھس لیسی
پھر اعتبار نہ کرسی ہرگز جاں اوہ منگن ویسی

چیز بیگانی انت بیگانی مان نہ کرئیے ماسہ
جس شے دی بنیاد نہ کی کوئی اسدا کی بھرواسہ

جو انعام خداوند بخشے شکر ہمیشہ کرئیے
تھوڑوں ڈرئیے اسدے اندر اپنا دخل نہ دھرئیے

لکھ لکھ شکر خدایا تیرا ایڈا فضل کیتوئی
پُر تقصیر مِلے بیّ بندے نوں سب کچھ عام دتوئی

حِکمتُ عجیبہ

آکھ پئے تیرا تکیا جس دم یوسفؑ نبی الٰہی
نبیاں نال برابر ہووے دولت کون نمانی

کہن مفسّرؔ اسو چہ آہی بخبرت خاص ربانی
عزت شان رسولاں دلوچہ پوندا فرق ضروری

جیکر اسدن نال نبی دے دولت ہوندی پوری
دین دُنی دا فرق جو آہا معلم کویں کریندا

ٹالے جیکر وہناوے سنگ نبی برابر تھیندا
پیغمبر انہوں رب تبارک کیوں محبوب بناندا

جیکر اِکو جتنا ہوندا عزت شان دوہاں دا
جسنوں آپ حبیب بناوے کون برابر آوے

محبوباں دے نال خداوند کس دا شان رلاوے
پھر بھی بھارا بھار یوسفؑ دا کردا خالق سائیں

جیکر اسدن دولت اوندی مشرق مغرب تائیں
اصل حقیقت باطن والی مول نہ جالے کوئی

ایہ سب برکت نور نبوت نور ایمانوں ہوئی
صالح دفتر نور ایمانوں بھالے ہوندے جاسن

روز قیامت اینویں مومن فضلوں چھٹیا پاسن
حج زکوٰۃ نمازاں روزے سب کچھ ضائع ہویا

جسدے وچہ ایمان نہ ہویا شرک کریندا مویا
وانگ خزانے شاہ مصر دے لکھوں ہوئے تھیون

باہجہ ایمانوں کم نہ آسن جے لکھ عمل کچیون
دیکھ کمال ہویا متفکر شاہ مصر دا والی

سنو حقیقت جدوں خزانے ہو چکے سب خالی
خازن پیسہ یک نہ دیوے بیٹھا کڈھ دیوالہ

نہ کجھ آوے نہ کجھ جاوے بہت ہویا بے حالا
قیمت یوسفؑ میرے کولوں پوری ہوندی ناہیں

اوڑک ہولا چار عزیزے کہیا مالک تائیں
گھر وچہ ہور نہ نظری آوے خالی پلے چالے

دولت مال خزانے اپنے دے چکائیں سارے
نہیں تاں ہور زیادہ استھیں طاقت ناہیں میری

جیکر ایہ قبولیں مالک عین عنایت تیری
حسن یوسف دے جھلا کیتا سخت مصیبت ہوئی

سنکر مالک سمجھیا دلوچہ شاہ نوں ہوش نہ کوئی

دے بیٹھا سب مال خزانے جو کجھ ترکہ گھر دا
زر دولت دی میرے تائیں کمی نہ چھڈیوس کائی
کر منظور سوداگر مالک لکھ دِتا بیع نامہ
اس جاگہ ہک ہور روایت لدھی نقرہ کاروں
ہو حیران عزیز کھلوتا جاں کجھ ہتھ نہ آیا
کلمہ ابراہیمؑ نبی دا لکھ کر نبی الٰہی
واہ سبحان اللہ کیا برکت کلمے پاک وکھائی
خلقت ویکھ تعجب ہوئی قدرت پاک تعالےٰ
روز قیامت جس مومن دیاں بدیاں غالب ہویاں
ہکنا ندے جد بھارے ہوسن دفتر بدیاں والے
عرش مجیدوں چھوٹا پرزہ پکڑ فرشتے لیاون
فضل الٰہوں اتنی برکت کلمہ طیب پاوے
خلق حیران تعجب ہووے حکم کرے رب باری
اسنوں اساں امانت کرکے اپنے پاس ٹکایا
کلمے اوپر یقین جنہاں دا دوہیں جہانیں تارے

جے کجھ ہور ہوندا اسوں پلے فرق نہ ہرگز کردا
ہیں جد مل لیا ندا اسنوں کیہڑی قیمت لائی
یوسفؑ تیرا دولت میری ہویاں ختم کلاماں
خالی جدوں خزانہ شاہ دا ہوگیا درم دیناروں
کاغذ قلم دوات سیاہی یوسفؑ نے منگوایا
اس پلے وچہ داخل کیتا جس وچہ دولت آہی
اوہا دولت نال نبی دے کرتن وار تولائی
بن توحیدوں بھار نبوت کون اٹھاون والا
کلمہ طیب یاری کرسی پاسن بھار نکویاں
کلمہ پاک امان انہاندی خالق پاک نکالے
نیکیاں والے دفتر اندر کر تعظیم ٹکاون !
چوداں طبقاں جنتیاں بدیاں پلوچہ دور ہٹاوے
ہے ایہ کلمہ طیب جو اس پڑھیا مردی واری
رکھیا اس یقین ہمیشہ اج اسلے کم آیا
رہن دوراڈے کلمے کولوں بخت جنہاں دے ہارے

غزل در تعریف کلمہ طیب و موجبات آسائی جناب میزان قیامت

اول آخر ظاہر باطن کلمے شان نرالہ
اتنی برکت کلمے اندر بخشی حق تعالےٰ
پاک زبان ہووے اس پڑھیاں جاوے دور پلیدی
سینہ صاف تے دل روشن توں توں چانن کردا
سب ذکراں تھیں افضل اسدا رب نے ذکر بنایا
قبر قیامت ہر منزل وچہ اسنوں خوف نہ کوئی
حضرت کہیا اس بندے نوں دوزخ اگ نہ ساڑے
رحمت برکت رب پچیدی اس گھر نازل ہوندی

دین دُنی دا فیض پہنچاوے کلمہ حضرت والا
سئے ڈر ہیاندے کفر بجاوے کلمہ حضرت والا
جو کوئی نال یقین الاوے کلمہ حضرت والا
داغ کفر دے دور ہٹاوے کلمہ حضرت والا
ہر ہر مشکل وچہ کم آوے کلمہ حضرت والا
جو کوئی اپنا ورد بناوے کلمہ حضرت والا
جو کوئی صدقوں پڑھے پڑھاوے کلمہ حضرت والا
جس گھر اندر پڑھیا جاوے کلمہ حضرت والا

اس گھر اُپر کدی نہ ہووے رحمت فضل جنابوں
سب تھیں اول کلمہ ربّے لکھیا عرش دوالے
وقت حساباں جدوں کسے دا جانو بنے نہ کوئی
کلمے اپر عمل جنہاں دا نعمت جنت پاون
جنت دے دروازے اُپر لکھ دِتا رب سائیں
پہلوں پہل بہشتیں وڑدیاں کلمہ نظری آوسی
کلمہ خوان محمدیاں نوں جاں جنت رب گھلسی

جس گھر اندر قدم نہ پاوے کلمہ حضرت والہ
سب تھیں آخر نال سداوے کلمہ حضرت والہ
حامی بنکے آن چھڑاوے کلمہ حضرت والہ
لکھ لعنت جو دلوں بھلاوے کلمہ حضرت والا
اگے جو کوئی بول سناوے کلمہ حضرت والہ
ہر دروازے اُپر سہاوے کلمہ حضرت والہ
رہبر ہو کے نال لیجاوے کلمہ حضرت والہ

منگ پذیر خداوند کولوں ہر دم فضل دعائیں
تینوں بھی رب نال نبھائے کلمہ حضرت والا

بہتی پڑھن زبانی کلمہ دلوں یقین نہ لیاون
حکم کرے رب روز قیامت جاوٗ طرف انہاندی
جتول جاون دھکے کھاون واقف بنے نہ کوئی
تابعدار محمدیاں دے جدن عمل تولیسن
جدے عمل نکوئیاں والے گھاٹے نظری آون
اپنا دست مبارک سرور جس پلے نوں لاسی
یارب فضل تیرے تھیں عرضاں کرے پذیر مدامی
لَآ اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہ دا درجہ وَدھ حسابوں
اَللّٰہُ اَکْبَرُ بہت کریسی نیکی پلہ بھارا
سبحان اللہ الحمد للہ ایہ کلمے جو دونویں
جو پڑھے درود شریف ہمیشہ اکثر شوق پیاروں
دینی علم پڑھاون والے اجر نہایت پاون
اوہ نیکیاں والے پلے چڑھسن ربدے فضل کمالوں
جتنی خرچ سیاہی کاغذ دینی عالم کرسن
تدھ بھی بہت سیاہیاں کاغذ ربدے راہ وچ لائے
بکو تیری اس دفتر دی جے ہوئی منظوری

وقت مصیبت رشنوں چھوڑن بھج غیر انول جاون
دنیا اندر طلب تساں نے کیتی مدد جنہاندی
چور نبی دے کلمیوں نٹھے جبال جہنم ہوئی
کول ترازو حضرت ہوسن خود امداد کریسن
کلمہ طیب اسم الٰہی بکھ پلے وچ پاون
ست آسمان زمیناں نالوں اوہ پلہ وَدھ جاسی
کلمہ طیب سرورِ عالم ہون اساڈے حامی
پڑھنے والیاں تائیں اسدن کرسن اوٹ عذابوں
بھی کلمہ تمجید مبارک اینویں کرنے بارا
نیکیاں والا پلہ اسدن بھر دیون گے اونویں
نیکی پلہ کرڑا ہوسی صلے اللہ دے پاروں
علم انہاں دے روز قیامت نیکی بن بن آون
بھی اجمہ مجاہد جماعت بھارا دھرتی انبر نالدن
اوہ وچ ترازو حاصل ہوسن نیکی پلہ بھرسن
فضلوں آس پذیر فقیرا ہوسن کرم سوائے
صدقہ ذکر رسولاں نبیاں ملسی قرب حضوروں

جو پُتر مویاں صبر کمائے جزع فزع نہ کردا
جو وچہ مسکینی صبروں شکروں مومن جھٹ لنگھاون
احسن خلق کماون جیہڑے کہے رسولؐ سوہارا
وچہ عبادت رب سچیدی جو شئے خرچی جاوے
جیونکر گوشت چمڑا لوہو قربانی دا گوہا
بھی غسل وضو دا پانی تولن تالے خون شہیداں
جیوں جیوں مومن سچے دلتھیں خالص عمل کماون
عمل کفار منافق مشرک ہرگز بھار نہ کوئی
پرمچھر دا بھارا ہوسی عمل انہاندے ہوئے
نبیاں پچھے ابوبکرؓ دا بھار ایمان زیادہ
شرم حیا عثمانؓ غنی دا عدل انصاف عمرؓ دا
نیکی بدی پذیر فقیرا جے تیری رب تولی
اپر ہردم آس فضلدی اوہ فضلاں نداسائیں
آکھ حقیقت یوسفؑ والی فضل جنابوں ہوسی
کرن روایت جد کلمے دی برکت ظاہر ہوئی
ترلیونا ہو گیا جدوں نبی تھیں اوہا مال خزانہ
دولت لیکر راضی ہویا چنگے مل وکانا!
مُفتی ملن قرآن انہانتوں جا بازار وچیندے
کیا جانن جو ایہ نعمت میں اجے بھی مُفت لٹائی
مالک نوں بھی حضرت یوسفؑ مفتی رب لبھایا
اس جاتا میں لُٹ لیا شاہ نوں سب دولت ہتھ آئی
کیا ہویا اک شہر مصر دا ہویا خزانہ خالی
ایپر خبر نہ اس عاجز نوں کیا ایہ نعمت عالی
ساری خلقت ویکھنوالی جس زیارت پائی
جیسی نیت ایسا بدلہ ملدا ہر اک تائیں

ہر صابر دا اجر قیامت نیکی پلہ بھردا
اپر توکل رہن جے قائم عالی درجے پاون
خلق انہاندا ہر شئے نالوں وچہ ترازو بھارا
اُپر ترازو سب کجھ اسدا تولن اندر آوے
مُوہتر بڈیاں جو شئے نکلے تولی جاسی اوہا
بھی ذکر ثنائیں تولیاں جاون تسبیحاں تحمیداں
تیوں تیوں اپر ترازو اسدا بھار زیادہ پاون
کفروں شرکوں سب انہاندی نیکی ضائع ہوئی
تے بدی تمام جہانوں بھاری ثابت رکھی ہوئے
سب خلقت تھیں غالب اسنوں کرسی فضل خدا دا
زہد ریاضت فقر قناعت سب تھیں وده حیدرؓ دا
بدی جہانوں بھاری ہوسی نیکی سب تھیں ہولی
بدکاراں دا شرم تمامی بخشنہار رب تائیں
ہکو کلمہ پاک نبیدا سارے دھونے دھوسی
مالکدا پھر قیمت پاروں عذر نہ رہگیا کوئی
دے دولت پھر یوسف شاہ نوں نہ کوئی عذر بہانہ
ویچ قرآن جویں خوش ہووے بے قسمت ملوانا
جتھوں پیسہ ملے زیادہ راضی ہوکر دیندے
مالک وانگوں دنیا پچھے ہو جاون سودائی
دولت ویکھ دیوانہ ہویا اصلی قدر نہ پایا
وانگ ملانے عقل نہ آوے بیٹھا آپ لٹائی
اوہ نعمت اوہ دولت آہی دوہاں جہاناں والی
اصلی شکل یوسفدی اسنوں نہیں سی رب وکھالی
اس کولوں رب پردہ رکھیا آہا بھید خدائی
جو تے طلب جنہوں ہووے دیندا ناں [illegible]

اسنوں طلب زیادہ آہی دولت دُنیا مالوں
پاک جمالوں شوق جنہانوں طلب زیارتوں والی
خالص حُب زلیخا تائیں شوق خریدن دھانا
اپنی اپنی نیت موجب سب دا مقصد آیا
جیکر اسدن مالک تاجر اصل زیارت پیندا
شان قرآن طلانے عاجز جیکر اصلی پاون
ایہہ اپنیاں نیتاں بدلے جاہل رہن قرآنوں
ایسے تھیں بے یُمنی پاون تنگی کدے نہ جاوے
سنو حقیقت جد مالک نے دولت فرحت پائی
پاک جمال پیغمبر والا پابوس جدوں نظارہ
بُھل گئے سب مال خزانے رووے درد رنجانا
چھم چھم رووے غم وچہ ہووے پیش نہ جاوے کائی
روندا ویکھ سوداگر تائیں پُچھیا نبی پیارے
ہو چکا ہُن فیصلہ ساڈا جویں مقدر آہی
لیجا اپنے مال خزانے کاغذ دے جا سانوں
مالک کہندا اے محبوبا شکل تیری اج پائی
جیکر اگے معلم ہوندی ایسی صورت تیری
میں جاتا سب دولت مفتی گھر میرے وچہ آئی
سو حصہ وَدھ استھیں دولت جیکوئی دیندا مینوں
ہائے افسوس جے میرے تائیں ہوندی خبر اگیرے
ایہہ وبیت چکا جد ویلا تدوں جمال وکھوئی
اُسدن نال سوداگر مالک ایسا واقعہ ہویا
جد تک یوسفؑ قبضے آہا مول جمال نہ پایا
دنیا حرص غنی نوں اینویں دینوں پردہ کردی
مولوں بعد وکھاون اسنوں جنت والا ڈیرا

حاصل ہو گئی دولت بہتی خالی رہیا جمالوں
پردہ کھول جمال انہانوں بخشش کیتا رب علی
فضل کیتا رب اسدے گھر وچہ بھیجیا نبی ربانا
مالک نیت ویچن پاروں اصل جمال نہ پایا
سارے جگدی دولت ہلدی کلے نہ یوسف دیندا
ٹکیاں مگر کلام ربانی کدی نہ ویچن جاون
رکھدا رب محروم انہانوں علموں عملوں شانوں
نہیں تاں جس گھر مصحف آوے کیوں نہ برکت پاوے
غیرت کنوں خداوند اسنوں اصلی شکل وکھائی
لگی سانگ کلیجے اندر ہو گیا پارہ پارہ
مڑدا کدوں پذیر فقیرا جیہڑا وقت وہانا
ملک الموت ہویا جد حاضر یاد عبادت آئی
ہن کیوں رووین مال خزانے رُل گئے تینوں سارے
ہنجوں نال نہیں ہن لہندا داغ فراق سیاہی
اوہ جو وقت خرید میرے حاصل ہویا تسانوں
استھیں اگے صورت اپنی رکھیو کت چھپائی
دولت پچھے کیوں ہو جاندی عقل آوارہ میری
نہیں سی خبر جو سونا دیکے سکے دی پنڈ چائی
تکدا ابھی نہ دولت ولوں کدی نہ دیندا تینوں
اتنی دولت پلیوں دیندا سر صدقے ہیں تیرے
سُتیاں لنگھ گئی رات قدر دی سار دوپہریں ہوئی
جیوں رمضان گیا وچہ فلقے عید آئی تاں ہویا
نکل گیا جد اسدے قبضیوں پردہ کھول وکھایا
اصلی حُب کسینوں ہوندی دین نبیؐ سرور دی
جیتوں چنگے عمل کماندوں ایہہ گھر آہا تیرا

باغ بہشت تکے جس ویلے عرض کرے یا باری
جو جو عمل نہ کیتے اگے پورے طور کماواں
حکم ہووے اوہ عملاں نوالے ویت گئے دن تیرے
اتنی عمراں فرمانداری مول نہ کیتیوئ میری
وقت وہانے حرصاں کیتیاں کجھ نہیں لوندا پلے
جیوندا وقت گناہ پچھتاوے غم تکلیف اٹھاوے
جیوں مالک نوں دوزخ وانگوں دولت کھاون ہانی
بے خبری وچ سودا کیتا دیکھ نہ قیمت پائی
جامع اعظم ویوچہ راوی ذکر روایت کردا
بہت نمانا ہو کر مالک شاہ نوں عرض گذاری
نالے ہے کجھ مطلب میرا سخن اخیری کرنے
تاں پھر مالک روندا روندا پاس یوسفدے آیا
اے محبوبا نال اساڈے آہیں توں اقراری
ہن فرماؤ وقت اخیری کون تسیں گھر بارون
حضرت کہیا بیشک وعدہ اک دن پوندا بھرنا
مالک کہیا قبول اسانوں جو تساں شرط ٹھہرائی
تاں پھر حضرت بول سنایا شجرہ نسب تمامی
ابراہیمؑ خلیل الٰہی جد مبارک میری
جاں کجھ ثمرت غشی تھیں آئیوس سخت ہویا ارمانی
جیتوں جگر پیارا آہیں ابراہیمؑ ہوراں دا
حضرت کہیا اسدن مینوں آہا خوف بھراواں
مالک کہندا کس گل پاروں بھایاں ویر کمایا
سنی جدوں کیفیت مالک یوسفؑ پاسوں بھائی
بھوندا بھوندا جد کنعانوں کھوہ تے رب پوچایا
ایہہ اسنوں خبر نہ کوئی کون کھلا ایہ روندا

جیکر مینوں دنیا اندر پھیر بھیجیں اک واری
بنی تیرے دا خادم ہوواں دولت گھول گھماواں
لالچ کیتیاں ہن نہیں ملدے اوہ جنت دے ڈیرے
دوزخ پھیر وکھاون اسنوں ایہ جاگہ ہن تیری
بن افسوس ندامت حسرت واہ نہ کوئی چلے
مویا حسرت کرے گناہوں دوزخ نظری آوے
اصلی برزخ ہویا تد معلم جاں سب جنس وکانی
لگا رنگ وپاریاں تائیں ننگ ہویا دھڑوائی
جد یوسفؑ نوں لیکر چلیا گھریں عزیز مصر دا
اذن دیہو تاں میں یوسفنوں مل لاں جاندیواری
لاہے ہنگ نہ رہوا ارمانی کہیا عزیز مصر نے
اولوں پیش سلامی ہو کر عرض سوال سنایا
جاندیوار دسیساں تینوں اپنی حالت ساری
اپنی حسب نصب تھیں مینوں واقف کرو قراردل
ایہہ سنکر حال اساڈا کدی نہ ظاہر کرنا
وانگ امانت حال تساڈا رکھساں سدا چھپائی
میں یعقوبؑ نبیدا بیٹا بن اسحاقؑ گرامی
ایہ گل سنکر مالک تائیں ہوئی غشی چنگیری
رو رو ہتھ ملے تے آکھے میں صدقے قربانی
اسدن کیوں نہ دسیو مینوں جسدن کھوہ تھیں آندا
منگے مارو نجاون مینوں جے میں حال سناواں
ایہ گل دسنی روا نہ سانوں پیغمبر فرمایا
کیا ایک پچھلی گل مالک نوں یاد دلیوچہ آئی
روندا کھلا یعقوبؑ پچھاڑں اسنوں نظری آیا
سارا حال نہ سنے جد تک کجھ نہیں معلم ہوندا

ہن سب حال ہویا جد ظاہر پچھدا تدوں وچارا
اے محبوبا اس بڈھڑیدا ہیں توں جگر پیارا

وچ کنعان جنگل ہیں جھنوں ڈٹھا کر دیاں زاری
رو رو آکھے نکھڑا میرا میل رہا ہک واری

حضرت کہیا اس بڈھڑیدا کیونکر حال ڈھوئی
رووَن تھیں بس کینی اس نے یا روندا چھڈیوئی

مالک عرض کرے ہیں اسدا کی کجھ حال سناواں
تیرے جیہا وچھنا جس تھیں بدر منیر سچاواں

ایہ گل سنکر رنا یوسفؑ مار غماں دیاں آہیں
تازہ زخم ہویا وچ سینے نویاں بلیاں بھاہیں

تریں مردوں پھر باپ سجندا آیا نظر وچھوڑا
وچھڑے یاد پیون جس ویلے کون رووے پھر تھوڑا

طاقت گئی بدن تھیں ساری لگا تیر دوبارہ
رو رو آکھے اوہا میرا باپ یعقوبؑ پیارا

میں اوہا جو سورج جسکے سفنے ملیا تینوں
کتنی مدتاں ساڈے ملکوں رہیا ڈھونڈیدا تینوں

لعل جواہر اس سورج پر برسے جو وچ خواباں
اوہ تعبیر ملی اج تینوں دولت باجھ حساباں

زار وزار رنا جس مالک بھلاں معاف کرایاں
جویں حکایت حال مناسب آکھ سناواں بھایاں

حکایت حضرت ابایزید بسطامیؒ

حضرت ابا یزید جو صاحب کامل ولی ربانے
سیر کرن بغداد شہر دا اوہ ہکوار سدھانے

کتنی منزل پینڈا آہا کیتا ربدے پیارے
آن وڑے بغداد شہر دے جسدم محل منارے

کیا ویکھن کجھ لوک اکٹھے شہروں نکلے آون
شکل بزرگاں معلوم ہوون جب جب قدم اٹھاون

جدوں انہاں نوں نیڑے ہوکے پچھیا ولی ربانے
کہو بزرگو کتھوں آئے جا سو کت ٹکانے

اونہاں کہیا بسطام شہر نوں اسیں تمامی جاواں
حضرت ابا یزید ہوراں دی چل زیارت پاواں

بہت قیاس ولی نوں گذرے سنکے اس گل پاروں
ایہ عاجز ناواقف میرے چلے شوق پیاروں

جے میں اپنا آپ جتاواں مناں یقین نہ آنن
اپنے آپ نوں عارف ربدے ہرگز نیک نہ جانن

چلے انہیں زیارت کارن کرکے شوق سچاواں
اسیں زیارت لائق ناہیں کیونکر حال جتاواں

تریجا مت کوئی خاص انہاندا ہووے کم ضروری
اسجاگہ وچ مناں انہاندی آس نہ ہووے پوری

چوتھا کہسن خدمت کارن اپنا آپ جتایا
آپ انہاندی خدمت کریئے اوڑک دل وچ آیا

بدھی کمر تواضع اُتے کہیا انہاندے تائیں
چلو اسیں بھی ساتھ تساڈے کریئے سنگ اودائیں

پرت چلے پھر نال انہاندے گھریں تیاری ہوئی
اپنے حالوں مول انہاں نوں بھید نہ دتا کوئی

شہر نہ ڈٹھا داخل ہوکے گھڑی آرام نہ پایا
دہاندی خاطر کارن واپس قدم ہٹایا

حضرت کہیا مہماناندی کرے جو خاطرداری
سرور عالمؐ مہماناندی آپ تواضع کردے
مومن دی جو مومن بندہ عزت حرمت کرسی
کرن قبول ضیافت سنت وچ حدیثاں آیا
اُجر مہمان نوازی والا جیکر دساں تینوں
سنو حقیقت نال انہاندے ٹریا ولی ربانا
سارے حکم بجالیاوے جو موہوں فرماون
بالن لوڑ لیوے تاں جلدی چن چن ڈھیر لگاون
ایہو طریقہ پیغمبرؐ دا جدوں سفر تے جاندے
کرن روایت اکس مکانے کیتا نبیؐ اوتارا
روٹیاں والے آٹا گنہ کے روٹیاں لگے پکاون
سرور عالم چپ چپاتے جنگل طرف سدھائے
کیتی نظر جدوں اصحاباں حضرت صاحب آیا
چھم چھم نیر چھٹے اصحاباں رُنا قافلہ سارا
اسیں تمام غلام تساڈے کس گل کارن آئے
بہت پیار محبت کر کے کہیا سرور عالی
واہ سبحان اللہ کیا شفقت پاک نبیؐ وچ ہوئی
اُسدن ابا یزید ہوراں بھی شوقوں خدمت چائی
اوہ تھک لوں سبھے جسویلے نیند آرام کریندے
گرمی دیو چہ پکھا جھلن ساریاں سنگتاں تائیں
سنگلے ساتھیاں نوں گن بھائی خدمت ٹہل تمامی
جاتا انہاں غریب نماناں ہے پردیسی کوئی
ٹکڑے کارن کرے خوشامد رہندا قدم چمیندا
اوڑک شہر بکی دے گردے آن کیتونے ڈیرا
جیکر ابا یزید ہوراں نوں آیا شہر وچالے

بابجھ حساب ثواب زیادہ بخشے خالق باری
شان عجیب مہمان نوازاں ملسی روز حشر دے
رب مہمانی جنت والی اسدے اگے دھرسی
دینی اُلفت وڈی ہے استھیں پاک نبیؐ فرمایا
قصہ ابا یزید دوراڈا رہ جاسی پھر مینوں
ہر منزل وچہ کرے تواضع جتھے کرن ٹکانا
روٹی پانی ہر ہر چیزاں شہروں بھج بھج لیاون
ہر کم وچہ اوہناندیتیائیں کہنا مول نہ پاون
ہوندے چارے اصحاباں نوں کدیں سوال نہ پاندے
آپو اپنے کم دے اپر لگ پیا لشکر سارا
ہانڈیاں لواے ہانڈیاں تائیں دھو دھو صاف بناون
لکڑیاں دا گڈھا بنھ کے سر تے چک لیائے
عالم دا سرور پیارا لکڑیاں چک لیایا
صدقے جاواں ایہ کی کیتوئی عالمدے سردارا
جیکر بہ سالارا ساڈا ایسے کمیں جائے
تسیں تمام لگے کم کاجیں میں کیوں رہندا خالی
دو جگدا سردار کہائے فخر غرور نہ کوئی
ہر دم آکھے بابجھ انہاندے کروا ولی خدائی
ایہ سبھناں نوں وار و واری مٹھیاں رہن بھریندے
ایہو طریقہ ہر منزل وچہ اُترن جیہڑی تھائیں
کیا جانن جو ایہو حضرت ابا یزید گرامی
اوس مالک سوداگر دانگوں اصلی خبر نہ ہوئی
کیا جانن جو کس گل پاروں عزت ادب کریندا
آہا یک چالاک اوہناں نوچہ وڈا موہاک لوٹیرا
چلولیاواں سودے چلکے کھاون پیونوالے

ٹرپئے حضرت راضی ہو کے غیبوں خبر نہ کائی
آن بازار وڑے جس ویلے اُچا بول سناندا
صبروں شکروں حضرت کہیا جیونکر مرضی تیری
ایہ کس قصوروں مینوں ویچن لگوں بھائی
یا اوس خدمت دا ایہ بدلہ اینویں رسم تساڈی
اوڑک رب وہاڑے دیکھے بول آواز کریندا
گلی گلی تے کوچے کوچے کردا پھرے منادی
آخر ہک سوداگر آگے دلتس ویچ ولی نوں
تھوڑی بہتی دولت لیکے ڈیرے کیتی دھائی
کہن لگا اوہ لٹ گیا میتھیں مینوں خبر نہ ہوئی
اِسے کارن نت اساں نوں متھیاں رہے بھریندا
برکت ابا یزید ہوراں دی ساں نوں رب بچایا
القصہ پھر ٹریا اوتھوں رکھے ساتھ تمامی
جد سوداگر دے گھر آیا ابا یزید ہوراں نوں
بھی ہک اس سوداگر دے گھر آہا پُت آزاری
دیکھ کرامت تاجر تائیں فکر دلیوچ دھانا
اسدے کولوں خدمت لینی روا نہ ساڈے تائیں
گھر سوداگر بی بی اگے جاں ایہ ذکر سُنایا
نال کجھ روپئے دولت للہ نذر ٹکائی
کہیا سوداگر پاس اساڈے جیکر کرو ٹکانا
حضرت کہیا کجھ نہیں حاجت رب خوش رکھے تساں نوں
لکھ دتا سوداگر کاغذ جلدی مُہر لگائی
نال ادبدے رخصت کیتا ولی ربانے تائیں
سنگیاں نوں پھر ملنے کارن جلدی قدم اُٹھاون
رات وہاڑ تکی نہ حضرت خوف نہ شیر بلاؤں

یوسف دیاں بھراواں وانگوں لیچلیا کت جائی
ہیں تینوں اس شہر وچالے ویچن کارن آندا
جیکر بہت ضرورت تینوں وٹ لے قیمت میری
خدمت میری تیرے تائیں نہیں پسندی آئی
کہن لگا کیوں مغز کھپاویں مرضی جویں اساڈی
جو کوئی بردہ لینا چاہے میں ایہ گل وچیندا
چُپکر حضرت پھرن سنیندے مرضی جویں خدا دی
جیونکر ویچ گئے سن بھائی یوسف پاک تینوں
سنگیاں پچھیا مفتی خادم چھڈ آیوں کت جائی
شکر کرو جو چیز اساڈی چا نہیں لیگیا کوئی
وچہ اصلدے چوری کارن گنڈھیں رہیا لوہیندا
بے امید ہو کے اوہ نٹھا جاں کجھ ہتھ نہ آیا
چل پئے سیراں آچلکے ابا یزید گرامی
مالک وانگوں دولت بہتی حاصل ہوئی انہاں نوں
ابا یزید دعا فرمائی دُور ہوئی بیماری
ایہ بردہ نہیں معلم ہوندا ہے کوئی ولی ربانا
جے رکھیئے تاں خدمت اسدی واجب کرن اسائیں
بی بی کرماں بختاں والی ترت آزاد کرایا
حضرت کہیا زر دولت دی لوڑ نہ ساں نوں کائی
ساری عمراں خادم رہساں دیساں کھانا بانا
ایہہ ہک آزادی والا کاغذ لکھ دیہو ساں نوں
میں آزاد تساں نوں کیتا دعویٰ رہیا نہ کائی
خوش ہو آیا دوست ربدا آکھ سلام دعائیں
بے امید ہو کے اوہ عاجز الگدوں پرت نہ آون
کتے آرام نہ کیتا راہ وچہ مشتاقاں نیڑے جاؤں

اوڑک سب تھیں اول راہ وچہ ملیا اوہا موکالا
غصے ہو کے آکھن لگا کس نے گھلیا تینوں
حضرت کہیا راضی ہو کر بخشی اوس آزادی
مارن پیا فقیر اللہ نوں ظلموں ہتھ اُٹھایا
پیا مریوے دوست ربدا باہجھ قصور گناہوں
ایسی سخت بے ادبی کیتی اوس کم بخت نکارے
کون چھڑاوے جنگل اندر محرم حال نہ کوئی
اوہ جو وقت آزاد ہوون دے تاجر تھیں لکھوایا
بہت ہویا شرمندہ پڑھ کے کہندا حضرت تائیں
اوہ کجھ فاصلے اُپر آہے چلے اگیرے جاندے
دیکھ ولی نوں راضی ہویا ہمراہیاں دا لوڑلہ
پچھیا اوہناں اوچکے کولوں کتھوں لدھا تینوں
ہو گیا سی بیمار وچارا تاں رہ گیا پچھا ہاں
کیمے محبت نال خوشامد صفت اوصاف سناوے
القصہ بسطام شہر تک آئے رئے تمامی
شہر قریب ہویا جس ویلے نکھڑیا ولی ربانا
اوہ بھی مگروں پچھدے پچھدے شہر وڑے آ بھائی
جس تھیں پچھن اوہا اگوں سخت جواب سناوے
کدیں کدیں ہک جھگی اندر بیٹھا ہویا دسیندا
کدیں کتھائیں کدیں کتھائیں پھرے آوارہ کھوندا
حضرت کر کے پچھن جس دم کاوڑ چڑھے تینہانوں
حضرت ابا یزید نہ ایتھے رہندا ہرگز کوئی
ایہہ خبر نہیں کجھ سانوں کس پاسے اوہ رہندا
جو وسنیک اوتھوں دے آہے غیرت حسد کماون
باہروں شنکر آون بندے خواہش ملن یاروں

وِچ آیا جو دولت لیکے وڈے فریباں والا
بس آہیوں سوداگر کولوں لیک لوائیوئی مینوں
ایہہ پر کجھ اعتبار نہ کیتا ظالم چور فسادی
دیکھے وڈھ کا حضرت تائیں اوپر زمین لٹایا
ظالم دے رب وس نہ پلے ڈرئیے بے پرواہوں
ننگا ہو گیا بدن تمامی کپڑے لہہ گئے سارے
کاغذ جدوں شہادت دِتی تدوں خلاصی ہوئی
ڈِگ پیا تاں پڑھیا موڈی حاجت وچہ کم آیا
ہمراہیاں نوں وچھنوالا حال نہ مول سنائیں
جلدی جلدی ٹر کے ایہ بھی مل پئے نال نہاندے
آ گیا پھیر اساڈی خاطر اوہ بن مُلا گولہ
کہن لگا اتفاقی اینویں راہوں مل پیا مینوں
بہت غریب تساڈے کارن کردا آیا چاہلے
مت اس نال اجوڑی کیتیاں پردہ فاش ہو جاوے
اگے وانگوں خدمت خاطر کیتی ولی گرامی
پہلوں جا کے گھر اپنے وچہ بیٹھا مل ٹکانا
حضرت ابا یزید ہوراندی آکے خبر پچھائی
اسدا پتہ مقام نہ کوئی کی کجھ دسیا جاوے
کتنی مدت نظر نہ آوے کم اجیہا تھیندا
ایہو جہیاں بہوشاندا کجھ اعتبار نہ ہوندا
آکھن احمق کیسے ملکدے کی ہو گیا اہنانوں
ہے ہک ابا یزید جو اسدی عقل آوارہ ہوئی
جس بندے تھیں پچھن اوہا وڈھ گھٹ اگوں کہندا
پھرے وچہ پئی تیز بندے نوں جیونکر لیکاں لاون
غیر تیاندے منتھے لگن توبہ کرن پیا روں

ایہہ اصلی حب جنہاں نوں غیر تنہاں منہ بھن دے
ویکھن عیب بندے تاں بھی پاون نہ وچہ دل دے
جیسے عمل پیا تیرا تیرے ایسی ملے گواہی
ملکاں تے مشہوری جیدی ہر کوئی ولی پچھانے
سب مقبول پیاریاں ربدیاں اینویں جھٹ لنگھایا
محبوباں نوں عزت حرمت آپ خداوند دیندا
بھایاں اسنوں ویچن ویلے سو سو تہمت لائی
جسدن پھیر عزیز خریدیا حضرت یوسفنائیں
ہر اک تائیں معلم آہا بردا کھلا وکاوے
ایہہ سب کرم جناب الٰہوں ہوندی مدد حضوری
فضل اپنے تھیں مقبولیت بخشی رب جنہانوں
آپے لوک انہاندے تائیں ڈھونڈ سلام کریندے
وطنی لوک نہ قدر پچھانن بعضے برا مناون
بیقدرانتوں ملن سزائیں قہر عذاب قہاروں
جیکر مقبولاندا جگ وچہ کوئی قدر کریندا
ایسے کارن مقبولاندا وطنی قدر نہ جانن
جے سکے وچہ قدر کریندے کاہنوں لوک کمینے
حضرت یوسفنوں کنعانوں بھایاں کڈھ چلایا
کس کس دا احوال تسانوں کرکے ذکر سنائیں
چھوڑ پڑ تیرا ایہہ بات انتھائیں ایہہ نہیں مکی جاندی
گلی گلی وچہ پھرن بھلیندا ابا یزید ہوراں نوں
پچھدیاں پچھدیاں گئے انہانوں ابا یزید دکھایا
جیدے کولوں رستے اندر منڈھیاں پیاں بھرایئی
جسدم انہاں پچھیا تا حضرت ابا یزید ولی نوں
جس صوفی نے بردہ کرکے ویچیا آہا بھائی

لکھ نظیر سناون تولدے ہرگز بات نہ من دے
فضل الٰہوں ملنے والے آملدے آملدے
کیہو لوں ذکر ولی دا جسدی نیت خالص آہی
شہر اپنے دے وسنے والا چنگا کوئی نہ جانے
نہ مشہوری کیتی اپنی نہ کجھ فخر جتایا
یوسف بھاویں بردا آہا جگ سلام کریندا
مالک کجھ پرواہ نہ جاتی ویکھو کرم خدائی
عجب تماشہ اسدن ظاہر کیتا خالق سائیں
نالے خلقت بردہ آکھے نالے صدقے جاوے
آپنیاں مقبولاندی خالق آپ کرے مشہوری
اپنا آپ جتاون بندے کجھ نہیں لوڑ تنہانوں
وانگ شوالیاں جاوڑ کرکے نہیں محل اسر یندے
اس کم وچہ بھی حکمت ربدی بھیت عوام پاون
مقبولانتوں درجے حاصل رحمت فضل غفاروں
بے ایمان نہ ہوندے تاں پھر دوزخ کون بھریندا
پاک نبی نوں مکے اندر جادوساز پچھانن
پاک نبی کیوں ہجرت کرکے رہندے وچہ مدینے
وطنوں دور گئے جس ویلے قدر زیادہ پایا
وچہ وطن تکلیف نہ پہنچے کس کس بزرگ تائیں
دور رہے بغدادی عاجز لے ہن خبر تنہاندی
ہووے حل نتیجہ جلدی چلکے میل انہانوں
اوہا سنگی خدمت والا نظر اچانک آیا
بردہ کرکے ویچیا جسنوں دتیاں مار کٹایاں
سر سر پٹ مالک وانگوں غش پیگیا سبھی لوں
وانگ نزع دے حالت اسدی بالکل ہوش نہ کائی

کیا اس وقت بے ادبی سب لوں آئز منده پایا
نیویں نظر کر بیٹے عرضاں اُپر نہ دیکھے کوئی
بے خبری وچہ اساں تساڈا عزت ادب گوایا
جے اسویلے تسیں اسالوں اپنا حال دسیندے
کرن روایت مالک وانگوں سب لوں حالت ہوئی
جیویں یوسفدا بے خبری وچہ مالک قدر نہ پایا
بے خبری وچہ نال انہاں دے اینویں حالت بیتی
ہتھوں بہت تواضع کیتی دیکھا انہاں دے تائیں
چلو مڑ تیرا شہر مصر نوں نکل چلو بسطاموں
بحر العشقوں خاص روایت کرے صدیق جلالی
یوسفدی جد حال حقیقت معلم ہو یوس ساری
کتنے ٹبر کیتے حضرت مول اولاد نہ ہوئی
سُن کر عرض پیغمبر ربدے نیک دعا فرمائی
باراں گولیاں گھر مالک دے سبھناں حمل اٹھائے
چوی پتر جیون جوگے فضل الٰہوں جمے
جوڑا جوڑا پیدا ہووِن وکھرا کوئی نہ جمدا
مالک کولوں حضرت یوسفؑ ہو چکا جد وانداا
کیا اسوقت خلائق اندر چھٹیاں غموں ویراں
سب دے دلوچہ آہی اُسدِن طلب خبر دِن والی
ایسے غم تھیں مجلس اندر مرگئے دس ہزاراں
اک پل اندر اتنیاں خلقاں پہنچ گیاں اِتھائے
چل پڑ تیرا اس سکدی دا بھی میل شتابی کریئے

جیویں بے ادب نبیدے اُپر وقت شفاعت آیا
بخشو حضرت بخشو حضرت جو بے ادبی ہوئی
دیہو معافی دیہو معافی سبھناں بول سنایا
قسم خدا دی آدن نہ دیندے وچہ بغداد رکھیندے
وقت وہانہ ہتھ نہ آوے پیش نہ جاوے کوئی
پچھوں حال ہو یا جد روشن رونا تے پچھتانا
یوسفؑ وانگوں دوست ربدے خفگی ذرہ نہ کیتی
جم جم آیئے جم جم آیئے بخشیاں کل خطائیں
رخصت کر یوہ مالک تائیں نبی علیہ السلاموں
مالک دے گھر پُت نہ کوئی سی اولادوں خالی
بہت نمانا ہوکر اس نے خدمت عرضگذاری
کرو دعا جو مینوں بھی رب پتر دیوے کوئی
نقره کاروں ابن عباسوں جیویں روایت آئی
ہر گولی نے یکسے واری دو دو پتر جائے
نبی دعا کرن تاں کیوں نہ رات غماندی دہیے
فضل کیتا رب مالک اُتے نام نہ رہیا غم دا
پھڑ لئی آنگل آن عزیزے ہویا ملک جنہاندا
پاٹ کلیجے کل خلقت دے ہو گئے لیراں لیراں
ڈاہڈیاں تے جد لیا یوسف گیاں امیراں خالی
چھل ہزار مرن تک ہوئے حالت جیویں بیماراں
جتھوں سکدیاں ملدیاں ہویاں کیونکر فرقت جالے
خوش سوغات زلیخا اگے چل نذرانہ دھریئے

بیاو رواں عزیز یوسف علیہ السلام را نزد بی بی زلیخا

خوشی خوشی دے یوسفتائیں گھر یں عزیز لیاندا
دیکھ زلیخا تیرے کارن میں ایہ بردہ آندا

سوہنی شکل مبارک جس دی دلوں پیا سو کھاندا
اک اک وال جد ہیدا ہرگز مل نہ پایا جاندا

اگے وچ امیداں بی بی کھلی تکیندی آہی
دیکھاں کس گھر داخل ہووے اج عالم دی شاہی

دیکھاں کس گھر اج جنابوں ہووے بے پرواہی
دیکھاں کسدے بخت جگاوے اج جناب الٰہی

دیکھاں میں اجڑی دیتائیں طالع اج وساون
یا وچ بحر غمانڈے مینوں رُڑھدی نوں چھڈ جاون

دیکھاں بھاگ سوہاگ تتی دے کسدی لیکھیں آون
دیکھاں کس گھر دلبر ساڈے قدم مبارک پاون

ایسے طور زلیخا آہی کر دی سوز سوایا
اچن چیت آواز خوشی دا آن عزیز سنایا

پڑھ شکرانہ تکیا بی بی رب نے بخت جگایا
اوہا دلبر خواباں والا سگواں نظری آیا

اشعار قافیہ دار

دیکھ نتھاویں رہی زلیخا زوری ہنجوں چلیاں
ایسے صورت کتنی واری سُفنے اندر چھلیاں

ایسے آن وکھایاں سانوں شہر مصر دیاں گلیاں
کتنی مدت ایسے تیچھے دکھ ایذائیں جھلیاں

ایسے چند مبارک کارن رو رو اکھیں گلیاں
وچ تندور فراق اسی دے بالن وانگوں بلیاں

دیدے غوطے عشق ایسے دے تیل ہجر وچ تلیاں
ہو ہو سوڑا ایسے دی وردیں کتنی مدت جلیاں

شوق ایسے دے دل میرے وچ پیاں حویلیاں ولیاں
ایسے خاطر مصر زمینداں دھو دھو ہیتیاں تلیاں

ایسے کارن چھوڑ آبادی وچ اجاڑاں ملیاں
ایسے مصر مکان بہا کے پھیر نہ خبراں گھلیاں

ہُن شاید دکھ مگروں لتھے لگیاں آساں پھلیاں
کتنی مدت بھج بھج تیچھے اج جا پلے سنگ لیاں

ایپر اجے یقین نہ آیوس اکھیاں میٹ کھلووے
کرے قیاس دلیو چہ متھے اج بھی سُفنہ ہووے

جاگدیاں میں ورہیاں گذری کدی نہ پایوس پھیری
ایسی نعمت کدی لبھے کتھوں قسمت میری

وہ آئیں گھر ہمارے خدا کی قدرت ہے
کبھی ہم اُن کو کبھی اپنے گھر کو دیکھتے ہیں

ایہ سب باتاں دلدے اندر نال دلیل کریندی
طاہر ہسدی باطن روندی ہنج نہ ڈگن دیندی

ایسے طور عزیز خوشی تھیں ظاہر جاپے ہسدا
دنیا کار گذاری کارن فکر دلے وچ دُسدا

جتنا مال خزانہ آہا دے بیٹھا میں سارا
نقدی مالوں رہیا نہ باقی ہوسی کویں گذارا

ایہو قیاس عزیزدلے وچ ہیسی کھلا کریندا
نال خوشی دے خازن شاہ نوں آن مبارک دیندا

یا صاحب کجھ دولت پاروں فکر نہ کرنا کائی
جتنی دولت خرچی آہی دونی اسقیں آئی

خالی کر صندوق تمامی ڈٹھے جدوں دو مارے — ہر قسما ندی دولت مالوں بھرے خزانے سارے
سن خوشخبری خازن تائیں کہے مصر دا والی — لے خازن ایہ کیونکر ہوئی قدرت قادر والی
خازن کہندا ایہ سب برکت ہوئی یوسفؑ پاروں — مال خزانے دولت ہر شے رب بھیجی سرکاروں
ہے ایہ وڈیاں بھاگاں والا نیک ستارے والا — تکن ویلے میں خود سدا ویکھیا عظمت حالہ
جیونکر بات یزیدے والی تچھے گذر صفائی — ساری بات عزیزے اگے خازن کھول سنائی
سنکر حال عزیز تمامی کول یوسفؑ دے آیا — بہت پیار محبت کرکے عرض سوال سنایا
اے یوسفؑ میں دولت اپنی دے بیٹھا ساں ساری — کیونکر پھیر خزانے میرے بھرے گئے یکباری
حضرتؑ آکھیا ساڈی خاطر ایہ سب کرم کمایا — جو کجھ خرچ اساتھے ہویا پھیر تیرے گھر آیا
جیکر دولت اگے جتنی پھیر نہ ملدی تینوں — ساری عمراں جھڑکاں جھلنے لتوں نت کروانیوں
ایہو مثال خدا دے راہ وچ جو کوئی خرچ کریندا — اک دانے واسُت سو دانہ رب اسنوں بخشیندا
وچ قرآن خدا صاحب نے ایہو مثال سنائی — راہ مولا دے دیندے تائیں کدیں نہ تنگی آئی
ربے راہ وچ دیون والی لذت پئی جنہانوں — جنت وڑدیاں تک اوہ لذت بھلسی نہیں تنہانوں
روز قیامت بھی اوہ اپنے عمل خیرایت کرسن — نالے آپ جنت وچ جاسن نالے لوکاں کھڑسن
دنیا وچ بھی پیسہ کوڈی جو دس لگے تنہاندا — مردیاں تیک لٹائی جاون مالک دتی جاندا
اپنی ہتھیں جنہاں نہ دتا رب دے نام کداہیں — وڈھ سٹو تا راہ مولا دے پیسہ کڈھیے ناہیں
قاروں وانگ نصیب تنہاندا جوڑ رزق مرجاون — لبے رہن خزانے مگروں ٹھیاں گھٹے کھاون
ربے راہ چلاون جیہڑے اپنے مال حلالوں — دونی برکت حاصل ہووے رحمت جل جلالوں

حکایت حضرت عثمان غنی رضی اللہ تعالےٰ عنہ

تھوڑا ذکر سناواں تینوں شاہ عثمانؓ ولی دا — نالے شامل ذکر فضیلت حضرت شاہ علیؓ دا
جدن پاک نبیؐ دی بیٹی زہرہؓ خاتوں سائی — حضرت شاہ علیؓ دے گھر وچ قدم مبارک لیائی
لوکاں آکر شاہ علیؓ نوں کیتا عرض زبانی — کرو ولیمہ یا اسد اللہ یاراں دی مہمانی
اسدن حیدر صفدر دے گھر ایسی چیز نہ کائی — جس نوں ویچ خریدن ہر شے اک زرہ ہتھ آئی
بھیجی اوہا زرہ مبارک ویچن کارن بھائی — جدوں دلالاں زرہ مبارک وچ بازار دکھائی
شاہ عثمانؓ لچھیاتا اسنوں ہے ایہ زرہ علیؓ دی — رکھ لئی اپنے پاس شتابی دیکھو صفت ولی دی

کیتا حکم دلالاں تائیں جلدی قیمت بولو
لیگئے پاس علیؓ حیدر دے خوب ضیافت ہوئی
تھوڑے دن عثمانؓ ولی نے گھر وچہ زرہ ٹکائی
حیدرؓ صفدر پھر زرہ نوں گھر اپنے جد پایا
چپ چپاتے کول نبیؐ دے بیٹھے ونج سویرے
کیتا حال بیان تمامی حیدرؓ شیر خدائی
خبر نہیں کس عیبوں واپس گھلی خریدن ہارے
سن عثمانؓ غنی فرمایا فکر نہ کریو کوئی
جسدن تساں فروخت کارن بھیجے عیب دلالاں
گھر اپنے تھیں بھیجے ہر شے سودا سلف تمامی
بھیج دتی اوہ زرہ تسانوں نالے ہر شے چھوڑی
سنکر بہت خوشی وچہ آیا پاک رسولؐ حقانی
ہو رخصت عثمانؓ سوہارا گھر اپنے جد آیا
جس جس بھانڈے بوری وچوں ہر شے کڈھی آہی
جویں عزیز مصر دے گھر وچہ دولت برکت ہوئی
اینویں زرہ علیؓ صفدر دی پھر سگویں گھر آئی
سنو بیان عزیزے جدم اصل حقیقت پائی
کرتا کید دیہی تائیں ایہ فرمان سناندا

جو جو چیز دلالاں منگی دتی اپنے کولو
ایہ کس نے زرہ خریدی شاہ نوں خبر نہ کوئی
چپ چپاتی گھر حیدرؓ دے پھر جلدی اپڑائی
وانگ عزیز مصر دے دل وچہ وڈا تعجب آیا
حضرتؐ پچھیا کیوں چپ کیتی دسے آ دوست ہیرے
ویکھی زرہ پکائی روٹی پھر زرہ گھر آئی
بھانویں عمل قبول نہ ہویا خالق دی سرکارے
عیب قصور کسے دے پاروں زرہ نہ واپس ہوئی
ویکھ پچھان رکھی ہیں گھر وچہ نال پیار کمالاں
فضلوں کرم آسان تساڈا کیتا رب گرامی
اساں تساں تھیں فرق نہ کوئی روز قیامت توڑی
اے عثمانؓ عزت برکت ہووے دوہیں جہانیں
ڈٹھا آ اسباب تمامی دوناں تریناں پایا
برکت نبیؐ پیارے سب نوں بھریا پاک الٰہی
اینویں گھر عثمانؓ غنی دے فرق نہ رہگیا کوئی
نالے اجر سخاوت والا نالے دولت پائی
یوسفؑ پاروں گھر ساڈے وچہ ساری دولت آئی
جیونکر سورۃ یوسف اندر خبر خدا فرماندا

وَقَالَ الَّذِی اشْتَرٰىهُ مِنْ مِّصْرَ لِامْرَاَتِهٖۤ اَكْرِمِیْ مَثْوٰىهُ

یعنے جس خریدیا مصروں یوسفؑ نبی ربانا ں
عزت والی جاگہہ دینی عزت نال بہایا
عزت والی منجی بستر عزت والا بانا ں
ہر کم دیوچہ عزت کرنی قدر زیادہ پانا
ساری برکت گھر ساڈے وچہ اسدے پاروں ہوئی
مفت ڈھیا ایہ ساڈے تائیں جویں نفع وچہ آیا

کہندا اپنی عورت تائیں اسدا ادب کمانا ں
عزت نال کھوانا کھانا عزت نال بولانا ں
عزت نال سوانا فجری عزت نال جگانا ں
مت کرجانو بردہ ہوکے ساڈے کول وکانا
اینویں سمجھو ایلے آ پر قیمت بھری نہ کوئی
نالے مال ڈھیا پھر واپس نالے اسنوں پایا

ایسی چیز عزیز مبارک نال نصیباں ڈھیوے
عَسٰۤی اَنۡ یَّنۡفَعَنَاۤ ایہ شاید ساڈوں نفع پوچاوے
اَوۡ نَتَّخِذَہٗ وَلَدًا پھر اسنوں پت بناواں
مُڑ مُڑ کرے عزیز سفارش اسدی ٹہل کمانی
دلوں نجاہوں یوسف اُپر آپ تصدق ہوئی
ایپر اپنی طرفوں اس نے ساری قوت لائی
عزت شان پیاریاں والا عاشق صادق جانی
بھاویں حدوں ودھ زیادہ ادب عزیز سکھایا

کرئیے بہت حفاظت اسدی عزت نال رکھیوے
وقت ضعیفی اوکھے ویلے کم اساڈے آوے
ساڈے گھر اولاد نہ کوئی استھیں نفع اٹھاواں
کیا جانے جو آپ زلیخا اسدے اُپر دکانی
میریاں تاکیداں دی ایتھے حاجت مول نہ کوئی
جیونکر ادب زلیخا کرنا اسنوں خبر نہ کائی
عشقوں جاہل لوگ دیوانے کیکر قدر پچھانن
پھر بھی قدر زلیخا جانے جس نے مرنے پایا

بیان خوشی نمودن زلیخا بر آمدن یوسف علیہ السلام درخانہ

سنو حقیقت جویں زلیخا رکھیا دلبر جانی
کتنے قسم عجائب کھانا ترت تیار کرایا
کل مسکین تے رنڈیاں عورتاں ہور یتیم بلائے
کل وزیر امیر خواصاں شہر دیاں ارکاناں
استھیں پچھے شہر مصر دے اُستا کار سدائے
لگیاں بنن پوشاکاں جوڑے زریں کار طلائی
ہر دینہ نویں پوشاک عجائب آپ ہتھیں پہناوے
احسن قصص کتنوں نے آوے نقرہ کار گواہی
کڑتہ رنگ سفید یوسفنوں جو بی بی پہنایا
دہ سے مہراں قیمت اُسدی خوبی حد نہ کائی
سبز زبرجد ہے یاقوتوں پڑکا کمر دوالے
جتنی دولت اُسدے اُپر خرچ خزانیوں ہوئی
ایسے طور زلیخا اُسدی جدوں پوشاک تمامی
لے بی بی دستور مطابق ہک نہ آیا جاماں
اُپر عزیز پوشاک نہ ایسی جس واہاں میں بردا

پہلے روز تمام مصر دی خوب کیتی مہمانی
غنی غریب امیر فقیراں ہر ہک لوں ورتایا
سب نوں بہت خیرایت دتی درم دینار وسائے
قدر بقدر سروپا بخشے یوسف دا شکرانہ
ڈرنوی تے زردوز تمامی اک تھیں اک سوائے
ترے سو سٹھ پوشاک یوسفدی ترت تیار کرائی
ہر دن جوڑا موتیاں والا تازہ بن کر آوے
زینت ناک پوشاک یوسفدی جیونکر ہوندی آہی
دہ تئیے مروارید یگانہ اسدے اُپر جڑایا
لال رتی دستار یوسفدی دہ تئیے مہریں آئی
کئی ہزاراں استاکاراں اس پر نقش نکالے
مولا باہجوں قیمت اسدی ہور نہ جانے کوئی
کیا اس وقت کمال انصافوں بولیا نبی گرامی
صاحب تھیں وُدھ پان پوشاکاں کیا مقدور غلاماں
بے دستور انہاں تھیں وُدھ کے میں نہیں کپڑے کردا

کہیا زلیخا نے میں صدقے ساری صدقے جاواں
نوکر نفر عزیز کنیزاں جتنی دولت میری
اصلی صاحب توں سجھاندا اسیں تمامی بردے
ہردم حاضر رہے زلیخا خدمت وچہ کھلوے
کل کنیزاں حاضر خدمت پیش حضور سلامی
آپ زلیخا ہردم جس پر جاوے صدقے والے
ہر دو ویلے اپنے ہتھیں کھانا جھل کھواوے
جو ہر نعمت دنیا اندر خالق پاک اوپائی
ملک ملک تھیں اعلے اعلے ہر سوغات منگاوے
تازہ بتازی اپنی ہتھیں نت پوشاک پہناوے
کرن روایت ہر مومن تے فضلوں خالقباری
تن سو سٹھ مومن تے حملہ نت شیطان کریندا
ہر حملے شیطان نکارا بُرا خیال اٹھاوے
ہر حملے شیطان بندے تھیں چاہے بُرا کراتا
جس بندے دے دلدے اندر نور ایمان نہ ہوندا
چتول چاہے گدہڑے وانگوں اسنوں بھجے بھجائی
کدیں نہ ہووے اس بندے پر رحمت نظر غفاری
چور شیطان ہمیشہ اسدا جھگا لُٹ لُٹ کھاوے
حضرت کہیا استغفاروں جلدا بہت موکالا
سنو بیان زلیخا بی بی ایسی خادم ہوئی
اپنی ہتھیں دلبر کارن راتیں سیج وچھاوے
مجرے جلدوں پیارا جانی جاگ مبارک پاوے
ہتھیں آپ سوارے زلفاں خوشبو عطر لگاوے
سُدہری سُدہری یار سجندے قدمی ہتھ لگاوے
ہردم نظر سجن ول رکھے ذرا نہ غافل تھیوے

کون غلام بناوے تینوں توں سردار سچّا واں
کل رعیت سنے زلیخا ہر شے نوکر تیری
سخت زنجیر محبت والے شاہاں نوکر کروے
یوسفؑ نبی پیارے کولوں اک پل دور نہ ہووے
تابعدار غلام تمامی ہردم کرن غلامی
کون کنیزاں نوکر سارے کون غلام وچارے
رنگ برنگ ہر قسما نلے میوے ڈھونڈ منگاوے
ہر شے حضرت یوسفؑ کارن کرکے جمع ٹکائی
سو سو ناز نیازاں کرکے حضرت پیش ٹکاوے
تن سو سٹھ پوشاک پیغمبر اندر سال ہنڈاوے
رحمت نظر کریندا ہر دن ترے سو تے سٹھ واری
رحمت نظروں حافظ اسنوں غالب ہون نہ دیندا
رحمت نظر خداوند والی نیکی طرف لیجاوے
دوروں دور ہٹاوے اسنوں رحمت فضل ربانا
ہو بیخوف شیطان اسدے پر گھوڑا پیر رکھیوندا
جویں نخصمی عورت تائیں ہٹک ہوڑ نہ کائی
غیر خدا نوں پوجیا جسنے شرکیں عمر گذاری
جسدی رب نہ کرے حفاظت اسنوں کون بچاوے
جاگدیاں دے کون پذیرا جندرے بھنن والا
خدمت باہجہ یوسفدے اسنوں ہور خیال نہ کوئی
جانتک یوسفؑ نیند گذارے پکھا کھلی ہلاوے
اپنی ہتھیں کر دالے کے سر منہ ہتھ دھواوے
کل پوشاک نویں سن جوڑے ہتھیں آپ لواوے
لے میں مر کے قدمیں لگی شالہ قیمت پاوے
سوہنی صورت دلبر والی شوقوں تک تک جیوے

ولتھیں نقش پیارے والا ساعت جُدا نہ تھیندا
کندہاں کوٹھے یوسفؑ پاروں روشن جاپن سارے
اندر یوسفؑ باہر یوسفؑ یوسفؑ ہر ہر جائی
بھاویں ہور کسیدا بی بی ذکر زبانوں آئے
سُتیاں بھی پئی یوسفؑ یوسفؑ نال پیار بُلاوے
سُتیاں اُٹھیاں سب تھیں اوّل دید سجندا پاوے
جے کدیں یوسفؑ باہر جاوے رو رو کملی تھیوے
چوکھی دیر دگاوے جسدن پھر کے بھلیندی گلیاں
سو سو عجز نیازاں کر کے آکھے یوسفؑ تائیں
توں جاویں میں کملی ہوواں رہاں تکیندی تینوں
تیرے باہجوں گھر میرے وچ رونق رہے نہ کوئی
قدم تیرا کوئی بھاگیں بھریا جسدن داتوں آیا
دل چاہے میں ہر دم تینوں بیٹھی کول کھڑاواں
جے توں چاہیں سیر چمندے گھر وچ باغ لواواں
نیل ندی دا شوق جے تینوں توڑوں نہر کڈھاواں
جیکر ہور طلب کوئی تینوں سب کجھ گھریں منگاواں
کر کر لاڈ پیار زلیخا یوسفؑ نوں دلچاوے
کہے زلیخا جے ایا ناں اسنوں سمجھ نہ کوئی
ہر دم آساں شوق وصالوں خدمت پرورش کردی

جتول نظر زلیخا کردی یوسفؑ پیش دسیندا
سب چیزاں تھیں دلبر والے پون نظر چکارے
یوسفؑ باہجھ زلیخا تائیں چیز نہ وسدی کائی
بولن لگیاں نام یوسفدا جاندا نکل وہگانے
جاگن لگیاں نام یوسفدا پہلوں منہ وچ آوے
جبتک یوسفؑ نظر نہ آوے کوئی چیز نہ بھاوے
کردی رہی دعائیں شالہ خیریں گھر پر تیووے
ڈھونڈ لیاوے کول بہاوے وہو دہوے تلیاں
صدقے جاواں باہر اتنی پھیر نہ دیر لگائیں
جاں تدں گھر تشریف لیاویں نہ کجھ سجھدا میتوں
توں آیوں تا لاکھاں رونق لاکھاں برکت ہوئی
اوسے دن دا گھر ساڈے وچ برکت بین سوایا
جہڑی چیز زبانی منگیں قدماں وچ لیاواں
سیر بازار جے لوڑیں یوسفؑ گھر بازار لگاواں
تیری خاطر محلاں کولوں اسنوں آن لنگھاواں
ایپر باہر جان نہ دیاں گوڑے نال بہاواں
شرموں یوسفؑ اُتاں نہ ویکھے نیویں نظر ٹکاوے
آپے جدوں جوانی چڑھسی تا ساری گل ہوئی
ایپر بھید نہ کڈھے ڈردی رہی وچے وچ جردی

ذکر نشستگاہ یوسفؑ و ہمراہ بیاوردن زلیخا آنذات را در بت خانہ

سنو حقیقت نقرہ کاروں جویں روایت آئی
اعلےٰ قسم عمارت اسدی کیتی اُستاکاراں
قسم قسم دے اُسدے اندر فرش فروش وچھائے
اُس بیٹھک وچ یوسفؑ پیارا خوشی آرام گذارے

یوسفؑ کارن عجب زلیخا بیٹھک ہک بنوائی
نقش نگاروں اُپر دیواراں سب کھڑیاں گلزاراں
تکیے بستر بادشاہانے چاروں طرف لگائے
آن زیارت کرے زلیخا جاوے صدقے والے

کئی کنیزاں ہور غلاماں خدمتوچہ کھلوایاں
جاں اس بیٹھک دیوں حضرت قدم مبارک لیاوے
حضرت وچہ عبادت ربدی آکر شاغل ہووے
خبرے کیوں ناراض پیارا میں ول نہیں تکیندا
خبر نہیں کیوں ساڈی طرفوں نیویں نظر رکھیندا
خبر نہیں کیوں مست نگاہ نوں ئیں ول اون نہ دیندا
خبر نہیں کیوں نفرت کرکے سانوں دور دھکیندا
خبر نہیں کی اوگن میں وچہ ڈٹھا دلبر میرے
خبر نہیں میں عاجز کولوں کی گستاخی ہوئی
کدھ کدھ سوز دلیدے آخر آپے چپ کریندی
وچہ تفسیر اسرار مبارک ذکر مفسر لیاندا
جتنی بات زلیخا پچھے کہن جواب زبانوں
پڑھن صحیفے ابراہیمی نال زبان پیاری
جوکوئی پڑھدا یا یوسفتائیں ہکواری سن جاندا
ساری عمر نہ وسرے اسنوں لذت سننے والی
سنے زلیخا نال محبت رو رو صدقے جاوے
پڑھ پڑھ حضرت رہن سناندے پاک کلام ربانی
کیا خوش خوانی خوش الحانی ربنے بخشی تینوں
صرف آواز نبی دا سن کے مست دیوانی تھیوے
اک دل حسن جمال نبیدے عجب بہار لیاندی
کتنی مدت دید نہ لدھا جھلیا سول ہجر دا
اگے پچھے رہے زلیخا بنھ ہتھ کھلووے
ایہ حسن تے دولت دونویں ملن جنہاندے تائیں
دولتمنداں دے دروازے سائل عاجز جاون
محبوباندے در تے عاشق رہن ہمیش سوالی

آپ غلامی کرے ہمیشہ شوقوں ذوقوں سوایاں
مگرے مگر زلیخا ہووے سدہری سدہری جاوے
دیکھ زلیخا شوقوں ذوقوں کول کھلوتی رووے
اسیں محبت کردے اسدی ایہ انجوڑ کریندا
سوسوواری اسیں بلائیے ایہ ہکوار بولیندا
میں تکدی نہیں رجدی مولے ایہ نہیں چشم کھولیندا
ہائے رہا کیوں اپنے دلدی کوئی نہیں یار دسیندا
جاں میں سداں آوے اور ہے جاندا پرے پریرے
میں لکھ خدمت کر کر موئی اس پرواہ نہ کوئی
کیا جانے جو کتنی مدت رہساں ووڑ منیندی
باہجہ ضرورت حضرت یوسفؑ بات نہ کوئی الاندا
باقی ہردم کرن عبادت ذکر خدا رحمانوں
خوش آواز پیغمبر والا بخشے لذت بھاری
وانگ دیوانیاں لوہے اتے سو سو پھیرے پاندا
خوش آواز نبی یوسفدے گھر گھر آتش بالی
کرسی اپر چاڑھ بہاوے بیٹھی نیر چلاوے
ایہ سمجھ نہ آوے اوسنوں رو رو کہے نمانی
صدقے جاواں ایہہ معنے سمجھ نہ آون مینوں
دم دم شوق زیادہ ہووے وصلوں جام نہ ڈھیوے
اکول سکھ آوازے والی دلنوں کھاندی جاندی
جے لدھا تاں بے پرواہیوں مول علاج نہ کردا
سکے اوس جہر کسے دم حالت پچھدا ہووے
عاشق تے مسکیناں اپر ترس کریندے ناہیں
جھڑکاں کھاون خالی آون ویلے ترس کماون
کدی نہ ہسکے گیتی اونہاں بات محبت والی

ہر دم ناز تکبر غصہ مان غرور دکھاون
ایسے حال زلیخا ویکھے ہر دم بے پرواہی
اکدن کرے صلاح زلیخا عقل قیاسوں ہاری
اسدے پاس بٹھا دلبر نوں عجز نیاز کچیوے
اوڑک حضرت یوسفؑ تائیں لے آئی بتخانے
کر کر سجدہ ٹھا کر اگے عرضاں کھلی گذارے
ویکھ نبی نوں دلدے اندر ڈاہڈی غیرت آہی
غضبوں اک نگاہ ٹھا کر ول کیتی پاک نبی نے
لنگھ گئی پار نگاہ یوسفدی پتھر پاڑن والی
دیکھ زلیخا تھر تھر کنبی حیرت نال نمانی
حضرت کہیا جھوٹے بت نوں جاں تدھ رب ٹھہرایا
اس بن ہور کسے دیناں ئیں جو کوئی وچ پُوجیندا
کہیا زلیخا ایسا غالب کون اوہی رب تیرا
اوسے نے آسمان زمیناں کل مخلوق بنائی
کہیا زلیخا کس کس پاسے نظر کرے رب تیرا
کیتی عرض زلیخا بی بی خوف عزیزوں آوے
کرتوں عرض خدا اپنے نوں جوڑے ٹھاکر میرا
ایہ کجھ دور نہ اسدے کولوں نبی دعا فرمائی
جیونکر اگے کرسی اُپر ہیسی چنگا بھلا
دیکھ زلیخا قدرت ربدی کہندی یوسفتائیں
میں بھی اسدی پوجا کر دی پر اک خوف ڈراوے
ایہ گل سنکر غیرت پاروں حضرت رنگ وٹایا
جیکر یوسف پاس تنہاندے وکیا ہو یا نہ ہوندا
شرک کماونوالے تائیں جے چا قتل کچیوے
رب فرماوے نال اساڈے جو کوئی شرک کماوے

شوقوں عاشق درد رنجانے سب کجھ سرتے چاون
ایپر اس نے آس وصلدی دلوں نہ ہرگز لاہی
ٹھاکر اپنے کول یوسفنوں لے چلیئے اک واری
مت امداد کرے اوہ میری مطلب حاصل تھیوے
جیونکر رسم رسوم انہاندی آن دھرے نذرانے
کر مقصود میسر میرا بخش غموں چھٹکارے
ایپر ادب غلامی پاروں پیش نہ جاوے کوئی
امر الاہوں بت پتھر دا ہو گیا چینے چینے
دست بدست زلیخا تائیں قدرت رب وکھالی
عرض کرے کیوں بھج گیا پتھر کی اس نال وہاتی
سچے رب میرے اسنوں غیرت نال اوڈایا
اینویں رب زور آور میرا اسدا حال کریندا
حضرت کہیا سرجیا جس نے نقشہ تیرا میرا
اسنوں چھوڑ ڈگیں بت اگے تینوں شرم نہ آئی
حضرت کہیا ہر پاسے دی خبر رکھے رب میرا
متکے ویکھے ٹھاکر تائیں غصے نہ ہو جاوے
حضرت کہیا رب میرے دا بیشک شان ودھیرا
اوسے ویلے ٹھاکر اسدا ثابت ہو گیا بھائی
اوسے حالت کرسی اُتے پھر ٹھاکر آٹھ کھلا
بے شک خاص عبادت لائق تیرا خالق سائیں
متکے اسنوں پوجیاں ہویاں ٹھاکر رنج ہو جاوے
آکھن لگے پھیر زلیخا منتاں نال بہایا
جیویں اس شرک کمایا آہا چھوڑ ملک لنس اوندا
خون معاف شریعت اندر بلکہ درجہ ڈھیوے
قتلوں باجھ نہ چھوڑو اسنوں نہیں تاں ماریا جاوے

مارن وا جے وس نہ لگے کریئے منع زبانی
جیکر منع نہ کیتا جاوے کریئے آپ کنارا
کافر فاجر مشرک دیوں جو کوئی مائل تھیوے
ہر کوئی نال تنہاندے اٹھسی جتول رغبت دل دی
نیکاں دی جو کرے محبت پاوے انت رہائی
سنو حقیقت جدوں زلیخا مُڑ اگے جا روئی
چنگے کارن حیلہ کیتا ہو ڈھکی بڑیائی
جتھے سُدھ نہ کرنی ہووے آپ خدا ودیائیں
نال زلیخا اینویں ہویا مُڑ کوں شام منایا
کرے خوشامد سو سو واری کر کر لاڈ ولاوے
اوڑک اکدن آکھن لگی حضرت یوسف تائیں
جیکر چیز کسے دے کارن طلب تساں نوں ہوئی
سنکہ حضرت سوچیا دل وچ ایسی بات دسیوے
سارا روز رہاں ہیں باہر اکھیں نظر نہ آوے
کیتا حکم جو اس گل کارن دل میرا سدھراندا
عاصا لیکر مگر انہاندے پھردا آپ چراندا
سُن فرمان ہسیندا بی بی ڈھیرے نُرت منگائے
فجر ہوئی تاں چھیڑن کارن کیتی بنی تیاری
میں صدقے ہن اک اکلا چاہیوں کھٹ جدائی
تے توں نازک نجل گالوں کیکر مال چراسیں
جیکر حکم کرو تاں میں بھی نال تساڈے جاواں
ناہے تینوں چادر ڈاہ کے چھاواں ہیٹھ بٹھاواں
حضرت کہیا کجھ نہیں حاجت آپ اکیلا جاواں
اوڑک روکر دلبر اگے بی بی عرض سنائے
روندی چھوڑ روانہ ہویا لیکر مال پیارا

لگدے وس نہ روکے جیہڑا خاص نفاق نشانی
دل تھیں اوتویں سمجھے اسنوں جیونکر دشمن بھارا
شک نہیں جے روز قیامت اوسے ساتھ اٹھیوے
بدکاراں دی صحبت وچوں کدی نجات نہ ملدی
جب یوسف تھیں جیویں زلیخا انت خلاصی پائی
اگے نالوں پیغمبر نوں دونی نفرت ہوئی
مُڑ نکالے کر ہاں مالے ہتھوں مرض ودھائی
حیلہ کریئے پورے اپٹھا کرن ودھاں دوائیں
ہتھوں اوس کنارا کیتا اپنا آپ ہٹایا
ایہ اگے اوہ پچھے ہٹے نظر پسند نہ لیاوے
کیا افسوس تیرے دل اندر دس میں صدقے جائیں
حکم کرو منگواواں جلدی مینوں عذر نہ کوئی
جیہڑے نال زلیخا کولوں کوچ دہاڑی تھیوے
باتیں آواں تے سوں جاواں پھر نہ مول اکاوے
جیکر ڈھے ہوندے ساتھے باہر چھیڑے جاندے
جویں طریقہ پیو دادے دامیں بھی عمل کماندا
خدمت دیو چہ حاضر کیتے کر کر پیار وکھائے
ہو غمناک زلیخا بی بی ادبوں عرض گذاری
کیکر روز وہاسی میرا جے نہ زیارت پائی
نال ٹرلسیں یا خود ٹرسیں کیونکر موڑن جاسیں
ناہے مال چراواں تیرا ناہے موڑ لیاواں
ٹھنڈے شربت گھول پلاواں ہتھیں چھل کھواواں
ایڈ چارن کم اساڈا کیتا گل انبیاں داں
جیویں یوسف نوں چنگی جاپے منع نہ کیتا جاوے
ڈاہڈیا نال نہ زور پیندا نہ کوئی چلدا چارا

اینویں نت پیغمبر رب دا مخبری رخصت ہووے
جتول چھیڑ لیجاوے یوسفؑ حال پیارے تائیں
پڑھ پڑھ منتر پھوکے مگروں شالہ ویرنہ لاوے
کانگ اڈاوے کھلی بُلاوے اٹھ اٹھ ٹانگو دیندی
جسدن دیر لگاوے حضرت رو رو کرے دعائیں
امن امان اساڈی خیریں رب لیاوے

سارا روز محلاں اُپر کھلی زلیخا رووے
جانجاں تیک نہ واپس ہووے تکدی لہے او دائیں
مال بنے محبوب اساڈا خیریں چھڑ کرآوے
جدا آون دا ویلا ہووے رستہ کھلی تکیندی
شالہ خیر ہووے اج باہر ساڈے چھیڑو تائیں
مل کھلووے راہ یوسفدا رو روئی بلاوے

غزل

آوے ماہیا ڈھول سپاہیا تیریاں رو بلایاں
ٹور بہاں نت اپنی ہتھیں دلبراں گمر وہایاں
آکھ گیوں میں جھبدے آواں ایڈیاں پیگیاں پایاں
اول لارے دیدے خوابوں ماریو وچ جدایاں
میں جاتا گھر دلبر آیا غمیاں چھوڑ سدہایاں
کون کھلاں ہن قاصد کتول جھوکاں ونج وسایاں
لائق نہیں نمانیاں اُتے ایڈیاں بے پرواہیاں
تیری خاطر اساں چرو کا چھڈ یا ماں پیو بھایاں
آجلدی ہیں جلدی ماہیا دیکھن دی سدہرایاں
آکھ رہی میں نالے آواں تساں نہ ساتھ رلایاں
آہن دیکھ تتی دے حالے ہوگئی وانگ سودایاں
لکھ لکھ ٹھلاں اساں کتاباں عرضاں کوک سنایاں
موڑ مہاراں آگھر باراں میں قربان گھمایاں
ایسے کارن ڈبے لیکے جاویں نت ودہایاں
چھیڑ دیہوں تاں آہن جلدی کرو معاف خطایاں
آن سمہالی سرہانے بستر سیجاں پیاں وچھایاں
ایسے حال زلیخا رو رو کھلی وراگ سناوے

ہسالے چھیڑو چھیڑ گھر آئے تدھ کیوں دیراں لائیاں
آہن شاماں موڑ لگاماں شاماں نیڑے آیاں
تک تک تھکی اجے تساتے واگاں نہیں ولایاں
آملیوں تا لگلے حالوں کرنے حال روایاں
نہیں سی خبر جو رو رو مرسن دو اکھیاں ترہایاں
اجڑی دے گھر پا ہن پھیرا میں کملی دیا سایاں
جیویں جاویں پھیر پرت نہ آویں ایڈ امیداں لائیاں
اجے تسیں منظور نہ کردے جے جاندے تنہایاں
میں نہ دلوں بھلاواں تینوں کیوں جاتسں بھلایاں
کربے عقل بیہوش دیوانی گھر وچہ نینہ بہایاں
عشق تیرے نے سب وڈیایاں بھن تروڑ گوایاں
پھر بھی تساں قبول نہ پایاں چاہیاں توڑ نبھایاں
چھوڑ جدایاں جنگ لڑائیاں کرچا صلح صفایاں
کس نکھٹی نے چڑہوایاں ایہ ساتھے بھلیایاں
بہت رووایاں بہت پٹایاں بہت ذلیل کرایاں
دیہو جمال نمانی تائیں دیوے جگ دوہایاں
تا جو حضرت یوسف سوہنا چھیڑ ڈنیے گھر آندے

ویکھ زلیخا صدقے جاوے سو سو شکر گزارے
بسم اللہ بسم اللہ یوسف آکھاں توں ہیں وارے

پھر دوجے دن ایہو حالت نت سجے گریانی
جانڑے نوں لکھ منتاں کر دی آوندے نوں قربانی

گل گل نال زلیخا بی بی لاکھاں لاڈ کمانے
مست الست ہمیشہ یوسف کجھ پرواہ نہ جانے

ظاہر کردن زلیخا اشتیاق خود پیش آں ذات و سوال برائے وصال

جدوں زلیخا ولاں چھلاندیاں لا تھکی سب واہیں
دل وچ جا تس نال اشاریاں ایہ سمجھیندا ناہیں

آکھ پھر صاف زبانی ہک دن رو کر حال سنایا
اے محبوبا عشق تیرے نے مینوں مار مکایا

ہر دم وصل تیرے دیاں تانگاں صبر نہ کیتا جاوے
ولول نال کراں میں عرضاں تینوں سمجھ نہ آوے

جمدی نوں وچ خواباں آکے تساں جمال دکھایا
اج بڈھیپا نیڑے آیا اجے وصال نہ پایا

کتنی مدت پیکیاں دے گھر سڑ سڑ اساں لنگھائی
عشق تیرے نے سنگل پا کے بندیوان کرائی

اوڑک اکدن سفنے اندر کیتی تساں دلبری
نہ ہو کجھ دلگیر زلیخا میں تیرا توں میری

نام عزیز بتایوئی مینوں حاکم شہر مصر دا
ایہ گل سن کر ساڈے تائیں اٹھیا شوق مصر دا

دیس وطن گھر بار پیارے سب کجھ اساں بھلایا
اگوں تساں عزیز نکھٹا ایہ میرے پڑ پایا

پھر آوازہ غیبوں ملیا کر توں صبر صبوری
ایسے گھر وچ مالک تیری آس کریسی پوری

جس ویلے پھر رب تسانوں گھر میرے وچ آندا
میں جاتا رب بخشیا مینوں دارو درد غماندا

پہلے روز کیتے شکرانے شکر دے دلبر آیا
لکھ کروڑ خزانہ تیرے سر تھیں وار لٹایا

پھیر ہزاراں خدمتگاراں خدمت وچ کھلوایاں
آپ غلاماں وانگوں ہر دم تیریاں ٹہلاں چایاں

سو سو لاڈ پیار خوشامد کار اساڈی ہوئی
صدقے جاواں اجے تسانوں خبر خیال نہ کوئی

اساں تساڈے آون کارن سو سو دکھ اٹھایا
تساں اسانوں گھر وچ آکے مول قبول نہ پایا

اساں تساڈی خدمت اندر جو سریا سو دھریا
تساں اساڈیاں عرضاں دلول کدی خیال نہ کریا

قافیہ آرائی

اسیں تساڈے سوہنے منہ نوں تکدے مول نہ تھکدے
تسیں اساڈی کوہجی شکلوں جھکدے او تاں نہ تکدے

سنن میریاں زار پکاراں اکدے ملک فلکدے
رو رو دیدے میں دردی دے پکدے پھیر نہ سکدے

اسیں تساڈے ویکھن کارن سکدے مول نہ سکدے
جے میں نظر پواں وچ گھر دے تکدے بھی نہ تکدے

سارا روز پھراں دُکھ دو لوئیں توں اکلدے میں اکدے
اسیں ہزار کراں نت ترلے تسیں نہ نیڑے ڈھکدے
روز بروز تسانوں جوبن اسیں وچ نجاں نت سکدے
اسیں تسانوں ہر ہر ویلے کر تسلیماں جھکدے سے
وانگ غلاماں اسیں تساڈے پھردے جوڑے مُکلے
اسیں تساڈے سکھ دے طالب تسیں اساڈے دُکھدے
کیتا مار بیتاب اسانوں شوق تساڈے مُکھ دے
رو رو کل ہواڑ دلیدی. بی بی کڈھ سُنائی
تا پھر بول زلیخا کہیا جد توں مُٹھنے آیا
حضرت کہیا پھر بھی تینوں چاہیئے شرم کماناں
شوخی کراں او سیدے گھر وچ ایہ گل رب نہ بھاوے
صاف جواب سنایا یوسف خوف الٰہی باروں
لونڈے کیتے خدمتگارن رکھن پیر اُوتے
جد یوسف ایہ سخن سنایا بی بی پئی صلاحیں
دلوچ آکھے پھیر کسے دن باغ اندرے جاواں
کتنی مدت استھیں تھے رہی وچ وچ گلدی
حضرت یوسف استھیں تھے ایسی نفرت پائی
دیکھ زلیخا اُٹا روے ویلے لوں پچھتاندی
لگے بھی کجھ کول اساڈے بہندا دلبر جانی
کجھ نیناں نوں صبر نہ آیا انہاں فساد اٹھایا
آپے عشق دے تدبیراں آپے دھرے کٹھالی
کرن روایت بی بی اپر ایسی نوبت آئی
اندر یوسف باہر یوسف یوسف رگ رگ دہاناں
ہکدن فصد کرایا بی بی رت زمیں پر آئی
وچ زمیں آسمان زلیخا جتول نظر گذارے

ویکھاں ہن بھی بول اساڈے وکدے یا نہیں وکدے
اسیں تساڈی خدمت کریئے تسیں سانتھیں لکدے
نہ تسیں بخشو جام وصلدا نہ میرے دم مُکدے
تسیں عزیبا ندے گھر آئے دروٹن نہیں ٹکدے
تسیں اساڈے قتل کرن تھیں اکدے نہ دکدے
تسیں کرو نت عیشاں خوشیاں اسیں رہاں نت دکھدے
کجھ پرواہ نہ مول تسانوں اسیں رہاں نت جھکدے
حضرت کہیا شرم زلیخا ہور کلام نہ کوئی
اوے دِندا شرم اسانوں مُتیاں چھوڑ سدھایا
میں ہاں خدمتگار تساڈا پاس عزیز دکاناں
بھلکے کون عدالت اندر نمک حرام سداوے
کیا اک بیت مناسب آیا حافظ برخورداروں
نعمت کھاون کرن خیانت عرش ربانا ہلے
عاشق صادق محبوباں تھیں آس تروڑاں ناہیں
اوتھے چل کر کراں کوئی حیلہ متکے مطلب پاواں
ایہ دردو غمنالے تاہیں ہر دم آس فضلدی
گھر آوے تا جبھ ٹر جاوے. ہر دم خوف خدائی
ہائے کیوں بھید دتا یوسفنوں ٹھنڈا کرکے کھاندی
اوہ بھی آپ کھڑا یا تھیں بنکے چور زبانی
کجھ زبان ہوئی بے صبری دوہاں کم گوایا
ایہو چال پئی سید فقیرا عشق مجازی والی
یوسف باجھوں تن اسدے وچ چیز نہ رہ گئی کوئی
منہ وچ یوسف دلوچ یوسف اکھیں وچ سماناں
استھیں لکھیا نام یوسف دا قدرت نال خدائی
شکل یوسف دی معلم ہوون سورج چند ستارے

ایسے حال فراقاں اندر کتنی مدت جالی
کدی نہ اسول دلبر سوہنے نظر کرمدی بھالی

اوڑک اکدن عشق فریبی ہور فریب سکھایا
مالی کرکے یوسف تائیں باغ اپنے وچہ لایا

صفت باغ و آمدن زلیخا برائے سیر چمن

کیا اوہ باغ عجائب سوہنا سندر صفت اجالا
اندر مصر بتاون اسنوں باغ زلیخا والا

چاروں طرف سے نہراں جاری چلن سرد فوارے
ساون وانگ ساون بونداں خاطر بنی پیارے

بھرے کھلے دو حوض لبالب چٹے سنگ مرمر دے
چھلک چھلک کے طرف سجندی کھلے اشارے کردے

اک کہے میں شہدوں مٹھا دودھوں ودھ چٹائی
دوجا آکھے میں تیرے نالوں میں وچہ ودھ صفائی

اک کہے خوشبوئی میری چڑسی دماغ دھگانے
دوجا آکھے لذت میری جو پیوے سو جانے

اکول نہراں مارن لہراں موج خوشی وچہ آیاں
شام سجندے آون کولوں صدقے گھول گھمایاں

اکول تختے سرخ پھلاں دے گوہڑے رنگ عنابی
اکول لائناں بنہ کھلوتے تازے پھل گلابی

اکول صد برگے دیاں کالاں زردی رنگ دکھایا
محبوباں دی فرقت سانوں اس حالت پہونچایا

اکول نرگس کھلا اڈیکے نے کر دیس نکالا
دیکھاں کدوں زیارت دیوے سوہنیاں نیناں والا

اکول چنبہ جھاڑاں وچوں ہویا نکل سلامی
درد فراقوں دکھڑے دکھڑے ہوگئے اج تمامی

اکول موتیا کرے تمنا شوقوں مر مر جاوے
کون پروے ہار اساڈا جے سوہنا گل پاوے

اکول کھلی چنبیلی ہسے حمد الٰہی کردی
وند سجندے کلیاں میریاں صنعت اکسے گھڑدی

اکول حمد کہے گل لالہ خوشیوں دون سوایا
داغ دلانولے دھوون والا اج مالی گھر آیا

بھلگی سورج مکھے تائیں سورج دی آشنائی
مکھ مہتاب نپیدا تک کے شست اوایں لائی

اکول ہور ہزار پھلانولے دکمل رنگ دکھاون
شوق زیارت یوسف دیوں چھپ چھپ جھاتیاں پاون

اکول کیلے کھلے اکیلے بازو کھول پسارے
جے وس لگے اسیں سجن نوں ملئے پکڑ کنارے

اکول سرو کھلوتے سدھے نازاں نال لٹکدے
سدھری سدھری قدر دلبر دا اوکڑ اوکڑ تکدے

اکول کھجیاں تک تک رجیاں رہنے آس اوچائی
چھوڑ تکبر تے اوچیائی گردن ہیٹھ جھکائی

اکول سنبل دہر بنل پاوے درد نہ جریا جاوے
کنڈلی زلف سجندی تک کے دلول پیچاں کھاوے

ہکول سیب زنخداں دلوں دیکھ پئے شرمادن
دلبر دی منظوری خاطر کتنے رنگ وٹادن

ہکول سنگترے پرلذت کھٹڑے کرن دلجوئی
گلگل کھار انہاں دی کھا کے ساوی پیلی ہوئی

ہکول انب پکے پُر لذت جھک جھک نِتاں کردے
ہکول مٹھیاں جدوں مٹھیاں چہرہ صاف دکھایا
کر کر ادب انگوراں گچھے لٹکن پالو پالی
برگ چنار امیداں اندر ہتھ پسار کھلووے
لباں سجندیاں پاناں اُپر ایسی دہشت پائی
لاچی لونگ سجندی خاطر چھوڑن مشک رسیلہ
پردہ پوش چھلی کیلے دی دلوں ملائم ہوئی
پستہ تے بادام نیچے گریاں ترلوں بھریاں
ہرے بھرے لکھ قسماں میوے قسم قسم گلزاراں
کوئل اُچیاں کر فریاداں ہر جا شور مچایا
کئی ہزاراں بُلبل ڈاراں رووَن گلاں سرہانے
طوطے تلیر اُپر درختاں پھردے ڈالی ڈالی
مور چکور تے ہور ہزاراں پھرن جناور بھوندے
واہ واہ چمن چمندی قسمت جس وچ یوسف آیا
جدوں زلیخا یوسف تائیں ٹوریا طرف چمندی
کیتا حکم اونہاں دیتا ایں خدمت کرنی پوری
آپو آپ تمام سجندی خوب کرو مہیا نی
ہس کھیڈن نال سجندے بیشک روا تسانوں
دلوچ ایہو فریب زلیخا عشق دسی اُستادی
اے یوسف کیوں ساڈیتا ایں نامنظور کیتو ئی
روز قیامت ہر غافل تھیں اینویں پچھیا جاسی
سنو حقیقت حضرت یوسف جاں وچ باغ سدھایا
صبر آرام نہ رہیا کسینوں عشق الٹے بارے
اک کہے میں صدقے جاواں حکم کرو کوئی مینوں
ایسے طور تریجی چوتھی پنجویں چھیویں آیاں

سُرخ انار سجندی خاطر سر نذرانہ دھروے
کھٹیاں آکھن کجھ نہیں کھٹیا ترشی کم گوایا
داکھ نمانی غیرت پاروں سڑ سڑ ہو گئی کالی
منکے سنخی سنخی واجایا کوکی تے دیندا ہووے
ڈر کے انہاں سُرخی اپنی اندر وار چھپائی
زلفاں دی خوشبو نوں سکدا کیسر ہو گیا پیلہ
گھنڈ ملکڑے ہے تے جھک جھک آکھے میں وچ گنگ ت کوئی
پر مغزی تھیں خشک دماغیاں درد سجن نے کریاں
قسم قسم دے پنکھی بولن خوش آواز ہزاراں
سب نوں حُسن دلوتی ربا میں کی عیب کمایا
کر کر سوز سنایئے لاکھاں دلبر قدر نہ جانے
چکھ چکھ میوے کرن پسندی خاطر دلبر والی
شاعر عاجز پیا قیاسیں گنتی وچ نہ آندے
سارا باغ نبی دی برکت دوتا پھل لیایا
اک سوناں کنیزک بخشی خاطر یار سجندی
جو کجھ حکم سنا دے یوسف سب کرنا منظوری
کیہے گلوں دلگیر نہ ہووے ساڈا دلبر جانی
جسنوں کرے پسند پیارا دینی خبر اسانوں
جے اج نظر کسے ول پایئں میں ہوساں فریادی
میری نعمت کھا کھا تینوں غیر پیاری ہوئی
ہر شر منلے دوزخ جاسن کوئی جواب نہ آسی
سب کنیزاں چار چوفیروں آ کر گھیرا پایا
اک ننبو تے پنڈ کھسبا ڈراہویاں آن دوالے
دوجی آکھے میں سوہنی ول جان نہ دیندی تینوں
ستویں اٹھویں ناویں دہویں سب نے الڑیاں لایاں

ہر کوئی اپنی اپنی خاطر رکھے طلب ودھیری — پاک نبیدی خدمت اندر ڈھیرہ ڈھیرہ سوون ڈھیری
سب کواریاں سب سنگاریاں سبھے خوش رخساراں — بن بن اپنا روپ وکھاون جبیں پر یاندیاں ڈاراں
سبھناں تائیں عشق یوسفؑ نے کیتا پکڑ دلوانہ — یوسف عشق الہٰی اندر ہو بیٹھا مستانہ
جیہڑی شوقوں خدمت اندر عرض سناون آوے — حضرت یوسف الا اللہ دا اسنوں سبق پڑھاوے
یاد نہ رہنے حب یوسف دی عشق حقیقی پاون — ساریاں الا اللہ دے نعرے خوشیوں بول سناون
بھنے بت تماماں آکر سب ایمان لیایاں — عشق مجازی دیو چہ وڑیاں پایاں نور صفایاں
وحدانیت منی ربدی دھوتا کفر دلاں دا — کامل مرشد ملن جنہانوں ایسا حال تہاندا

حکایت زنے یہودیہ

ولی کسے نے نہاوندی ڈٹھی عورت اک ہندوانی — واہگورو واہگورو بولے منہ تھیں جد باوے سرپانی
ولی خدا داتک کے اسنوں غیرت لے وچ آیا — وحدہٗ وحدہٗ اسم الہٰی نیڑے بول سنایا
ہندنی بھی چھڈ نام گورو دا نام سچے ول آئی — وحدہٗ وحدہٗ بولن لگی وحدت منزل پائی
ایسے حالت گھرنوں آئی وحدت شور مچایا — خاوند پچھیا کس ایہ تینوں الٹا سبق پڑھایا
بولی جیونکر اسدے وچوں لذت مینوں آئی — نام گورو دے کدی نہ ہرگز ایسی سوجھ دکھائی
اوہ بھی سنکر مسلم ہویا کلمہ پاک الایا — اکو نکتہ رہبر والا دوہاں دے کم آیا
سنو حقیقت جد یوسف نے دسی وحدت باری — فضلوں سب کنیزاں تائیں ذکر گئے ہو جاری
گمر ہوں گئی زلیخا بی بی ویکھن کارن حالا — اگے ہر اک کھلی بوٹا لے ذکر الہٰی والا
طرف چمندی جس بوٹے ول نظر زلیخا پاوے — ایویں جاپے ہر اک بوٹا وحدت ذکر کماوے
سنکر نعرے الا اللہ دے واپس گھرنوں آئی — جس گل کارن حیلہ کیتا اوہ گل بنی نہ کائی
دمدم درد فراق ہجرنوں عشق کیتی قربانی — یوسفنوں پرواہ نہ کوئی جاندی چلی جوانی
اپنی طرفوں کر کر حیلے سارا زور لگایا — بے پرواہاں حیلہ اسدا اک منظور نہ پایا
اوڑک اکدن دائی اگے رو کر حال سناوے — سجناں خاطر عشق پلیدا سب دے قدم چماوے

پرسیدن زلیخا تجویز وصل از دایہ محرم راز خود

سو تجویزاں والی دائی اک دن پاس بلائی — کل حقیقت اسدے اگے بی بی کھول سنائی

لے دائی رب ٹھنڈا چشمہ گھر میرے وچہ آندا
میں بیمار پرانی تائیں ملیا وید سیاناں
بھلی پوندی نوں وچہ جنگل راہبر رب ملایا
نابینے نوں اکھیں ملیاں ایپر دھند نہ جاندی
وچھڑی بلبل گلشن پایا مالی ظلم کماندا
پایا مال نہ پائے جیہا لگا قفل خزانے
آیا یار نہ آئے جیہا جو مقصود نہ دیندا
دس تجویز کوئی توں مینوں مقصد تے پج جاواں
سن دائی سب حال حقیقت کردی عرض تداہیں
میں تجویز دساں ہک تینوں سن میں تیتھوں واری
جدوں مکان تیار ہو جاوے ایہ تجویز کچیوے
جتھے جتھے شکل یوسف دی استاکار بناون
پکڑ کلاوے ملیاں ہوون ہر دونویں تصویراں
تاں پھر اسو وچہ یوسف تائیں سد بلایا جاوے
ایہ تجویز زلیخا تائیں بہت پسندی آئی
وچ فریباں آہی اوہ بھی پاپن وڈی پرانی
شکلوں کوجھی عقلوں اچھی کڈھے کم ہزاراں
نال فریب زلیخا تائیں ہکدن اوس ولایا
کھول زلیخا دسی اسنوں حال حقیقت ساری
اس بڈھڑی بھی اونویں دسیا جیویں دائی فرمایا
دو عالم جس مسئلے اتے فتوے اُتے مہر لگاون
دو بیرسٹر جس جھگڑے وچہ میلن اپنیاں رائیں
دو طبیب اکٹھے ہو کے جہدی کرن دوائی
آیت اتے حدیث دوہاں دا جد اتفاق ہو جاوے
سُنت تے توحیدوں باہر جو کم ہووے کھوٹا دا

ایپر ہیں تعیب نہ ہووے دل اونویں سدہراندا
ایپر اسے کھے مرض تیریدا دارو اسیں نہ جاناں
اوہ بھی سٹ چلیا ادھوائے کجھ سر پیر نہ آیا
زخم چھٹا پر رڑک اندر دی اوتویں کٹ کٹ کھاندی
جد اپڑے تا مار گلولہ ہووے ترس اُڈاندا
خازن چابی مول نہ بخشے رووان بیٹھ سرہانے
بے ترسی بیرحمی یاروں دمدم درد کریندا
دیوے یار مراد دلیدی وصل سجن دا پاواں
نہ ہو کجھ دلگیر زلیخا ایہ کجھ مشکل ناہیں
ہووے ہک مکان علیحدہ نویں عمارت ساری
اُپر دیواراں تیری اسدی کٹھی شکل لکھیوے
نال تیری تصویر برابر ہم آغوش کراون
چار و نظرے اینویں روشن جھل کرے نظراں
دیکھے شکلاں دونویں ملدیاں شوق وصل دا پاوے
نالے اکس گواہنڈن اسنوں بات ایہو سمجھائی
عمر وڈیری ہوش چنگیری عملاں توں وچہ سیانی
کئی زمانے وچہ فریباں گالے اس مکاراں
میں صدقے کیوں رہیں چپاتی کیوں اندیشہ لایا
روگی ہر توں روگ سناوے تاں کرے کوئی کاری
ہویا یقین زلیخا تائیں دوہاں فتوے لایا
مومن سنکر عمل کماون خواہ اگوں ڈب جاون
کرے یقین مقدمے والا خارج ہوسی ناہیں
لگے اس مریض وچارے ہن ہیں صحت پائی
مومن کرے یقین انہائیں مشرک غوطے کھاوے
مومن ایہ کم کرے نہ ہرگز پھرے منافق سڑدا

سنو حقیقت جدوں زلیخا رائے دوہاں دی پائی
ہکو بات دوہاں نے وسی بہت پسندی آئی

کیتی عرض عزیزے اگے اذن دیہو میں تائیں
عجب مکان ہک یوسفؑ کارن نواں تیار کرائیں

کہیا عزیز بناؤ بیشک تساں اجازت ہوئی
جویں پیارا راضی ہووے سانوں عذر نہ کوئی

تیار کنانیدن زلیخا مکان عالیشان برائے حیلہ سازی وصل یوسفؑ

سد وزیر زلیخا بی بی جلدی خط لکھائے
ملک یمن تے دوروں دوروں استاکار سدائے

پاس زلیخا حاضر ہوئے بڑے بڑے جو نامی
نقاشی معماری والا جانن کم تمامی

کہیا زلیخا اساں تساں نوں اس کارن سدوایا
اک مکان بناون کارن شوق اسانوں آیا

ایہا اجہ مکان اجیہا خوبی کسب کمالوں
ہر اک صفتوں فائق ہووے ساری دنیا نالوں

نہ اوس جیہا نقشہ اگے کسے بنایا ہووے
نہ تعمیر مکان اجیہا کسے کرایا ہووے

نالے ہور دساں استادی اس وچ رکھی جاوے
جس کمرے وچ یوسفؑ سوہنا قدم مبارک پاوے

ساڈی طرف مخاطب ہووے نہ کنڈ بیتا تھیوے
ہر اک پاسوں سانوں اُسدی ساہویں شکل دسیوے

بھاویں جدا اساں تھوں ہووے تا بھی دیتے مرنالے
نیڑے دوروں ہکو جیہا پاک جمال دکھالے

اُستاکارانوں ایہ بی بی جدوں بجھارت پائی
ہو گئے چپ معمہ سن کے اول سمجھ نہ آئی

بولیا ہک اونہاں دے وچوں کامل مرد سیاناں
جیویں سرکار حکم فرمایا سب برابر آناں

کیتی پھر تاکید دوبارہ خوشی دلے وچ ہوئی
سبھناں کہیا انشاء اللہ فرق نہ رہسی کوئی

سنکر راضی ہوئی زلیخا خوشی سماوس ناہاں
سبھناں دیاں مقرر کیتیاں باعزت تنخواہاں

لگا بنن مکان سجن دا شروع عمارت ہوئی
زر دولت دے خرچ ہوون دا انت نہ رہگیا کوئی

سو خروار جواہر سونا پکیاں تھئیں منگوایا
اوہ بھی اُسدے اُپر لایا نقرہ کاروں لیایا

کہیا ترتیب رکھی اُستاداں اوس عمارت والی
ساری دنیا کنوں نرالی طرز عجیب نکالی

ابن عباسؓ اصحاب نبیؐ دا صفت اوہدی فرماوے
ہکدو جے دے اندر باہر کوٹھے ست بنائے

ستاں نوں ہکدو جے وچوں رکھ دتے دروازے
لکڑی صندل خوشبو داروں سب دروازے سارے

ہر دروازے اگے دو دو مور بنا کھلوائے
پیر جنہاں دے خاص یاقوتوں سبیس زمرد لائے

کل موراں دیاں خاص عقیقوں بنیاں خوش منقاراں
کن فیروزیاں خالص کولوں سر جے اُستاکاراں

عنبر تے کستوری خالص خوشبو بھری وچالے
جس دروازیوں وڑے پیارا ناچ کریہن دوالے

اگے ہر کمرے دے اندر چاندی تخت وچھائے
کل تختاں نیڑے بیجے باندیاں دو کھلوایاں
اِکّے ہتھ وچ جام بلوری گردی کھلی اگیرے
کرن اشارے موج خوشی ول دو لونڈیاں لیاں ہویاں
جدوں پیارا ہر تختاں پر تکیہ آن لگاوے
اینویں نظر پون جیوں حوراں ہون بہشت وچالے
کنداں نال برابر ہر جا نقش ہویاں تصویراں
یوسف دی تصویر مبارک جس جس جگہ بنائی
ہر کمرے دی ایہو بنتر اک تھیں اک سوائے
موتی قسم عمارت ساری خوبی حد نہ کوئی
چھت سنہری نقش روپہری موتی وچ جڑائے
سنگ مرمر تے سنگ رخاموں کجھ عقیقوں بھائی
اُس وچ فیر مکان بنائے تے وچ صحن رکھایا
کل درختاں ڈال سنہری برگ زمرد لائے
ڈالاں اُپر سنہری پنکھی بیٹھے نظری آون
ہو چُپ کیتے بیٹھے سارے ادب نبیدے پاروں
کیا اوہ باغ زلیخا والا کاریگراں بنایا
سرور عالم ختم رسولاں خوش فرمان سناوے
نال محبت جو کوئی مومن ربدا ذکر کماوے
جاں تک ذکر الٰہی اندر شاغل رہندا کوئی
جتنیاں تسبیحاں کوئی مومن سجدے وچ الاوے
ہکدن حضرت اصحاباں نوں کہیا بہت پیاروں
کیہڑے اوہ گلزار جنت دے یاراں عرض سنائی
پھر اصحاباں میوے پچھے تا حضرت فرمایا
جو مومن تسبیحاں ربی مسجد وچ الاندا

سب دے گرد جواہر خالص مروارید جڑائے
حوراں وانگوں صفت جنہاں دی سونے قمیص بنوایاں
دوجے دے ہتھ جام سنہری دیوے نقل چنگیرے
جام رکاب ہتھانوچہ لیکے حاضر کھلیاں ہویاں
اگوں مورت جام سنہری حاضر کھلی وکھاوے
ہر تختاں پر جنتیاں نوں بھر بھر دیہن پیالے
عاشق تے معشوق پیارے دو لونڈیں بدر منیراں
نال زلیخا دی بھی اوتھے شکل لکھی ہر جائی
شیشے وانگ صفا دیواراں نظر نہ کیتی جاوے
دوروں معلم ہووے جیونکر چاندی ڈھالی ہوئی
رنگ برنگے زینت کارن چالی تھم ٹکائے
کجھ چاندی کجھ سونے کولوں صفت عجائب آئی
اُس وچ یار سجن دی خاطر خوب بغیچہ لایا
میویاں جاگہے مرواریدوں کر گچھے لٹکائے
نہ اُڈن نہ میوے چھیڑن لول نہ مغز کھپاون
خاموشی دا سبق انہاں نوں ملیا اُستاکاروں
دُنیا وچ بہشت نمونہ کرکے نقل وکھایا
اسنتھیں وَدھ ملے گھر اسنوں جو ساڈے ول آوے
جنت وچ عمارت اُسدی خالق شروع کراوے
تانتک شروع عمارت رہندی خبر حدیثوں ہوئی
اتنے بوٹے اسدی کارن رب پھلدار بناوے
میوے چُنے کرو جد لنگھو جنت دے گلزاروں
حضرت کہیا کل مسیتاں باغ جنت دے بھائی
تسبیحاں تحمیداں ربی ایہ سب میوہ آیا
جیونکر باغ بہشتاں وچوں میوے چُن چُن کھاندا

ہر تسبیح تھیں درخت عجائب شیریں میوے والا
ہور ہزاراں نعمت لذت محل مکان نورانی
ابو ہریرہ کرے روایت پاک نبیؐ فرماوے
ہر واری رب ہک گھر آسدا جنت وچہ آباوے
اک اک محل بہشتاں والا سٹھ کوہ اُچا بھائی
ہکناں تائیں محل اجیہے رب عطا فرماوے
ستر ستر وچہ اوہناندے ہور حویلی آئی
وچہ حویلیں ستر ستر تمبو زبرجد خانے
کل تختاں تے ستر ستر فرش عجیب وچھائے
اک اک حور عجائب سوہنی موٹیاں اکھیاں والی
ہر دے اگے ستر ستر لڑکے خدمت والے
ستر ستر قسم عجائب کھانے کرن حوالے
تختاں اُپر مومن بہسن حوراں پکڑ کلاوے
بھی حوراں راگ سرود سناون مجریاں ناچ وکھاون
اوڑکے مومن نوں وچہ جنت اتنی جا گھر ڈھیوے
کل دنیا دیاں فوجاں لشکر جیکر جمع کھیون
میوے جنت جنتیاں ول آپے جھک جھک آون
اوہ اوہ نعمت ملے بہشتیں کہے رسولؐ خدائی
یوسف شکل تمام بہشتی صاحب حسن جمالاں
سٹھ گز اُچا قد آدم دا سب نوں بخشے باری
ہر دم موج خوشی دیاں لٹاں رحمت ربدی ہوگی
ہر اک نعمت جنت والی اس مصرعہ وچہ آئی
کئی رکاب تے کوزے کرفے جام گلاس پیالے
تابعداری حب نبیدی جنتی کیسے زیادہ
یارب حرمت سرورؐ عالم حوض کوثر دا سائیں

جنت دیوچہ مومن کارن کردا حق تعالے
فضلوں ہر ہک مومن تائیں بخشش ہوئی رحمانی
مخبر عشا لوں جو کوئی مومن مسجد دیول آوے
جنتی واری مسجد جاوے گھر اُتنے اوہ پاوے
سٹھ کوہ لماں سٹھ کوہ چوڑا خوبی حد نہ کائی
موتی قسم عمارت جنہاں صفت نہ کیتی جاوے
سوہنی سُندر خاص یاقوتوں خالق پاک اوپائی
ہر خانے وچہ ستر ستر ہوون تخت شہانے
ہر فرشاں تے ستر جامے بہت ملائم آئے
کل تختاں پر زینت زیبوں بیٹھی ہو متوالی
نام ہوسی غلمان جنہاندا صورت چند مثالے
سونے چاندیوں برتن سارے کھاون پیون والے
طوبےؔ رکھ بہشتاں اندر گھر گھر راگ سناوے
سُن سُن رکھ بہشتی جھولن حالت اندر آون
ساری دُنیا جہدے اگے کوچہ معلم تھیوے
خدمت کرنیوالے اُسدے سب تھیں زاہد تھیون
نہراں چشمے گھر گھر چلن خود برتن بھر جاون
جو کنیں سُنی نہ اکھیں ڈٹھی دل تے کدی نہ آئی
عمر جوانی عیسےؑ والی پورے تیتری سالاں
عربی نبی محمدؐ والی بولی بہت پیاری
اُنھاں کانا لوہلا منڈا معل نہ ہوسی کوئی
جو چاہسن سو پاسن اوتھے کمی نہ رہسی کائی
سونے چاندیوں برتن سارے کھاون پیون والے
اتنی نعمت ملے زیادہ نالے قرب خدا دا
کرکے فضل پذیر بندیئوں جنت وچہ وسائیں

طلبیدن زلیخا حضرت یوسف علیہ السلام را در خلوت خانہ

آ عشقا وچہ رنگیں خانے تینوں جہات گھتائیے
محبوباں دی بے پرواہی ظاہر چل دکھائیے

توں بھی فٹے فریب کماویں چھلول بہت دکھاویں
ڈاڈھا بڑیانڈے جد قابو آویں کدیں مراد نہ پاویں

کھلیاں چھوڑ روانہ ہوون بے پرواہ پیارے
کُل سامان جو کیتے کترے اوگت جاون سارے

جدوں مکان زلیخا والا ہو گیا سب آمادہ
دیکھ زلیخا اسلے تائیں کیتی خوشی زیادہ

کتنے قسماں ہر خانے وچہ فرش فروش وچھائے
سوہنے پلنگ عجائب بستر ہر جاگہہ گھتوائے

استھیں پچھے آپ زلیخا زینت زیب بنایا
شوقوں وصل یوسف دی خاطر ہار سنگار لگایا

چک لیاندا پھیر زلیخا ٹھاکر اپنے تائیں
جدے اگے یوسفؑ کارن کردی نت دعائیں

آ رکھیس وچہ ستویں خانے کر کے ادب سوایا
یوسف ویکھ نہ سکے اسنوں پردے وچ چھپایا

اپنی طرفوں مدد کارن بُت زلیخا آندا
جانے نہیں جو ایہ بد شکلاں ہوندے کم گواندا

کر سامان تیار وصلدا شوقوں قدم اٹھایا
دائی دے ہتھ بھیج سنیہا یوسفنوں سدوایا

نال فریب فریبن دائی حضرت نوں لے آئی
کس نیت پر سدیا لجا بی غیبوں خبر نہ کائی

آوڑیا دروازیوں اندر جد دم بنی ربانا !
ویکھ زیبائش پیغمبر لئی فکر دلے وچہ دہانا

شائد کسے فریبوں مینوں اج بی بی سدوایا
کرے دعائیں اس فتنے تھیں دیئیں پناہ خدایا

ویکھ زلیخا دلبر سوہنا ادب بجا لیائی
استقبال تواضع کر کے خدمت اندر آئی

کتنیاں ہور عجیب کنیزاں صاحب حسن جمالاں
ہر در اُتّے سلامی کارن بنھ کھلوتیاں پالاں

جس دروازیوں لنگھے یوسفؑ ادب بجا لیاون
استقبالوں پیش نبیدے ساریاں سیس جھکاون

اوڑک حکم زلیخا کیتا سب نوں رخصت ہوئی
یوسفؑ باہجوں ہور کسیدی نہیں ضرورت کوئی

مت کوئی اُچا کرے بولارا ہووے تنگ پیارا
سن کر حکم تمام کنیزاں کیتا کوچ کنارا

ہک عورت دا وچہ پنگھوڑے رہ گیا بال ایانا
جلدی پاروں اس دیتائیں یاد نہ رہیا اٹھانا

کرن روایت جاں ہر عورت باہر نکل سدھائی
ستویں کوٹھے یوسفؑ تائیں پکڑ زلیخا لیائی

بند کیتے دروازے سُتے قفل لگائے
جیونکر وچہ کلام اللہ دے خبر خدا فرمائے

وَرَاوَدَتْهُ الَّتِیْ هُوَ فِیْ بَیْتِهَا عَنْ نَّفْسِهٖ وَغَلَّقَتِ الْاَبْوَابَ وَقَالَتْ هَیْتَ لَكَ ؕ

لے لیا ولا زلیخا یوسفؑ قصد برائی پاروں
تے بوہے باز بولا لس اندر جلدی شوق پیاروں

کہن لگی جب آئیں صدقے خطرہ کریں نہ کائی
میں تیری سب دولت تیری گھر باہر سب تیرا
اندر جاکر حضرت یوسفؑ جتول نظر اٹھاوے
نال کنداں تصویراں لکھیاں ہر خانے ہر جائی
تھر تھر کنبیا نبی اللہ دا جد ڈٹھیاں تصویراں
باہوں پکڑ زلیخا بی بی سو سو لاڈ کمائے
جیکر حسن تساڈا یوسفؑ جادو اساں نہ پاندا
میں موئی وچ عشق تیرے دے دلوں محبت ہوئی
کل پیار ولیندا بی بی شوقوں کھول سنایا
لگے اس پیار اسانوں کیا کیا مزے چکھائے
ویچ گئے پھر بردا کرکے نام غلام سدایا
ایہ ہن کرے محبت دعوے الفت پیار کماوے
کرکر یاد مصیبت پچھلی یوسفؑ نیر چلاوے

ایہ سب جاگہہ تیری خاطر اساں تیار کرائی
آجا موج خوشی دا ویلا میں تیری توں میرا
نال زلیخا صورت اپنی شامل نظری آوے
چھت ولوں جد نظر اٹھائی شکلاں شکل وکھائی
خبر نہیں اج کیونکر ورتن نال میرے تقدیراں
مجبوبا ایہ جتن تمامی تیرے عشق کرائے
قسم خدا دی ایسے سوہنے کون مکان بناندا
مینوں پیار تساڈا یوسفؑ تینوں خیال نہ کوئی
سنکر یوسفؑ رووݨ لگا خوف دلیو چہ آیا
باپ پیار کیتا تا بھائی کھوہ وچہ سٹ سدھائے
اس پیار اساڈے دیتا ئیں وطنوں جدا کرایا
خبر نہیں ایہ پیار اسانوں کس حالت پہنچاوے
کھلی زلیخا ہنجوں پونجے کرکر لاڈ الاوے

سوال وجواب زلیخا وحضرت یوسف علیہ السلام

کرن روایت جسدم یوسفؑ روکر نیر چلایا
یوسفؑ کہیا ایس خوشی وچہ جیکر اج نہ رووان
خوشی نہیں ایہ غمدیاں کانگاں خبر نہیں کی ہوسی
کہے زلیخا ویکھ پیارے عجب مکان شہانہ
کہے زلیخا جنت وانگوں ایہ تیرا پرچاوا
کہے زلیخا تیری خاطر کیا کیا باغ نکالے
کہے زلیخا یوسفؑ سوہنے ویکھ زیبائش میری
یوسفؑ کہیا جے طرف تساڈی مندی نظر اٹھاواں
کہے زلیخا آڑی کھیڈے پے کریئے مندا بھاناں
کہے زلیخا ساڈے کولوں کیوں نفرت ہے تینوں

کہیا زلیخا ہن کیوں رونا ایں وقت خوشی دا آیا
بھلکے وچہ جناب الٰہی کیونکر حاضر ہوواں
جے میں اج نہ رووان بھلکے کون ہمیر تھاں روسی
حضرتؑ آکھے ایہ سب مینوں جاپے بند یخانہ
حضرت آکھے دسدا مینوں دوزخ دا دکھلاوا
حضرت آکھے اوہ انہاں تھیں باغ بہشتاں والے
کیا کیا ہار سنگار اساں اج لایا خاطر تیری
روز قیامت رب سچے نوں کیہڑا مکھ وکھاواں
یوسفؑ آکھے توبہ توبہ اوڑک رب ول جاناں
یوسفؑ آکھے باپ سجندی یاد وصیت مینوں

کہندا سی اوہ میرا پیا ایں رب نہ منوں بھلائیں
کہے زلیخا تھوڑی باتوں کیوں سالوں ترساویں
کہے زلیخا میں بے صبری کرو نہ سال اسانوں
کہیا زلیخا یوسفؑ تیرے کیا سوہنے رخسارے
کہیا زلیخا چشماں تیریاں کنول رمزاں لاون
کہیا زلیخا حسن تیرے نے عجب بہار لیاندی
کہیا زلیخا زلفاں تیریاں خوشبو جگ وچھاون
کہیا زلیخا یوسفؑ تیرے وال عجائب کالے
کہیا زلیخا یوسفؑ جانی تیری عجب جوانی
کہیا زلیخا صورت تیری بھاوے ہر اک تائیں
کہیا زلیخا یوسفؑ تیرا سوہنا بدن تمامی
کہیا زلیخا یوسفؑ تیریاں کیتیاں بانکیاں لوڑاں
کہیا زلیخا دند تساڈے گوہر موتی لڑیاں
کہیا زلیخا صدقے جاواں کیا سوہنا مکھ تیرا
کہیا زلیخا یوسف تیرے نین عجب مستانے
کہیا زلیخا قد تساڈا وانگ سرو دسیاوے
کہیا کیا سوہنیاں قدماں ٹلے تاناں نال لٹکدے
سرو موافق قد جنہاں دے ہو گئے وانگ کماناں
کہیا زلیخا یوسف میں نہیں کیوں پکڑایں توں دوری
کہیا زلیخا وصل تیرے نوں سیجاں نرم وچھایاں
خوف کراں جے سیج تیری تے میں اج قدم ٹکاواں
کہیا زلیخا قیمت بھر کے ہیں آندا تدھ تائیں
حضرت کہیا خدمت کارن تساں خریدیا مینوں
کہیا زلیخا وصل تیرے دی آہی آس اسانوں
حضرت کہیا نال اساڈے راکھے ملک ربانے

حق بیگانے کولوں سنگیں خوف خدا دا کھائیں
یوسفؑ کہے جے تھوڑی پاویں بہتی طرف نہ جاویں
یوسف آکھے انشاءاللہ صبر کمال اسانوں
یوسف آکھیا حمد خدا نوں جس ایہ نقش سوارے
یوسف کہیا جمال الٰہی ویکھن نوں سدہراون
یوسف آکھیا آب نچلاندی اوڑک لوں کراندی
حضرت کہیا سب جھڑ پوسن جدوں قبر وچ جاون
حضرت کہیا اول ایہو خاک قبر دی گالے
حضرت کہیا کد تک رہسی اوڑک ہونا فانی
حضرت کہیا نہ صورت رہسی نہ صورت دا سائیں
حضرت کہیا اس سوہنے نوں کھلی اوڈیکے سامی
حضرت کہیا کروڑاں بانکے جا چھپے وچ گوراں
حضرت کہیا لاکھاں لڑیاں جا قبراں وچ وڑیاں
حضرت کہیا آستھیں صدقے جو کاریگر میرا
حضرت کہیا مسافر ہوسن ایہ بھی کیسے زمانے
حضرت آکھیا کیسے دہاڑے نال زمیں رلجاوے
جدوں بڈھیپا حاضر ہووے بیٹھے اُٹھ نہ سکدے
کوئی دن موج وکھاوے جوبن اوڑک خاک سماناں
حضرت کہیا تیں تھیں دوری موجب قرب حضوری
حضرت کہیا تیریاں تائیں نہیں پسندی آیاں
جنت والیاں سیجاں کولوں مت محروم ہو جاواں
بردا ہو کے حکم نہ منیں خوف تینوں کجھ ناہیں
ربدی بے فرمانی کارن میں نہیں ملیا تینوں
نہیں سی خبر جو الٹا کر سو تیں اوداس اسانوں
بے فرمانی کراں ربدی دوزخ بلن ٹکانے

کہیا زلیخا جیکر یوسفؑ میں اج مطلب پاواں
حضرت کہیا آزادی تیری نفع نہ کجھ پہنچاوے
کہیا زلیخا خشک بغیچہ پانی دا تہایا
حضرت یوسفؑ نے فرمایا جو گلشن دا سائیں
کہیا زلیخا جے ہکواری شاد کریں دل میرا
حضرت کہیا لکھ کروڑاں مینوں گھاٹا آوے
اس کم ویلو چہ غصہ تیرا ہے منظور اساتوں
سینہ ٹھارتتی دا یوسف بی بی کرے پکاراں
کہیا زلیخا نام خدا دے دیہہ مقصود اندر دا
کہیا زلیخا دس میں واری کس کولوں توں ڈردا
اوس تھیں پچھے دل میرے وچہ خوف عزیز مصر دا
کتنی مدت کھاندیاں گذری نمک اسیدے گھر دا
جے اوہ نمک حرامی میرے معلم کرے کداہیں
کہیا زلیخا جیکر تینوں خوف عزیزوں آوے
دوجا رب تیرے دی بابت میں ایہ عرض سناواں
آپے آکھیں جو کوئی استھیں بخشش طلب کریندا
اسیں بھی استھیں بخشش منگاں عیب معاف کراواں
ڈنبے نال کراں قربانی ہور ہزار اٹھاراں
ایہ خیرایت تیری خاطر دیساں نام خدائی
حضرت کہیا رشوت کولوں ربنوں بے پرواہی
باقی رہ گئی توبہ کرنی استغفار دعائیں
جے کری بہت بخشے مالک توبہ دلوں پچھوے
بے کر کرے قبول الٰہی رحمت فضل کماوے
چھڈ ایہ وہم زلیخا بی بی نہ پکو انہیں خیالیں
نہ کر ظلم اساڈے اُتے سمجھ اسالوں باندا

کراں آزاد تساڈیتائیں سر دا تاج بناواں
جا تنگ رب دوزخ کولوں کر آزاد بچاوے
دے پانی محبوب پیارے نقرہ کاروں لیایا
پانی ویون تازہ رکھن لائق اسدے تائیں
صدقے جاواں گھول گھماواں کی گھٹ جاندا تیرا
جیکر راضی کراں تسانوں رب غصے ہو جاوے
دوہیں جہانی مولا راضی جے ہیچ کراں تسانوں
حضرت کہیا جے تینوں ٹھاراں آپ سڑاں وچہ ناراں
حضرت کہیا قسم خدا دی میں ایہ کم نہ کردا
حضرت کہیا میرے تائیں خوف اللہ اکبر دا
خدمت کارن جس نے مینوں آندا کر کے بُردا
کھا کھا نعمت کراں پلیدی ایہ کم مول نہ سردا
سد جلاد مراوے جلدی پھر بھی رہاں گناہیں
زہر پیالہ دیکر اسنوں پار لنگھایا جاوے
صدقے استغفاراں کر کے عیب تیرا بخشاواں
بڑا غفور اوہ بخشنہارا عیب سبھے بخشیندا
لکھ روپیہ راہ اسدے وچہ مسکیناں تے لاواں
نالے سرخ دینار تصدق کرساں ویہہ ہزاراں
کرے معاف قصور خداوند خوف نہ رہسی کائی
رشوت پچھے عیب نہ بخشے بے پرواہ الٰہی
بخشے طاقت یا نہ بخشے مرضی والا سائیں
شاید کرے قبول نہ اُسنوں مدحضوروں تھیوے
پھر بھی بے عیباں دا درجہ عیبی شخص نہ پاوے
روز قیامت کر شرمندہ میری جد نہ گالیں
دوز خدا تر کار اساتھیں مول نہ جھلیا جاندا

اوہ اک کہیا زلیخا بی بی مار غماندیاں آہیں — سانوں اج مراد دلیندی ویندا ہیں یا ناہیں
جے دیویں تاں بہتر یوسفؑ عمراں خدمت کرساں — نہیں تاں تیرے کول اتھائیں کھا کٹاری مرساں
قَالَ مَعَاذَ اللّٰہ فرماوے یوسفؑ نبی ربانا ں — پناہ خدا دی تیرے نیڑے میں ہرگز نہیں جاناں
تاں پکڑ کٹار زلیخا ہتھ وچ مارن اُپر آئی — حضرت یوسفؑ ہتھ اسدے تھیں پکڑ کٹار سٹائی
بے حیا ایہہ مجھ مار کٹاری کھا سوخت مرجاوے — متکے دوس میرے سر آوے قتل عزیز کراوے
کرن روایت اسدن یوسفؑ ایسا قابو آیا — چار چوفیروں فکر دلیلاں آکر گھیرا پایا
جیکر عیبوں کرے کنارہ اپنی جان مرلیوے — جیکر اپنی جان بچاوے دوزخ پیش وسیوے
ہر اک طرفوں یوسف اوپر بنی مصیبت بھاری — کٹول جاوے جان لوکاوے : مرہو یا لاچاری
آ شیطان زبیدی کنڈی اپنا ہتھ ٹکایا — تاں پھر حضرت یوسفنوں بھی شہوت غلبہ پایا
چالی مرداں جتنی شہوت یوسفؑ اُپر آئی — کس لگا کجھ قصد دلیوچہ رب دلیل سوجھائی

قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهٖ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَا اَنْ رَّاٰ بُرْهَانَ رَبِّهٖ ط

شعلہ یوسفؑ بارہویں پارے خبر خدا فرمائی — ٹھیک زلیخا یوسفؑ دیول نیت بجری بدلائی
تے کیتا قصد یوسفؑ بھی اسول جے برہان نہ پاندا — کہن مفسر ایہہ کم استھیں ہوجاندا ہوجاندا
برہان مراد جو یوسفؑ تائیں رب نشان دکھایا — بھیج فرشتہ روکیا اسنوں مندا قصد ہٹایا
ھَمَّتْ کنوں مراد زلیخا قصد برے جس چاہے — تے یوسف دلوچہ قصد کرندے قول مخالف آئے
ابن عباس اصحاب نبیؐ داہور مجاہد لیا یا — نالہ کھول اگیرے ہویا یوسفؑ قصد اُٹھایا
بعضے آکھن اگے : پچھے آیت رب فرمائی — وچہ اصلدے حضرت یوسفؑ قصد نہ کیتا کائی
یعنے رب فرمایا یوسفؑ جے برہان نہ پاندا — تدوں زلیخا دیول اوہ بھی اپنا قصد اٹھاندا
ایہہ اسنوں رب اپنے خوب نشان وکھایا — تاہیں اسنوں طرف زلیخا برا خیال نہ آیا
بعضے آکھن قصد انہاندا ثابت پاک کلاموں — یوسفؑ قصد حلالوں کیتا بی بی قصد حراموں
کرے زلیخا قصد وصالوں یوسفؑ قصد قصالوں — کرے زلیخا طلب جمالوں یوسفؑ طلب حلالوں
کرے زلیخا قصد قراروں یوسف قصد فراروں — مرے زلیخا فرقت یاروں یوسف قربت یاروں
قصد زلیخا طرف طبیعت یوسف طرف شریعت — کرے زلیخا قصد فضیحت یوسف کرے نصیحت
کیتا قصد زلیخا بی بی نال سجن رس جاواں — کے ارادہ دلوچہ یوسفؑ وس لگے نس جاواں
بعضے آکھن دو قسماندا ہوندا قصد پیارے — اول پک ارادہ دلوچ کہن مفسر سارے

جویں زلیخا دل اپنے وچ پکا قصد ٹھہرایا — اپنی طرفوں گھٹ نہ کیتا سارا زور لگایا

ایسا پک ارادہ جو کوئی کرسی قصد گناہوں — بیشک اسدے بدلے اسنوں پکڑ ہوسی درگاہوں

دوجا قسم خیال جے دا اپنی نیت نہ کوئی — اسدی پکڑ نہ ہوسی ہرگز خبر حدیثوں ہوئی

ایہو قصد یوسفؑ نے کیتا وہم دلے وچ آیا — جد ڈٹھا برہان الٰہی اوہ بھی دلوں گوایا

ابوہریرہ یوں وچ معالم خبر پیغمبر دیندا — رب فرماوے جد نیکی دا مومن قصد کریندا

عمل کرن تھیں پہلے اسدا اسیں ثواب لکھیندے — جاں وچ عمل لیاوے اسنوں نیکیاں دہ بخشیندے

تے جو کوئی مومن دل اپنے وچ براخیال اٹھاندا — برے خیالوں ہرگز اسدا عیب نہ لکھیا جاندا

جد تک موہوں نہ کڈھے اسنوں یا نہ عمل کماوے — رب فرماوے مندے قصدوں عیب نہ قلمے آوے

ہکو بدی لکھیوے اسدی جو کردا برائی — دہ چنگیاں اسدیاں کارن کرے جو ہک چنگیائی

واہ سبحان اللہ رب خالق کیا رحمت دا سائیں — کیا کیا کرے پیار محبت اپنیاں بندیاں تائیں

نیک ارادیوں نیکی بخشے بریوں پکڑ نہ کوئی — ایہ امت نبی محمدؐ کارن خاص رعایت ہوئی

قال علیہ السلام ان اللہ تجاوز عن امتی ما وسوست بہ صدورھا ما لم تعمل او تتکلم ہ

وچ حدیث نبیؐ فرمایا کل امت دے سائیں — جو وسواس دلاں وچ گزرن امت میری تائیں

رب نہ پکڑے نال انہاں دے فضلوں سب بخشیندا — جد لگ بدی نہ کردا کوئی یا نہ برا بولیندا

ایسے طور یوسف دے دل وچ قصد گناہ دا آیا — اوپر رب نہ ہوون ڈنا رحمت نال بچایا

ھمّ بہا جو حق یوسف دے آیت رب فرمائی — عیب یوسف دا غرض نہ ایتھے رحمت رب جتائی

تا جو بے امید نہ ہوون او گنہار بیچارے — ہر منزل ہر مشکل اندر رحمت کم سنوارے

رحمت باہجھ گناہاں کولوں بچنا مشکل آیا — سنو حقیقت جیونکر اسدن یوسف رب بچایا

ابن عباس کہیا یوسف نوں جاں کجھ رغبت ہوئی — بھیجیا جبرائیل خدا نے دیر نہ لگی کوئی

کہن لگا اے یوسفؑ تیرا ناواں وچ انبیاواں — جے اج بچکر جاسیں ایتھوں بنسیں نبی سچاواں

نہیں تا رب کہیا جے یوسف اج ایہ عمل کماسی — دفتر نبیاں دے تھیں ناواں دور کرایا جاسی

بصری حسنؒ کہے رب اوسنوں پیو دی شکل دکھائی — نبی یعقوبؑ ہویا حاضر منہ وچ انگل پائی

کردا منع یوسف تائیں بیٹا ہوش سنبھالیں — ایسا فعل کما کر یوسفؑ ساڈی پت نہ گالیں

ابراہیم کنوں پیغمبری گھر ساڈے وچ آئی — دانے دی میراث نہ چھوڑیں کردا باپ دوہائی

بعضے آکھن باپ پیارے آکھیا یوسف تائیں — فرزندا جے ایہ کم کرسیں پاسیں انت سزائیں

اگے منع کیتا سی تینوں خواب نہ دسیں بھایاں
پھر ہن کراں نصیحت تینوں شیطاں مگر نہ جائیں
کہے مفسر جد اس جاگہ باپ یوسفؑ دا آیا
کہے سعید جو تاہیں یوسفؑ یاراں پت جمائے
گھٹ گئی اسدن یوسفؑ وچوں شہوت حرص زناندی
بعضے آکھن جد یوسفنوں شہوت غلبہ پایا
نکل گئی سب شہوت اسدی انگلیاں ندے راہوں
حضرت شاہ علی کرم اللہ کرے روایت بھائی
حسن جمال ڈٹھا جد اسدا یوسفؑ نبی تعالے
نال محبت پچھیا یوسفؑ حور بہشتی تائیں
کہن لگی جو دنیا اندر بچن عیب زنا ہوں
بعضے آکھن کھولیا ربنے پردہ دوزخ والا
بھی ہک وڈا ناگ دوزخدا نظر یوسفنوں آیا
دیکھ نہایت ڈریا یوسف دلوچہ دہشت آئی
ابن سلام کہے ہک پنکھی جنت وچوں آیا
اے یوسف جے ایس گناہوں رہسیں اج دوراڈا
جیکر اج حرام نہ کرسیں ایہو حلال ہو جاسی
جعفر صادق کرے روایت رضی اللہ تعالے
نہیں سی اگے اسدم توڑی نبی نبوت پائی
اوسے وقت خدا دی طرفوں رحمت نازل ہوئی
حرصاں نفس ہویاں سب زائل ہمن نبوت پاروں
ہور روایت جس کھڑے وچہ آہا نبی ربانا
جاں یوسفؑ اوہ قصد اٹھایا لڑکے بول سنایا
سنکر ڈریا یوسفؑ دلوچہ بندہ ہور نہ کوئی
ہور روایت نقرہ کاروں نظر اسانوں آئی

اوہ تدھ بات نہ منی میری آیاں پیش جدایاں
نہیں تا پھیر نہ ملسیں مینوں دوزخ ملسن جائیں
دھریس ہتھ یوسفدے سینے شہوت جوش گھٹایا
ہور تمام بھایاندے بیٹے باراں باراں آئے
جاں ہتھ لگا شہوت اسدی گئی گھپاکے کھاندی
پر اپنا جبریلؑ یوسفؑ دی کنڈی نال لگایا
تاں یوسفؑ بچگیا گناہوں رحمت فضل الٰہوں
پردہ کھول یوسفنوں اسدن ربنے حور وکھالی
یاد نہ رہگیا اُسدے تائیں حسن زلیخا والا
کسدیاں وچہ نصیباں تینوں کیتا خالق سائیں
اسیں انہانوں روز قیامت ملساں حکم الٰہوں
ڈٹھا نال اکھیں دے یوسفؑ زانیاں نال سب حالا
کھولیا منہ زناہیاں کارن خالق پاک وکھایا
کیتی کنڈ زلیخا ولوں استغفار الائی !
نال محبت یوسف تائیں اُس نے آکھ سنایا
فضل ربے تھیں ایہو زلیخا بنسی حرم تساڈا
سنکر قصد ہٹایا یوسفؑ جدوں آواز پیا سی
اُسدن ملیا یوسف تائیں شان نبوت والا
تاہیں اوہ وسواس شیطانی دلوچہ گذریا بھائی
پایا زور نبوت جدرم شہوت رہی نہ کوئی
ہو گئی دور زلیخا دلتھیں رحمت فضل غفاروں
اوسے جگہ پنگھوڑے اندر سی ہک بال ایانا
اے صدیق صدیقاں تائیں ایہ کم روا نہ آیا
کون نصیحت کرنیوالا ایہ کیا قدرت ہوئی
ہتھ دی شکل بناکر ربنے یوسفؑ نوں وکھلائی

تلی اُپر جن سطراں نوروں لکھیاں نظری آیاں
جسو پلے اوہ پڑھیاں یوسف حرصاں نفس جھلایاں
اول سطر ڈرو اُسدن تھیں جسدن رب ول جاناں
دوجی سطر زناہوں بچنا نہ ایہ فعل کمالاناں
تریجی سطر کراماً کاتب ہردم نال تساڈے
جو کجھ کرسو لکھ کر حاضر کرسن پاس اساڈے
بعضے آکھن اُپر دیواراں لکھیا نظری آیا
جو کوئی گیا زناہ دے نیڑے بُرا نتیجہ پایا
جاں ایہ لکھیا ڈٹھا یوسفؑ ڈر کے نظر بھنوائی
دوجی کندھ ولوں جد تکیا ایہ گل نظری آئی
قصد کرے کوئی طرف زناہ دی ٹریاں پکڑ ادائیں
منڈی نظر دلاندریاں باتاں سب معلم رب تائیں
تریجی کندھ ولوں جد تکیا لکھیا نظر پیا سی
جیسا عمل کماسی کوئی ایسا بدلہ پاسی
چوتھی کندھ اُپر بھی اینویں آیت نظری آئی
ڈر کے حضرت یوسفؑ شرموں نظر ہٹاہاں پائی
فرش اُتے بھی لکھیا ڈٹھا میں ہاں نال تساڈے
ہردم اساں تساڈیاں باتاں دیکھاں حال تساڈے
کجھ نہیں چھپیا ساڈے کولوں جو تسیں کرو کمائی
استھیں پچھے حضرت یوسفؑ اوپر نگاہ فرمائی
نظری آیا باپ پیارا انگل کھلا ہلاوے
ایہ کم کریں نہ ہرگز یوسفؑ پیا دوہایاں پاوے
چھ طرفاں تھیں جد یوسفنوں رب بُرہان دکھایا
نٹھا بستر چھوڑ شتابی دوڑ بوہے ول آیا
پیر امام جو زین العابدؒ ابن علیؑ دا جایا
یعنی پُت حسینؑ ولی دا ایہہ روایت لیایا
سی اک گوشے وچ زلیخا بُت چھپایا ہویا
یوسفؑ کولوں ڈر کے اس نے پردہ پایا ہویا
اچن چیتی اس پردے ول نظر یوسفؑ جد پائی
پچھیا تدوں زلیخا کولوں ایہ کیا چیز چھپائی
کہن لگی ایہ ٹھاکر میرا پوجا جس کچیوے
کج دھریا جو عمل اساڈا دیکھ ناراض نہ تھیوے
حضرت کہیا جھوٹے بُت دا اتنا شرم ہے تینوں
سچے رب اپنے تھیں کیونکر شرم نہ آوے مینوں

اَنْتَ تَسْتَحْیِیْ مِنَ الصَّنَمِ وَ اَنَا لَا اَسْتَحْیِیْ مِنَ الصَّمَدِ ہ

دیکھے سُنے نہ گلاں سمجھے جھوٹھا ٹھاکر تیرا
سارے جگ دے پالن والا سچا خالق میرا
میں کیوں اسدا شرم نہ رکھاں مُند فعل کماواں
بے فرمانی کراں ربے دی دوزخ دھریا جاواں
ڈاہڈا اثر کیتا اس گل نے حضرت یوسفتائیں
پلنگ نہالی بستر خالی نٹھا چھوڑ اُتھائیں
تھر تھر کنبے خوف اللہ تھیں روون نین نمانے
اُتری مستی شہوت والی آیا ہوش ٹکانے
کیا اوہ وقت مبارک فضلوں یوسف اوپر آیا
پاک جمال خداوند والے جلوہ نور دکھایا
بھل گئی حب زلیخا والی دیکھ جمال ربانا
غیر خیال تمام دلے تھیں کیتا کوچ چلاناں
طرف بوہے دی دوڑیا یوسفؑ کردا استغفاراں
جیوں بلبل نوں پنجرے اندر یاد پیاں گلزاراں

بُجھ بُجھ عاجز پنجرے وچوں راہ چُھٹندا بھالے
ایسے طور یوسف بھی اُسدن دوڑ بوہے ول آیا
خاطر جمع زلیخا تائیں دلوں تسلی ہوئی
اپنے دلوچہ جاتا اُس نے قابو آیا ہویا
جاں یوسف ؑ دروازے پہلے قدم مبارک لیایا
آپے کُھل گیا دروازہ دیر نہ لگی کا کی
اگے اگے یوسف ؑ دوڑے مگر زلیخا آوے
اِک دروازہ مارن کارن مگر زلیخا دوڑی
جس دروازے حضرت یوسف ؑ قدم مبارک دھر دا
جاں یوسف دروازے ستویں آن موہاٹھوں چڑھیا
اوہ باہر اوہ اندر چھکے دوہاں زور لگایا

اگوں رستہ ملس نہ کوئی رب بن کون نکالے
اگوں ہر دروازے تائیں محکم قفل لگایا
کنڈول لنگ کر جاسی یوسف ؑ رستہ مول نہ کوئی
ہر بوہے ہر خانے تائیں قفل لگایا ہویا
اگوں قفل سلامی ہوکر قدماں اندر آیا
بی بی دیکھ تعجب ہوئی دوڑ بوہے ول آئی
اگوں کُھل وَنجے دروازہ جس دروازے جاوے
ٹُٹے قفل ٹُٹے دروازے کُھل گئے آونددیاں توڑی
امر الٰہوں قفل نمانا لہہ دھرتی پر جھڑدا
تدوں زلیخا مل کر گھروں کُڑتہ اسدا پھڑیا
پاٹ گیا پیراہن گھروں جویں خدا فرمایا

وَاسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ قَمِيصَهُ مِنْ دُبُرٍ ما

نے دوڑی مگر زلیخا یوسف ؑ جد بوہے ول آیا
رہگئی لیر زلیخا دے ہتھ یوسف ؑ نکل سدھایا
جسدی خاطر کارن بی بی سب سامان بنایا
رہگئی خالی پلنگ نہالی ویکھ ہوئی حیرانہ
دلوچہ آس خوشی دی کرکے سب تکلیف اُٹھائی
باغ لوائے محل گھتائے نقش نگار کرائے
عالی شان عمارت ساری عجب مکان شہانہ
اوہ شکل مبارک سوہنی جو ہر دلنوں بھاوے
خالی ویکھ مکان زلیخا روندی تے پچھتاندی
کرکے ایہہ جنہاندی خاطر کیتے خرچ خزانے
پُٹ سُٹیا میں بے قسمت نوں دائی دیاں صلاحیں
اساں سمجھندے خوش کرنے نوں ساریاں واہیں لایاں
میں جاتا ڈھل اوسی دلبر ویکھ عمارت شاہی

نے پکڑ زلیخا کُڑتہ اسدا گھروں پاڑ گوایا
نہ کجھ آوے نہ کجھ جاوے ہتھوں وقت وہایا
کجھ منظور نہ پایا اُس نے روندیاں چھوڑ سدھایا
دلبر باجھوں کھاون ڈھکے محل مکان ویرانہ
موج خوشی دے بدلے اسنوں فوج غماں دی آئی
اوگت ہو گئے خرچ تمامی کجھ درکار نہ آئے
یوسف ؑ باجھ زلیخا تائیں وسدا ماتم خانہ
جسدم روح مسافر ہووے اوہ شکل ڈراوے
ہائے ایہہ خبر جے ہوندی مینوں کیہیں ایہہ محل گھتاندی
کجھ منظور نہ کیتا ساڈا اس محبوب یگانے
اوس کرایاں میں سر آیاں ہویاں انت گناہیں
میں صدقے محبوب میرے نوں اج پسند نہ آیاں
نہیں سی خبر جو اس جنابے دائم بے پرواہی

رو رو آہیں مارے ڈھاہیں عاجز حال تباہی
وس لگدے جو خوف الٰہوں مومن بچے گناہوں
بھی فرمایا اسدے کارن خوشی مبارک آئی
کرن روایت جنت والے جد جنت وچہ آون
طوبےٰ نوں رب حکم سنامے گھر گھر کرے پسارا
جھک جھک شاخاں حکم الٰہوں جنتیاں نوں آون
اچن چیتی شاخاں اسدیاں پاٹ وجن وچکاروں
نکل سلام علیکم آکھن جنتیاں ندے تائیں
ویکھ بہشتی حوراں کولوں پچھن لگسن حالہ
جو کجھ حال حقیقت ساڈی خالق پاک بنائی
سُنکر مومن حور اپنی ول نظر مبارک پاوے

پھٹر دی رہی پیراہن مگروں یوسفؑ ہوگیا راہی
حضرت کہیا جنت اسنوں بخش ہووے درگاہوں
دنیا وچہ حراماں کولوں جس نے نظر بچائی
نعمت ناذاں میویاں اندر سب جاکے رجھہ جاون
حضرت کہیا ڈالیاں اسدیاں ملیا جنت سارا
نال محبت پکڑ بہشتی نظر اونہاں ول پاون
سوہنیاں حوراں باہر آون بھریاں ہار سنگاروں
یا ولی اللہ ہر دم تینوں رحمت فضل عطائیں
حوراں آکھن پڑھ لو آپے ساڈا کل حوالہ
لکھ دتی سب متھے ساڈے قدرت قلم خدائی
صاف عبارت متھے اسدے لکھی نظری آوے

وَهٰذَا اَهْدِيَةُ اللّٰهِ تَعَالٰى لِمَنْ غَضَّ بَصَرَهٗ عَنِ الْحَرَامِ فِي الدُّنْيَا ۝

یعنے ایہ سوغات الٰہی اسدے کارن آئی
ہور ہزار تحائف ہدیئے رب دی طرفوں آون
بھی اپنا دیدار خداوند کرے نصیب تنہانوں
لکھ لکھ چٹھیاں رب انہانوں جنت وچہ پُچاوے
کرن روایت ایسے بندے جد جنت وچہ جاسن
جاں سرپوش اٹھاون اسدا قدرت رب دکھاوے
خوبی حسن لطافت اسدی باہر حد شماروں
ہتھ اُسدے وچہ لکھیا ہویا کاغذ نظری آوے
حور الکھیسی پڑھ لے اوّل نامہ دوست والا
تاں پھر مومن لیکر اسنھیں نامہ بادشاہانہ
کیا کیا لقب تے منصب اسول نامہ پیش گذارے
جد سرنامہ ختم ہو جاوے شاہی لقباں والا
اے بندے نذھ جنت اندر اپنا جیو لگایا

دنیا وچہ حراموں جس نے اپنی نظر بچائی
عیب زناہوں بچنے والے عالی درجے پاون
دنیا وچہ حرام زناہ دی ناہیں طلب جنہاں نوں
بہت پیار محبت کرکے پاک جمال دکھاوے
ملک نورانی طبق نورانی حاظر آن ٹکاسن
ہسدی ہسدی حور عجائب طبقوں باہر آوے
سارا جنت روشن ہوسی اسدے خوش رخساروں
ویکھ جمال بہشتی اسنوں بستر طرف بلاوے
کیا کیا خوش پیغام تیرے ول لکھے رب تعالےٰ
لگسی پڑھن عبارت اسدی خالق دا پروانہ
جیوں یاراں دی عزت حرمت لکھدے یار پیارے
اس تھیں اچھے لکھیا ہے ایہ فرمان تعالےٰ
ویکھ پیاریاں حوراں ساڈا پاک جمال بھلایا

سانوں شوق دیدار تیریدا ملنا چاہاں تینوں
میں مشتاق لقا تیریدا رب صاحب فرماوے
جد ایہ نامہ پڑھسی مومن عشق الٰہی پاسی
یاد نہ رہسی جنت اسنوں عشق الٰہی پاروں
حکم ہووے آ ویکھ پیارے رحمت ٹھاٹھ نکالے
بہت خوشی وچہ آوے مومن ویکھ تجلی نوری
واہ سبحان اللہ جو مومن بچسی عیب زنا ہوں
وس لگدے جو یوسف وانگوں دامن پاک بچاوے
شوقوں حضرت یوسف اسدی کہے زیارت بھائی
توں نہ ہوں وچہ حور قصوراں یاد نہ لیاویں مینوں
تینوں ہرگز طرف اساڈی فکر خیال نہ آوے
شوق ربانا ظاہر کرسی حور قصور کھبلا سی
جلوہ شوق الٰہی والا طلب کرے سرکاروں
پردہ کھول خداوند اسنوں پاک جمال وکھالے
دیکھ حبیباں اسعیناں ئیں ہلسی قرب حضوری
اتنی عزت ہلسی اسنوں خالق دی درگاہوں
یوسفؑ نال برابر درجہ روز قیامت پاوے
جویں حکایت نقرہ کاروں ویکھن اندر آئی

حکایت یوسف ابن الحسین رازی رحمتہ اللہ علیہ

سی ہک مومن دوست ربدا یوسفؑ نام سداوے
عاشق ہوگئی اسدے اُپر عربوں ہک شاہزادی
کتنی مدت اسدے پچھے عشقوں رہی دیوانی
اوڑک ہکدن فرصت پاکے پاس سجندے آئی
رو کر حال سناون لگی ڈاہڈی عاجز ہوئی
سن آوازہ ولی خداوے گردن اتاں اُٹھائی
تھر تھر کنبیا دوست ربدا لگا کرن دعائیں
ایہ کی فتنہ ہوون لگا یا رب بار خدایا
راوی کہندا ایسا اسنوں خوف دلیوچہ دہاتا
رہ گئی مگر شاہزادی عاجز روندی اک اکیلی
جا حجرے وچہ داخل ہویا یوسف رب دا پیارا
روندیاں روندیاں گوشے اندر سر زانوتے دھریا
کیا ہک عجب مکان خدانے سُفنے دچہ وکھایا
بیٹھے لوک بیٹھے اسجاگہ سبز پوشاکاں والے
سوہنا حضرت یوسفؑ وانگوں صفت نہ کیتی جاوے
اوہ بھی شکل زلیخا وانگوں کہیئے صفت خدا دی
کدیں خیال نہ کیتا یوسفؑ وانگ نبی کنعانی
گوشے دلیوچہ بیٹھا یوسف بکھدا ذکر خدائی
میں مرگیاں عشق تیرے وچہ تینوں خبر نہ کوئی
سُندر عورت شکل عجائب نظر اچانک آئی
یا رب اس آفاتوں مینوں کرکے کرم بچائیں
فضل تیرے بن اس منزل وچہ بچنا مشکل آیا
روندا نے کرلاندا اوتھوں نس گیا ولی ربانا
وانگ زلیخا کھاون ڈھکی اسنوں تنگ حویلی
خوف الٰہوں چھم چھم روونے بخش پناہ الٰہا
جُڑ گئی اکھ خداوے حکموں نیندر غلبہ کریا
ساری عمر مکان اجیہا کدی نہ نظری آیا
سوہنی شکل نورانی چہرے حسن کنوں متوالے

بھی ہک تخت عجائب سوہنا زینت ناک یگانہ
شاہاں طور بیٹھا اس اُپر شخص بڑا ہک نامی
سوہنی شکل مبارک ساری چنوں روپ سوایا
دیکھ مجالس طرف انہاندی آیا ولی گرامی
عزت ادب زیادہ کرکے اسدی جگہ بنائی
کہن لگے ہاں اسیں فرشتے نوری قوم تمامی
نام اسدا ہے حضرت یوسفؑ یعقوبے دا جایا
ایہ گل سُنکر اس یوسفؑ نوں ہویا درد زیادہ
دلوچ شرم پیا اس گل دا راوی ذکر لیاون
جد ایہ فکر دلے وچ کرکے رونا ولی خدائی
تختوں اُتریا نبی اللہ دا پاس ولی دے آیا
تا پھر پُچھیا ولی خدا دے میں وچ عمل نہ کوئی
حضرت کہیا جد شاہزادی پاس تساڈے آئی
حکم کیتا رب میرے تائیں اے یوسف کنعانی
ایہہ تینوں طرف زلیخا دل دی رغبت ہوئی
توں اوہ یوسف ہیں جس دلوچ اول قصد اٹھایا
اس یوسف بہائی دیول ولوں قصد نہ کیتا
استھیں پچھے میرے تائیں حکم خدا فرمایا
بھی ایہ تماص ملائک رب نے میرے نال رلائے
عمل قبول ہویا ایہ تیرا خالق دی سرکارے
سُن خوشخبری اس یوسفنوں جاگ مبارک آئی
جو کوئی مومن خوف الاہوں ترک زناہ کریسی
نیکاں کارن دوہیں جہانیں عزت موج بہاراں
زانی کمل ایمان نہ رہندا جدوں زناہ کریندا
چالی روز عبادت اُسدی مول قبول نہ تھیوے

نظری آیا یوسفؑ تائیں مسند بادشہانہ
سر تے تاج جواہر جڑیا عجب لباس تمامی
آدم زاد یوسفنوں ایسا اگے نظر نہ آیا
سب تعظیموں اُسدے اگے ہوئے اُٹھ سلامی
یوسف کہیا کہو بزرگو کون تسیں ہو بھائی
اوپر تخت جو بیٹھا دسے ہے ایہ نبی گرامی
یوسف ابن حسین ہوراندی کرن زیارت آیا
ڈہائیں مار کے رووَن لگا دوست پاک خدا دا
کون اسیں کی ذات اساڈی نبی زیارت آون
دیکھ یوسفنوں دلدے اندر ڈاہڈی شفقت آئی
پکڑ کلاوے اسدے تائیں اُپر تخت بہایا
کس گل یاروں میرے اوپر ایڈ عنایت ہوئی
بہت محبت کرکے اُسنے دلدی عرض سُنائی
نال تیرے بھی اکدن ایہوئیں ہیسی بنی کہانی
اس یوسف شاہزادی دیول قصد نہ کیتا کوئی
پھر ڈرلیں جد تیرے تائیں میں بُرہان دکھایا
جد شاہزادی حاضر ہوئی آیا نَس چو پیتا
جاکے کر زیارت اُسدی امر حضوروں آیا
حکم الاہوں اسیں تساڈی کرن زیارت آئے
خاص حبیباں اندر تیرا لکھیا نام پیارے
نال خوشی دے پڑھ شکرانہ کردا حمد خدائی
ایسے طور خدا وند اسنوں عزت عظمت دیسی
بدکاراننوں دوجگ اندر قہر خدا دیاں ماراں
وچ حدیثاں کتنی جائیں خبر پیغمبر دیندا
استھیں پچھے جے رب چاہے نور ایمانوں دھووے

نہ چاہے تا اوسے حالت مارے اسنوں بھائی
ثابت ہووے جیدے اوپر عیب زناہ دا بھائی
جیکر بڈھڑی بڈھڑا پکڑو تسیں زناہوں
تعزیرات رسولی ایکٹ ایہ قانون بتاوے
موتوں بعد قبر وچہ زانی پاوے سخت سزائیں
روز حشر تک وچہ قبر دے دوزخ اُسنوں ساڑے
جسدن زندہ ہوکر قبروں اُٹھسی خلقت ساری
کول کھلون نہ دیسی کوئی ہر کوئی جھڑکے دوروں
پکڑ گھسیٹ فرشتے جلدی دوزخ وچہ وگاون
ایہ کجھ بدلہ عیب زناہ دا خبر کتابوں ہوئی
چھوڑ پڑ بیر زناہ دے مسئلے منگ پناہ الٰہوں
آکھ حقیقت جد بی بی توں یوسف چھوڑ سدھانا

موہن کافر کرویاں اسنوں دیر نہ لگدی کائی
سو ڈرے دی آسدے کارن رب سزا فرمائی
گندا کمسے کے مارو اُسنوں حکم رسولؐ الٰہوں
رحم کرو جو پرنی پر نیا عمل زناہ کمائے
سو دروازہ دوزخ طرفوں کھولے خالق سائیں
باقی بدلہ عیب زناہ دا پاسی حشر دیہاڑے
گندی بو زناہیاں کولوں اُسدن ہوسی جاری
سٹو دوزخ وچہ انہانوں ہوسی حکم حضوروں
آتشدیاں صندوقاں اندر ڈکن قفل لگاون
رووَن چیخن کرن پکاراں کوک نہ سنسی کوئی
تینوں بھی اولاد تیری نوں رکھے رب زناہوں
اوستھیں پچھے نال نبی دے کیونکر حال وہانا

ملاقی شدن حضرت یوسف علیہ السلام با عزیز و تہمت زلیخا حضرت یوسفؑ را پیش زوج خود

جدوں زلیخا تھیں نس آیا یوسفؑ نبی تعالے
اوہ بھی تدوں مکان اوسے ول اوڑدا قصد اُٹھائی
گرم طبیعت ویکھ یوسف دی کہن لگا اُستائیں
اوسے ویلے یوسف تائیں ہاتف حکم سُنایا
جیکر تدھ اس اگے دسی بات زلیخا والی
نالے ہردم تیتھے اُسدا جیوے تصدق تھیندا
دنیا اندر طرف اساڈی دلوں پیار جنہاندا
امر الٰہوں جد یوسفؑ نوں پندھ نصیحت ہوئی
بہت پیار محبت کرکے رہیا عزیزؔ تھیندا

ملیا اگوں عزیز یوسفنوں بی بی دے گھر والا
بل پیا دروازیوں باہر یوسفؑ نبی خدائی
بکتول چلیوں کاہلا کاہلا مینوں حال سُنائیں
کریں بیان نہ اُسدے اگے جو کجھ حال وہایا
بے صبراں وچہ لکھیا جاسیں حکم کیتا رب حالی
تجھل وَنجے جے دوست کوئی پردہ تھیں کھولیندا
روز قیامت اسیں نہ کرساں پردہ فاش تنہاندا
پیش عزیز شکایت شکوہ مول نہ کیتا کوئی
چپ زباتوں حضرت یوسفؑ نہ کوئی سخن کریندا

اوڑک پھیر عزیز یوسفنوں اپنے نال لیایا
جاتس شاید یوسف شاہ تے رنج ہووے فریادی
جد دروازیوں اندر دوہاں آ کر قدم ٹکایا

ڈٹھا بی بی جدوں دوہانوں خوف دلے وچ آیا
تاہیں نال ملا کر اُس نے آندا کر امدادی
ہو اگڑ وہیں کہیس شاہ نوں جویں خدا فرمایا

قَالَتْ مَا جَزَاءُ مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

یعنے جو کوئی گھر تیرے وچ مندا قصد اٹھاوے
یا پھر ڈاہڈی مار وکھاندی دیئے اسلے تائیں
سُنی جدوں ایہ بات عزیزے سخت غصے وچ آیا
کہے زلیخا ہو گیا یوسف میرے اُپر دیوانہ
ہو بدنیت مینوں اُسنے پایا ہتھ دھگانے
جس یوسف نوں انگل پھڑ کے آندا نال پیارے
کہن لگا میں ایسے کارن کیتوں پال وڈیرا
غیرت غضبوں یوسف اُپر ہتھ عزیز اُٹھایا
اُچا آئے ماس بدن دا جتھے چابک لگدا
چُپ کر یوسف صبروں شکروں مار مصیبت جھلی
پردہ فاش نہ کیتا جسدا اودوں عیب چھپایا
محبوباں نوں دکھ تکلیفاں آون بابجھ گناہوں
بہت پیارے دوست جہڑے دلوں پیار کماون
اوہا زلیخا نال محبت سو سو لاڈ کماندی
اوہا عزیز جو یوسفتائیں لکھ لکھ عزت دیندا
جس یوسف نوں کیتا شاہ نے گھر باہر دا سائیں
سوہنا بدن مبارک نازک زخمی ہو گیا سارا
اوہ یوسف جو بابل دے گھر پھلیں رہیا تو لیندا
کون وسے یعقوب نبی نوں آ کر ویکھے حالا
سارا مال زلیخا جس تھیں کر قربان لٹایا
جس تن توں انگ لاون کارن سکدی ہو گئی کملی

نہیں سزا تس ہمراں اسنوں قید کرایا جاوے
ننگے پنڈے چابک وسن پاوے سخت ایذائیں
کہندا قتل کراواں جس نے ساڈا بُرا کمایا
بردا ہو کر نال اساڈے چاہے بُرا کمانا
سہلیوں سپ ہویا شاہ سُنکر اُپر نبی ربانے
اوسیدا ہن دشمن ہویا دیکھ ربیدیاں کاراں
نعمت میری کھا کھا اوڑک مندا منگیں میرا
ظلموں چابک مارن لگا کاوڑ دے وچ آیا
زخموں زخم ہویا تن نازک خون فوارے وگدا
دمدم بولے حمد ربانا جس مصیبت گھلی
بے ادبی بے عزتی کر کے اوسے پکڑ منگایا
ہر دم بے پرواہی یاروں ملدیئے بے پرواہوں
جسدم بے پرواہی ہووے اوہ دشمن بن جاون
اوہا اج علاوت یاروں کھلی عذاب وکھاندی
اوہا اج بے عزتی یاروں چابک کھلا مریندا
چور بنا کے مارن لگا اوسے یوسف تائیں
آن نہ ویکھے باپ پیارا جس دا جگر پیارا
اج اوہا پردیسی ہو کر چوراں وانگ مریندا
بے تقصیر لوہیتا کس نوبت سوہنیاں نوں آلا
اوسے نوں اج چور بنایا عقل شیطان بھلایا
اوسے تن تے ظلم کریندیاں کملی سُرت نہ سنبھلی

جھڑیاں زلفاں آپ زلیخا ہتھیں نت سوارے
جنہاں اکھیں وچہ سرمہ پایا مدت پیاں سجایاں
جنہاں اکھیں نوں تکتک صدقے ہوندی وانگ سودایاں
نین نیناندی پیت نہ توڑن جے سو سوں لڑایاں

اوہا زلفاں اج زلیخا ڈھودتیاں سرکارے
اونہاں اکھیں نوں اج زلیخا ہنجوں خون روایاں
اج انہاں نوں ویکھ نہ سکدی اکھیں ہور وٹایاں
جیکر سوہن مقابل تابھی ویکھ نہ رہن شرمایاں

رمز اکھیں وی خبر تنہاں نوں جنہاں کھائیں لایاں
اوہ کیا جانن حال پڑیاں جنہاں نہ لا ازمایاں

کرن روایت جدوں زلیخا ڈٹھا یار مریندا
وقت وہانا ہتھ نہ آوے کی بندا پچھتایاں
رو رو کرے خیال دلیوچہ ہائے میں ظلم کمایا
مار کٹایاں سرتے چایاں بھیت نہ کڈھیس میرا
کیا کیتا میں ہتھیں اپنی دوست نوں مروایا
جسنوں ڈٹھیاں میرے تائیں ٹھنڈ کلیجے پوندی
چین اکھیں آرام بدن دا چانن میرے دلدا
کر افسوس دلیوچہ بی بی رووے تے پچھتاوے
دہ حصے سب عقل خدا نے دنیا وچہ اوپایا
ناقص عقل تے دین زناندا کہیا سرور عالی
ہنر کسب تے علموں خالی مرد نسیا نوچہ کوئی
مرد ہزاراں کسب کماون لاکھاں ہنر نکالن
شوقوں جمعہ جماعت اندر جاندے مرد یگانے
مجلس وعظ نصیحت دیوچہ مومن ادبوں جاون
مرد جتھے کجھ وعدہ کرسی عہد خلافوں ڈرسی
مرد جتھے نہ پورا ڈھکسی کرسی شرم وچارا
مرد جتھے کجھ پیت لگائے عمراں خادم رہسی
آپے پیت لگاون اول نازاں نال پیاراں
نال محبت جسدی راتیں مانن سیج پیاری

اسو یلے پچھتاون لگی ایپر ہن کی تھیندا
نکل وگن جو سخن زباناں پرتن نہ پرتایاں
صدشاباش یوسف نوں جس نے میتھے پردہ پایا
ناحق میں بدنامی لاکے کیتا ظلم ودھیرا
ساری عمر نہ دھوتیاں لہسی ایسا داغ لگایا
اُسنوں آپ کہاون لگی رنج گھڑی ایہ اوندی
کوڑی تہمت دے مروایا گذریا وقت نہ ہلدا
کم وگاڑ بہن تا پچھوں عقل زناں نوں آوے
نوحصے مرداں نوں بخشیا ہک زناں نوں آیا
عقلوں کوئی دینوں لبھسی ذات زناں نیا نوالی
عورت جاہل تے لا یعقل گھر گھر پیدا ہوئی
زناں انہاں دی کھٹی پوٹی سب گھر بیٹھیاں گالن
زناں سیاپے اندر جاکے چھیڑن نگلے بیگانے
زناں موکالیاں ڈھولک لے کے گاون دیول جاون
رن سوواری پک پکاوے کدے وفا نہ کرسی
عورت کوڑی ہوسی تابھی لین نہ دیسی وارا
عورت جسنوں یار بناسی بُرا اوسیدا چاہسی
آپے بھنڈیاں لاون مگروں بے عقلی دیاں ماراں
مجبر ہووے تا اوسے کارن کردیاں قتل تیاسی

بھٹھ زناں بھٹھ عقل اُنہاندا بھٹھ اُنہاناویاں کاراں
جسدن شب معراجوں واپس آیا نبیؐ یگانہ
حکم کیتا اے قول زنانلے کریو عمل نکویاں
پچھیا کسے انہاں کی شامت کیوں دوزخ وچ جاون
بھی وچ سیاپیاں وین الاون پٹن منہ سر کھوہن
ڈھ سنیوے پھونک تنہاندی بدتر حالت ہوئی
جویں سیاپے اندر جاکے ننگے منہ کھلوون
حکم شریعت نال عداوت ہوئی جنہاں زناتوں
توبہ کرکے جس عورت نے منیاں حکم خدادا
بدعت رسماں کنوں زناں تھیں ہٹیا مشکل جاوے
چھوڑ پڈ سیر مشالاں مسئلے چل ول نبیؐ پیارے
جدوں زلیخا دلدے اندر ہو عاجز پچھتانی
آکھ نہ سکے ہیں یوسفنوں کوڑی تہمت لائی
دلوچہ کہے جو یوسف پاسوں حال عزیز پچھاوے
ایہہ یوسف اپنے آپوں نہ کوئی سخن الایا
یا صاحب کیا طاقت میری نمک تساڈا کھاواں
جھوٹ زلیخا میرے اُپر ایہہ بہتان بنایا
آپ میرے پر عاشق ہوئی میں وچ دوس نہ کوئی
یوسف کہیا خدا بن میری دیندا کون گواہی
بھی اُسویلے پاس اساڈے بندہ ہور نہ کائی
پچھو اس لڑکے تھیں حالت جیکر سچ بتاوے
بعضے آکھن ترن ماہاندا لڑکا سی اوہ بھائی
نام آہا یملیخا اس دا وچ تفسیر لیایا
جدوں عزیز نوں لڑکے والی دلوچہ بات نہ بھائی
کہن لگا ہے یوسف سچا اسوچہ دوس نہ کوئی
تاہیں بہتیاں دوزخ جاسن کہیا شاہ ابراراں
کیتا جمع حبیب خدا دے ٹولہ بہت زنانہ
بہت تساں تھیں میں دوزخ وچ ڈٹھیاں پکڑیاں ہویاں
حضرت کہیا گلے کیتے لعنت بہتی پاون
کیتیا لوانگ تنہاندیاں شکلاں دوزج اندر ہوون
سروں اتاہاں آتش نکلے کوک نہ سنسی کوئی
اوسے حالت دوزخ اندر کھڑیاں پاہیں روون
دہ سو مرد گناہیں تھیں ودھ ہلن عذاب تنہانوں
ستر ولیاں نالوں اسنوں ملسی شان زیادہ
تاہیں نیکوکار زناندا درجہ رب ودھاوے
پیا مریوے دوست ربدا توں نکوں کس کارے
اس تھیں پچھے جیونکر گذری ہیں تھیں اسنوں کہانی
ایہہ ویکھ مصیبت اسدی ڈاہڈی کلمل آئی
میں نہیں اسنوں جھوٹیاں کرناجیویں یوسف فرماوے
پچھیا جدوں عزیز یوسف تھیں اپنا حال سنایا
پھیر تساڈے گھر دے اندر ایسا فعل کماواں
جاں میں اسدے کہے نہ لگا مینوں چور بنایا
کہیا عزیز بلا کوئی شاہد جویں حقیقت ہوئی
جھیندا راج اُنہاں دے سوہلے ہیچ کہاوت آئی
لڑکا اک پنگھوڑے اندر عورت چھوڑ سدھائی
کہیا عزیز چھ ماہاں لڑکا کیونکر بات الاوے
بعضے آکھن چہل دناندا مینوں خبر نہ کائی
پٹ بنا کر بی بی اسنوں اپنے پاس ٹکایا
امر الٰہوں بولیا لڑکا قدرت نال ربانی
وچ پنگھوڑے بولیا لڑکا خلق تعجب ہوئی

تا پھر پاس پنگھوڑے جا کر عرض عزیز سنائی
لڑکے کہیا نہ کراں غمازی چغل نہ رہنوں بھائے
جے پیراہن اگلے پاسوں پھٹیا ہو یا دسیوے
جے پیراہن پچھلے پاسوں پھٹیا نظری آوے
جد ایہ بات سنائی لڑکے فکر عزیز دوڑایا
بصری حسن ہجے اوہ لڑکا مہیں سی بال ایانا
جدوں زلیخا کولوں یوسف ٹھا کنڈ ولائی
نس وا آوازہ اُسنوں کندھوں باہر آیا
اکھیں نال نہ ڈٹھی اُس نے کیونکر حالت بیتی
جدوں عزیز گواہی طلبی دتی اوس گواہی

دس لئے لڑکے حکم الٰہوں کیونکر بات وہائی
جو پیراہن گل یوسفؑ دے اسنوں ویکھیا جاوے
تا یوسفؑ نہیں سچا بندا آپ قیاس لگیوے
تا یوسف ہے بیشک سچا دوس بی بی نوں آوے
پچھلے پاسوں کڑتہ یوسفؑ پاٹا نظری آیا
سی اوہ خویش زلیخا سندا کامل مرد سیانا
کندھوں باہر تڑیا جاندا سی اوہ مرد خدائی
بھی آواز پیراہن پھٹن دا اُسنوں رب سنایا
سُنکر کھڑک دلیو چہ اُس نے عقلوں دانش کیتی
جیونکر سورت یوسف اندر دتی خبر الٰہی

وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ أَهْلِهَا إِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ قُبُلٍ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ الْكَاذِبِينَ
وَإِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدَّ مِنْ دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ الصَّادِقِينَ ۝

یعنے خویش زلیخا دے تھیں بولیا شاہد کوئی
تے اوہ یوسف جھوٹیاں وچوں اپنے بول سنایا
سمجھو پھیر زلیخا جھوٹی کہندا مرد سیانا
پاٹ گیا پیراہن جسدم دوہاں زور لگایا
اس گل وچہ زلیخا جھوٹی بول عزیز سنایا
بیشک مکر تساڈے بھالے سدا فریب کماؤ
شاہدیاں حق جاں یوسفؑ دے شاہد کئی پیاں
کہن لگا اس یوسفؑ ہیں گھر کتنی مدت ہوئی
ہن ایہ بھلا اساڈے گھر وچہ کویں خیانت کردا
پہلوں عقل نہ آیو س اتنا کر دا سوچ دانائی
اوہ بھی جدوں گواہیاں ملیاں تا کجہ سرت سنبھالی
بعضے آکھن دو شخصاں نے اُسدن بھری گواہی
دو جا بال پنگھوڑے والا بولیا حکم الٰہوں

جے پیراہن اگوں پاٹا عورت سچی ہوئی
جے پیراہن مگروں پاٹا یوسفؑ سچا آیا
اسے کڑتہ پکڑیا مگروں یوسفؑ نس سدھانا
سُنکر بات عزیزے کہیا بیشک سچ فرمایا
کہن لگا زلیخا تائیں ایہ تدھ مکر کمایا
جھوٹ بولیندیاں تہمت لیندیاں ہرگز نہ شرماؤ
جا تس مکر کمایا بی بی اکھیں آگھڑ گیاں
ہن تک عیب خیانت اسدی مول نہ ڈٹھی کوئی
نیویں نظر ہمیشہ جھہڑا رکھدا سا تھیں ڈردا
مار رہیا تا پچھوں اُسدی ہوش ٹکانے آئی
لکھی سی ایہ حق یوسف دے مار مصیبت والی
بک اس شخص سنائی حالت جیونکر ڈٹھی آہی
کہیوس ٹھیک زلیخا جھوٹی یوسفؑ پاک گناہوں

نہیں سی ولسل امیدی بی لوں بولن بال ایانے — نہیں تاں اول اسد یناہیں لااندری ہور ٹکانے
جے کر جانن اوگنہارے دیسن عضو گواہی — اندر وڑ وڑ ستویں کوٹھے بُرا نہ کمرن زناہی
نہ کوئی چیز کسے دی چوری ہتھیں پکڑ اٹھاوے — نہ کوئی مجلس گندی ویلول پیریں چل کر جاوے
نظر حرام نہ ویکھے کوئی جھوٹھ نہ فحش الاوے — ہر کوئی رب اپنے تھیں ڈر کے حق حلال کماوے
جے اعتبار کسے دیتائیں ہوئے اس گل والا — ہتھ تے پیر اساڈے کرسن محشر وچہ موکالا
ہر کوئی عمل کماوے جیونکر رب نبیؐ فرمایا — ایپر وانگ زلیخا ہر لوں غفلت پردہ پایا
لڑکے وانگوں روز قیامت ہر دے عضو بولیسن — جس گلوں کوئی کمرن لگسی کارڈ گواہیاں دیسن
کہسن ساڈے نال جواڑتھے ایہ تدہ بدی کمائی — دہرتی انبر دیہن شہادت تھاؤں نہ جھلسی کائی
آپو آپ تمامی چیزاں اسنوں کوڑیاں کرسن — نیکاں کارن ہر اک چیزاں نیک گواہیاں بھرسن
بدکاراں دے پیش عدالت جاں ہتھ پیر بولیسن ! — کہسن کیوں تسیں بھر وگواہی رورو جھڑکاں دیسن
کہسن اسیں نہ آپے بولے سالوں رب بولایا — آپ تسیں کر بدیاں مالے سالوں نال مرایا
جے تسیں سالوں دنیا اندر چنگی کاریں لاندے — کیوں اج اسیں گواہیاں دیندے کیوں دوزخ وچہ جاندے
کرن روایت جد ہر مخبری جاگن لوگ تمامی — ہر بند سوں عرضاں کر کر ہتھ پیر ہون سلامی
آکھن جیکر جاگیا ہیں تا نیک کوئی کم بھالیں — بدی کماکر آپ نہ گلیں سالوں نال نہ گالیں
جدوں جہنم دیوچ داخل ہوسن اوگنہارے — کر فریاداں رو ندے جاسن ایہ ہتھ پیر وچارے
اے بے شرماں رب جباروں محل نہ شرم کیتوئی — تیری شامت ساڈیتائیں جال جہنم ہوئی
لکھ لکھ شکر پذیر اتیرے جاگے بھاگ گرامی — چنگے کم وچہ رُدے ہے تیرے اج کل عضو تمامی
لوڑ قلم ہُن ذکر نبی دا بول حقیقت جلدی — شالا ایسے کم وچہ تیری قلم سدا رہے چلدی
بولیا جدوں ایانا لڑکا نال حکم رب عالی — قدرت ویکھ تعجب ہوئی خلقت ویکھن والی
ابن عباس کہیا جو حضرت پاک نبیؐ فرماوے — چار ایانے بال خدا نے قدرت نال بولائے
بعضے آکھن پنج بالاں نوں خالق پاک بولایا — سنوں بیان تنہاں دا جیونکر نقرہ قاروں لیایا

بیان طفل اوّل

اول بولیا حضرت عیسےٰ رب دا نبی پیارا — بالچہ پیو جو پیدا ہویا جانے عالم سارا
پہلی قدرت رب دی ہوئی باپ نہ آسدا کوئی — جدا پھر اوہ بولن لگا دوجی قدرت ہوئی

کہن عیسائی ربدا بیٹا بولن جھوٹھ زبانوں
پاک منزہ ذات الٰہی نہ جمیا نہ جایا
واحد ذات تبارک ربدی ہور شریک نہ کوئی
سُنو حقیقت ماں عیسٰےؑ دی حضرت مریمؑ آہی
ذکر آوازہ شکموں باہر مریم نوں نت آوے
مریم دا اک ویر متیرا یوسفؑ نام سداوے
سُنکر یوسفؑ آکھن لگا ہے طاقت رب تائیں
بُرا گمان نہ آوے مینوں خوف نہ کرتوں کوئی
چھ کوہ دور گئی جسویلے کیتا اتھاں ٹکانا
چنوں سوہنی شکل مبارک جمیاں یوسف ثانی
بیت اللحم گراں نوں اک چھوٹا نیڑے سی اُسجائی
خدمت کارن حوراں جنتی اوتھے حاضر ہویاں
عوض کوثر تھیں آب مطہر اپنے نال لیایاں
عجب پوشاک بہشتاں وچوں عیسٰےؑ کارن آئی
تُکا رُکھ کھجور پُرانا سُکا آہا اس جائی
پُر پُر نال کھجوراں میوے ہر ہر شاخاں بھریاں
جُھکن لگی جد مریمؑ تائیں حکم کیتا رب سائیں
ہیٹھ کھجور اک ٹھنڈا چشمہ خالق پاک چلایا
کرن روایت جمیاں جسدم عیسٰےؑ نبی خدائی
علم توراتوں حافظ ہوکر شکموں باہر آیا
جمدا روکر آکھن لگا کرکے حمد خدا دی
ہاتف غیبوں مریمؑ تائیں حکم کیتا رب سائیں
شان بیان نہ کریں نبی دا رکھیں بھید پوشیدہ

مومن جوابہ شُبہ کریسی خارج ہے ایمانوں
وچہ سورۃ اخلاص خدا نے اپنا شان بتایا
نہ اولاد نہ ماپیو کنبہ خبر قرآنوں ہوئی
جسدم شکم مائی دے اُسنوں بھیجیا پاک الٰہی
قدرت ربدی ویکھے مریمؑ دمدم حمد الاوے
ڈردی ڈردی مریمؑ اسنوں ہکدن حال سناوے
جیویں چاہے اوہ کرے الٰہی قدرت والا سائیں
دامن پاک شرم تھیں بی بی شہروں باہر سدہائی [ا]
اوتھے جمیا حضرت عیسٰےؑ مرسل خاص ربانا
جلوہ روشن ظاہر ہویا لاٹ گئی آسمانی
طرف گرانو دی گئی نہ بی بی جال جنگل وچہ آئی
نال محبت حکم الٰہی پیش حضور کھلو یاں
دایاں بن کے عیسٰےؑ تائیں غسل کراون آیاں
نال ادب دے حضرت تائیں جبرائیل پہنائی
اوسے وقت کیتا رب ہریا قدرت پاک وکھائی
حضرت عیسٰےؑ خاطر ربنے تازیاں پیدا کریاں
ڈالی پکڑ ہلا اس رُکھنوں چُن چُن میوہ کھائیں
برکت حضرت جنگل اندر سب کجھ حاضر آیا
جمنوں اول ربنے اسنوں سب تورات پڑھائی
حضرت بی بی مریم تائیں ربنے بھاگ لگایا
کوئی نہیں کہندا ماں میری نوں اج مبارکبادی
لیجا گھر ہن بیٹے تائیں جگدا خوف نہ کھائیں
آپ جواب سناسی اسنوں جدا بُرا عقیدہ

روزہ صبر خدا فرمایا بات نہ کرنی کائی
سُنکر بی بی حکم ربانا عیسٰےؑ نوں گھر لیائی

[ا] اوس وقت تولد جدم ہیرڑے کھڑکا بھائی ۔ لیکر نال یوسفنوں بی بی شہروں باہر آئی ۔

ٹری وچار تمام شہر وچ آخلقت منہ جوڑے — کرن ملامت بی بی تائیں کون انہاں نوں ہوڑے
چپ کر صبروں رہی سنیندی کرے جواب نہ کوئی — ہتھوں خلقت کہے ملامت ایہ کی عمل کیتوئی
کج کواری ہو کر تدھ ایہ لڑکا جیونکر جایا — بے شرمی بدکاری والا سب نے طعن لگایا
اوڑک جس دم کول بی بی دے شور پایونے بھارا — ہو لاچار بی بی لڑکے ول کیتا تدوں اشارا
یعنے پچھو اسدے کولوں جس طرفوں ایہ آیا — تاں اس وقت پنگھوڑے وچوں لب ہلیسے فرمایا

قَالَ اِنِّیْ عَبْدُ اللّٰہِ اٰتٰنِیَ الْکِتٰبَ وَجَعَلَنِیْ نَبِیًّا وَّجَعَلَنِیْ مُبٰرَکًا اَیْنَ مَا کُنْتُ الخ

کہیس میں ہاں بندہ ربدا نال کتاب لیایا — برکت عظمت والا مینوں رب نے نبی بنایا
جیوندیاں تیک وصیت مینوں ہوئی نال زکواتوں — دامن پاک پیاری میری والدہ نیک صفاتوں
ظالم تے بدبخت خدا نے مینوں نہیں اپایا — میرے اپر سلام خدا دا روز حشر تک آیا
قدرت نال مائی دے شکموں سرجیا خالق مینوں — سن لو گل توریت میرے تھیں شبہ ہووے کجھ جینوں
ہیں ہاں نبی خدا دا ہے انجیل کتاب ہماری — نام حیدر دا کلمہ جگ وچ پڑھسی امت ساری
سنکر خلق تعجب ہوئی حاضر ویکھن والی — کنھیں ملامت مریم تائیں پاک کیتا رب عالی
ایسے طور جنہاں ندیاں مالک نیک کرے اولاداں — دوہیں جہانیں عزت برکت پاون عیش مراداں
نیک اولادوں کتنے ماپے روز حشر بخشیون — شرم لحاظ تنہاں دے پاروں جنت داخل تھیون
قدرت ہور عجائب ربنے بھی اسوقت وکھائی — ناحق مریم اپر جس دم لوکاں تہمت لائی
مریم آکھے ربنوں طاقت اسنوں عجب نہ کوئی — رناں آکھن ہور کسینوں ایہ گل کدی نہ ہوئی
جھگڑا کرن کواریاں کڑیاں شامت نے پھڑ ڈھویاں — آکھن خصماں باجھوں اسیں کیوں نہیں حاملہ ہویاں
سنکر مریم کہیا تنہاں نوں جے چاہے رب سائیں — دیر نہ لگدی جیکر ہوون حمل تساڈے تائیں
ایسے وقت خدا دی طرفوں غیرت رنگ وکھائے — ہکو ہان کواریاں کڑیاں سبھناں حمل اٹھائے
ہیسن سب رئیساں بیٹیاں سرداراں دیاں جایاں — اک پل اندر حاملہ ہویاں کیتیاں اگے آیاں
ہوش مندیاں پھر نہ بولن سر نیویں سٹیو نے — بیشک مریم سچی آہی خود اقرار کیتو نے
پیدا ہوئے اٹھاراں لڑکے سبھناں اک اک جایا — جنہیں ملامت کردیاں آہیاں ساریاں گھر آزمایا
ناحق جو کوئی مومن اپر کوڑی تہمت لاسی — ایسے طور خدا وندا اسنوں کرکے عدل وکھاسی

ختم ہویا ایہ پہلا لڑکا دوجا ہور سناواں
جویں روایت نقرہ کاروں پیش حضور لیاواں

بیان طفل دوئم

دوجا لڑکا بولیا جیہڑا اُسن ہیں آکھ سنائیں
ہیں بھی اسدے ظلم کرندا ذِکر تیجے لکھ آیا
چوری چھپی اُستھیں جو کوئی واحد رب پوجیندا
گھراسدے ہک گولی آہی نیک عقیدے والا
ہکدن فرعونے دی بیٹی ڈٹھا اسدے تائیں
کہن لگی اوہ گولی تائیں کِسنوں سیس جھکاویں
گولی کہیا رب اپنے نوں میں ہاں عرضاں کردی
بھی جس کل خلائق سرجی دہرت اگاس بنائے
سُنکر صِفت خدادی اُستھیں فرعونے دی جائی
سُن فرعون شکایت اُسدی سخت غصے وچہ آیا
کہن لگا ندھ کی گل آکھی دھی میری تیرے تائیں
بول غلام خدادی بندی پھر اوہ سخن سُنایا
سُن فرعون زیادہ اُسنوں دہشت سخت وکھائی
اوڑک ظالم اس عاجز نوں کڑیا نال زنجیراں
پھر بھی منہ تھیں کلمہ وحدت بولے اوہ زنانی
جد فرعون ڈٹھی ایہ حالت کلمہ ابے الاوے
وچہ زمین دے ٹویا کڈھ کے لک لک تیک دبائی
پھر بھی اُس خدادی بندی رب ول کنڈ نہ کیتی
تن ماہاں دا لڑکا ہیسی کچھڑ اس نے چایا
وچہ عذاباں پکڑے جکڑے دونویں بیٹا مائی
پھر ظالم نے چاروں طرفے بھانبڑ اگ بھڑکائی
کیا اس وقت مائی دا بیٹا بولیا بال ایانا
حضرت عیسےٰؑ وانگ خدانے قدرت نال بلایا

نام پلید فرعون کا فردا معلم ہر اِک تائیں
وچہ زمانے اپنے اس نے ہیسی رب سدایا
جے معلم ہووے اس نائیں ظلموں قتل کریندا
چوری کرے عبادت ربدی صاحب منصب عالی
کہے دعائیں مولا اگے بولے حمد ثنائیں
باپ میرے ہن کِسدے اگے عرضاں بول سناویں
باپ تیرے نوں بخشی جس نے شاہی مصر شہر دی
کل خلقت دے پالن والا مارے اتے جوائے
گل حقیقت پیو اپنے نوں جا کے تُرت سُنائی
بھیج سپاہی گولی تائیں اوسے وقت سدایا
جے پھر ایسا سخن سناسیں کرساں مار ازائیں
رب اپنے بِن مارن والا مینوں نہیں کوئی آیا
ایپر اوہ توحید ربے تھیں ہر گز باز نہ آئی
ہتھیں سنگل پیریں سنگل جیونکر حال اسیراں
ایسی عورت عاشق ربدی کیئے نہیں زنانی
جلدا بلدا اُسدے تائیں ہور عذاب وکھاوے
آتش سخت انگیٹھی ظالم سینے اُپر دھرائی
صبروں شکروں جھلی سرتے جو کوئی سختی بیتی
اوہ بھی نال اسیدے ظالم سنگلاں نال کڑایا
ایپر وانگ خلیل انہانوں کجھ تکلیف نہ آئی
باطن وچہ انگیارے رہنے سب گلزار بنائی
ظاہر وچہ ایانا آہا باطن وچہ سیانا
نال محبت ماں اپنی نوں خوش فرمان سنایا

صبر کریں لے مائوں پیاری کیتا طفل آوازہ
رہ گیا اک دو قدم اسانوں جنت دا دروازہ

من رضائیں ڈول نہ جائیں پکڑیں صبر صبوری
صبر کماسیں تے تشوہ پاسیں ملسی قرب حضوری

خوف نہ کرتوں اس آتش دا جو اج ظالم بالی
اس آتش تھیں سخت زیادہ ہے اگ دوزخ والی

دین اپنے نوں ثابت رکھیں لڑکا بول سناندا
وچ کٹھالی سونا پائیے اصل نہ اسدا جاندا

سُن ایہ باتاں لڑکے کولوں ہستی ماں پیاری
کافر ویکھ کہیا کیوں ہستیں دس حقیقت ساری

عورت کہیا توں کیا جانیں رمز محباں والی
اینویں عاشق ہسدے جدم دلبر یار وکھالی

گھونگھٹ کھول پیارا جدم خوش رخسار وکھاوے
وانگ پتنگاں اینویں عاشق خوشیوں جل مرجاوے

اتنی بات سُنا کر اس نے موت شہادت پائی
وچ بہشتاں داخل ہوئے دونویں بیٹا مائی

جنت نال پیار تنہاندا نیک نصیب جنہاندے
دنیا دی تکلیفوں ڈر کے ناہیں دین وٹاندے

دوزخ طرف پیار جنہاندا بھالن راہ کفر دے
دیوں چھوڑ نمازاں روزے سردی فاقیوں ڈردے

سُن میں ہور سناواں تینوں ذکر تریجے والا
جویں تفسیر یوسف تھیں مینوں معلم ہویا حالا

بیان طفل سوئم

سُن ہک زاہد ولی خدادا نام جریج سداوے
ملت ابراہیمؑ نبی دی تقوے زہد کماوے

پاک نبیؑ تھیں اگے ہویا اوہ مقبول یگانہ
حضرت عیسےؑ کولوں پچھے کامل مرد ریانا

اوپر شریعت عیسےؑ والی عمل عبادت کروا
ہردم ذکر الٰہی اندر رہے خدا تھیں ڈردا

مقبولاں نوں دکھ تکلیفاں دے کر رب ازماوے
دیکھاں وچ مصیبت تہمت کیونکر صبر کماوے

شہر اسدے ہک رہندی آہی زن بدکار موکالی
حمل حرام زناہوں لڑکا جایا اس رزالی

خبر گئی اس لڑکے والی اندر شہر گراواں
رن کو پچھ پئی قیاسیں کس دا نام بتاواں

نیکاں دے سے دشمن ہوندے ہر وستی ہر جائی
کیسے مخالف ولی اللہ دے اسنوں بات سکھائی

جیکر تیتھوں لڑکے بابت پچھ ہوئی سرکاروں
کریں بیان جریج ولی دا بچیں اس گل بھاروں

اس موکالی اینویں کیتا جیونکر کسے پڑھایا
ڈر کے نام جریج ولی دا ناحق آس بتایا

تہمت زناہ لگائی اُس پر رب تھیں نہ شرمائی
کول کھلو کر ہسن دشمن گھر گھر ٹری کہانی

ولی بلایا پکڑیا آیا قاضی پیش کیتونے
پچھ پچھت نہ کیتی کوئی پکڑ ناحق کٹیونے

چھم چھم چابک وسن لگے کیتا مار بیحالہ
ظلموں ڈھایا حجرہ اُسدا بندگی کرنے والا

لوک مخالف کرن شکایت جاہل ہوون راضی
ہتھ وچ تسبیح مکراں والی متھے داغ سیاہی
نیک بندے نیوں کوڑی سچی جے آوے بدنامی
اپنے عیب کندے تے ہوون ہر بندے نوں بھائی
ہک تریائی نیک کماوے گھر گھر خلق دھماوے
بترے کماں نوں سن خوش ہوون بُرا کماونوالے
وعظ کلام یا نیک نصیحت شروع ہووے جس جائی
مسجد طرف بلاؤ جیکر لکھ بہانے کرسن
نیک بندے نوں نیکی بھاوے تریاں نوں تریائی
ہر دم بھود پھلانتے راضی لین سدا خوشبوئی
بڑے بدی دیاں کیڑاں لیندے کدہروں پج ہتھ آوے
نیکاں دی بے عزتی اُپر لاون زور نکالے
رب پناہ دیوے جو ظلموں آسدا حال کیتو نے
صبروں شکروں مولا اگے زاہد کہے دعائیں
آپ دسے ولدیت اپنی میری جان بچا وے
کر کر عرضاں ولی خدا دے سجدے تھیں سر چایا
سچو سچ بتلاوے لڑکے قسم خدا دی تینوں
امر الٰہوں بولیا لڑکا لگا دیہن گواہی
اوّل کلمہ پڑھیا اُس نے حضرت عیسیٰؑ والا
ویسوس میرا باپ فلانا قوم عیال بتاوے
سُنکر خلق تعجب ہوئی اوہ گل لڑکے والی
موجب حکم عدالت اسنوں دتیاں گیاں سزائیں
پھر اوہ لوک تمام ولی نوں پیریں ہتھیں آئے
عادت ایہو بیدیناں دی جو منہ وچہ مکھیاں لیونے
کر کر منتاں کہن ولی نوں بھل معاف کچھیوے

اکھن ویکھو وڈا نمازی بن بن ٹروا قاضی
اینویں کرن وظیفے جھیڑے ہون یتیم زناہی
لمی گل بناون جاہل بولن گل تماشی
کوڑے نوں جیویں چھاننی عاجز جھنے دیون آئی
سو نیکی اوہ کرے ہمیشہ اُسدا نام نہ آوے
اپنا ساتھ ودہاون کارن بکدے پھرن موکالے
چھیکر اوتھوں چوراں وانگوں نسن کنڈ ولائی
طرف تماشے سبھناں نالوں قدم اگیرے دہرسن
بھوراں بھونڈاں ہکو صورت خصلت وکھاں وکھائی
بھونڈاں گند پسند ہمیشہ طلب کرن بدبوئی
نیک کرن رب خیر گذارے نیک آواز سناوے
جیونکر آسدن زاہد تائیں خلقت پھڑ پھڑ مارے
رن کتی دے آکھے لگ کے شرم نہ مول آیو نے
یارب بخش زبان جنالوں اس لڑکے دے تائیں
رو رو زاہد سجدے اندر ربنوں عرض سناوے
طرف خدا دی خاطر ہو کے لڑکے نوں فرمایا
پڑھ کے کلمہ پیو اپنے دی خبر سناویں مینوں
کرن روایت آسدن آسدی عمر مہینہ آہی
استھیں پچھے آکھن لگا سُنوں حقیقت حالا
ناحق ولی ربانے اُپر تہمت کوئی نہ لاوے
مُن لئی اس مجلس اندر اوہ گل لڑکے والی
ظالماں کولوں ملی خلاصی ولی ربانے تائیں
رن کوپتی ہو شرمندی سو سو عذر بتائے
پچھوں دندیاں رگڑن لگدے پہلوں شرم نہ اونے
ولی کہیا کوئی ساڈے پاروں نہ شرمندہ تھیوے

جیسے عمل اساڈے آہے ایسا بدلہ پایا — حق میرے وچ اج کسے نے ترا نہ مول کمایا
جو ہویا سو چنگا ہویا کہندا ولی گرامی — تساں میرے بخشاون کارن لایا زور تمامی
اتنی ماروں راضی ہووے جیکر حق تعالےٰ — پھر افسوس اساتوں کیہڑا اس بے عزتی والا
کرن روایت حجرہ اسدا جو سی لوکاں ڈھایا — خالص چاندیوں اسلے کارن حجرہ پھیر بنایا
اپر ولی قبول نہ کیتا حجرہ چاندی والا — خاکوں پھیر بنایا حجرہ اوس محبوب تعالےٰ
اپنا آپ چھپاتا جنہاں بستر خاک وچھاون — سونا چاندی زیور زینت نظر پسند نہ لیاون
آپ مٹی اسباب مٹی دا پھیر مٹی رل جاتا — خاکوں آئے خاک سماتا پھر کیا شان وکھاتا
ذکر تریجے لڑکے والا ختم ہویا اس جائی — سنو حقیقت چوتھا لڑکا جیونکر بولیا بھائی

بیان طفل چہارم

کرن روایت فقرہ کاروں خبر مفسر آندی — سرور عالمؐ نال اک عورت آہی ویر کماندی
جد چلے تا منزل اوہلے کفروں جل بل جاوے — شان حبیب اپنے دا اسنوں ہکدن رب وکھاوے
رستے اندر پاک نبیؐ نوں اوہ ملی زنانی — کچھڑ لڑکا دو ترہہ ماہندا میں تینیں سنو کہانی
جد اس لڑکے اونداڈٹھا پاک رسول ربانا — آکھ سلام علیکم جلدی بولیا بال ایاناں
بعد سلام درود تحیت کہیوس سرور تائیں — یا نبی اللہ تیرے اُپر ہون سلام دعائیں
نال آواز بلند اس لڑکے جاں ایہ بات سنائی — سنکر اس عورت دے دل وچ بہت تعجب آئی
تا پھر اس لڑکے نوں حضرت پاک نبیؐ فرمایا — تینوں کس دسیا جو رب نے مینوں نبی بنایا
پھر دوبارہ بولیا لڑکا قدرت نال غفاری — جبرائیلؑ فرشتے مینوں ایہ گل دسی ساری
حضرت کہیا دس کہاں کتھوں جبرائیلؑ ڈٹھوئی — لڑکے کہیا کھلوتا سرتے ویکھو جھوٹھ نہ کوئی
تا پھر جبرائیلؑ نبیؐ نوں ہویا ترت سلامی — بعد سلاموں خدمت اندر کیتا ادب تمامی
پھر حضرت اس لڑکے کولوں پچھیا اسدا ناواں — نال ادب دے کہیا لڑکے سن میں صدقے جاواں
عبد العزےٰ شرکوں میرا ماپیاں نام ٹکایا — تہن جو نام رکھیو تسیں ہے اوہ بہتر آیا
عزےٰ نام اک بت وڈے دا کافر جس نوں پوجیندے — اُس زمانے بتاں اُپر کافر نام رکھیندے
جیونکر اس زمانے اندر رسم جہالاں ہوئی — گندے نام رکھن اولاداں شرع لحاظ نہ کوئی
ڈھینگر دتہ ٹکرا دتہ رکھن نام غروروں — اللہ دتا دلوں بھلایا دتا جس حضوروں

ہکنی رکھن گھناں لیہنہ ہکنی رکھدے جیو ناں
جیون نام وہرنیدیاں تینوں کدتک جیون بھاوے
اوہ نہ جیوے ظلموں جنہاں لاکھاں خلقت ماری
اوہ نہ جیوے دنیا اندر جنہاں خدا سدوایا
اوہ نہ جیوے ہر شے اُپر جنہاں حکومت پائی
اوہ نہ جیوے سو سو گزاں آپے قد جنہاندے
اوہ نہ لبھے جو شیراں تائیں پیراں ہیٹھ ملیندے
اوہ نہ لبھے بہشتاں اندر کیتے جنہاں بسیرے
اوہ نہ لبھے جنہاندی خاطر ہوئی خلق تمامی
اوہ نہ لبھے جنہاندا روح بھی تابعدار امر دا
اے غافل توں کس تکیئے پر جیون نام سداویں
بھلے سوئی جو مولتوں پہلے چھوڑ خودی توں موئے
چھوڑ چذ بیر نصیحت نامے آکھ حقیقت حالا
خبر نہ تینوں جیونکر جاہل ہوون آپ مو کالے
رب توں بھاون نام چنگے جو ربدے نام رکھیوت
یا کوئی ہور جہانوچ آوے صفت خدا وند والی
سنو حقیقت جد اس لڑکے اپنا نام سنایا
یا عبد اللہ آکھن بعضے رکھیا نام نبیؐ نے
مومن نام رکھن اوہ جیندی وچ درگاہ مقبولی
سنو حقیقت جد لڑکے دا حضرتؐ نام ٹکایا
کرو دعا اے دوست ربدے لڑکا عرض سناوے
کیتی نبیؐ دعا اس کارن وچ جناب غفاری
یا نبیؐ اللہ تیرے اوپر جو ایمان لیایا

جانن نہیں جو ایہہ جیونا اک دن مٹی تھیوناں
جے لکھ برساں ملے حیاتی اوڑک گور بلاوے
مارن اتے جواون والا دعوے کرن مکاری
اوہ نہ جیوے اپنا جنہاں آپ بہشت بنایا
اوہ نہ جیوے تخت جنہاندے اُڈدے وچ ہوائی
اوہ نہ رہے جو پربت بھارے ٹکر مار اوڈاندے
اوہ نہ لبھے جو سخت ڈھاننوں مڈھوں پکڑ کڈھیندے
اوہ نہ لبھے جو اک پل اندر عرشیں لاون ڈیرے
اوہ نہ لبھے جنہاندے اگے ہوداں ملک سلامی
اوہ نہ لبھے جنہاندے کولوں ملک الموت بھی ڈردا
بھلا کریں تا جیون نالوں مرنا نام دھراویں
وچ دربار شہنشاہ والے مرکے حاضر ہوئے
کیونکر اوہوں حاضر ہویا لڑکا عورت والا
اوسے طور رکھن فرزنداں نام بے دیناں والے
عبد الخالق عبد الواحد بہت پیارے تھیون
جیونکر اس لڑکے دا ناواں رکھیا سرور عالی
حضرتؐ نام مبارک اسدا عبد عزیز ٹکایا
انہاں ناواں کولوں قسمن جاہل لوک کمینے
نام محمدؐ احمدؐ بہتر افضل نام رسولیؐ
سنکر لڑکا راضی ہویا بہت خوشی وچ آیا
جنت وچ تساڈا میتوں خادم رب بناوے
امر الٰہوں پھر اوہ لڑکا لولیا چھیکڑ وا دی
دوہاں جہاناں اندر اس نے نیک نصیبا پایا

جس نہ منیاں تیرے تائیں کفروں رہیا رزالہ
دوہاں جہاناں وچہ مو کالا بھیڑیاں گرماں والہ

ایہ گل آکھ ندوں اس لڑکے آہ غماندی ماری
ویکھ تماشہ قدرت والا اُسدی کا فرمائی
ڈِگ ڈِگ پپے نبیؐ دی قدمیں روندے تے پچھتاوے
یا نبیؐ اللہ حق تیرے وچہ جو ہیں رہی الاندی
توں محبوب پیارا رب دا سچا نبیؐ الٰہی
تجن میں شاتوں واقف ہوئی عرض سوال سناواں
حضرتؐ کہیا نہ کر زاری ہوسن فضل سوائے
سُن خوشخبری رخصت ہوئی واپس گھرنوں آئی
قرب حضوری دلبر والا حاصل ہویا جنہاںنوں
مالو پتر دا سرور عالمؐ کیتا آن جنازہ
ذکر چہاں لڑکیاں والا کیتا ختم الٰہی

کلمہ طیب بول خدا نوں دِتی جان پیاری
اشہد کلمہ آکھ زباں نوں توبہ دے در آئی
ہائے میں بھُلی رہی چروکی ویلا ہتھ نہ آوے
نام خدا دے بخشو مینوں رو رو عرض سناندی
حال حقیقت شان تیرے دی مینوں معلم ناہیں
کرو دعا جو دنیا اُتوں نال ایمان سدہاواں
قسم خدا دی تیرے کارن کفن بہشتی آئے
اجے نہ پہنچی گھر دے اندر اجل شہادت پائی
اتھیں پچھے دنیا اندر رہن محال تنہاںنوں
کھول دِتا رب دوہاں کارن جنت دا دروازہ
پنجواں بولیا جس یوسفؑ دی دِتی طفل گواہی

ذکر طفل پنجم گواہی حضرت یوسف علیہ السلام

پنجواں لڑکا سی اوہ جیہڑا شاہد یوسفؑ والا
جد اس لڑکے حق یوسفؑ دے دِتی بول گواہی
گڑتہ دیکھ عزیز یوسفؑ دا پچھوں پاٹا ہویا
لگا کہن زلیخا تائیں جذبے اندر آیا
خاک مِلا لیوئی عزت میری کرکے مکر مٹھوئی
دِل وچہ چاہے بی بی تائیں ماراں سروں ونجاواں
ہوش کریں مت ماریں شاہا بات سُنی بک میری
سُنکر شاہ زلیخا طرفوں مارن قصد ہٹایا
اے یوسفؑ میں ناحق تینتھے ظلم کمایا بھارا
باہر بھید نہ کڈھیں ہرگز حال زلیخا والا
یعنی اے یوسفؑ ہن ایہ گل دلوں وسار بھلائیں
اتھیں بعد زلیخا تائیں حکم عزیز سُنایا

جیہڑا ذکر شہادت پچھے آکھ سنایا حالا
سُنکر خلقت ہوئی تعجب جتنی حاضر آہی
سرنیواں شرمندگی پاروں دل ہو حیران کھلویا
معلم ہو گیا کر تیب تیرا جو کجھ تدھ کمایا
مکراں وچہ تساڈے جیہا ہور مکار نہ کوئی
قدرت تھیں پھر دو جیواری بولیا بال سچاواں
اس گل دِلو چہ ہور زیادہ گھٹدی ہوسی تیری
بہت پیار محبت کرکے یوسفؑ نوں فرمایا
پر اوہ گل مڑے نہ میں تھیں توہاں کریں گذارا
یوسفؑ اعرض عن ھذا جیویں کہیا حق تعالےٰ
رکھیں نہیں دلیدے اندر کاوڑ سب ونجائیں
بخشش منگ گناہ اپنے دی جو تدھ عیب کمایا

کافر ہو کر بی بی تائیں توبہ عمل سکھاوے
ہور روایت وچہ خلاصے نظر اسانوں آئی
میں وچہ دوس نہ کوئی شاہا نہ میں عیب کمایا
سُنکر شاہ اعتبار نہ کیتا ظلموں ہتھ اُٹھایا
جسدن دی میں گھر اسدے وچہ آن سکونت پائی
نا اس جھوٹی بات میرے تھیں ہرگز سُنی کداہیں
جبرائیلؑ خدا دی طرفوں آکر عرض سنائیں
معلم نہیں تینوں جو کھولے یار اپنے دا پردا
سُنکر یوسفؑ ڈریا دلوچہ ہُن کیا کیتا جاوے
اے یوسفؑ اس لڑکے کولوں سکھ وفا مردائی
نال دلیل زلیخا ذمے اس نے دوس لگایا
کہیا اس نے کُرتا ویکھو کتھوں پاٹا بھائی
بی بی نوں ہتھ پاون لگا کرکے زور دھگانا
جیکر کُرتا پچھوں پاٹا دوس بی بی دا آیا
کہیا فرشتے ویکھاں یوسفؑ کیہا اسدی دانائی
پردہ فاش نہ کیتا اس نے ظاہر وچہ سنساراں
لڑکے پردہ فاش نہ کیتا راوی خبر سناوے
رب ستار غفار ہمیشہ ہر دے عیب کجیندا
سُنکر حکم ربا ناں یوسفؑ اگاں نہ گل ودھائی
بہت چھپایس اپنی طرفوں عشق حقیقت حالا
عشق چھپایاں چھپدا ناہیں بے سو وار چھپائیے
عشق جنہاں گھر قدم لیاوے پردہ ستر نہ چاہندا
تن تن عشق زلیخا رچیا یوسفؑ بہت چھپایا
حضرت خواجہ حافظ صاحب وچہ دیوان لیاون
عشق مُشک نہ چھپن دونویں زوری ظاہر تھیندے

بڑا عجب جو مومن ہوکے توبہ طرف نہ آوے
یوسفؑ جدوں عزیزے تائیں ایہ گل سی فرمائی
آپ زلیخا میرے تائیں اپنی طرف بُلایا
ویکھ مصیبت یوسفؑ تائیں ولوں تعجب آیا
ہُن تک عیب خیانت میرا مول نہ ڈٹھس کائی
عجب تماشہ پھر ایہ میتھے باور کرو یا ناہیں
اے یوسفؑ ایہ مول تیر یوچہ سوچ کوئی نہ آئی
ہرگز اُسدیاں باتاں اُپر کوئی یقین نہ کروا
تا پھر جبرائیل فرشتہ ادبوں عرض سُناوے
کیونکر اس شہادت تیری سوہنی طرح بتائی
تیرے وانگ نہ کہیوس شتابی بی بی عیب کمایا
جے اگوں تا بیشک یوسفؑ قصد کیتا بُریائی
بی بی پرے ہٹاون لگی پاٹا جھگا نما نا
یوسفؑ نٹھا پکڑیا بی بی کُرتا پاڑ گوایا
اٹکل نال اس ثابت کیتی بی بی دی بُریائی
توں بھی پردہ فاش نہ کردوں کہیں کماندوں ایہ مارا
مومن دا جو پردہ کھولے ربنوں مول نہ بھاوے
اسنوں مول نہ بھاوے جو کوئی پردہ فاش کریندا
جو کجھ آکھ میٹھا سی پہلوں چُپ اتھائیں آئی
ایہ عشق پنڈ تیر فقیرا کدہیں نہ چھپنے والا
گکھاں وچہ نہ آتش چھپے بے لکھ پردے پلیئے
آتش جس گھر بلدی ہووے دھوں دسنوں نہیں رہندا
جو گل نکل گئی سی پہلوں اسس فساد بنایا
کدا وہ بھید چھپن جو پہلوں پردیوں باہر آون
چن چڑھے تے بدل اٹھے جگ نوچہ سنیندے

جسدن واقعہ گذریا یوسفؑ اتے زلیخا والا
پنج زنانیاں تائیں پاسدن معلم ہویا حالہ

اک باورچن دوجی ساقن تریجی گولی گھردی
چوتھی نائن پنجو بیا جیہڑی بھانڈے ستھرے کردی

انہاں پنجاں نے ظاہر کیتی بات زلیخا والی
ہکدو جی نوں دسکے انہاں گھر گھر آتش بالی

دی حکایت شہر مصر وچ گھتی عشق مدہانی
جتھے رناں ہون اکٹھیاں بہندیاں پھول کہانی

جنی کھنی نوں ایہو جھگڑا شغل رناں ہتھ آیا
دیکھو نی شہزادی ہو کر اس کیا فعل کمایا

جو گل کنی چڑھے رناں دی سختی دے منہ آوے
توبہ توبہ کرے تے کوٹھے کنا تنوں ہتھ لاوے

معاذ اللہ پھر گل اجیہی دلوے رب تنہانوں
ڈہویا لیکے نال خوشی دے ہلدیاں وچ زنانوں

اسے خاطر میل سیاپا رناں فریب بنایا
نال بہانے جاون گھر تھیں خصمانوں بھرمایا

ہیڑی خانیوں نکلیاں خچراں وچ اجاڑے پیاں
جانن خصم دلیوث نکارے دین سیاپا گئیاں

گھردن و تجن پرچاون کارن دوروں مارن ڈاہیں
اوتھے جاکے گلہ شکایت توڑن بیٹھ افاہیں

اکثر بھرن کلاوے دوزخ ورلیاں آون خالی
بنج کہیا دوزخ دی گنتی رن سیاپے والی

نیک زناندی صفت خدا نے وچ قرآن لیاندی
ٹریاں آپ لعنت ربدی توبہ باہجھ نہ جاندی

نیک زناں مقبولاں جہڑیاں بی بی مریم دی بھینیاں
ٹریاں ابولہب دی بی بی نال جہنم ویناں

چھوڑ سیاپے باز زناں نوں چل پڑ ہیر اگاہاں
مصری شکوے باز زناندا حال بیان کراہاں

آمدن زناں مصر برائے طعنہ زنی نزد زلیخا

جدوں زنانیاں ہکدو جینوں باتاں وچ سنایاں
ہو کر جمع زلیخا تائیں کرن ملامت آیاں

صاحب حسن تمامی خوباں ہارسنگاروں بھریاں
خاوند وڈے رئیس جنہاندے روپ جمالوں پریاں

آن زلیخا دے گھر وڑیاں رلمل سب مکاریں
بھیڑ لڑائیوں ڈرن نہ ہرگز عقل دگتیاں ناریں

کاڈاولا ہماں دین دوجینوں آپ نہ سرت سنبھالن
بھاویں آپ ہوون بریاری عیب دوجی دا بھالن

کرن روایت زناں مصردیاں آپ یوسفؑ تے مویاں
مکر بنا کر پاس زلیخا آکر حاضر ہویاں

دلوچہ آکھن نال زلیخا ایسا ڈھنگ کچیوے
جسدے نال دیدار یوسف دا سانوں حاصل تھیوے

ایسی بات کہاں کوئی اسنوں سنکر جل بل جاوے
غیرت غصہ کرکے سانوں یوسفؑ آن وکھاوے

کر مصلاحت دہکھن لگیاں رلمل بی بی تائیں
کیہے گمر دیوانی ہو کے پایو ای ہتھ کتھائیں

کیا اوہ چیز ہلیسی ہویا جسنوں دل دتوئی
نال غلاماں دہری لگکے کتوں عقل گیوئی

نوں شاہزادی خاوند تیرا شاہ عزیز مصر دا
آسدے پچھے کملی ہو کر ننگ ناموس گوایا
نی جیوں نال تیرے ہو گذری جے ہوری سنگ تھیندی
نہ تدھ لئی صلاح کسیدی نہ تدھ بات جتائی
جے تدھ ایہ کم کرنا آہا کر دلیوں کبے ٹکانے
پیت لائیے تاں اوتھے لائیے قدر پچھے جس جائی
دل دیئیے تاں اسنوں دیئیے بنے جو محرم دل دا
ماریئے تاں کوئی گبر ماریئے نہیں تاں صبر کمائیے
کیا جانن بیہوشیں رناں شان باطن مقبولاں
کیا ہویا جے امر مقدروں یوسف ؑ وکدا آیا
یا پھر جدوں زلیخا بی بی دلبر آن وکھاسی
منہ چوں پڑھن بی بی تائیں کرن ملامت آیاں
جسدا مہناں لیکر رناں جھگڑا شور مچایا
چھیکر بی بی ساریاں یا تاں سن سن دل وچ پایاں
حضرت عشق جنہاں دیتا ئیں الفت سبق پڑھاندا
جاں تاں تیک نہ عاشق سر تے بھار ملامت چاوے
قاعدہ عشق محبت والا ترن حرفاں تھیں خالی
عاشق نوں کوئی مندا بولے غصہ مول نہ جانے
دلبر دی کوئی کمے شکایت نظر حقارت بھالے
سنو حقیقت مصری رناں جد ایہ بات الائی
تاں لگا تیر زلیخا تائیں چہرے رنگ وٹایا
لگیاں کہن زلیخا تائیں ترت زبان وٹائی
جیکر کدیں تیرے وچ ہوندا اپنا جوش اندر دا
مت اپنے وچ کجھ نہ ہووے ہتھ نہ کدھرے پلیئے
لاہے بابجھ شکلاں دبھاسے لکھ بھاہیاں کوئی لائے

اوہ پردیسی خدمت والا مُل خریدیا بردا
اوہ بھی نس گیا تیرے کولوں قابو وچ نہ آیا
مرجاندی اس جیون نالوں زہر پیالہ پیندی
لونڈے نال پریت لگا کر شہرت گھر لوائی
اوہ کیا جانن پیتیاں لاون جو بازار وکانے
جیہڑا قدر پچھانے ناہیں کیا اسدی آشنائی
نامحرم دی یاری وچوں ایہ نتیجہ رل دا
آپوں نیواں یار بنا کے ننگ نہ مول لہائیے
سب ذاتاں تھیں اچی لبنے کیتی ذات رسولاں
قدر یوسف دا معلم کرسن جاں رب حکمت بہایا
ہو دیوانیاں تنہ کہیسن قدر تداہیں آسی
بی بی جدوں وکھایا جانی بھل جاسن حیرانیاں
ویکھیا جاسی تدوں چنڈ تیرا جد اوہ ویلا آیا
مہنیوں مول نہ ڈورن جنہاں نوں پٹیاں عشق پڑھایاں
تہمت اتے ملامت والی پہلوں پنڈ جواندا
اجراں تیکن اس دے تائیں عاشق کہیا نہ جاوے
غیبت غصے داغ خودی دی تے تکبر والی
صفتوں کرے تکبر ناہیں دل وچ خودی نہ آوے
جلبل عاشق کو کلا ہو دن سچ محبتاں والے
آپوں نیواں یار بنا کے عزت تدھ گوائی
ویکھ زنانیاں بی بی طرفوں ہور فریب بنایا
سچ پچھیں تاں تینوں بی بی خود تدبیر نہ آئی
کیوں نس جاندا تیرے کولوں گھر اپنے دا بردا
اگلے نوں بھی نشر نہ کریئے آپ نہ بھرم گوائیے
نادیہ نظر بیار نہ ہووے مرد نہ قابو آوے

مرد پلتھے باز نہ ہووے رن وچ فتح نہ پاوے
مرد نہیں جس مار نہ ہووے خاص نمرد گنیوے
جیدے ڈٹھیاں نظر نہ رجے کھاون نوں کد بھاوے
جس کپڑے دی آب نہ ہووے نہ کجھ زیب صفائی
سو اپنی تھاں چنگی ہووے مشک عنبر کستوری
نار ہزار کرے وڈیایاں لکھ کرے چترائیاں
آپ کوچجی دوس ویہڑے نوں سمجھ حقیقت حالا
توں جا تامیں خوبی باجھوں شام منایا لوڑاں
گن باجھوں کوئی وات نہ پچھے لو شو انگ نہ لاوے
صاحب ہنر کمینہ ہووے قدر کرے ہر کوئی
ہر بندے دا ہنر پچھیوے ہر منزل ہر جائی
توں دس کھاں کس خوبی پچھے حرص لگی لائی
کتنی مدت توں جس پچھے محنت رہیوں اٹھاندی
جیکر عورت ناز نیازوں دیوے ہک وکھالی
سوہنے نین مبارک جتول بھر کے نظر تکیوے
کوئی کہے کیا موہن مرد دا بھاویں نظر نہ کریئے
آپو آپ تمامی رناں بولن کر وڈیایاں
آلٹا کہے تسیں سب جھلیاں مطلب ہوش نہ کائی
اس محبوب میرے نوں تک کے چن سورج شرماون
جس درگاہ فرشتے نوری خدمتگار کہاون
میرے نال کرو جو جھگڑے جے اسدے ول جا ہو
منہ دیاں کیتیاں کم نہ آون جے نہ کر دکھلایئے
تسیں سبھے اج گھر نوں جاؤ ہار سنگار سجاؤ
میں بھی اپنا دلبر سوہنا حاضر کر دکھلاساں
دلوچہ ایہو سمجھیا بی بی گلیں دیہن نہ وارا

عورت جیکر ناز نہ رکھے کیونکر شام مناوے
نار نہیں اوہ جسنوں ویکھیاں مرد نہ عاشق تھیوے
سونا اپنا دکھ نہ دیوے قیمت کیونکر پاوے
بھاویں خالص ریشم ہووے کرے پسند نہ کائی
دوجے نوں خوشبو نہ دیوے کد پاوے منظوری
لوشے نوں جد بھاوے ناہیں بھٹھ پیاں وڈیایاں
نار نہیں جو بچ نہ جانے مرد رجھاون والا
بے گن محبوباں دے ورتے دھکے کھان کروڑاں
شان حکومت شوخی شیخی اوتھے کم نہ آوے
باجھوں ہنر نواباں تائیں کہے نہ ملدی ڈھوئی
بے ہنراں نوں سمجھ زلیخا فتح نہ کدھروں آئی
مطلب بھی نہ حاصل ہویا عزت مفت گوائی
جیکوئی ساڈے ورگی ہوندی پلو وچ پکڑ لواندی
کون مرد جو اسدے کولوں بچکر جاوے خالی
مرد نہ بھاویں اوڈوا آکھے کیوں نہ گھائل تھیوے
تڑپے پیا کبوتر وانگوں ایسی کانی دھریئے
سب نصیحتاں بی بی بھانے کسے نہ لیکھے آیاں
پاڈیاں بن بن میرے اگے کیوں سر کھپنی پائی
اٹھ بہشت دنے سب حوراں صدقے صدقے جاون
اس درگاہ زلیخا جیہیاں کد منظوری پاون
گھبرو، مکھر، گھمی، ہو کے ساریاں ہوش بھلا ہو
جو کم اپنے وس ہووے کر دیاں دیر نہ لایئے
بھلکے خوب تیاری کر کے پاس اساڈے آؤ
خوبی حسن تساڈے پھوڑے کول بہا اٹھاساں
سبھناں تائیں رخصت کیتا کر فجری دا کارا

خوبی حسن جمال اپنے دا دعویٰ جس چنگیرا
ہور خصمت سب زناں مصر دیاں آیاں تر گھر انہوں
ایسے کارن جھگڑیاں زناں یوسفؑ کوں سیوے
فجر ہوئی تاں سب دائی بی کھاناں گھر پکوایا
جنہاں تساڈوں گھر گھر اندر بھنڈیا کر بدنیتی
ویری نوں کر ویری سمجھئے مول پیار نہ پایئے
کھنڈ کھوایاں مرے جے دشمن حاجت زہر نہ کائی
جس تھیں بدلہ لیناں ہووے لیئے اپنا کرکے
انہیں ساڈی تسنی تسنائی کردیاں پھرن برائی
عزت نال بہاواں اول کھانا پیش ٹکاواں
جدوں اچانک دلبر سوہنا خوش رخسار دکھاسی
یکو وار وکھاساں جانی سب ہوجاسن جھلیاں
گھمرسن نجھ درد فراقوں رو رو بھالن گلیاں
بولن جوگی رہے نہ کوئی سب لوں اپنی لوسی
بن بن نیک جو میرے تائیں تن زناں سمجھاون
جیونکر کرن ملامت مینوں بن بیٹھے ہوشناکیں
ایہ حکمت جد دائی اگے بی بی کھول سنائی
تاں ترت تیار کرایا کھاناں جدوں صلاح ایہ جوڑی
بستر عجب اہنا لئے کارن مخمل کتوں وچھائے
ہر اک کارن وکھرا تکیہ زینت باہجھ شماروں
سب سامان ضیافت والے جدوں تیاری ہوئی

فجری آن مقابل ہووے مغرور نہ کھا ہو میرا
ایہو طلب انہاں نوں آہی ملی مراد تنہانوں
سو فرمان سنایا بی بی جے نے زیارت تھیوے
ہو حیران زلیخا اگے دائی عرض سنایا
صدقے جاواں پھیر انہاں دی تساں ضیافت کیتی
بی بی کہیا وچلی گل دی تینوں خبر نہ دائے
ہسدیاں جیکر مطلب بنے کریئے نہیں لڑائی
یار بنا کے ماریئے دشمن نس نہ وجئے ڈر کے
اسیں انہاں دی گھر وچ سدکے کرساں کارروائی
پھر یوسف دی شکل وکھا کے سبھنوں قتل کراواں
دیکھ دیوانیاں ہوسن سبھے مرنا وتر جاسی
پھر دیدار نصیب نہ ہوسی پیاں ملیسن تلیاں
جانن قدر تداہیں جسدم گھر گھر بھاہیں بلیاں
مینے بھون ملامت کارن فیر نہ کائی آوسی
ہیں تھیں ابتر ہوون جسدم تاں قابو وچ آون
چھپاں پھیر انہاں دیکولوں کتول گیاں چالاکیں
دائی نوں بھی ایہ گل تھے بہت پسندی آئی
جیہڑیاں زناں چالاکیں آہیاں سب دی روٹی ہوڑی
واغشتی ت لکھی متکا بھی تکیئے خوب لگائے
کلبی آکھے کرسیاں ڈاہیاں ویکھو نقرہ کاروں
آکھ پلنگ تیرا کیونکر آیاں کھا دن نوں کردھائی

طلبیدن زلیخا زناں مصر را برائے ضیافت خوردن

جیہڑیاں زناں زلیخا تائیں کرن ملامت آیاں
آؤ اج اساڈے خانے تسیں ضیافت کھاؤ

بھیج پیغام زلیخا بی بی سبھے گھر سدوایاں
نالے کرو زیارت جسدی تہمت مینوں لاؤ

کراں مقابلہ نال تساڈے اپنے یار سجن دا
کیدے گل رخسار مبارک تائے رنگ وکھاون
کسدا سرو صنوبر قامت رہے اج سبقت کھڑدا
کسدا سورج مکھیا چہرہ ویکھیاں لہے چمک دا
ویکھاں ختم ہووے اج کس تے معشوقی محبوبی
ویکھاں کون ودھے میدانوں پاوے منصب بھارا
سنکر حکم تمامی خوباں زینت زیب سجایا
آپو آپ گھرانڈے وچوں باہر قدم نکالے
غضب وساون شوخ مزاجاں ٹھم ٹھم سوہنیاں چلاں
اپنی طرفوں بانکاں وہانکاں سجناں خوب بنایاں
جنت ریس نہ ہووے بھاویں لکھ گلزاراں کھڑیاں
جتھے شمس کرے روشنائی قدر کی اوتھ ٹٹانے
نسبت خاک افلاک تڑے کیہا پاس کیہا چھائی
نے چلی تقدیر جنہانوں کرکے قتل تیاری
اوڑک ہوکر جمع تمامی موت سہیڑن آیاں
خدمتگاراں نفر غلاماں سب نوں حاضر ہویاں
اول سب نوں حاضر کیتے رنگ برنگی کھانے
کھانیوں پچھے شہد ترنجاں سب دے پیش ٹکایاں
چیر وشہد لگا کر کھاؤ بی بی حکم سناوے
کیا جانن بے عقلیں رناں لگیاں ملن سزائیں
اودھروں تدوں زلیخا بی بی دائی نوں سمجھاوے
ویکھ جمال ہوون قربانی شدہ بیدھ ہوش بھلاون
سنکر دائی یوسف اگے جاکر عرض سنائی
دسیوس آن زلیخا تائیں یوسف مول نہ آوے
گوچہ کپڑا منہ تے پلو روئے حال زہیراں

ویکھاں رونق بھریا ہووے کس دا باغ خندا
کیدے نرگس نیناں والے ہو عاجز کرماون
کسدا شامت کبر غروروں کھا گردانی جھڑدا
کسدا منہ لجونتی وڑگا تاب نہیں جھل سکدا
ویکھاں اج ترقی پاوے کس سوہنے دی خوبی
آہو جھگڑا کرنے والیو ہوندا اج نتارا
پہن پوشاکاں زینت ناکاں ہار سنگار لگایا
چڑھیا کٹک حسین زنانا بچن نصیباں والے
جتول جاون دھر بلاون آون بن بن پالاں
معلم ہوسن تدوں پئی ویرا جسدم حاضر آیاں
سورج نال مقابلہ کارن آٹھ بھنیاں چھجڑیاں
سونا جسدم حاضر ہووے کون پتل نوں جانے
ایپر کیونکر بچن پئی ویرا اجل جنہاں ندی آئی
باہنہ آون زوری جاون جے موڑو لکھ واری
عزت نال زلیخا بی بی کرکے ادب بہایاں
بلھے ہتھ تواضع کارن خدمت وچ کھلویاں
قسموں قسم کباب رسیلے پرلذت من بھانے
چیرن کارن ہراک تائیں چھریاں تیز پھڑایاں
تاں جو نال انہاں دے کھانا جلدی ہضم ہوجاوے
چیرن کارن کرن ارادہ ہوکر چاپئیں چائیں
تہن ویلا جے حضرت یوسفؑ قدم مبارک پاوے
کٹن ہتھ ترنجاں بدلے قدر تداہیں پاون
صاف جواب سنایا یوسفؑ میں نہیں آوندا دائی
تاں پھر آپ زلیخا بی بی جاکر عرض سناوے
میں صدقے ہن بخشو مینوں جو ہویاں تقصیراں

جو ہوئی سو میں تھیں ہوئی تیں وچہ دوس نہ کوئی
نام خداوے دیہو معافی جو گستاخی ہوئی

لے چلو تشریف مبارک گھر میرے ہک واری
کرو قبول سوال تتی دا رو رو کہے وچاری

کیتی دے میں بدلے پائے گھر گھر خبراں چلیاں
مہنے دیون عشق تیرے دے کندھاں کوچے گلیاں

آچل ویکھ جو باب تتی دے کردیاں زناں مکاریں
توڑ میرے گھر بھرنے کارن آوڑیاں سب ناریں

دشمن جیکر ہو شرمندہ پاس رسولاں آوے
رحم کماون تے گل لاون بے امید نہ جاوے

یوسف نرم ہویا سُن زاری کہیوس چلتوں آواں
سنہیاں پاروں فیض پوچاون عادت کل انبیاواں

سُن ہک پاک نبی دا تینوں تھوڑا ذکر سنائیں
شفقت علم دِتا رب کِتنا سرورؐ عالم تائیں

ذکر شفقت سرورِ کائنات علیہ الصلوٰۃ والسّلام بطور معجزہ

ہکدن اہل البیت نبی دے فاقے تھیں تنگ آئے
ویکھ حوالہ سرورؐ عالم جنگل طرف سدھائے

کیا ویکھن ہک کھوہ دے اُپر شخص یہودی کوئی
بوکے کڈھ کڈھ شتراں تائیں آب پلاوے سوئی

حضرت ویکھ گئے ول اسدے مت کوئی کار بتلاوے
ویکھ یہودی حضرت تائیں عرض کرے بتلاوے

اے شخصا جے تیرے تائیں دلواں میں مزدوری
بوکے کڈھ پلاسیں پانی با ناہیں منظوری

حضرت کہیا کیا مزدوری دلویں توں مزدوراں
کہیا یہودی ہک بوکے دیاں دلیساں ترِن کھجوراں

کر منظور حبیبؐ خداوے بوکے نوں ہتھ پایا
عالم دا سردار کہاکے پھر کجھ فخر نہ آیا

نال خوشی دے محنت اُپر کیتی نبیؐ تیاری
اجکل کرن پسند نہ محنت قسمت جیندی ہاری

اکثر پیر تے صاحبزادے پِن کسب بناون
جیکوئی محنت کہے انہانوں شجرہ نسب دکھاون

کرن خیال نہ جد اپنی ول کیا کجھ شان انہاندا
پھر مزدوری محنت کولوں ہرگز شرم نہ آندا

کرن اسیں کیا عمل اساڈے کریئے نہ مزدوری
محنت کر کر کل انبیاواں پایا قرب حضوری

بعضے لوک پڑھن انگریزی نوکریاں چپ دہڑے
ہنر نہ سکھن ہون نہ نوکر بُھکھے ہو کے مردے

جو کوئی مومن حق حلالوں محنت کسب کماوے
وچہ درگاہ ربانی اسدی بندگی لکھی جاوے

سُنو حقیقت جِسدم حضرتؐ گئے کھوہ دوالے
نال محبّت جلدی جلدی بوکے اُٹھ نکالے

نانواں بوکا وچہ لمکایا رب نوں غیرت ہوئی
یار یارا نوں اوکھا ہوندیاں ویکھ نہ سکدا کوئی

جبرائیل فرشتے تائیں حکم کیتا رب سائیں
پہنچ شتابی جبرائیلا بوکا کھوہ وچہ پائیں

سُنکر حکم فرشتے جلدی بوکا توڑ وگایا
ویکھ یہودی بوکا ڈگدا سخت غصّے وچہ آیا

مُنہ تھیں وَدھ گھٹ بولن لگا اوہ مردود موکالہ
چنگے کارن کاہے لائیوں ہتھوں کم گوایا
کھوہ جنگلدے ڈونگھے بہتے باہر حد شماراں
کم سوارے باہجوں اُجرت ملے نہیں مزدوراں
سرور عالمؐ دست مبارک کھوہے وچہ لمکایا
لیکہ اُجرت کافرکولوں ہور رخصت گھر آئے
اُکھے ایہ کوئی معلم ہوندا نبی رسول خدائی
جتھے نظر نہ پہنچے میری اُس نے ہتھ اُڑایا
ہے کوئی اوہ پیغمبر رب دا رو رو مارے ڈھاہیں
ہائے افسوس میں دم اپنے تے ایہ کی ظلم کمایا
ہائے افسوس طماچہ لاکے میں اسنوں کی کھٹیا
ہو بیہوش زمیں تے ڈگا سب گھر بار بُھلائے
یاد نہ رہیا بوکا رسہ نہ شتراں دا گلا
وچہ بیہوشی پیا اوتھائیں کتنا وقت وہایا
پُچھی اُنہاں حقیقت استھیں ہوش جدوں کجھ آئی
کہن لگے چل نال اساڈے تدھ علاج کچھیوے
اوڑک اوتھوں گھر ول آیا کردا گریہ زاری
لیکہ نال مائی نوں گھر تھیں پاک نبیؐ ول آیا
بہت محبت شفقت کرکے پُچھیا اسدے تائیں
کہے یہودی یا نبیؐ اللہ ایہو ہتھ نکارا
ایپر اوہ ارمان نہ جاوے ویلا ہتھ نہ آوے
رو رو ڈھاہیں مارن آہیں دونویں بیٹا مائی
کیتا حکم پکارو کلمہ منّوں واحد سائیں
ایہ گل سُنکر پڑھیا دوہاں کلمہ پاک نبیؐ دا
پاک نبیؐ پھر لب مبارک ہتھ اسدے پر لائی

مار طماچہ حضرت تائیں لگا کہن رزالہ
شتر اندا سب گلہ میرا مرجا سی ترہایا
کون کڈھیسی بوکا میرا کرماں دتیاں ہاراں
پہلوں بوکا کڈھ دے میرا پچھوں گھن کھجوراں
پڑھ بسم اللہ بوکا کڈھیا کافر نوں پکڑایا
پچھوں کافر کرے دلیلاں رووے تے کُرلائے
جہدے دست مبارک اندر ایہ برکت رب پائی
نال ہتھاں دے اتنی واٹوں بوکا کڈھ لیا یا
اتنی طاقت باہجہ رسولاں ہور کسیوچہ ناہیں
رو رو آکھے ایہ بے ادبی مینوں بخش خدایا
جس ہتھوں بے ادبی ہوئی ہتھ او ہا کٹ سُٹیا
غمدی کاتی اندر چھاتی ڈاہڈے بھانبڑ لائے
عشق نبیدے اندر ہویا مست آوارہ جھلا
اچن چیت لنگھے کوئی راہی انہاں پکڑا اوٹھایا
کھول سُنائیس اوہناں اگے جیونکر بات وہائی
کہندا کراں علاج نہ جدتک نبیؐ نہ راضی تھیوے
آن سُنائیس ماں اپنی نوں حال حقیقت ساری
سرورؐ عالم ویکھ اُنہانوں خلق کمال کمایا
کیونکر ہتھ رنجانیاں تیرا مینوں حال سنائیں
ہویا سی بے ادب تساڈا کٹ سٹیا میں سارا
کرو معاف قصور نہ جیکر مرساں ایسے ہاڑے
ویکھ حوالہ پاک نبیؐ نوں دلوچہ شفقت آئی
میں راضی رب میرا راضی روز قیامت تائیں
مائی بیٹا مسلم ہوئے کیتا صاف عقیدہ
جُڑیا ہتھ ثبوتا ہویا قدرت نال الٰہی

الیسا صاف لگا ہتھ آسدا رہیا نشان نہ باقی　　ویریاں نال کرے بھلیایاں واہ کوثر دا ساقی
سارے عمر جنہاں نبیے کولوں پائے دکھ ایذائیں　　ہکواری جد منیاں اونہاں بخشیاں کل خطائیں
دلوں نجاتوں راضی ہو کے کلمہ جنہاں سنایا　　بے ادباں نوں توبہ پاروں پھڑ اصحاب بنایا
کیا کہوں خُلق بیان محمدی کرے پذیر نمانا　　جیسے خُلق عظیموں شاہد ہے فرقان ربانا
نبیاں نال ہمیشہ کافر ظلم کریندے آئے　　آپے خُلق انہاندا تک کے ہو عاجز پچھتائے
در آیا نوں جھڑکن ناہیں ہتھوں پیار کماون　　نبیاں نبیے در جاون ولے کدیں نہ خالی آون

قدم رنجہ فرمودن حضرت یوسف علیہ السلام در مجلس زناں

سنو بیان زلیخا جس دم آن سوال سنایا　　سُنکر یوسف حاضر ہویا نہ کوئی عذر لیایا
پھپھلا کاوڑ غصہ ہرگز بات نہ مول جتائی　　بڑا ہو کر امر قبولیا اُس محبوب خدائی
نہیں تاں جو ہیں زلیخا اسنوں ناحق تہمت لائی　　کاوڑ اولاہما دیندا پہلوں ہور جے ہوندا کمائی
ایپر اس مقبول خدا دے اوہ گل یاد نہ آندی　　میہنے بھرن اولاہے دیون عادت رسم زناندی
صبر تحمل کرن سہارا مرد خدا دے پیارے　　دشمن جدوں معافی منگے ویر ونجاون سارے
دلوں بجانوں راضی ہوون کردے صلح صفائی　　رب انہاں نوں دوست رکھے کاوڑ جنہاں ونجائی
کرن روایت جدوں زلیخا دلبر شام منایا　　بہت عجیب لباس شہانہ یوسفنوں پہنایا
گلوچہ گرد تہ زر بفتے دا خوبی حد نہ کوئی　　اوپر چادر بن بن پوندی سبز منقش ہوئی
پیریں جوڑا موتیاں جڑیا سر تے تاج سوہاوے　　زینت ناک پوشاک تمامی صفت نہ کیتی جاوے
ہتھیں کنگن کنیں والے موتیاں جڑے تمامی　　گلوچہ ہستی نازانوالی پائی بنی گرامی
اگے حسن نبی دے پاروں جمال نہ جھلی جاندی　　دوجا زیور زیب پوشاکاں نویں بہار لیاندی
جھلمل جھلمل حسن یوسف دا ٹھاٹھاں موج لیایا　　جیونکر سونا کندن کیتیاں دیندا زیب سوایا
پہنا رہیا جد زیور زینت بی بی عرض گذاری　　ہے منظور کریں محبوبا کراں سوال وچاری
حضرت آکھیا آکھو بیشک امر قبولاں تیرا　　جیکر رب ناراض نہ ہووے عذر نہیں کوئی میرا
تاں بی بی کہیا گھر تک آؤ جد میں تساں بلاواں　　حضرت آکھیا حاضر ہوواں جدوں بلایا جاواں
ایہ گل آکھ زلیخا جلدی طرف زناندے آئی　　کہن زنانیاں وس زلیخا بردے کیوں ڈھل لائی
جد آن وکھاویں ناہیں اوہ بردا عبرانی　　تد تک شہد ترنجاں تیریاں کھاوے کون زنانی

تکئے لاکر بیٹھیاں سبھے ناز تکبر بھریاں
کہیا زلیخا چیر ترنجاں کھاؤ عیش اوڈا ؤ
تاں چھریاں پکڑ ترنجاں تائیں چیرن لگے جد آیاں
سمجھ اشارت دائی جلدی سدیا یوسف تائیں
سُنکر یوسفؑ دیر نہ کیتی جلدی حاضر آیا
وچ دروازے آن کھلوتا جسدم نبی پیارا
نور و نور ہویا سب خانہ صحن مکان دیواراں
بیٹھیاں سن جو تختاں اُپر بن وڈیاں پردہانی
مُنہ سر خاک لوڑی سبھناں بھل گئی چترائی
مست الست پیاں بیہوشاں پی کر مست پیالے
ہک تڑفن پلسیٹاں مارن ہک حیرت وچہ آیاں
اِکناں تائیں دہشت پاروں حیض گئے ہو جاری
اِکناں حالت رہشے والی دیکھ ہویاں اک جھلیاں
ہِکنی محو ہویاں بیخودیوں بیہوشی وچہ پیاں
جو ہویاں مرمٹی ہویاں قبریں کیتے ڈیرے
مویاں ندا اوہ حال نہ ہویا جو دُکھ انہاں پایا
پا برہنہ سر تھیں ننگیاں دوڑن وچ بازاراں
مارن گیاں خود مر رہیاں کھا کر تیغ حسندی
جد دروازیوں اندر وڑیا اوہ محبوب ربانا
ڈھنڈی تحسب ڈھیری ہویاں روپ سنگاریاں ناراں
پلو وچہ حسن نبی دے سب نوں دتی پھیر کٹاری
اَیسیاں کٹھیاں پھیر نہ اُٹھیاں کسے نہ تمت سنبھالی
ہک ہویاں ہک بسمل ہویاں ایہو حالت ہر دی
دولت حسن پہنچاون ویکھیں کم نہیں ہریک دا
یا مرجاسی نال خوشی دے جو جُز نہ جریاجاسی

ہوسی فتح نصیب اسانوں دلوچہ آساں دھریاں
یوسفؑ بھی ہن آیا چاہندا دیکھ زیارت پاؤ
دائی نوں سمجھایا بی بی دیوے یار وکھایاں
اے محبوب حسندا صدقہ جھات ذرا ہک پائیں
آکھ پذیرا کیو مکر اسلمن جلوہ حسن وکھایا
جویں اچانک ظاہر ہویا بجلی دا چمکارا
چھُٹوں چیر گیاں اسمانی حسندیاں چمکاراں
کاڑ زمیں تے ڈگیاں سبھے جلوہ دیکھ نورانی
زیور زینت شوخی شیخی یاد نہ رہگئی کائی
ترتر تکن بول نہ سکن جیونکر مرگی والے
ہکنی سورج حسن نبیدے شتسری وانگ سوایاں
اِکناں جان لباں تے آئی کیتی اجل تیاری
کپڑے پاڑ لیراں کیتے اُٹھ بھنیاں وچ گلیاں
ہکنی موت حوالے ہویاں ویکھدیاں مرگیاں
جو بچیاں سو مرکے بچیاں ہوتوں گیاں اگیرے
دھکیاں دی زندگانی نالوں مرنا بہتر آیا
ستر شرم نہ رہیا کسیدا عشق چونگھایاں دھاراں
پیا چکاٹ زلیخا دے گھر دیکھے کھیل سجندی
کیا آکھاں جو نال انہاں دے اسدم حال وہانا
نجبر دے دن جیویں اسداللہ لایاں پکڑ دستاراں
اکس نظاریوں شوخ مزاجاں بھڑک مویاں یکباری
پہنچ گئی تکبیر یکا یک اللہ اکبر والی!
دھن زلیخا جو نت ویکھے رہے وچے وچ حردی
مفلس نوں جے دولت لبھے مول نہیں جو سکدا
نہ مویا تے ماریں کیسں رزق حرام وگجاسی

دنیا تھیں جو باطن چیزاں خالق پاک چھپایاں
ایسے خاطر ظاہر کر کے عام نہیں دکھلایاں

جیکر حوراں دنیا اندر ظاہر رب دکھاندا
خوبی حسن انہاندا اتنگ کے ہر کوئی جان وجاندا

ہوندا سہن محال عواماں باطن جلوہ نوری
ویکھن دے جو لائق ہوون پاون قرب حضوری

خاصاں نوں رب طاقت دتی وانگ زلیخا جردی
مصری زناں عواماں وانگو دیکھ نہیں جل مردی

یکسے واری پیا اونہاں نوں قدرت دا چمکارا
جھل نہ سکیاں سب مر مکیاں ویکھ حبیب پیارا

باقی جھریاں موتوں بچیاں رہیا نہ کجھ انہاندا
کجھ نہ بچھ پذیر فقیرا حال خراب تنہاندا

برقعہ کھول حبیب خدا دے کیتا جدوں نظارا
بیخود ہو کے سبھناں تائیں چھٹ گیا کنبن وارا

نینو کٹھیاں سب دے ہتھوں ڈگ پیاں یکباری
بیٹھیاں کپ انگشتاں تائیں عقل اجیہی ماری

اتنی ہوش نہ رہی کسینوں کتول چھری چلانی
کپے ہتھ تمامیں جیونکر کہے کلام ربانی

فَلَمَّا رَاَیْنَهٗ اَکْبَرْنَهٗ وَقَطَّعْنَ اَیْدِیَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلّٰهِ مَا هٰذَا بَشَرًا اِنْ هٰذَا اِلَّا مَلَکٌ کَرِیْمٌ

یعنے جدوں ڈٹھو نے اسنوں دہشت دل وچ آیاں
بیخود ہو کے اپنی ہتھیں چھریاں آپ چلایاں

کپ سٹیونے ہتھ تے آکھن حاش للہ حاشا
ایہ آدم نہیں فرشتہ بزرگ بنیا عجب تماشا

کہے زلیخا اوہا یوسفؑ جسنوں تساں سدایا
جسدے مہنے دے دے زناں میرا مغز کھپایا

ہوش کرو کجھ سمجھو بھیناں ترت ٹکانے لیاؤ
چھریاں مار ترنجاں بدلے ہتھاں تخم نہ چاؤ

کی ہو گیا تساڈے تائیں ہو کر سگھڑ سجاناں
گلیں وار نہ دیون والیو ہن بولو تاں جاناں

کہاں گئے اوہ دل چھل سارے نخرے ناز تمہارے
کتھے اوہ چھل بازیں جھریاں سو سو بندیاں مارے

کہاں گئی اوہ خوبیاں جسدا کردیاں مان ہزاراں
کہاں گیاں اوہ تیز طراراں ناراں مکر مکاراں

کہاں گئے اوہ جھوٹے پھوڑے کوڑے ناز نہورے
سنکر جھڑک تمام زناندے نکل گئے ڈسکورے

حاشا للہ بول زبانوں آیاں وچ حیرانی
بشر نہیں ایہ بردہ تیرا ہے کوئی ملک نورانی

سانوں خبر نہ ایسا سوہنا ہے محبوب تساڈا
سچ زلیخا جو تو آکھیں کوڑا وہم اساڈا

کہے فتاوہ نقرہ کاروں رواری خبر سنائی
چر پچھوں جس وقت زناندی ہوش ٹکانے آئی

کیا ویکھن جو بانہواں نالوں وکھرے ہتھ کپیلے
اوپر زمیں کلیچیاں اوتے پئے علیحدہ ٹھیکے

پر پرخون کلیجے سارے دیکھ تعجب ہویاں
بیوس بول آوازہ کیتا ہے مویاں ہے مویاں

بعضے کہن الگ نہ ہوئے زخمی کجھ ہویو نے
وچ بیہوشی لذت یاروں درد نہ کجھ جاتو نے

وقت نزع دے مومن اُپر اینویں حال وہا دے
سختی جان کندن دی کولوں خبر نہ ہرگز پاوے

مشکل ویلا جان کندن دا کہیا نبیؐ غفاری
کرن روایت مومن اوپر کرم کرے رب والی
ویکھ انہاں نوں لذّت پاروں عاشق مرد حقانی
سختی جان کندن دی اسنوں ضرر نہ دیوے کوئی
ظاہر دیو وچہ بھالویں اسدی حالت تنگ دسیوے
وقت نزع بے خبری اندر جو اوہ تنگی پاندا
عاماں نوں ایہ بھیت نہ معلم حکمت باطن والی
تنگی ویکھ بتاون اوس تے سخت مصیبت آئی
وچہ حیاتی بندہ مومن جو بدؔ عمل کماوے
مردی واری اسنوں خالق کردا پاک گناہوں
بے فرماناں وقت نزع دے نیکیاں کرمیاں یاری
جان کندندی سختی کولوں نیکیاں تنہاں بچاون
بعضے لوک جو عاشق رب دے مومن مرد غفاری
سیب بہشتی آن وکھاون رب دے ملک انہاں نوں
دیہن جواب اونہاں دے تائیں عاشق مرد خدائی
ایہ ہک دیدار سجن دا سانوں طلب ودھیری
تا لکھ کر نام پیارے والا حاضر ملک کریندا
ایسا مست کرے اس تائیں نام سجن دلبر دا
حضرت کہیا روح مومن دا اینویں باہر آوے
یا جیویں مشک بھری تھیں کوئی پانی پلٹ نکالے
کافر دا روح نکلن لگیاں ڈاہڈیاں الٹیاں لاوے
اوڑک اوکھا ہو کر نکلے ماراں جھڑکاں کھاندا
رب پناہ دیوے اس حالوں ہر مومن دے تائیں

جیویں دہ سئے تلوار کسے نوں ننگے پنڈے ماری
امر الاہوں جنت حوراں دیون آن وکھالی
مست پیالہ پی متوالا جان کرے قربانی
ہتھ کپیندیاں مصر زناں نوں جیونکر پیڑ نہ ہوئی
ایپر اسنوں لذت پاروں کجھ معلوم نہ تھیوے
اُسدا عوض عذابوں اگلیوں اسنوں رب بچاندا
کہن فلانے دی رب ڈاڈی دُکھی جان نکالی
جان نہیں جو اگوں کارن کیتی رب صفائی
بدلہ اسدا وقت نزع دے دنیا تے دے جاوے
اگے جاکے عیشاں خوشیاں پاوے فضل الہوں
اُجر اُنہاں ندا دنیا اُپر پاون مُردی واری
باقی بدعملاں ندا بدلہ وِچ دوزخ وچہ پاون
دنیا اُلٹی جدوں انہاندی ہووے سفر تیاری
آکھن چلو اوڈیکن حوراں جنت وچہ تساں نوں
جنت حوراں ویکھن کارن سانوں غرض نہ کائی
جیکر اوتھے حاضر ہووے پھیر نہیں کجھ دیری
دیکھ نشانی مرد حقانی سر نذرانہ دیندا
جان کندن دی خبر نہ پاوے جاوے خوشیاں کردا
جیونکر سوکھا آٹے وچوں وال نکالیا جاوے
اہل ایماناں دے روح اینویں باہر اون سکھالے
جیوں جیوں عزرائیل بلاوے تیوں تیوں گھٹدا جاوے
گلی پشموں گرم ترکلا جیویں نکالیا جاوے
باقی حال زناں ندا جلدی آکھ پذیرے سنائیں

مشورہ کردن زنان مصر برائے فریفتن حضرت یوسفؑ

سنو حقیقت مصری زناں جاں کجھ سرت سمبھالی
رہور روایت نقرہ کاروں کہے مفسّر نامی
وساں اوہناں تھیں بی بی تائیں تہمت عیب لگائی
کپڑے پاڑ لویراں کیتے ہوش حواس نہ کوئی
دوجیاں وچ جنہاں یوسفؑ داحق شکوہ کیتا
تریجیاں وچ جو شک شبہ نہیں رہیا لوچہ وچالے
چوتھیاں وچ جو باقی رہیاں انہاں نہ کجھ الایا
رب انہاں نوں منصب بخشے بنیاں خاص حضوری
بنیا ندا جو ادب کماوے عالی منصب پاوے
شان رسولاں ادب رسولاں میں کیا صفت سناواں
باقی زناں رہیاں جہڑیاں چارسیاں تک مویاں
نہ چنگی نہ مندی آکھن چپ چپاتیاں پیاں
کہے زلیخا بولو بھیناں کیوں پیا لوچہ غوطے

عشق یوسفؑ دلیوانگ زلیخا تن تن آتش بالی
چالی عورتاں وچہ انہاں دے آہیاں خاص غلامی
وقت نظارے اوہ دس رناں ویکھ ہویاں سودائی
ننگے بدن پھرن وچہ گلیاں ایسی حالت ہوئی
دیکھ نظارہ حسن انہاں نے موت پیالہ پیتا
دیکھ جمال ترنجاں بدلے ہتھ انہاں کٹ ڈالے
اولوں حق دوہاں دے اندر بُرا خیال نہ آیا
تُہدی نسلوں پیدا ہویا اک مرسل نوری
بے ادباں نوں ذلت حاصل کدیں نہ مگروں جاوے
اولوں رب کنیزاں کیتیاں پیغمبراں دیاں ماواں
تن سو ویکھ جمال نبیدا بالکل جھلیاں ہویاں
جیونکر صمٌ بکمٌ ہویاں نتریاں اوڑ گیاں
ہکو چمک وکھالی بردے اوڑ گیو نے طوطے

قافیہ آرائی

ایسے حوصلے اپڑ آیاں کرکے ایڈ چڑھایاں
ایہو بُرا جس دے پچھے بھڑن سبھے ہمسایاں
ایسے کارن سارے جگ دریاں بیں بدیاں ہر جایاں
ایسے کارن دشمن ہویاں بہتیاں ماپیو جایاں
ایسے کارن جنے کھنے دیاں بولیاں اساں نبھایاں
اگے بیں ہک جل جل مردی اسدیاں وچہ جدایاں
اگے بیں ہک وانگ سودایاں کردی شور دوہایاں
اگے بیں ہک اسدے پچھے دَر دَر جھڑکاں کھایاں
اگے بیں ہک بیٹھ اکلی روندی وچہ تنہایاں
اگے بیں ہک اس دلبر دیاں رمزاں مار مکایاں

ایہو بُرا جس دے جنے دین اسانوں آیاں
ایسے کارن اپنیاں بھی ہویاں سب پرایاں
ایسے شہر مصر دے اندر بیں بدنام کرایاں
ایسے کارن بیں شہزادی ذات کمین سدایاں
ایسے کارن عشق اسانوں جگ وچہ لیکاں لایاں
بال مواتا تُہن اس گھر گھر ڈاڈھیاں تیز مچایاں
تُہن اس میر بنال ہزاراں سنگیں ہور بنایاں
تُہن جھڑکیوں والیاں بھیناں بیں تھیں دوں سوایاں
تُہن کئی رونے والیاں اُس نے میر بنال رلایاں
ہن اس رمزاں والے سوہنے گھر گھر رمزاں لایاں

جو مینوں بے عقل بناون کر کر کے وڈیایاں
بن بن پاڈیاں میر بیتائیں متیں دیون آیاں
مُڑ مُڑ کہے زنانیوں بی بی پیش کرو چترائیاں
اکپل وچہ تساڈیتائیں ہوش نہ رہگئی کوئی
کر کر چیلے رنگ رنگیلے لاتھکی سب واہیں
لکھ لکھ عجز نیاز کماواں عرضاں کوک سناواں
جیوں جیوں ویکھاں شکل مبارک دلنوں صبر نہ آوے
جدوں زلیخا درد فراقوں حالت درد سنائی
سچ زلیخا جو توں آکھیں جھوٹھ نہیں کجھ مُولے
وصل سجندا جنت نعمت دوزخ بھاہ ہجر دی
ایہ بڑا تعجب آوے سُنکر حال تساڈا
جے کر حکم اسانوں ہووے اسنوں ونج سمجھایئے
کہیا زلیخا بیشک جا ہو شام منا ہو میرا
نہیں تا اسنوں بندیخانے قید کرایا جاوے

مُن اوہ وڈیاں عقلاں والیاں کر بیعقل بہایاں
اپنی مت وگنجائی آکے ہوشاں سب گوایاں
کیوں مُن عقل آوارہ ہوئی بھل گیاں دانایاں
ایسے حالت سڑدیاں مینوں کتنی مدت ہوئی
کیسے وسیلے یار رسیلے قابو آون ناہیں
دمدم سو سو ناز وکھاواں اجے پسند نہ آواں
ایہ منظور نہ کر دا مینوں دمدم دُور ہٹاوے
سُنکر بولیاں زناں تمامی ہوش جنہانوں آئی
جسنوں جنت حاضر دسے دوزخ کویں قبولے
جاں سُرورتی معلم ہوئی رمز تیرے دلبر دی
اِتنے ناز وکھاویں اُسنوں پھر گیوں ایہے دوراڈا
مُتکے آس پوچاوے تیری عرض نیاز سنایئے
جیکر مَن لوے تا بہتر پاسی قرب ودھیرا
جیونکہ سُورت یوسفؑ اندر خبر خدا فرماوے

وَلَئِنْ لَّمْ يَفْعَلْ مَآ اٰمُرُهٗ لَيُسْجَنَنَّ وَلَيَكُوْنًا مِّنَ الصّٰغِرِيْنَ ٥

یعنے کہیا زلیخا جے نہ امر قبول کریسی
کرن روایت جدوں زلیخا ایہ گل آکھ سنائی
متکے سچ مچ خفگی پاروں قید کرے استائیں
سبھناں تائیں عشق یوسفدا آہا دلیں سمانا
لگیاں کہن زلیخا تائیں کرتوں صبر سہارا
گھن اجازت بی بی کولوں پاس نبیؑ دے آیاں
کرکے نام زلیخا والا آ خدمت وچہ کھلیاں
جیونکہ رَناں جان سیاپے رو رو نیر چلاون
یا جویں روز محرم والے جاون بنھ قطاراں
اکثر شادی ماتم اندر ایہو مراد زناں دی

قید ہو جاسی ذلت پاسی آپے پھیر منیسی
سُنکر رَناں جا تا دلوچہ مُن بی بی تنگ آئی
ایسا دلبر قید ہویا تاں مرساں اسیں ازائیں
قید ہوون دا نام پیونے فکر تمامیاں وہانا
ویکھاں اسیں منلیئے چلکے تیرا یار پیارا
وچوں آپ یوسفؑ تے مویاں عشقے بنھ چلایاں
نال بہانے ویکھن آیاں دُرد عشقدیاں سلیاں
نام بھراواں تے غم یاراں مرنا آن سوہاون
نام امام حسینؑ ولیدا ویکھن جاون یاراں
میلے عُرس تماشیاں اندر عورت نیک نہ جاندی

یا اوہ جائن خصماں کولوں ہویاں جنہیں آوارہ
پاس بیگانیاں مرداں جو کوئی جاسی رن موکالی
سُنو حقیقت جد یوسفؑ وَل آیاں زناں تمامی
بعد سلاموں آکھن لگیاں کھول کتاب مکردی
خبر نہیں کیا عشق تُساڈے اسنوں جادو پائے
مرنے وچہ نہ رہیا باقی جو اس حال وِہایا
وانگ غلاماں خدمت اُس نے ہر دم تیری چائی
بھاویں اسدی تیرے پاروں ہوئی ہتک بہتیری
کتنی دولت دیکر تینوں آندا اوس وکاندا
صاحب ہوکر تیرے اگے آپ ہوئی اوہ بردی
کیتی اُس حوالے تیرے گھر باہر دی شاہی
نال دلاسے اوّل رنّاں باتاں نرم سُنایاں
ہور قیاس کیتا پھر رنّاں لگیاں دین ڈراوے
جے سولاڈ کراوے صاحب موج آرام وکھاوے
جسنوں اپنا سر مُکھ دیئے ہور عذر کی کرنا
نرمی خلق شاہاندا تک کے مان کچیوے ناہیں
اجے زلیخا شفقت پاروں کجھ نہ آکھے تینوں
ویکھ مصیبت آپے اسدی بات آمنا کرسیں
وقت مصیبت جسدے اگے کرنی ہووے زاری
جس گل کارن بندے تائیں انت پوے پچھتانا
سُن یوسفؑ اسیں تیرے تائیں آکھاں بات بھلیری
بہتر ہے جو نال زلیخا نہ کرتوں انجوڑی
القصہ اونہاں یوسفؑ تائیں جتنا سخت ڈرایا
کر کر فکر قیاساں رنّاں ہور اک شاخ نرالی
آکھن لگیاں آپس دے وچہ رلمل کرن صلاحیں

یا اوہ جائن ہویا جنہاں نتوں یار ملن دا کارہ
بیشک زناں مہر دیاں وانگوں کدیں نہ ہوسی خالی
نال ادب دے خدمت اندر ہویاں آن سلامی
تیرے مگر زلیخا بندی چور بنی گھر گھر دی
دن تے رات کریندی زاری شوقوں مر مر جائے
ہو دیوانی مگر تساڈے ننگ ناموس گوایا
خاوند نالوں بھی اس تیری عزت ودھ بنائی
پھر بھی ہر دم شوق پیاروں عزت کردی تیری
پھر اوہ آپ وکانی تیں تے توں کجھ قدر نہ پایا
پھر توں کدی نہ اُسدے اُپر بھالیں نظر مہر دی
پھر توں اُسدی عرض نہ منیں اتنی بے پرواہی
یوسفؑ کجھ پرواہ نہ سمجھی کون بلائیں آیاں
ڈاڈھیاں نال برابری یوسفؑ ہرگز پیش نہ جاوے
خودی نہ کریئے ہر دم ڈریئے مت خفگی وچہ آوے
جو فرمان سناوے چاہیئے سر چشماں تے دھرنا
تھوڑی گل تھیں رنج ہو جاون دیون سخت سزائیں
بھلکے جے اوہ قید کریسی کوک سناسیں کینوں
پھر اوہ مشکل راضی ہوسی منتاں کر دا مرسیں
بہتر ہے جو اول اسدی کریئے تابعداری
اُس پچھتاون نالوں بہتر اوّل نچ کر جانا ں
قید جھلن دے لائق ناہیں نرم طبیعت تیری
متاں کسے دن خفگی پاروں قید نہ اوہ کر چھوڑی
اتنا سخت ہویا سن یوسفؑ نرمی وچہ نہ آیا
جیونکر حضرت ابن عباسوں کہیا امام غزالی
بھاویں لکھ زلیخا سوہنی ہان یوسف دا ناہیں

ایہ لڑکا اوہ عمروں وڈی فرق دوہاں وچہ بھارا
خوبی حُسن تے زیور زینت ویلے نال سوہاوے
اسیں یوسفتوں آپ ولایئے سبھناں متا پکائی
اوڑک رل مل سب یوسف دے ہویاں آن دوالے
یاد نہ رہی زلیخا کسے خود کینتو لے دہاوے
کر کر باتاں ناز پیاروں ہس ہس ہون اگیرے
کہن رناں کجھ کرو نہ خطرہ اے محبوب گرامی
دیکھاں کیا کیا حُسن اساڈا کیا خوبی رخساراں
ایسی رب جوانی دیوے ایسیاں لبھن ناریں
دولت حُسن نصیب جے ہووے لوکاں فیض پوچایئے
کرو قبول سوال اساڈا ایہ مقصود ولاں دا
سو سو مکر کمائے رناں کر کر والے تانے
نہ کوئی کہے جواب انہاں نوں جے سو وار بلاون
ہکنی آکھن لبے یوسفنوں شہوت حرص نہ کوئی
ہکنی آکھن جے ہکواری ایہ لذت اوہ پاندا
ہکنی آکھن سب کجھ جانے ایپر ہے شرماندا
ہکنی آکھن شرم نہ کوئی ایہ نہ بال ایانا ں
اصلی غرض اسانوں معلم جستھیں نہیں بولیندا
حُسن نظارہ ویکھن کارن بیٹھا ڈھنگ بنائی
جد ایہ کلمہ بولیا رناں سُنیا نبیؑ غفاری
چلو اگیرے رستہ پکڑو بیٹھ نہ کرو وچاراں
اُٹھ کر رناں پاس زلیخا آ کر گلہ سُنایا
آکھن لگیاں تدھ زلیخا آپ وگاڑیا بردا
بھاویں لکھ محبت ہووے پھر بھی قدر نکیوے
اول کر کر پیار ولاسے ہویوں آپ دیوانی

تاہیں شاید کرے کنارا ہانیاں ہان پیارا
بڈھی رن کرے سو نخرا مرد جوان نہ بھاوے
جے ایہ کرے پسند نہ اسنوں کیوں سر کھپنی پائی
بن بن اپنا حُسن وکھاون ویکھ زنانے ندچالے
رنڈا جیویں کڑمائی جاوے اپنا پیر جمائے
یوسفؑ ڈردا خوف الٰہوں ہٹ دا گیا پچھیرے
جیکر نہیں پسند زلیخا حاضر اسی تماسی
سبھے تیریاں خدمتگاراں کریئے موج بہاراں
پھر کیوں دیر لگیوے یوسفؑ لایئے پکڑ کناریں
حاجتمند سوالیاں تائیں جھڑک نہ مول ہٹایئے
قطرہ لیاں سمنداراں وچوں پانی گھٹ نہ جاندا
یوسفؑ پرت نگاہ نہ کردا کجھ پرواہ نہ جانے
کر کر باتاں عشق پیاروں آپے چپ کر جاون
لذت وصل زنانڈی اسنوں اجے نہ حاصل ہوئی
ساری عمراں اسدیتائیں کدیں سواد نہ جاندا
ہک پردیسی دور ملک دا دوجا ہویا باندا
کی ہویا جے نکل وطن تھیں آ پردیس وکاناں
دلوں اساں پر عاشق ہویا بول جواب نہ دیندا
تا جو بولیاں غیرت باروں اُٹھ نہ جاوے کائی
غیرت کر کے سبھناں تائیں دہر کڈھیا یکباری
ہک نہ مگروں لہندی اگے آیاں ہور مکاراں
اگے بھانبڑ مچدا آہا تیل التوں آ پایا
بردیاں نوں کوئی قدروں باہر اتنا پیار نہ کردا
جسنوں اتنی عزت دیئے کیوں مغرور نہ تھیوے
ہن اوہ تیرا حکم نہ منّدا کردا بے فرمانی

کھا کھا نعمت کر کر عیشاں آیا وچہ دلیری
جد تک اسنوں قید نہ کرسیں ملے مراد نہ تیری

جے توں مطلب لیناں چاہیں قید بُلا استائیں
آپے امر قبولے تیرا ویکھے جدوں سزائیں

ایہ تجویز زلیخا نوں بھی دلوں پسندی آئی
جدوں عزیز کچہریوں آیا بی بی گل ہلائی

آکھن لگی یوسف اندر بھاویں عیب نہ کوئی
ایہ خلقت جیون نہ دیندی گمراسا ڈے ہوئی

دنیا رکھن اوکھی شاہا ہر کوئی طعن دہریندا
آکھن لوک عزیز یوسفنوں کیوں نہیں قید کریندا

اج اس ایہ خیانت کیتی بھلکے ہور کریسی
سُنیاں اج مصر دیاں لوکاں بھلکے جگ سنیسی

جو کجھ منہ در آوے لوکاں حق ساڈے وچ کہندے
جد تک ملے سزا نہ اسنوں لوک نہ مگروں لہندے

اوہ جلنے دکھ تھوڑا ایہنا اسنوں قید کجیوے
سر اپنے تھیں طعن ہٹائیے خلقت راضی تھیوے

بھی اسوقت زلیخا تائیں ہور قیاس ہک آیا
جس تھیں قید کراون کارن بہتا زور لگایا

جدوں زلیخا رناں پاسوں سخت ملامت پائی
غیرت عقلیوں ایہ اونہاندے ڈاہڈی کاوڑ آئی

اوّل جلوہ دے کر بی بی لئی رسید زناں دی
کجھ مویاں کجھ زخمی ہویاں ماری عقل تنہاندی

جھڑیاں زخمی ہو کر بچیاں برہوں مار مکایاں
بال موا تا عشق یوسف دے گھر گھر چنگاں لایاں

ڈٹھے باہجہ نہ صبر اونہانوں پھر دیاں حال آوارہ
غیرت نال زلیخا بی بی کیتا قید پیارا

جے محبوب کسیدی طرفے ہور نظر کوئی پاوے
لگدے وس نہ سہندا عاشق اسنوں پکڑ مراوے

ایہو قیاس زلیخا کیتا دلبر قید کراون
آپ ویکھاں تے ہور کسینوں مول نہ یار دکھاواں

سکدیاں مر سن ویکھن کارن زناں مصر دیاں سبھے
تدوں ملامت کرنیوالا تنہاں نتیجہ لبھے

نلے بی بی سمجھے دلوچہ ہور مراد ہک بھاری
ہر دم کول رہن وچہ یوسفؑ کرے نہ فرمانداری

قید ہویا تا ساڈے کولوں ہوسی کجھ دوراڈا
دیکھ جدائی معلم کرسی قدر پیار اساڈا

ہر دم وصل نصیب جنہاں نوں قدر نہ مول پچھانن
وچھڑے ملن جے کدیں کدائیں وڈی غنیمت جانن

ایہ سب باتاں سوچ زلیخا کہیا عزیزے تائیں
جاں تک یوسفؑ قید نہ ہووے خلق چھوڑیندی ناہیں

سُنکر بات عزیزے کہیا بیشک قید کراون
ایہو صلاح پھر دتی شاہ نوں کل وزیر امراواں

ہوئی تیاری قید کرن دی یوسفؑ نبی پیارا
بے پرواہی ربدی کولوں ڈردا عالم سارا

دُعا کردن یوسف علیہ السلام برائے قید شدن و فضیلت دُعا

کس نوں طاقت بنی خدا دا قید کریندا کوئی
پئی قبول دُعا یوسف دی خبر کتابوں ہوئی

جے کر یوسفؑ آپ خدا تھیں قید نہ طلب کریندا
کرن روایت جس دن رناں پاس یوسف دے آیاں
کہن رناں کجھ سمجھ پیارے ویلے نوں پچھتا سیں
ہو کر یوسفؑ تنگ انہاں تھیں تدوں دعا فرمائی
یعنے جتول رناں مینوں سدن یارب باری
قید ہویم تاں وینیا اندر سختی حال نبھاواں
جیونکر انہاں مکر فریبوں مینوں گھر بٹھایا
فضل تیرے بن بچن مشکل مکر انہاں دے پاروں
دوجی وجہ نبی نے جستھیں قید منگی درگاہوں
جیونکر ذکر عبادت ربدی ہوندی وچ تنہائی
ایسے خاطر مسجد خانے جدا بنا کے جاون
خاص خدا دی کرن عبادت چھوڑ تعلق سارے
سب خواصاں نوں گوشے وچوں لبھے قرب حقانی
ہوئی دعا قبول نبی دی حکم الٰہوں آیا
کر افسوس نبی یوسف نوں کہیا فرشتے لوڑی
جے کجھ ہور خدا تھیں منگدوں ویندا رب تساں نوں
ایسے خاطر ہر مومن نوں کہیا نبی خدائی
جد منگو بھلیائی منگو خیر خدا تھیں چاہو
دکھ بیماری تھیں تنگ ہو کے موت نہ طلب کچیوے
بعضیاں رناں جیتر بہنے ہلن جنہاں دے تائیں
جانن نہ مجہولاں رناں رنبوں تھوڑ نہ کائی
پلو چہ جگ آباد کرے تے پلو چہ کرے اڑائیں
ہر حالت وچہ اُس درگاہوں فضلاں آس رکھیوے
خفیہ طور کرے جے مومن گوشے بیٹھ دعائیں
کرے دعائیں دلوچہ جو کوئی مومن مرد خدا دا

کون حبیب خدا دے تائیں بند بجانے ویندا
کر کر ناز ولاون لگیاں عشق محبت چایاں
جیکر ساڈی بات نہ منیں قید کرایا جاسیں
رَبِّ السِّجْنُ اَحَبُّ اِلَیَّ جیونکر آیت آئی
اتول جاون نالوں مینوں قید مصیبت پیاری
اگلی سختی کولوں بچساں فضل الٰہی پاواں
بناں گناہیں لائق بھاہیں بخش پناہ خدایا
جے ایہ مکروں باز نہ آون قید بخش سرکاروں
گوشے بہکے کراں عبادت نالے بچاں گناہوں
مجلس گھراں جنجالاں اندر کدیں نہ ہوندی بھائی
گھر باروں سب فارغ ہو کے مومن ذکر کماون
اوتھے بھی وچ شرک کماون ابوجہل دے پیارے
تاہیں یوسفؑ قید خدا تھیں منگی آپ زبانی
جبرائیلؑ سلاموں پچھے آ پیغام سنایا
ہو گئی قید تساڈے کارن وچہ درگاہ منظوری
قید منگی رب دتی اوہا ہے افسوس اساں نوں
بری دعا وچہ حق اپنے دے تسیں نہ منگو کائی
دکھ نہ منگو بھکھ نہ منگو منگے پکڑے جاہو
وچہ دربار قبولیت دے مت منظوری تھیوے
تھوڑے ہوو تھوڑے ہوو بریاں دین دعائیں
کیا پرواہ جے ہک پل اندر سب دی کرے صفائی
اکھ جھمکن دی دیر نہ لگدی ہرگز اسد بتائیں
نیک دعائیں نیک مراداں نیک سوال لچیوے
بہتا جلد قبول انہاں نوں کردا خالق سائیں
کثر حصہ لوکن نالوں اسدا شان زیادہ

جو مومن وے حق کرے دعائیں یا آمین الاوے
وقت دعا جو آمین آمین آکھن لوک سنیندے
نیک دعا جد مولا کولوں مومن منگے کوئی
اینویں جو کوئی مومن بندہ رب تھیں جنت چاہندا
یا رب جیونکر اس بندے نوں شوق محبت میری
جسویلے کوئی سوہنے رب نوں دوزخ کولوں ڈردا
آکھن یا رب جیونکر اسنوں ساڈا خوف ڈراوے
وچہ نماز عبادت جو کوئی نہیں دعا کریندا
جتنا عجز کرے کوئی مومن وچہ سوال دعائیں
جتنا بہت خدا تھیں منگے اتنا رب نوں بھاوے
بندہ عاجز کیا دے سکے آپ جو منگن والا
سارے عالم نوں جو پلپل نال حفاظت پالے
اوہ کیا دیوے ہور کسینوں خود محتاج جو ہووے
اوہ کیا دیہن اسانوں جیندے اگے بھانڈے خالی
دھن اوہ مالک دیون والا جو دینوں نہیں اکدا
راتیں منگئے دیہاں منگئے وقت بیوقت منگیوے
جسویلے کوئی اُسدے در تے وچ سوال کریندا
کرن روایت پچھلی راتیں لوک ہوون جد ستے
کرے آوازہ حاجتمنداں رحمت نال بلاوے
مڑ مڑ کہے جناب الٰہی منگ لو حاجت کوئی
اُٹھ اُٹھ منگن پان مراداں قسمت نیک جنہاں دی
خاصاں تائیں پچھلی راتیں نیند حرام ہو جاوے
کہے شیطان انہاں دے تائیں ستا رہو کھاں اڑیا
سنج سویرے منہ انھیرے کی اُٹھکے تدھ کرنا
جد تک سورج نکلے ناہیں رہن گھوراڑے بھردے

ہکو جیہا اجر دوہاں نوں رب عطا فرماوے
حاضر ملک انہاں دی کارن بخشش طلب کریندے
کرن فرشتے آمین آمین رحمت بخشش ہوئی
جنت بھی اسکارن شوقوں آمین آمین کہندا
اینویں مینوں اسدیکارن الفت شوق ودھیری
ہر اک دوزخ اسدیکارن آمین آمین کردا
اینویں ہر دم اسدیکارن خوف اسانوں آوے
مغز ثوابوں بندگی اُسدی خالی رب رکھیندا
اتنا بہت ثواب زیادہ بخشے خالق سائیں
بندیا نواتنگ سوالیاں کولوں رب نہ تنگ ہو جاوے
منگیئے استھیں جو دینے تھیں کدیں نہ سنگن والا
چھوٹی موٹی کل پیدائش ہر ہر وقت سمہالے
دیکھو شیخ حسینؔ پیارا موتی سخن پروے
اوہ کیا کرن سخاوت جیہڑے پھردے آپ سوالی
دولت دنیا جنت نعمت جو منگئے دے سکدا
ہر ہر ویلے حاضر ناظر منگنوں تنگ نہ تھیوے
بول لبیک کہے میں حاضر ترت آوازہ دیندا
آوے ذات مبارک ربدی پہلے انبر اوتے
ہے کوئی سائیں منگنوالا جو منگے سو پاوے
کھلا ہین دربار اساڈا عام اجازت ہوئی
ہر بختا مدّی تیری توڑی غفلت نیند نہ جاندی
بد بختاں نوں اوسیویلے لکا اونکھ وکھاوے
کیہڑا ویلا جاگنوالا اجے نہیں دن چڑھیا
گرم لحاف تلایاں چھڈکے کیوں سردی وچہ ٹھرنا
نیک بندے اُٹھ پچھلی راتیں یاد خدا نوں کردے

کرن دعائیں سنج صباحیں عجز نیاز سناون
پڑھن درود جو اول آخر وقت سوال دعائیں
نام بزرگاں نیک وسیلہ جو رب پاس لیاوے
نیک وسیلہ پکڑن اندر شرک گناہ نہ کوئی
حضرت آدمؑ جنت وچوں جس دم باہر آیا
رو رو آکھے یا رب جس دا کلمہ عرش دوالے
اینویں اک دن بیت ربی وچ آیا عمرؓ سوہارا
رو کر عرض سناون لگا پیش جناب الٰہی
کیا اس روز نہایت عجزوں عمرؓ سوال سنایا
تاہیں اسدا اسکا چاچا لوڑ آندا در تیرے
پیا سوال قبول عمرؓ دا ترت ہوئی منظوری
ایہو طریق وسیلے والا جے اسطور کچیوے
جیکر کہے بزرگ کسے لوں دے اپنے درباروں
نال وسیلے رب تھیں منگے کل مراداں پاوے
باہجھ وسیلے جیکر رب تھیں حاجت منگے کوئی
فانی حاکم دنیا والے کرن کدے تعطیلاں
باہجھ وسیلے فانی حاکم گل نہ سنن کسے دی
اوہ دربار نہ ایسا جتھے خاصاں کا ان ڈھوئی
بیشک وچ درگاہ ربانی سبدی ہے منظوری
جیکر رب وسیلے باروں سُندا نہ فریاداں
جیکر فانی حاکماں نوں انگوں ہوندی صفت الٰہی
معاذ اللہ اوہ واحد اکبر پاک شریکوں عالی
اوہ باہجھ وسیلے ساتھ وسیلے سبدیاں سُنے ندائیں

بھر بھر پیالے رحمت والے پین مراداں پاون
رد نہ کرے سوال تنہاندا فضلوں خالق سائیں
نال طفیل جے حاجت منگے بہت خدا نوں بھاوے
پھڑن وسیلہ مڈھ قدیموں خاصاں عادت ہوئی.
نال وسیلے نبی محمدؐ عیب معاف کرایا
اسدی حرمت بخش کریما عیب غریباں نوں والے
آندس نال نبیؐ دا چاچا جو عباسؓ پیارا
دنیا تھیں تد پاک نبیؐ دی رحلت ہو گئی آہی
یا رب جے اج دوست تیرا نال میرے نہیں آیا
اسدی حرمت کر کے یا رب کم سواریں میرے
نال وسیلے عمرؓ ولی دی آس کیتی رب پوری
اس وچ شرک گناہ نہ کوئی رد سوال نہ تھیوے
رب رسولؐ بزرگ بھی دشمن رد ہووے سرکاروں
غیر خدا تھیں منگنے والا در در دھکے کھاوے
تاں بھی اس دربار کسے نوں کدیں نہ بندش ہوئی
کھلا اوہ دربار ہمیشہ حاجت نہیں وکیلاں
سب دیاں عرضاں سُننے والی عالی ذات ربدی
باہجھ وسیلے عام کسے دی گل نہ سُننی کوئی
ادنی اعلےٰ جو کوئی ہووے پاوے قرب حضوری
کوئیں علیم سمیع سدیندا پاندا کون مراداں
پاک شریکوں ذات خدا دی واحد ہوندی ناہی
سب تھیں فائق صفتاں لائق ذات خداوندوالی
جیوں کوئی منگے دیوے ہر لوں کمی نہیں ستائیں

چھوڑ پڑیر مسائل ایتھے چل ول نبیؐ یگانے
آکھ حقیقت کیونکر یوسفؑ آیا بندی خانے

فرستادن زلیخا حضرت یوسف علیہ السّلام را در زندان

کرن روایت جد یوسفنوں قید عزیز بولائی
رو رو عرض کرے آ یوسف بے رنج کریں نہ مینوں
ہُن بھی وقت اجے ہے تیرا بخش مراد اسانوں
صاف جواب سنایا یوسفؑ چھڈ بی بی ایہ باتاں
کریں قطع امید پرانی چھڈ ایہہ حرصاں لمیاں
قید ہوون دا حکم اسانوں ہویا خاص حضوروں
بے امید زلیخا ہوئی سد گھلے زندانی
کیتا حکم جو اسد یتا ہئیں کرنا قید زنجیراں
یوسفدے دھمکاون کارن ایہ سب بات الائی
سر تے تاج عجائب سوہنا پٹکا کمر دوالے
باراں کوہ مصر تھیں باہر آہا بندیخانہ
جو کوئی ویکھے رستے وچوں چھم چھم نیر چلاندا
جسدن اہل البیت نبیؐ دی کوفیاں بنھ چلائی
طرف دمشق روانہ ہوئے قیدی آل نبیدے
بے پردہ سب مستوراتاں پاک نبیؐ دیاں جایاں
جس دستی تھیں لنگھن جاکے آدم ویکھن آون
پچھن لوک جو انہاں غریباں کیوں ایہ سختیاں پایاں
کیا کجھ عیب قصور انہاندا ہے کس تقصیروں
اینویں اسدن ویکھ یوسفنوں دنگ رہیا ہر کوئی
کرے اشارہ رب وَل یوسفؑ لوکانوں سمجھاوے
اوڑک جسدم حضرت یوسفؑ بندیخانے آیا
شوکت شان لباس یوسفدا آہا عجب گرامی
بھیجیا قاصد طرف زلیخا حاکم جیل شتابی

سُنکر حکم زلیخا بی بی پاس یوسفدے آئی
قسم خدا دی بندیخانے جان نہ دیواں تینوں
ساری عمر کراواں موجاں رکھساں کول تسانوں
قید ہونا منظور اسانوں لوڑ نہ عیش براتاں
امر خدا بن ساڈے بھانے باتاں سب نکمیاں
سو منظور اساڈا بیتا ہئیں جیونکر امر غفوروں
نال اوسہانالدے قیدی کرکے بھیجیا ماہ کنعانی
ٹوپی بھورا کرو دوالے جیونکر حال اسیراں
نہیں تاں اسنوں جاندیواری عجب پوشاک لوائی
تخریدار پوشاک تمامی کہیا روایت والے
قیدی ہوکر نال سپاہیاں چلیا بنی یگانہ
چن جیہا محبوب پیارا ایہہ کیوں بدھا جاندا
کرن روایت ایہو حالت سی اس روز وہائی
جو کوئی ویکھے حال انہاندا چھم چھم برسن دیدے
بندیوان معصوم وچارے پیریں بیڑیاں پایاں
ویکھ انہانوں کل خلقت دیاں ڈیکاں نکل جاوِن
چن جیہاں ایہ شکلاں نوری کس نے بنھ چلایاں
رو رو آکھے آل نبیؐ دی امر جیویں تقدیروں
خبر نہیں اس سوہنے کولوں کیا گستاخی ہوئی
صاحبدا جو کہیا نہ منّے اینویں پکڑیا جاوے
پڑھ بسم اللہ صبروں شکروں اندر قدم ٹکایا
ہوگئے دیکھ حیران یوسفنوں صاحب جیل تمامی
جو قیدیاں نوالی صورت سیرت اسو چہ نہیں ذرا بھی

قیدیاں دے سر ٹوپی ہووے بھورا بدن دوالے
جیکر حکم ہووے تاں انہویں رکھئے اگلا بانا
نالے وچہ اس بندیخانے دو حاطے سُن بھائی
ہر قسم از اونہاں دیتائیں مشکل کمیں لاون
دوجے اندر رہن حصاری کم نہ کوئی جنہاں نوں
ایہ بھی پچھ گھلیا داروغے جلدی حکم منگایا
حکم ہویا ایہ قیدی ناہیں کیتا اساں حصاری
دُور نہ کرنا تن اسدے تھیں تاج لباس شہانہ
کرن روایت جد مومن تے وقت نزع دا آوے
کہے فرشتہ یارب اسدی کیونکر جان نکالاں
حکم ہووے تاں لاہں اسدی کل پوشاک نورانی
ہور اشارہ نقرہ کاروں نظر اسانوں آیا
ایسے طور تماشہ بنسی جدوں قیامت ہوئی
عیباں بدلے جداستائیں دوزخ پکڑ کھڑیسن
کرے نظارہ مالک اُسول جلوہ حُسن وکھاوے
دیکھ تعجب ہووے مالک جدوں نظارہ پاوے
جو ماتحت فرشتے اسدے ہوون ہور تماہی
بھیجیا رب اسیر بنا کے دوزخ حکم سُنایا
کہے جواب اونہاں دیتائیں مالک مُلک حقانی
متاں تسنا ڈے سمجھن اندر ہووے فرق ضروری
اے مالک اس بندیتائیں دُکھ نہ دیویں کائی
دوست بھاویں دوست تائیں دیوے لکھ ڈراوے
سُنے قسماندی آچی نیویں یاراں وچہ ہوجاندی
جویں زلیخا یوسفؑ تائیں ظاہر خوف وکھایا
کیتا حکم جو اسدیتائیں مت کوئی دُکھ پوچاوے

اسدے سرتے تاج شہانہ طور امیراں والے
یا اوہ گلوں اتاریئے اسنوں دیئے ٹوپ پُرانا
ہک حاطے وچہ رہن جنہاں نوں قید غضبدی آئی
کاغذ گھوٹن پتھر چیرن چکیاں نال پیہاون
نظر حوالے رکھن کارن ڈکن محض تنہانوں
کس حاطے وچہ رکھیا جاوے ایہ جو قیدی آیا
مت کوئی اسنوں قیدی سمجھے کرے حکومت جاری
صرف تنبیہ دی خاطر اسنوں ملیا بندیخانہ
عجب لباس بہشتی اسنوں خالق پاک پہناوے
زینت زیب کمال اسدے تھیں آوے شرم کمالاں
رب فرماوے دوست ساڈا ناہیں ایہ زندانی
جیوں یوسفنوں دیکھ داروغے ادب لحاظ کمایا
طرف جہنم بھیجیا جاسی جدوں محمدی کوئی
مالک جو داروغہ دوزخ اسدے پیش کریسن
نور ایمانوں متھا اسدا روشن نظری آوے
یوسفؑ وانگوں اسدیتائیں کر تعظیم بہاوے
آکھن اسنوں کیوں تدھ اسدا کیتا ادب گرامی
ایتھے تدھ خلاصا توانگوں نال آرام بہایا
متھے اسدے دوزخیاندی ناہیں کوئی نشانی
تاجو اوسے وقت جنابوں آوے حکم حضوری
صرف ڈراون کارن اسنوں میں ایہ جگہ وکھائی
ایہ اصل پرانے والا مول پیار نہ جاوے
ذاتی ویر کماون ناہیں اصل پریت جنہاندی
دلوں تصدق ہوئی اس تے اصل نہ انگ ونجایا
جو کوئی اسنوں قیدی سمجھے قید کرایا جاوے

اسکارن اساں آکھیا اسنوں بندیخانے جاوے
تاں جو ساڈا باہجھوں اسدا کوئی جمال نہ پاوے

سُنیاں حکم داروغے جس دم اصل حقیقت پائی
جیوں فرمان ہویا سی اینویں کر تعمیل وکھائی

کرن روایت نقرہ کاروں بھی کشف الاسراروں
جس دم بندیخانے یوسف ؑ آیا امر جباروں

حمد ربانا ں کہکر یوسف ؑ دھریا قدم وچالے
جس حالت وچہ رکھیں سایاں میں راضی ہر حالے

سکا رُکھ ہک بندیخانے نظر نبی ؑ نوں آیا
اسدے ہیٹھ لگایا ڈیرہ بستر خوب وچھایا

وچہ عبادت شاغل ہویا جاں ہک رات گذاری
قدرت تھیں اوہ رُکھ پرانا سبز ہویا یکباری

نکلے پھل شگوفے اُگے ڈالیاں حسن لیایاں
برکت نبی ؑ سوہاگن ہویاں سبز پوشاکاں پایاں

ہر دم سایہ کرن نبی نوں جھک جھک ہون سلامی
ہیٹھ درخت ہک ٹھنڈا چشمہ کڈھیا رب گرامی

بعضے آکھن دو رُکھ لبے قدرت تسناں اُپائے
ہک یوسفنوں میوے دیوے شربت دوآ پلائے

دوہیں رُکھ اوہ جنت وچوں بھیجے رب تعالےٰ
یوسفدی مہمانی کارن کہے روایت والا

واہ سبحان اللہ کیا ربّ فضلوں ساون لایا
بندیخانہ دوست کارن رب بہشت بنایا

اینویں جو کوئی دوست ربدا دوزخ وچہ بھی جاوے
فضل الٰہوں جنت وانگوں کجھ تکلیف نہ پاوے

دوزخ وچہ بھی عیشاں موجاں عاشق نوں کانتائیں
سُن ہک عاشق ربدے والی تینوں گل سُنائیں

مقولۂ عاشق واصل باللہ

کیا اس عاشق مرد خدادے بولیا سچ زبانوں
عشق الٰہی اندر جیکر دوزخ ملے اساںنوں

ایسا مزہ کراں میں اوتھے پی کر ست پیالے
شوقوں بھج بھج ویکھن مینوں لوک بہشتاں والے

ایہ گل سُنکر پچھیا لوکاں کیا کرسیں توں بھائی
آکھن لگا میں عاجز نوں ہور نہ شیخی کائی

ہکو اسم الٰہی بولاں جد مستی وچہ آواں
سارے لوک بہشتاں وچوں باہر کھچ لیاواں

پچھن جدوں بہشتی مینوں کیا مستی تدھ پائی
آکھاں بہت تساڈوینالوں ہے مینوں وڈیائی

ہکو ناز بہشت تساںنوں پاک جمالوں دوری
سانوں ہر دم ملدا اوتھے جلوہ قرب حضوری

دوزخ وچہ جنہاں دیتائیں یار جمال وکھاوے
اوہا بہشت انہاندے کارن جنت مول نہ بھاوے

غزل

جتھوں یار اوہے دل ہر دم عاشق مجرا بھرنا
جتھوں یار جمال نہ دیوے اوتھوں قدم نہ دھرنا

یاراں نال بہاراں ہوون ہر منزل ہر جائی
بھاویں یار ملے وچہ دوزخ مول نہ چاہیئے ڈرنا

جنت تھیں اوہ دوزخ چنگے جیکر یار وسیوے
جنت بھی اُسکارن جنت جسنوں یار بلاوے
پُنّی اوہ جو لوشہ جسنوں کرے پسند پیاروں
رُکھ اوہا جو سایہ رکھے نالے پھل کھواوے
جس کشتی وچہ نال محبت چاہڑے نہیں مُہانا
لذت قرب پیار یوالی حاصل نہیں جنہانوں

نہیں تاں کیا دوزخ دی موری کیا جنت وچ اجھرنا
جسنوں یار بلاوے ناہیں اس جنت کیا کرنا
بے لوشہ منظور نہ رکھے کیا مرنا کیا پرنا
جیکر شیریں پھل نہ ولیوے کیا بگڑ کیا برنا
باہجہ سلوک برابر ہوندا کیا ڈبنا کیا ترنا
بھٹھ تنہاندا پیدا ہونا بھٹھ تنہاندا مرنا

اپر ہر کوئی بھیت سجن تھیں محرم ہوندا ناہیں
خاصاں باہجہ پذیر فقرا مشکل ہوندا جرنا

سُنو حقیقت جسدم حضرت یوسفؑ نبی گرامی
رحمت نال خداوند سچے بارش فضل وسائی
کھاون پیون کارن ربنے کھولیا غیب خزانہ
تخت سنہری بیٹھن کارن ملیا یوسف تائیں
عجب عمارت وکھرا حجرہ سوہنا صاف کرایا
حسب الشان قیام نبی دے کیتی خوب صفائی
چن چڑھیا وچہ بندیخانے رحمت نازل ہوئی
تک تک رجن یوسفتائیں آن سناون عرضاں
چوداں سو یا گھٹ وَدھ آہے بندیوان تمامی
حضرت یوسفؑ ہر قیدی تے شفقت مہر کمائے
واہ سبحان اللہ کیا اکرم ارحم ذات الٰہی
باقی رہیا وصال پدر دا یاد جدوں اوہ آوے
سو آرام ہووے پردیسیں ملن عیش براتاں
اسنوں ہک پردیس مصیبت دوجا قید فسانہ
بُلبل نوں لکھ پنجرے اندر چوریاں کُٹ کُٹ پاون
تویں حوالہ یوسفوالا ہویا قید وچالے
وُلول رڑکن خار غماں دے سینے بھڑکن بھاہیں

صبروں شکروں بندیخانے ہویا وچ مقامی
ہر سوغات بنی دیکارن پلو چہ حاضر آئی
جیوں نکر نوکر سنایا جھے حاجت نہیں پیالوں
عجب گلیچے گھلے زلیخا کیا تعریف سنائیں
سب کندہانوں لوچا ملیا مشک عطر چھنکایا
جویں خلاصیوں نقرہ کاروں خبر روایت آئی
ویکھ نبی نوں بندیواناں جھکھ تس رہی نہ کوئی
پا پا قدم تساں یا حضرت چھوڑ گیاں سب مرضاں
سارے اولیں پیش نبی دے ہر دم رہن سلامی
بن تنخواہوں سارے ربنے خدمتگار بنائے
سب چیزاں اندی جس یوسفنوں کیتی بے پرواہی
چھم چھم روے درد فراقوں غمدے نیر چلاوے
جسدم یاد پیارے آون بھل جاون سب باتاں
بندیوان ہووے لکھ سوکھا پھر بھی بندیخانہ
چھوڑ بہے سب پیون کھاون یاد جدوں گل آون
وڑ وڑ نکلن پار جگر تھیں تیر جدائیاں والے
رو رو چشماں ساون لاون قابو آون ناہیں

جیوں جیوں آون یاد یوسفنوں بلبلیاں باتاں
بابل جائے ویر پیارے کر کر یاد چتارے
پنجرے وچہ کرے فریاداں توڑے خار وسیوے
بھاویں خار دیون لکھ خاراں یار نہ بنن کہیندے
جدا پڑن تاں خون وہاون پلو چہ دشمن تھیندے
کپڑے پاڑ اتارے تن تھیں جھتے چونبڑ اڑدی
بھلاندے رُل بیٹھن پچھے ہوون خار پیارے
اوس انسان وطن دا ہووے اوہ بھی لگے پیارا
اوہ مقبول پیارے رب دے مرسل باپ جنہاندا
آون جسدم یوسفتائیں یاد وطنداں گلیاں
واہ واہ وطن وطنداں گلیاں جتھے یار سمانے
قدر وطن دا اوہ کوئی جانن جو پردیس سدہانے
شالہ رب پردیس کسینوں ہرگز پیش نہ آنے
بھاویں راج کرے پردیسی تخت حکومت مانے
جیوں جیوں پوندے وخت قضیے وچہ پردیس ٹکانے
دردمنداں پردیسیاں نوں لے زخم اگے پُر ہوندے
یوسفنوں وچہ دیس بیگانے قید اجیہی آئی
دلو چہ بند کجانے والا فکر خیال نہ کوئی
نیند اکھیں دا جوڑ نہ رہیا دوہاں عداوت پائی
رات ہجر دی ختم نہ ہووے دکھیا تنگ مروا
دکھ دکھے اٹھن پاس غریباں جنہاں مصیبت حالی
دردمنداں نوں معلم ہوندے دردمنداں دے حالے
سکھی لوک گھراں وچہ وسدے کیہ جانن متوالے
جتنی مدت حضرت یوسفؑ بابل باہجہ گذاری
ہنجوں نال وپار ہمیشہ دولویں نین رکھیندے

تیوں تیوں تاہنگاں مارن سانگاں ہٹیاں گذرن راتاں
بلبل نوں جیوں پھلاں خاطر لگدے خار پیارے
کیسے وسیلے قرب سجن دا متاں میسر تھیوے
پھر بھی صحبت پھلاں تپھے اوہا قبول کچیندے
محبوباں دے ملنے کارن ہتھاں اُپر جھلیندے
دوجے روز محبت گلدی پھیر اوہنا لوں کھڑدی
یوسفؑ اپنے ویر پیارے دلتھیں کویں وسارے
کویں محبت بھایاندی تھیں یوسفؑ کرے کنارا
کافر ہے جو یوسفؑ پاروں رکھسی ویر تنہاندا
ہنجھوں چلیاں رہن نہ ٹھلیاں وگوگ ہوون جھلیاں
وطنوں دور سُٹے پھڑ قسمت بے تقصیر نمانے
حال نمانے درد رنجانے ہر دم پھرن ڈولانے
سُولاں وانگ چبھن پردیسیں بستر پلنگ سرہانے
پھر بھی تاہنگ وطندی رکھے اسنوں بھلانہ جانے
قسم خدا دی تیوں تیوں جاگن پچھلے زخم پرانے
بے شک جو بہا لے تنہانوں پھر اوہ نہیں کھلوندے
نویں سروں پھر دو جیوادی پچھلی پیڑ جگائی
دمدم یاد پیارے آون تاہنگ وطندی ہوئی
ساری رات تکیندیاں گذرے کلے نہ نیندر آئی
جیونکر او گنہاراں تائیں لمتاں روز حشر دا
سکھیا نوں نہیں معلم ہوندی رات سیالے والی
معلم بندیوانان تائیں حال اسیراں والے
یوسفؑ تھیں ونج پچھ پتیرا قید ہویاندے حالے
اتنی مدت رہی ہمیشہ نال روندے یاری
چھم چھم موتی درد غماندے ہردم رہن لوڑیندے

نال محبت وطن پیارا رو رو یاد لیاوے قید ہویا ندی بابل تائیں کون خبر اپڑاوے
رو رو کے جد حضرت یوسفؑ درد وں عاجز ہوندا اوسے حالت روندا روندا نیت نماز کھلوندا
کتنا وقت رہے وچ سجدے کردا حمد ثنائیں ڈگوگ ہنجوں چشماں نوچوں بھرن مصلّے تائیں
ساری رات رہے وچ سجدے پڑھ تسبیحاں روے راتیں ویہاں عبادت وچوں کدیں نہ فارغ ہووے
کرن روایت نقرہ کاروں ذکر مفسر لیاندا ہر فجری نت حضرت یوسفؑ پاس اسیراں جاندا
صحت منداں نوں کرے نصیحت پچھنا کرے بیماراں ہر قیدی نوں کرے دلاسا ہوویں محبت یاراں
صبر سکھاوے حلم کماوے خبر لوے ہر ہر دی بیماراں نوں پچھناں سنت پاک نبیؐ سرور دی
جتنی مدت حضرت یوسفؑ رہیا بندیخانے ایہو عادت رہی پدیرا ہردن نبیؐ یگانے

آمدن جبرائیلؑ نزد حضرت یوسف علیہ السلام در بندیخانہ

جاں کجھ عرصہ یوسفؑ تائیں اندر قید وہانا آیا جبرائیلؑ فرشتہ لے کر حکم ربانا
دل غمناک نمانا یوسفؑ بیٹھا وچہ حیرانی وتا آن سلام نبیؐ نوں جبرائیل حقانی
یوسفؑ ویکھ تعجب ہویا جبرائیلؑ وحی نوں بعد جواب سلاموں پچھیں ربدے خاص ولی نوں
کون کوئی توں کرمانوالا اس ٹکانے آیا اوگنہاراں دے گھر اندر قدم مبارک پایا
مجرم باہجوں اس جاگہ وچہ ہور نہ اوندا کوئی تیری شکل بزرگانوالی کیونکر آمد ہوئی
کہیا فرشتے نام اساڈا جبرائیلؑ سدیندا جتھوں حکم کرے رب خالق جا پیغام دیویندا
ہن میں پاس تساڈے آیا لے خوشخبر غفوروں نالے ہک سوغات تساں نوں بھیجی رب حضوروں
رب فرمایا اے محبوبا فکر نہ دل وچہ دھرنا ہوسی جھب خلاصی تیری کجھ افسوس نہ کرنا
دوہیں جہانیں ہر سختی تھیں تینوں اساں بچایا وچہ صدیقاں داخل کیتا خاص حبیب بنایا
پاک کیتا میں تیرے تائیں ہر ہک عیب گناہوں بخشیا تاج نبوت والا حکم ہویا درگاہوں
رو کر عرض سنائی یوسفؑ اے محبوب یگانے کتنی مدت گذری مینوں اندر بندیخانے
نال اسیراں جال اساڈی محرم حال نہ کوئی اوگنہاراں دیوچہ رلیاں کتنی مدت ہوئی
کیونکر نال بزرگاں لوکاں مینوں رب رلایا جبرائیلؑ کہیا تدھ یوسفؑ صبر کمال کمایا
نال رضادے راضی ہولیں امر مقدر پاروں رکھیا دامن پاک گناہوں فضل ہویا سرکاروں
سن کر شکر الایا یوسفؑ ربنوں حمد ثنائیں جس تے ایڈ عنایت کیتی فضل کرم دا سائیں

استھیں بعد فرشتے اگے یوسفؑ ہویا سوالی
کہیا فرشتے صحیح سلامت تیرا باپ پیارا
جس وِندا لوں اُسدے کولوں آیا گھت جدائی
رو رو نین نابینے ہوئے دردتیرےدے پاروں
حجرے وچ گذران ہمیشہ بیٹھا لیے اتھائیں
سُنکر یوسفؑ اگے نالوں درد زیادہ پایا
کہیا بنیاب نہ ہووے یوسفؑ قیدوں ہوگ رہائی
خلق تیرے دیاں دُہماں پوسن اندر مُلک تمامی
ہُن جو تینوں بُردا آکھن بُن دے آپ وڈیرے
کُل ملکاں وچ شاہی تیری رب مشہور کریسی
سُن خوشخبری حضرت یوسفؑ بولیا حمد رَبانا
اوڑک جاندلوار فرشتے تحفہ نظر ٹکایا
بھیجی ایہ سوغات خدا نے جبرائیل بتاوے
کھولیا منہ محبوب الٰہی یوسفؑ پاک نبی نے
جد اوہ موتی نگلیاں یوسفؑ علم تمامی آئے
جُدا جُدا جیویں اُس زمانے کِتنے علم کتابی
اینویں علم رسولاں والے جُدا جُدا رب کیتے
جیونکر حضرت نوحؑ نوں ملیا علم شریعت والا
ہر مسئلے تھیں واقف ہویا موجب حکم الٰہی
علم مناجاتی رب بخشیا حضرت موسیٰؑ تائیں
نال خدا دے حضرت موسیٰؑ وچ لکھ بات الائی
ابراہیمؑ خلیل اللہ نوں حجت علم سکھایا
اینویں حکمت علم خدا نے بخش کیتا لقمانے
منطق طیر طیوراں والا علم سلیمانؑ پایا
سب چیزاں دی بولی اسنوں خالق پاک جتائی
وسیں خبر اسانوں کوئی باپ پیارے والی
ایہہ تیری فرقت پاروں عاجز ہویا وچارا
اسدن تھیں تا اجدن تو ڑی خوشی نہ ڈٹھیس کائی
چھوڑ دتا اُس آون جاون لوکاں نال گھر باروں
صبر جمیلوں رب سچے نوں کہندا حمد ثنائیں
جبرائیلؑ کہیا ہُن نیڑے وقت ملن دا آیا
عزت شان مراتب تیرے تکسی کل لوکائی
کُل سردار مصر دے ہوسن تیرے پیش سلامی
ہکدن یوسفؑ اوہا وڈیرے بردے بنسن تیرے
خود رتیاں مصر دا والی تیرے قدم چمیسی
واہ سبحان اللہ رب خالق جس ایہ کرم کمانا
موتی ساریاں علماں والا جو سرکاروں لیا یا
علم تمامی حاصل ہوون جے ایہ کھادا جاوے
پڑھ بسم اللہ موتی اسوچہ پایا ترت وحی نے
پورے نو کسو علم خدا نے حکمت نال جتائے
عربی فارسی اُردو بھی انگریزی تے پنجابی
ہر نوں ملیا علم علیحدہ جو پیغمبر ہیتے
ظاہر باطن شرح تمامی بخشی حق تعالےٰ
شیشے وانگ تمام شریعت یاد اوہنانوں آہی
تاہیں لقب کلیم اللہ دا بخش کیتا رب سائیں
کیسے سوال نبیدے اندر کریں نہ غلطی آہی
اسدے نال مباحثے اندر کوئی نہ غالب آیا
اسدی دانشمندی اگے دانے ہون دیوانے
ہریک جانوراں دا اپنے معلم حال کرایا
جن جناور ہر شے رب نے تابعدار بنائی

باطن علم قیاسوں باہر خضر پیغمبر والا
اسدے کم جہانوں وکھرے سنوں حقیقت حالا

ظاہر دیو چہ اینویں جاپے کرن لگا بُریائی
وچہ اصلدے باطن پاروں ہوندی سی بھلیائی

جیونکر تھوڑا ذکر اوہناندا آکھ سناواں تینوں
جویں بیان قرآن شریفوں معلم ہویا مینوں

ذکر ملاقات حضرت خضر و حضرت موسیٰ علیٰ نبینا وعلیہ السلام

ہکدن حضرت موسےؑ صاحب ہیسی وعظ سناندا
خلقت بہت اکٹھی آہی ذکر مفسر لیاندا

سرتے ابر سفید نورانی تان کھلوتا سایا
ویکھ فضیلت موسیٰؑ تائیں فخر دلے وچہ آیا

کہن لگا اج میرے ورگا کون فضیلت والا
سب تھیں بہتر علم اساں نوں بخشیا حق تعالے

چالی اوٹھ توریت اٹھاون اتنی آہی بھاری
حضرت موسےؑ نوک زباناں یاد سناوے ساری

نالے باہجہ وسیلے کردار بدے نام کلاماں
تاہیں اُسدن ایہ گل آکھی مجلس وچہ عواماں

پہنچ گئی اوہ گل موسےؑ دی وچہ جناب الہی
اوسے ویلے غیرت پاروں جھڑک حضوری آئی

ایہ گل ہرگز آکھ نہ موسےؑ ہویا حکم خدا دا
بندے میرے تیرے تائیں رکھدے علم زیادہ

جاکر ویکھ خضر دے تائیں امر کیتا رب سائیں
کیا کیا علم فضیلت خوبی میں بخشی اس تائیں

کیتی عرض کلیم اللہ نے وچہ دربار ربانے
یا خالق اوہ خضر پیارا رہندا کت ٹکانے

مجمع البحرین کہیا رب نام جو اک دریا دا
اُس دریاتے ملسی تینوں اوہ محبوب اساڈا

شُنکر حکم روانہ ہویا موسےؑ نبی الہی
نالے حضرت یوشعؑ تائیں نال کیتا ہمراہی

مچھلی بھی ہک کھاون کارن موسےؑ نے بھنوائی
تھیلی وچہ پاکر حضرت یوشعؑ نوں پکڑائی

چلدے چلدے پہتے دونویں اس دریا کنارے
وقت نماز ہویا تا دوہاں وضو بیٹھ سنوارے

وضو کریندیاں پانی قطرہ پہنچا مچھلی تائیں
زندہ ہوکر تھیلی وچوں نکل دوڑی دریائیں

موسےؑ نوں ایہ خبر نہ کوئی حالت مچھلی والی
اوتھوں چل کر گئے اگیرے مچھلی نبی سنبھالی

تا پھر یوشعؑ موسےؑ تائیں ساری بات سنائی
شُنکر پھیر کلیم اللہ نے واگ پچھاں پرتائی

واپس آکر ویکھیا جسدم مچھلی وہا تہاندی
زندہ ہوکر وچہ دریاوے اٹھ اٹھ تاریاں لاندی

مچھلی پکڑن کارن موسےؑ چھال ندی وچہ ماری
عجب تماشا ظاہر ہویا قدرت خالق باری

کیا ویکھے ہک گنبد سوہنا پانی اپر کھلویا
غیبوں کھول وکھایا ربنے عجب تماشا ہویا

اس گنبد وچہ خضر پیارا کھلا نماز گذارے
جلدی نمازوں فارغ ہوئے حضرت خضر پیارے

کہیا سلام کلیم اللہ نے اوس وعلیک الا یا
دسیا حال کلیم اللہ نے جیونکر بات وہائی
چونج بھر پانی پیتا اُس نے قطرہ ہک دریاؤں
اے موسیٰؑ توں اپنے تائیں عالم وڈا اچھانے
ظاہر باطن علم تمامی جو کل خلقت پایا
سارا علم خدا وند اگے اِتنا قدر نہ تھیوے
گل دینا لوں حاصل ہویا جتنا علم خداؤں
بھالوئیں تینوں میرے نالوں ہوسی علم چنگیرا
ہک علم رب مینوں دِتا ہک دِتا رب تینوں
خضر کہیا جو رب نے سانوں باطن علم سکھایا
کہیا کلیم جے اللہ چاہیا کرساں صبر دلیری
خضر کہیا توں کویں نہ پچھیں جو گل جبر نہ تینوں
کر اقرار چلے پھر دوئیں اوہ مقبول غفاری
بیٹھ رہے جو کشتی اندر حضرت بجھارت پائی
ویکھ کلیم خضر نوں کہیا ایہ کی کم کیتوئی
خضر کہیا میں آکھیا اگے تدھ نہیں صبر کمانا
اوتھوں چل اگیرے ہوئے لڑکا اک دسیایا
پھر موسیٰؑ نے صبر نہ کیتا کہیوس خضر وبتائیں
خضر کہیا توں صبر نہ کرسیں میں جو آکھیا تینوں
کر اقرار چلے پھر دوئیں پنڈ اگوں اک آیا
ڈٹھی پھر اک کندھ پرانی گرنیوالی بھائی
پھر موسیٰؑ نوں چپ نہ آئی قول اقرار وسارے
جے اسدی مزدوری لیندے سے کھاندے شے کائی
کتنی واری آکھیا تینوں صبر نہیں تدھ کرنا
سُن میں تینوں سب باتاں دا اصلی بات بتاواں

نال محبت پچھیا حالا اپنے پاس بٹھایا
اچن چیت ہک پنکھی آیا قدرت نال ربانی
موسیٰؑ نوں فرماون لگا خضر حبیب خدا دا
ایہ بعلم الٰہی اگے قطرہ ہک نہ جانے
اوّل تھیں تا آخر توڑی جو سبھ لوں ہتھ آیا
جتنا قدر سمندر وچوں پنکھی چونچ بھریوے
اینویں ہے جیویں قطرہ پنکھی لے چلیا دریاؤں
ایہ علم خداوے اگے کیا تیرا کیہا میرا
کہیا کلیم اللہ نے اپنا علم سکھاؤ مینوں
تیں تھیں صبر نہ کیتا جاسی جد اوہ اساں سکھایا
کسے امر وچ کرساں ناہیں بے فرمانی تیری
جے سکھنا تا آکھے پا ہجھوں کریں سوال نہ مینوں
جا کر اول کیتی دوہاں کشتی دی اسواری
تختہ چھک علیحدہ کیتا کشتی پاڑ گوائی
ڈوبن لگوں پور تمامی بات عجیب ہوئی
کہیا کلیم معاف کچیوے میں بھلا پچھتانا
استوں پھڑ خضر نبی نے ماریا سروں وجایا
ناحق ایہ پاکیزہ لڑکا کیتوئی مار ازائیں
کہیا کلیم جے پھر پچھاں تاں نال نہ رکھیں مینوں
لوکاں کولوں کھانا منگیا کسے نہ مول کھوایا
آپے خضر مرمت کر کے سدھی کر کھلوائی
آکھن لگا اُجرت پاروں لگ پیوں کس کارے
خضر کہیا ہُن تیری میری لگی پون جدائی
باطن علم اساڈا اتنک کے مشکل ہونا جرنا
اوّل کشتی بھنی جس تھیں اسدا حال سناواں

کتنے لوک غریب وچارے کشتی اوہ چلالے ۔ اس کشتی دی محنت وچوں کتنے عاجز کھاندے
شاہ آہا یک مگر انہاں دے لٹدا پھرے مہانے ۔ جیہڑی کشتی ثابت ویکھے لیندا کھس دھنگانے
اسکارن میں چاہیا اسنوں عیب لگائی جاوے ۔ نبل کرکے شاہ نہ کھسّے کم اوہناں دے آوے
دوجا اوہ جو لڑکا راہ وچہ کیتا قتل رزالہ ۔ ماپیو اس دا چنگا آہا نیک طریقے والا
مینوں خوف پیا اوہ لڑکا مت کافر ہو جاوے ۔ ماپیو نوں بھی بوڑے کفروں لیک گھرانے لاوے
جیکر وڈا ہوندا بیشک راہ کفر دا پھڑدا ۔ ماپیو نوں بھی کافر کرکے نال جہنم کھڑدا
اسی کارن میں نیک ارادیوں قتل کیتا اس تائیں ۔ بچن اسٹھیں ماپے اس دے پاون نیک جزائیں
اسدے بدلے رب انہاں نوں ایسی لڑکی دیسی ۔ جسدی نسل وچوں رب پیدا ستر نبی کریسی
تریجی ایہہ دیوار پرانی جو میں مفت بنائی ۔ اسلئے مفت بناون اندر ایہ حکمت رب پائی
سی ایہ کندھ یتیم دوہاں دی دبیا ہیٹھ خزانہ ۔ آہا باپ اوہناں دا بزرگ نیکو کار یگانہ
فوت ہویا اوہ بزرگ پچھے لبھے یتیم وچارے ۔ کندھ انہاں دی ڈگنے والی آہی اپر کنارے
جیکر اسیں نہ پختہ کردے کندھ انہاں دی تائیں ۔ ڈگدی کندھ تمام اوہناں دی جاندا مال اجائیں
حکم خدا تھیں ثابت کیتی میں ایہ کندھ ویرانہ ۔ جدوں جوان ہوون اوہ لڑکے کڈھن آپ خزانہ
تینوں ہرگز صبر نہ آیا دیکھ اساڈیاں کاراں ۔ باطن علم جو مینوں حاصل خبر نہیں سنساراں
تدھ جیا تا کوئی دنیا اندر نہیں برابر میرے ۔ بندے ربدے علما لوانے اک تھیں اک چنگیرے
جس گلدا کوئی لاڈ کماوے اوڑک پوندا بھرنا ۔ ہر حالت وچہ رب تھیں ڈرنا پھر غرور نہ کرنا
دو تن ہور نصیحت باتاں آکھ سنایاں یارا ۔ موسیٰ تھیں پھر غائب ہویا حضرت خضر پیارا
باطن علم اسے نوں آکھن جو میں آکھ سنایا ۔ ایہو مہر خضر نبی نوں رب نے علم سکھایا
ظاہر باطن علم تمامی جو کل نبیاں پائے ۔ ختم رسولاں نوں رب عالم سارے علم سکھائے
اک اک علم تمام رسولاں جدا جدا ہتھ آیا ۔ کل نبیاں دا علم اکٹھا سرور عالم پایا
نو سو علم یوسفتائیں بخش کیتے رب سائیں ۔ اوہ بھی علم تمامی حاصل پاک محمدؐ تائیں
سنو حقیقت جد اوہ موتی یوسف نے منہ پایا ۔ اسدی برکت نال خدا نے نو سو علم بتایا
بی بک علم اوہناں نوں چوں علم جو خوابا لولالے ۔ جیونکر سورت یوسف اندر دیوے خبر تعالے

وَلِنُعَلِّمَهُ مِن تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ ط

ربّ فرماوے اساں سکھایاں یوسفنوں تعبیراں ۔ جو کوئی خواب سناوے اسنوں سچ کرے تقریراں

کرن روایت کل مدکاندی تو سو بولی آہی
جیونکر عربی تے یونانی عبرانی سُریانی
ملک ملک دی بولی سمجھے آپ بولیندا نالے
جس بولی وچ اسنوں کوئی خواب بیان کریندا
ہتھے قیداں یوسفؑ پایاں تنے کاری آیاں
اوّل قید کھوہے وچ ہویا صبروں تن دن جالے
دوجی قید زلیخا جدم اندر ڈک بہایا
اوتھے رب وکھایا اسنوں پاک تجلّی نوری
تریجی قید اخیری درجہ پایا نبی گرامی
عارف آکھن تنے قیداں مومن اُپر آون
سوہنی صورت حسن عجیبہ اوتھے حاصل تھیوے
دوجی قید پنگھوڑے اندر جسدم مومن آوے
تریجی قید جدوں پھر مومن آوے گور وچالے
ہر مومن نوں قبراں اندر جنت رب وکھاوے
جیویں یوسفنوں قید وچالے وعدہ رب فرمایا
سُن خوشخبری یوسفنایا آس فضل دی ہوئی
خواب بیان سناوے ہر نوں شفقت کرے اسیراں

ہر بولی تھیں واقف ہویا یوسفؑ نبی خدائی
ہندی سندھی ہندوستانی ایرانی افغانی
جویں سوال کرے کوئی اسنوں تویں جواب دسالے
اوسے بولی اندر اسنوں لبل تعبیر دسیندا
ہر قیدوں رب منصب بخشیا رحمت جھڑیاں لائیں
اوتھے رب معراج کرایا وحی اُتاریا نالے
وصلوں طلب زلیخا کیتی چھڈ یوسفؑ نس آیا
بخشیا تاج نبوت والا دے کر قرب حضوری
بندیخانے دے وچ رب نے بخشیا علم تماہی
اوّل شکم مائی دے اندر پہلی قید بتاون
اکھیں کن زبان تے بازو اس قیدوں سب ڈھیوے
سوہنی پرورش ہووے اسدی دودھ پیوے کھیوے کھاوے
جنت حوراں حاضر ہوون لین نصیباں والے
اس قیدوں جد فارغ ہوسیں ایہ جاگہ ہتھ آوے
تخت مصر دا تیرے کارن اساں تیار کرایا
قید مصیبت والا دل وچ رہیا خیال نہ کوئی
آکھ پذیرا کیونکر یوسفؑ وسدا سی تعبیراں

بیان کردن خواب پیش آمدات ہر دو زندانیان بنا بر تفسیر

وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيَانِ ۚ

کرن روایت نوکر شاہ دے قید ہوئے دو بھائی
اوّل وساں حال انہاندا قید ہوئے جس کاروں
دوتویں اوہ درباری شاہ دے ہیسن خاص حضوری
بھر بھر جام شرابوں شاہ نوں ساقی روز پلاندا
خان سالار کھلاوے کھانا نالے آپ پکاوے

ہکدن بندیخانے اندر خواب دوہاں نوں آئی
پھیر اوہناں دی قید سناساں برکت فضل غفارو
ہک باورچی دوجا ساقی پھٹ دوہاں دی پوری
مست رہے وچ اسے کمدے کدی خمار نہ جاندا
اسدے مغزوں رنگ برنگے خوشبو کدی نہ جاوے

عارف ربدے کہن جنہاں ندی قسمت مندی تھیوے
کھا کھا نعمت کر کر موجاں ایسے اُٹھے تھیون
جیونکر خوان سالار ہوراندی شامت نیڑے آئی
کرن روایت روم ملک دا آہا جو شاہزادہ
شاہ مصر دے مارن کارن زہر اسنے پہنچائی
کسے بہانے آن مصر وچ ہویا اوہ مقامی
خوان سالار قبولی اوہ گل دولت رشوت کھائی
اوو کشاہ دے کھانے اندر زہر باورچی پائی
لیکر کھانا حاضر ہویا خوان سالار شتابی
سُن بیٹھا سی شاہ اوہناندا اوّل حال تمامی
نالے ساقی نال باورچی کیتی بے اتفاقی
اج شراب نہ پینا ہرگز جو اوہ کڈھ لیایا
شائد اج شراب تیر لوچہ ہے کجھ کالا کالہ
سُنکر حکم شتابی ساقی جام اپنا منہ لایا
پھر اوہ ساقی شاہ دے اگے عرض سوال سناوے
ہویا حکم باورچی تائیں کھالوں اپنا کھانا
ایسے طور قیامت دے دن پیش خداوند سائیں
حکم کرے رب ہر کوئی اپنے دفتر کھول سناوے
سُنو حقیقت جد باورچی کھانے تھیں لرزایا
آپے پھیر کسے دن ہوسی تحقیقات تساڈی
کرن روایت جد اوہ دونویں بندیخانے آئے
فجر ہوئی تے یوسفؑ اگے خواباں دوہاں سنایاں

مغز خراب اوہناندا ہووے گندگی نال بھریوے
جسدی نعمت کھاون اسدے ویری اُٹھ کھلوون
شاہ نوں زہر کھواون کارن نمک حرامی چائی
تخت مصر دا لینے کارن رکھدا ہت ارادہ
بھیجیا ہک وزیر سیانا دولت نال چوکائی
خوان سالار تے ساقی اگے کیتس ذکر تمامی
ساقی آکھیا میں نہیں کردا گندی عمر ولمی
کھانے دا جد ویلا ہویا روٹی شاہ منگوائی
نالے جام شراب لیایا ساقی یار شتابی
اج ضرور انہاں تھیں کوئی کرسی نمک حرامی
اُلٹا شاہ نوں آکھن لگا زہر ملائی ساقی
تاں پھر شاہ ازمائش کارن ساقی نوں فرمایا
کرکے نوش وکھال اسانوں اپنا خمر پیالہ
پی گیا ساقی اوسیویلے فتوہ نہ مول ودہایا
حکم کرو باورچی بھی ہُن کھانا اپنا کھاوے
تھر تھر خوفوں کنبن لگا ہووے تاب نمانا
دفتر عملاں ملسن جسدم ہر اک بندے تائیں
نیکوکار سناسن جلدی خوف گناہیاں آوے
دوہانوں ہتھ کڑیاں لگیاں قید اندر پہنچایا
دیکھیا جاسی جو فرماسی حکم عدالت ساڈی
تیجے روز دوہانوں راتیں سفنے رب وکھاوے
جیونکر سورت یوسف اندر خبراں رب فرمایاں

وَقَالَ أَحَدُهُمَآ إِنِّيٓ أَرَانِيٓ أَعْصِرُ خَمْرًا ۚ وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّيٓ أَرَانِيٓ أَحْمِلُ فَوْقَ رَأْسِي خُبْزًا
تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ ۖ نَبِّئْنَا بِتَأْوِيلِهِ ۖ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ۝

پچھنے ہک انہاں دو وچوں کہندا یوسفؑ تائیں
ڈٹھا میں جو خمر نچوڑاں شاہ نوں کھلا پلائیں

دوجے آکھیا میں ڈٹھا جو روٹیاں سر تے چائیاں ۔ جھاڑاں مار پکھیر وکھاون ایہ دو خواباں آیاں
دس سانوں تعبیر انہاندی دوہاں عرض سنائی ۔ جاپیں نوں احسان کنندہ کر ساتھے بھلیائی
پہلی خواب سنائی ساقی خمر نچوڑن والی ۔ سُفنے وچہ شراب نچوڑ ریا پکڑ انگوروں ڈالی
شاہ دی خدمت حاضر کیتا جام شراب انگوروں ۔ کیتا اس منظور تے پیتا بخشیا قرب حضوروں
دوجی خواب باورچی ڈٹھی روٹیاں سر تے دھریاں ۔ جھاڑاں مار پکھیر وسیبے لقمہ کر یاں
سُنکر خواباں سوچیاں دلوچہ یوسف نبی الٰہی ۔ دینوں ایہ ناواقف دوہویں ڈبے وچہ گمراہی
اول میں توحید الٰہی بول انہاں سمجھاواں ۔ دین ایماں نوں واقف ہوون پھر تعبیر بتاواں
نال کسے دے جس بندیاں ہووے کم ضروری ۔ جیویں اوہ اوسکھے مطلب کارن سب کسے منظوری
جدوں منافق نیک بندے دی مجلس وچہ پھس جاون ۔ مطلب کارن پڑھن نمازاں بہائیتے چوٹاں کھاون
بیشک اپنے مطلب پچھے ہر کوئی قابو آوے ۔ بن مطلب کوئی بنے نہ واقف ہر گل غرض منائے
دشمن نوں جے کم پیوے تاں اوہ بھی دوست تھیندا ۔ یوسف ہر دا سجن پیارا کویں نہ بول منیندا
لگا کرن نصیحت حضرت یعقوب دے جایا ۔ آکھ پدیرا کیونکر یوسف وعظ کلام سنایا

وعظ فرمودن حضرت یوسف علیہ السلام در بندیخانہ

اول تنہاں تسلی کارن کہندا نبی سچیاواں ۔ کھانا آون نالوں اگے میں تعبیر بتاواں
یعنی میرے وعظ کہن تھیں ہونا نہیں آداسی ۔ اول بہتا آون تھیں تعبیر سنائی جاسی
بعضے آکھن کھانے داجو لفظ نبی فرمایا ۔ وچہ تفسیر منستر اسدا مطلب ہور لیایا
یعنے ایسا علم خدا نے کیتا بخشش اسانوں ۔ کھانا آون نالوں اگے میں دس سکاں تسانوں
جو ایسا کھانا اج تسانوں آوے گا سرکاروں ۔ ایسی طاقت بلی اسانوں مولے دے درباروں
سُنکر قیدیاں حضرت اگے عرض سوال سنایا ۔ ایہ کم جادو سازاں والا تینوں کس سکھایا
حضرت کہیا رب اپنے دی مینوں بخشش ہوئی ۔ خیر مذاہب نال اساڈا ناہیں تعلق کوئی
مذہب تنہاں پسند نہ مینوں جو توحید نہ جانے ۔ رب رسول قیامت اُپر جو ایمان نہ آنے
تاپھر قیدیاں پچھناں کیتا کیہڑا مذہب تیرا ۔ حضرت آکھیا جس مذہب پر باپ میرے دادا میرا
پھر پچھوں نے کون کوئی ہے دادا باپ تساڈا ۔ حضرت کہیا خلیل پیغمبر جد مبارک ساڈا
دادا بزرگوار اساڈا ہے اسحاق ؑ سوہارا ۔ باپ میرا یعقوب ؑ پیغمبر رب دا خاص پیارا

ایسے ہو کر پھر کیوں اسیں شرک نفاق کمائیے
لائق نہیں جو نال خدا دے ہور شریک بنائیے

ہے ایہ ربدا فضل اسانوں لا یوسف سہے راہیں
ایپر اکثر لوک ناشکرے قدر پچھانن ناہیں

جیکر بندے قدر کریندے بُت نہ مول پوجیندے
سچا دین اساڈے والا سب قبول کریندے

ایہ گل سُن کر جاتا دلوچہ ساریاں بندیواناں
شکلوں فائق عقلوں لائق ہے ایہ نبی ربانان

کہن لگے ہُن دسو سانوں کیونکر اسیں کراہاں
دین اپنے تے ثابت رہیئے یا اوہ چھوڑ دلواہاں

حضرت کہیا سوچو دلوچہ کیہڑا دین چنگیرا
بہتے رب تساڈے چنگے یا ہک غالب میرا

جدا جدا جو اپنے تساں کتنے رب ٹھہرائے
کیا اوہ نفع پہنچاون جہڑے ہتھیں آپ بنائیے

کیا اوہ چیز جنہاں ندی ہر دم پوجا رسو کماں لئے
تساں تساڈیاں وڈگیاں انہویں رکھے نام تنہاندے

ربدی طرفوں مول اُنہاں ندی سند ثبوت نہ کوئی
اسنوں پوجو ہر تے جسدی سدا حکومت ہوئی

پوجا کرو نہ ہور کسیدی باجھوں ذات الٰہی
اوہا ہک عبادت لائق جسدی سچی شاہی

پکا دین تے سچا ایہا جو میں کہیا پیارے
ایپر اکثر لوک نہ جانن جو قسمت دے مارے

جد یوسفؑ ایہ بندیخانے وعظ بیان سُنایا
جو کوئی قیدی حاضر آہا سب ایمان لیایا

بنے مرید تمام نبیؑ دے اثر نصیحت کیتا
ساقی بھی سُن مُسلم ہویا جام ہدایت پیتا

اوہا باورچی رہیا منافق دلوںؑ کفر دکھایا
ظاہر مطلب کارن اس بھی کلمہ آکھ سُنایا

جیونکر بعضے مومن اجکل کلمہ کہن زبانی
ریتاں رسماں چھوڑن ناہیں دلوچہ بے ایمانی

اہل ایماناں کوثر جنت ہے تعبیر رسولی
مشرک کارن کھلی تکیندی دوزخ والی سُولی

جدا جدا تعبیر دوہاں دی دس گیا نبی خدائی
جیونکر یوسفؑ اوہناں دوہاں نوں کھول تعبیر سُنائی

بیان تعبیر خواب آں ہر دو اسیراں

سدیا یوسفؑ اوہناں دوہاں نوں اپنے پاس بلائے
ساقی تے باورچی دوویں حاضر خدمت آئے

حضرت کہیا سنو اسیر و خواب اپنی دے حالے
ہک تساں تھیں خمر پیالے شاہ لئوں ونج پیالے

یعنی جس نے سُفنے اندر شاہ نوں خمر پلایا
پرسوں اسنوں ملے خلاصی پاسی عالی پایا

شاہ اپنے لئوں بھر بھر دیوے جام شراب صراحیاں
عزت لیسی ساقی تائیں رب کٹیسی پھاہیاں

دوجے لئوں شاہ پھانسی دیسی سولی اُپر چڑھاون
سر اسیدا مغز تمامی کٹ کٹ پنچھی کھاون

سنیا باورچی ایہ گل جس دم رو رو مارے ڈھاہیں
آکھے قسم خدا دی میں کوئی سفنہ ویکھیا ناہیں

بنی کہیا ہُن ٹکرن لگیاں کجھ نہیں ہُن دا تیرا
پھر حضرت اس ساقی لگے اپنی بات سنائی
یوسف کہیا جسدم تینوں رب دیسی چھٹکارے
کتنے سال اساڈیاں تائیں گذرے قید وچالے
ساقی آکھیا بیشک حضرت کوشش خوب کریساں
جاں اِک روز گذشتہ ہویا شاہ فرمان سُنایا
پکڑ سپاہیاں حاضر کیتے پیش عدالت آندے
پھانسی حکم باورچی تائیں پکڑ دِتو نے سُولی
کرن روایت جسدم ساقی عزت عظمت پائی
کتنے برساں حضرت یوسفؑ رہیا بندی خانے
جیکر اسدن ساقی پاسوں یوسفؑ مدد نہ چاہندا
سَت برساں تک ساقی تائیں یوسفؑ یاد نہ رہیا
دنیا وچہ جنہاں دے تائیں ملن بلند ٹکانے
واہ سبحان اللہ رب خالق ہر نوں روزی دیندا
پتھر دے وچہ کیڑا آکھن عاجز بہت نمانا ں
ہکدن جبرائیل فرشتہ پاس یوسف دے آیا
اے یوسفؑ نابوداں تینوں دس کھاں کس اوپایا
کوہن لگے جد بھائی تینوں اُسدن کِس چھڑایا
پاس عزیز وکالیوں جسدم کس نے قدر ودہایا
نال زلیخا کس نے تیں تھیں بُرا نہ مُول کرایا
یوسفؑ آکھیا ایہ سب میں تے ربنے کرم کمایا
جبرائیلؑ کہیا جد ہر کم کیتا خالق سائیں
فانی حاکم پیش سفارش لاکھاں بھیجی جاوے
پھر جبریلؑ کہیا اے یوسفؑ کر کھاں نظر اٹھاہاں
طرف زمیں دی تکیا یوسفؑ کیتی نظر ہٹھیرے

ہو گیا حکم تساں جھکارن فتوے اُچھیا میرا
جس نے نظن خلاصی والا قیدوں ہوگ رہائی
سانوں بھی چھڑوانے کارن عرض کریں سرکارے
کریں سفارش متکے سانوں قیدوں شاہ نکالے
سر چشماں پر حکم تساڈا ڈاہڈا یاد رکھیساں
پیش کرو اوہ قیدی دونویں جنہاں زہر ملایا
جیوں یوسفؑ فرمایا ہیسی ورتی نال دوہاں دے
جام صراحی دیکر بخشی ساقی نوں مقبولی
یاد نہ رہیوس گل یوسف دی شیطوں ولوں بھلائی
غیر خدا تھیں حاجت منگی لکھیا قید خدا نے
جلدی رب خلاصی دیندا اتنا قید نہ رہندا
عارف آکھن معذوراں دی عادت ہوندی ایہا
یاد نہ رہندے اوہناں تائیں جو مسکین نمانے
گل مسکیناں تے محتاجاں ہر نوں یاد رکھیندا
ہر دم یاد رکھے رب اسنوں شامل فضل ربا ناں
بعد سلام خدا دی طرفوں ایہ پیغام سُنایا
کسنے پال وڈیرا کیتا روغن حُسن چڑھایا
امن سلامت کھوہ دے وچوں باہر کون لیایا
گھر اسدے وچہ تیر یتائیں کِس عزیز بنایا
کس نے قفل تروڑے یوسفؑ جدتوں باہر آیا
اوسے مدد کیتی ہر جائی اوسے پیا بچایا
قید چھوڑاون کارن پھر کیوں آکھیا ساقی تائیں
جد تک ربدا حکم نہ ہووے کیہڑ بند چھڑاوے
قدرت ربدی تیر یتائیں آوے وچہ نگاہاں
پھٹ گئے طبق زمیں دے سنے لنگھ گئی نظر اگیرے

کیا ویکھے ہک پتھر سوہنا رنگ سفید اُجالا
ماریا پر جبریل پتھر نوں امر خدا جبا روں
کیا ہک کیڑا سُرخ عجائب پتھروں نکل کھلویا
وچ تسبیحاں شاغل منہ تھیں لیوے حمد خدائی
ہر دم ُاستے پکاراں میریاں جگہ پچھانے میری
جدا یہ قدرت ڈٹھی یوسفؑ جبرائیلؑ بتاوے
پتھر وچہ بھی اسد بتایئیں روزی نت پچاندا
ابراہیمؑ جو دادا تیرا جدروں چھنے وچہ وڑیا
باغ بہشت بنایا رب نے اس آتش دے تایئیں
اسدا ہوتا ہو کر پھر تدھ غیروں مدد چاہی
سُنکر جھڑک الہی یوسفؑ رُنا ڈھایئں ڈھایئں
چھم چھم روٗوے سجدے اندر کردا گریہ زاری
حکم ہوتا جو بندے کولوں ہے تدھ حاجت منگی
منگدا ہیں جو استھیں پچھے سخت مصیبت پاویں
رو رو فضل منگے پیغمبر عجز نیازاں کردا
بیشک جو فرماویں یارب برحق کہنا تیرا
تدھ بن مدد گار نہ کوئی توں حافظ ہر جایئیں
مینوں لوڑ رضا تیری دی ہور نہ حاجت کائی
جیکر تیرا فضل خدایا بنے نہ میرا سنگی
جیسا اسدن حضرت یوسفؑ رو رو ہویا نماناں
نیر چلاوے تے پچھتاوے ایسی حالت رہنی
خیال کرو جد ذرہ گل تھیں نبی ڈراے جاون
خاص حبیبا ندی ایہ حالت جنہاں قرب حضوری
رب بن مشکل کھولن والا جیکوئی ہور بناوے
کرن روایت نقرہ کاروں ذکر مفسر لیا ندا

سُت زمیاں تھیں ہیٹھ دکھایا قدرت نال تعالےٰ
قدرت تھیں اوہ پتھر سارا پاٹ گیا وچکاروں
پتر سبز روزینہ اپنا منہ وچہ پایا ہو یا
واہ سبحان اللہ جو ہیں پر نظر رکھے اسچائی
پتھر وچہ بھی روزی مینوں دیندا چنگ چنگیری
ویکھ یوسفؑ ایہ کیڑا عاجز رب نہ مول بھلاوے
بند یخانے اندر تینوں کیونکر رب بھلاندا
اوس نہ مدد لئی کسے دی خالق دے دَر جھڑیا
امن سلامت دادا تیرا رکھیا خالق سایئں
شرم نہ کیتی ساڈی طرفوں وتی جھڑک الہی
میں بھلا توں بخش خدایا ہور کوئی در ناہیں
ہر دم ایہو آوازہ آوے یا باری یا باری
ساری عمراں لائق تینوں قید مصیبت تنگی
مردیاں تیک تمام حیاتی اندر قید لنگھاویں
فضلوں بخش خلاصی یارب عدل کنوں دل ڈردا
پر تہن فضل تیریدیاں آساں کر رحمت دا پھیرا
جس جاگہ توں راضی ہوویں رکھا ساڈے تایئیں
جے توں قید میری وچہ راضی لوڑ نہ کجھ رہائی
ستر برساں اسدے نالوں قید اسانوں چنگی
ایسا حاجز ہویا نہ جسدن کھوٹے مل وکاناں
ہائے ربا میں ساقی اگے کیوں اتنی گل کیتی
کیا کجھ حال اونہاندا جیہڑے دمدم شرک کماون
اوہ کد چھٹن سدا جنہانوں دوری دوری دوری
رب فرماوے توبہ باجھوں کدیں نہ بخشیا جاوے
اتنی گل جے ساقی تایئیں یوسفؑ نہ فرماندا

اوسے روز خلاصی ہوندی پاندا نبی رہائی
پنج برساں اس گل تھیں پہلے یوسف قید لنگھائی
بارین برسیں حضرت یوسف ؑ وچ خلاصی پائی

ذرہ گل تھیں غیرت کر کے ربّے قید ودھائی
ست برساں پھر استھیں پچھے قیدی نوں آئی
مندی حالیں دوست کولوں بھل معاف کرائی

معجزہ حضرت یوسف علیہ السلام در بندی خانہ

جتنی مدت حضرت یوسف ؑ رہنا بندیخانے
ہر دم الفت شفقت رکھے وعظ بیان سناوے
کرن روایت جس دن قیدی مسلم ہو گئے سارے
سنو عزیزو بندیوالوں جنہاں ایمان لیاندا
تساں اساڈا امر قبولیا پکڑی تابعداری
جسنوں طلب گھراندی ہووے کر و سوال اسانوں
دلیاں والے دلیسیں جاون مانن عیش بہاراں
دہ ستو قیدی حاضر ہو کے خدمت عرض گذاری
یا حضرت جے راضی ہوویں کر احسان غریباں
سُنکر عرض تنہاندی حضرت سر سجدے وچ پایا
پئی دعا قبول یوسفدی ایسی قدرت ہوئی
پیروں بیڑیاں باہر آیاں ہتھاں تھیں ہتھکڑیاں
صورت شکل اونہاندی ساری خالق پاک وٹائی
نہ کسے ہور پچھانے ہرگز حاکم یا سر کردے
گھر پوہتے تا گھر دیاں لوکاں کسے نہ مول پچھاتا
باقی چار سئیاں سَن قیدی رہگئے بندیخانے
تسیں بھی جیکر جانا چاہو کراں دعا ہر کارے
کہن لگے جے تسیں نہ جاہو اسیں نہ ہرگز جاواں
بھٹھ پئے سب خویش قبیلے بھٹھ گھر بار اساڈے
ہتھیں سنگل پیریں سنگل طوق گلا نوں چڑھیون

نال اسیراں کدیں نہ خفگی کیتی نبی یگانے
خاص عبادت ربدی دسّے شرکوں دور ہٹاوے.
نال پیار اونہاں تائیں کہیا نبی پیارے
ہن تساں منی وحدت ربدی دھو تا کفر دلاندا
کراں دُعا تساڈے کارن پیش خدا وندباری
بخشے رب نجات تسانوں جا ہو سب گھراں نوں
خویشاں نوالے خویشیں جا کے ملن خویشاں یاراں
اہل عیالاں خویشاں کارن تاہنگ جنہاں نوں بھاری
مولا کولوں قید چھڑاون مشکل نہیں حبیباں
بخش نجات انہاں نوں تائیں بخشنہار خدا یا
ٹٹ پئے سب زنجیر انہاں دے ثابت رہیا نہ کوئی
لگ گئی چھائی قدرت والی لہہ دھرتی پر جھڑیاں
آپس وچ بھی بکدوجیدی کسے پچھان نہ آئی
نکل گئے سب یوسف تائیں ادب سلاماں کر دے
جدوں حوالہ ذکر کیتو نے تا سمجھنا نوں جاتا
پچھیا پھیر تنہاں نوں تائیں یوسف ؑ نبی یگانے
وانگ انہاں دے جا ہو گھر نوں ملن تساں چھٹکارے
قدماں نوں وچ ہوواں قربانی تن من گھول گھماواں
قیدی ہو کر رہنا سانوں بہتر پاس تساڈے
ہار پھلاں دے معلم تھیون جے کر یار دسیون

جنگلو چہ محبوب پیارے جیکر کرن گذارے
دوست پاروں دہیریا تے قیدیاں بند لگھا نہ
محبوباندی تابعداری عاشق فرض پچھانے

لکھ وستی تھیں عاشق تائیں لگدے جھاڑ پیارے
جلدیاں دیکھ شمع دیتائیں نال جلے پروانہ
یار پچھے تکلیف جو آوے حج برابر جانے

ذکر خواجہ اویس قرنی رحمۃ اللہ علیہ

وند مبارک پاک نبیؐ دے جدوں شہادت پائی
یار نبیؐ دے ملن آئے ہکدا سدے تائیں
سوہنی صورت وقت جوانی منہ وچہ دند نہ کوئی
ہو متعجب پچھن لگے دوست ربدے تائیں
رو کراگوں آکھن لگا اوہ عاشق مردا نہ
سنکر صبر نہ آیا سالوں لابنو درد لگایا
اس ہک دند نبیؐ دی خاطر سارے دند بٹائے
بے خبری وچہ دندا ساڈا جے کر دند بٹیندا
ایسے خاطر دند اپنے میں سارے پٹ نکالے
سنکر بات اویس ولی دی یار اصحاب پیارے
اسیں بھی تابعدار کہائیے نام اصحاب جہاندا
ساڈے دند سلامت سارے ہک بھی نہیں ونجایا
قطرہ عشق محبت والا رب جنہاں نوچہ پاندا
سارے جگ تھیں اصحاباں نوں بہتا پیار نبیؐ دا
اپنی طرفوں قیدی سارے یوسفؑ اپر وکانے

پہنچی خبر اویسؓ ہوراں نوں بتریہ کل پٹائی
آن ڈٹھو نے دوست ربدے کیتے دند ازائیں
دیکھ اصحاباں یاراں تائیں دلو چہ حیرت ہوئی
کیوں نہیں دند تساڈا کوئی سالوں حال سنائیں
جس دن ہویا پاک نبیؐ دا دند شہید لگا نہ
خبر نہیں اوہ کیہڑا موتی لڑیوں باہر آیا
جے میں ہکو دند پٹاواں ہور نہ پٹیا جائے
عشقوں تابعداری والا حق نہ پورا تھیندا
اصلی دند جو پٹنے والا پٹیا جاسی نالے
چھم چھم نیر چلاون لگے رو رو کہن وچالے
اکھیں ویکھیا پاک نبیؐ دا دند مبارک جاندا
دُھن ایہ عاشق سنکر جس نے تخم وندانداچایا
جگوں وکھرا ادب تنہاں نوں خالق پاک سکھاندا
پھر بھی دیکھ تعجب ہوئے عشق اویس ولی دا
وانگ زلیخا جیب یوسف دی کون انہاں بن چلانے

پشیمان شدن زلیخا بر کردہ خود قید آن ذات

جدوں زلیخا دلبر سوہنا یوسفؑ قید کرایا
ہتھیں ہجر سہیڑیا آپے روے بیٹھ اکیلی
جس گل کارن یار پیارا قید اندر پہنچایا

پائی جھات فراق سجندے رو رو حال ونجایا
دیکھ ٹکانے کرے جھورانے کھاوے سنج حویلی
اوہ بھی بات نہ حاصل ہوئی الٹا ہجر ستایا

اگے بھی کجھ دید سجن دا دیکھے دل پرچاوے
رو رو نین کرن فریاداں ساتھے ظلم کیتوئی
آپ ڈبی توں بحر غماں دے سانوں نال ڈبایا
ساڈا حج ونجایوئی نالے آپ رہیوں توں خالی
غیراں دے بجھ آکھے لگیوں آپ نہ غیرت سمہالی
کس ہتھیاری قید کرن دی تینوں مت سکھالی
ہو غمناک زلیخا رووے نہ کجھ آوے جاوے
دل وچ کہے عزیزے ہتھوں جے نہ قید کراندی
پر ہن وس نہ لگدا کوئی نہ کوئی چلدا چارا
جے ہن کہاں عزیزے تائیں الٹا دشمن تھیندا
کیہڑی بنھاں کتول جاواں تھاں نہ جھلے کوئی
کسنوں دوس دیاں تے اکھے آپے کارن کیتے
بھر بھر نین لہو دے پلٹے جتول کرے نظارا
چھم چھم لاوے سینے اوپر یوسف دیاں پوشاکاں
کدیں پوشاکاں سینے رکھے کدیں اکھیں پر دھردی
کدیں اوہنانوں اندر رکھے باہر کدی نکالے
کر کر بھیجے داروغے نوں نت نویاں تاکیداں
نرم گلیچے سندر تکئے بہتر قسم وچھایاں
اپنی ہتھیں یوسف کارن کھانا روز پکاوے
ہور جو ہر اک نعمت یوسف رکھدا شوق جنہاندا
جد اوہ گولی کھانا دیکر گھر نوں واپس آوے
نال محبت کہا دس کھانا جو کجھ رنجش پائی
دس کھاں اسدا بندیخانے کیونکر وقت گذردا

اُسنوں بھی ہن لوہ لوہ ہڑدی سوکھا ہتھ نہ آوے
بہتی حرص لگا کے سانوں تھوڑیوں بھی رکھیوئی
دس زلیخا اسدے وچوں کی تینوں ہتھ آیا
کہن آہی اوہ تتڑی تینوں مت سکھاونوالی
شالہ کدیں نہ جندی تینوں امڑی جاون والی
روندی پھرے ہمیشہ جیہڑی اساں رواون والی
وس نہ لگے دوست تائیں قیدوں کڈھ لیاوے
اپنی ہتھیں یار پیارا گھر وچ آن بٹھاندی
دوہیں طرفیں نہیں تتی دا کیسے گلوں چھٹکارا
نہ آکھاں تا دلبر سوہنا اکھیں نہیں دسیندا
آپ کیتا گھر ساڑ تماشہ عقلوں ہووی ہوئی
اپنی ہتھیں میں تتڑی نے زہر پیالے پیتے
دشمن بندیخانے وانگوں دسدا انگن سارا
نعلیں نالے کھوج بھلیندی پھر چیندی خاکاں
وانگ اوچھاڑے بیت زبیدے ادب ہزاراں کردی
لوہ لوہ ویکھن جیونکر مومن جامے زیارتاں والے
بہت پیاریاں یوسف تائیں رکھنا وانگ مجیداں
یوسف دے آرام کرن نوں گھروں پیاں اپڑایاں
بھر سرپوش کنیزک راہیں ہر وقت پہنچاوے
ہر روز حضرت نوں سرکاروں ڈالی بنکر جاندی
پاس بہا کر پچھدی بی بی کیا حضرت فرماوے
وچ منظوری محنت ساڈی آئی یا نہ آئی
مینوں بھی اوہ یاد کسے دن کردا یا نہ کردا

قافیہ آرائی

دس کھاں کون میرے بن اسنوں جھل کھواندی ہوسی
راتیں اسنوں سیجاں کرکے کون سواندی ہوسی
ہر فجری جل عطر گلابوں کون نہواندی ہوسی
کون سجندیاں مست اکھیں وچہ سرمہ پاندی ہوسی
سوہنا پٹکا کمر دوالے کون بنھاندی ہوسی
تاج مبارک سر دے اپر کون ٹھٹھاندی ہوسی
لاڈا نال محبت کرکے کون بلاندی ہوسی

بھر بھر جام معطر شیریں کون پلاندی ہوسی
کر کر لاڈ پیار سویرے کون جگاندی ہوسی
ہتھیں قدم مبارک اُتے کون دہواندی ہوسی
زلفاں چہر مبارک اُتے کون سجاندی ہوسی
گل پیراہن موتیاں جڑیا کون پواندی ہوسی
سوہنا جوڑا پیراندلوچہ کون پہناندی ہوسی
کون سجندے پاک جمالوں فیض اٹھاندی ہوسی

ایسے طور زلیخا دلوچہ کرے ہزار وچاراں
یوسفؑ موجی بندی خانے دمدم حمد الاوے
ٹوٹوہ مری ویکھن کارن دلبر کویں وسیندا
کرن روایت جدوں زلیخا تنگ فراقوں آوے
اج یوسفؑ نوں کسے بہانے ویکھ جھڑک روایئں
دلوں پیار زلیخا تائیں جھڑک وسیلہ ہووے
ایہو اشارہ جس مومن نوں تنگی رب دکھاوے
ویکھ مصیبت تنگی فاقہ قحط دیاں ایذا ایئیں
جدتک بندہ عاجز ہوکے خودی نہ دلوں ونجاوے
ایسے کارن یارا تنائیں رب تکلیفاں دیندا
ہر دوست دی عادت ہوندی اصل پریت چھپاون
ایسی حکمت کرکے دوست دوستنوں سدواوے
جگ تھیں اوہلا کرنے کارن ہوندی غرض تنہاںدی
وردمصیبت عاشق تائیں وچہ دربار پہنچاوے
دردمنداں بیماراں تائیں ہر کوئی آن پچھیندا
ایہو اشارہ جد مومن نوں زور مصیبت پاوے
وقت مصیبت رب سچے بن یار نہ بن داکوئی
عاجز ہوکر جسدم مومن پیش خداوند روے

وڈ وڈ نکلن سینے وچوں غمدیاں تیز کٹاراں
نت پیغام زلیخا گھلے کدی جواب نہ آوے
توڑے کدیں آواز یوسفدا کناں نال سنیدا
خفیہ طور داروغے تائیں ایہ پیغام پوچلاوے
ریناتھ مت آوازہ آسدا آوے ساڈے تائیں
مت اس طور آواز سجندا کنیں پوندا ہووے
عارف کہن محبت ربدی آسعل پھیرا پاوے
ایہ سب چیزاں طرف خدا دی سدن مومن تائیں
خوشی نہ آرام ہوایئں اندر کویں خدانوں بھاوے
رستہ قرب حضوری والا حکمت نال دسیندا
نال بہانے یاراں تائیں اپنی طرف بلاون
جس وچہ بھید پرانے والا ہور نہ کوئی پاوے
خلقت سمجھے آپس اندر ان بن ہوئی انہاندی
سونا جدتک سیک نہ جھلے کد منظوری پاوے
چنگیاں بھلیاں بیدرداندا کون علاج کریندا
عاجز ہوکے رب ول جاوے ترس خدانوں آوے
ہر دروازیوں پھر کر ہوندی اوڑک رب ول ڈھوئی
سب تکلیف ہٹاوے مولا رحمت نازل ہووے

روندے لوں رب قرب حضوری بخش کرے سرکاروں
بلے پیارا عاشق تائیں درد مصیبت پاروں

ایہو قیاس زلیخا کرکے دلبر لوں ازماوے
جھڑکوں ہو آزردہ یوسفؑ مت ساڈے ول آوے

اپر کجھ پرواہ نہ رکھے یوسفؑ نبی گرامی
کیتا رب داروغہ اسدا خدمتگار سلامی

نال محبت پیغمبر دا ادب لحاظ کماوے
جو فرمان سناوے یوسفؑ ترت بجا لیاوے

ظاہر کردن داروغہ اشتیاق خود پیش یوسف علیہ السلام در بندیخانہ

کرن روایت اوہ داروغہ بندیخانے والا
بکدن عرض سناون لگا پیش حبیب تعالیٰ

اے محبوب پیار تساڈا غالب ہویا ساتوں
دل چاہے جو سب کم چھڈکے دیکھاں پیا تسانوں

بیٹھاں ہر دم کول تساڈے ہک پل دور نہ تھیواں
شربت شہد دیدار تیرے دا پیا ہمیشہ پیواں

سنکر عرض داروغے والی یوسفؑ نبی رباناں
چھم چھم نیر چلاون لگا ہو بے ذوق نماناں

دونہہ شخصاں نے نال اساڈے اگے پیار کمایا
دوہاں تھیں تکلیفاں پایاں ہور تریجا آیا

چھوٹی عمر پیار اسانوں کیتا باپ سہائے
اس پیاروں کھوہ وچ سانوں سٹ گئے ویر پیارے

دیس بدیس وکاندا پھریا نام غلام سدایا
پھر ہن تیکر باپ سجندا نہیں رب میل کرایا

دوجا پیار زلیخا کیتا شفقت بہت کماندی
اسدے پیار کرندی شامت اجے نہ مگروں جاندی

تہمت لگی ماراں پیاں ناحق قید کرایا
خبر نہیں ہن پیار تساڈا لیا انعام لیایا

جو جگتے تکلیفاں آہیاں اگے انہاں وکھایاں
کس گل اُپر پیار تساڈا آیا کرکے دھایاں

ہے ہن جان بندیدی باقی ایہ اسنوں لے مرسی
قتل کراسی سروں ونجاسی تدوں خلاصی کرسی

کرکر باتاں رووے یوسفؑ ڈردا خوف جباروں
سجدے اندر کرے دعائیں توبہ توب پیاروں

اگے ایس پیار اسانوں دردر اُپر رُلایا
پھر آ حاضر ہوون لگا بخش پناہ خدایا

کرن روایت اتنا غم تھیں رُنا نبی گرامی
روندیاں روندیاں نیر اکھیں دا ہو گیا خشک تمامی

پانی بدلے اکھیاں نوں چوں نیر لہو دا چلیا
ہو گیا سرخ تمامی چہرہ نال ہنجوں دے ملیا

یوسف دے رخسارے اُپر تل ہک عجب سوہاوے
وقت نظارے وانگ ستارے وردوں چمک دکھاوے

اتنا نیر لہو دا وگیا کہے مفسر حالا
نال لہو دے گل کر ڈگا تل رخسارے والا

غمدی حالت دیکھ نبیدی رووَن ملک نورانی
صبروں شکروں ہر دم یوسفؑ بولے حمد ربانی

سر سجدے وچ دیہاں راتیں پڑھ تسبیحاں رووے
ڈسے آن وطن دیاں خبراں کون اجیہا ہووے

وطناں والیاں نیند پیاری راتیں موج مریندی
جو دم آوے تویاں تانگاں نویں خیال اٹھیون
ہک یوسفتوں حب سجندی راتیں سون نہ دیندی
کتنی مدت صبروں شکروں جالیاں بنی سزائیں
ہر صابر نوں صبروں بدلہ بخشے حق تعالےٰ

بیوطناں نوں تاہنگ وطندی اکھ نہ لاون دیندی
خونی تیر وچھوڑیوالے خون جگر دا پیون
دوجی الفت باپ سجندی ولول تیر مریندی
کرن کلام نہ امروں باہر منیاں جنہاں رضائیں
آگیا قاصد ملک سجندیاں خبراں دیون والا

آمدن شتر سوارے نام سپرول نزد حضرت یوسف علیہ السلام در بندی خانہ

ہکدن بند بچانے اندر یوسفؑ نبی پیارا
سدا او ڈیکھ مسافر تائیں ہوندی طرف وطندی
توڑے وا وطندی طرفوں جھولا جھلکر آوے
پنکھی اوڈ وادیس اپنے دل جیکر ویکھن جاندا
ایسے طور پیغمبر رب دا حال اووا اس نمانا
اچن چیت ڈٹھا ہک راہی شام دیاروں آیا
ڈاچی اوپر سوار سوداگر کار تجارت کردا
جس باری وچہ بیٹھا یوسفؑ لنگھیا اس راہوں
برقعے دیوچہ بیٹھا یوسف کروا حمد خدائی
دوروں حسن ڈٹھا اسنوں خالق پاک وکھایا
دوڑ بھنی کر زور نبی ول سوٹے ماراں کھاندی
زور وھگانے نٹھی استھیں سوٹے ماراں کھاندی
وانگ مریداں حاضر ہوکر ادبوں سیس نوایا
ادب رسولاں شان رسولاں ہر حیوان پچھانے
قدرت تھیں پھر بولی ڈاچی رو رو کہے زبانوں
جس وندا توں بابل کولوں آیا گھت جدائی
حجریدے وچہ بیٹھا رووے درداں مار مکایا
دوہرا ہوگیا قد مبارک نینیں نظر نہ آوے

باری وچوں طرف وطندی بیٹھا کرے نظارا
مت کوئی خبر سنیدی ہووے کسے عزیز سجندی
اوہ بھی دور مسافر تائیں ٹھنڈ کلیجے پاوے
اسنوں بھی پئے ویہن سینہے وطن بعید جنہاندا
طرف وطندی بیٹھا ویکھے منگے فضل ربانان
خبر وطندی دیون والا رب اسباب بنایا
نام سپرول وسن والا خود کنعان شہر دا
اپر اسنوں خبر نہ کوئی یوسفؑ نبی الٰہوں
رستے وچہ خوشبو یوسفدی اس ڈاچی نوں آئی
ویکھ جمال پیارا ریوالا دلنوں صبر نہ آیا
محبوباں نوں عاشق کولوں کنڈ نہ کیتی جاندی
شتیا دور سوداگر تائیں کول نبی دے آئی
بیٹھ رہی دو زانو ہوکے بے حد ادب کمایا
مشرک بہت کمینہ سب تھیں جیہڑا ادب نہ جانے
اے یوسفؑ کجھ پچھدے میں تھیں آئی میں کنعانوں
اسحق دی یعقوبؑ نبی نوں چیز نہ بھاوے کائی
گیا وساں جوتاں نبیدے حال فراق وہایا
گل گیا ماس بدن دا سارا وندن سکدا جاوے

رو رو حال سناوے ڈاچی جیوں غمخوار پیارے
سن سن یوسفؑ تُسّے اندر رو رو آہیں مارے

لگے درد فراق پدر دے جدوں گل لنگھائی
نویں پہروں پھر ڈاچی آکے دوجی پیڑ جگائی

اتنے وچہ آپوہنتا مگروں ڈاچی دا اوہ سائیں
لیکر سوٹا مارن لگا ڈاچی عاجز تائیں

اُس جاتا بے مطلب مینوں چھوڑ پچھے نس آئی
اصلی راز نہ معلم کیتا قدرت رب وکھائی

ڈاچی نوں اُس مارن کارن سوٹا جدوں اُٹھایا
گوڈیاں ٹیک سپردل تائیں دھرتی پکڑ دبایا

حُکم خدا تھیں لتاں دونویں پھاس گیاں وچہ دہرتی
ہلن جوگا رہیا نہ عاجز سخت مصیبت ورتی

لاوے زور نکالن کارن ہور ہٹھاں نوں جاوے
جسنوں پکڑے رب پدر تیرا اسنوں کون چھڑاوے

اوڑک حضرت یوسفؑ تائیں رحم دلے وچہ آیا
کر آواز سپردل تائیں پیغمبر فرمایا

توں ڈاچی تے غصے ہوویں زمیں تیرے پر ہوئی
عملاں دا پھل ملدا سبھ نوں سنتوں یار سِتھوئی

نہ کر غصہ ڈاچی اتے بے جا ہیں چھٹکارا
سٹ گھت سوٹا ہتھا نوچوں کہنا منی پیارا

سُنکر حکم سپردل جلدی سوٹا دور وگایا
تاں اوہ باہر نکلیا جدم توبہ دے در آیا

قدرت ربدی ویکھ نبی نوں ہویا آن سلامی
وانگ مریداں خدمت اندر کیتوس ادب تمامی

پُچھیا حضرت اسدے کولوں کون کوئی توں بھائی
کتھوں آیوں کتھے جانا گھر تیرا کس جائی

کہن لگا میں ہاں سوداگر سوداگر دا جایا
وطن میرا کنعان مبارک کرن تجارت آیا

سُنیاں نام جدوں کنعانے چھم چھم یوسفؑ رویا
روندا روندا بُرقے وچوں پھیر سوالی ہویا

اے سوداگر دس اسانوں دیس اپنے دا حالا
دکھ آہا ہک شہر تسادے سوہنیاں ڈالا لالا

سارے ڈال کھلوتے اسدے یا کوئی وچوں جھڑیا
جے جھڑیا تاں کیہڑا جھڑیا دس نشانی اڑیا

ایہ گل سن سوداگر رُناں مار عمانداں آہیں
اس دکھدی کجھ حالت نازک وسن والی ناہیں

ہے اوہ دکھ یعقوبؑ پیغمبر لگ گیا پتہ اسانوں
صدقے جاواں حالت اسدی کہا میں کہاں تسانوں

باراں ڈال جتے رب اسنوں وسیاں رحمت باراں
ہک ڈالی نوں پیا وچھوڑا باقی رہ گئے یاراں

اس ڈالی دا نام مبارک یوسفؑ کہن پیارے
خوبی حُسن جمالوں اسدیاں خبراں عالم سارے

پاڑ کھادا بگھیاڑاں اسنوں ڈالی رب تروڑی
سُک گیا پھر سبز نہ ہویا اوہ دکھا جدن توڑی

ڈالوانڈول رہے ہر ویلے زردی رنگ وٹایا
جیوں اوہ شاخ علیحدہ ہوئی پھر اوہ رنگ نہ آیا

سُک سُک ہویا کُرنگ وچارا ہر دم رہے ڈولاندا
کیسے ویہاڑے درد فراقوں جھڑ دسی جھولے کھاندا

جدوں سپردل حضرتؑ اگے حال تمام سُنایا
اتنی دوروں کرن تجارت آیوں توں اسجائی
کہیا سپردل انشاءاللہ جے رب خبر گذاری
حضرت کہیا خرید نہ ہرگز مال تجارت یارا
کنگن سن دو یوسفؑ ہتھیں بھاری قیمت والے
ویہہ ہزار دینار برابر قیمت کہن انہاندی
حکم کیتا ایہ کنگن دونویں بخش دیتے میں تینوں
بھی رب خالق دیسی تینوں اسدا اجر حضوروں
کر منظور سپردل کہیا حکم کرو فرماؤ
تاں پھر حضرت منہ اپنے تھیں بُرقعہ دور ہٹایا
ظاہر ہویا چند مبارک بدر منیر گرامی
جاگے بھاگ سھوئی والے کرم کیتا رب عالی
بُرقعہ کھول نبی نے اسنوں ہنے دیدار بنایا
جیونکر حال ڈٹھوئی میرا اندر گریہ زاری
آکھیں ہک مصر وچہ قیدی بردہ درد رنجاناں
ہن دیدار تساڈے اسنوں چیز نہ بھلوے کوئی
بھاویں دور تساں تھیں ہویا دمدم یاد لیاوے
کی ہویا جے قسمت اسنوں کڈھ پردیس وگایا
جے منظور خدا نوں ہویا آکر قدم چھیسی
ایہ پیغام اساڈی طرفوں حضرتؑ نوں پہنچائیں
سُن پیغام سپردل کہیا میلے رب تسانوں
یوسفؑ کہیا نام دسن دی حاجت مول نہ کوئی
سب خلقت تھیں وکھریاں جاکر راتیں حاضر ہوتا
کہنا ہک پردیسی مینوں ملیا شہر فلانے
وچھڑیا لوانگوں حالت اسدی چھم چھم نیر اوچھالے

روکر یوسفؑ برقے وچوں پھر اسنوں فرمایا
کیا کجھ نفع ملے گا تینوں دس اسانوں بھائی
ہک ہزار دینار نفع داخل جاسی اِت واری
اُس دکھ کوں وچ آکھ پچھاناں ہک پیغام ہمارا
لاہکر اُس سوداگر تائیں کیتے نبی حوالے
جڑے جواہر نال تمامی صفت نہ کیتی جاندی
ہور جواوتھوں ملسی تینوں اوہ معلم نہ مینوں
ہر دولت تھیں بہتر دولت رحمت فضل غفوروں
کہساں وچ یعقوبؑ نبی نوں جو پیغام سناؤ
نکلیا سورج بدلی وچوں جلوہ حُسن دکھایا
جس دے ہک نظارے کارن حوراں ملک سلامی
حاصل ہوئی دولت جسنوں وہاں جہانا لوالی
دیکھ اساڈا روندیاں روندیاں جیونکر حال ونجایا
اینویں وچ یعقوبؑ نبیوں دسیں حالت ساری
ہر دم کر کر یاد تسانوں روندا رہے ہمنا ناں
روندیاں بندیخانے اندر کتنی مدت ہوئی
وس نہ لگدا جے بھج جلدی آن زیارت پاوے
ہر دم چیت تساڈی طرفے دلوں نہ مول بھلایا
نہیں تاں روز قیامت والے مولا میل کریسی
بنھ کے ہتھ مریداں وانگوں کہن سلام دعائیں
صدقے جاواں نام اپنے تھیں واقف کرو اسانوں
جاسن سمجھ اسانوں آپے جد پیغام دتوئی
نال ادبدے ساڈی طرفوں بنھکے ہتھ کھلونا
بندیوان اسیر وچارا رورو کرے جھورانے
وچ سپردل دس پچھاناں دردمنداں دے حالے

ہو رخصت اسوار بنی تھیں واگ پچھاں پرتائی
رات پئی تاں بوہے اوپر کیتوس آن آوازہ
یا نبی اللہ یا نبی اللہ باہر کھلا بولاوے
کیہوں ویرا توں کون اسانوں ہیں اسوقت بلاندا
وچہ غماں نا طاقت ہوئے گذرے حد شماروں
کہیا سپردل کم پرئے داتاں اسو یلے آیا
نہیں تاں کیا مجال اسانوں آبے وقت بلاوان
اجراں تیک نماز اپنی تھیں بنی فراغت پائی
یا حضرت کوئی شخص تسانوں باہر کھلا سدیندا
جاں ایہ بات سنی پیغمبر دوں جگرا پھڑیا
نال محبت زینبؓ خاتون بابل پکڑ اوٹھایا
بول سلام علیکم قاصد بدہے ہتھ کھلویا
رو کر حضرت پچھیا استھیں کون کوئی توں بھائی
کتھوں آئیوں کس پوچھائیوں کیا بتلاویں میتوں
کہے سپردل یا نبی اللہ کیا میں کہاں تسانوں
وچہ مصر دے بندی خانے میں ڈٹھا ہک بردا
نال محبت پچھیس مینوں حال تمام تساڈا
رات دنے وچہ درد تساڈے نیر اکھیں تھیں جاری
بنھ کے ہتھ تسانوں اس نے ادب سلام پوچھایا
ڈاچی میری بھی کجھ کیتیاں سدیناں کلاماں
ایہ پر ہینوں خبر نہ پہلے جد میں نیڑے آیا
ساری بات سنائی قاصد جیوں جیوں ورتی آہی
سن سن باتاں پاک نبی نوں غش آوے غش جاوے
پچھیا نام بنی نے استھیں کیا دسیا اس تینوں
پچھیا سی میں اسدے کولوں کیا کجھ نام تساڈا

آ وڑیا کنعان شہر وچہ اوہ سوداگر بھائی
پڑہے نماز یعقوبؑ سوہا را بند آہا دروازہ
زینبؓ خاتون بولی اندروں نرم آواز سنائے
پیغمبر نوں مول کسے دا نہیں آوار شکھاندا
کرن کلام نہ نال کسے دے بہت ضعیفی پاروں
میں مشتاقاں وچھڑیا ندی دوروں خبر لیایا
با ہجہ ضرورت حضرت تائیں کجھ تکلیف پوچاواں
ایہ گل اسدی زینبؓ خاتون پیش حضور سنائی
دور وچھنیاں مہجوراندے سکھ سنیہے دیندا
ہو بیتاب عشق دی حالت دھرتی اُپر جھڑیا
ڈہندا اڈہندا نبی خدا دا دروازے تک آیا
وانگ غلاماں خدمت اندر ادبوں حاضر ہویا
تیرے کولوں دوست دی خوشبو اسانوں آئی
میں بڈہے ہر دل دین سنیہے کس نے گھلیا تینوں
مندے حال اونہاندے ہوئے رون نصیب جنہاندوں
رو رو ہر دم درد فراقوں یاد تسانوں کردا
دم دم جیوے شوق پیاروں لے لے نام تساڈا
کرے دعائیں یعقوبے نوں میل ربا ہکوار ہی
روندا روندا البس نہ کردا ایسا ہجر ستایا
وانگ مریداں حاضر ہوئی کر دی ادب سلاماں
پتہ نشانی کجھ کریں تھیں ایہ پیغام سنایا
درد سنیہے دیتے رو رو پیش حبیب الٰہی
کول کھلوتی زینبؓ روے مڑ مڑ پکڑ اٹھاوے
رو کر کہیا سپردل اگوں نام نہ دسیوس مینوں
کہن لگا یعقوبؑ نبی نوں معلم نام اساڈا

ایہ گل سُنکر پیغمبر نوں پھر بیہوشی ہوئی
اوہا گجھیاں رمزاں والا نام چھپاون والا
اوہا رون درداں والا ہسکن ہسکاون والا
وچ پردیساں جاون والا رنج وکاون والا
بیہوشی دل نبی خدا دا لوں لوں غوطے کھاوے
جاں پھر ہوش نبی نوں آئی قاصد نوں فرمایا
اس پیغام لیاون بدلے کیا دیواں میں تینوں
دنیا دی کجھ لوڑ نہ مینوں بل گیا مال بہتیرا
تاں پھر حضرت حق اسدے لوچہ بولیا نیک دعائیں
دو ہیں جہانیں تیر بتائیں ہووے کج خدا دا
واہ سبحان اللہ کیا درجہ پایا اُس وچارے
دیکر نبی دعائیں اسنوں رخصت حکم سُنایا
درد یوسف دا اسنوں نہ دیوے روندیاں رات لنگھائی
راتیں دیہاں مصیبت اندر غمدے تیر چلاوے
رو رو یوسف بندی خانے باراں سال گذارے

درد لوچہ سمجھیا یوسف باجھوں ایسا ہور نہ کوئی
مجھے تیر چلاون والا نظر نہ آون والا
خبراں ہددیو چاون والا زخم لگاون والا
ہائے ربا اوہ یوسف میرا ٹر قیمے پاون والا
کرگئے گھاہ کلیجے اندر وچھڑ گیا نیلے ہائے
جو منگیں سو منگ اساتھیں کیا تیرا حق آیا
کہیوس اگے بھیجنوالے بہوں کجھ دتا مینوں
کرو دعا رب خاتمہ میرا فضلوں کرے چنگیرا
وقت نزع آسانی تینوں بخشے خالق سائیں
جنت والیاں گلیاں اندر ہوویں یار اساڈا
نبیاں پاروں خالق اسدے دوویں جہان سوالے
لے پیغام سجندا حضرت پھر حجرے ول آیا
جیونکر یوسف بندیخانے روندا وچ جدائی
مولا باجھ اسیراں تائیں کیہڑا چھٹ کرائے
فضلوں مہلت بیڑے آئی آئے نیک دیہاڑے

آمدن جبریل نزد حضرت یوسف در بندیخانہ وخبر خلاصی دادن

ہکدن یوسف سجدے اندر رو رو کرے دعائیں
توں خالق توں مالک یارب میں ہاں عبد نکارا
اوہ تقصیر جو ساقی والی یوسف کولوں ہوئی
جاں رب فضل کرن تے آیا ہویا کرم خدائی
آگیا وحی خداوے حکموں بن صورت انسانی
بعد سلاموں حضرت اگے کیتی عرض وحی نے

یارب بخش خلاصی فضلوں بندیواناں تائیں
کر تقصیر معاف الٰہی توں ہیں بخشنہارا
ست برساں تک زنداں اتھیں ہور قصور نہ کوئی
ہوئی قبول دعا یوسف دی نیک بشارت آئی
کہیوس آن سلام علیکم پاس حبیب حقانی
میں ہاں کون پچھانوں مینوں آکھے محبوب نگینے

سُنکر حضرت یوسف کہیا اتنی دانش میری
وانگ بزرگاں معلم ہووے شکل مبارک تیری

تاں پھر وحی نبی دے اگے اپنا آپ جتایا
وانگ نمانیاں رو کر یوسفؑ پھر اسنوں فرماندا
تسیں فرشتے خاص حضوری رب دے بہت پیارے
کہیا فرشتے نہ رو یوسفؑ کٹیا رب تقصیراں
وچہ صدیقاں داخل ہوویں کیتا حکم الٰہی
ملکاں توں وچہ حکومت تیری تخت بخت سرداری
پاس تیرے آ وکسن تینوں مل لیا ولواے
عزت پاون تیرے کولوں کل مسکین مصر دے
پاس خداوند عزت تیری کیا میں صفت سناواں
جیونکر وچہ مصیبت تساں تھوڑے اصبر کمایا
ساقی نوں جو پکڑ وسیلہ اسدن حاجت چاہی
ہو گیا رون قبول تساڈا وچہ درگاہ ربانی
پاک کیتا رب بندیخانہ تیری برکت یاروں
سن خوشخبری حضرت یوسفؑ ربدا شکر الایا
استھیں بعد فرشتے اگے یوسفؑ عرض سنائی
کہیا فرشتے یا نبی اللہ میں کیا حال سناواں
اکھیں تھیں معذور وچارا ہو گیا روندا روندا
حضرت آکھیا توں جو جاویں پاس انہاندے بھائی
کہیا فرشتے صلے نے جاواں کیونکر خبر سناواں
جسدن خبر سناون کارن ہویا حکم اسانوں
پھر یوسفؑ نے پچھیا استھیں بھایا تدا کجھ حالا
اوہ بھی اکدن ملسن تینوں جبرائیلؑ بتاوے
شہر مصر دے حاکم تائیں رب اک خواب دکھاسی
گل تعبیراں دسن والے عاجز ہوون سارے
حاکم شہر مصر دا تینوں تخت حکومت دیسی

میں ہاں جبرائیلؑ فرشتہ پاس تساڈے آیا
اساں غریباں کول تسانوں کیونکر رب لیاندا
اسیں نمانے مجرم بندے قیداں بھوگن ہارے
نکل گیا اج نام تساڈا دفتر کنوں اسیراں
ایسے شہر مصر وچہ تینوں رب دیوے گا شاہی
گل شاہانے ہوسی ہکدن حکم تساڈا جاری
قیدی ہو کر رہن تسانوں قید کراون والے
مصری لوک تمامی تیرے بنسن گولے بردے
درج کیتا رب ناواں تیرا وچہ دفتر صلحاواں
اگے نالوں شان تساڈا رب نے بہت ودھایا
اوہ بھی فضلوں بخشی مولا جو تجھ ہوئی آہی
ملسی جھب نجات تسانوں مہلت قید والی
پاک ہویا کل گردا آسدا رحمت فضل غفاروں
فضل کیتوئی عاجز آتے واہ وا محسن بار خدایا
جبرائیلا باپ میرے دی خبر سناویں کائی
رو رو ہجر تساڈے اندر ہو گیا نبی نتھاواں
ہر دم ورد تساڈے پاروں ہنجوں ہار پروندا
ساڈی خبر انہاں ندیتائیں کدیں نہ تدھ سنائی
جد تک حکم نہ دیوے مولا کیا طاقت میں پاواں
امر الٰہوں خبر تساڈی دیسی وچ انہاں نوں
کہن لگا افسوس انہاں نوں اپنے کیتے والا
صابر شاکر ہو رہو یوسفؑ جد میں خدا لوں بھاوے
اس خواباں تعبیر کسے تھیں مول نہ دسی جاسی
توں تعبیر بتاسیں اسدی تاں پاسیں چھٹکارے
اس تعبیر دسن دے بدلے عزت بہت کریسی

خواب دسّی اوہ یوسفؑ تائیں جبرائیل پیاروں
واہ سبحان اللہ رب جس پر رحم کرن تے آوے
جسنوں جنّت دینا چاہے فضلوں اللہ باری
آپے وحدانیت اپنی دل اسدے وچ پاوے
کرن روایت عاصی مومن جد جنت وچ جاسن
ایسے کارن رب تنہانوں وحدت شوق لگایا
ہر کم اندر حکمت ربدی ظاہر باطن ہوئی
واہ سبحان اللہ رب حاکم ہر حکمت دا سائیں

بھی تعبیر سکھایوس اُسدی ویکھو نقرہ کاروں
آپے اوّل اسدے تائیں بندو لبست سکھاوے
آپے اسنوں توبہ دلیل دیوے مدد یاری
دوزخوالی قیدوں اسنوں کرکے فضل بچاوے
وحدت کلمہ یاد کریسن ترت خلاصی پاون
جیونکر علم تعبیراں والا یوسفؑ نوں سکھلایا
جیسی حکمت ربنوں معلم ہور نہ جانے کوئی
کیسی حکمت کرکے قیدوں کڈھیا یوسفؑ تائیں

اوّل شاہ نوں خواب وکھائی پھر تعبیر پچھائی
آکھ پذیرا کیونکر شاہ نوں خواب اچانک آئی

تمّت

تمام شد جلد دوم

جلد سوم

بسم اللہ الرحمن الرحیم

دم دم حمد ثنا تعریفاں پاک خداوند تائیں
لکھ دانا اکابر ہووَن دانشمند سیانے
حد تک فضلوں کرے نہ ظاہر آپ خداوند عالی
جس ویلے رب حکمت اپنی ظاہر کرنی لوڑے
جویں وسیلہ یوسف ؑ کارن خالق پاک بنایا
وڈا حاکم شہر مصر دا شاہ ریّان سدا وے
کیا ویکھے جو نیل ندی تھیں نکلیاں چوداں گائیں
پہلیاں تدا رنگ چنگا سوہنا موٹیاں پلیاں ہویاں
لسیاں نے پھڑ موٹیاں تائیں سر پیراں تک کھایا
بجھ وڑیاں پھر شہر مصر وچہ اوہ ست لاغر گایاں
تن لہندرے تن چڑھدے گیاں ستویں بدھی ناری
ہور ڈٹھے شاہ چوداں سٹے ست ٹکے ست ساوے
ساویاں نوں جا سکے چمڑے اوہ بھی نال سکائے
بھی ہک ہور بشارت شاہ نوں سفنے نظری آئی
بیٹھا تخت عدالت اوپر اوہ محبوب گرامی
ایہ تن خواباں ہکسے راتیں شاہ نوں نظری آیاں
کل نجومی حاضر کیتے سنے امیر وزیراں
سُن کر خواب نجومی سارے ہو حیران بتاون

جس ویلے امر مقدر اندر دخل کسیدا ناہیں
ایہ حکمت ربدی والا کوئی بھیت نہ جانے
کیا جانے کوئی کیونکر ہوسی حکمت بالمنوالی
فضلوں دردمنداں کارن کئی وسیلے جوڑے
وچہ تفسیر یوسف دے جیونکر ابن عباس ؓ لیایا
اک راتیں وچہ ستیاں اسنوں سفنہ رب وکھاوے
ست پہلوں ست پچھوں آیاں پھڑن انہاندیاں ٹیکیں
دوجیاں ست سیاہ تے لسیاں تھکھون جلیاں سویاں
پھر بھی بھکھیاں معلم ہوون لبے قرار نہ آیا
گھر گھر آیاں آ ارلاایاں پھر جنگلنوں دھایاں
مار اڈاری اوہ یکباری اوڈ آسمان سدہاری
قدرت ربدی ساویاں دیول سکیاں کیتے دہاوے
کیونکر ساوے رہن جنہاں نوں چندے رب ملائے
ڈٹھس نیک اخلاق شہزادہ صورت حد نہ کائی
امن آسائش پائی استھیں فوجاں ملک تمامی
ڈر کے اٹھیا پیش وزیراں خبری کھول سنایاں
تھر تھر کنبے کہے انہاں نوں کھول دسو تعبیراں
ایسے خواب خیال نکمے کئی آون کئی جاون

بھلگئی خواب تمامیاں تائیں تاں ایہ بات الائی
سمجھنا نئوں رب غفلت والا ایسا پردہ پایا
شاہ نوں بھی کجھ یاد نہ رہیا جے اوہ پھیر سناندا
اَفۡتُوۡنِیۡ فِیۡ رُءۡیَایَ فرماوے شاہ دباوے
اگوں کجھ نہ آوے اونہاں عاجز ہوئے وچارے
سُنکے شاہ تمامیاں تائیں سخت غصے وچہ آیا
اتے یشخی اوپر سارے بن دے تسیں سیانے
سترٌ مرد اکابر وڈے دعوے علم جنہاںنوں
رہندیاںنوں ایہ حکم سنایا جے تعبیر نہ لبھ لو
جد ایہ حکم سنایا شاہ نے تھر تھر کنبے سارے
جدوں مصیبت سرتے آوے لگے ہون تباہی
امن آسائش نعمت اندر غافل قدر نہ جانے
جاں پھر مشکل نبی سرے تے وخت خدا نے پایا
حاضر ہو کر شاہ دے اگے ساقی عرض سنائی
طبع فقیراں شکل امیراں داخل وچہ اسیراں
مینوں بھی وچہ بندی خانے اس تعبیر بتائی
جیکر حکم کرو تاں جاکر اسنوں خواب سناواں
حکم دتا شاہ ساقی تائیں جا اسدے ول بھائی
سُنکر حکم شتابی ساقی طرف نبیؑ دی آیا
بدّ ہے جتھے کھلوتا حاضر رو رو نیر چلاندا
نال محبت حضرت کہیا شرم نہ کر کجھ میرا
لاہ پردہ ہن منہ اپنے تھیں نہ ڈر ساتھیں بھائی
سنکر نرم کلام نبی دی ساقی عرض گذاری
حضرت کہیا رب اسانوں اوہ سب خواب جتائی
سُن ساقی متعجب ہویا کر دا عرض دوبارے

کیا دسّن اوہ حال حقیقت یاد نہ رہگئی کائی
کجھ نہ رہیا یاد اُنہاںنوں جو کجھ شاہ سنایا
مُڑ مُڑ کے تعبیراں پچھے خواب نہ مول بتاندا
جھب دسو تعبیر اسانوں جو دانش وچہ آوے
ایہ تعبیر نہ معلم سانوں آکھن لگے سارے
اتنی مدت اوپر ساڈے میں کیوں رزق ونجایا
ہکو مشکل بنی اسانوں کوئی کھول نہ جانے
غصہ کر کے شاہ نے جلدی کیتا قتل تنہاںنوں
قتل کریساں سمجھانتا ئیں نہیں تا مشکل کھولو
ساقی نوں تد حضرت یوسفؑ آیا یاد پیارے
اُسو ویلے پھر غافل تائیں آوے یاد الٰہی
جیوں ساقی نوں یوسفؑ بھلیاں کتنے سال وہانے
اوہا یوسفؑ اوکھے ویلے یاد دلے وچہ آیا
ہے ہک بندیخانے اندر رہندا مرد خدائی
صورت پیراں نیک سریراں خوب دستے تعبیراں
عین برابر پوری ڈھکی جیونکر اس فرمائی
جو تعبیر دسے اوہ مینوں پیش حضور بتاواں
مت ایہ عقدہ کھلے اس تھیں ہووے کارروائی
ایپر اس شرمندگی پاروں منہ تے پردہ پایا
ہاں شرمندہ تے منہ کالا عرض نہ کیتا جاندا
وچہ مقدر ایویں آہا دوس نہیں کجھ تیرا
کیونکر آیوں پاس اساڈے دس حقیقت کائی
خواب ڈٹھی اک شاہ اساڈے ایپر بھلگئی ساری
کل حقیقت سُننے والی یوسفؑ کھول سنائی
کھول دسو تعبیر اُنہاں دی اے صدیق پیارے

حضرت کہیا موٹیاں گائیں خاص سوکال نشانی
استھیں پچھے دنیا اندر کال پوے ست سالہ
جو کجھ وچ سوکال زمانے لوک کما کر دہرسن
جیویں اوہ لاغر لسیاں گائیں موٹیاں نوں کھا گیاں
سٹیاں ندی تعبیر بھی ایہا کہیا نبی حقانی
ست برساں مینہ وسدے رہسن کمی نہ رہسی کائی
اگلا پانی بارش والا نظر پچھے کجھ آوے
کھیت نہ اگن گھاہ نہ جمن باغ نہ پھل لیاون
کوئی اناج نہ پیدا ہووے کہیا نبی یگانے
ایہ تعبیر پیغمبر رب دے ساقی نوں فرمائی
شاہ حیران ہویا اس گل تھیں خبر سنی جد کالاں
جا ساقی مڑ پچھے انہاں تھیں کیا تدبیر کچیوے
پھر ساقی جد پچھن آیا حضرت نے فرمایا
ست برساں تسیں محنت کر کے چنگے فصل گداؤ
جو کجھ جمع کریسو اول کال پیاں کم آوے
کالوں بعد کرے رب بارش سال خداوند آنے
مالی باغ سنبھالن اپنے واہیاں جٹ کریسن
سب چیزاں رب پیدا کرسی خلق آسائش پاوے
کر تقریر سنایوس ساری حضرت یوسف والی
نال محبت ساقی تائیں شاہ فرمان سنایا
کس تقصیروں قیدی ہویا کیا اس جرم کمایا
نہیں تا اگے حال نبی دا اسنوں خبر نہ کوئی
ہیسی شہر مصر دے اندر حکم عزیز مصر دا
شاہ ریان دتی سی اسنوں ہر کم دی مختاری
جہڑا کم متعلق شاہ دے جانے بہت ضروری

ست برساں تک دنیا اندر خوب رہے ارزانی
سب ذخیرہ کھاسن اسو چہ پہلیاں برسا توالہ
کال زمانے مال خزانے چشم تمامی کرسن
انیویں قحط زمانے اندر جنساں کھپسن پیاں
ساوے رہسے رحمت ربدی بارش فضل نشانی
پھر ست برساں کنی نہ ڈگے لوہ لوہ مرے لوکائی
اوہ بھی سکیاں سٹیاں وانگوں خشکی مار سکاوے
اگلے رکھ پرانے جہڑے اوہ بھی سک سڑ جاون
جو کوئی پہلوں جوڑ رکھیسی کھاسی اس زمانے
سنکر ساقی کل حقیقت شاہ نوں آن سنائی
کیا بنسی جد ایسی تنگی قحط رہیا ست سالاں
جس تدبیروں کال زمانے امن آسائش تھیوے
اول سستی کرو نہ بھائی حیلہ نیک سکھایا
کجھ ذخیرہ جمع کرو کجھ نال قناعت کھاوٗ
بیجن جوگا بچسی پچھے باقی کھا دا جاوے
فیہ یُعاثُ النّاسُ جو اس وچہ وسن لوگ نمانے
تیلی تیل انگور شرابی گاندھی عطر کڈھیسن
سن ساقی وچ آکھیا شاہ نوں ایہ یوسف فرماوے
بہت ہویا دل راضی شاہ دا واہ تدبیر نکالی
ایسا نیک سیانا بندہ کیوں بندی وچہ آیا
تاں پھر ساقی شاہ دے اگے حال تمام سنایا
کون یوسف تے کسدا بردہ قید کویں تس ہوئی
تخت عدالت ذمے اسدے جیویں چاہے تیویں کردا
نبیڑے چھوڑے کرے مقدمے گل حکومت جاری
اس کم وچہ البتہ شاہ تھیں لے لیندا منظوری

نہیں تاں بعض مقدمیاں اندر کدیں نہ حال جتایا
نال مقدمے آپے جسدم ظاہر ہویا حالہ
تا پھر ساقی کل حقیقت مڈھوں پکڑ کہانی
جیویں یوسفؑ کنعانوں آیا جیویں آمصر وکانا
ساری گل سنائی ساقی سُنکر شاہ فرماندا
کیا کجھ کارگذاری اسدی کس کم اوپر ہوندا
رونے تھیں جد کاہلا ہوندا نیت نماز کھلوندا
یا پھر بندیواناں تائیں رہے نصیحت کردا
پھر پُچھیا شاہ اسدیتا ئیں کھانا کون کھواندا
جو کجھ اُسنوں کھاون کارن بخشش ہووے سرکاروں
کھاون پیون یاد نہ اُسنوں اندر شوق ربانے
خبر نہیں کر اس عاجز دی رب فریاد سُنیسی
جد ایہ حال سُنایا ساقی پیش شہنشاہ عالی
ماریا جوش محبت دلوچ حکم شتاب سناندا
آن وکھاؤ میرے تائیں اسیں زیارت پاواں
کر تعظیم لیاؤ جلدی اوہ محبوب یگانہ
نال خوشی دے حضرت تائیں جا خوشخبر سنائی
شاہ زبان تساڈے کارن بہتر حکم سُنایا
سُنکر یوسفؑ دلوں بجانوں بولے حمد تعالے
مڑ مڑ ساقی خدمت اندر عرض سوال سناوے
ہوگئی قید معاف تساڈی یا محبوب غفاری
صاف جواب سُنایا حضرت اسیں نہ آواں بھائی
کرکے مکر اساڈے تائیں قید جنہاں کروایا

جیونکر قید یوسفنوں کیتا شاہ نے حال نہ پایا
ساقی کولوں پُچھیا شاہ نے حال پیغمبرؑ والا
آکھ سُنائی شاہ دے اگے جیونکر بات وہانی
جیونکر اُسنوں تہمت لگی ہویا قید نمانا
بندیخانے اندر اُسنوں کیونکر وقت وہاندا
ساقی آکھیا دو کم اُسدے یا پڑھدا یا روندا
جدوں نمازوں فارغ ہوندا رورو ہار پروندا
بیماراں نوں پھرے پُچھیندا بہت خدا تھیں ڈردا
ساقی آکھیا قسم خدا دی کدی نہ ڈٹھا کھاندا
سب محتاج غریباں تائیں دیندا ونڈ پیاروں
ایہو حال ہمیشہ اُسدا کتنے سال وہانے
ہُن تک واٹ نہ پُچھی کسے کیوں برہا پردیسی
سُن سُن صفتاں عاشق ہویا شہر مصر دا والی
جلدی قیدوں باہر آوے اوہ محبوب دلاندا
قرب حضوری بخشاں اُسنوں عزت نال بہاواں
سُنکر ساقی طرف نبیؑ دی ہویا ترت روانہ
یا صدیق مبارک ہووے بخشی رب رہائی
نالے کتنی طلب تساڈی اپنے پاس بلایا
مولیٰ باہجھ غریباں تائیں کون چھڑاون والا
یا صدیق تساڈے تائیں شاہ زبان بلاوے
حکم کرو تا خدمت اندر لے آواں اسواری
جد تک پیش عدالت ساڈی گذری نہیں صفائی
شاہ نوں آکھ انہاں تھیں پُچھے کیونکر حال وہایا

قال اللہ تعالےٰ: فَسْئَلْهُ مَا بَالُ النِّسْوَةِ الّٰتِي قَطَّعْنَ اَيْدِيَهُنَّ ۭ اِنَّ رَبِّيْ بِكَيْدِهِنَّ عَلِيْمٌ ۝

جنہاں رناں ہتھ کپے اپنے پُچھ انہاں تھیں حالے
رب میرے نوں معلم سارے مکر زنانیاں والے

ساقی نوں فرماوے یوسفؑ جا لوں پرت جوانا
کرن روایت دلوں چہ یوسفؑ ایہا قصد اُٹھایا
سدا عزیز اساڈے اوپر رکھسی ظن بُریائی
دُوجا اسدا حق میرے تے بہت غلامی پا روں
رکھیوس بہت سوکھا لا ہینوں کارنہ دسی کائی
جیکر باہجھ اجازت اُسدی ایہہ بھی میں چھڈ جاواں
تیجا بہت افسوس یوسفنوں اُنہاں زناں تے آیا
جیکر اج انہاں دے کولوں اصلی بات پچھیوے
تاہیں شاہ نوں آکھیا یوسفؑ پچھ انہاں تھیں حالا
جدن سد زلیخا کیتی سبھناں ندی مہمانی
کس نے ساڈی طلب نہ کیتی کس نے نہیں لولایا
اج دریافت کروا انہاں تھیں جے انصاف تساڈوں
سُن فرمان نبیدا ساقی شاہ نوں وِچ سُنایا
کہندا جد تک ہووے ناہیں تحقیقات اساڈی
شاہ فرماوے آکھو جا کے سب کجھ کیتا جاوے
دوجی وار گیا مُڑ ساقی پیش حبیب ربانے
چلو شتابی یا نبی اللہ خود سلطان بلاندا
درجہ قرب نشینی والا ملسی اج تساں نوں
کہن وزیر تساڈی خاطر بڑا عروج کیتو نے
کہیا وزیراں جد تسیں چلو سب نروار کچیوے
کُل امیر وزیر اکابر لا تھکے سب واہیں
بے اُمید ہوئے جسو یلے عرضاں کر کر تھکے
آ دسیو نے شاہ دے اگے کل حقیقت ماضی
جیونکر اوس بیدوس وچارے قید قضیئے جالے
تاں پھر سد لولائی شاہ لے ہر اک زن مکارہ

بن دریافت اسیں ہرگز چھوڑاں بندیخانہ
بن دریافت بندیخانیوں جے میں باہر آیا
آہا چور تداہیں نہ اس تحقیقات کرائی
لکھ کروڑ خزانے دیکھے آندا مل بازاروں
ہکو بندی خانے والی اس فرمائش پائی
بھلکے فرمانداراں اندر کیونکر نام سداواں
ناحق جنہاں شکایت کر کے قیدر اندر پہنچایا
پیش عدالت سچا جھوٹا آپے ظاہر تھیوے
کسدے اُپر ثابت ہوندا عمل خیانت والا
دیتے سالوں جھڑی اُسدن ثابت رہی زنانی
سبھناں کولوں رب نے سانوں امن امان بچایا
نہیں تاں قیدوں نکلن سندی کجھ نہیں غرض اسانوں
اوہ نہیں قیدوں باہر آوندا زور تمامی لایا
رہساں بندیخانے اندر کجھ نہیں لوڑ تساڈی
پر ہکواری کول اساڈے قدم مبارک لیاوے
نالے ہور وزیر سیلے نے عرضاں کرن نمانے
ودھم شوق تساڈا اسنوں پلک آرام نہ پاندا
حضرت آکھے دور نشینی ہے منظور اسانوں
حضرت کہن عدالت والا کیونکر حکم دتو نے
حضرت آکھیا اسیں نہ آواں جد تک عدل نہ تھیوے
ہکو سخن سناوے حضرت ناہیں ناہیں ناہیں
اوڑک شاہ دل والیس آئے پھر کجھ آکھ نہ سکے
حق دریافت کیتے باہجوں اوہ نہیں ہوندا راضی
جد تک اُسدا عدل نہ ہووے قیدوں کون نکالے
آکھ پئیسیدا کیونکر اُسدن ہویا حق اشارہ

آمدن زنانِ مصر پیش عدالت ملک ریّان و تحقیقات مقدمہ آندا سہت

حکم ہویا سُلطان مصر دا زناں تمام بولایاں
شروع کیتی دریافت شاہ نے کردا حکم زنانوں
جسدن تساں زلیخا دے گھر آکر کھادا کھاناں
یوسفؑ دا کجھ عیب خیانت آسدا نظری آیا
واہ سبحان اللہ کیا قدرت اُسدی رب وکھائی
سبھناں عرض کیتی یکباری پیش حضور گرامی
اوہ محبوب زلیخا جسدم سانوں آن وکھایا
اتنی بات ضرور اسانتھیں ہوئی تدوں زبانی
پھر کجھ ہوش نہ رہگئی سانوں سب دیوانیاں ہویاں
جاں کجھ ہوش ٹکانے آئی مگر یوسف دے پیاں
ایہہ کجھ خیال نہ کیتا اُس محبوب خدائی
مَا عَلِمْنَا عَلَیْہِ مِنْ سُوْءٍ سبھناں بول سُنایا

سبھے ہتھ گیاون والیاں پیش عدالت آیاں
سچ سنانا جھوٹھ نہ کہنا جو کجھ خبر تسانوں
دسو اسدن نال تساڈے کیونکر حال وہاناں
کِس تقصیروں اوہ پردیسی ناحق قید کرایا
وانگ قیامت مُکرن جوگی رہی نہ عورت کائی
حاشا للہ یوسفؑ اُپرہے جھوٹی بدنامی
ہوگیا عقل کافور اساڈا جاندا نظر نہ آیا
آدم زاد نہیں اوہ بردا ہے کوئی ملک نورانی
کٹے ہتھ ترنجاں بدلے کجھ بچیاں کجھ مویاں
کرکر حیلے جتن بہتیرے رول یوسفنوں رہیاں
شاہا اساں نہ ڈٹھی اسوچہ عیب خیانت کائی
بے تقصیر ہویا اوہ قیدی بُرا نہ مول کمایا

قَالَتِ امْرَاَتُ الْعَزِیْزِ الْئٰنَ حَصْحَصَ الْحَقُّ اَنَا رَاوَدْتُّہٗ عَنْ نَّفْسِہٖ وَاِنَّہٗ لَمِنَ الصّٰدِقِیْنَ ہ

کہن لگی سچ ظاہر ہویا اوہلا رہیا نہ کوئی
میں خود اسنوں رولن کارن کیتے جتن بہتیرے
جو میں کیتا آپے کیتا آپے بالن بالے
نہ کجھ دوس یوسف دے اندر نہ کجھ دوس زناندا
ولول عشق یوسف دے جس دم صبر لیا گھن میرا
جد اس بات نہ منّی میری ہوگئی نااُمیدی
ہائے افسوس میں اسدے اوپر ناحق ظلم کمایا
ویہو سزا ایکس میر تیا ئیں میں ہاں آپ گنا ہیں
کل حقیقت بول زلیخا سچو سچ سُنائی
عارف کہن گناہ اپنے دا جو اقرار کریندا

اوہ سچّا میں اسدے اوپر آپ دیوانی ہوئی
پر اوہ مول نہ نیڑے آیا رہیا پرے پریرے
ناحق اوہ محبوب پیارا کیتا قید حوالے
میں پاپن وچہ دوس تمامی جھوٹھ نہ بولیا جاندا
ہو بے صبری اسدے کارن لایا زور بہتیرا
جھوٹی تہمت لاکر اسنوں میں کروایا قیدی
بہت چھپایا اج ہن مینوں بدلہ دینا آیا
بھو مار و کھل اتار و عذر کریاں ناہیں
ثابت کیتی اپنے اوپر جو ساری بُریائی
فضلوں ہکدن رب انہانوں قرب حضوری دیندا

سنوں حقیقت جدوں زلیخا خود ہوئی اقراری
کول عزیز کھلوتا حاضر سُنتے تمامی حالے
مجلس وچہ بے عزتی ہوئی شرموں اتاں نہ تکدا
جھڑکے نہیں زلیخا تائیں دُونی ذلت ہوسی
عشق مجازی اُلٹی بازی جہات جنہاں نوں پائی
عقل گواوے شرم ونجاوے صبر آرام لیجاوے
بھنڈیاں لاوے ستھاں پاوے ہوکے جگ پھراوے
جہڑی بات زلیخا بی بی کتنے سال چھپائی
آپے بول زلیخا اسدن دسی حالت ساری
اسے حال قیامت دے دن جدوں عدالت ہوئی
بھار گناہاں دفتر اپنے ہر کوئی آپ اٹھاوے
سنو حقیقت جدوں زلیخا عیب اپنے سر دہریا
دتا حکم شتابی شاہ نے پچھو یوسفؑ تائیں
حضرت یوسفؑ نے فرمایا پُچھیا جدوں وزیراں
صرف اساں اس کارن شاہ تھیں تحقیقات کرائی
نہ میں کجھ خیانت کیتی رکھ عزیزوں پردہ
جدا یہ سخن سنایا یوسفؑ میں ہاں باہجھ قصوروں
اے یوسفؑ تدھ پاک گناہوں اپنا آپ بنایا
طرف زلیخا مائل ہویوں دلا قصد کیتوئی
پھر توں کہیں خیانت والی ناحق تہمت مٹیوں
سُنکر تو یہ تائب ہویا یوسفؑ نبی ربانال
وَمَا اُبَرِّئُ نَفْسِی روکر بولیا نبی تداہیں
نفس برا برائی ولوں کر کر زور بلاوے
سنوں حقیقت حضرت یوسفؑ کہیا وزیراں تائیں
دتی اساں معافی سب نوں جو کجھ کسے کمایا

سنکر چھم چھم رون لگی حاضر مجلس ساری
سخت ہویا شرمندہ عاجز نہ بولے نہ چالے
لہندا جاوے دھرتی اندر بھی کجھ آکھ نہ سکدا
چڑھے کچہری عورت جہڑی جھڑکیاں کلروں کھلوسی
عزت پت اتہاندی گھر وچہ پھیر نہ نظری آئی
خودی اٹھاوے عجز سکھاوے او گنہار بناوے
وانگ زلیخا مجلس اندر کرے صبر بولاوے
پیش عدالت زور دھگانے حضرت عشق کرائی
میرے اندر عیب تمامی میں ہاں او گنہاری
آپو اپنے عیب تمامی کھول دستے ہر کوئی
دوجیا نئوں اوہ آکھ نہ سکے نہ کوئی دوجا جاوے
شاہ ریان سُنے امراواں بہت تعجب کریا
حکم کرے تا سب زنانوں دیواں قید سزائیں
اسیں نہ چاہندے مول کسینوں شاہ دیوے تعزیراں
تاں جو معلوم ہووے شاہ نوں میں وچہ عیب نہ کائی
رب خیانت والیاں تائیں نہیں حمایت کردا
اوسے ویلے وحی فرشتہ آیا ترت حضوروں
اوہ گل یاد نہ رہی تساں نوں جدم اساں بچایا
کیتی اساں حمایت تیری تدوں خلاصی ہوئی
کیونکر رہندوں پاک اسدن اسیں نہ رکھدے تینوں
کیا توفیق اساڈی تائیں عیبوں پاک کہا ناں
اپنے نفس امارے کولوں میں پاک بناندا ناہیں
اوہ کوئی بچدا جد دیتا ئیں رب رحیم بچاوے
ساڈے پاروں مول کسینوں قید گھپیوے ناہیں
جو تقدیروں وارد ہویا سر تے اساں نبھایا

سُن فرمان وزیراں شاہ نوں دسیا آن حوالہ
سب نوں اس معافی بخشی قید نہ کر ہو کوئی
واہ واہ اوہ محبوب پیارا صاحب علم صفائی
کر وشتاب لیا ہو اسنوں حکم ہویا امراواں
سوہنا گھوڑا سوہنا جوڑا حضرت کارن جاوے
ستر خادم حضرت کارن بھیجے شاہ سلامی
وہ محبوب کیسے دے حق وچہ برا نہ منگن والا
ایہ گل سُنکر شاہ دیتائیں شوق زیادہ ہوئی
کٹ قضیئے دشمن کارن بخشی جس رہائی
اَسْتَغْلِصُہٗ لِنَفْسِیْ اپنا خاص قریب بناواں
جویں پیارا راضی ہووے قدم مبارک لیاوے
باقی ہور جو زینت کیتی سُنو بیان تمامی

زینت کنانیدن ملک ریان در شہر مصر برائے استقبال حضرت یوسف علیہ السلام

ملیا حکم سپاہیاں تائیں گھر گھر خبراں گھلیاں
کوچے کوچ مصفا کیتے شہر مصر دے سارے
چھکے فرش بازاراں اندر سڑکاں صاف کرایاں
زینت زیب سجاوٹ ہر جا صحن مکان دلواراں
شاہ ریان مکان اپنے دی زینت عجب کرائی
سی ہک وڈا مکان کشادہ وہولر شاہی اگے
سب سامان جو جلسے والا ترت تیار کرایا
اوّل وچہ میدان تمامی کیتی خوب صفائی
پھر سطر نجیاں فرش گلیچے رنگا رب وچھائے
سر تے سایہ بان لگایا زینت ناک زیادہ
کئی قسماندے لٹکن اسوچہ لعل جواہر عالی
واہ سبحان اللہ کیا اُسدن زینت رنگ وکھایا
نہیں تاں اُس میدان نمانے کدا یہ رونق پائی
ایہ سب رونق یوسفؑ پاروں اسنوں حاصل ہوئی
سب چیز اندی نبیاں پاروں عزت کیتی جاوے
اج یوسف دی آمد سوہنی صاف کراہو گلیاں
مصر یاندے گھر عید مبارک زینت زیب سنوارے
بھر بھر مشکاں عطر گلابوں راہاں تے چھنکایاں
مشک عطر دے حُلّے آون وچہ گلیاں بازاراں
جویں روایت نقرہ کاروں ویکھن اندر آئی
حکم ہویا جو اس موقعہ تے آن حضور اگے
شوقوں ادب بتی دے کارن کل دربار سجایا
عطراندے چھنکار کرائے گرد تمامی بھائی
سندر سوہنے نرم زیادہ ہر جا تکیے لائے
کج لیوس میدان تمامی آہا ایڈ کشادہ
چار چو فیر جھولاڑے لیندی جھالر موتیاں والی
برکت نبیاں اُس جاگہ نوں رب نے بھاگ لگایا
عطر گلاباندی اس اُپر بارش کس وسائی
جتول منہ کر ویکھے کوئی مست کرے خوشبوئی
جو کوئی تابعداری پکڑے کیوں نہ عزت پاوے

عزت نبیاں شان رسولاں میں کیا صفت سنائیں
جتول قدم مبارک پاون ہوون دور بلائیں

بندیخانہ یوسفؑ پاروں رب نے پاک بنایا
تھن میدان نمانے تائیں رونق بخشن آیا

کرن روایت ہو گئی جسدم سب زیبائش پوری
محفل آن آراستہ ہوئی جیونکر حکم حضوری

رکھ دتا وچکار نیاکے تخت جو بادشہانہ
چڑھ بیٹھا سلطان مصر دا طور جویں سلطاناں

بھی محبوب یوسفؑ دیکارن جاگہ کول بنائی
سوہنی مسند بادشہانی اوپر تخت ٹکائی

کیا اوہ تخت سنہری آہا عالی زینت والا
ترنہہ گز لماں دہ گز چوڑا ہے معتبر حالا

سوہنا فرش جواہر جڑیا سندر قسم عجیبہ
اوپر تخت وچھایا شوقوں سنتوں یار حبیبا

رکھنے خادم سجے کھبے سوہنیاں شکلاں والے
کمریں کس سنہری پٹکے حاضر تخت دوالے

لشکر فوجاں جیویں درباروں شروع برابر ہویاں
بندیخانے تیک دوطرفے کر کے صفاں کھلویاں

سبھی درباروں بندی خانہ باراں کوہاں تائیں
فوجاں پاروں پیر دھرندی جگہ نہ رہی کتھائیں

جیویں ہک لاگ کھلوتیاں فوجاں بندیخانے آیاں
ہک سجے ہک کھبے سڑکوں صفاں بنا کھلویاں

سب دے ہتھ رکاب سنہری بھر کے کنوں خوشبوئی
استقبال نبی دے کارن عجب تیاری ہوئی

حکم دتا شاہ جسدم حضرت کر اسواری آوے
ترت سلامی کر کے اگے عود جلایا جاوے

جسدے کول برابر آوے اوہ مقبول ربا تا
مشک عنبر کافور شتابی سر تھیں وار اڈاتا

کھلے اوڈیکن یار تمامی بن تن فوج رسالے
یا رب آن شتابی فضلوں سوہنیاں سگن لوالے

کرن روایت سی ہک گھوڑا شاہ دے چڑھنے والا
نام طماج نہایت سوہنا تازاں دا متوالا

شاہ ریان بناں اس اُپر کدیں نہ چڑھیا کوئی
کھبے سواری اس گھوڑے دی کسنوں طاقت ہوئی

اوہا تازی یوسف کارن پیر تیار کرایا
دیکھ زین لگام سنہری خدمت وچ پہنچایا

حکم دتا شاہ ہو گیا جسدم سب سامان آمادہ
لے آوے تشریف مبارک کنعانی شہزادہ

چلو پذیر کرو چل عرضاں پیش حبیب ربانے
نکلن بندیخانے وچوں بندیوان پورانے

بیرون آمدن حضرت یوسف علیہ السلام از زندان بہزار شوکت وشان وہمنشین شدن با ملک ریان

بسم اللہ بسم اللہ ومدم کرئیے شکر الٰہی
جسدے عام خزانے اندر دائم بے پرواہی

بردیانوں سردار بنا کے شوکت شان وکھاوے
محتاجاںنوں غنی بناوے قادر پاک تعالےٰ
جس پر فضل کمانا چاہے پلک نہ دیر گھتیندا
وقت مصیبت دردمنداںنوں جو تکلیفاں دیندے
جس عزیز بندے دیتا ایں بندیخانے پایا
جلدوں وزیراں حضرت کارن گھوڑا اپڑ لیاندا
شاہ ریان کرے اج جلسہ زینت خوب سنواری
آئی کرن ہزاراں خلقت استقبال تساڈا
کھلے آڈیکن لوک تمامی پاک جمال تساڈا
جتنا قدر وزیراں کیتی یوسف دی وڈیائی
سن سن عرضاں عاجز ہوکر اوڑک ایہ فرمایا
لہو اجازت اسدے کولوں یوسفؑ بردا تیرا
پچھیا انہاں عزیزے کولوں ترت اجازت پائی
استھیں پچھے حضرت یوسفؑ ایہ فرمان سنایا
جیکر دیہو خلاصی سانوں آکھیا نبی گرامی
جیکر اول ہووے ناہیں عیب معاف انہاندا
سنکر حکم دتا شاہ جلدی قیدی سب نکالو
واہ سبحان اللہ کیا ربنوں نبی رسول پیارے
ایسے طور قیامت دے دن حضرت ختم نبیاں
جنت حوراں پاک نبی نوں کر کر پیار لیاون
کہسن جدتک امت ساڈی ساڈے نال نہ جاوے
اول اپنی امت تائیں دوزخ کنوں چھوڑاون
حکم کرے رب وچ جیبا امت بخشی تیری
باہر کڈھو دوزخیانوں بخشی اساں خلاصی
جنہاں نبیدی تابعداری نال یقین قبولی

سرداراںنوں بردا کرکے قدماں نوچ رولاوے
غنیاں نوں محتاجی بخشے کوئی نہ سوڑن والا
بلوچ بندیواناں تائیں تخت نصیب کریندا
جسدم اوسدی رحمت ہووے اوہا قدم چھمیندے
جسدن فضل کیتا رب اوہالین معافی آیا
کرو سواری یا نبی اللہ ہر یک عرض سناندا
کیتے بند تساڈی خاطر سب دفتر سرکاری
بہت بلند کرے رب سچا اج اقبال تساڈا
کرو قبول حبیب خداوے عرض سوال اساڈا
کجھ اسوقت نبی دے دلوچ خوشی نہ ہرگز آئی
شاہ عزیز جو صاحب میرا آیا یا نہیں آیا
نکلے قیدوں یا نہ نکلے جیویں دل کردا تیرا
نالے ہو شرمندہ اس نے بھل معاف کرائی
جیونکر حضرت ابن عباسؓ وچہ تفسیر لیایا
کرو خلاص اساتھیں پہلے بندیوان تمامی
چھوڑو انہانوں بندیخانیوں ہیں نہیں باہر جاندا
سب آزاد یوسفدا صدقہ راضی نامہ بھالو
دوجگو چہ جنہاں دے پار ہیں چھٹن اوگنہارے
کرے شفاعت اوگنہاراں سرورشاہ صفیاں
کرن اشارے یار پیارے حضرت جہات نہ پاون
کویں محمدؐ امت باہجوں قدم بہشتیں پاوے
لیکر تابعداراں تائیں تاں جنت وچہ جاون
جس گلے توں راضی ہوویں اڈی نہیں کوئی میری
چھٹن پاک نبی دی خاطر لکھ کروڑاں عاصی
جنت وچہ تنہاندیتائیں ملسی ذات رسولی

حضرتؐ کہیا بدعت والے وسن جدوں اسانوں
تھکا تھکا اسیں الاواں ہے پھٹکار تسانوں

سُنت میری پکڑن والے بجھ ملسن مینوں
آکھ پذیرا حال یوسفؑ دا رب ملاوے تینوں

سُنو حقیقت جدرم یوسفؑ بندیوان چھڑائے
تاں پھر باہر نکلن کارن کیتی بنی تیاری
اوّل بندیخانے اندر گرم حمام کرایا
دتا خوب لباس شہانہ کہیا امام غزالی
سر دستار ہزار طرحدے نقش نگار وکھاوے
سوہنا پٹکا کمر دوالے کنیں لٹکن والے
جاں متوجہ نکلنکارن ہویا نبی پیارا
کل مکان مرینڈے ڈھائیں رووَن کل دیواراں
کعب کہے اسویلے رو کے آکھیا بندی خانے
تیرے آون تھیں رب مینوں کفروں پاک بنایا
رو رو آہیں مارن ڈھاہیں دردوں بندیخانہ
اُسدا ذکر اگے ہیں پچھے آکھ سنایا تینوں
اسنوں حضرت وعدہ کیتا جنت تینوں کھڑساں
واہ واہ حُب رسولاں والی سب تھیں فائق ہوئی
جس مومن نے حُب نبیدی مرویاں تیک نہ چھوڑی
سنو حقیقت حال یوسف دا جیونکر نقرہ کاروں
سُنکر حضرت یوسفؑ صاحب اسدی گریہ زاری
بھی ایہ پنج گلاں اسویلے بول موہوں یکباری
اوّل ہے ایہ بندیخانہ درد غماں دا بھریا
دوجا اسنوں دنیا اندر دوزخ رب بنایا
تریجا جیوندیاں دیکارن قبر آمادہ ہوئی
چوتھا اس غم خانے اندر جسنوں پایا جاوے

ویہن دعائیں حضرت تائیں ہر دم جنت سوائے
حاضر ہوئی خدمت اندر سوہنی عجب سواری
کل کل عطر گلاب غلاماں غسل تمام کرایا
اوپر چادر سب تھیں نادر نقش سنہر یالوالی
گلوچہ گرد نہ زینت والا صفت نہ کیتی جاوے
ہتھیں کنگن ویکھ نہ سنگن ورشن منگن والے
درد فراقوں رووَن لگا بندیخانہ سارا
جیونکر یار کرینڈے زاری وقت جدائی یاراں
چھڈ چلیوں میں دکھئے تائیں اے محبوب یگانے
یا نبی اللہ جاوَن تیرے فکر اوہا دل لایا
جیونکر ہجر محمدؐ دی پاروں رنا تھم حنانہ
پھر دوبار سناوَن سندی فرصت ناہیں مینوں
ہو اصحاب اٹھیں گا محشر ہتھ تیرا ہیں پھڑساں
حُب نبیؐ تھیں لکڑی عاجز جنت لائق ہوئی
حضرتؐ کہیا جنت اندر بنسی ساڈا جوڑی
رنا جدرم بندی خانہ دردیوسفدے پاروں
بیٹھ گیا دروازے اندر اوہ محبوب غفاری
لکھ گیا دروازے اپر حضرت جاندیواری
نیکاندی ازمائش کارن لبنے پیدا کریا
درو عذابوں رہیا نہ خالی جو کوئی اسوچ آیا
مولا باہجوں اسدے اندر یار نہ بن داکوئی
خوشی آرام آسائش اسنوں نیڑے مول نہ آوے

پنجواں منداں منگے اوسدے ہس ہس راضی ہوندے
ایہ پنج باتاں لکھ پیغمبرؑ جلدی باہر آیا
کھولے بخت طماج گھوڑے دے فضلوں خالقباری
نال خوشی دے دونا ہویا ناروں قدم اٹھاوے
ہوا اسوار پیغمبرؑ ربدے شوقوں واگ اٹھائی
دہ سو خادم اردل اندر دہ سو خدمتگاراں
وارن عنبر مشک سرے تھیں حاضر لوک تمامی
جس کولوں آ لنگھیا حضرت اوہوں سیس جھکایا
واہ سبحان اللہ کیا اُس دن حسن بہار لیاندی
باراں کوہاں وچہ خلائق پالاں بنھ کھلوئی
دھوماں دھام دے ہر پاسے ہر جاگہ شدیانے
دو دن خرچ ہوئے وچ رستے ملدیاں لوکاں تائیں
آوڑیا سردار خوباں دا چنگے آون آیا
پاس بہا کر نال اوہدے ہویا شروع کلامی
ستر بولیوں واقف آہا حاکم شہر مصر دا
جس بولی وچہ یوسفؑ کولوں شاہ کوئی بات پچھیندا
ساریاں بولیاں بولیاں شاہ نے جتنیاں یاد تمامی
جاں پھر حضرت یوسفؑ اپنی بولی بول سنائی
کہن لگا ایہ سمجھ نہ آئی مینوں بات تساڈی
سنکر بہتا راضی ہویا آفریں بادو الاندا
نوسو علم یوسف دیتایئں بخشیا رب تعالے
ست رچھی ہک رچھی دیول ہے تقدیروں جاوے
بھی ہک ہور کرامت یوسفؑ شاہ نوں رب وکھائی
اُسدن ہک عجائب گھوڑا شاہ دا بہت پیارا
آجلاد ہوئے جد حاضر رحم نبی نوں آیا

درد فراقوں یار پیارے رہن ہمیشہ روندے
پڑھ بسم اللہ حمد الٰہوں پیر رکابے پایا
گیتی رب نصیباں اندر نبیا ندی اسواری
وانگ براق رسول اللہ دے فخر نہ جریا جاوے
ہر دم بولے حمد الٰہی جس بخشی وڈیائی
تحفے لیکر حاضر ہویاں صاحب حسن سنگاراں
استقبالوں سارے راہ وچہ ہوندی گئی سلامی
سب بنے دلوچہ ایہوئیں سمجھیا افسر ساڈا آیا
جو ویکھے بیتاب ہو جاوے جھال نہ جھلی جاندی
لمیاں صفاں دو طرفے راہدے جج تیاری ہوئی
کل امیر وزیر اکابر ملے نذرانے
روز تریجے بھاگ مصر نوں لایا خالق سائیں
آوندیاں شاہ عزت کرکے اوپر تخت بہایا
خیر خیریت ہر بولی وچہ پچھدا حال تمامی
ہر بولی وچہ یوسفؑ سندی اوہ ازمائش کردا
اوسے بولی اندر یوسفؑ ترت جواب کریندا
پاس ہویا وچہ سبھناں یوسفؑ صاحب علم گرامی
شاہ ریان نہ سمجھی ہرگز بھل گئی دانائی
حضرت آکھیا ایہ عبرانی جدی بولی ساڈی
کامل علم تساڈا حضرت نہیں ازمایا جاندا
کر اس نال برابر ہوندا ستر بولیاں والا
ہنر کنوں ہک رچھی عاجز کدوں برابر آوے
وچہ تفسیر یوسف دے جیونکر خبر روایت ہوئی
کجھ بیماری ہوئی اسنوں مرگیا اوہ وچارا
گیتی نبیؑ دعا خدا نے اوسے وقت جوایا

دیکھ کرامت مُسلم ہویا حاکم شہر مصر دا
دل تھیں ہو کر صاف نبیؑ دا ادب زیادہ کردا

سب صفتا نوچہ جد یوسفنوں لائق فائق پایا
دِتا حکم اپنی والا جویں خدا فرمایا

فَلَمَّا كَلَّمَهُ قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا مَكِينٌ أَمِينٌ ؕ

یعنے جسدم نال یوسفدے شاہ گل بات الائی
کہن لگا اعتباری ساڈا ہو گیا توں اج بھائی

مکین جو کامل علموں رکھے ہر کمدی ہوشیاری
امین جو ظاہر باطن اندر کرے امانت داری

گھر باہر دا یوسفتا ئیں شاہ امین بنایا
عالی عزت عالی منصب عالی درجہ پایا

کل مصلاحت تیرے ذمے ہر کم اندر میرے
مال خزانے کنجیاں جندرے سب حوالے تیرے

استھیں تکچھے شاہ فرمایا حضرت یوسفتائیں
حکم کرو تاں پاس تساڈے اپنی خواب سنائیں

حضرت آکھیا معلم سانوں حاجت سُنن نہ کائی
شاہ کہیا تعبیر سناؤ تاں پھر نبیؑ سنائی

کال پوے ست سالوں پچھے برساں بُت نہ جاوے
مینہ نہ وسن کھیت نہ اگن خلقت عاجز آوے

شاہ کہیا پھر دسو حضرت کیا تجویز کچیوے
کال نزول پیا جد ایسا خلقت کیونکر جیوے

نبی کہیا کوئی ایسا ہک مختار بنایا جاوے
جو ست برس حفاظت کرکے فصل تمام سنبھاوے

کھاون جوگا دیوے لوکاں رہندا جمع کچیوے
قدر خوراک کھایئے باقی سٹیا نوچہ رکھیوے

امن سلامت سٹیاں اندر سب دانے بچ جاون
نہیں تاں گلسن کالے ہوسن ہرگز کم نہ آون

کال پوے تاں گاہن تنہانوں دانے سب نکالن
کھان اناج بندے تے توڑی چوپائیاں نوں ڈالن

بھی ہر ملکاں تھیں خلقت ایتھے جنس خریدن آوے
اتنا جمع اناج کچیوے خالی کوئی نہ جاوے

شاہ فرمایا ایہ کم مشکل کس دیواں مختاری
کون اجیہا لائق جیہڑا کرے حفاظت ساری

قَالَ اجْعَلْنِي بولیا یوسفؑ کرو مقرر مینوں
کل خزانے اس دھرتی دے سانبھ دیانگا تینوں

میں ہاں بہت حفاظت والا رکھساں بہت سنبھالا
نالے علم تمامی مینوں ہر گل جانن والا

یعنے ہر ملکاں دی بولی خبر اساڈے تائیں
سوچ سمجھ کے دیواں سبلوں نہ کجھ کراں اجائیں

گل ملکاں دیاں چٹھیاں پڑھکے نرخ تمامی جاناں
بہت سیانا بہت سیانا ضائع کراں نہ دانہ

سنکر شاہ فرمایا تیں تھیں بہتر ہور نہ کوئی
سارا کم سپرد تساڈے عزت حرمت ہوئی

ترہیہ برساں یا تیتری برساں عمر یوسفدی آہی
جسدن ایہ مختاری ملی ہویا فضل الٰہی

برس پچھوں پھر کل مختاری حضرت یوسف پائی
جیونکر وچہ تفسیر معالم خبر تنیؑ تھیں آئی

جیکر اُسدن حضرت یوسفؑ آپ نہ ایہ کم چاہندا
اوسے روز حکومت ملدی تخت مصر تے باہندا

ایہہ حضرت جلدی کر کے منگی خود مختاری
جلدی پاروں دیری پاوے دیروں جلدی کر دا
صبر سہارا بہت پیارا پاک خدا وند تائیں
جیکر صبروں حضرت یوسفؑ ساعت چپ رکھیندا
وچہ تفسیر بسیط مفسر ہور وجہ ہک لیا یا
حفیظ علیم یوسفؑ نے اپنی صفت جدوں فرمائی
جیکر کہندا انشاء اللہ میں کرساں نگہبانی
سرور عالمؐ ختم رسولاں خوش فرمان سناوے
یعنے جیکر اللہ چاہیا میں ایہ کم کرلیساں
جس کم اوپر انشاء اللہ آکھ سنایا جاوے
ماڑے کم وچہ انشاء اللہ کہنا روا نہ آیا
برکت انشاء اللہ جلدی مقصد بلے دلاندا
ایسے غفلت پاروں یوسفؑ سال نہ مقصد پایا

تاہیں برس وتا ندی مہلت گھتی خالقباری
حکمت اسدی کسے نہ معلم اوہ سلطان امر دا
جتنا صبر کماوے کوئی پاوے جیب جزائیں
اوسے روز خدا وندا اسنوں مالک مصر کریندا
جس گل پاروں یوسفنوں ہک سال نہ تخت بہایا
انشاء اللہ کہیا نہ اسدم تاں رب دیر لگائی
اوسے ساعت جلدی اسنوں تاج تخت سلطانی
ہر کم اوپر انشاء اللہ شامل کیتا جاوے
جیکر حکم خدا دا ہویا چیز فلانی دلیساں
رہتوں شرم لہوے اس کم وچہ آپ مدد فرماوے
نیک ارادے اندر سنت پاک نبیؐ فرمایا
جس کم دیوچہ مولا شامل بیڑا پار ہوجاندا
جاں پھر سال گذشتہ ہویا رہنے تخت بٹھایا

نشستن یوسفؑ بر تخت شاہی و یافتن مملکت ملک مصر

سب تعریفاں مالک تائیں واحد پاک یگانہ
مالک ملک قدیمی مولا اسدی کل مختاری
تخت زمیں دا قبضے اسدے اوہ سلطان امر دا
تاجاں تختاں والیاں کولوں پلوچہ تخت کھسیندا
راج کرن پردیسی بردے جو آکل وکانے
ہر کم وچہ مختاری اسدی قدرت ثابت ہوئی
واہ سبحان اللہ رب خالق کیا اسباب بنایا
جد یوسفنوں شاہ دے گھر وچہ ترت سال وہانی
حکم ہویا دربار تمامی سب سجایا جاوے
جسدن یوسفؑ قیدوں چھٹا جلسہ شاہ کرایا

جسدا حکم ہمیشہ جاری وچہ زمیاں آسماناں
جسنوں چاہے کرے عنایت ملکاں دی سرداری
جسنوں چاہے بخش وراثت فضلوں وارث کردا
قیدوں کڈھ اسیراں تائیں تخت حکومت دیندا
ہوں معطل ویسالوا لے جو سردار پرانے
کوئی نہ اسنوں آکھنوالا ایہ کی کم کیتو ئی
جویں روایت نقرہ کاروں وچہ تفسیر لیا یا
ہر کم وچہ لیاقت ڈٹھی شاہ لوں بہت سکھانی
اج یوسفنوں تخت بہا کے تاج پہنایا جاوے
اوسدے نالوں کتنے حصے دونا زیب بنایا

سارا مصر مزین ہویا گھر گھر جشن مناوے
گل دربار سجایا ایسا صفت نہ کیتی جاوے
تخت سنہری موتیاں جڑیا حضرت کارن آیا
استبرق تھیں سندر سوہنا سایہ بان لگایا

اشعار ہم قافیہ

دتا عجب لباس یوسفنوں خلعت خاص یگانہ
سرتے دھریا تاج شہانہ لے یوسف سلطانہ
ملک ولایت قبضے تیرے دولت مال خزانہ
بیٹھ عدالت کر سرداری قابل کار جوانہ
راج تساڈا تاج تساڈا خادم کل زمانہ
تخت اساڈا بخت اساڈا سب تیرا نذرانہ
فوج رسالے تساں حوالے سارا لشکر خانہ
کسنوں طاقت پیش تساڈے آنے عذر بہانہ
کرو آباد رعیت ساری نہتے ملک ویرانہ
سب کجھ تیرا کجھ نہیں میرا آپ کرو سمیانہ
بیٹھا تخت مبارک اُتے یوسف نبی یگانہ
کہے زبانی حمد ربانی مالک نوں خصمانہ
کیتی آن سلامی ادبوں کل وزیر ارکاناں
شکر الٰہی شکر الٰہی بولن نال زباناں
واہ واہ حاکم بھیجیا رب نے صاحب عزت شاناں
ساری دنیا وچوں جسدا عالی نیک گھراناں
لکھ شکرانہ لکھے شکرانہ لگا سہاگ دیواناں
زینت بخشی کل مکاناں ہر طرفے شدیانہ
ہویا عزیز معطل جس نے دتا بندیخانہ
یوسف قید کرن دے پاروں رب لایا جرمانہ
اُسدا کم بھی یوسف تائیں بخشیا رب توانا
اوسے سال ہویا اوہ عاجز دنیا چھوڑ روانہ
بعضے کہن عزیز وچارا جد دنیا تھیں مویا
پچھوں تخت مصر دا مالک حضرت یوسف ہویا
آہے جیوندیاں حضرت یوسف تخت قبول نہ کیتا
رکھیا ادب عزیزے والا چارج مول نہ لیتا
کہیوس اس محبت کر کے مل خریدیا سانوں
لائق نہیں جو اسیں کرائیے ہن معزول اوہنانوں
نمک حلال خدا دے بندے کھاون کجھ جنہاں دا
مردیاں لوڑی ادب نہ توڑن رکھن شرم تنہاں دا
نمک حرام تمامی عمراں فیض جنہاں تھیں پاون
جد اپڑن تاں نال اونہاندے نخل ضرور لگاون
پڑھ پڑھ حرف جنہاں دے کولوں حاصل علم کر لیندے
جگہ اونہاندی جلدی تکن جھٹ درخواساں دیندے
سکھ سکھ ہنر جنہاں دے کولوں اُستاکار ہو جاون
جے نہیوں اپنا اڈا ویکھن شہروں باہر کڈھاون
کھا کھا نمک جنہاں دے گھر دا پلن ہون وڈیرے
کھڑی معل نہ آون انہاں نمکحرامی ڈیرے

چھوڑ پذیر انہاندا قصہ نہ کر ایڈے نیڑوے
جسدا کھان اوسے نوں نندن بے شرماں دے لوٹے

آکھ حقیقت یوسف والی جو کریم جنہاندی
کرم کماون لجاں پالن کار قدیم تنہاندی

جد یوسفنوں تخت مصر دا کیتا رب حوالے
ظلم فساد شرارت تے ملکوں مار نکالے

امن آرام تے عدل تریہاں جگ وچہ دھماں پایاں
کفر گیا اسلام سکھایا رحمت جھڑیاں لایاں

شرک ہوراندیاں بیجاں پٹیاں ہوگیاں ٹاویں ٹاویں
اوہ بھی ڈردا لنگ کیندن جاسی اللہ بھاویں

آ توحیدوں بارش وسّی مالی باغ لگایا
سُکا باغ خلیل نبی دا اللہ سبز بنایا

دینوں دین ہویا وچہ مصرے نال ربیدی یاری
کلمہ ابراہیم نبی دا گھر گھر ہویا جاری

سارا شہر اسائش پاروں شکر الحمد الاوے
دیہن دعائیں یوسفنائیں چڑھ جگ راج کماوے

جسدن سیر شکار سفر دا یوسف قصد اٹھاوے
واہ سبحان اللہ کیا اُسدن عظمت رنگ وکھاوے

کرے طماچ بلند آوازہ خوشیوں بگل کریندا
چڑھن لگا ہن شاہ مصر دا سارا شہر سُنیندا

جلدی فوج اکٹھی ہووے پہن ہتھیار تمامی
خدمتند چہ محبوب یوسفدے ہوون آن سلامی

دو دو لکھ چواہیں طرفیں ہووے نال رسالہ
کر اسواری باہر آوے سوہنی چڑ تل والا

بھج بھج ویکھن کرن زیارت لوک تمام مصر دے
فی امان حوالے ربدے کھلے دعائیں کردے

جاں پھر حضرت واپس آون کرکے شکر سوایا
جم جم آیا جم جم آیا بھاگ مصر نوں لایا

کل سردار امیر اکابر بنھ کے ہتھ کھلوندے
عدل عنایت دیکھ یوسفدا صدقے صدقے ہوندے

اتنی عزت اتنی عظمت اتنا شان گرامی
پھر بھی تاہنگ وطندی پاروں رہندی بے آرامی

کوئی خوشی نہ یوسفنائیں تخت حکومت والی
ہمدم باپ پیارے کارن ربدے پیش سوالی

میل خدایا میل خدایا اوہ یعقوب پیارا
جنہیں وچھڑیاں مدتاں ہویاں کر رحمت غفارا

رو رو وچہ جناب الٰہی جدوں سوال سنایا
جبرائیل خداوے حکموں دین تسلی آیا

کیتی عرض جو یا نبی اللہ میں خوشخبر لیاندی
کہے دیہاڑے آئے جالوں ولوچہ تاہنگ جنہاندی

ویر پیارے رلمل سارے آن مرسین ڈھائیں
کرن سوال تساڈے تائیں مول لچھائن ناہیں

ہوکر حاجتمند وچارے اُوں تیرے دربارے
رحمت فضلوں وعدے ربدے پورے ہوسن سارے

سُن خوشخبری حضرت یوسف شکروں حمد الائی
کل مرمت شہر مصر دی شوقوں شروع کرائی

ترمیم کنانیدن آنحضرت امکانات مصر و تعمیر ساختن عمارات جدیدہ

دِتا حکم تمام مصر وچہ یوسف نبی ربالے
ڈھاہ کر پھیر بنائے جاون کُل مکان پُرانے

ڈھٹھی بھری عمارت جاگہ نظر نہ آوے کوئی
چاروں طرفے شہر مصر وچہ لگی آن اوساری
دیہن دعائیں لوک تمامی محنت راج بہایا
خوش ہوئے مزدور وچارے ہویا فضل غفوری
ایسے طور جنہاں دے کولوں آوے رور مصالحہ
کل عمارتاں شہر مصر دیاں تانے رنگ لیایاں
سوہنے طور بازار تمامی نویں سروں بنوائے
کئی سرایئں نویاں بنیاں کئی مسافر خانے
بھی اصطبل تیار کرائے گھوڑیاں والیاں جایئں
محکم قلعہ کچہری خانے وکھرا دفتر خانہ
شہر وچارے ہور دوالے کتنے باغ لوائے
ہر ہر جایئں سرد ہوایئں ٹھنڈیاں سوہنیاں چھاواں
ہر ہر قسم عجائب میوے ہر قسماں دے بوٹے
ہکسو برابر نہراں باغاں وچہ چلایاں
شہر مصر ہک کوچہ جنت بنیاں رب بنایا
کتنی جگہ مسافر خانے کرکے وقف نکالے
جس طرفوں کوئی راہی پاندی آوے تھکا ماندہ
روٹی پانی منجی بستر جو شئے طلب کریندا
بہت آرام مسافر پاون جو مصر وچہ آون
شام ولایت دا کوئی بندہ جد اتفاق آوے
دو جیاں نالوں وطنی بندے لگدے بہت پیارے
جس پاسے کجھ تھوڑا ہوتا ہووے رسیر کہیندا
بہت سوکھالے رکھے یوسف ؑ شامی لوک تمامی
اوہ یعقوب ؑ نبی دی خاطر عزت عظمت پاون

بھایاندی خوشخبری سنکے وصل تیاری ہوئی
راجاں تے مزدوراں تایئں مول نہ اوندی واری
سدا سلامت راج یوسف دا جس آراج کرایا
شالہ ہر دم رہے سلامت جس لوڑی مزدوری
دیہن دعائیں محشر تایئں جیوے لاون والہ
نقشاندار سفید پوشاکاں کل مکاناں پایاں
ہر ہر قسم تجارت کھلی نویں دوکان کھلائے
کتنے برج تیار کرائے کتنے محل شہانے
چوکیدار ملازماں تایئں ڈیہریاں وکھ بنایئں
بیت المال علیحدہ کیتا جس وچہ جمع خزانہ
ون ونانڈے چمن بغیچے خوش گلزار کھڑائے
جو کجھ رونق باغاں اندر میں کیا صفت سناواں
مشتی پاروں سوہنیاں شاخاں لین کھلوتیاں جھوٹے
کدیں نہ تھکیاں ہرگز آکیاں موج خوشی وچہ آیاں
حوراں غلماں لوک مصر دے جس ڈٹھا ازمایا
ستر پوڑے گنتی اندر کہن کتاباں والے
کرے آرام مسافر خانے بہت آسائش پاندا
سب سرکاری لنگر وچوں خازن اسنوں دیندا
کل مسکین غریب نمانے راضی ہو کر جاون
نال پیار رکھاوے یوسف ؑ خدمت بہت کراوے
حب وطن دی غالب ہوندی خبراں عالم سارے
بیشک اوس پاسے دا ہوتا عزت ادب کریندا
جیونکر مومن عربیاں سندا جانن شان گرامی
ایہ محبوب محمد ؐ پاروں بہت اسانوں بھاون

دونویں عالم رب اوپائے خاطر ذات محمدؐ دی
جنت حور قصور پیارے آدم جن فرشتے سارے
لوح محفوظ قلم یزدانی سوہنی کرسی عرش نورانی
خاکی بادی نوری ناری ظاہر باطن خلقت ساری
شجر ثمر کل باغ بہاراں بحر سمندر باہجھ شماراں
لعل جواہر سونا چاندی ہر شے ہیں تھیں گنی نہ جاندی
ہر شے پیون کھا ونوالی ورتن لئے ہنڈاونوالی
کلی علم قرآن کتاباں کلی رستے عیب صواباں
عربی لوک عرب تھیں آون حضرت یاروں عزتاں پاون
ایہہ خوشخبر پذیر تنہانوں پاک نبیدا شوق جنہانوں

زمیاں تے اسمان بنائے خاطر ذات محمدؐ دی
کیتے رب نے کل پسارے خاطر ذات محمدؐ دی
سورج چند نجوم اسمانی خاطر ذات محمدؐ دی
سب کجھ کیتا خالقباری خاطر ذات محمدؐ دی
ٹھنڈیاں چھاواں تے گلزاراں خاطر ذات محمدؐ دی
کل خلائق پرورش پاندی خاطر ذات محمدؐ دی
سب تیار کیتی رب عالی خاطر ذات محمدؐ دی
منکر لائق ہون عذاباں خاطر ذات محمدؐ دی
کل محمدی صدقے جاون خاطر ذات محمدؐ دی
دیسی رب فردوس اونہانوں خاطر ذات محمدؐ دی

وزارت دادن آنذات بہ شخصے مسکین بحکم رب العالمین

سنو حقیقت یوسفؑ تائیں جاں رب تخت بہایا
بہت وزیر جو اگلے شاہ دے دانشمند سیانے
ہکدن امر خدادا ہویا وحی پیغام لیا یا
جبدوں فرشتے حضرت تائیں دسیا حکم ربانا
کہیا فرشتے بھلکے فجریں شہروں باہر جاؤ
فجر ہوئی تا حضرت یوسفؑ شہروں باہر آیا
سرتے گڈا لکڑ یاندا بدن دوالے لیراں
دیکھ نبی نوں دلدے اندر بہت حیرانی ہوئی
خبرے ہور ہویگا کوئی حکم ہویا جس کارن
کیتا ترت آواز فرشتے یا محبوب ربانا
ایہو وزیر جناب الاہوں ہویا حکم تساتوں
نہ کجھ ہوش نہ طاقت اسنوں بدن ضعیف وچارا
کہیا فرشتے ظاہر اندر بھاویں بہت بیچارا

ہر کوئی سکھی وستن لگا امن غریباں پایا
پیش نبیدے حاضر رہندے تابعدار پرانے
تواں وزیر بناون کارن حکم حضوروں آیا
حضرت آکھیا کون بناواں میں کجھ غیب نہ جاناں
جہڑا اوّل ملے تسانوں پکڑ وزیر بناؤ
بہت مسکین نمانا رب نے اک مسکین ملایا
بالن وچن چلیا عاجز مفلس حال فقیراں
پیش وزیر بنن دے لائق اسدی وضع نہ کائی
عاجز تک کے لگا یوسفؑ نظر اگاہاں مارن
ویکھ نماناں دردرنجاناں اسنوں چھوڑ نہ جاناں
نبی کہیا ایہہ عاجز ڈاہڈا آوے نظر اسانوں
مشکل کار وزیراں والا کویں اٹھاسی بھارا
باطن وچہ رب بخشیا اسنوں جھنڈا شاہی والا

عاجز حال شکستہ تک کے اسنجھیں مکھ نہ موڑو
اسنوں تساں پچھاتا ناہیں جبرائیل ؑ بتایا
کہیا فرشتے اوہا لڑکا یا محبوب الٰہی
سنکر یوسف ؑ اسدے کولوں بالن ترت سٹایا
لکھ لکھ حمد خداوند تائیں صاحب شان عظیماں

حکم تمام وزیراں والا اسنوں ہویا توڑو
یوسف ؑ آکھیا نہیں پچھاتا نہ دانش وچ آیا
وچ پنگھوڑے جس تساڈی دتی نیک گواہی
منہ سر چم لگایا سینے پیش وزیر بنایا
قیدیاں نوں رب تخت بہاوے کرے وزیر یتیماں

نکتہ

یوسفنوں جس پاک بنایا شان وزیری پایا
جو کوئی پاکی پاک خدادی دمدم یاد لیاوے
اشہد کلمہ پڑھ کر مومن دیوے نت گواہی
دنیا وچ گواہ یوسفدے پایا شان وزیری
اگے مثال پذیر فقیرا کھول کتابوں حالے

بالن ڈھوندا در در رلدا رب کریم چھوڑایا
کیا پرواہ جے رب چا اسنوں اپنا خاص بناوے
کیوں نہ فضلوں جنت اسنوں بخشے پاک الٰہی
یوم الحشر گواہ محمدی پاسن شان امیری
عمل کماون درجے پاون نیک کمایا لو والے

تمثیل مومناں باواقعات حضرت یوسف ؑ و درجات الیشاں

سب صفتاں رب خالق تائیں ہر حکمت دا سائیں
یاراں نوں تکلیفاں دیکر دنیا تے ازماوے
کتنے سال مصیبت اندر یوسف ؑ نوں ازمایا
ایسے طور تجربہ ہووے ہر مومن دے تائیں
قصہ کرکے سمجھ نہ اسنوں رو ہڑ نہ محنت میری
سمجھیں تاں سب قصہ تیرا اول آخر توڑی
اول کھوہ اندھیرے اندر یوسف ؑ کیتا ڈیرا
نور قندیلاں بلیاں کھوہ وچ حضرت یوسفتائیں
تخت مصردی یوسفتائیں وحی آ خبر سنائی
وچ کنعان آرام یوسفنوں چنتا ہور نہ کوئی
توں بھی وچہ کنعان عدم دے کیتیاں موج بہاراں
یوسفنوں نت تاہنگ وطندی جد پردیس سدھایا

نال تجربے معلم کردا چنگے مندے تائیں
جد ازمائش پوری ہووے سکھ آرام وکھاوے
صابر شاکر نظری آیا چا سردار بنایا
سن میں تینوں اس قصے دی ساری گل سنائیں
ایہ سب اساں نصیحت نامہ لکھیا خاطر تیری
شاعر نام سداون کارن نہیں زلیخا جوڑی
تینوں ملیا پیٹ مائی دا جس وچ سخت اندھیرا
روشن شمع ایمانوں تینوں بخشی خالق سائیں
اوہ خوشخبری کن تیرے وچہ ملاں بانگ الائی
جد کنعانوں باہر آیا بے آرامی ہوئی
جدوں عدم تھیں باہر آیوں پھیگئے وخت ہزاراں
تینوں بھل گیا وطن پیارا جد ہستی وچہ آیا

دنیا ایہ پردیس مطابق پلک جھلک دا واسا
رجہج رووین یوسفؑ وانگوں ایتھے کوڑا ہاسا
جویں دو بار وکانا یوسفؑ توں بھی تویں وکاویں
اوّل پاس استاداں وکیں علم جتھوں کجھ پاویں
مالک جدوں خرید یوسفؑ راوی خبر لیاوے
کہیا بھراواں قابو رکھیں مت تیں تھیں نس جاوے
اینویں جد استاد حوالے تینوں وچ کریندے
نَسّن بھجن دیئیں نہ اسنوں ترے خویش اکھیندے
پھر استاد وکھاوے تینوں رستہ حق ربانا ں
حکم رسولیؐ دتے تینوں اس رستے تدھ جاناں
زینت ناک پوشاک شہانی علم کنوں پہناوے
زیور واحدانیت والا پگ تحصیل بنھاوے
دوجیوار عزیز مصر دا یوسفؑ بنیا ں بَردا
تینوں پاک نبیؐ دا بردہ رہبر کامل کر دا
جیونکر مالک وچ یوسفنوں ہتھ عزیزے پایا
اینویں رہبر پاک نبیؐ لنوں تیرا ہتھ پھڑایا
قیمت قدر یوسف دا جیونکر ہویا باہجہ حسابوں
ایہ رہبر قیمت تیری پاوے اجر جنابوں
گھر وچہ وچ عزیز یوسفنوں رکھیا جویں پیارا
اینویں کرے پیار مومن نوں پاک رسولؐ سوہارا
شہوت حرص زلیخا وانگوں کرکر پیار بلاوے
کرے خیال نہ اوّل مومن صاحب تھیں شرماوے
ترک محبّت دنیا والی لذّت نفس نہ بھالن
قید مصیبت یوسفؑ وانگوں تنگی فاقے جالن
شاہد حال حدیث نبیؐ دی ہے رسولؐ یگانہ
بیشک دنیا مومن کارن پورا بندی خانہ

اَلدُّنْیَا سِجْنُ الْمُؤْمِنِیْن ٥

یوسفنوں وچہ بندیخانے دو رکھ جنتی آئے
ہِکّی تھیں شربت پیوے دوجیوں میوہ کھاوے
تینوں بھی دو رکھ بہشتی بخشے حق تعالےٰ
پہلا شجر قرآن مبارک سوہنیاں ڈالاں والا
دوجا شجر حدیث نبیؐ دی رحمت فضل غفاری
ہر ہر شاخوں کیتا رب نے مٹھا چشمہ جاری
تابعداری دسّن تینوں صبر توکل نالے
اوہ میوہ اوہ ٹھنڈا شربت پین نصیباں والے
نالے یوسفؑ کھاندا نالے دیندا قیدیاں تائیں
توں بھی نالے کھاویں نالے لوکا توچہ ورتائیں
اوڑک جد دم قید یوسف دی مہلت نیڑے آئی
اگدوں جبرائیل فرشتے آکر خبر سنائی
اینویں وال سفید جو تیرے اگدوں خبر لیاون
آمکی ہن مہلت تیری مومن نوں سمجھاون
قید حیاتی اندر جو کجھ تدھ قضیئے جالے
تخت بہشت انہاندے بدلے کرسی رب حوالے
جاں پھر قید حیاتی والا عرصہ رب مکاوے
ملک الموت حضوری قاصد لین مومن نوں آوے
شاہ ریان جویں اوہ ساقی گھلیا شوق پیاروں
تویں فرشتہ حاضر ہووے کہے محبت پاروں
چل یوسفؑ اج تیریتائیں شاہنشاہ بلایا
مصر جنت وچہ تیرے کارن سوہنا تخت وچھایا

صفاں قطاراں رستے اندر نوری ملک کھلائے
طبق نورانی ہتھاں اوپر عالی خوشبو والے
ہور روایت نفرہ کاروں راوی ذکر لیایا
اینویں عجب لباس بہشتوں مومن کارن آوے
بھی تن چیزاں ہور یوسفنوں اسدن شاہ پہنچایاں
راوی کہندا ایہ بھی چیزاں مومن کارن آون
تیغ مبارک اِلا اللہ دی قاتل شرک بلائیں
کر اسواری دوست ربدا قیدوں باہر آوے
جیویں یوسفدے نکلن ویلے رونا بندیخانہ
کل عبادت والیاں جائیں رو رو مارن آہیں
اوڑک روندیاں دھوندیاں تائیں ہووے چوڑ روانہ
کتنی عزت کرکے اسنوں وچہ دربار لیاون
بہت پیار کرے رب خالق عرش فرشدا سائیں
یوسفنوں ازمایا شاہ نے جویں سوال جوابوں
ایہ ازمائش جس مومندی فضلوں ہوگئی پوری
طرف جنت ہک اسدیکارن باری کھولی جاوے
بعد سوالوں جیونکر یوسفؑ شان اپنی پایا
جیکر اگوں ہر منزل وچہ کیتس پاس تمامی
جیونکر یوسفؑ شاہ دے گھر وچہ مدت سال گذاری
تویں خداوند ہر مومن نوں محشر وچہ ازماوے
جیونکر تاج پہنایا شاہ نے سایہ بان لگایا
جیونکر تاج پہنایا شاہ نے حضرت یوسفتائیں
کل مصائب یوسفؑ تائیں جیونکر ملنے آئے
حضرت یوسفؑ قیدیاں تائیں بند خلاص کرائی
ملے مصر وچہ یوسفتائیں سوہنے ویر پیارے

حوراں تے غلمان بہشتی کھلے اوڈیکن سارے
سر تھیں وار کریسن صدقے حوراں ملک دوالے
عجب لباس یوسفنوں اسدن شاہ ریان پوچایا
عزت ادب زیادہ کرکے ملک الموت پہنائے
گھوڑا اتے تلوار انگوٹھی خدمت اندر آئیاں
اول گھوڑا تقوے والا حاضر آ کھلواون
مندری تابعداری والی ملسی مومن تائیں
کرن سلامی ملک نورانی ہر اک ادب کماوے
اینویں کوچ کرے جد مومن آوے رون مکاناں
ٹرچلیوں اے دوست ربدے سانوں دلوں نہ لاہیں
استقبالوں ملن فرشتے ہر جاگہ شدیانہ
اوّل اپنے خالق اگے سجدہ آن کراون
جیونکر شاہ محبت کرکے ملیا یوسفؑ تائیں
تویں سوال جواب قبر وچہ ہوسی حکم جنابوں
کھول دیہو در جنت اسنوں ہووے حکم حضوری
باغ بہاراں تے گلزاراں ویکھے من پرچاوے
تویں امیدوار نوں وچہ مومن نالوں درج کرایا
تخت بہشت مصردا فضلوں دیسی رب گرامی
ہرکم وچہ فوقیت پائی رفیع ملی سرداری
جو کوئی لائق نظری آوے تخت بہایا جاوے
اینویں ملسی ہر مومن نوں پاک نبیؐدا سایہ
اینویں تاج بہشتاں اندر بخشے خالق سائیں
اوسے طور محمدؐ یا نوں ہرسل رب ملائے
دوزخ کنوں چھڑاون مومن کتنے مومن بھائی
نوری محل بہشتاں اندر پاون مومن سارے

یوسفنوں سلطان مصر دے کیتے باغ حوالے
بلسن تویں محمد بانئوں باغ بہشت لواے

شہر مصر دیاں نہراں سبھے نیل ندی تھیں آیاں
نوری نہراں جنت اندر خالق پاک چلایاں

ملی زلیخا یوسفؑ تائیں نالے خدمتگاراں
سوہنیاں حوراں مومن کارن صاحب حسن سنگاراں

کیتے خادم یوسفؑ کارن شاہ ریّان رکھائے
خدمتگار محمد یا نالے رب غلمان بنائے

یوسفنوں آباپ پیارا ملیا شوق پیارا روں
حضرت آدمؑ ہر مومن نوں ملے محبت پاروں

یوسفؑ وانگوں ہر مومن دی شکل برابر ہوسی
ہر کوئی راضی راضی رہسی کوئی نہ جھرسی روسی

رحمت ربدی کرے آوازہ ہر اک مومن تائیں
آیوسفؑ اس مصروں تینوں کوئی نکالے ناہیں

ملک تیرلوچہ ہور کسیدا دعوے دخل نہ کوئی
اسوچہ سدا حکومت تیری بخشش میری ہوئی

فانی دنیا رہگئی پچھے وارث جس ہزاراں
بن بن وارث ہوئے بے وارث چکھیاں موت مہاراں

ایہہ ہن ملک مقام بقادا اسوچہ موت نہ آوے
نہ بیمار ہووے کوئی ایتھے دائم عیش کماوے

بلسی ہر اک مومن تائیں ایڈ مقام کشادہ
کُل دنیا تھیں کتنے حصے ہوگ فراخ زیادہ

کرن روایت جدرم مومن جنت دےلوچہ جاسی
کُل دنیا دی شاہی نالوں خوشی زیادہ پاسی

جنہاں تمام حیاتی اندر سُکھ نہ ویکھیا کوئی
دھووے روگ تمام انہاں نالے جنت دی خوشبوئی

درد مصیبت دنیا والے یاد نہ رہن تنہانوں
کہسن مفت عنایت کیتا جنت رب اسانوں

ایہہ سب رحمت ربدی ہوسی تابعداراں تائیں
بے فرمان جو پاک نبیؐ دے دوزخ لین سزائیں

یارب فضلوں آس ہمیشہ تکیہ تیرے دردا
دو ہیں جہانیں بخشیں مینوں ساتھ نبیؐ سروردا

آکھ پڑیرا حال یوسفدا بول موہوں صلوتاں
کیونکر ہویاں شہر مصر وچہ رحمت تھیں برساتاں

بیان ہفت سال ارزانی و انتظام کردن آنحضرتؑ برائے جمع غلہ

حمد ثنائیں رازق تائیں ہر کم دا جو سائیں
مینہ برساوے روڑ الاوے سب قدرت اس تائیں

کال سوکال اسی دے قبضے وحدت ثابت ہوئی
جو دروازہ کھولے اسنوں بند نہ کردا کوئی

جے رب عالم دنیا اندر کال جنالوں پاوے
گھر گھر وچہ ذخیرے ہوون تنگی بھکھ نہ جاوے

ہووے جدوں کشائش والا حکم خدا رحمانوں
کال وبال تمامی فاقے جاون نس جہانوں

شروع کرے رب بارش تائیں گھر گھر ساون لاوے
کُل مسکین غریب نمانے رحمت نال رجاوے

حاکم نیک خداوند بھیجے صاحب عدل سیاناں
جیونکر شہر مصر دے اُپر ہویا فضل ربانا

سوہنا حاکم تخت بہایا فضلوں رب گرامی
کرن روایت نقرہ کاروں وچہ تفسیر گواہی
سارے ملک مصر وچہ یوسفؑ حکم کیتا ایہ جاری
جتنی دھرتی ملک مصر دی جنگل جوہ تمامی
جسدے گھر وچہ بیل نہ ہوون خبر کرے سرکارے
ہل پھالے تے زمیاں جوگاں سب سرکاروں ڈھیسن
ہر ہر چیزاں وافر بیجن چیز نہ چھوڑن کائی
ست برساں تک محنت کرکے زور تمامی لاون
جتنا فصل اٹھاوے کوئی جھتے پنج بتاوے
چوکیدار محصل ہر جا بھیج دتے رکھوالے
نال حفاظت بیجن ہر شے جمع کرا کر ساری
کرن روایت پہلے سالوں اتنا دانہ آیا
پندرہ میل لمبائی اسدی دس میلاں چوڑائی
بہت بلند تمامی خانے پخت عمارت ساری
دوجے سال بھی اوسے جیڈا ہور قلعہ بنوایا
تریجے چوتھے پنجویں چھیویں ستاں سالاں تائیں
اتنی جنس اکٹھی ہوئی حد حساب نہ آوے
ڈھوڑ چڑھی وچہ شہر مصر دے رزق نہ سانبھے جاون
ست برساں تک خلقت ربدی بہت آسائش پائی
جاں ست سال گذشتہ ہوئے لینے یمن اوٹھایا

بندوبست مصر دا جس نے کیتا آن تمامی
جدوں سوکال زمانہ فضلوں آندا پاک الٰہی
ہر ہر جا گہ کھیت زراعت بیجے خلقت ساری
با ہجہ زراعت ذرا نہ چھوڑن ہویا حکم گرامی
واہی دے سامان تمامی مفتی ملسن سارے
بیجن وچہ جو سستی کرسن اوڑک اوکھے تھیسن
وقت وہانے پچھوں تا سن جس کیتی وڈیائی
جو جو جنساں پیدا ہوسن کجھ نقصان نہ پاون
چار کرے سرکارے داخل پنجواں گھر لیجاوے
کل اناج ذخیرے جنساں جمع کراون والے
خرچ موافق دین تنہاں نوں حکم جویں سرکاری
جسدے کارن مصروں باہر وکھرا قلعہ بنایا
چوی ہزار برابر خانہ اسوچہ بنیاں بھائی
نال اناجاں قلعہ تمامی بھریا پہلی واری
اسوچہ غلہ جمع کرایا نقرہ کاروں لیایا
ایسے طور ذخیرے کارن جدا بنایاں جائیں
اینویں گھر گھر جمع ذخیرے انت نہ پایا جاوے
غنی ہوئے کنگال تمامی ساہوکار سداون
فصل گھنے تے رونق باغیں رنگ لگا ہر جائی
کال نزول خدا دے حکموں رنبوں سیدھن آیا

ذکر قحط سالی

کرن روایت نیڑے آیا جدم کال زمانہ
جبرائیلؑ جناب الٰہوں آخر خبر سنائی
پوسی کال فلانی راتیں اندر وقت فلانے

سب تھیں اوّل واقف ہویا یوسف نبی یگانہ
یا نبی اللہ قحط وبالوں سختی نیڑے آئی
اتنے برساں آدم وحشی رہسن تنگ نمانے

اچن چیتی کل خلقت نوں فاقہ مارا اٹھاوے
سُنکر خبر وحی تھیں حضرت دل اپنے وچہ پائی
اوّل اتھیں حضرت یوسفؑ شاہ نوں حال سُنایا
ہوسی شروع فلانی راتیں کال وڈا است سالہ
شاہ فرمایا کس کس گھر نوں تنگی فاقہ آوے
جد اوہ رات پئی تاں شاہ نوں فکر دلیوچہ آیا
ادھی رات ہوئی جسویلے اُٹھیا بھکھو بھکھ کردا
پورا سو بند یدا کھانا کھا گیا ہکسے واری
اوڑک حضرت یوسفؑ اگے رونا ونج نمانا ں
حضرت اسدی چھاتی اوپر اپنا ہتھ ٹکایا
کل خلائق دی اس راتیں اینویں حالت ہوئی
ڈنگر وچھا آدم ہرشے سختی دے مُنہ آئی
نیند آرام نہ رہیا کسینوں ہرگز پہلی راتیں
سب دے منہ تھیں بھکھ آوازہ رون بال وچارے
بھی اس راتیں ربدے حکموں کیتا وحی آوازہ
جیونکر تساں خدادی وحدت غفلت کنوں بھلائی
کھا کھا نعمت رب سچیدی شرک فسا دکمایا
کرن روایت نقرہ کاروں جدوں آوازہ ہویا
مرد زناں لا بچیاں تائیں بڈھے سُنے جواناں
الجوع الجوع بولن منہ تھیں ہور کلام نہ کوئی
فجر ہوئی تاں کل خلقت نوں یوسف حکم سُنایا
اسماناں تھیں مینہ نہ برسے دہرت نہ کجھ اگاوے
ابن عباسؓ کہیا سب رونق ایسی گئی جہانوں
چاروں طرف زمیں دے منہ تے سبزی نظر نہ آوے
باغ ویران ہوئے سڑ کولے رونق رہی نہ کائی
بھکھو بھکھ کرن وچہ گلیاں صبر آرام نہ آوے
کرن روایت نقرہ کاروں رات جدوں اوہ آئی
اے شاہ ہن اوہ خواب تیریدا عرصہ نیڑے آیا
کُل خلقت نوں اوہی راتیں کرسی بھکھ بیچالا
حضرت کہیا سب تھیں اوّل تینوں بھکھ چلاوے
سٹیا باورچی اپنے کاہن کھانا بہت پکایا
کھاندا جاوے صبر نہ آوے پیا سیاپہ گھر دا
پھر بھی بھکھ نہ مُکروں لتھی قدرت پاک غفاری
کرو علاج اساڈا کوئی یا محبوب ربانا ں
تُرت آرام دتا رب اسنوں قدر تناں رچایا
بھکھے مار اُٹھایا سب نوں خالی رہیا نہ کوئی
کل حیوان بازاراں اندر رستے پھرن تورائی
بے آرامی تے بے صبری گھر گھر پایاں جھاتیں
اُٹھ اُٹھ بھجن گلیاں اندر بیصبری دے مارے
اے لوگو اج کھولیا ربنے تنگی دا دروازہ
جو عو سبع سنین تساں نوں ست برساں بھکھ آئی
اوہ ناشکری کرنے پاروں بدلہ بھرنا آیا
سُنکر دہشت ہیبت پاروں ہر کوئی اُٹھ کھلویا
بھکھے مار اُٹھائی خلقت صبر گیا حیواناں
کھاندے کھاندے رجن ناہیں مشکل رات لنگھائی
بند کرو ہُن واہیاں سبھے سخت زمانہ آیا
فصل زراعت باغاں نوچوں کل برکت اُٹھ جاوے
ست برساں تک قطرہ پانی جھڑیا نہ اسماناں نوں
وار چلے تاں ایسی چلے ہر شے ساڑ جلاوے
بالن ہوگئے رُکھ تمامی ایسی سختی آئی

پانی رہیا نہ نہراں اندر خشک ہوئے سب نالے
رہ گئے بھار اٹھاون کولوں کل حیوان چوپائے
آہلنیاں وچہ مر مر جاون پنچھی بھکھ دے مارے
آدمیاں وچہ ہکدوجیدی اُلفت رہی نہ کوئی
تنگی فاقے کل خلقت دیاں ہوشاں مار اوڈایاں
یار یاراں تھیں پھرن علیحدہ ساکاں ساک نکھیڑے
رلگئے ڈاڈا گلیاں اندر مُول نہ دِسّے کوئی
خوش رفتاراں محبوباں نوں بھلیاں سوہنیاں لوڑاں
کل ملکاں وچہ ایہو حالت اُجڑے پنڈ تمامی
نوحؑ دا بیڑا قہر طوفانوں جیونکر رب بچایا
بہت لحاظ رسولاں نبیاں پیش خداوند باری
اوگنہاراں دا وچہ محشر بیڑا جدوں ڈولاناں
بھر بھر پُور خدا دے فضلوں کرسی پار اُتارے
مشکل ہر مشکل تھیں مشکل سخت مقام حشر دا

نیوُر گئے دریا تمامی موجاں مارن والے
کرن آواز نہ دہشت پاروں حیرت اندر آئے
انڈے ساںبھن بچے کڈھن مرغیاں سب وسالے
سب نوں روز قیامت وانگوں نفسو نفسی ہوئی
عیشاں خوشیاں ہور محبتاں جاندیاں نظر نہ آیاں
ہانبیاں کولوں ہان وچھنے پیگئے دھڑے جھیڑے
صحبتیاں نوں صحبت بھلی ختم مجالس ہوئی
چن جیہیاں لکھ سوہنیاں شکلاں جا چھپیاں وچہ گوراں
شہر مصر وچہ رونق جاپے برکت نبی گرامی
تویں مہانا شہر مصر دا یوسفؑ رب بنایا
ہر مشکل تھیں سنگیاں تائیں نے نکلن اکواری
حکم الٰہوں نبی محمد بنسی تدوں جہاناں
لکھ کروڑاں پدماں نیلاں ترسن اوگنہارے
اوگنہار پدیرہ جیہیاں نوں تکیہ اسلے در دا

احوال سخاوت حضرت یوسف علیہ السلام

جد دنیا وچہ نازل ہوئی تنگی قحط وبالوں
بہت ذخیرہ حضرت یوسفؑ پہلوں جمع کرایا
کل ملکاں وچہ جنس تمامی خرچ شتابی ہوئی
آون لوک مصر دے اندر کل محتاج تماشے
دولتمند وپاجن آکے طاقت کُل جنہاں نوں
اکول دھڑتھہ وپاریاں کارن حضرت جدا لوایا
اک طرفے جو راہی پاندھی دوروں نیڑیوں آون
کل مسکین یتیم مسافر مفلس لوک بیچارے
ایڈ سخاوت حضرت یوسفؑ اندر مصر چلائی

رہیا آرام مصر دے اندر دوجیاں ملکاں نالوں
جیونکر اسدا ذکر تمامی پچھے آکھ سنایا
مصروں باہجہ خلائق تائیں ملے اناج نہ کوئی
حضرت یوسف دے درباروں لے لے جاون دانے
جیہڑے مُل خرید نہ سکن دیوے مفت تنہاں نوں
اک طرفے مسکیناں خاطر لنگر شروع کرایا
پکدا اہنے انہاندی خاطر آون کھا کھا جاون
یوسف دے دروازے اُپر بیٹھے کھاون سارے
پئی وبیر خلائق اندر خبر گئی ہر جائی

کُل امیر وزیر اکابر نوکر جو سرکاری
سب ویکارن حضرت یوسفؑ حکم کیتا ایہ جاری

وقت دوپہراں ہر اک تائیں کھانا دتا جاوے
شاہ رعیان بھی اٹھیں پہریں وقت دوپہراں کھاوے

سب اُٹھ پہری روٹی کھاون دلوں چاہ ہکسے واری
پھر مسکینوں بھکھ نہ لگے برکت نبی غفاری

اپنا کھانا حضرت یوسفؑ راتیں وقت ٹھہرایا
مسکیناں دی خدمت کارن دینہ لوں کدی نہ کھایا

راہ مولا دے دیون اندر سارا روز لنگھاوے
راتیں روزہ چھوڑن کارن قدر کفایت کھاوے

اَسو ویلے بھی نال بہاوے کوئی غریب نماناں
بیٹھ اکلیاں حضرت یوسفؑ کدے نہ کھادا کھاناں

ایہو طریقہ سرور عالمؐ پاک رسول سوہارے
روزہ اتے سخاوت دونویں بہت انہاں نوں پیارے

فاقہ فقر فخر ہے میرا کہیا شاہ رسولاں
تھوڑا کھاون بہتا دیون کار کلی مقبولاں

ہکدن حضرت یوسفؑ کولوں پچھیا کسے سوالی
یا حضرت کجھ تھوڑ نہ تینوں کھاون پیون والی

ہر اک نعمت پاس تساڈے سب کجھ توں ورتاندا
جد دسیں تاں دیندا دسیں کدیں نہ ڈھڈوں کھاندا

عجب جواب سنایا اسنوں یوسفؑ نبی ربانے
رج کھاون تھیں یاد نہ رہندے عاجز لوک نمانے

تاہیں بہت کھاون کولوں ترک اساں نوں ہوئی
متاں سوالی مستی اندر بھُل نہ جاوے کوئی

عارف آکھن ایہو ساعت پوندی دنیا داراں
رحم نہ کرن غریباں اُپر رج کھاوندیاں ماراں

اُٹھے پہر حیواناں وانگوں رہن ہمیشہ چردے
اندر کالے ہون تنہاں دے تاہیوں ترس نہ کردے

اسے کارن حضرت یوسفؑ رج طعام نہ کھاون
فاقے اندر فاقے والے یاد شتابی آون

ہر دم خاطر مہماناں دی کرے حبیب رباناں
دیہاں روزہ کرے سخاوت راتیں کھاوے کھاناں

ترے کم حضرت علیؑ ہوراں نوں بہت پیارے آئے
ضرب السیف طعام الضیف تے صوم الصیف ترائے

ضرب السیف جو نال کفاراں کرنا جنگ لڑائی
شیر ربانے جنگاں اندر جیویں تلوار وسائی

طعام الضیف جو مہماناں نوں کھانا رج کھوالے
تریجا صوم الصیف جو روزہ رکھنا وچ اونہالے

ایہ ترے کاراں تن تلواراں تینے کم سرداراں
بڑا بہادر غازی جہڑا کردا ایہ ترے کاراں

روز قیامت فوج محمدی جدوں اکٹھی ہوسی
سب تھیں اول ساتھ رسولاں پہلی صفے کھلوسی

سوہنا چھتر سر پر جھلسی جھنڈا عجب لوڑانی
نام بہادر سخیا لوالا روشن دوہیں جہانیں

فروخته شدن همه مصریان بمعه کل ترکہ جات پیش حضرت یوسف علیه السلام برائے غلہ

سنو حقیقت مصری لوکاں جویں مصیبت جالی ‏— پہلے سال گھر نادیاں جنساں کر بیٹھے سب خالی
دوجے سال جو روک رکاواں نقدی درم دیناراں ‏— کھاتے وچ جواہر موتی وڈیاں شاہو کاراں
سال تریجا کپڑا لتا ریشم تے وریایاں ‏— زیور ٹوماں فرش وچھایاں کال ہوراں وکوایاں
چوتھے سال جو ڈنگر وچھا مال مویشی سارے ‏— گھوڑے نوکر گھلے وکاون یوسفدے دربارے
پورا سال نہ کڈھیا اوہناں فاش ہوئے سب پردے ‏— بھکھے مردیاں مصری لوکاں وچ دتے سب بردے
صاحب حسن غلام کنیزاں ناز نیازاں بھریاں ‏— پاس یوسفدے ویچنکارن سب لے حاضر کریاں
واہ سبحان اللہ کیا ربّ نے قدرت پاک وکھائی ‏— غیرت پاروں گل خوباندی شوخی خودی گوائی
کرن روایت وکیا چندم یوسفؑ دلبر شامی ‏— شوقوں طلب زیارت کارن آیا مصر تمامی

قافیہ آرائی

ایہو کنیزاں بن تن اسدن صفاں بنا کے آیاں ‏— غیرت حسن نبیؑ دے پاروں منہ چلکا کے آیاں
ایہو کنیزاں نال تمیزاں کر تجویزاں آیاں ‏— ایہو کنیزاں پاس عزیزاں ہو ناچیزاں آیاں
ایہو کنیزاں مست نگاہ دے تیر چلاون آیاں ‏— ایہو کمانیاں عاجز ہوکے بھل بخشاون آیاں
ایہو کنیزاں شوخ مزاجاں شان جتاون آیاں ‏— اج اوہ خدمتگاراں اندر نام لکھاون آیاں
ایہو کنیزاں فوجاں بنکے مورچے لاون آیاں ‏— ایہو کنیزاں بھاجڑ کھاکے جان بکاون آیاں
ایہو کنیزاں جس یوسفنوں طور وکھاون آیاں ‏— ملیا بدلہ اج ایسیدی خدمت چاون آیاں
مجلس پچھدی دس پذیرا کون دکاون آیاں ‏— اکھ اوہا جو یوسفؑ اوتے نقش بٹھاون آیاں
سچ پچھیں تاں پھر بھی اپنی غرض مٹاون آیاں ‏— بردیاں بنکے شاہ خوباندے ناز چکاون آیاں
غالی طوق غلامی والا گل نہ پاون آیاں ‏— ناز ورانلے مرشد کولوں سبق پکاون آیاں
سر قربانی کرکے اپنا نذر ٹکاون آیاں ‏— پیر مناون آیاں تے استاد بناون آیاں
ایہو کنیزاں فخروں اسدن آیاں کر وڈیایاں ‏— غیرت ربدی کل وڈیایاں بھن تروڑ گوایاں
جسنوں وکدیاں ویکھن گیاں کرکے حسن چڑھایاں ‏— کول اسیدے وکنے کارن رب جبار ولایاں
سب سرداراں خدمتگاراں پاس نبیڈے گھلیاں ‏— وکنے کارن کل کنیزاں آن موہاٹھاں ملیاں
چوتھا سال لنگھایا اینویں ہر شے وچ وٹائی ‏— جویں روایت نقرہ کاروں ویکھن اندر آئی
پنجویں سال مکان زمیناں کھوہ بنے سب گالے ‏— گھر جھگے سب وچ وٹاکے کیتے نبی حوالے

کُل ملکیت پائی یوسفؑ ورثے کل سنبھالے
چھبویں سال تمام مصر وچہ ایسی حالت ہوئی
آ فرزنداں ویچن لگے مائی باپ پیارے
سکیاں مالواں بیٹے اپنے ہتھیں ویچن پیاں
وکنے کولوں سب فرزنداں کجھ انکار نہ آندا
حکم رباناں ماپیو اگے سخت کلام نہ کریئے
جو کوئی مومن ماپیو تائیں راضی سدا رکھیندا
رنج کرے جو ماپیو تائیں دُکھ ایذا پونچاوے
جنت ملک انہاندے کیتا فضلوں خالق سائیں
کل گناہیں بخشے مولا عاق نہ بخشے جاون
وچہ فرقان عبادت آپنی جتھے رب فرمائی
ایتھوں تیک شریعت اندر ادب تنہاندا آوے
چھوڑ نماز عبادت نفلی مَنّے حکم تنہاندا
کفر شرک دے باہجوں جو کم مائی باپ کراوے
ماپیو بھاویں پتراں اُتے کیتے ظلم کماون
فرمانداراں عیش بہاراں بخشے خالق سائیں
سچ فرمان رسول اللہ دا ماپیاں ادب جو کردے
پلنگ نورانی تکئے لاون حوراں جام پلاون
لکھ لکھ عزت کرسن غلماں عزت تے تکریموں
سنو حقیقت مصریاں اوپر وقت اجیہا آیا
ستواں سال جدوں رب آندا مصری آپ وکانے
ایہو یوسفؑ شہر مصر وچہ بن کے نفر وکاناں
ایہو یوسفؑ جسدے تائیں بردہ لوک اکھیندے
ایہو نبی دلالاں جسدے کیتے مُل نکالے
ایہو مصری یوسفؑ کارن وَدھ وَدھ مُل سُناندے

بھُکھے مارے وارث کیتے ملک مکانا لوانے
جاناں باہجوں پاس کسیدے چیز نہ رہگئی کوئی
ڈوکھیں پالے ٹکڑے کارن نے چلے سرکائے
جیوں یعقوبؑ نبیدا بیٹا مُل خریدن گیاں
جیونکر ماپیو راضی ہویا منیاں حکم تنہاندا
اسمٰعیلؑ پیغمبر وانگوں سر قربانی دھریئے
رب ہمیشہ راضی اس تے خبر پیغمبرؐ دیندا
رب ناراض ہووے اس اُتے پاک نبیؐ فرماوے
دنیا دیو چہ راضی جیہڑے رکھن ماپیو تائیں
ماپیو دا جو ادب نہ رکھن دوزخ ڈیرے لاون
ماپیاں نال مروت کرنی نال برابر آئی
پڑھدیاں نفل جے بیٹے تائیں ماپیو آن بلاوے
پچھوں کرے عبادت ربدی اتنا ادب انہاندا
ہر کم نالوں حکم انہاندا اوّل منیاں جاوے
حضرتؐ کہیا پھر بھی بیٹے ادب بجالیاون
کدیں بہشت نصیب نہ ہوسی بیفرماناں تائیں
سوہنے باغ بہشت تنہانوں ملسن روز حشر دے
رُکھ بہشتی راگ سناون سُن سُن جھوٹے آون
ایہ سب رتبہ حاصل ہووے ماپیو دی تعظیموں
پتر دھیاں ویچ تمامی چھبواں سال لنگھایا
یوسف دے سب بردے ہوئے دیکھو کم ربانے
ایہو یوسفؑ لینے کارن شہر تمامی دھاناں
اوسیدے اج بردے بن کے سرخط لکھ کر دیندے
سنے دلالاں آپ وکانے بولیاں دیو لوانے
اوہا مصری ٹکڑے کارن ور تے کھلے وکاندے

جنہوں بردہ رکھنے کارن ہر کوئی خواہش کردا
مرد زناں سب یوسفؑ اگے اپنے سر لکھوائے
ایہو مصری اکس زمانے رکھدے شوخ ادائیں
آپ بنن سردار اکابر ملکاں دیساں والے
غیرت ربدی الٹ تماشہ ہتھاں اوپر وکھایا
ایہو نتیجہ ملدا سب نوں جو کروا وڈیائی
عجز نیاز غریبی دعوے عزت شان ودہاوے
عاجز بن کے حضرت یوسفؑ شان امیری پایا
فخر تکبر شوخی شیخی دور تمامی ہوئی!
کرن روایت لوک مصر دے جیوں جیوں مفلس ہوندے
شفقت کر کے حضرت یوسفؑ ایہ فرمان سناوے
عاجز ہو کر بولن اگس رو کر درد رنجانے
آپ اسیں ہن بردے تیرے ہتھوں پلیوں خالی
کر اقرار وکا دن جیہڑے پیش حضور گرامی
قدر یوسفؑ دا معلم ہویا جد گھر بار وکانے
تھوڑے روز کھوایا یوسفؑ مصریاں قدر پچھاتا
جے ہر نعمت کارن مولا قیمت حکم سناندا
دہ سے سال عبادت ربدی نال نیاز کچیوے
لکھ لکھ حمد خداوند تائیں جس پرواہ نہ کائی
دوست دشمن ہر اک تائیں مفتی موج کراوے
اوڑک جنت کرے عنایت نمک حلالاں تائیں
آکھ بیان پذیر فقیرا حضرت یوسفؑ والا
سارا شہر خدا نے اسدا کر وکھلایا بردا
گل سردار کمینے ہو کے قدماں اندر آئے
چاوڑ کر کے درمی بردہ کہندے یوسفتائیں
نال حقارت یوسفتائیں بردہ کہن رزالے
یوسفؑ نوں سرداری بخشی بردا مصر بنایا
رب وڈیایاں دیون والا بھن دیندا آپچیائی
فخر تکبر شوخی شیخی ذلت پیش لیاوے
مصریاں جنہاں امیر سدایا عاجز بنناں آیا
شیخ امیر سداون جوگا مول نہ رہگیا کوئی
وانگ یتیماں ماپیو مویاں در تے آن کھلوندے
کیا کجھ مال لیاندا بھائی حاضر کیتا جالے
مال اسباب نہ رہگیا کوئی دھیاں پت وکانے
کر منظور نمانیاں تائیں بہت مصیبت جالی
اوہ کیا قیمت دیون جوگے دعوے جنہاں غلامی
مفتی نعمت کھاوے بندہ ربدا قدر نہ جانے
ساری عمر کھواوے مولا بندے قدر نہ جاتا
جمیاں کون جو نعمت ربدی قیمت دیکر کھاندا
اکس پیالے پانی سندی قیمت ادا نہ تھیوے
ہر ہک نعمت وافر جس نے مفت عطا فرمائی
قیمت طلب نہ کیتے کسے تھیں ساری عمر کھواوے
کھا کر نمک حرام جو کرسن دوزخ لین سزائیں
کیونکر شان حبیب اپنے نوں بخشیا حق تعالے

ظاہر شدن فضیلت حضرت یوسفؑ در آخر زمانہ قحط سالی

صاف روایت نقرہ کاروں راوی ذکر لیایا
جدوں زمانہ تنگی والا ختم ہوون تے آیا

ستویں سال آخیری وچوں نوں ماہ گذر وہانے
تن ماہ باقی رہندے آہے کھاج گئے سب دانے

جتنی جنس ذخیریاں وچوں آہی جمع تمامی
چھ برساں تے نوماہ اندر ورتی بنی گرامی

باقی رہ گئے تن مہینے دانہ رہیا نہ کوئی
خلقت دانے منگن والی آن اکٹھی ہوئی

لکھ کروڑاں خلقت آہی رستاں لینے والی
لکھاں خلقت کھانیوالی لکھاں ہور سوالی

سب اخرچ یوسفدے ہتھ مصر ہویا کل باندا
شاہ ریان بھی خادم ہوکر تابعدار سداندا

اتنا منصب یوسفتائیں بخش ہویا سرکاروں
پھر بھی اوہا غریبی دعوےٰ ورتے نرمی پاروں

کدیں حکومت والا دل وچ فخر خیال نہ آیا
تاہیں ربّ نے مصر تمامی پیش غلام بنایا

سارا شہر غلامی دعوے یوسفؑ اگے کردا
اپنے موہوں کدیں نہ یوسفؑ کہیا کسینوں بردا

جد آکھے تاں ایہو آکھے پاک حبیبؐ رباناں
میں کیا بردا کہاں کسینوں آپ بازار وکاناں

سنو حقیقت جاں سب خلقت پاس نبیدے آئی
کرن سوال جو دانے بخشو یا محبوب خدائی

حضرت دے گھر دانہ آٹا مول نہ بیتھے کوئی
لکھ کروڑاں منگنوالی خلق اکٹھی ہوئی

ہو غمناک حبیب ربانے سر سجدے وچ پایا
کہئے دعائیں مالے آہیں رکھیں شرم خدایا

فضل تیرے بن یارب سایاں کجھ توفیق نہ میتوں
کھول خزانہ یا سبحانہ سب توفیقاں تینوں

خلقت تیری لوں خلقت دا پالنہار جہاناں
رکھیں ماریں مرضی تیری سب تیرا خصمانہ

اوسے وقت جناب الٰہوں وحی پیغام لیاندا
یا نبی اللہ امر تسانوں پاک خدا فرماندا

برقعہ کھول زیارت بخشو جو کوئی بھکھا آوے
ویکھ جمال مبارک تیرا بھکھ تمامی جاوے

حاضر ہوکر جو بکواری نظر تساں ول پاسی
بھکھ پیاس نہ رہسی اسنوں بن کھاوے رج جاسی

لگی بھکھ مہینے پچھوں پھیر خلائق تائیں
جاں پھر خلقت جڑ مل آوے پھیر جمال دکھائیں

ایسے طور ایہ تن مہینے خلقت اسیں رجاواں
ظاہر کرکے شان تساڈا لوکاں نوں دکھلاواں

سن خوشخبری حضرت یوسفؑ سبھنوں حکم سناوے
چلو مکان فلانے اندر کھانا بخشیا جاوے

شنکر حکم تمامی خلقت شہروں باہر آئی
طلب طعاموں ہر یکتائیں فاقے مار بھجائی

آجنگل وچ حضرت یوسفؑ سب نوں جمع کرایا
کل خلقت تھیں اوچا کرکے اپنا تخت رکھایا

بیٹھا تخت مبارک اُتے دارو درد شکم دا
آکھ پذیرا کیونکر کھلا دستر خوان کرم دا

جد سب خلقاں یوسفدے ول آن دھیان لگایا
پڑھ بسم اللہ حضرت یوسفؑ منہ تھیں برقعہ چایا

دیکھ جمال خلائق تائیں ایسی لذت آئی
نوری جلوہ ظاہر ہویا کھلا سر الٰہی
قدرت ربدی ہر تن وچوں ایسی بھکھ نکالی
جدوں مہینہ گذریا حضرت پھیر جمال کرایا
مست الست پھرن سب مصری فاقہ کوئی نہ جانے
جدوں مہینہ تریجا آیا پھیر زیارت ہوئی
ایسے لذت مستی اندر تریجا ماہ وہاناں
پال جمال پیارے والی ایسی خلق رجائی
واہ سبحان اللہ کیا ربنے نبیاں شان بنایا
ترن مہینے رجی خلقت ویکھ یوسفؑ کنعانے
آتش حرص بجھائی یوسفؑ دتی جدوں وکھالی
یوسفؑ جاتنک زندہ رہیا تانتک فیض پوچایا
یوسفؑ جدوں جہانوں ٹریا فوج اٹھائیں چھوڑی
جتنی برکت کل نبیاں نوں جیوندیاں ہتھ آئی
کل رسولاں معجزے اپنے پیش دفات وکھائے
اگلیاں پیغمبراں نوں کافر ویکھ ایمان لیاون
سب نبیاں نے جیوندیاں اپنی وسی تابعداری
جیونکر حضرتؐ دنیا اندر وعظ نصیحت کردے
سُنے حدیث جو مومن بندہ اینویں ولتھیں جانے
اگلے نبی جو ویکھن مومن رحمت بخشش پاون
حضرتؐ کہیا قبر میری دی جو کوئی زیارت پاوے
نال نصیباں جس مومن نوں قبر زیارت ہوئی
نال محبت پاک نبیؐ دی جس زیارت پائی
قصہ کوتاہ صفت نبیؐ دی ختم اتھائیں ہوئی
سنو حقیقت تنگی والے جاں ست برس وہانے

کھاون پیون مستی یاروں یاد نہ رہگیا کائی
ویکھ زیارت رجی خلقت جتنی حاضر آہی
تریہہ ون طلب نہ رہی کسینوں کھاون پیونوالی
پھیر مہینہ رجی خلقت صبر دلانوں آیا
ہو گیا ختم مہینہ دوجا کسے نہ منگے دانے
دیکھ زیارت ہر یک رجیا بھکھا رہیا نہ کوئی
مرد زناں لانچیاں تائیں کسے نہ کھادا کھاناں
ترن مہینے مول کسینوں بھکھ تس یاد نہ آئی
دور ہوئے کل فاقے مرضاں جو کوئی ویکھن آیا
جنہاں محمدؐ عربی ڈٹھا بے دوہیں جہانے
ویکھ جمال محمدی بجھے آتش دوزخ والی
فیض محمدی محشر تائیں خالق پاک چلایا
فوج محمدی جاری رہسی روز قیامت توڑی
اتنی برکت بعد وفاتوں نبی محمد پائی
بعد وفات نبی سرورؐ دے کتنے معجزے آئے
اس نبیؐ نوں سُن کے لکھاں مومن ہو ہو جاون
بعد وفاتوں پاک نبیؐ دا حکم برابر جاری
تویں بیان حدیث مبارک بعد نبی سرورؐ دے
جیونکر جیتوں آپ زبانی کہیا رسولؐ زبانے
اس نبیؐ دی تربت ڈٹھیاں عاصی بخشے جاون
جیتھے فرض شفاعت اسدی اوہ کیوں دوزخ جاوے
جیونکر حضرتؐ اکھیں ڈٹھے فرق ثواب نہ کوئی
جیونکر اسنوں حاصل ہویا قرب جمال خدائی
احدوں پچھے احمدؐ جیہا ہور بزرگ نہ کوئی
اسنھیں پچھے حکم سنایا یوسفؑ نبی زبانے

گذر گیا تہن رب دے فضلوں عرصہ تنگی والا
رحمت بارش نازل کرسی رب کریم تعالےٰ

سب آزاد کیتے میں بردے دعوی جنہاں غلامی
لیجاون سب لکھتاں اپنیاں مصری لوک تمامی

موڑ دتا سب ڈنگر وچھا کل امیر وزیراں
راہ مولا دے کھیتیاں کارن بھی دتیاں جاگیراں

کرو زراعت حکم سنایا کاشتکاراں تائیں
کما لوائے کم سنبھالن کسب کرن ہر جائیں

سُنکر حکم تمامی خلقت لگ پئی کمیں کاریں
ہر کوئی سکھی وسن لگا رونق ہوئی بازاریں

کل ملکاں تے بارش ہوئی رحمت جھڑیاں لایاں
کال موکائے رب نکالے خلقاں پھیر وسایاں

عدل احسان نبیڑے پاروں خلقت راضی ہوئی
دیہن دعائیں ایسا حاکم ہور نہ ویکھیا کوئی

چھوڑ پذیرا ایہ ذکر اتھائیں سوہیا جگ سکھالہ
آکھ سنائیں یاراں تائیں پچھلا کھول حوالہ

کیونکر کال زمانے اندر وخت زلیخا پائے
کیونکر عاجز ہوکر آئے یوسفدے پیو جائے

کیونکر یوسفؑ باپ پیارا اندر مصر سدایا
آکھ پذیرا جیویں جیوں سب تے ولدا مقصد پایا

احوال بی بی زلیخا رضی اللہ تعالےٰ عنہا

حمد بے اوڑک خالق تائیں جیہدی عظمت عالی
اسدے درتھیں نسن والا ہر دروازیوں خالی

حاجت کارن عاجز بندہ سو دروازے جاوے
جد تک اسدا حکم نہ ہووے کدیں مراد نہ پاوے

ہک دروازے اسدے اُپر کرکے آس جو آئے
سب دروازے رب تنہاں دے پیش غلام بنائے

ہک دروازے ربدے والا یوسفؑ تکیہ دھریا
سارا ملک مصر وارب نے اسدا بردا کریا

رہی زلیخا بُت پوجیندی خالق دلوں بھلایا
ہکو یوسفؑ منگیا اوستھیں اوہ بھی ہتھ نہ آیا

جاں تک شرکوں پکڑ کنارا ربدی طرف نہ آئی
لکھاں حیلے کر کر تھکی مول مراد نہ پائی

ہتھیں آپ خریدیا جسنوں واقف بنے نہ کوئی
شامت شرک کماون پاروں غیرت ربدی ہوئی

کرن روایت جد یوسفنوں ملی مصر دی شاہی
بھلگئی دلوں زلیخا اسنوں قدرت پاک الٰہی

تخت بخت وچہ رُدھا یوسفؑ رب بخشی سرداری
سخت وخت وچہ پئی زلیخا رووے درداں ماری

ہو گیا فوت عزیز گھرے تھیں بیوہ عاجز ہوئی
خویش قبیلہ پھکیا تُلوں مول نہ رہگیا کوئی

ملک یمن دے شاہ کہاون اسدے وِیر پیارے
چڑھیا کوئی غنیم انہاں تے کجھ بدھے کجھ مارے

ہر اک طرفوں جھگیاں جوگی رہ گئی جان اکیلی
یوسفؑ کدیں نہ یاد لیاندا کھاوے سنج حویلی

بردی باندی رہی نہ کوئی کیتیاں عشق اُدھاڑاں
جتول ویکھے چڑھیاں آون درد غماندیاں دھاڑاں

عدل عنایت پاروں یوسفؑ سارا ملک وسایا
کم ربانے ویکھ زلیخا بیٹھ اکلی روندی!
ہر مسکین سوالی اوتے یوسفؑ رحم کماوے
کل محتاج غریباں تائیں شفقت کرے سوائی
جیکر ہا نمیں اوگنہاری پُر تقصیر نکاری
کیوں نہیں رحم کریندا اوسنوں اُکھے نہ کوئی
میں لکھ ناز کرائے اوسنوں آندا۔ مُل وکاندا
لوکاں کاون شفقت اسدی اوہ مشفق ہر ہر دا
راج اساڈے تاج اساڈے سب اُسدے ہتھ آئے
روندی روندی ٹھاکر اگے عرضاں کھلی سناوے
جیوں جیوں میں تیرے اگے کرن لگی فریاداں
اُلٹا خوار کیتوئی مینوں رُوواں ہاہیں کھلیاں
سُٹ غصہ ہن ٹھاکر میرے کر میری کجھ کاری
جیوں جیوں تینوں نکالے اگے کردی حال وو ہایاں
عشق نہیں دے بی بی تائیں اس نوبت پہنچایا
ایہو زلیخا جبدے گھر وچہ میوے نہ سلطانی
مال اسباب جواہر موتی جو شے گھر وچہ آہی
لدھی کھان تمام مصر نوں ہر کوئی بجھ بجھ آوے
ہوگئے خرچ جواہر جبدم درم دینار نکالے
آمکے جد درم دیناراں زیور گلوں اُتارے
جھلی کرکے لوک تمامی اسنوں لُٹ لُٹ کھاون
کوڑی سچی گل یوسفدی جو کوئی آن سناندا
قصہ جو کجہ آہا مال اسباب تمامی
اک پیسے دی گھر اپنے وچہ چیز نہ باقی چھوڑی
کرڑا بھورا بدن دوالے لیکر کرے گذارا

پیا اوجاڑا اوسے گھر نوں جیہڑا یاد نہ آیا
ہائے ربا میں آجڑی اپر کیوں نہیں شفقت ہوندی
میں مسکین رہاں نت روندی کدیں نہ یاد لیاوے
خبر نہیں جو کس تقصیروں میں محتاج بھلائی
ایہ رحم کنندہ اسنوں آکھے خلقت ساری
بھاویں جگ سارے دے بدلے میں تقصیرن ہوئی
اوہ تہن جدوں مراتبے چڑھیا میں ول جھات نہ پاندا
میں دردی دا کرے نہ دارو واہ دردا واہ دردا
اجے نہ راضی ہوکے میں وَل نظر کرمدی پائے
میں لوچاں نت تیر یتا ئیں تینوں ترس نہ آوے
تُدھ اک بات نہ مُنی میری نہ دتیاں امداداں
راج دتوئی یوسفتا ئیں میں رُلدی وچہ گلیاں
ویہہ مقصود میرا ہُن مینوں جھلی بہت خواری
تیوں شامت شرک گرندی آون پیش جداباں
کرن مزاخاں لوک تمامی نام دیوانی پایا
ایہو زلیخا عاجز ہوئی سُدن لوک دیوانی
سُن سُن نام یوسفدا اس نے دولت سب لُٹائی
موتیاں نال بھرے منہ اسدا جو کوئی نام سناوے
بُجھ بُجھ آون لے لے جاون نام سناون والے
جو یوسفدا نام سناوے صدقہ نظر گذارے
نالے جھلی سُدن نالے کچھاں بھر بھر لیاون
ہرگز فرق نہ رکھے بی بی جو منگے لے جاندا
سب زلیخا صدقے کیتا خاطر یار گرامی
سب کجہ نام یوسفدے دتا تن دیاں کپڑیاں توڑی
اوہ بھی مول نہ پورا آوے بدن نہ کجے سارا

اس حالت وچ یوسف اوپر صدقے صدقے جاندی
وچ محبت دوست ربّ دے سب گھر بار لٹاون
راہ مولا دے جدوں سوالی آن سوال کریندے
ایسے طور تمامی دولت دیون نام خدا ئی

عارف آکھن ایہو اشارہ رب ول پیت جنہاں دی
نام خدا دا سنن جدائیں صدقے صدقے جاون
فرق نہ رکھن وانگ زلیخا جو سر دا سو ویندے
ننگی فاقے جالن ہر دم کدیں نہ کاوڑ آئی

حکایت حضرت ابا بکر صدیق رضی اللہ تعالٰے عنہ

سن میں تینوں ابا بکر دا تھوڑا حال سناواں
سر پیراں تک ہکو چادر اوہ بھی پاٹی ہوئی
جبرائیلؑ خدا دے حکموں پاس نبی دے آیا
یا نبیؐ اللہ ابوبکر نے کیوں ایہ حال بنایا
کہیا جواب رسولؐ خدا دے سن اے یار گرامی
راہ مولا دے میری خاطر ہر شے اس لٹائی
کرے گذارہ نال اسیدے ہر دم شکر گذارے
یا نبیؐ اللہ ابوبکرؓ نوں رب سلام الایا
اس حالت وچ ساڈے اوپر راضی ہے یا ناہیں
کر شکرانہ حمد ربانا کہے صدیق پیارا
رتن واری فرمایا حضرت میں راضی میں راضی
واہ سبحان اللہ رب بخشی اپنی حُب جنہاں نوں
سب کجھ دیون راہ مولا دے کجھ نقصان نہ جانن
سچی طلب زلیخا تائیں سب گھر بار لٹایا
کہن مفسر ایہو نکتہ سنتوں یار سجاناں
سنو حقیقت جدوں زلیخا مفلس عاجز ہوئی
اگے حرص طمع دے پچھے بھی کوئی نام سناندا
نفرت کر کے لوک تمامی دوروں لنگھ لنگھ جاون
ہر عاجز تھیں عاجز دسے بیکس بہت بےحالہ

ہکدن پاس نبی دے بیٹھا اوہ اصحاب سچا واں
سارا بدن لپیٹیا اسنھیں ہور نہ کپڑا کوئی
ادب سلام زیادہ کر کے عرض سوال سنایا
ہکو چادر کیتی اس نے ہور لباس نہ پایا
گھر اسدے وچ جتنا آہا مال اسباب تمامی
اس چادر بن گھر اسدے وچ چیز نہ رہگی کائی
سنکر جبرائیلؑ نبیؐ نوں عرض دوبار سنا دے
بعد سلاموں اسدے کارن پاک خدا فرمایا
سنکر حضرت ابوبکر تھیں پچھیا پھیر تداہیں
دلوں بجانوں رب اپنے تے میں راضی سردارا
راضی ہووے میرے اوپر پاک خدا وند قاضی
دنیا دولت نال ہمیشہ نہیں پیار تنہاں نوں
ہر دم طلب سجن دی رکھن ہرگز فرق نہ آنن
جس دے نام لٹایا اوڑک اوہا رب ملایا
رب دے نام لٹاون والے پاون قرب رباناں
لٹ لٹ مال لیجاون والے وات نہ پچھن کوئی
اوہ بھی گیا نصیبا لوچوں کوئی نہ آن بلاندا
دیکھ نمانی درد رنجانی نیڑے مول نہ آون
کوئی نہ آکھے تن یوسفدا نام سناون والا

کرن شکار ہمیشہ جس راہ جاندا نبی خدائی
اوڑک اُس راہ اُپر زلیخا جا کر جھگی پائی

لیکر فوجاں حضرت یوسف جلدوں شکار سدہاوے
ڈھونڈ مبارک قدما لوالی توڑے میں ول آوے

کتنی مدت اس جھگی وچہ رووَن نال وہانی
کدیں دیدار نصیب نہ ہویا لوہ لوہ مرے نمانی

جے کدی آ لنگھے اس راہوں یوسف دی اسواری
اگے پچھے فوج نبیدی ہووے چڑھ تل بھاری

دیکھ زلیخا جھگی وچوں باہر نکل کھلووے
منگے سخی سخی دا جایا ترس کریندا ہووے

گزر ترسے فوجاں دیول نیڑے ہوندی آوے
اگوں رستہ ملے نہ اسنوں سب کوئی دور ہٹاوے

دور کھلوتی کسے پکاراں میں صدقے میں واری
کول یوسف دے میں پہنچائیں جان دیہو اکواری

آ کر اسدیاں فوجاں تلے اپنی جان ونجاواں
چماں قدم طماچ گھوڑے دے اجر شہادت پاواں

اے لوکو کیوں جھڑکو مینوں ویکھ میری بدحالی
اکدن سائیں اوپر لتاڑے حکم چلاون والی

کی ہویا جو میں اج ہوئی چور تمامی جگ دی
گئے زمانے اس یوسف دی میں بھی سال کجھ لگدی

ایسے طور زلیخا رو رو کردی لبے جھورا نے
جاون لنگھ تمامی لشکر کوئی نہ بجھے جانے

ہوبے اُس نمانی عاجز مرنا جھگی وچہ آوے
کرے دوہایاں ٹھاکر اگے عرضاں کوک سناوے

بُت مردود نہ سُننے جوگا جسدے پیش سوالی
عقل نہ آوس ایسے ظالم میری بیخ نکالی

اتھوں تیک ضعیف زلیخا کیتی درد جدایاں
گل گیا ماس بدن دا سارا ہڈیاں نکل آیاں

گیا رکوع وچہ قد مبارک خاطر یار نگینے
دسلوں رہگیا اکھیاں نوچوں ہوگئے نین نابینے

منہ تھیں جھڑپے دند تمامی زلفاں رنگ وٹایا
ڈھل گیا وقت جوانی والا زور ضعیفی پایا

چھوڑ گئی سب عشقوں ڈر کے طاقت تین پرانا
لوں لوں دیوچہ عشق زور آور کیتا آن ٹکانا

عشقوں عشق رہیا ہن باقی ہور نہ طاقت کوئی
جتنی طاقت مالی بدنی خرچ اسیوچہ ہوئی

منزل ایہو فناہ دی آکھن عارف مرد حقانی
فانی ہوون نالوں اول ہو جانا قربانی

وچہ محبت دوست کولوں تن من صدقے کرنا
وانگ زلیخا عاجز ہوکے مرنوں اگے مرنا

باہجہ محبت تن دے اندر ہور نہ کجھ سماوے
جیہڑی تار ہلائی جاوے حق آوازہ آوے

جانتک طالب دے تن اندر ہووے غیر سمائی
تانتک نہ مطلب پیارا ملدا اسنوں بھائی

جدتک سینہ کفر شرک تھیں پاک نہ کیتا جاوے
نور ایمان پلید جگہ وچہ کویں مقام بناوے

سنو حقیقت جدوں زلیخا غیروں پکڑی دوری
وڈی فناہ دی منزل اندر پایا قرب حضوری

رفتن حضرت یوسف علیہ السلام بشکار و فریاد کردن زلیخا

کیا اک روز زلیخا کارن بہت مبارک آیا
دتا حکم شکار ونجن دا یوسفؑ نبی غفاری
نام طماج نبیؑ دا گھوڑا خاص سواری والا
جدوں سنگار کراوے اسنوں یوسفؑ نبی گرامی
جد اس روز تیاری ہوئی حکم نبیؑ فرمایا
ماری موج طماج خوشی تھیں لوں لوں اٹھیا یکباری
عید برابر شہر مصر وچہ خوشی مبارک ہوئی
ہیسی عادت نبی اللہ دی جدوں شکار سدھاوے
ترس کرے محتاجاں اپر خبر لوے بیماراں
شام ولایت لوں جس پاسوں رستہ باہر آوے
کرن روایت جسدن حضرت نکلن شوق پیاروں

جیونکر وچہ تفسیر یوسفیؑ ذکر مفسر لیایا
پہن ہتھیار تمامی فوجاں کیتی ترت تیاری
بہت چالاک عجائب سوہنا سندر قسم ترالا
نال خوشی دے کرے آوازہ سن دا مصر تمامی
زین سنہری پاکر گھوڑا عجب سنگار کرایا
سن آوازہ سمجھیا لوکاں اج شکار تیاری
اج حضرت دا سیر دیہاڑا شاد پھر سب کوئی
ہر مسکین غریباں کولوں حال پچھیندا جاوے
کئی سوالی حاضر ہوون سب دیاں سنے پکاراں
اوہ دروازہ شہر مصر دا شامی سدیا جاوے
اس دروازیوں باہر آون حب وطن دی پاروں

اوسے طرف زلیخا بیٹھی رستہ مل نمانی
آکھ پذیرا کیونکر اسدن گذری درد کہانی

جدوں شکار تیاری ہوئی خبر زلیخا پائی
عاجز نین پراناں کولوں سخت ضعیفی حالا
عارف کہن جنہاں نوں تائیں عشق پڑا وچہ وہاناں
سنن بے آمد محبوباں دی سپے عشق جنہاں نوں
کون جرے جد محبوباں دا کتھیں پوے آوازہ
جیتوں عاشق بننا چاہیں لوڑیں عشق صفائی
غنیاں دے دروازے اتے آن سوال الاون
بے پرواہی ویکھ تنہاں دی اپنی آس نہ توڑن
کیہڑے حال زلیخا پوہتی کیڈ مصیبت پائی
کرن روایت نقرہ کاروں سنتوں یار پیارے

اوس دروازے شامی اگے ڈگدی ڈھیندی آئی
دلوں وچہ شوق برابر اوہا وقت جوانی والا
جانتک سانس لبالوں وچہ ہوون شوق نہ کرن پراناں
قبراں وچ بھی اٹھ دوڑن خشک کرنگ شہاں دے
عشق کہیا جے مولوں ڈار کے چھوڑ گیا دروازہ
گلیاں پھننے والیاں کولوں سکھ طریقہ بھائی
جھڑکاں کھاون خالی جاون پھر دوجے دن آون
وانگ زلیخا رہن سوالی نہ دروازہ چھوڑن
مولوں لنگھ اگیرے گذری آس نہ دلوں وجھائی
جویں لباس زلیخا والا آہا اوس دیہاڑے

ٹھوڑے دی گل الغی ہکو ہود نہ کپڑا کوئی
ہتھ ڈنگوری تے کنڈ دوہری نیوندی نیوندی آئی
دلوچہ کہے جو نکلیا یوسفؑ واگوں قابو کرساں
ایہو دلیلاں کردی آہی پہلی اردل آئی
استھیں پچھے باہر نکلی دوجی فوج سواراں
بیٹھی سُنے زلیخا بی بی دھر یا کن اودائیں
گِنتیاں فوجاں لنگھ لنگھ گیاں بیٹھی رہی چوپیتی
جدوں سواری حضرت والی آن برابر ہوئی
بانہہ اولارے کردی نعرے زلفا نتوں ہتھ مارے
نظر نہ آوے اکھیا لوچوں یوسفدی اسواری
لنگھ نہ جاویں چھوڑ تتی نوں جاندیا تیز اسوارا
کریں دھیان غریباں دیول نظر کرمدی پائیں
ویکھیں حال میرا ایں صدقے واگ ذرا پرتائیں
کرکر شور زلیخا اینویں ڈاہڈی عاجز ہوئی
چار چوفیریوں یوسفؑ تائیں لشکر گھیرا پایا
راوی کہندا دلڑے اندر کرے زلیخا جھیڑے
جان نہ دیواں دوست تائیں کردی ایہو چاراں
پکڑ ڈنگوری ترلا کرکے جدوں اگیرے جاوے
مارن والے گرد ے ہوون جھڑکاں دیہن سپاہی
عارف آکھن روز قیامت ایہو حال وہاوے
نظر عنایت کرسی جیدم فضلوں حق تعالےٰ
اوہا جھڑکن والے جیہڑے اوہلوں حاضر ہوون
کرن روایت جدوں سپاہیاں بی بی جھڑک ہٹائی
شوکت شان یوسفدا تک کے کیتس بول آوازہ
بولے حمد خداوند تائیں واہ واہ پاک الٰہی

کھجّی داگھت رسّا لکوں قابو کیتی ہوئی
بیٹھ رہی مُل راہ یوسفدا گردن ہیٹھاں جھکائی
یا اج کوک سنیسی میری یا لتڑیندی مرساں
خلقت دُور ہٹا کر جنہاں سڑک صفا کروائی
رستہ چھوڑو رستہ چھوڑو کرن نقیب پکاراں
اجے نہ آیا دلبر جانی گل فوجاں دا سائیں
گوڈیاں تے سر دھریا ہویا حال پوکار نہ کیتی
ہالوں حال آوازہ کرکے بیخود اٹھ کھلوئی
اِبن کریا ابن کریا رو رو کھلی پوکارے
دُور کھلوتی کرے آوانے میں صدقے میں واری
ذرا کھلوویں ذرا کھلوویں میں واری سردارا
کرکے کنڈ اسانوں یوسفؑ جھبدے لنگھ نہ جائیں
رُل موئی نوں رستے اوپر روندیاں چھوڑ نہ جائیں
جسنوں رو رو کھلی بُلاوے اسنوں خبر نہ کوئی
نظروں دُور زلیخا بی بی پٹ پٹ حال وِنجایا
پکڑ کھلوواں واگ سجندی جیکر ہووان نیڑے
جیکوئی رستہ دیوے مینوں واگوں پکڑ کھلاراں
ویکھ نمانی دردر رنجانی سب کوئی دُور ہٹاوے
نیڑے ڈھکن نہ دیندا کوئی ربدی بے پرواہی
جدتک نا منظوری ہوسی ہر کوئی مار ہٹاوے
وانگ زلیخا ملسی سب نوں قرب حضوری والا
وانگ غلاماں خدمت اندر بنھ کے ہتھ کھلوون
کیا اسوقت زلیخا تائیں بات دلیوچہ آئی
واہ واہ کم نرالے تیرے رب غریب نوازا
بردیاں نوں جس بندگی پاروں بخشی عزت شاہی

بادشاہاں نوں خاک رلایا شامت عیب گناہاں — ہو کر خوار ذلیل نکارے رُلدے اندر راہاں

اَلتّقویٰ صَیّرَ العَبیدَ مُلوکًا — وَالھَویٰ صَیّرَ المُلوکَ عَبیدًا

تقویٰ زہد غلاماں تائیں سر تے تاج رکھایا — حرص ہوا نے شاہاں تائیں پکڑ غلام بنایا

تابعدار بدلیاں کارن لاکھاں فوج رسالے — پھر دھکیندے تے جھڑکیندے ملکاں ولیاں والے

واہ سبحان اللہ رب واحد قدرت والا سائیں — عزت ذلت قبضے اسدے ہیں مَنیاں رب تائیں

ہو کر صاف زلیخا جسدم ایہ گل کہی زبانی — ختم کیتی رب مہلت غمدی فضل ہویا رحمانی

اوسے وقت ہوا دیتا ئیں حکم خدا فرمایا — شور آواز زلیخا والا یوسفنوں پہنچایا

سنکر یوسف سب اسطرفوں فوجاں دور ہٹایاں — کیا ویکھے جو بڈھڑی عاجز رو رو کرے دوہایاں

ہتھ ڈنگوری تے سر چٹا عاجز حال تباہی — ترلا کرے اگیرے ہو واں جھڑکاں دین سپاہی

ڈگدی ڈھیندی پھر اُٹھ بہندی کردی شور اُچیرا — نام خدا دے ابن کریما پکڑ لویں ہتھ میرا

گلوچہ بجھوری تے لک چھوڑی اکھیں تھیں نابینی — رحم پیا دل یوسف تائیں ویکھ اسدی مسکینی

کیتا منع سپاہیاں تائیں جھڑکو نہیں نمانی — کون کوئی ایہ عاجز ایسی رووے درد رنجانی

کیتا ذکر وزیراں جلدی پیش حبیب الٰہی — نام زلیخا کسے زمانے راج کریندی آہی

وقت عزیز اسدے گھر وچ آہی کل سلطانی — مر گئے راج گراولوالے ہو گئی ایہہ دیوانی

سنکر حضرت طرف زلیخا نظر مبارک پائی — ویکھ نمانی حالت اسدی بہت حیرانی آئی

ایہو زلیخا جسدے اگے نیوندی خلقت ساری — ایہو زلیخا جس گھر آہی مَلکاندی سرداری

ایہو زلیخا جسدے اگے بول نہ سکدا کوئی — ایہو زلیخا پھرے دھکیندی سب تھیں عاجز ہوئی

کرن روایت جسدم یوسف پچھیا کنوں وزیراں — کون بڈھی ایہ درد رنجانی رووے حال فقیراں

پہنچ گیا آواز یوسفدا تدوں زلیخا تائیں — مینوں پچھدا دلبر جانی پئیگیا عشق اوتھائیں

جتنا درد زلیخا تائیں اس گل نے پہنچایا — اتنا درد نہ پایا بی بی عشق جدوکا لایا

جاں کجھ ہوش پئی تے اُٹھی مار غماندیاں آہیں — صدقے جاواں دلبر مینوں اجے پچھاتا ناہیں

شوقوں حسن حسن نام جنہاندا دولت اساں لٹائی — ہائے افسوس اونہاں نوں ساڈی اجے پچھان نہ آئی

پٹ پٹ سٹے وال سرے رو رو شور مچاوے — سنکے کھلوتا حضرت یوسف چھم چھم نیر چلاوے

پچھیا کسے زلیخا کولوں دس زلیخا مینوں — توں نابینی کیونکر یوسف معلم ہویا تینوں

کتنیاں فوجاں تیرے کولوں لنگھ گیاں اگاہاں — چھپکر بیٹھی رہیوں اتھائیں کرکے نظر ہٹھاہاں

جدوں سواری حضرت والی آن برابر ہوئی
کہیا زلیخا ساریاں نوں جاں گل کولوں لنگھ گیاں
جدوں چالاک سواری اپنی آندی پاک نبیؑ نے
ہور کسینوں طاقت نہیں سی دلتے قدم ٹکاندا
ولنوں چوٹ لگی جسویلے جاتم دلبر آیا
ہر عاشقدے لوکاں کارن ہوندے نین نا بینے
عارف آکھن جبدے دلوچ ہووے نہیں صفائی
سینہ جنہاں حبیباں والا روشن ہویا نوروں
اکھیں دی کجھ لوڑ نہ رکھن دلدے چانن والے
ابن عباسؓ کہیا جد بی بی روکر شور مچایا
بعد سلاموں آکھن لگا حکم دِتا رب سائیں
سُنی سوال کھلوکر اسدا نہ کر بہت شتابی
سُنکر حکم ربانا یوسفؑ گھوڑیوں آتر کھلویا
شفقت کرکے بی بی تائیں اپنے پاس بلایا
حال افسوس جنہاندے پچھے حال ہوئے ایہہ میرے
رو رو اساں جنہاندے غم وچ کیتے نین نابینے
گل خزانے اساں جنہاں تھیں گھول تصدق کیتے
غوابے ویکھ جمال جنہاندا اسیں ہوئے قربانی
سب گھربار لٹا کے جسنوں وکھیں اساں لیاندا
کتنی مدت اسیں جنہاندے ہتھیں پیر دھوائے
ہر دن نویں پوشاک جنہانوں اسیں رہے نت دیندے
لکھ لکھ عیش جنہاندے تائیں گھروچ اساں کرایا
بُجھ بُجھ طلب جنہاندی اندر جان گئی کھپ میری
رو رو حال سناوے بی بی ہو کے بہت نمانی
ہو حیران زلیخا کولوں پچھدا نبیؑ گرامی

ابن کریا ابن کریا بول آواز کنیتو ئی ا
دل تے قدم نہ دھریا کسے پاسے پاسے رہیاں
اسدا قدم مبارک سانوں آوجیا وچ سینے
اوہا ضرب لگاون دلوچ عین مکان جنہاندا
چھاتی تے چڑھ گھوڑے جبدے نازک سُم وجایا
محبوباندے تکنے کارن لاٹ بلے وچ سینے
کویں جمال وکھاوے اسنوں اکھیں دی روشنائی
جو دیں طبقیں نظر اونہاندی جلوہ لین حضوروں
خالق پاک اوہناندے کارن اندر دیوے بالے
جبرائیل جناب الٰہوں پاس یوسفدے آیا
یا نبی اللہ اس عاجزنوں کرکے رنج نہ جائیں
پچھ تمانی عاجز کولوں کیا اسنوں بے تابی
خوف الٰہی آیا دلوچ پیر پیادہ ہویا
جدوں زلیخا حاضر ہوئی پٹ پٹ حال وِنجایا
کدیں نہ پچھیا اُنہاں ساتھیں کیا بنیاں سرتیرے
اوہ ہک نظر نہ کرن اساتوں ہو گئے اسیں کمینے
طرف اساڈی ویکھن ناہیں جاون لنگھ چپیتے
انہیں پچھان نہ سکدے سانوں پچھدے کون ولوانی
اج نہ ساڈے نیڑے ڈھکدا اپنے پرے پرے جاندا
اج اونہاندی وچ نگاہے ہو گئے اسیں پرائے
اج اساڈیاں رلیراں تک کے نفرت اوہا کرنیلے
حال اساڈا دیکھ انہانوں ترس خیال نہ آیا
واہ دردا اوہ لے اساتھیں رکھدے نظر اوچیری
ویکھ حوالہ حضرت یوسفؑ ہو گیا پانی پانی
دس زلیخا کتنوں تیرے اوہ اسباب تمامی

دولت حسن غلام کنیزاں مال اسباب گھنیرے
کہیا زلیخا جدوں تساڈی کنڈ اساتوں ہوئی
جسدن دا توں میرے تائیں کر گیوں غماں حوالے
رخصت ہو گئے ساڈے کولوں نین پران اساڈے
نام تیرے تھیں صدقے کر کے دولت سب لٹائی
نفر غلاماں ساڈے کولوں ایسی نفرت پائی
محل مکان پئے سب خالی میں رو واں اوہ ہمدرے
کیا کجھ پچھیں حال بندی دا سڑ بل ہویاں کولے
پچھیا پھیر زلیخا کولوں پاک حبیب غفاری
کہیا زلیخا عشق تیرے بن چیز نہ رہندی کائی
جویں سلامت حسن تساڈا عشق سلامت ساڈا
بڈھڑی ویکھ نہ بھلیں یوسفؑ عشق نہ بڈھڑا تھیندا

کہاں گیا اوہ جوبن تیرا ناز کرشمے تیرے
نال اساڈے چیز کیہڑا رہیا پیار نہ کوئی
دولت حسن جوانی جوبن سب کجھ لیگیوں نالے
ویگئے سب جواب سالوں مان تران اساڈے
ہو دلیوانی مگر تساڈے عزت خاک رولائی
ہو گئے سب بیزار اساتھیں واقف بنے نہ کائی
جسدن دا توں وچھڑیوں یوسفؑ پھیر نہ ڈٹھے وسدے
عشق تیرا لوچہ حضرت یوسفؑ سب کجھ کیتا گھولے
کہیا تہن کول تساڈے باقی رہندی چیز پیاری
ہکو عشق تساڈا باقی جس وچہ نہیں خطائی
گھٹ نہیں گھٹیا اجے دوہاندا دمدم جوش زیادہ
جیونجیوں آتش بھڑکے غمدی وانگ بروٹ اٹھیندا

کرامت حضرت عشق

حضرت کہیا جیکر ساڈا کامل عشق تساں نوں
کہیا زلیخا عذر نہ کوئی جو فرمان تساڈا
کرو اوریرے چابک اپنا یا محبوب گرامی
سنکر حضرت چابک اپنا طرف زلیخا کریا
بل اٹھیا اوہ چابک سارا بھانبڑ عشق مچایا
ویکھ تماشہ کل خلقت نوں وحشت نازل ہوئی
یوسفؑ بھی چھڈ چابک اپنا نٹھا دوڑ پچھاہیں
ہکو آہ کڈھی میں دردوں جل گیا چابک تیرا
جس آتش نوں ڈٹھیاں یوسفؑ آگیا خوف تساں نوں
اسیں نہ ہرگز نٹھے استھیں نہ کجھ نفرت آئی
ایسے آتش تن میرے دیاں ہڈیاں ساڑ جلایاں

حاضر کرو نشانی اسدی دیہو ثبوتی سانوں
دمدم لہو ثبوتی حضرت سودا نقد اساڈا
معلم ہووے عشق میریدا تینوں حال تمامی
ماریا پھوک زلیخا اسنوں درد غماں دا بھریا
ڈر کے یوسفؑ ہتھا نوچوں چابک ہیٹھ وگایا
ڈر کے عشق اپنے کولوں نس چلیا ہر کوئی
کہیا زلیخا ویکھ پیارے عشق میریدیاں بھاہیں
ایہو حال جدائی ظالم کردی ہے نت میرا
چالی برساں اس آتش وچہ سڑدیاں ہو گئے سانوں
ایسے اگ وچہ کولے ہوندیاں ساری عمر کھپائی
ایسے آتش مار مو کایاں موتوں اگاں لنگھایاں

اسے آتش ساڑ وتجایاں میریاں حُسن صفایاں
اسے آتش دوہری کرکے وانگ کمان جھکایاں
اسے آتش ہاروں میریاں پیاں جگ دوہایاں
اسے آتش تھیں اج تیریاں فوجاں نس سدہایاں
ہُن تے اپنی اکھیں ڈٹھیوئی عشق ثبوتی میری
ایہو حوالا قبراں اندر راوی ذکر لیا وے
آون ملک موکل ربدے پُچھن مومن تائیں
کہاں گئے اوہ ہوندے آہے مال اسباب جو تیرے
حُسن جمال کتھے اوہ تیرا پُچھن ملک الٰہی
کہن فرشتے کیا تدھ باقی اپنے پاس لیاندا
فضل ربے تھیں اسدے اندر نقص نہ آیا کوئی
ایہ گل سُنکر کہن فرشتے کرڈھ ثبوت نشانی
تاپھر مومن ذوقوں شوقوں کلمہ بول سناوے
ویکھ تجلی ملک الٰہی ڈاہڈی دہشت کھاون
وانگ زلیخا عاجز ہوکر مومن کہے اونہانوں
میں اس عشق الٰہی اندر ساری عمر لنگھائی
ایہو ذکر کریندیاں ہوگئی ختم حیاتی میری
وقت الست جویں تدھ عشقوں کر اقرار سُنایا
جاکر صفت سناون اسدی پیش جناب الٰہی
حکم ہووے اساں جنت اپنا بخشیا اسے تائیں
جو کوئی منکر وحدت کولوں بن توبہ مرجاوے
ہر مشرک نوں قہر الٰہوں دوزخ کرن حوالے
بول شتاب بذیرؔ فقیرا حال زلیخا والا

اسے آتش خاک رولایاں میریاں سب وڈیایاں
اسے آتش کر دیوانی در در اُپر پھرایاں
اسے آتش میرے کولوں خلقاں کل لسایاں
اجے نہ باور آوے تینوں ہیں کملی دیا سایاں
حضرت کہیا شرط عشقدی پوری ہوگئی تیری
وانگ زلیخا عشق ثبوتی سب تھیں پُچھی جاوے
کہاں گیاں اوہ دنیا والیاں تیریاں حرص ہوائیں
مومن آکھے سب کجھ پچھوں لیگئے وارث میرے
مومن آکھے لے لیا اُس نے جسدی بخشش آہی
وحدت ربدی کول اساڈے مومن عرض سناندا
وحدت عشق الٰہی باجھوں ہر شئے ضائع ہوئی
کیونکر تیرے کول سلامت وحدت عشق حقانی
اچن چیتی وحدت ربدی جلوہ نور دکھاوے
یوسفؑ صلوات اللہ وانگوں ڈر کے نس سدہاون
ہکو شعلہ نظری آیا تاب نہ رہی تسانوں
کنوں محبت ہن تک مینوں مول نہ نفرت آئی
کہن فرشتے شاباش مردا دہن کمائی تیری
اوہ اقرار ہویا سچ تیرا پورا صدق نبھایا
یارب صاف عقیدہ اوسدا دتیوس سچ گواہی
بدلہ وحدت عشق الٰہی ملن بہشتیں جائیں
وقت سوال جواباں اسنوں کلمہ یاد نہ آوے
دوہاں جہاناں وچ موکالے شرک کماون والے
جیونکر چابک جلنوں پچھے گذریا سب حوالہ

احوال زلیخا بعد سوختن تازیانہ و ایمان آوردن و تائب شدن از بُت پرستی

دعوے عشق زلیخا والے جدوں ثبوتی پائی
اکھیں ویکھ حبیب خدا دا دلوں یقین لیایا
کھلی زلیخا حال سناوے رو رو کر دی زاری
کہے زلیخا وے میں صدقے بول موہوں ہکواری
جیکر یوسفؑ حال میرے تے اج کریں بے ترسی
میں ہن رب تیرے تھیں یوسفؑ منیاں دلوں بجانوں
شرک فساد گناہاں کولوں میں ہن تائب ہوئی
کرکے صاف عقیدہ یوسفؑ عرض سناون آیاں
نبیاں نلے دروازے اُتوں لاکھاں بخشش پاون
جے اج ترس کسے پر کرنا میرے اُپر پچھیوے
بے ممتاج غریب کسے تے اج تساں رحم کماناں
جیکر اج مسکین کسے پر شفقت شوق ارادہ
کرو مروت ساڈے اپر رد نہ کرو غریباں
سُن سُن عرضاں مہریں آیا پاک حبیب تعالےٰ
رکھیا سی اس گھر وچہ مینوں شفقت تے احسانوں
قصہ کوتاہ اوڑک حضرت نوکر کوئی بُلایا
آپے اسیں شکاروں چلدم واپس ہوکر آواں
اتنا حکم سنا کر حضرت پیر رکابے پایا
کرن روایت جدوں زلیخا مگر اکیلی ہوئی
مُڑکے آن جنہاں نلے در تے ڈِگی میں ورماندی
اُسدن دلوچہ سمجھیا بی بی میں پوچھاں ہت جینوں
اگے کا وڈ ٹھاکر اُتے قہروں بلیاں بھاہیں
پُرزے پُرزے بُت نکارا کرکے دُور وگایا
یوسفدا رب اُچیاں کردا جو کوئی اسنوں نیوندا
سبب خلقت تھیں پُوجا تیری مار لنوایا مینوں

جویں زلیخا کہندی آہی آتش بال وکھائی
بیشک عشق زلیخا والا جدوں لنگھ سدھایا
چُپکر حضرت سُنن کھلوتے چھم چھم ہنجوں جاری
کر منظور تتی دی زاری دیکھ میری ناداری
تاں پھر روز قیامت میری رب عدالت کرسی
چھوڑیا باطل دین نکارا سچے صدق ایمانوں
مَنیّ وحدت رب تیرے دی جس شریک نہ کوئی
رب دے نام سوال بتدیدا بھُل بخشاون آیاں
کیا مشکل جو ہک ڈیدی نوں پکڑ کنارے لاون
جے اج مہر کسے پر ہونی میں عاجز تے تھیوے
حاجتمند اساں تھیں ودھکے کون غریب نماناں
کون مصر وچہ ساڈے نالوں ہے مسکین زیادہ
در اپنے تھیں خالی موڑن ناہیں شان حبیباں
آیا دلوچہ یاد بنی نوں وقت غلامی والا
ایپر حکم خدا ایں اوسنوں کیا میں کہاں زبانوں
عزت نال زلیخا تائیں وچہ دربار پوچایا
جیونکر حکم الٰہی ہوسی اسدی آس پوچاواں
لیکر فوجاں نبی اللہ دا طرف شکار سدھایا
پٹ پٹ حال ونجاون لگی آس نہ پُنی کوئی
دیکے کنڈ پیارے جانی چھوڑ گئے کُرلاندی
جد تک اسدی بیخ نہ پٹاں ملے مراد نہ مینوں
نال غصے دے کرسی اُتوں مار دیا جھک ہیٹھاں ہیں
دیخ پلیتا شامت تیری ساڈا ناس کرایا
تینوں سیس جھکاونوالا کدیں نہ اوچا ہوندا
جھکدا جاسی میرے وانگوں جو کوئی جھکسی تینوں

یوسفؑ دا رب اوچا والے عزت عظمت پاون
یوسف دے رب یوسف تائیں بر دیوں شاہ بنایا
پک یقین ہویا اج مینوں الٹن بخت جنہاندے
اے کم بختا جس نیں لوں تیری الفت ہوئی
دم دم لعنت ربدی وسے پھرے خوار موکالا
بھن تروڑ وگایا باہر جھوٹا ثابت مکاری
دلوں بجانوں تائب ہو کے رب سچے ول آئی
پوجا کر کر ٹھا کرا گے میں سب عمر گوائی
ہن میں تیری وحدت اتے خود ہویاں اقراری

تیری اوچا کرسن جیہڑے اگلا حال ونجاون
تیری اوچا شاہوں مینوں کر کنگال رلایا
رب سچیدا چھڈ دروازہ تیں ول پیت لگائیدے
دوزخ باہجوں ہرگز اوسنوں ہور امید نہ کوئی
دوہیں جہانیں ذلت پاوے تینوں پوجن والا
جا مرووا تیرے کولوں میں توبہ لکھ واری
رو رو آکھے بخش کریما جو کجھ عیب خطائی
دور رہی توحید تیری تھیں ملی مراد نہ کائی
بخش مراد میری ہن مینوں فضلوں یا رب باری

مناجات زلیخا

رحم تیرا بے اوڑک یا رب عیب بے اوڑک میرے
سنیاں میں جو توبہ کرکے در تیرے پر آوے
میں بھی تائب ہو کر آیاں توبہ پکڑ گناہوں
جے توں اوگنہاریاں تائیں اوگن بخشن والا
جے توں دردمنداں دے یا رب دردگواون ہارا
سب العالماں دی میں لائق علم تمامی تینوں
سبھے کرم کماویں میتھے سبھے بخش خطائیں
توہیں سب کم کرنے والا ہور شریک نہ کوئی

پنڈاں بنھ گناہاں والیاں لے آئی در تیرے
صاف ہووں سب دفتر اسدے رحمت بخشش پاوے
کر منظور خدایا مینوں دھکیں نہ درگاہوں
کون زیادہ میں تھیں یا رب اوگنہار موکالا
میرے جیہا مریض وچارا ہے کیہڑا دکھیارا
کیہڑی حاجت جیہڑی یا رب لوڑ نہیں اج مینوں
سبھے بخش مراداں سبھے کریں قبول دعائیں
توں دھکیں تاں دوہیں جہانیں کتے نہ ملدی ڈھوئی

جوان شدن زلیخا و آمدن در نکاح حضرت یوسف علیہ السلام

کرن روایت جدوں زلیخا واحد رب منایا
اوسے وقت نبیدی طرفے وحی کیتا رب قاضی
سنکر حکم الٰہی یوسفؑ جلدی عمل کمایا
نال محبت پچھیا اوسنھیں کیا کجھ حاجت تینوں

شرکوں توبہ تائب ہوئی سر رحمت پھیرا پایا
کر و محبت نال زلیخا جیونکر ہووے راضی
نال پیار زلیخا تائیں اپنے پاس بلایا
کہیا زلیخا تن مراداں بہت ضروری مینوں

اول نور دیوے رب مینوں نظر سلامت تھیوے
سوہنا مکھ تیرا اکھواری اکھیں نال ویکھوے

مسکدی مراں نہ ویکھن کارن اندر گریہ زاری
حضرت کہیا دور نہ رب تھیں جے چاگرے ستاری

میں بھی کراں دعا تدہ کارن پیش جناب گرامی
عرض اساڈی رحمت اسدی فضلوں آس ملامی

کہیا زلیخا جیوں تدہ یوسف ربنوں حق پچھاتا
بیشک آکھے لگسی تیرے اساں یقینوں جاتا

منگ دعا اساڈے کارن پیش خداوند باری
اکھیں نال وکھالے مینوں حسن تیرا اک واری

تاں پھر حضرت اٹھ شتابی پڑھیا نفل دوگانہ
حاضر ہویا مولا اگے پاک حبیب یگانہ

پکڑ وسیلہ شاہ نبیاں دا عرض دعا فرمائی
جویں روایت نقرہ کاروں ویکھن اندر آئی

اَللّٰھُمَّ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَّ اٰلِہٖ صَلَّی اللّٰہُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖ وَسَلَّمَ اَنْ تَرُدَّ عَلٰی ھٰذِہِ الضَّعِیْفَۃِ بَصَرَھَا وَلَا تُخْجِلْنِیْ عِنْدَھَا وَعِنْدَ النَّاسِ ۝

یارب صدقہ پاک محمدؐ آل محمد نالے
صلی اللہ علیہ وسلم ہر ویلے ہر حالے

کر منظور سوال اساڈا نال طفیل تہاندی
عاجز ہو کر در تیرے تے آئی ایہ درماندی

بخش اکھیں اس عاجز تائیں فضلوں یا ربائی
اسدے پاروں جگ وچ مینوں نہ شرمندہ پائیں

اسدا اساں وسیلہ ہو کر عرض سوال سنایا
کریں قبول جناب اپنی تھیں رکھیں شرم خدادا

جدوں دعا فرمائی یوسفؑ قدرت رب وکھائی
مل گئی ترت زلیخا تائیں اکھیں دی روشنائی

وانگ شمعدے روشن ہوئے دو لوئیں نین نابینے
اکھیں ویکھیا یار پیارا ٹھنڈ پئی وچ سینے

دوجی دس مراد زلیخا پچھیا نبی حقانی
کہن لگی ہن ملے دے رب تھیں جوبن حسن جوانی

ہووے دور ضعیفی میری حسن بہار لیاوے
لکھ شکرانہ جیکر یوسفؑ پھیر جوانی آوے

کیتی عرض جناب الہٰوں یوسفؑ دوجیواری
پئی دعا قبول یوسفدی موج فضل نے ماری

اوسیوقت زلیخا اپر ٹھاٹھ حسن دی آئی
لایا پر جبریلؑ فرشتے پھیر جوانی پائی

دو حصے ودھ اگے نالوں حسن زلیخا پایا
ویکھ جمال حبیبؐ خدادا ادب کنوں شرمایا

پھر فرمایا دس زلیخا ہور مراد جو تیری
کہیا زلیخا نال تساڈے شادی ہووے میری

گولی بن کے قدماں اندر باقی عمر لنگھائی
کل مراداں حاصل ہوون جے ایہ مطلب پاواں

ایہ گل سنکر حضرت یوسفؑ چپ ہویا یکباری
سرنیواں کجھ آکھ نہ سکے باجھوں امر غفاری

اوسیوقت جناب الہٰوں وحی پیغام لیاندا
جیونکر نقرہ کار وچالے ذکر مفسر لیاندا

کرو نکاح زلیخا تائیں حکم کیتا رب باری
ہو گئی اج منظور اساڈی اسدی گریہ زاری

تیرے پاروں نال اساڈے ایہ ایمان لیائی
جد تک شرک رہی ایہ کردی ملی مراد نہ کوئی
اس دروازے آونوالا کدیں نہ خالی جاوے
تھکر حکم ربانان یوسف سدیا کل ارکاناں
ہر ہر طرفوں دوہاں ولانوں خوشی مبارک ہوئی
واہ سبحان اللہ جو مشرک شرکوں بکڑے دوری
سنو حقیقت ہوگیا جسدم عقد نکاح دوہاں دا
عشق تمام زلیخا والا یوسفؑ دیول آیا
جویں زلیخا یوسف کارن ترلے کردی آہی
اولویں بعد نکاحوں یوسفؑ عشق محبت چایا
ہر دم عشق الٰہی اندر رہندی اوہ مستانی
کرن روایت جدوں زلیخا نویں جوانی پائی
کہن لگی جس میں بڈھڑی تے پھر ایہ رحم کمایا
نیت نماز محبت پاروں جد سجدے وچ آئی
ایسا جلوہ ظاہر ہویا خالق دی سرکاروں
خواب خیال ہویاں اوہ خواباں کیتی جنہاں جوانی
چالی برساں جیڑے کارن رو رو کملی ہوئی
عشق حقیقی دلدے اندر جدوں مکان بنایا
اصل حقیقت لبھی جسدم نقل نہ پھیر پچھیوے
سُن ہک عجب حکایت تینوں آکھ سناواں بھائی

ہن کیوں اسیں نہ حاجت اسدی کراں تمام روائی
چھوڑ شرک ہن ساڈے در تے آن سوالن ہوئی
جو کوئی ساڈے در تے آوے جو منگے سو پاوے
کیتا عقد زلیخا تائیں جویں رواج شہاں نہ
گل مراداں پایاں بی بی باقی رہی نہ کوئی
وانگ زلیخا ہر اک اسدی آس کرے رب پوری
عجب تماشا ظاہر ہویا راوی ذکر لیاندا
صبر یوسف دا ملیا اوسنوں بدلہ رب دلوایا
یوسفؑ نظر نہ پاوے اُسول رکھدا بے پرواہی
بی بی نوں اوہ شوق نہ رہیا صبر دے لوں آیا
یاد نہ رہگئی حب یوسف دی پایا قرب حقانی
قدرت ربدی ویکھ بی بی نوں سوچ دلیو چہ آئی
لائق سدا عبادت اُسدی سجدہ شکر منایا
پہلے سجدے ہوگیا اسنوں قرب حضور خدائی
بھل گیاں سب زیراں زبراں اُسدی لذت پاروں
دکھیں لدہا یاد نہ رہیا یوسفؑ دلبر جانی
گھنڈ حقانی کھلا جسدم حاجت رہی نہ کوئی
نال شتابی عشق مجازی بستر جھاڑ اٹھایا
شمع نمانی یاد نہ رہندی سورج جدوں دسیوے
جویں خلاصیوں نقرہ کاروں خبر روایت آئی

حکایت شیخ فیروز دیلمی رحمتہ اللہ تعالےٰ علیہ

سن ہک بزرگ دیلمی صاحب نام فیروز جنہاندا
عرب وچوں ہک مشرک عورت اس پر عاشق ہوئی
ہکدن استھیں پچھن لگی اے محبوب ربانے

سیسی حضرت یوسفؑ وانگوں حسن کمال اوہناندا
دیلمی صاحب اسدی طرفے کرن خیال نہ کوئی
میں مویاں وچ عشق تیرے لوں پرواہ نہ چانے

حضرت آکھیا کفر تیرے تھیں نفرت آوے مینوں
عورت کہیا وسو مینوں ہیں اسلام لیا واں
حضرت کہیا امیرا ساڈا اوہ اسلام سکھاوے
استھیں وڈا حیدر صفدر حضرت علیؑ سوہارا
عورت کہندی کون وڈیرا استھیں ہور زیادہ
جسدے نام پڑھیوے کلمہ ختم رسالت ہوئی
ایہ گل سُنکر جلدی عورت طرف مدینے آئی
مُسلم ہوکے دلوں بجانوں کلمہ پاک الایا
وچہ دربار نبیؐ دے جاکے ایسی لذت پائی
اوسے دردی خادم ہوکر عمر اوتھائیں بیتی
پچھوں حضرت ویلمی تائیں عشق ہوراں آچایا
کہن لگی میں جدتک نہیں ساں واقف اس درباروں
جسویلے میں اس دربارول آکر واقف ہوئی
ہُن میں اصلی مطلب لدھا فیض حضوری پایا
خاص محبت ربدی والا جو پیمانہ پیندے
سنو حقیقت جدوں زلیخا وحدت منزل پائی
یاد نہ رہیا حضرت یوسفؑ اندر شوق ربانے
چالی برس زلیخا تائیں جو کجھ عشق وکھایا
کرن روایت ہکدن بی بی وچہ عبادت آہی
بہت محبت کرکے حضرت کتنی وار بُلایا
اوڑک ایتھوں تیک نبی نے دلدا شوق سُنایا
جیونکر اسدن تیرے تائیں آہی شوق وصلدی
کہیا زلیخا جیوں تساں اسدن خُب عبادت آہی
اِتنا آکھ زلیخا اٹھی کارن نسن ارادے
اوہ اندر اوہ باہر چھکے دوہاں زور لگایا

جدتک نہ اسلام قبولیں ملے مراد نہ تینوں
کون بزرگ تساتھیں وڈا کول جنہاندے جاواں
عورت کہیا استھیں وڈا تاں حضرت فرماوے
خیبر واجس قلعہ اوڈایا کفر ونجایا سارا
حضرت آکھیا نبی محمدؐ خاص حبیب خدادا
رب تھیں پچھے اوسدے جیڈا ہور بزرگ نہ کوئی
تربت ویکھ حبیب اللہ دی ترت ایمان لیائی
وحدت عشق الٰہی والا لُوں لُوں وچہ سمایا
یاد نہ رہگئی الفت پچھلی پھیر نہ گھر ول آئی
شوق محبت ویلمی والی پھر اس یاد نہ کیتی
نال محبت اسدی طرفے قاصد کوئی بھجایا
تدتک طلب تساڈی مینوں آہی شوق پیاروں
پھر تیری تے ہور کسیدی لوڑ نہ رہگئی کوئی
حاجت رہی نہ غیر کسے دی گھر والا گھر آیا
غیر محبت دیول ہرگز پھیر نہ مائل تھیندے
غیر محبت ولدے اندر یاد نہ رہگئی کائی
اوسے لذت مستی اندر چالی روز وہانے
چالی دن وچہ حضرت یوسفؑ حال اوہا اُزمایا
شوقوں طلب وصلدی کارن آیا نبی الٰہی
وچہ عبادت رہی زلیخا یوسفؑ یاد نہ آیا
کرکے تے والا روز اسالوں یاد زلیخا آیا
اولویں اج اساڈے دلوچہ شوقوں آتش بلدی
اوسے طور اسیں اج بیٹھے اندر یاد الٰہی
اُٹھ شتابی کرکے ٹُرگئی مگروں پھڑیا نبی خدادے
پاٹ گیا پیراہن اوڑک ہتھ جتھوں سی پایا

جتنا قدر نبیٔ دا کُرتہ پاٹا سی جس تھاؤں
اتنا قدر بی بی دا کُرتہ چاک ہویا تس جاؤں

ویکھ زلیخا طرف نبیدی کیتا سخن پیاروں
جویں روایت نظر اسانوں آئی فقرہ کا روں

اے یوسفؑ اج تیری ساڈی بات برابر ہوئی
ہکدوجے نوں آکھن جوگا ساتھیں رہیا نہ کوئی

نہ توں مینوں لازم کرسیں نہ میں کرساں تینوں
نہ ارمان تسانوں رہسی نہ کجھ رہسی مینوں

جیوں اُس روز اساتھیں ہویا دامن چاک تساڈا
اینویں اج تساڈے کولوں ہویا چاک اساڈا

کُرتے نال برابر کُرتہ پاٹا اکس مکانوں
یوم بیوم عدالت ہوئی حکم خدا رحمانوں

اودھروں جبرائیل جتالوں دتی آن گواہی
اے یوسفؑ ایہ بات اجو کی اینویں ہونی آہی

بدلے دا ایہ بدلہ ملیا رب نے عدل کمایا
ایہو حال زلیخا اُپر سی اُس روز وہایا

قصہ کوتاہ جد یوسفنوں ایہ گل معلم ہوئی
ذکر عبادت باہجہ زلیخا کارنہ بھاوے کوئی

عجب مکان زلیخا کارن نبیٔ تیار کرایا
تخت جڑاؤ اعلےٰ قسموں اسدے وچہ رکھایا

بیت عبادت کرکے اسدا نام مبارک دھریا
نال پیار زلیخا تائیں ترت حوالے کریا

اسوچہ کرو عبادت ربدی جبدا شوق تسانوں
دلیواں خلل عبادت اندر نہیں مجال اسانوں

اسیں تساڈے گھر وچہ جبدم ہروے ہو کر آئے
خدوں ودھ اساڈے اپر تدھ احسان کمائے

بیت کرامت ساڈے کارن جدا تساں بنوایا
تویں اساں ایہ بیت عبادت خاطر تساں بنایا

وچہ عبادت رُجھے دولویں بولن حمد خدائی
دمدم شکر گذارن ربدا جوڑی جس رلائی

وقت فراغت اکدوجیوں رہن ہمیشہ ملدے
فضل الٰہوں پورے ہوئے شوق دوہاں دے دلدے

دو فرزند زلیخا وچوں پیدا ہوئے نورانی
چند وچوں رب چند اوپائے جیسے یوسف ثانی

پہلے بیٹے دا پیغمبر منشا نام ٹکایا!
سوہنا جیونکر دوجا یوسفؑ دنیا اوپر آیا

افرائیم دوجے دا حضرت نام مبارک دھریا
اوہ بھی جیونکر دوجا یوسفؑ ربنے پیدا کریا

شکل دوہاں دی یوسفؑ اُتے خالق فرق نہ پایا
بھل گیا بنیامین جنہاں تے جدوں مصر وچہ آیا

کتنی ہور اولاد اونہاں دی اگوں رب ودھائی
سب پرواز زلیخا سندا ہویا کرم خدائی

مقولہ مصنف عفےٰ اعنہ

تابعداری نبیاں دی دا کیا رب شان بنایا
تابعداریوں ویکھ زلیخا کیا کیا منصب پایا

جد تک اس نے پاک نبیدی پھڑی نہ تابعداری
کس نوبت تک ڈھٹھی اس نے ذلت اتے خواری

دلیس نہ رہیا ملک نہ رہیا دولت رہی نہ کائی
چھوڑ شرک جد وحدت ربدی پکڑی دلوں بجا توں
اکّھی لوں رب الھیں دتیاں پیریوں، ملی جوانی
گل خزانے والے جس تھیں پھر بھی ہتھ نہ آیا
گل مراداں حاصل ہویاں تابعداری پاروں
خالی حُب رسولاں نبیاں ولیاں نیکو کاراں
نالی حُب بدیناں تائیں جیکر نفع پوچاندی
عشق محبت وچہ زلیخا جیونکر کامل ہوئی
جلوں زلیخا فصد کراوے خون جو باہر آوے
ایسی سخت محبت جسنوں رگ رگ وچہ سمائی
اکثر لوک محب کہاون پاک نبی سرور دے۔
ہکنی حسن حسین ولی دے بنن محب مکّاری
ہکنی حضرت پیر پیراں دے بنن مرید زبانی
اصل محب رسولاں ولیاں اوہ کوئی سدیا جاندا
نہیں تاں اکلے حُب لفافے نفع نہ دیون رائی
جد تک تابعدار نہ ہووے بھاویں کون سداوے
بس میاں جو شرک نفاقوں کرے نہ صاف عقیدہ
آکھ پڑ نیرا حمد الٰہی لکھ لکھ شکر خدائی
استھیں پچھے جیونکر گذری آکھ سُنا کجھ حالا

کرنا ہیئی عاجز رب نے گلیاں وچہ رُلائی
تابعدار نبی دی ہوئی فضل ہویا رحمانوں
دَر دَر آپ رلدی تائیں رب بخشی سُلطانی
تابعداری پکڑی جسدم منعتی رب مِلایا
جو منگیا سو حاصل ہویا خالقدی سرکاروں
بے ایماناں نفع نہ دیوے باجھوں تابعداراں
چالی برساں وچہ زلیخا کویں مراد نہ پاندی
ایسا کامل دنیا اُتے ہور محب نہ کوئی
دھرتی اوپر نام یوسفدا اوس تھیں لکھیا جاوے
پھر بھی تابعداری باجھوں آس مراد نہ پائی
تابعداریوں رہن دورا ڈے سُنت عمل نہ کردے
دیون زور پٹیاں اُتے کرن نہ تابعداری
یار ہویاں تے کرن ڈرا وا خبر نہ مُسلمانی
جو کوئی دلتھیں تابع ہو کے منّے حکم تہاندا
نال قرآناں کھو تالدیئے مومن بنے نہ بھائی
حضرت نوح دے بیٹے وانگوں قہروں غوطے کھاوے
وانگ زلیخا خالی رہسی دشمن رب نبیؐ دا
عشق بیان زلیخا والا ختم ہویا اس جائی
کیونکر نال نبیدے ہویا میل بھراواں والا

آمدن حضرت قیدار بن اسمٰعیلؑ در مصر و ملاقی شدن باحضرت یوسفؑ علیہ الصلوٰۃ والسّلام

کال پیا جد مُلکاں اندر راوی ذکر لیایا
چاروں طرف ہوئی مشہوری مُلکیں خبراں گیاں

حضرت یوسفؑ خلقاں اُپر بہت احسان کمایا
وڈا کریم عزیز مصر دا ہر جا دُھماں پیاں

جیوں جیوں صفتاں سُنے خلائق آون لوک ڈوہلائی
اوٹھ دا بھار برابر سب نوں واتی بنی دلوائے
ہر رستے پر بنی اللہ دے چوکیدار کھلا رے
شامیا نڑی بہوں خدمت خاطر کردا بنی پیاریوں
اکدن شخص مسافر کوئی شام دیاروں آیا
چالی نگر اسوار بہادر خوش اسواریاں والے
وڑن لگے جد شہر مصر وچہ پچھیا چوکیداراں
ملک اساڈا شام مبارک بولیا مرد وڈیرا
ایہ گل سُنکر چوکیداراں عرض حضور پہچائی
ابراہیمؑ نبی دا پوتا جو سردار انہاندا
کس عمرے سردار اونہاندا پچھدا بنی رباناں
سُنکر حضرت بُرقعے اندر رو کر نیر چلایا
کیتا حکم وزیراں تائیں جلدی اُنوں جا ہو
پہنچ وزیراں جدوں انہانوں پیش حضور لیاندا
ویکھ انہانوں یوسفؑ تائیں ہویا درد زیادہ
جاتا سی اسوقت بنی نے جدوں سپاہی آئے
ترٹی آس جدوں پیغمبر نظر اونہانوں پائی
نال محبت حضرت یوسفؑ پچھیا پھیر اونہانوں
کہن لگا اوہ دوست پیارا نام قیدار ہے میرا
ابراہیمؑ خلیل الٰہی دادا پاک اساڈا
کون سوار ایہ نال تساڈے پچھیا بنی گرامی
پھر حضرت نے پچھیا اوستھیں کر بہتی دلجوئی
سُن قیدار کہیا اک میرا چاچے جایا بھائی
حضرت پچھیا کتنی مدت ڈٹھیاں گذری تینوں
حضرت پچھیا دسو سانوں کی کجھ حال انہاندا

حضرت یوسفؑ دے درباروں سے لے جاون دانے
جو کوئی عاجز در تے آوے خالی نہ پرتا جے
شام دیاروں جو کوئی آوے خبر کرو سرکارے
سب تھیں عزت کرے تنہاندی حب وطندی پاپولا
عمر ضعیف مبارک چہرہ برسے نور سوایا
اکو شکل تمام سواراں صورتاں دے متوالے
کون تسیں کس دیسوں آئے ایہ ٹولہ اسواراں
حضرت ابراہیمؑ پیغمبر سُنکا دادا میرا
یا سرکار تساڈے ملکوں فوج بہادر آئی
حسن جمال کمال تنہاندا طبق زمین ہلاندا
چوکیداراں عرض گذاری بہت ضعیف نمانا
شاید میرا باپ پیارا لے پتراں نوں آیا
بہتی عزت نال انہانوں وچہ دربار لیا ہو
اوہ پروار نہ نظری آیا دلو چہ شوق جنہاندا
چھم چھم روے بُرقعے اندر پاک حبیب خدادا
آ گئے اج سملیندے ساڈے باپ تے بابل جائے
ایہ نہیں میرا باپ پیارا نہ ایہ میرے بھائی
نام نشان اپنے تھیں حضرت واقف کرو اسانوں
اسماعیلؑ نبی دا بیٹا شام ولایت ڈیرا
آیا ہاں کجھ حاجت کارن سُنکے نام تساڈا
کہن لگا قیدار ایہ حضرت میرے پت تمامی
اجکل کون تساڈے وچوں ہے پیغمبر کوئی
نام یعقوبؑ پیغمبر رب دا ہے اوہ مرد خدائی
کہن لگا جو یک مہینہ ڈٹھیاں ہو گیا مینوں
کہن لگا کجھ حال انہاندا ذکر نہ کیتا جاندا

تساں جیہا اک بیٹا اسدا یوسفؑ نام کھرا تا
وچہ فراق پتر دے اسدی جیونکر حالت ہوئی
درد غمانے بڈھڑا کینا رو رو نظر وںجائی
رات دنے پیغمبر ربدا اس جھگی وچہ ہوندا
یوسفؑ کہیا کیوں اوہ ایسے ہوگئے وچہ جدائی
کہیا قیدار جو یاراں بیٹے باقی ہور اوہنادے
یوسفنوں اوہ کھیڈن کارن لیگئے طرف اوجاڑاں
اوسے دن تھیں نال اوہنادے ترک محبت ہوئی
جد بولن تاں ایہو آکھن یوسفؑ میل خدایا
سن سن یوسفؑ حال پدر دا بکل دیو چہ روئے
کیتا حکم جے پھر کنعانے ہووے جان تساڈا
جو وانگ تساڈے یوسفؑ ڈٹھا ہک عزیز مصر دا
شکر بات اساڈی شاید بنی اسانوں آوے
کیتی بہت قیدار ہوراندی یوسفؑ خاطر خواہی
جد یوسفؑ تھیں رخصت ہوکر مصروں نکل سدھائے
اوہ پیغام جو یوسفوالا ملیا نہ پوچھا ناں
جد تک امر مقدر اندر ہووے نامنظوری
کتنے خط پدر ول یوسفؑ لکھے درد پیاروں
جد لکھے تاں امر الٰہوں وحی پیغام لیاوے
اتنے خط بنی نے لکھے درد محبت یاروں
لکھ لکھ چٹھیاں حضرت یوسفؑ آخر صبر کمایا
وچہ اڈیکاں حضرت تائیں کتنی مدت ہوئی
کیونکر امر خدا فرماندا بھیجو خبر اوہناں نوں
کر محتاج تساڈے درتے ویر تساڈے آناں
جیکر پہلوں خبر اوہناندی کردا بنی الٰہی

کرے کلام نہ اوستھیں پچھے بیٹھا ہے چپاتا
ایسی حالت جگ وچہ شالا ہور نہ ویکھے کوئی
شہروں باہر رستے اندر غمدی جھگی پائی
صبروں چپ ہمیشہ رکھدا عاجز ہوگیا روندا
یوسفؑ باہجھ اوہناندی پچھے ہور اولاد نہ کائی
ایپر یوسفؑ گیا جدوں کا اوہ بھی مول نہ بھاندے
شام پئی تاں آن کہیونے پاڑ کھادا بگھیاڑاں
کوئی بلاوے نال کسیدے کرن کلام نہ کوئی
یوسفؑ یوسفؑ کردیاں اس نے اپنا آپ ونجایا
میلے آن پیارا بابل کون اجیہا ہووے
اس یعقوبؑ بنی دے اگے دسناں حال اساڈا
بنھ کے ہتھ تساڈے تائیں ادب سلاماں کردا
اس فرزند اپنے دے بدلے ساتھیں ول پرچاوے
پوری کیتی غرض اوہناندی جو کجھ حاجت آہی
امری پھیر لگا کوئی ایسا وچہ کنعان نہ آئے
اجے بنی نوں ملنے کارن ناہا حکم ربانا ں
چیلے توڑ نہ چڑھن کیدے باجھوں حکم حضوری
بھیجن کارن امر نہ ہویا خالقدی سرکاروں
اجے نہ خط روانہ کرنا منع خدا فرماوے
کتنے بھرے صندوق خطاندے ویکھو نقرہ کاروں
حکمت نال ملاسی اوہا جس نے جدا کرایا
امر سوا یعقوبؑ بنی ول خبر نہ بھیجی کوئی
وعدہ سی جو اسیں ملاساں حکمت نال تساہنوں
کرساں میل اوہناندا تیرا جدوں اسانوں بھاناں
عاجز ہوکر آدن والی اوہ گل بندی ناہی

نالے لطف نہ رہندا جے اوہ واقف ہوکراوندے
کیونکر ظاہر بھایالوا لے عمل نتیجے ہوندے

ایہہ بھی بھید آہا جے جلدی ہوندے میل تنہا ندے
صبر کنوں یعقوبؑ تے یوسفؑ کیونکر درجے پاندے

لسے حکمت کارن ربنے رکھیا بھید چھپائی
ظاہر کر کے خبر یوسفدی نہ کنعان پوچائی

جسویلے رب حکمت اپنی ظاہر کرنی چاہی
گجھیاں خبراں ہر ملکا نوں چہ بھیجیاں پاک الٰہی

رسیدن شہرہ عنایات یوسفؑ در شہر کنعان وتیار کردن حضرت یعقوب علیہ السلام بفرزندان بسوئے مصر طلب غلہ

وچ کنعانے خبراں آیاں سُنیاں سب لوکایاں
اجکل شہر مصر دے اندر رحمت جھڑیاں لایاں

وڈا افیاض خلائق کارن حاکم شہر مصر دا
حاجتمند غریباں اُتے بہت عنایت کردا

جو کروان مصر تھیں آون اینویں صفت سناون
راہی پاندھی اوندے جاندے صفتاں کردے جاون

کرن روایت اکثر راہی آ اُترن اس جائی
جس راہ تے یعقوبؑ پیغمبر غمدی کوٹھی پائی

کرن سلام نبیؑ دے اگے فیض زیارت پاون
کر کر صفتاں شہر مصر دیاں پیش حضور سناون

یا نبی اللہ اجکل جسدی مصر حکومت ہوئی
ایسا حاکم دنیا اندر ہور نہ ویکھیا کوئی

اہل عبادت اہل سعادت نیک ارادت والا
سخی بہادر سب تھیں نادر سرجیا حق تعالےٰ

سب صفتاں وچہ لائق فائق سوہنا وَدھ جہانوں
سارا ملک وسایا اس نے عدلوں تے احسانوں

جس ملکوں کوئی اسدے ور تے حاجت کارن آوے
کرے ادا سب حاجت اسدی شفقت بہت کماوے

کر کے خاص جو شامیاں وچوں ہووے ونج سوالی
خدمت بہت کراوے اسدی مول نہ موڑے خالی

ایسے طور تمامی راہی مصر ولوں جو آون
صفتاں کردے رجن ناہیں صدقے صدقے جاون

سُن سُن حال یعقوبؑ پیغمبر کرے قیاس تداہیں
ایسیاں صفتاں نبیاں باجھوں ہور کسے وچہ ناہیں

ہے افسوس پران اسانوں جیکر یاری دیندے
اسیں بھی اوسنوں یوسفؑ کارن ونج سوال کریندے

دیندا ڈھونڈ اسانوں کدھروں اسدا پتہ ٹکاناں
ایپر زور نہ رہیا تن وچہ ویلا وقت وہاناں

سُن سُن صفتاں لوکاں کولوں جوش نبی نوں آوے
ایپر مول نہ اڑن ہووے چارہ پیش نہ جاوے

ہک ضعیفی نظر نہ دوجی سفر تریجا بھارا
چوتھا تنگی قحط وبالوں ہو گیا حال آوارہ

پیا انہیر زمیں دے منہ تے ہر وستی ہر جائیں
مصروں باہجہ سنیوے ناہیں امن آرام کتھائیں

وچہ کنعان مصیبت تنگی خلقت عاجز ہوئی
جُداجُدا اولاد نبی دی ہوگئی فاقے پاروں
رہ گئے پاس یعقوبؑ نبی دے کجھ فرزند پیارے
کرکے چپ یعقوبؑ پیغمبر غمدا حجرہ مَلیا
اوڑک ہکدن عاجز ہوکے سب اولاد بیچاری
یانبی اللہ تساں اساتھیں چِت جدوکا چایا

گھر ویران یعقوبؑ نبی دا حال نہ رہگیا کوئی
بعضے ہیکر مال مویشی نکل گئے گھر باروں
پھر ٹُرکے کجھ پنڈاں اندر کردے پھرن گذارے
کِتنے سال اولاد نمانی دُکھ سرتے جھلیا
ہوکر جمع نبی دے اگے روکر عرض گذاری
سخت مصیبت تنگی فاقہ اساں تدوکا پایا

فتنہ آرائی

خدا تک تسیں نہ راضی ہوکے بولو نال اساڈے
کھاون جوگا رہیا نہ گھروچہ مرگئے مال اساڈے
روندے روندے عاجز ہوئے لڑکے بال اساڈے
بھاویں اسیں سزائیں لائق عیب کمال اساڈے
حاضر کر کر لڑکے بالے پیش حضور وکھاون
جو کجھ عیب اساڈے اندر دیہو سزائیں سانوں
پاک گناہوں عیب خطاوں عاجز بال ایانے
گذر گئے وِیہہ برس برابر اتنی مدت بیتی
ہُن نہیں صبر اساتھیں ہوندا فاقے مار موکایا
جیکر راضی ہوکر دیتھیں تسیں دعا فرماہو
سُن عرضاں یعقوبؑ نبی نوں رحم دلیوچہ آیا
اے فرزندو شہر مصر وچہ بہت آرام سنیندا
کئی سوداگر آون جاون سے لنگھن کروانی
بہت اناج وخیرے جنساں اس نے جمع کرایاں
جتنا مال لیجاوے کوئی قیمت نذر ٹکاوے
تسیں بھی اُتول ربدی آسوں کریو سفر تیاری
شامی لوک عزیز مصر نوں لگدے بہت پیارے

ایسے طور ہمیشہ رہسن حال ملال اساڈے
پھرن ڈولانے درد رنجانے اہل عیال اساڈے
کرو مروت بالاں پاروں اپر حال اساڈے
کرو قبول انہاندا صدقہ عرض سوال اساڈے
ہووے رحم انہاندے پاروں عرضاں کھلے سناون
انہاں غریباں دوس نہ کوئی دور نہ کرو انہانوں
کس تقصیروں دلوں بھلائے ایہ معصوم نمانے
کدیں پیاروں نال اساڈے تساں کلام نہ کیتی
ہر ہر طرفوں یانبی اللہ سختی گھیرا پایا
ہووے مشکل حل اساڈی خالقدی درگاہوں
ہو راضی فرزنداں تائیں ایہہ فرمان سُنایا
جو کوئی اوتھے حاضر ہووے مطلب حاصل تھیندا
کر کر صفت عزیز مصر دی سب ہوندے قربانی
بہت وپاری جاون اوتھے بھر بھر دیندا پایاں
اسدے نالوں دون سوایا بخشش کرم کماوے
سفر ظفر برابر ہوندا نال بجے دی یاری
کرنا عرض سلام اساڈا جد جا ہو سرکارے

سُنکر حکم کہیا فرزنداں یا محبوب خدائی
ایہہ عاجز حال اساڈا کپڑے سب پُرانے
دو جا پلے دولت ناہیں خرچوں تنگ تمامی
عارف کہن بے خرچ نمانے ہر پاسوں ٹُرداون
جد ایہہ عرض کیتی فرزنداں پیغمبر فرمایا
لاکھاں عاجز اسدے درتے مُفتی بیٹھے کھاون
جو کوئی بہتا عاجز جاوے بہتا رحم کماوے
کہن لگے پھر صاحبزادے جد باتاں سُن لیاں
جیکر اوہ منظور نہ پاوے پھر کیہا کیتا جاوے
تساں بھی اپنا ظاہر کرنا نام نسب بیوادے
کیا ہویا جے نہیں تساں نوں برکت دولت مالوں
کہیا عزیزاں جیکر ایہہ بھی بات قبول نہ تھیوے
حضرت کہیا استھیں پچھے ہور نہ کوئی چارہ
کہنا اسیں مسافر عاجز دوروں سُنکر آئے
ہے امید جو نام خدا دا جسدم تساں سُنایا
کرو تیاری لے فرزندو ہمت مول نہ ہارو
بھی کجھ ہور نصیحت باتاں آکھاں جاندیواری
اول شہر مصر دے اندر اُترو وِنج جداہیں
جدوں تساڈی طلبی کارن ہووے حکم گرامی
بنھ کے ہتھ کھلوناں اوہوں جیویں دستور غلاماں
کرکے چُپ کھلوتیاں رہنا رکھنی نظر ہیٹھاں ہاں
باہجھ اجازت باہناں ناہیں وچ دربار شہانے
جسنوں آپ عزیز بلاوے اوہا اکیلا بولے
بہت خیال دلاں دے اندر اس گل پاروا ہرناں
جیکر کریں تساڈے کارن شاہ منگواوے کھاناں

بیشک تساں اساڈے کارن نیک صلاح فرمائی
اس حالت وچ شاہاں اگے کون اساں نوں جانے
کیا نذرانہ دیکے شاہ نوں ہوسان ونج سلامی
خرچ ایمان جنہاں دے پلے وگدے جنت جاون
وڈا غریب نواز اوہ حاکم سُننے اندر آیا
راہ مولا دے لکھ ہزاراں دانے لے لے آون
کم خرچاں نوں گھٹ نہ دیوے غلیاں وڈیاں دے
چوداں سو سب گھر ساڈے لوچ کھوٹیاں درماں پیاں
حضرت کہیا پیغمبر اندا بہتا ادب کماوے
بیٹے ہاں یعقوب نبی دے اسیں پیغمبر زادے
بہت مبارک ذات تساڈی ساری دنیا نالوں
تاں پھر حکم کرو یا حضرت کیا تدبیر کچیوے
عجز نیازوں ظاہر کرنا حال غریبی سارا
دیہہ کجھ ربدے دتے وچوں فاقے بہت سہارے
پھر اوہ خالی موڑدے ناہیں سے لوکاں ازمایا
انشاء اللہ بھرے بھرائے آسو برخوردارو
دھرکے گن اساڈی طرفے خوب رکھو ہوشیاری
جد تک تساں پکار نہ ہووے حاضر ہونا ناہیں
تدوں عزیز مصر دے اگے ہونا ونج سلامی
یاد رکھو مت آپس اندر بولو غیر کلاماں
جیکر آسوں پاسوں تکئے خفگی ہوندی شاہاں
جتھے حکم تساں نوں ہووے باہناں اس مکانے
تھوڑی گل مکاوے نالے لماں ذکر نہ چھوہے
مجلس خاص شہانی اندر وافر سخن نہ کرناں
مجلس وچہ بے ادب نہ ہونا نال طریقے کھاناں

جسو بلے پھر مجلس وچوں رخصت شاہ فرماوے ۔ پچھلی پیریں ہٹنا اوہنوں کنڈ نہ کیتی جاوے
باقی جو کجھ مجلس اندر بات پوشیدہ ہوئی ۔ باہر آکے ہور کسے نوں ذکر نہ کرنا کوئی
بادشاہاں دا بھید پوشیدہ باہر نہیں کڈھیندا ۔ جو کوئی بھید شہانہ کڈھے الٹا مجرم تھیندا
ایہ سب ادب یعقوبؑ نبی نے پتراں نوں سکھلایا ۔ جیونکر ادب نماز دا ساہنوں پاک رسولؐ سکھایا

احکام نماز

پڑھے نماز جو مومن بندہ منہ قبلے ول ہویا ۔ جیونکر وچ سرکار ربانی حاضر وچ کھلویا
نبیؑ یعقوبؑ کہیا پتراں نوں ہتھ بنھ حاضر ہونا ۔ سنت تویں محمدیاں نوں بنھ کر ہتھ کھلونا
کہیا یعقوب جو حاضر ہونا جد سرکار بلاوے ۔ تویں اذان حضوری سدا مومن کارن آوے
سنکر بانگ جماعت اندر جو نہیں حاضر ہوندا ۔ دنیا پچھے دین ونجاوے رہے ہمیشہ روندا
حکم دتا یعقوبؑ پیغمبر اموں پیش نہ ہناں ۔ مگر امام جماعت اندر تویں کھلوتیاں رہناں
جدوں امام رکوع وچ جاوے پچھے اسدے جایئے ۔ اینویں جدوں رکوعوں اٹھے پچھوں سیس اٹھایئے
جد تک رہے امام کھلوتا پچھے حمد الاون ۔ پیش اماموں قومہ چھڈ کے ہرگز ہیٹھ نہ جاون
ترے تسبیحاں قدر کھلوون قومے اندر بھائی ۔ استھیں پچھے سجدے جاون مگر امامے دھائی
حضرتؐ کہیا پیش اماموں سجدہ مول نہ کرنا ۔ جدوں امام ونجے وچ سجدے تاں مگروں سر دھرنا
اینویں منع اماموں اگے سجدے تھیں سر چانا ۔ صاف حدیثوں حکم سنائے پاک رسولؐ ربانا
جو کوئی شخص اماموں اگے سجدے تھیں سر چاوے ۔ کھوتیاں وانگوں شکل ہووے تس پاک نبیؐ فرماوے
پڑھی نماز بھلائی کارن الٹ ہوئی ترپائی ۔ رنج پڑھدوں اس پڑھنے کارن جس نے رو بدلائی
اکثر لوک نمازاں اندر بہت اوتاول کردے ۔ کرن رکوع سجود نہ پورا رب تھیں مول نہ ڈردے
اینویں قومے جلسے اندر کرن آرام نہ موُلے ۔ ایسی سخت نماز ترٹھی رب نہ مول قبولے
حضرتؐ کہیا سب چوراں تھیں بھارا چور مو کالا ۔ جیہڑا شخص نماز اپنی دی چوری کرنے والا
سن فرمان نبیؐ دے اگے یاراں عرض گذاری ۔ کویں نمازوں چوری ہوندی یا مقبول غفاریؐ
حضرت کہیا قومہ جلسہ نال اوتاول کرنا ۔ تے سر وچ رکوع سجودے نال آرام نہ دھرنا
جلدی جلدی مار ٹھنگوے کرنی سروں لنگھائی ۔ بھارا چور ٹھنگویاں والا کہیا نبیؐ خدائی
ترن تسبیحاں پڑھنیاں سنت وچ سجود رکوعے ۔ ودھ پڑھے تاں ادب زیادہ کیتوس نال خشوعے

جتنا اوہ پڑھے بہوں بہتر اوپر طاق موکاوے
حاشیہ ویکھ ہدایہ والا محشی لکھ سدھایا
ترین تھیں گھٹ رکوع سجودے جو پڑھدا تسبیحاں
اجکل بہت نمازی ایسے چوڑ نماز کریندے
کرن نہ کنڈ برابر سدھی جدوں رکوع وچہ جاون
دنیا دار ملے جے کوئی جھک جھک ہوون بیچالے
جیوں دنیا وچہ وقت عبادت کنڈ اونہوں اکڑاون
بعضے لوک نمازاں اندر ایسے ٹھونگے مارن
نہ سمع اللہ اٹھ کر سدھے بعد رکوعوں کہندے
اک سجدیوں سر چانہ تکن کاڑ دوجا گھکاون
ایسے طور نمازاں اندر جو کوئی ٹھونگے مارے
ہکدن مسجد نبوی اندر آیا ہک اعرابی
جدوں نمازوں فارغ ہویا کہیا نبیؐ غفاری
پھیر نماز پڑھی جد اس نے پھر حضرتؐ پرتایا
یا حضرتؐ سکھلاؤ مینوں کویں نماز گذاراں
چوتھی واری حضرتؐ اوتھیں پھیر نماز پڑھائی
کرو خیال نماز ترکھی رب رسولؐ نہ بھاوے
صاف حدیث رسول اللہ دی بہت کتابیں آئی

ترین تھیں گھٹ نماز نہ جائز ویکھو فقہ فتاوے
ابو مطیع فقیہ جو بلخی اسدا قول لیایا
نہیں نماز اوہ جائز اوسدی دتا حکم فقیہاں
وقت سجود زمین دے اوتے متھا صرف ٹکیندے
پیش جناب خداوند باری آکڑ وچ وکھاون
پیش خداوند جھکنے کولوں کردے عار موکالے
وقت قیامت تیویں اونہاندیاں کنڈیں اکڑ جاون
کرن نہ مطلق قومہ جلسہ سر تھیں پنڈ اوتارن
نہ کجھ دوہاں سجدیاں اندر نال آرامے بہندے
جویں وگاری پکڑے عاجز جھب جھب کم موکاون
خاص منافق کہیا اسنوں پاک رسول سوہارے
پاک نبیؐ دے سامنے اسنے پڑھی نماز شتابی
ایہہ نہ پڑھی نماز نہ کوئی پھیر پڑھیں ہکواری
تن واری جد اینویں ہویا اس نے عرض سنایا
نال آرام گذار آہستہ کہیا شاہ ابراراں
رکوع سجود تے قومہ جلسہ سب ترتیب سکھائی
ککڑاں وانگ ٹھنگورے مارن کون روا فرماوے
پڑھو نماز اساں نوں جیونکر پڑھدیاں ویکھو بھائی

صَلُّوا کَمَا رَاَیتُمُونِی اُصَلِّی

جاہل آکھن اساں نہ ڈٹھا پاک رسول غفاری
آکھ جواب حدیثاں اندر سب کجھ لکھیا آیا
ویکھ حدیثاں عمل کماؤ جے کجھ علم تسانوں
جو کیونکر نبیؐ امام تساڈے عقل نماز سکھایا
تن میں تینوں پاک نبیدا تھوڑا ذکر سناواں

کیا جاناں جو نبیؐ خدادے کویں نماز گذاری
جو کجھ عمل نبیؐ نے کیتا جو کجھ امر سنایا
نہیں تاں اہل شرع تھیں پچھو علم حدیث جنہاں نوں
کیونکر آپ نمازاں پڑھیاں کیونکر عمل کمایا
جویں نمازوں قومہ جلسہ کرے رسول سچا واں

صفت نماز آنحضرت صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم

حضرت انسؓ کہے جو سرورؐ جدوں نماز پڑھاندے
اِتنی دیر کھلوتے رہندے قومے اندر بھائی
اوس تھیں پچھے سرور عالمؐ سجدے اندر جاون
اِتنا چر اس جلسے اندر بیٹھے رہن او تھائیں
چر پچھوں پھر سرور عالمؐ دوجا سجدہ دیندے
ہور اصحاب رسول اللہ دا کرے روایت تازی
کہندا اوہ جد سرور عالمؐ پڑھن نماز کھلوندے
یعنے وچہ رکوع سجودے جتنا ٹھہرے رہندے
ہن اجکل جویں نماز پڑھن دی لوکاں رسم ٹھہرائی
فرض کیتا جے اِکدو واری اندر عمراں ساری
اوہ صرف جواز امت دے کارن حضرتؐ پڑھ وکھلائی
یعنے وقت نماز جے کوئی امر ہووے لاچاری
پڑھن نماز جویں پڑھ سکن اپنا عذر گواون
بہت پیار رسول اللہ دا امت کارن آیا
جو کم صرف جواز دی خاطر نبیؐ کیتا ہکواری
جو کم نبیؐ ہمیشہ کیتا کر دیاں عمر لنگھائی
خبر نہیں ایہ گھر دے مسئلے کتھوں کڈھ لیاون
جیکر کدیں جماعت اندر پھاس ونجن تقدیروں
وانگ کبوتر تڑفن جیونکر ذبح ہوئے تکبیروں
لاکھ دلیلاں کرن دلیو چہ نسّن دی تدبیروں
نیتن دیلے کہن زبانوں اَگّر امامے نیتی

سَمِعَ اللّٰہُ لِمَنْ حَمِدَہٗ جد آکھ او تاہاں جاندے
جانا اسیں جو سجدے جانا بھل گیا نبیؐ خدائی
جاں پھر پہلے سجدیوں اٹھن جلسے اندر آون
ظن کراں اسیں دوجا سجدہ بھلگیا حضرت تائیں
نال آرام نماز اجیہی حضرتؐ ادا کریندے
نام براء بن عازب ابہدا اسُنتوں یار نمازی
رکوع سجودتے قومے جلسے تنہاں برابر ہوندے
اوتنا قومے وچہ کھلوندے بھی جلسے وچہ بہندے
ایسی جلدی کدیں نہ حضرت پڑھی تے نہ فرمائی
نال شتابی سرور عالمؐ کدی نماز گذاری
تاں جو خاص عذر دے ویلے وقت رہے نہ بھائی
تنگ نہ ہووے اُمت میری عاجز او گنہاری
بالکل ڈر کے چھوڑ نہ دیون مت کافر ہو جاون
ایپر اُمت قدر نہ پایا سب احسان بھلایا
جاہل اسنوں فرض پچھانن سند بناون بھاری
اس ول کرن خیال نہ ہرگز شیطوں عقل وکھائی
پنج تنت ٹھونگے مار شتابی نکل مسیتوں جاون
ڈاہڈے کلمل آون جیونکر قید ہوئے زنجیروں
یا جو پنچھی پنجرے اندر پھاس گیا تقصیروں
پچھ نہیں کجھ حال انہاندا مول پذیر فقیروں
ایپر تابعداری اوسدی ہرگز کدیں نہ کیتی

جدوں امام وبنے وچہ قومے ایہ سجدیوں جاون
جد اوہ سجدے اندر جاوے ایہ جھبدے اُٹھ آون

سب ڑکنا نوں وچ ایہو طریقہ ایسی کاہل کریندے
اپنی طرفوں جلدی کارن بہت کریندے چارہ
پھیر سلام امام نہ جد تک فارغ ہووے بھائی
اوہا نماز بے گمر امامے نال آرام گذارن
اِتنا اجر نماز پڑھن دا نال جماعت بھائی
جو کوئی مومن نال جماعت پڑھدا پنج نمازاں
پنج چیزاں رب بخشے اسنوں کہیا نبیؐ سوہارے
دوجا نور ایمانوں اسدا چمکے مکھ نورانی
چوتھا نامے عملاں والے جد خالق ورتاوے
پنجواں باہجھ حساب کتابوں اس بندے دیتا ایئں
باقی ہور علاوہ استھیں ایہ خوشخبری آئی
جس بندے پر راضی ہویا پاک رسولؐ یگانہ
جسنوں لوڑ رضا الٰہی حُب دلیوچ ہوئی
باہجھ رسولؐ نہ مولا راضی جے سو عمل کمیوے
جیونکر حکم نمازاں کارن پاک خدا فرمایا
اے مومن کر تابعداری حُب نبیؐ دی پوری
غیر دلیل نماز وچ لے کرنی روا نہ آئی
اکثر جاہل اِت زمانے جد مسجد وچ جاون
وچ دربار الٰہی جا کر دھندے چھیڑن گھروے
نبی یعقوبؑ کہیا پتر انہوں جد سرکارے جاناں
لوئیں محمد سرور عالم امت لوں سمجھاوے
آپس دیوچ غیر کلاماں مول نہ بولے کوئی
حکم دتا فرزنداں تائیں اوس یعقوبؑ سوہلے
ایہو حکم محمدؐ یانوں جدوں نماز گذارن
امر نصیحت فرزنداںنوں یعقوبؑ لے فرمایا

پچھے رہے امام وچارا جس دے مگر نتیندے
جانن نہ جو باہجھ اماموں ہونا نہیں چھٹکارا
تانتک کچھلیاندی چالاکی پیش نہ جاوے کائی
پیش خداوند صفت اُنہاندی لوڑی ملک چتلون
خاص حدیث مبارک اندر خبر نبیؐ فرمائی
تے کرے رکوع سجود اونہاندا نال آرام نیاراں
اول تنگی رزقوں دیکھے اسنوں رب نہ مارے
تریجا قبر عذاب نہ ویکھے فضل کنوں رحمانی
سجے ہتھ وچ اس بندیوں نامہ دتا جاوے
فضل الٰہوں جنت اندر ملسن سوہنیاں جائیں
میں راضی اس مومن اُپر کہے رسولؐ خدائی
دوہیں جہانیں راضی اس تے خالق پاک توانا
راضی کرے رسولؐ پیارا ہور نہ حیلہ کوئی
تابعداری سُنت باہجھوں نبیؐ نہ راضی تھیوے
لوئیں رسولؐ محمد سرور امر نماز سنایا
پکڑ حضور نمازاں اندر ہووین تدوں حضوری
غیر کلام جوئیں وچ مسجد منع نبیؐ فرمائی
ذکر درود نہ یاد کسیتوں باتاں غیر ولاون
جے تفصیلے پکڑے جاون اوچا سخن نہ کردے
حاکم کول نہ آپس اندر سخن کلام الانان
جد کوئی میری امت وچوں مسجد اندر آوے
گستاخاں ہے ادباں کارن کسے مکان نہ ڈھوئی
آسے پاسے نظر نہ کرنی جد ہو سو سرکارے
مسجدے والی تھاوں تکن پاسے نظر نہ مارن
بہتا نرم ہونا سرکارے عجز نیاز سکھایا

ہر مومن نوں ایہو نصیحت امر نبیؐ سرداروں
بھی یعقوبؑ نبی فرمایا فرزندو بہوں ڈرنا
ایہو اشارہ جد کوئی مومن وچہ نماز کھلووے
جو کجھ رب نبیؐ فرمایا اس پر عمل کماوے
اینویں سمجھے ہاں میں حاضر وچہ سرکار ربیدی
ربے نال کراں میں باتاں دلوں یقین جماوے
جے اوہ ربنوں ویکھ نہ سکے ایہ گل دلوں پچھانے
ہر ویلے اوہ مینوں ویکھے ہن بھی ویکھنہارا
جے اسو یلے دلدے اندر غیر خیال اُٹھاوے
جد تک کل دنیا دے دھندے دلوں نہ مول وسارے
کرن روایت اکدن حضرت نبی یعقوب سوہارا
پاس مُصلّےؐ یوسفؑ سوہنا بیٹھا سی اوس جائی
ویکھ نبیوں دلدے اندر شوقوں صبر نہ آیا
آگیا حکم نبی دے تائیں غیرت پاک جلالوں
ایسی سخت محبت اسدی ہو گئی تیرے تائیں
قسم اسانوں ذات اپنی دی ایہ گل اسیں نہ جرساں
جنہاں اکھیں تھیں نال محبت اسدی طرف ڈٹھوئی
کرو خیال جو نبیاں کارن ایہ تنبیہاں آیاں
دوجا کون رسولاں نالوں عالیذات کہاوے
رب غیور نور آور حاکم ہر دم اسّتھیں ڈریئے
کریئے ادا نماز جیونکر پاک رسولؐ سکھایا

عجز نیاز نمازاں اندر پکڑن نرمی پاروں
امروں باہر شاہ دے اگے وافر سخن نہ کرنا
رب نبیؐ دے امروں باہر ہرگز مول نہ ہووے
غیر خیال دلیلاں سبھے دلتھیں دور ہٹاوے
وافر سخن دلیلاں ایتھے نہیں محال کسے دی
ہیں اسنوں اوہ مینوں ویکھے ہرگز شک نہ لیاوے
رب ہمیشہ حاضر ناظر اسو چہ شک نہ آتے
ظاہر باطن حال اساڈا اسنوں معلم سارا
مول نماز نہ جائز اسدی رب قبول نہ پاوے
پوے قبول نماز نہ تد تک خالقدی سرکارے
کھلا نماز گذارے ربدی اوہ مقبول پیارا
اچن چیتی اسدی طرفے نظر مبارک پائی
پھیر سلام شتابی اسنوں اپنے پاس بہایا
بہت پیارا ہو گیا تینوں یوسفؑ ساڈ یتا لوں
خاص عبادت ساڈی وچہ بھی رہیا خیال او دائیں
ایہو یوسفؑ چالی برساں جدا تساتھیں کرساں
دور کراں ایہ اکھیں دولویں نظر نہ رہسی کوئی
ذرہ گل تھیں کتنی مدت نبی سزائیں پایاں
کیتے قصور نمازاں اندر پھیر سلامت جاوے
خاص عبادت اسدی اندر غیر خیال نہ دھریئے
جیوں یعقوبؑ نبیدیاں پتراں شکنہ عمل کمایا

رخصت شدن فرزندان حضرت یعقوب علیہ السّلام از کنعان و آمدن در شہر مصر

کرن روایت جد فرزنداں سُنی نصیحت ساری
ہور رخصت یعقوب نبی تھیں کیتی مصر تیاری

ناقص ورم تمامی گھر تھیں چوداں سولدیونے
وٹّن فرزند روانہ ہوئے ورم سفر وچہ پایا
چھڈ کنعان مسافر ہوئے اوہ مقبول ربانے
اگے شہر مصر وچ یوسفؑ ایہ تجویز ٹھرائی
ہر دروازے حاکم بیٹھے سب نوں پچھن والے
بندوبست مسافراں کارن کیتا یگا نے
بھی دروازے شاہی اگے عجب مکان بنایا
عالیشان عمارت اسدی نقش نگار کرائے
چوکیدار کھلارے اوتھے بھی منشی بٹھلایا
جواسطر فوں آوے کوئی شخص مسافر شامی
کون کوئی کس ملکوں آیوں کیا مطلب تدھ یارا
کل حقیقت لکھ کر اسدی پیش حضور پوچاون
کرن روایت ابن عباسوں جد یوسفؑ دے بھائی
حال نمانے درد رنجانے بدن لباس پُرانے
اکو شکل تمام بزرگاں صورت دے متوالے
ناقیاں اپر سوار تمامی پھڑیاں ہتھ مہاراں
اولوں آن سلامی ہویا منشی لکھنے والہ
یاحضرت کس دیسوں آئے نام نسب فرماؤ
سُنکر عرض پیغمبر زادیاں کہیا اسدے تائیں
کہن لگا ایہ حکم اساں نوں جو پردیسی آوے
جیوں پھر اگوں اسدے کارن حکم حضور سناوے
کہن مقرر توں پچھے ایہو حوالہ تھیوے
استھیں پچھے پل دوزخ پر ہوسن ملک الٰہی
حج زکوٰۃ نمازاں روزے حق حقوق تمامی
کتاں گھاٹیاں اندر ہوسی صاف حساب جنہاندا

اُن پنیر آہا کجھ باقی اوہ بھی نال لیونے
ٹکڑا اپنیا مین پیارا بابل پاس ٹکایا
منزل منزل پینڈا کرکے پہونتے مصر ٹکانے
جو کوئی شخص مسافر آوے نام لکھاوے بھائی
پنجسو راکھی فوج سواراں پھردی شہر دوالے
ہر دروازے قائم کیتے بہت مسافر خانے
بہت بلند محل چو چھتا نقرہ کاروں لیایا
راضی ہوون آون جس دم بھائی ماپیو جائے
شامیاں لوکاں کارن حضرت پہرہ خاص لگایا
منشی پاس لیجاون اسنوں پچھن حال تمامی
قوم سکونت بھی ولدیت حلیہ لکھن سارا
جیونکر حکم ہووے سرکاروں اس پر عمل کماون
کٹ منازل لمیاں واٹاں آ پہونتے اس جائی
اپر شکلوں معلم ہوندے ایہ کوئی ولی ربانے
اکو جیہے جوان بہادر رجن ویکھن والے
دیکھ تجمل چوکیداراں بھل گیاں سب کاراں
کر تعظیم مریداں وانگوں پچھدا کل حوالہ
کیونکر آون ہویا تساڈا کل احوال لکھاؤ
کیوں تہیں کیا مطلب تیرا اسانوں حال سنائیں
لکھ کر حال تمامی اسدا شاہ نوں بھیجیا جاوے
امر مطابق ہر کیتا ئیں جگہ دلائی جاوے
اول سب نوں قبراں اندر دین ایمان پچھیوے
لین حساب کتاب سپاہی اوہ راہدار تمامی
ستیں جائیں پچھنے والے ہوون ملک گرامی
فضل الٰہوں جنت جاسن بیڑا یار تنہاں ندا

نہیں تا جس گھاٹی وچہ جبرائیل کھاٹا نہ آوے
پکڑ فرشتے دوزخ سٹن قہر الہی پاوے

صاف نتارا اس دن ہوسی ہر بندے دا بھائی
باہجوں فضل پڈہیر جنہانوں آس امید نہ کائی

سنو حقیقت جد ایہ منشی دسیا حال تنہانوں
موجب حکم عزیز مصر دے پچھاں اسیں تساتوں

ایہ گل سنکر آکھن لگے پیغمبر دے جائے
پت اسیں یعقوبؑ نبی دے ہاں کنعانوں آئے

جد پیغمبر زادیاں اسنوں نام نشان بتایا
سنکر منشی خادم ہویا کیتس ادب سوایا

کہن لگا جو خیریں حضرت آون ہویا تساڈا
کس مطلب لوں اتنی دوروں جالیا سفر دوراڈا

کہن لگے کجھ حال اساڈا ذکر نہ کیتا جاندا
بنی مصیبت سخت اسانوں فاقے مار لیا تدا

تنگ اساڈے کھاون کارن لبھے چیز نہ کائی
چاروں طرف خلائق اندر ڈاہڈی تنگی ہوئی

شہر مصر دی صفت اسانوں لوکاں بہت سنائی
کنوں سخاوت شہر مصر دی دھم پئی ہر جائی

سنیاں شاہ غریباں اُپر شفقت رحم کماوے
دائے بخشے ہر کیتا ئیں جو کوئی در تے آوے

اسیں بھی دانیاں کارن آئے سنکر نام اونہاندا
وطنوں دور غریباں تائیں قسمت چھک لیاندا

کیا کجھ مال تساڈے پلے منشی عرض سنائی
ایہ گل سنکر روون لگے سب یوسف دے بھائی

کیا اسیں مال وکھاواں تینوں رو رو آکھن سارے
فاقہ لیکر حاضر ہوئے بیدولت بیچارے

منشی راہدار کہیا بسم اللہ جیو آئے جیو آئے
فکر نہ کریو روو ناہیں ہوسن فضل سوائے

کرو مقام سراویں اندر امن آرام گذارو
کل مقصود تساڈا حاصل ہوجاسی سرکاروں

بہت محبت کر کے منشی عزت نال اوتارے
اس تھیں پچھے خبر اونہاندی لکھ بھیجی سرکارے

عرضی نوشتن راہدار بجانب حضور علیہ السلام

لکھ لکھ حمد خداوند تائیں شکر کروڑاں آیا
فضلوں جس اساڈے کارن حاکم نیک بنایا

چشمہ فیض مربی کامل رہبر جمل جہاناں
افضل اشرف حسبوں نسبوں عالیذات گھرانہ

بحر عنایت ابر ہدایت والی ملک مصر دا
تاج سعادت مسکیناندا شاہاندا سر کردا

اہل سخاوت اہل عبادت صاحب نیک ارادہ
شالا ظل ہمیشہ ہووس تے اقبال زیادہ

بعد آداب گذارش میری پیش جناب گرامی
دہ بندے کنعانوں آئے نیک مزاج تمامی

سارے خوش تصویر اتواے خوش تقریر اتواے
سوہنے طور امیر الوالے نیک سیریاں والے

جاپن صاحب عظمت کوئی حسن کنوں ہر سہرے
اکو شکل تمام بزرگاں اکو طبع تنہاندی
آکھن پت یعقوبؑ نبیدے اسیں تمامی بھائی
جویں تنہاں دے کارن سانوں حکم حضور سناوے
ایہ کجھ درج حقیقت کیتی عرضی لکھ نہالے
جدوں سوار اوہ عرضی جاکر پیش حضور ٹکائی
عرضی واچ پیغمبر رب دے جاں سب مطلب پایا
بیوس اکھیاں تھیں چل وگے لوہو دے پرنالے
کول امیر وزیر جو آہے حاضر خدمت سارے
خبر نہیں اس عرضی وچوں کیا کجھ نظری آیا
جاں پھر ہوش سمہالی حضرت مجلس سب اٹھائی
پڑھ پڑھ روندے نبی اللہ دا ڈلول نظر گذارے
پھر اوہ عرضی لیاون والا سدیا نبی گرامی
کیا کجھ حال اونہاں کر واناں جو کنعانوں آئے
کہن لگا جے ویکھی جاوے صورت شکل انہاندی
جیکر کدیں پوشاکاں ولوں فکر خیال کچیرے
سوہنے مکھ نورانی شکلاں جیونکر ملک وہا تے
ایہہ گل سن کر حضرت یوسفؑ پھیر زیادہ رویا
نال اوہدے عاجز ہو کے کردا عرض پیاروں
وسیا حال وزیر اپنے نوں بن یعقوبؑ سوہاوے
جنہاں اسانوں چھوٹی عمراں وخت قضیئے ڈالے
پاس تھویاں بردہ کر کے ویچ گئے جو سانوں
حضرت کہیا دو باتاں تے سانوں پکڑ روایا
اول جو کجھ نال اساڈے کیتیاں اونہاں جفائیں
دنیا وچہ بھی اس تقصیروں رہن سدا شرمائے

آہوے یاد خدا دی قدرت ویکھ انہاندے چہرے
صورت سیرت عظمت پاوون جھال نہ جھلی جاندی
دانیاں کارن وطنوں سانوں قسمت چھک لیائی
تویں اونہاندی امر مطابق خدمت کیتی جاوے
کر کے بند لفافہ جلدی بھیج دتی مرکاوے
کھول لفافہ حضرت یوسفؑ نظر مبارک پائی
آنسو خون ڈلہے غم درد وں ہوش حواس بھلایا
تویں سروں مڑ تازے ہوئے زخم جدایاں والے
دیکھ ہوئے حیران تمامی عقل قیاسوں ہارے
سمجھ نہ آوے مول کسے نوں کیوں ایہ حال دکھایا
بیٹھ اکلیاں عرضی والول پھیر نگاہ فرمائی
الفوں یے تک عرضی نامہ پڑھیا پھیر دوبارے
پاس بلا کر پچھیا اسنھیں باقی حال تمامی
کیا کیا بدن پوشاکاں پایاں کس حالت وسیائے
سب شہزادے معلم ہووِن صفت نہ کیتی جاندی
ایسا عاجز دنیا اندر ہور نہ معلم تھیوے
حال نمانے درد رنجانے بدن لباس پرانے
تاں جو آن وزیر سیانا خدمت حاضر ہویا
اتنا درد تسانوں حضرت ہویا کس گل پاروں
آگئے رکھوہ وچ ڈالن والے میرے ویر پیارے
بابل کولوں گھت وچھوڑا دتے دیس نکالے
کیتی عرض وزیر جو پھر کیوں آیا رون تسانوں
جویں روایت نقرہ کاروں ذکر مفسر لیایا
رہسی ایہ الزام اونہاں تے روز قیامت تائیں
میں روواں مت محشر وچ بھی پکڑے جان نمانے

دوجا جدوں غریبی والا سنیاں حال اوہناندا
بہت ہویا افسوس اسانوں درد نہ جریا جاندا

کیتی عرض وزیر نبی نوں یا مقبول الٰہی
جنہاں بھراواں نال تساڈے ایڈ عداوت آہی

اج اوہ کول تساڈے آئے بن تقدیر لیاندے
لوہ بدلے ہن سبھناں کولوں کڈھ ارمان دلاندے

حضرت کہیا اسیں اوہناں تھیں بدلہ لواں نہ کوئی
ہتھوں خدمت کراں تنہاندی جتنی طاقت ہوئی

دشمن تے جو قادر ہوکے بدلہ اپنا پاوے
اجر صبر نہ ملے نہ استوں منت ثواب گواوے

صبروں اجر تداہیں ملدا جیکر صبر کچیوے
ویریاں نال جو ویر کماوے صابر کویں سداوے

سوکھا ہوندا دشمن پاسوں بدلے کر مرناں
مشکل کار پذیرا تقیرا جنت حاصل کرناں

نرمی ویکھ وزیر نبی دی حیرت اندر آیا
کردا عرض جو بیشک حضرت سچ تساں فرمایا

ایہ جیونکر نال تساڈے کیتی انہاں دلیری
قید کرندے لائق سارے ایہ مصلاحت میری

جیکر کدیں اساڈے تائیں حکم حضور سناوے
شہر دوالے پھیر انہانوں قتل کرایا جاوے

حضرت کہیا نیک وزیرا شاباش ہووے تینوں
ایہ بدلہ بھایاں پاسوں لینا روا نہ مینوں

اصل کچھیں تا وچہ اوہناندے عیب قصور نہ کوئی
جو تقصیر تمامی آہی میں تھیں ظاہر ہوئی

بابل حکم دتا سی مینوں خواب نہ دسیں بھایاں
جد میں حکم نہ منیاں اسداسب سزائیں پایاں

نہیں تا خوابوں اول میرے دوست آہے بھائی
دشمن ہوگئے اوسے دن دے جد میں خواب سنائی

کچھ نہیں دوس انہاندا ہرگز میں ہاں آپ قصوری
کیونکر بدلہ لواں اوہناں تھیں ایہ گل نا منظوری

کرساں میں اج نال اوہناندے الفت بھایاں والی
اگے بہت اساڈے بینا لوں اوہناں مصیبت جالی

کر کر باتاں حضرت یوسفؑ رو رو نیر چلاندا
مڑ مڑ آکھے میں تقصیری دوس نہ کجھ اوہناندا

اسحٰق حضرت یوسفؑ تائیں ایسی شفقت آئی
جیونکر اس نے بھایاں پاسوں کجھ تکلیف نہ پائی

جو بھیا سو میں تھیں ہویا رو رو کے فرماوے
تشکر کول وزیر سیانا صدقے ہوندا جاوے

کہن لگا جو بیشک یوسفؑ سچا نبی ربے دا
باجھ رسولاں ایسا جگرا ناہیں ہور کسے دا

استھیں پچھے لکھیا حضرت حاجب نوں پروانہ
اگھ پذیرا کیونکر آہا اوہ فرمان شہانہ

حکمنامہ شاہی

لکھیا حضرت جم جم آئے کنعانی کموانی
نال محبت تسیں اوہناندی خوب کرو مہمانی

عجب مکان مصفا کرکے دیہو اونہاں دیتا ئیں
طبع موافق ہر دو ویلے کھانا حاضر کرنا
وانگ غلاماں خدمت اندر رہنا شام صباحیں
لکھ فرمان شتابی حضرت حاجب نوں پہونچایا
اوسے وقت باورچی سدے کھانے ترت پکائے
غسل کرا کر سبھناں تائیں عجب لباس پہنائے
بدھے ہتھ کھلوتے حاضر وچ کیدار حضوری
دو ترن روز پیغمبر زادیاں کیتیاں خوب بہاراں
ترن روزاں تھیں پچھے آیا حاجب نوں پروانہ
شوقوں حضرت شہر مصر دیاں گلیاں صاف کرایاں
کل امیر وزیر سپاہیاں نویاں وردیاں پایاں
کیتے قسماں رنگ برنگی ریشم فرش وچھائے
تخت سنہری موتیاں جڑیا وچ دربار وچھایا
بیٹھا تخت مبارک اوپر یوسفؑ شوکت شانوں
صاحب حسن غلام دوالے زینت کر کھلوائے
استھیں تے پچھے حکم سنایا یوسفؑ نبی حقانی
کرن روایت جسدم یوسفؑ ایہ فرمان سنایا
خوب جوان پیغمبر زادے حسن کنوں متوالے
ڈٹھے جدوں مصر دیاں لوکاں پیغمبر دے جائے
ویکھ انہاں نوں کرن قیاساں میر وزیر تمامی
صورت پاکاں سیرت نیکاں معلم ہوون سارے
وچ دربار ہوئے جد حاضر راوی ذکر لیایا
آکھ سلام تمامی بھائی بدھ کر ہتھ کھلوئے
یوسفؑ جدوں بھراواں دیوں نظر مبارک پائی
ایہ اونہاں نہ مول پچھاتا حضرت یوسف تائیں

فرش غالیچے بیٹھن کارن گھت دیہو ہر جائیں
جو فرمان سناون جلدی سر چشماں پر دھرنا
پکسے امر دی گھر وچ جاکے کرن شکایت ناہیں
پڑھ کر حاجب نال محبت جلدی عمل کمایا
رنگا رنگ غالیچے بستر فرش فروش وچھائے
نال تواضع نوکر چاکر خدمت اندر آئے
وانگ غلاماں اگے پچھے خدمت کرن پوری
کیتی خدمت بے اندازہ حق جو خدمتگاراں
بھیجیا یوسفؑ جو اج حاضر کر شامی کرواناں
بھر بھر مشکاں ہر ہر جائی خوب طرح چھنکایاں
وچ دربار ہوئی سب زینت شوق پیاریاں بھایاں
کل خواصاں تے ارکاناں زینت زیب سجائے
اوپر سوہنی جھالر والا سایہ بان لگایا
دلوچ خوشی بھراوا لوالی لوبے حمد ربا نال
راضی ہوون ویکھن جسدم بھائی ماپیو جائے
لے آون تشریف مبارک سوداگر کنعانی
سنکر حاجب ترت انہاں نوں پیش حضور لیایا
آ دربارے حاضر ہوئے سوہنیاں شکلاں والے
آکھن ایہ کوئی نوری بندے شہر مصر وچ آئے
ہین کوئی مقبول ربانے ایہ سوداگر شامی
خبر نہیں کیا بنی مصیبت عاجز ہوئے وچارے
پیش حضور کمال ادابوں آن سلام سنایا
ہور کلام نہ کیتی کوئی چپ زباناں ہوئے
لئے پچھان تمامی اپنے ماپیو جائے بھائی
جیونکر سورت یوسفؑ اندر خبر دتی رب سائیں

وَجَاءَ إِخْوَةُ يُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُ مُنكِرُونَ ۝

یعنے آن وڑے دربارے جد یوسفدے بھائی
کہن مفسر اس گل اندر بہت وجوہاں آیاں
اول اوسنوں ڈٹھیاں اونہاں عرصہ بہت وہایا
بعضے آکھن جدا ہویا تنوں ستر سال وہائے
اتنی مدت جس بندیوں گذرے وچ جدائی
دوجا حالت طفلی اندر جیہدی شکل وکھیوے
تریجا ویچ گئے سن اسنوں کرکے عیبی بردا
کوئی عزیز مصر دا سنکے آئے سُن اوہ بھائی
چوتھا اسدم یوسفتائیں ہویا حکم ربانا
عاجز ہوکر دوروں آئے کہن سوال تسانوں
جیکر اونہاں پچھاتا تینوں اے محبوب پیارے
ویکھ غریب سوالیاں تائیں دل وچہ شان نہ دھرنا
واہ سبحان اللہ رب صاحب فضل کرم جا سائیں
سنکر حکم ربانا یوسف مُنہ تے برقعہ پایا
قصہ کوتاہ ہوندی ہر گل اندر حکم ربانے
کہن روایت حاضر ہوئے جد یوسف دے بھائی
لے تے تمام تمام بھراواں جبرائیل وکھائے
نہیں تاں اول یوسفنوں بھی ایہ گل یاد نہ کائی
خوب پچھاتے جسدم یوسف اپنے بابل جائے
اتنی خوشی بھراواں پاروں یوسفدے دل ہوئی
چھم چھم روئے برقعے اندر ویکھ اونہاندے حالے
بہت افسوس کریندا یوسف ویکھ احوال تنہاندا
کہن روایت جد بھایاں نوں حاضر بنی بلایا
تاں پھر نال محبت یوسف بھایاں نوں فرمایا

لیا پچھان اونہاں نوں یوسف تنہاں پچھان نہ کائی
جنگل پاروں یوسفنوں نہ مول پچھاتا بھایاں
چالی سال ہوئے اس گلنوں جد کھوہے وچ پایا
اُتی سال بھی آکھن بعضی اللہ مالک جانے
اجن چیت ہلے جداوہا کویں سنجھاپے بھائی
وقت جوانی ڈٹھیاں اسدی کویں شناخت تھیوے
کسنوں خبر آہی جو بنسی جاکے شاہ مصر دا
یوسف رب عزیز بنایا ایہ گل خبر نہ کائی
جسدم بھائی حاضر ہوون منہ تے برقعہ پانا
متے صورت ویکھ تساڈی آوے شرم اونہاں نوں
ڈرمرے کہن سوال نہ شرموں جاسن پرت وچالے
در تے آیاں محتاجاں نوں نہ شرمندہ کرنا
شرم کرم دا پلو ویکے بجے عاجزاں تائیں
مُد قطے پاروں بھایاں تائیں وچہ پچھان نہ آیا
جیکر امر نہ ہووے ربدا جاون بھل سیانے
یوسفنوں بھی وحی خدا دے آن پچھان کرائی
نال اشارے ویر پیارے جدا جدا سمجھائے
کیہڑے شمعون بہادر کون یہودا بھائی
سو سو شکر گذارے ربدا جس نے ویر ملائے
ویر فساد اونہاندا پچھلا یاد نہ رہگیا کوئی
میں تھیں چھپے بھایاں میرایاں بخت قبضے رہجالے
باپ میرا بھی امیوں ہوسی جیونکر حال اونہاندا
نیویں نظر کھلے چپ کیتے جیونکر باپ سکھایا
نال زبان عبرانی بولیا نغرہ کاروں لسیایا

کون کوئی کس کم نوں ایتھے آئے تسیں جوانوں
سُن فرمان بتاون لگے پیغمبر دے جائے
کال نزول پیا وچہ عالم خلق آوارہ ہوئی
سُنیاں بہت غریباں اُپر ترس حضور کماوے
اسیں بھی آس اللہ دی کرکے آئے ایت ٹکانے
ہر ملکانوں چہ قحط وبالوں ایسی تنگی ہوئی
دانیاں کارن پاس تساڈے آئے اسیں تمامی
تھوڑا سخن بھراواں ادبوں پیش حضور سنایا
جاپو تسیں جاسوس اسانوں بن سوداگر آئے
متکے کسے مخالف ساڈے گھلیا ہوگ تسانوں
ایہ گل سُنکر بولے جلدی سب یوسف دے بھائی
اسیں جاسوس نہ مول کسیدے حکے نال خداوے
پاکاں نسل اساڈی تائیں کیتا خالق باری
کل خلقاں جد شہر مصر نوں قاتے مار بھجایاں
کہیا سلام علیک تسانوں اس محبوب گرامی
باہاں بجھ بیٹھے پردیسی عرضاں کھلے سناون
کرن روایت جمعلہ بھراواں ایہ گل آکھ سنائی
تاں پھر یوسف کہیا اونہاں نوں نال زبان پیاری
زندہ ہے یا دُنیا اُتوں کرکے کوچ سدھانا
یوسف پچھیا کیسا بندہ کی روزگار کریندا
کہیا بھراواں باپ اساڈا عالی صفتاں والا
عالی قدر خلیل پیغمبر رب دا خاص پیارا
اسدا بیٹا باپ اساڈا اسرائیل گرامی
خلعت پیغمبری دا جسنوں بخشیا خالق باری
باراں بیٹے اسدے تائیں رب عطا فرمائے

کیہڑ دیس تے وطن تساڈا حال کہو کروانوں
گھر ساڈا کنعان مبارک شام دیاروں آئے
نکل گھراں تھیں شہر مصر نوں اُٹھ ٹریا ہر کوئی
رد نہ کرے سوالیاں تائیں جو کوئی عاجز آوے
مُکے پہتے خدمت اندر عاجز حال بتانے
کسے مُلک تھیں مصروں باہر دانہ چلے نہ کوئی
شفقت کرو غریباں اُتے یا سرکار گرامی
سُنکر یوسف آکھے دلتھیں بھایاں نوں فرمایا
نال بہانے مُلک میرے دی حالت ویکھن دھائے
لیکر خبر اساڈی ساری دسو ونج اونہاں نوں
معاذ اللہ ایہ ساڈے اوپر کرو خیال نہ کائی
بیٹے ہاں یعقوبؑ نبی دے اسیں پیغمبر زادے
عاجز ہوکے آئے ایتھے جھاگ مصیبت بھاری
اساں بھی حکم پدر دا لیکے اتول کیتیاں دھایاں
رکھدا بیتی حُب تساڈی اوہ پیغمبر نامی
وانگ نمانیاں حاجتمنداں عاجز نظری آون
ہاں فرزند یعقوبؑ نبی دے اسیں تمامی بھائی
کس حالت وچہ باپ تساڈا کہو حقیقت ساری
کہن لگے ہے زندہ گھروچہ اوہ مقبول ربانا
کتنے پُت تسیں ہو اسدے کیونکر وقت چلیندے
جدی شان نبوت اسنوں بخشیا حق تعالےٰ
اسدا پُت اسحاقؑ سوہارا دادا پاک ہمارا
جسدا نام یعقوبؑ پیغمبر جانے خلق تمامی
صبر توکل اوپر ساری آسدی کار گذاری
دس بھائی اسیں دانیاں کارن خدمت اندر آئے

بابل پاس رہیا اک چھوٹا بنیا مین سوہا را
سبھ بھایاں تھیں سوہنا آہا بدر منیر نورانی
ہکدن نال اساڈے آیا کھیڈن طرف اوجاڑاں
شام پئی اسیں گھر نوں آئے یوسفؑ نال نہ آیا
غم یوسفدے اندر اسدی ایسی حالت ہوئی
گوشے دیوچ رہے ہمیشہ باہر کدی نہ آیا
چھوڑ دتا گھر بار تدوکا جدوں پئی جدائی
رووَن نال وپار ہمیشہ ہور خیال وسارے
سن سن حال پدر دا یوسفؑ کنوں پیاریاں بھلیاں
نال محبت تھے تھے برسن نین نمانے
کہن روایت جسدم بھایاں ایہ احوال سنایا
تسیں جو آکھو گرگاں کھادا یوسف ویرہ جدوکا
نالے کہو جو سب تھیں اسنوں رکھدا باپ پیارا
بھی فرمایا حضرت یوسفؑ دسو نال صفائی
کہن لگے اوہ چھوٹا آہا وڈے اسیں نمانے
نالے کہو جو باپ اساڈا ہے پیغمبر عالی
چھوٹے نوں اوہ بہتر سمجھے بہت پیار کماوے
ایہ گل سنکر آکھن لگے اوہ مقبول تمامی
اپر حسن یوسفدا جیکر پوندا نظر تساں نوں
ہکو باپ پیارا اسنوں نہیں سی پیار کماندا
یوسفؑ کہیا جے ایسا سوہنا اسنوں رب بنایا
کہن لگے برعکس اساڈے خواب اوہنوں اک آئی
یوسفؑ پچھیا کیا اوہ اسنوں خواب اجیہی آئی
باپ کہیا توں کیہے زمانے بنسیں شاہ گرامی
ایہ گل سنکر بھایاں کولوں چھپیا نی تداہیں

ہے سی بارہواں ویر اساڈا یوسفؑ نام پیارا
بہت پیار کریندا اسنوں پیغمبر رحمانی
دور رہیا اوہ ساڈے بیاں لوں پاڑ کھادا بگھیاڑاں
اوسیدن تھیں باپ پیارے رو رو حال ونجایا
مدت گذری نال کسیدے گل نہ کردا کوئی
رو رو نین ہوئے نابینے درداں مار لٹایا
شہروں باہر رستے اوپر غمدی جھگی پائی
رو رو وچہ فراق یوسفدے پوہتا گور کنارے
چھم چھم رووے تُرتے اندر پیڑاں ہجر جگایاں
ڈردا حال جتاوے ناہیں باجھوں امر ربانے
سنکر یوسفؑ کہیا اوہناں نوں نعرہ کاروں لیایا
نیند آرام یعقوبؑ نبیدا ہو گیا دور تدوکا
کیا خوبی سی اسدے اندر بات کرو آشکارا
تساں کنوں اوہ وڈا آہا یا سی چھوٹا بھائی
یوسفؑ کہیا پھر کیوں اسنوں باپ چنگیرا جانے
پیغمبر انوں لائق ناہیں جو گل تساں دسالی
وڈیاں وس فرزنداں کارن فرق محبت پاوے
بیشک سچ فرمایا تساں یا سرکار گرامی
تسیں بھی اس پر عاشق ہوندے پھیر نہ چھڈدے سانوں
جو ہکواری تکدا اسنوں سو عاشق ہو جاندا
پھر کیوں تساں اکیلا چھڈ کے گرگاں کنوں کھوایا
اسٹھیں تھے اسدا ساڈا رہیا سواد نہ کائی
کہن لگے اس بابل اگے اپنی خواب سنائی
سجدے کرسن تیرے اگے ماپیو ویر تمامی
اوگل اسدی پوری اسنے کیتی سی یا ناہیں

کہن لگے نہ قسمت ہو یوس اکدوں گرگاں کھایا
جے بگھیاڑ نہ کھاندے اسنوں خبرے شاہ ہو جاندا
یوسف کہیا کیونکر اسنوں کھادا گرگ بلائیں
کہن لگے ہاسیں ہکدن باہر گئے شکار کرن نوں
ویکھ شکار اسیں دس بھائی مگر شکاراں دھائے
گھروں ویکھ اکیلا اسنوں کھادا گرگ بلایاں
یوسفؑ کہیا بات تساڈی من وچہ نہ آوے
دوجا تسیں بہادر ایڈے معلم ہوئے سانوں
دس جوان تساڈے ورگے جتھے ونج کھلوون
تریجا آپ زبانی سانوں ایہ گل تساں بتائی
جو اولاد رسولاں ہوون خاص حبیب ربانے
کوئی حیوان درندہ وحشی چھیڑے نہیں تنہانوں
ایہ سب بات خلاف تساڈی جاپے جھوٹھ نرالا
یوسفؑ کہیا جے تقدیروں الیویں ایہ گل ہوئی
نہیں تاں بابجہ گواہوں ہرگز اسیں نہ مول منیلیں
کرن روایت چندم یوسف ایہ فرمان سنایا
تھر تھر کنبن ہیبت کولوں سب مقبول ربانے
نہ کوئی ساڈا واقف ایتھے باجھوں ذات الٰہی
جیکر سانوں قید کریسیں رورو آکھن سارے
راتیں جنے اوڈیکن سانوں جو سب لڑکے بالے
ٹبر سب ہلاک ہو جاسن روندے قبریں وڑسن
دوجا باپ یعقوبؑ اساڈا جد ایہ خبر سنیسی
اگے غم یوسف دے اوسنوں موت قریب پہنچایا
منکے بنی تساڈے حق وچہ سخت دعا فرماوے
ایسے طور تمامی بھائی عرضاں کھلے سناون

نہ اوہ شاہ بنیا نہ سانوں سجدہ رب کرایا
مولا جانے جنت اندر ہوسی راج کماندا
کویں حقیقت گذری اسدی دسو ساڈ یتاہیں
ساتھ رلا کے لیگئے سارے یوسفؑ ویر بھین نوں
پاس اسباب بہایا اسنوں وچہ اجاڑ لنگھانے
اسیں رہے بے خبر تمامی کسے نہ ساراں پایاں
اول کون اکیلا لڑکا جنگل وچہ بہاوے
جیکر شیر تسانوں ویکھن آوے خوف تنہانوں
کیا طاقت بگھیاڑاں تائیں اس جا حاضر ہوون
ہاں اولاد خلیل نبیؑ دی اسیں تمامی بھائی
ہر یک چیز خدا دے حکموں ادب تنہاندا جانے
کھاون گرگ نبیدا بیٹا نہیں یقین اسانوں
کہن لگے تقدیر خدا دی کون ہٹاون والا
حاضر کرو عدالت اندر شاہد اپنا کوئی
جب تک دیہو گواہ نہ کوئی سب نوں قید کریسیاں
سنکر تے نے صاحبزادے خوف دلا نوچہ آیا
کیہڑے ملکوں عاجز آکر آئے اسیں تمانے
وچہ پردیس غریباں سندی دیندا کون گواہی
مرسن فاقے نال اساڈے جو معصوم بچارے
ساڈے باہجہ اونہاندے گھروں کون تکیسی حالے
ناحق خون اونہاندے ہوسن سب تیرے سر چڑھسن
پتر جسدے قید کریسیں کیونکر درد جریسی
جاں پھر حال اساڈا سنسی پاسی درد سوایا
دردمنداں نوں درد نہ دیئے منکو لگی آہ بے جاوے
ڈردے ڈردے کرن کلاماں ادبوں ترک نہ لیاون

تے لے کر کر آکھن سارے قید نہ کرنا سانوں
ایسے عاجز ہو کر رنے ذکر نہ کیتا جاوے
ہک پردیس ناواقف وِچ تریجا حاجتمنداں

قسم خدا دی ایہ کم ہرگز لائق نہیں تسانوں
شالا رب کسے دیتائیں نہ اوہ وقت وکھاوے
کہن سیانے ہر کم نالوں حاجتمندی مندی

غزل

افسوس احتیاج میں کیا کیا عذاب ہے
ناواقفی دکھاتے ہیں واقف بھی اس گھڑی
مارے طمع کے پھرتے ہیں عاجز وہ در بدر
مفلس کا کوئی یار نہ محتاج کا کوئی
یارب نہ احتیاج کسی کے بھی پیش لائ

غربت ہے بیکسی ہے عقاب وعتاب ہے
نفرت کے مارے خویشیوں کے منہ پر نقاب ہے
دشنام ہے کسی سے کسو سے جواب ہے
دولوں سے ہر بشر کو رہِ اجتناب ہے
اس مرض کے مریض کی مٹی خراب ہے

کیوں اسقدر تو ہوتا ہے بے ذوق دلپذیر
کاشف تیری مہموں کا عالی جناب ہے

سنو حقیقت جسدم بھایاں عجز نیاز سنایا
دونویں طرفاں رووَن لگیاں چھم چھم ہنجوں آیاں
اتنیاں باتاں نال بھراواں کیتیاں نبی خدائی
اوڑک حکم سنایا یوسفؑ قید نہ کراں تسانوں
ادب لحاظ یعقوبؑ نبیدا واجب ہر ہکتائیں
ایہہ جو گل یوسفوالی تسیں بیان کریندے
جیکر اوستھیں بات تساڈی سچی معلم تھیوے
جیکر ساڈے پاس نہ آوے اوہ مقبول رباناں
بھی فرمایا جاتنگ ایتھے بنیامین نہ آوے
سنکر حکم کہیا سب بھایاں جو فرمان تساڈا
جو جو بات یوسفدی طرفوں نال بھراواں ہوئی
استھیں تچھے نفراں تائیں ہویا حکم گرامی
سی ہک محل بھراواں کارن یوسفؑ عجب بنایا

سنکر حضرت یوسفؑ تائیں رحم نہایت آیا
مجتے دل وچ یوسفؑ دے سی خبر نہ کوئی بھایاں
ایہہ کسے نہ معلم کیتا ایہو یوسفؑ بھائی
کنوں لحاظ یعقوبؑ نبیدے آوے شرم اسانوں
میں کیوں قید تسانوں کر کے سدا ادب گوائیں
جدتک بنیامین نہ آوے ایسیں معل منیندے
ہک ہک شتر اناج تسانوں مفت اکرام کچیوے
ہرگز پھیر تساڈے تائیں ہک نہ ملسی داناں
تاں ہک بھرا تساڈا گروی رکھیا جاوے
سر پر چشم قبول اسانوں عذر نہیں کجھ ساڈا
سب عبرانی بولی بولن ہور نہ سمجھے کوئی
ڈیہہ مکان عجیب اتھانتوں خدمت کرو تمامی
اسو چہ ڈیرا کرن کنعانی حکم نبی فرمایا

نوکر نفر غلام اکابر خدمت وچ کھلوائے
قسم قسم دے پلنگ سنہری اوپر نرم وچھایاں
سُند باورچی حاضر کیتے دانشمند سیانے
کتنے قسماں میوے آئے رنگا رنگ مٹھایاں
جس ویلے پھر صاحبزادے کھاون لگے کھاناں
اس ویلے بھی یوسفؑ تائیں کسے نہ مول پچھاتا
بھی اس ویلے بھایاں خاطر یوسفؑ نبی خدائی
سوہنا پٹکا کمر دوالے زینت ناگ پہنایا
کیتا حکم جو خوب انہاندی عزت خاطر کرنی
سُن فرمان نبی دے کولوں بیٹے عرض گذاری
فرزندا ایہ بابلے تیرے یوسفؑ نے فرمایا
ویچ گئے پھر بردا کرکے کھوٹے مُل اساتوں
جنہاں بھراواں نال تساڈے اتنا ویر کمایا
حضرت کہیا بھاویں ساڈی اونہاں کیتی بدخواہی
جے اوہ باپ پیارے کولوں ساتوں جدا نہ کردے
ایہ سب ناز نیاز اساتوں ملے انہاندے پاروں
ہر نعمت وچ اول ورتے تلخی رنگ دکھاوے
رونے ہاڑے نمازاں لوہ دیاں مشکل نظری آون
فرزندا جے اول ساتوں درد دکھائے بھایاں
غصہ کرنا روا نہ اسوچ لے فرزند پیارے
جیکر بابلے پچھن تینوں اصل حقیقت ساڈی
پھر کہیا شمعون نے دلیل کرکے نبی اشارہ
جو کجھ حضرت منشا تائیں باپ حکم فرمایا
کرن روایت جس دم یوسفؑ خدمت بہت کرائی
کوئی آکھے ایہ شاہ مصر دا ہے کوئی ولی خدادا

بیٹھن کارن سندر سوہنے ریشم فرش وچھائے
رات پئی تاں عجب قندیلاں چانن کارن آیاں
ہویا حکم انہاندیتائیں عجب کھواؤ کھانے
بھر بھر طاش رکاب سنہری بھایاں پیش دھرایاں
بیٹھا کول کمال پیاروں یوسف نبی ربانان
ایہو یوسفؑ ویر اساڈا ہرگز کسے نہ جاتا
وڈے بیٹے منشا تائیں عجب پوشاک لوائی
تاج سنہری دیکر اسنوں خدمت وچ کھلوایا
اپنی ہتھیں جنس اونہاندی بوریاں اندر بھرنی
اتنی الفت کرو جنہاندی ایسے کون وپاری
چھوٹی عمر اساڈے بیتا ئیں کھوہ وچ جنہاں وگایا
بیٹے کہیا پھر کیوں اتنا آکھے پیار تساتوں
پھر کیوں تساں انہاندیتائیں دلتھیں سجن بنایا
ایہ پرتال اونہاندے حیلے ملی اساتوں شاہی
کون حکومت کردا آکے اوپر تخت مصر دے
عالی منصب حاصل ہوئے خالق دی سرکاروں
آخر بھید کھُلے جس ویلے شیرس جام پلاوے
بھکھیاں پلے دنیا والے جنت مصر دیکھاون
تاہیں وچ حقیقت ساتوں موجاں رب کرایاں
ادلوں خدمت کریں اونہاندی کہیا باپ سوہارے
آکھیں سمجھ نہ آوے مینوں بولی مول تساڈی
اسدی خدمت کریں زیادہ رکھیں بہت پیارا
پورا کیتس عمل تمامی امر بجا لیایا
لگے کرن قیاساں دل سب یوسفؑ دے بھائی
سب لوکاں تھیں سکیتا ندی خدمت کرے زیادہ

کوئی آکھے اس ساڈیتائیں جاتا وڈا بپاری
تاہیں نال پیارا ساڈی عزت کردا بھاری
کوئی آکھے اس ساڈیتائیں دلوں رئیس بنایا
تاہیں ساڈی خدمتگاراں لفراتنوں کھلوایا
کہن لگا شمعون جو زر دا نہیں لحاظ شہباتنوں
کنوں لحاظ یعقوب نبی دے عزت ملی اسانوں
نہیں تاں کون غریب مسافر عاجز اسیں وچالے
لکھ اساتھیں چنگ چنگیرے آون اس دربارے
اکس کہیا شاہ حسن اساڈا ویکھ ہویا قربانی
کرے محبت نال اساڈے سوہنی ویکھ جوانی
بولیا ہور پیغمبر زادہ لگا کہن بھراواں
سنوں تساتوں ہیں اس گل دا اصلی بھید بتاواں
ویکھ اساڈا حال غریبی شاہ تھیں شفقت ہوئی
تاہیں بہت کریندا اُلفت ہور نہیں گل کوئی
نہیں تاں لکھ سوداگر شاہ دی آن کرن پابوسی
ساڈے جتنی عزت ایتھے کسے نہ پائی ہوسی
سب تھیں عاجز حال اساڈا شاہ نوں نظر آیا
تاہیں نال اساڈے اس نے بہتا ترس کمایا
سُن سُن باتاں حضرت یوسفؑ پردے اندر روندا
جیوں جیوں بھائی کرن کلاماں زخم زیادہ ہوندا
کھانے تھیں جد فارغ ہوئے عجب پوشاکاں آیاں
نال محبت حضرت یوسفؑ بھایاں نوں پہنایاں
خوب پوشاکاں دیکر کرے پیار تنہاں نوں
کدیں نہ آئے ایہ سوداگر کرسن یاد اسانوں
ترے دن صاحبزادیاں کارن بہتی خاطر ہوئی
کھاون پیون پہنن اندر کمی نہ رکھی کوئی
سب لوکاں نوں کھاون کارن روٹی ملے تندوروں
گھر دا کھانا ملے انہاں نوں جیونکر حکم حضوروں
ایسا قحط آہا وچ ملکاں سنتوں یار سجاناں
سودیناروں ملے بازاروں ہک بندیدا اکھاناں
کرو خیال جو رکھا ٹکڑا اتنی قیمت پاندا
جیکر فرنی زردا ہووے کیا کجھ مل تنہاندا
ایسے طور ترے دن یوسفؑ بھایاں موج کرائی
استھیں پچھے رخصت کارن سد بولائے بھائی

ملاحظہ کردن مال برادران حضرت یوسف علیہ السلام

کرن روایت نقرہ کاروں وچ تفسیر گواہی
جدوں پھر اسب رخصت کارن سدے نبی الٰہی
کیتا حکم غلاماں تائیں جو انہاں مال لیاندا
آپے اسیں ملاحظہ کر کے پاساں مل انہاندا
اگے استھیں جو سوداگر مال اسباب لیاون
ہوندا حکم دلالاں تائیں قیمت اسدی پاون
اسدن حضرت بھایاں کارن ایہ تجویز ٹھہرائی
مال اسباب جو شامیاں والا ہمعہ نہ دیکھے کائی
سُن فرمان ہوئے متعجب حاضر لوک تمامی
کرن قیاس جو آئے اگے کئی سوداگر نامی
کدیں کسیدا مال نہ اجتک شاہ نے طلب کرایا
اج سرکار کیتی خود طلبی شوق ویکھن دا آیا

خبر نہیں کیا حکمت اسو چہ سمجھ نہ اونے کوئی
کرن روایت جدم یوسفؑ بھایاں پیش بلایا
اسثھیں وچھے بھایاں تائیں حکم نبی فرماندا
کھوٹے جدم بھراواں کڈھے پیش حضور ٹکائے
ناقص مال تمامی چیزاں جدم پیش ٹکایاں
کہن مفسر ایہو آہی حکمت باطن والی
سب لوکاں تھیں دھریاں ہوکے پونجی پیش کرائی
نالے جو شے دوست طرفوں آوے دوست تائیں
اوتے اچیز محبت کرکے جو دوست پہنچاون
تیجا جو شے یوسفؑ دیول بھیجی باپ پیارے
بیشک درد مند اندی رمزوں قیمت خبر تنہانوں
لکھ سوداگر غنی تونگر یوسف دے در آئے
جد یعقوبؑ نبی دے ور دی آئی جنس پیاری
کہن مفسر روز قیامت ایہو تماشہ ہوسی
دفتر اسدا حاضر کرسن درد محبت والا
اس گوہر بے قیمت سندا معلم قدر اسانوں
ناقص عمل خطایاں اوتے خالق پردہ ڈالے
سنو حقیقت جدم بھایاں دماں کھول وکھایا
یوسفؑ ویکھ انہانوں روے پیڑاں ہجر جگایاں
کہن لگے اج پونجی ساڈی یا سردار گرامی
ہر ملکاں تھیں واپس آیا کسے نہ رکھیا ٹوٹے
سنکر عرضاں حضرت یوسفؑ لگا کہن تنہانوں
کہن لگے اساں تکنی تسانوں چہ صفت کریمی والی
پاس کریماں جو کوئی حاجت آوے دور دیاراں
بھاویں ناقص مال اساڈا سب بیکار پورانا

کل وپاریاں کنوں انہاندی قلت زیادہ ہوئی
خالی کر دربار تمامی سب کوئی دور ہٹایا
پیش کرو اسباب تمامی جو کجھ تساں لیاندا
بھی کجھ آن ہنیر نکالیا جو سن گھروں لیائے
شرم کنوں سب روون لگے چھم چھم ہنجوں آیاں
جس دیہاڑے حضرت یوسفؑ خلقت دور نکالی
ناقص مال بھراواں والا ہور نہ ویکھے کائی
غیر دلال مقرر کرنا رسم محباں ناہیں
جھگڑ عاشق شوق پیاروں ہر دا پھل بناون
قیمت اسدی یوسفؑ جانے کون دلال وچالے
دلو چہ عشق محبت یاروں ہووے درد جنہانوں
جو اسباب لیاندا ہے کسے مل دلالاں پائے
اسیں کریساں قیمت اسدی کہیا نبی غفاری
جد کوئی مومن عاشق ربدا وچ دربار کھلوسی
غیر کی جانن قیمت اسدی کہسی حق تعالےٰ
تسیں نہ جانو قیمت اسدی حکم ہووے ملکاں نوں
یوسفؑ جدیں نہ ظاہر کیتے درم بھراواں والے
درداں روندیاں نظری آون غمدی خبر لیایاں
جاں کجھ صبر کیتا تاں بھایاں عرضاں بول سنایاں
آن ہنیر پرانیاں دماں ناقص مال تمامی
عین عنایت ہوسی ساتھے جے سرکار قبولے
ناقص مال خریدن والا جاتا تساں اسانوں
در آیاں نوں موڑن ناہیں ایہ سخیاں دی چالی
رد نہ کرن سوال اوہناندا شرم کریمی یاروں
نہیں ولاون خالی در تھیں شان سخی سلطاناں

تیرے جیہا کریم نہ کوئی صاحب نعمت عالی
ناقص مال تساڈے در تے دستی اساں نہ آندا
کرو قبول ایہ مال اساڈا صدقہ نام ربانی
یوسفؑ کہیا تسیں وپاری عجب وپار کریندے
کہن لگے تسیں ساڈے تائیں سمجھو نہیں وپاری
نہیں تاں ناقص مال اساڈا ظاہر پیا دسیندا
چھٹے کھوٹاں پھر کراسیں آن ڈگے کنعانوں
ایہ سب باتاں سنکر یوسفؑ ہور زیادہ رویا
بہتی عزت دیکر سب نوں چنگی جگہ بہایا
جاں سب خلقت حاضر ہوسی وچ میدان حشر دے
کیا کجھ مال لیاندا تساں قیمت جنت والی
غفلت بھری نماز لیاندی پہلا مال خدایا
باہجھ ریاؤں عمل نہ کوئی ناقص مال تمامی
تاں ہو کر مومن عرض گذارن وچ دربار تداہیں
نہ کجھ اساں بھروسا اسدا عملاں آس نہ کوئی
عدل حساب کریں تاں سایاں کجھ نہیں حق اساڈا
فضلوں بخش کریما سانوں خاص اپنے دربارول
بخشیا اساں بہشت تسانوں صدقہ نبی پیارے
اینویں اسدن حضرت یوسفؑ کیتا حکم تنہانوں
ساڈے جیہا نہ عاجز کوئی حاجتمند سوالی
اس بن چیز نہ لدھی کوئی ہر اک عرض سناندا
جتنا قدر مناسب سمجھو سانوں بخشو دانے
ستھری جنس اساتھیں منگو ناقص سانوں دیندے
بخش خیرایت راہ مولا دے یا محبوب غفاری
جیکر اسدی قیمت کریئے شُتر نہ ہک لدیندا
نال حساب نہیں کجھ بن دا بخشش کرو احسانوں
کیتا حکم جو مال تساڈا سب منظور ہویا
روز قیامت ایہو اشارہ ذکر کتابیں آیا
ہوسی حکم محمدؐ یا نتوں طرفوں رب اکبر دے
کرسن عرض گناہیں مومن پیش خداوند عالی
دو جا حج زکوٰتاں صدقے جسو چہ عجب کمایا
ایسے مالوں ملے نہ جنت کہی رب گرامی
اپنے مالوں بیشک سانوں جنت ملدا ناہیں
نام کریم تساڈا سنکے آس فضل دی ہوئی
اسیں سوالی در پر آئے منگاں فضل تساڈا
سب منظور سوال تساڈا حکم ہوسی سرکاروں
نال طفیل حبیب محمدؐ جنت جاون سارے
کنوں لحاظ یعقوبؑ نبی دے ہوتہ کراں تسانوں

عطا فرمودن حضرت یوسف علیہ السلام غلہ بہ برادران

جد یوسف نے مال تنہاندا کر منظور رکھایا
باراں بھار اونہاندے کارن بوریاں کنک بناؤ
نرخ اناج آہا اسو یلے بحر العشق بتاوے
جو سوداگر ہور سوالی پاس نبی دے جاندا
سُدکے حضرت منشا تائیں ایہ فرمان سُنایا
ستھری جنس عجائب دانے کرکے وزن گھتاؤ
باراں سو دیناروں غلہ ہک اٹھ لدیا جاوے
ہکو بھار شُتر دا سبھلوں نبی عطا فرماندا

نٹھ پایا ہر اِک بھار ہے ہووے اوہ جو ہک شُتر اُٹھاوے
چونہہ سیر اندی پائی آہی دانے بھنے والی
ہک لکھ چوی ہزار دیناروں قیمت اسدی آہی
باراں بھار بھراون کارن حضرت حکم سنایا
نالے حکم دِتا جو چیزاں دِتیاں انہاں اسانوں
سی کجھ آن پنیرتے درماں کجھ جوڑے کنعانی
چوری مال بھرایا یوسف ؑ خبر نہ کوئی بھایاں
اول جو کوئی مال تمامی ایتھوں اوتھوں والا
دوجا چیدم حضرت یوسف ؑ مال انہاندا گھنیاں
دل اپنے وچ سوچیا یوسف ؑ جے ایہ مال رکھیوے
جیکر پھیر نہ آئے ایتھے بنیامین نہ آوے
عارف کہن نہ حضرت یوسف ؑ کیتا مال پیارا
اینویں اہل سخاوت جیہڑے زر دا پیار نہ کرشے
تیجا دلوچ سمجھی ایہ گل اس مقبول جنابی
چوتھا ایہہ بھی سوچیا دلوچ یوسف ؑ نبی گرامی
شاید باپ پیارا سانوں نال قیاس سمجھانے
ایہو جیہیاں دلیلاں کرکے واپس مال کرایا
باراں بھار تیار کرائے بوریاں خوب سوایاں
پھر فرمان سنائے یوسف ؑ کرکے پیار سچاواں
ایہ دو شتر جو وافر دِتے جیتے اساں تساں نوں
دوجا بنیامین لے آواں جو تساں نال نہ آیا
استھیں تچھے حضرت یوسف ؑ بھایاں نوں سمجھاوے

استھیں وَدھ نہ ہلے کسینوں بھاویں اوڑ دا ہیاوے
چاندی تھیں سب بہتر اسدی جھٹے جواہر عالی
سب پایاں اوہ جن کے سب لوں دیندا نبی الٰہی
آپ انہاں نلے دانے بھرنے منشا نوں فرمایا
واپس کرنیاں بوریاں اندر دساں تھیں انہاں نوں
واپس پھیر کرائی ہر شے یوسف ؑ نبی حقانی
کئی باتاں اسوقت نبی نوں دلدے اندر آیاں
سب دولت یعقوب ؑ نبی دی سمجھ حقیقت حالا
دو سو دیناراں دا سب کجھ قیمت اندر ہنیاں
مال پچھاں پھر مصر انہاندا آون مشکل تھیوے
بہتر ہے جو مال انہاندا واپس کیتا جاوے
تاہیں اسنوں ملیا آکے بنیامین سوہارا
نال پیار تنہاں نوں مولا ملسی روز حشر دے
جے دِرماں گھر واپس گیاں اوسن پھیر شتابی
جاں گھر امن سلامت واپس جاسی مال تمامی
کون ہووے جس مفت اسانوں اتنے بھیجے دانے
بہت پوشیدہ بھایاں کولوں بوریاں وچ رکھایا
بہتر کنک تمام انہاروں ہر وچ سٹھ سٹھ پایاں
ایہ دس بوریاں ملک تساڈا ایک ہک سب بھراوا
ہک انہاں تھیں دینا جاکے نبی یعقوب ہوراں نوں
اپنی طرفوں اساں تنہاں نوں تحفہ ایہہ پوچھایا
جیونکر سورت یوسف ؑ اندر خبر خدا فرماوے

وَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَازِهِمْ قَالَ ائْتُونِي بِأَخٍ لَّكُمْ مِّنْ أَبِيكُمْ أَلَا تَرَوْنَ أَنِّي أُوفِي الْكَيْلَ وَ
أَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ۝ فَإِنْ لَّمْ تَأْتُونِي بِهِ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِي وَلَا تَقْرَبُونِ ۝

یعنی جد اسباب اونہاندا کر دتا آمادہ
وقت تیاری آکھن لگا یوسف نبی خدادا

اوہ جو بنیامین تساڈا بابل جایا بھائی
سئے اوتا اوہ پاس اساڈے کرتا کید سنائی

ویکھو کھاں میں کیسا سوہنا پورا ماپ کریندا
پوسے ولنے دلواں سب نوں بہتر جگہ رکھیندا

پھر جے تسیں نہ آنو اسنوں اتول مول نہ آؤ
نہ میں والے ویاں تسانوں نہ کجھ عزت پاؤ

بھی فرمایا جے اوہ بھائی نال تساڈے آسی
ہک ہک شتر اناج تسانوں مفتی بخشیا جاسی

کہن لگے سنو اِدِ وغنہ پیو تھیں طلب کریساں
جے اس لوڑیا نال اساڈے بیشک نال لیساں

تاں پھر حضرت یوسف کہیا ہک تساڈا بھائی
بنیامین دے آون توڑی رکھساں کول ٹکائی

جد اوہ اوسی کول اساڈے چھوڑاں ویر تساڈا
سبھناں کہیا بیشک رکھو عذر نہیں کجھ ساڈا

ڈال قرعہ سبھناں دے ناں ویں یوسف نظر گذاری
نکلیا نامہ شمعون دے دا اپچھی جس کٹاری

کیتا حکم جو اسلے باجھوں رخصت ہوئی تسانوں
بھی ایہ خط یعقوبؑ نبی ول دتا لکھ تنہانوں

نامہ نوشتن آں ذات بجانب والد بزرگوار علیہم السلام

لکھ لکھ حمد خدا وند تائیں اکبر ذات تعالے
چریں وچھنیاں مہجوراں دے میل کراون والا

ذات رسولاں اشرف سب تھیں لائق تسلیماتاں
دمدم ہوون ساڈی طرفوں صلواتاں برکاتاں

ابراہیمؑ خلیل اللہ تے لکھ درود سلاماں
اسمٰعیلؑ اسحاقؑ سوہارا رحمت فضل تماماں

اسرائیل یعقوب پیغمبر رہبر الیس زمانے
شمع حقیقی چانن کیتا لگا بھاگ گھرانے

شمس ولایت ابر ہدایت کامل پیر حقانی
شالا ہر دم رہے سلامت اوہ چشمہ نورانی

اسیتھیں پچھے خدمت اندر حال بیان نہ چھیوے
ایتھے اوتھے دوہاں ولاندی خیر ہمیشہ تھیوے

تسنیاں حال فراق تساڈا درد محبت بھریا
وانگ تساڈے حال اساڈا ہجر تساڈے کریا

جیونکر اپنے یوسفنوں تسیں رات دنے سمبلیندے
ایتھویں اسیں تساڈے تائیں ہر دم یاد کرینئے

دس فرزند دلبند تساڈے پاس اساڈے آئے
وانگ بھراواں جاتا سب نوں عزت نال رکھائے

تسے دن بہتی خاطر کیتی بہتی حد شماروں
نال خوشی دے رکھیا سب نوں عزت ادب پیاروں

جو کجھ حکم تساں کر گھلیا سب بجا لیاندا
ہرگز امر رسولاں اگے عذر نہ کیتا جاندا

بہتر قسم عجائب دانے باراں شتر لدائے
راضی کر کے صاحبزادے خدمت وچ پوچائے

نام تساڈا کول اساڈے آ کر انہاں سنایا
تاں میں اتنی عزت کیتی ادب لحاظ کمایا

نہیں تاں وچ تقریر انہاں دی شبہ رہیا میں تائیں
تاہیں ہک فرزند تساڈا رکھ لیا اساں اتھائیں

تاں جو اسنھیں حال تمامی معلم اسیں کرلیساں
نالے یوسف دی اُنھاں سالوں حالت عجب سنائی
تسیں بھی سُنیاں یوسف کارن رہندے سدا اوداسی
جیکر آپ تسیں لکھ بھیجو جویں حقیقت ہوئی
کر دیہو بنیامین اساں ول جیکر تسیں روانہ
جویں تسالوں یوسف کارن شوق دلیوچہ بھارا
جیکر اپنے یوسفؑ کارن بھال کرانی چاہو
بڑی مروت بڑی عنایت شفقت بڑی کریسو
بہت تاکیداں لکھ کر یوسفؑ آخر خط مکایا
کرکے بند لفافہ حضرت دِتا ہتھ بھراواں
اسنھیں پچھے رخصت کیتا سب نوں نال پیاراں
رخصت دیلے پھر بھایاں نوں کرے تاکید دوباری
کرن روایت نقرہ کاروں ذکر مفسر لیایا
اول اسوچہ غیرت سمجھی یوسفؑ نبی الٰہی
پھر کیوں اس محبت کیتی بنیامین جیہاندی
عاشق اوہ جو ظاہر باطن ہک معشوق بناوے
اپنی جگہ شریک کسینوں دیکھ نہ کوئی جر دا
ایہو رسم معشوقاں والی جتنول نظر کرینڈے
ایسے کارن حضرت یوسفؑ بنیامین سدایا
دوجا ایسے کارن یوسفؑ ہویا بہت اوداسی
کیتا حکم بھراواں تائیں اسنوں نال لیاواں

سچ ہوئی جے بات انھاندی دونی عزت دلیساں
اوہ گل بھی کجھ ساڈے تائیں صاف نہ نظری آئی
ایہ گل سُنکر ساڈے تائیں درد کمال ہویاسی
انشاء اللہ اسیں یوسف دا کراں تدارک کوئی
عین احسان غریباں اُتے ہوسی کرم شہانہ
بعد تساتھیں تو ہیں اسالوں بنیامین پیارا
تاہکوار اساڈے تائیں بنیامین ملا ہو
بنیامین اساڈی طرفے جے ہکوار بھجیسو!
لکھیا طلب جواب آدابوں جویں طریقہ آیا
دنیا وچ یعقوبؑ نبی نوں کہندا نبی سچاواں
لدّے بھار روانہ ہوئے چھکیاں ولیں مہاراں
بنیامین ضرور اسانول لے آونا ہکواری
کیوں یوسف نے بابل کولوں بنیامین سدایا
جیکر بابل نال اساڈے دلوں محبت آہی
ہک دلوچہ محبت دوجی ہرگز نہیں سماندی
دوجیدی جو الفت رکھے عاشق کہیا نہ جاوے
سوکن بھاویں کیسی ہووے کوئی قبول نہ کردا
اس خانے وچ غیر کسینوں دخل نہ پاون دیندے
کیوں اس ساڈے خانے اندر اپنا سیر بنایا
کیہڑا روز ہوسی جو مولا بنیامین ملاسی
نالے لکھیا خط بابل ول بنیامین پہنچاناں

رخصت شدن فرزندان یعقوبؑ از مصر بسوئے کنعان

سُنو حقیقت جد یوسف تھیں رخصت ہوئے بھائی
آکھن ایسا حاکم اگے مول نہ ڈٹھا کوئی

کرن کلاماں آپس اندر یوسف دی وڈیائی
ایہ کوئی شہر مصر دے اندر رحمت نازل ہوئی

صاحب یُمن سخاوت والا فیض رساں جہاناں
کیا حکمت ہے ہکدوجے تھیں چُھپن سب نگینے
تاں پھر بول یہودے کہیا حکمت ہور نہ کوئی
مجلس نیکاں پاکاں لوکاں بیشک اثر پوچاوے
صحبت خاصاں صحبت ربی سمجھو وڈا خزانہ
جو کوئی مومن رب اپنے دل چاہے قرب حضوری
صحبت نیکاں وچوں ہویا حاصل لطف جنہانوں
بول شتاب پذیر فقرا ذکر یوسف دے بھایاں
کر کر صفتاں صدقے جاون میں کیا دساں تینوں
دوجے آکھیا توبہ توبہ ایہ گل کدیں نہ تھیوے
خبرے کیہڑے ملک سوداگر اسنوں لیکر دہانے
تیجے کہیا جیکر ہوندا یوسف کدیں پیارے
اتھوں اس نے عزت کیتی رکھیوس نال پیاراں
کہیا یہودے سنو بھراؤ ہور کوئی جے ہوندا
جیکر ہور ہوندا اوہ کوئی کیوں ٹھنڈے دم بھردا
استھیں مینوں معلم ہووے ہے اوہ یوسف بھائی
اوسے وانگ بولیندا منہ تھیں شیریں سخن الاوے
جیکر یوسف نہیں تاں ایہ گل دساں نال صفائی
جتنی جمرح یہودے کیتی مول نہ منیاں بھایاں
راوی کہندا جسدم مصروں وِتی کنڈ بھراواں
دُور گیتے راہ دار تمامی سب نوں رخصت ہوئی
معلم ہوئی وزیراں تائیں اسدن حکمت ساری
کل سامان انہاندی خاطر ہیسن شاہ سنوارے
جدوں مراد ہوئی اوہ پوری دُور کیتا سب کوئی
چن سورج آسمان زمیناں ہور جو زینت ساری
نال غریباں تے مسکیناں رکھے خلق یگانہ
اگے نالوں اج اساڈے روشن جاپن سینے
ایسے شاہ دی مجلس وچوں سالوں برکت ہوئی
جیونکر پارس لوہے تائیں سونا کیتی جاوے
دیکھو حضرت رومی صاحب کہیا سخن یگانہ
مجلس ولیاں دی وچہ بیٹھے ایہو نصیحت پوری
ہور کسیول جاون سندی حاجت نہیں تنہانوں
جیونکر راہ وچہ حق یوسف دے تنہاں قیاس آیاں
کہیا یہودے یوسف سگواں معلم ہوندا مینوں
اپنی اتھیں ویچیا جسنوں اوہ اکدشاہ بنیوے
دوجا اسنوں ویچیاں ہویاں اُستی سال وہانے
کیونکر سالوں دانے دیندا فکل کریندا سارے
جیکر ساڈا یوسف ہوندا سب دیہاں لیندا ساراں
سنکر نام یعقوب نبی دا کیوں اننا اوہ روندا
مڑ مڑ بنہا جیہے تائیں کیوں تاکیداں کردا
اوسے وانگوں ہر گل اسدی نظر اسانوں آئی
ایہہ غیب خدا نوں معلم جندنہ کیتی جاوے
ہے کوئی جدی رشتہ ساڈا دادے پوترا بھائی
آکھن ایہ کوئی حاکم چنگا کا ہنوں جنداں لایاں
چونکیاں سب اٹھایاں یوسف خالی پیاں سراواں
لکھ مسافر آون جاون مول نہ پچھدا کوئی
انہاں وپاریاں کارن آہی جو زینت سرکاری
عجب سراواں ہر دروازے چوکیدار کھلارے
ایہو اشارہ دنیا والا خبر کتابوں ہوئی
اپنے بندیاں کارن ہر شے خالق پاک سنواری

جد میعاد ہووے گی پوری حکم خدا فرماوے
اُڈ جاون آسمان زمیناں رہے نہ کوئی نشانی
باقی رہسی ذات ربیدی جس سب خلقت سازی

پھوک دیوے قرنا فرشتہ سب رونق اُٹھ جاوے
نور قندیلاں خوش گلزاراں ہر شے ہوسی فانی
اس رب سب پذیر فقیرا چار دنا ندی بازی

کیفیت سفر واپسین فرزندان یعقوب علیہ السلام

آ ز قلمے منہ لا سیاہی لکھ احوال سچاواں
جدوں روانہ ہو کو مصروں ٹرے پیغمبر زادے
بسم اللہ بسم اللہ کرکے لوک کرن تسلیماں
ویکھ زیادہ عزت اپنی لمل کرن وچاراں
اگے بھی اسیں ایسے راہوں لنگھے جاندی واری
تاں اسوقت یہوُدے کہیا بول جواب بھراواں
ایہ اس شاہ دی برکت ساڈی جگ تعظیم کریندا
ایہو مثال خداوند والا حاصل قرب جنہانوں
قدرت ہور ڈٹھی ہک راہ وچہ یوسفدیاں بھراواں
درجے وچہ پیغمبر زادیاں جدوں ترقی پائی
بہت شیطان اکٹھے کرکے لگا کہن تنہانوں
جے اج ایہ فرزند نبی دے ساتھوں بچکر جاون
مُٹھو ہے کر شیطاناں تائیں دوڑیا مگر تنہاندے
ٹھہرو ذرا پیغمبر زادیو عرض میری سُن جاؤ
ایسا مچ تاثیر آوازہ وردوں اس سُنایا
اوسے وقت فرشتے تائیں حکم دتا رب باری
سنکر حکم ربانان جلدی آیا ملک حقانی
پٹ کوہ قافوں پچھے وگئے کہندا ملک جنابی
سنکر کہیا زادیاں کون کوئی توں بھائی
دوجی وار آواز فرشتے کیتا پھیر پیاروں

کیا کجھ حال ڈٹھا وچ رستے یوسفدیاں بھراواں
جس منزل وچہ آون اگوں خادم ہون آماوے
جتول جاون عزتاں پاون لکھ ہوون تعظیماں
کیا حکمت جس پاروں سالوں نیوندے لوک ہزارا
نہ کسے اتنا ادب کمایا نہ کسے کیتی واری
سنوں تسالوں ہیں اس گلدی حکمت خاص تساواں
نہیں تاں لگے ایسے راہ وچہ پانی کوئی نہ دیندا
برکت بند گیاندی ہرجا عزت ملے تنہانوں
جیوں تفسیروں بحر العشقوں کرن بیان سچاواں
حسد کنوں شیطان نکارے آن عداوت چائی
چلو ایمانوں خارج کریئے نال فریب انہانوں
تاں سب مکر فریب اساڈے بھلکے کس کم آون
کر آواز بلاوے مگروں عاجز جویں بولاندے
کرو مروت حال میرے تے اج حضوروں پاؤ
سندیاں سار پیغمبر زادیاں جلدی قدم ٹھہرایا
پہنچ شتاب پیغمبر زادے کیتے قید مکاری
پنجہ مار اٹھایا غضبوں سب لشکر شیطانی
صاحبزادیو ایس مکانوں جاہو لنگھ شتابی
ایسی نیک نصیحت سالوں چھپکے جس شتابی
میں ہاں ملک تساتول آیا خالقدی سرکاروں

پہلوں جنہاں آوازہ کیتا آہی فوج شیطاناں
آئے سن اوہ نال تساڈے کرن فریب بہاناں
مینوں مدد تساڈی کارن گھلیا خالق باری
مار پنجہ میں فوج شیطاناں پرے وگائی ساری
نہیں تاں کرکے مکر تساں نوں ایسا جال گھتیندے
نال ایمان تساں نوں ایتھوں کدیں نہ جاون دیندے
لکھ لکھ حمد پڑھے سو فقرا لائق شان خدائی
ہر دشمن تے قوم رسولاں غالب جس بنائی
واہ سبحان اللہ رب جسدی آپ کرے نگہبانی
کون بجھاون والا اسدی روشن شمع ایمانی
جسدا رب نہ راکھا ہووے بھاویں کون سداوے
کسے میدانوں اسدی تائیں فتح نہ ہرگز آوے
فضل الٰہوں صاحبزادے شکر بجا لیائے
امن سلامت وچ کنعانے فضلوں رب اپڑائے

رسیدن برادران یوسف علیہ السلام در شہر کنعان حاضر شدن پیش والد بزرگوار و کشادن غلہ

مصروں طرف یعقوب نبی دے سب فرزند نگینے
کٹ منازل وطناں اپڑے پوچھے چھیویں مہینے
اوندیاں قدم نبی دے سبھناں چمے بہت آدابوں
سالوں بعد زیارت پائی ہویا فضل جنابوں
ویکھ نبی فرزنداں تائیں بہت خوشیوچ ہویا
پہلوں نال خوشی دے ہسیا پھر شتابی رویا
کیتی عرض تدوں فرزنداں یا محبوب الٰہی
ہسن تے پھر رون اندر کیا کجھ حکمت آہی
نبی کہیا میں ہسیا استھیں ویکھیا جدوں تساں نوں
دوست دی خوشبو تساتھیں حاصل ہوئی سالوں
باغو باغ ہویا دل میرا مست کیتا خوشبوئی
رونا پھیر تساتھیں ظاہر بو شیطانی ہوئی
خبر نہیں اس کتھوں ظالم نظر تساں پر ڈالی
تاں پھر آکھ سنائی سبھناں حالت رستے والی
وچھڑا پھر فرزنداں کولوں اوہ محبوب خدائی
یوسف دی بھی خبر کدا ہیں پائی یا نہ پائی
کہن لگے کیا پچھنی آہی اسدی خبر ازائیں
اسی برس شہادت پایاں ہوگئے جسدے تائیں
سنکر نبی جواب اونہاندا ہوگیا چپ زبانوں
صفت مصر دی بولن لگے باہر حد بیانوں
کیا اوہ سندر شہر عجائب سوہنیاں صفتاں نوالا
گلی گلی تے کوچے کوچے برسے نور اوجالا
واہ واہ حاکم شہر مصر دا والی صفت گرامی
عقلوں سوہنا شکلوں سوہنا سوہنے کم تمامی
اہل سخاوت اہل عبادت صاحب عدل کمالاں
علم حلم وچ کامل اکمل صورت جنہ مثالاں
حسن جمالاں اسدے تائیں بخشیا حق تعالےٰ
منن حکم فرشتے اسدے ایسی نرمی والا
کل رعیت راضی اسدے صدقے عالم سارا
نال غریباں تے مسکیناں خوش ورتے ورتارا

ہر دروازے راہیاں کارن عجب سراواں پایاں
جس طرفوں کوئی راہی پاندھی شہر مصر وچہ جاوے
نال محبت ہر عاجز نوں دیوے نیک وکھالی
کدیں کسیتوں تنگ نہ ہویا شفقت کرم کریندا
اسیں جدوں ونج حاضر ہوئے پچھیوس حال اسلوں
دسی اساں حقیقت جسدم شبہ پیا اس تائیں
نال بہانے ملک تیرے دی حالت ویکھن آئے
اسیں اولاد یعقوبؑ نبی دی ہاں پیغمبر زادے
ڈُلّ حال تساڈا پچھے الفت ہور پیاروں
بہت کیتی اس عزت ساڈی سُنکر نام تساڈا
کتنے نفر اساڈے کارن کمراں بنھ کھلارے
عجب پوشاکاں ساڈیاں تائیں جاندیاں اس پہنایاں
یوسفؑ دا جد حال تمامی اسنوں اساں سنایا
کہیا نبی اوہ شاہ مصر دا کیا کجھ دین رکھیندا
کیتی عرض تدوں فرزنداں یا پیغمبر عالی
علم عمل وچہ اوہ لاثانی نیک عقیدہ سارا
سُن سُن صفتاں تے تعریفاں پیغمبر کنعانی
ایپر غیب خدا نوں معلم کہیا کجھ نہ جاندا
پھر فرزنداں واتیاں والا سارا ذکر سنایا
کہن لگے جد حاضر ہویا کل اسباب ہمارا
ہک بھی شتر اساڈیکارن نہیں سی مول لدیندا
باراں شتر اناجوں سانوں اس عطا فرمائے
دتوس خط تساڈی طرفے لکھ آداب سلاماں
نالے بنیامینے کارن بہت کیتی تاکیداں
دمدم شوق نہایت اسنوں رو رو عرض سناوے

باغ بہاراں تے گلزاراں نہراں عجب چلایاں
کرے آرام مسافر خانے امن آسائش پہووے
راتیں ویہاں ہزاراں مفلس در پر رہن سوالی
لاکھاں آون لاکھاں جاون سبدی حاجت دیندا
کون کوئی کس ملکوں آئے کیا در کار تسانوں
مت جاسوس ہووے کسے شاہ دے لگا کہن اساہیں
اساں کہیا ایہ بات اساتھیں رب نہ مول کرائے
سُنکر نام تساڈا اس نے کیتا ادب زیادے
روندا جاوے تُرتے اندر درد محبت پیاروں
ہر دم ساڈی خدمت کارن رکھے خیال اساڈا
ہر ویلے ہر خدمت اندر حاضر رہندے سارے
میوے دانے ہر سوغاتاں کھاون کارن آماں
سنکر اس یقین نہ آندا کجھ اعتبار نہ لیایا
کیا کجھ ملّت مذہب اسدا کس پر عمل کریندا
کیا کجھ صفت بیان سناواں اسدے مذہب والی
ابراہیمؑ خلیل اللہ دا رکھدا دین پیارا
کرے گمان جے یوسف ہووے خوشیاں دوہیں جہانی
ظاہر کرے نہ بھید دلیدا رو رو نیر چلاندا
جیونکر دانے دیون لگیاں شاہ احسان کمایا
دو سو دیناراں وابنیاں مال اساڈا سارا
باراں سو دینار ہوندا تاں بوجھ شتر دا ڈھیندا
وانگ بھراواں کول کھلو کر نال پیار لدائے
کیتنوس عرض جو ہر دم مینوں سمجھو وانگ غلاماں
کہندا جے ہکوار ملا ہو ہوون خوشیاں عیداں
جو کوئی بنیامین ملاوے وڈا احسان کماوے

دیکھ کمال محبت اسدی اسیں ہوئے اقراری
آن ملاساں جے اسیں ایتھے پھر آئے ہکواری
اس بھی نال اساڈے حضرت پکا عہد پکایا
دیلساں مفت اناج تساں نوں جے تساں آن ملایا
بھی فرمایوس جیکر اسنوں تساں نہ نال لیاندا
مطلق دانے ملسن ناہیں جویں خدا فرماندا

فَلَمَّا رَجَعُوْا اِلٰی اَبِیْهِمْ قَالُوْا یٰاَبَانَا مُنِعَ مِنَّا الْكَیْلُ فَاَرْسِلْ مَعَنَا اَخَانَا نَكْتَلْ وَ
اِنَّا لَهٗ لَحٰفِظُوْنَ ۝ قَالَ هَلْ اٰمَنُكُمْ عَلَیْهِ اِلَّا كَمَا اَمِنْتُكُمْ عَلٰی اَخِیْهِ مِنْ قَبْلُ ۚ
فَاللّٰهُ خَیْرٌ حٰفِظًا ۪ وَّهُوَ اَرْحَمُ الرّٰحِمِیْنَ ۝

بابل کول آئے جد واپس سب فرزند سیانے
کہن لگے اے باپ اسانوں منع ہوئے ہن دانے
بھیج اساڈے نال اساڈا بنیامین جو بھائی
اس بن دانے ملن نہ سانوں سبھناں کرن گنوائی
جے اوہ نال اساڈے جاوے دانے ملن تداہیں
نال حفاظت رکھساں اسنوں غفلت کرساں ناہیں
سنکر عرض پیغمبر ریدے بول جواب سنایا
کیا اعتبار تساڈا جنہاں اگے اک کھڑایا
اسویلے ایہ کتھے آہی تساں حفاظت بھاری
سب تھیں بہتر حافظ ہر دا رحم کنندہ باری
کرن روایت جد فرزنداں ایہ گل کہی زبانی
کرساں بنیامینے کارن خوب اسیں نگہبانی
تا اس وقت یعقوبؑ نبی نوں فکر دلے وچ پاناں
یاد پئی گل یوسفؑ والی جاگیا درد پرانا
ایسے طور یوسفنوں اگے لیگئے نال بہانے
ہن تک پھیر نہ واپس آیا گذرے کئی زمانے
پھر ہن بنیامینے کارن مڑ مڑ آکھن میتوں
یوسفؑ وانگ نہ آیا جیکر پھر میں پچھساں کینوں
اگلا زخم پورا ناں اجتک ملنے وچ نہ آیا
پھر کیا حکمت ہوون لگی یارب بار خدایا
نینیں نظر نہ رہ گئی باقی روندیاں جگ وہانے
ہن تک سوہنی صورتوالے پرت گھرن نہیں آنے
کیا اس بات یعقوبؑ نبی پر غمدا بھار لیاندا
حال مصیبت اسویلے دا ذکر نہ کیتا جاندا
کرن روایت نقرہ کاروں جسدم صاحبزادے
حال بیان سناون لگے پیش حبیب خدا دے
شمعونے دا پیغمبر نوں مول آواز نہ آیا
جسنوں گروی کرکے یوسفؑ اپنے پاس ٹکایا
تاں پھر بول حبیب خدا دا پتراں کنوں پچھیندا
کتھے ہے شمعون پیارا کیوں نہیں اج بولیندا
کہن لگے اوہ رکھیا شاہ نے بنیامین دی جائی
کیتوس حکم جو اسلے آیاں اسنوں ملے رہائی
ایہ گل سنکر نبی پیارا ہور زیادہ رویا
یوسفؑ ہک نہ بھلدا اگے ہور تماشہ ہویا
تریجا بنیامین دے کارن لج امید اینہاں نوں
خبر نہیں ایہ درد جدایاں کدوں چھوڑسن سانوں
کہیا بنی فرزنداں تائیں اسنوں کیوں چھڈ آئے
کہن لگے کجھ شاہاں اگے عذر نہ کیتا جائے

جیکر ساڈی گل دے اوپر تساں یقین نہ آوے
کڈھ لفافہ حاضر کیتا پیغمبرؑ پڑھوایا
کرے وچاراں دلدے اندر جیوں جیوں مطلب پاندا
گجھے رہن نہ درد الوالے نہ تقریر تنہاندی
دوجا محبوباندیاں رمزاں عاشق لوک پچھانن
دل یعقوبؑ نبیدا اینویں دیوے پیا گواہی
ایہ نبی پیارے ربدے وافر سخن نہ کردے
صبروں چپ پیغمبر رکھی موہوں نہ کجھ الایا
اوڑک رل پیغمبر زادیاں بوریاں کنک کھولایاں

ویکھو ایہ خط شاہ مصر دا شک تساڈا جاوے
سن سن رووے نبی اللہ دا درد زیادہ پایا
مولا جلنے ایہ خط ہوسی یوسفدیاں ہتھاندا
خطاں تھیں پئی معلم ہوندی زاری دردمنداندی
بھاویں سئیاں کوہاں تے وسن دل دلاں نوں جانن
یوسفؑ میرے تئیں رب بخشی شہر مصر دی شاہی
آپے خبر نہ دیون غیبوں تابعدار امر دے
دلدا بھیت دلے وچ رہیا راوی ذکر لیایا
جیونکر سورت یوسفؑ اندر خبراں رب فرمایاں

وَلَمَّا فَتَحُوْا مَتَاعَهُمْ وَجَدُوْا بِضَاعَتَهُمْ رُدَّتْ اِلَيْهِمْ

یعنے کھول متاع اپنی جد بوریاں تھیں کڈھیونے
اوہ جو درم پورائے اونہاں شاہ دی نذر گذارے
دیکھ نہایت راضی ہوئے پیونوں حال سنایا
سن حضرت یعقوبؑ پیغمبر غم تھیں مارے آہیں
اینویں ناقص عمل جنہاندے نامنظوری پاون
کوجھا عمل خلوصوں خالی مول قبول نہ ہوندا
لوے قبول نہ طاعت جسدی منہ تے پھیر ملدے

امن سلامت پہنچی اپنی واپس پھیر پیونے
صحیح سلامت بوری وچوں واپس نکلے سارے
یا حضرت اوہ مال اساڈا پھر واپس گھر آیا
ناقص مال اساڈا آہا آیا پرت تداہیں
واپس کرکے پھیر اوہناندے منہ تے مارے جاون
بحر العشق صدیق محمدؐ موتی سخن پروندا
سوتر کتیا مان متی دا بے پرواہ نہ لیندے

مناجات مصنف عفی اللہ عنہٗ

یارب ایس پدنیر بندینوں عملوں آس نہ کائی
جیکر میریاں عملاں اُتے فیصلہ تدھ مکایا
عملاں اوپر نہ رکھیں مینوں میرا عمل نہ کوئی
یوسفؑ وانگوں مفتی یارب بخشش کریں توں مینوں
قیمت طرف خیال جے کردا یوسفؑ نبی ربا تاں
ایہ اس نے کرم کمایا شرم کریمی پاروں

ناقص عمل تمامی میرے فضلوں حرص ودہائی
تاں پھر میری دوزخ باجھوں ہور نہ جگہ خدایا
نال طفیل حبیب محمدؐ آس فضلدی ہوئی
ناقص قیمت میرے پلے تھوڑ نہیں کجھ تینوں
ایسے مالوں بھایاں تائیں ہک نہ دیندا دانہ
تیرے جیہا کریم نہ کوئی نہ موڑیں درباروں

کل کریجاں نالوں تیری اکرم ذات خدایا
سُنو حقیقت جد پیغمبر رُنا باہجھ شماروں
کہن لگا فرزنداں تائیں جد تساں حال وکھایا
عرض کیتی فرزنداں پہلوں کیتوس عذر ضروری
خبر نہیں مڑ کیہڑے ویلے بوری وچہ رکھالوس
گھر آئے جد بوریاں وچوں دانے اساں نکالے
نہیں تاسالوں خبر نہ کوئی مال اس نے پرتایا
سنکر حال یعقوبؑ پیغمبر بہت قیاس اٹھائے
کون ہووے جو قحط زمانے ایسی کرے دلیری
کر کر دلوں قیاس پیغمبر پتراں نوں فرماوے
رب جانے جے یوسفؑ ہووے اس وچہ شک نہ کوئی
اے فرزندو جس تساڈا موڑیا مال پوشیدہ
جے اوہ ظاہر مال تسالوں موڑ عطا فرماندا
ایپر اس نے شان تساڈا بہت بلند پچھاتا
تاہیں مال تساڈھیں اوہلے بوریاں وچہ اس پایا
وو جا جیکر مال تساڈا ظاہر اوہ پرتاندا
خفیہ طور سخاوت جو کوئی کردا مرد خدا دا
ظاہر بھاویں باطن جو کوئی دیندا نام ربانے
جسدے کارن وتا اُسنوں بھلدا نہیں کراہیں
دوست ربدے ایسے کارن پردے اندر وینہ رہے
ایہو طریقہ پاک نبیؐ دا بھی اصحاب کباراں
ایہو عادت آل نبیؐ دی حسنؑ حسینؑ ولی دی

نال کرم دے بخشیں مینوں نہ پچھیں سرمایہ
ناقص ہو کے مال اساڈا پرت آیا سرکاروں
ویکھ عزیز تساڈ یتا ہیں کیا اوسدم فرمایا
پھر اس شفقت الفت کر کے رکھیا کر منظوری
نہ اس دسیا ساڈ یتا ہیں نہ اس مول جتایوس
تاں معلوم ہویا جو اس نے رکھیا مال وچالے
کرمنظور اساڈے سامنے ہیبی اوس رکھایا
کون ہووے جو مال اساڈا پھر واپس پرتاوے
کون ہووے جو ساڈ یکاں رکھدا اجب ودھیری
جویں روایت نفرہ کاروں ویکھن اللہ آوے
اس بن بنیا مینے کارن کسنوں حاجت ہوئی
ہے کوئی بڑا پیارا رب دا صاحب نیک عقیدہ
جتنی کنک عنایت کردا صدقہ گنیاں جاندا
صدقے دینے لائق اس نے نہیں تسالوں جاتا
اپنی طرفوں ایہ کہ اُس نے چین احسان کمایا
جتنا ہمن اس درجہ پایا اتنا مول نہ پاندا
ظاہر دیون نالوں اسنوں ملے ثواب زیادہ
ہر حالت وچہ اسد یتا ہیں جانن والا جانے
نیت عمل کسیدا رب تھیں کجھ پوشیدہ ناہیں
جسنوں دیون اسنوں بھی نہیں ظاہر حال دسیندے
ایسے طرح سخاوت کیتی پاک نبیؐ دیاں یاراں
سُنو حکایت نفرہ کاروں حضرت ابن علیؑ دی

حکایت امیر المومنین حضرت امام حسین علیہ السلام

دو ہتا پاک رسول اللہ دا شاہ حسین سوہارا
کول انہاندے جد کوئی آوے حاجتمند وچارا

جانن جیکر اسدے تائیں ہے کجھ غرض سوالوں
نال حلیمی پچھن استھیں کون کوئی لوں بھائی
جداوہ تاہم پدر دا دسے پتہ لگاوے گھر دا
معلم ہو گیا جسدا بیٹا جس کارن توں آیا
نال خوشی دے دیون اسنوں جو کجھ حضرت سر دے
ایسے طرح بہانہ کر کے دیندے سدا سدا ہیں
خالص لوک جو اللہ والے انہویں ہند دیندے
انہویں حضرت عجلی سندا کر کے ذکر سناندے
رکھن مال امانت کر کے آکھن پھیر تنہانوں
تن روزاں تھیں بعد اونہانوں ایہ گل لکھ پھچیندے
پا بیٹھا ہاں اسدے اپر میں سوگند زبانوں
پھر منگن دا حق اساڈا ہرگز مول نہ رہیا
ہو چکا اوہ ملک تساڈا مال تمام پیارے
ساڈا دعوے اوسدے اوپر ہرگز رہیا نہ کوئی
سبحان اللہ نال خدا دے دلوں پیار جنہاندا
چھپکے دیون پھیر نہ منگن نہ احسان جتاون
سنو بیان یعقوب پیغمبر بیٹیاں نوں فرمایا
پڑدے اندر مال اساڈا دتوس بھیج اسانوں
ایہ گل شکر سب فرزنداں عرض دوبار سنائی

پہلوں آپ لولیندے حضرت اوسدے بولن نالوں
کس قبیلیوں کسدا بیٹا گھر تیرا کس جائی
فرماون بس ہور تیرتھیں میں نہیں پچھنا کردا
ہے کجھ مال امان تساڈا گھر اپنے میں پایا
کول جو ہوندے ویکھنوالے کجھ معلوم نہ کردے
ایہو عادت رہی ہمیشہ وقت شہادت تائیں
تیرے ہمبر وانگ پذ تیرا چاوڑ نہیں کریندے
ڑکے آپ غریباندے گھر اوہ تشریف لیجاندے
لیساں اسیں امانت اپنی لوڑ پئی جد سانوں
اوہ جو مال امانت ساڈا اسیں نہیں تن لیندے
ورتن روانہ رہیا اسانوں ہو گیا روا تسانوں
نال سبب دے اوہ تقدیروں مال تسانوں ڈھہیا
بیشک حسب ضرورت اپنی لا چھڈو در کارے
ایہ تحریر نوشت اساڈی سند تسانوں ہوئی
ایسے طور پذیر فقیرا سدھ وپار تنہاندا
وقت حساب کریندے ہنڈیاں باہجہ حسابوں پاون
وڈا کریم عزیز مصر دا جس ایہ کرم کمایا
کجھ احسان جتاون کارن دسیوس نہیں تسانوں
جویں کلام الٰہی اندر خبر خدا فرمائی

قَالُوا يَا اَبَانَا مَا نَبْغِي هٰذِهٖ بِضَاعَتُنَا رُدَّتْ اِلَيْنَا وَنَمِيرُ اَهْلَنَا
وَنَحْفَظُ اَخَانَا وَنَزْدَادُ كَيْلَ بَعِيرٍ ذٰلِكَ كَيْلٌ يَسِيرٌ ۔

یعنے عرض کیتی فرزنداں والد بزرگ وارا
پرت ڈھیا ایہ مال اسانوں کیڈ مروت ہوئی
اسدے نالوں ہور زیادہ کیا کجھ لوڑ اسانوں
بعض مفسر مَا نَبْغِي دے معنے ہور بتاون

استھیں اُتے ہور اسانوں کیا چاہیے سردارا
نالے مفت اناج لیاندا مُل نہ لگا کوئی
بھی جو اوتھے خدمت ہوئی کیا کجھ کہاں تسانوں
آکھن مَا نَبْغِي دا کلمہ نال مراد لیاون

یعنے ہور نہ چاہندے اسیں مال بضاعت کائی
ایہو مال جو اگلا ساڈا پھیر مصر لے جاواں
تے بنیامین بھرا اپنے دی خوب سنبھال کرسیاں
بھار شتر دا اسدے بدلے ہلن زیادہ دانے
کرن روایت صاحبزادے مڑ مڑ عرض سناون
صاف جواب دتا پیغمبر صاحبزادیاں تائیں
سنکر چُپ کیتی فرزنداں کجھ دن گذر سدہائے
کرن روایت شہر مصر تھیں آئے سُن جو دانے
بعضے آکھن شام مبارک کیتے نصف روانہ
باقی نصف جو آہے دانے بیٹیاں نُنوں فرمایا
کھاون پیون موجاں مانن بولن حمد ربانی
ایہو بضاعت کافی سانوں جو واپس گھر آئی
اپنے ٹبراں کارن جاکے دانے ہور لیاواں
جے اوہ بھیجو نال اساڈے دانے ہور انیساں
بڑا دلیر عزیز مصر دا کجھ پرواہ نہ جانے
بنیامین لیجاواں مصرے جے صاحب فرماون
بنیامین پیارا اپنا اسیں لوڑیندے ناہیں
اچرانوں اوہ دانے سارے کھاج گئے جو آئے
نصف اونہاں تھیں راہ مولا دے بخشے نبی ربانے
قحط نزول تمامی ملکیں آہا سخت زمانہ
گھر اپنے ایہ ورتو کھاہو رزق خدا پوچایا
آکھ پئے تیر پھیر مصر نوں کویں ٹرے کنعانی

تیار شدن فرزندان یعقوب علیہ السلام بار دوم سوئے شہر مصر معہ بنیامین

ہکدن ایہ یعقوب نبی نوں خیال دلے وچ آیا
اوہ جو مال بضاعت مصروں واپس ہوکر آیا
گھر جاکے جد بوریاں وچوں سگواں مال کڈھیسن
جے ایہ اہل دیانت ہوئے شخص امانت والے
نہیں تاں پھیر اساڈی طرفے مول نہ پھیرا پاون
نبی کہیا تسیں مال امانت شاہ نوں جھب اپڑاہو
سُن فرمان پیغمبر زادیاں کیتی ترت تیاری
کرن روایت جسدن یوسفؑ مال بوریوچہ پایا
گھر جاکے جد بوریا لوچوں مال اچانک پاسُن
جے آوے تاں نال لیاسن بنیامین پیارا
حاضر کر فرزنداں تائیں ایہ فرمان سُنایا
متکے شاہ آزمائش کارن ہووے اوہ پرتایا
ویکھاں پھیر اسانوں آکے دیسن یا نہ دیسن
اوسے وقت اسانوں آکے کرسن مال حوالے
جے آون تاں مال اساڈا ہرگز نال نہ لیاون
نہیں تاں بے اعتبارے ہنسو بھرم نہ اپنا لاہو
ہرگز ساڈا عذر نہ کوئی حکم جویں سرکاری
ایہ بھی تدوں خیال یوسفنوں دلدے اندر آیا
پھیر اسانوں ویون کارن نال شتابی آسن
ایسے کارن نال اوہناں دے یوسفؑ کر لیا کارا

اس بن پھیر مصر وچہ آون مشکل ہوگ اونہانوں
ٹھیک قیاس یوسفدا ہویا جو اس دلوں بنایا
اوسیوقت تیاری حضرت بیٹیاں تھیں کروائی
سنو حقیقت صاحبزادیاں کیتی جدوں تیاری
یا حضرت جے حکم کرو تاں بنیامین بھی جاوے
جدتک ضامن دیہو نہ موے اہووے نہیں تسلی

ایس وسیلے ویر پیارا ملسی آن اسانوں
ویکھیا مال جدوں یعقوبؑ صبر آرام نہ آیا
جدتک مال نہ پوچھے شاہ نوں نہیں دیانت کائی
رلمل عرض گذاری سبھناں پیش حبیب غفاری
حضرت کہیا ایہ گل سانوں مول پسند نہ آوے
جیونکر سورت یوسفؑ اندر خبر خداوند گھلی

قَالَ لَنْ اُرْسِلَهٗ مَعَكُمْ حَتّٰى تُؤْتُوْنِ مَوْثِقًا مِّنَ اللّٰهِ لَتَاْتُنَّنِيْ بِهٖٓ اِلَّآ اَنْ يُّحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّآ اٰتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ عَلٰى مَا نَقُوْلُ وَكِيْلٌ ۝

یعنے فرزنداں نوں حضرت بول جواب کریندا
جدتک دیہو نہ میرے تائیں ربدا عہد سچاواں
تدتک اسیں نہ ٹوراں ہرگز بنیامین کراہیں
تاں پھر عرض کیتی فرزنداں راوی ذکر لیاندا
جے تقدیر اوداہیں گھیرے پیوے اجل پیالہ
نبیؑ کہیا جے سبھناں تائیں گھیرے موت اوداہیں
جے ہک بنیامین نہ آوے ہور تمامی آون
لکھ دتا پیمان یہووے طرفوں سبھناں بھایاں
حاضر رب گواہ اساڈا اسدی قسم اسانوں
صدقہ جد خلیلؑ پیغمبر بھی اسحاقؑ گرامی
نال طفیل بزرگاں سبھناں مولا کرم کماسی
کر اقرار یہووے صاحب لکھ دتا ایہ نامہ
کرکے قسم یہووے کہیا آخر بول تداہیں
فَلَمَّآ اٰتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ جد ہو چکے اقراری
ہو راضی فرزنداں تائیں رخصت حکم سناوے
اوپر توکل دیاں اجازت بنیامین دے تائیں
بھایانوں میں سونپیا اگے یوسفؑ یار خدایا

ہرگز نہیں ہیں نال تساڈے بنیامین بھجیندا
ایہ جو پاس تساڈے خیریں بنیامین لیاواں
جے ایہ لکھ دیہو عہد اسانوں کراں یقین تداہیں
الیا عہد اساڈے کولوں کیتا مول نہ جاندا
کون بھرے پھر بدلہ اسدا یا محبوب تعالے
تاں پھر اسیں پچھاناں بیشک دوس کسیدا ناہیں
تاں جو عہد کریسن ایتھے چور چھپاتے جاون
اسیں خیانت کراں نہ کوئی سبے قسماں چایاں
جے اسیں کجھ فریب بنا کے بولاں جھوٹھ تساں نوں
صدقہ حضرت پاک محمدؐ ربنوں شرم تمامی
بنیامین پیارا ساڈا صحیح سلامت آسی
سب فرزند کھلوتے حاضر کیتا عہد تماماں
جیکر بنیامین نہ آیا میں بھی آوساں ناہیں
بولیا نبی توکل رب دی اوسینوں مختاری
لیجا ہو رب نال فضلدے خیریں پھیر لیاوے
رو رو آکھے یارب سایاں توں حافظ ہر جائیں
غیرت مرے وکھالے ایسے محن تک پرت نہ آیا

تُن ہیں بنیا مین پیارا یارب سونپیا تینوں
کرو معاف اساتھیں لگے جو گستاخی ہوئی
وچہ تفسیر امام غزالی ہور روایت آئی
اوسے وقت خدا دی طرفوں حکم نبی نوں آیا
خوب سنبھال امانت تیری تینوں اسیں پچاساں
ہکو بنیا مین اسانوں کیتا تساں حوالے
کرکے قسم خداوند سچے عزت اپنی پاروں
جسدن حکمت باطنوالی مہلت کرساں پوری
سنکر حکم حبیب خدا دے ربدا شکر الایا
نال رضا دے راضی ہویا صبر تحمل پاروں
جو کوئی کرے توکل ربدی تکیہ غیر ہٹاوے
چھوڑ خدا نوں غیر کسے دی جو کوئی آس رکھیندا

اپنے فضلوں صحیح سلامت آن ملائیں مینوں
رورو آکھے تیرے باجھوں ہور نہ حافظ کوئی
جد پیغمبر حاضر ہوکے ایہ گل آکھ سُنائی
کجھ نہیں خوف امان تیر ینوں پاک خدا فرمایا
ہک فرزند دے بدلے تینوں دو فرزند ملاساں
ایہ بھی آن ملاساں تینوں یوسفؑ ملسی نالے
کیتا حکم جو راضی تینوں کرساں اسیں پیاروں
اسدن پیر ملاساں تینوں ہویا حکم حضوری
ڈر دیاں پھیر سوال نہ کیتا ملساں کدوں خدایا
جدوں یقین تسلّی ہوئی خالقدی سرکاروں
آپ خداوند حافظ اسدا کجھ تکلیف نہ پاوے
کدی مراد نہ حاصل اسدی ٹکراں پھیرے مریندا

در فضیلت توکّل و نقصان غیر توکّل

سب قوماں تھیں افضل اشرف قوم رسولانوالی
وچہ قرآن ترے نبیاں دا ذکر خدا فرمایا
اوّل نبی یعقوبؑ یوسفنوں سونپیا ہتھ بھراواں
دوجا حضرت موسےٰ جسدم لین تورات سدھانا
پچھوں وچھا بُت بنایا سامری مرد نکارے
تھوڑے لوک رہے کجھ باقی رہنوں پوجنوالے
نہیں تاں پچھلی قوم تمامی کافر مشرک ہوئی
تریجا شاہ سلیمانؑ پیغمبر مُندری حکمت والی
اس مندری دی برکت پاروں ہر شے تابع آہی
جد حضرت نوں حاجت ہووے اسدا ادب کماوے
اُسدن اپنی خادم تائیں کر گیا مُہر حوالے

اوہ بھی جدوں توکلوں بھُلے رہے مرادوں خالی
ترن چیزاں انہاں سونپیاں غیراں بہوں نقصان اٹھایا
اسی برس نہ ملیا اسنوں رو رو ہویا نتھاواں
سونپ گیا ہارون بھرا نوں امت نبی ربانا
چھوڑ عبادت ربدی اسنوں پُوجن لگ پئے سارے
اوہ بھی لشکر چھُپے جا کے قاف پہاڑ وچالے
غیر خدا نوں سونپی جسدم موہن رہیا نہ کوئی
سونپی اپنی خادم تائیں بہت مصیبت جالی
ہیسی نقش مبارک اس تے اعظم اسم الٰہی
لاہ کر دست مبارک وچوں اوہ مندری رکھ جاوے
آہا نام یمینہ اسدا کہیا روایت والے

صخرہ دیو آہا اک وڈا جادو گر شیطانی
ملبوس تخت سلیماں والا دیر نہ کیتی کوئی
دیو پریاں سب حاضر ہوئے وچہ فرماں برداری
سب نے اسنوں سمجھیا دلتھیں ہے سلیمانؑ گرامی
جاں حضرت گھر واپس آئے منگی مہر پیاری
حضرت کہیا مندری میری میں ہاں اسدا سائیں
کہن لگی توں مالک ناہیں نہ میں جاناں تینوں
سُنکر بہت تعجب ہویا فکر دلیو چہ دھاناں
کیا ویکھے جو بیٹھا صخرہ اوپر تخت شہلنے
پائی مہر ہتھا توچہ اس نے بولیا نبی الٰہی
ایہ گل سُنکر کہیا وزیراں مارو اسنوں مارو
تاں پھر بیت مقدس دیول آیا نبی غفاری
تنگ ہویا جد فاقے کولوں اوہ مقبول ربانان
ٹکڑا مول نہ ملیا کدہروں سب کوئی دور ہٹاوے
کیتی بہت تلاش نبی نے شہر وچوں مزدوری
غیرت ربدی کسے سببوں جیں ول پھیرا پاوے
اوڑک حضرت چلدے چلدے گئے دریا کنارے
ویکھ اونہاں نوں حضرت کہیا نوکر رکھ لو مینوں
حضرت کہیا اسیں تساڈی خدمت عجب کریساں
تاں پھر اونہاں سلیماں تائیں اپنا کار چوائی
دو مچھیاں تے نوکر رہیا والی سب زمیں دا
شکھی وسدیاں بھار سہاوے محبوباں مقبولاں
سارا روز گزارے کم وچہ نبی خدا دا پیارا
کجھ کھاوے کجھ اونہاں وچوں دیندا نام ربانے
پچھے صخرہ کرے حکومت خلقت سب نوائی

لے گیا مُہر یمینہ کولوں بن صورت سلیمانی
اس مندری دی برکت پاروں ہر شے تابع ہوئی
ہرگز کسے نہ جاتا اسنوں ہے ایہ دیو مکاری
کُل امیر وزیر اکابر ہووے اُٹھ سلامی
کہے یمینہ مندری اپنی لیگیا نبی غفاری
میرے باہجھ امانت میری تدھ دتی کس تائیں
لے گیا اوہ سلیمان جس دتی سی مینوں
اوڑک تخت مبارک دیول آیا نبی ربانان
کُل مخلوقاں حاضر اگے حکم کرے من بھانے
ہیں ہاں بن داؤد سلیماں مہر اساڈی آہی
جھلا جھلا آکھ نبی نوں دھک کڈھیا درباروں
ترے دن اوتھے سجدے اندر رہیا کریندا زاری
اسرائیلیاں دے گھر جاکے کرے سوال نمانا ں
جس گھر جاوے عرض سناوے خیر نہ کوئی پاوے
ایہ بنے سبب نہ کوئی جیونکر امر حضوری
سارا عالم واقف ہووے کوئی نہ مول بلاوے
جتھے مچھلیاں ویچن والے آہے مچھلی ہارے
اونہاں کہیا جو نوکر رکھے کیا کرساہاں تینوں
جبہڑا کم دسیسو مینوں ساری نوکری دیساں
دو مچھیاں نت ملسن تینوں ایہ تنخواہ ٹھہرائی
بے پرواہی ربدی کولوں ہر دم پیا ڈریندا
تھوڑی گل تھیں غیرت پاروں پاوے وخت رسولاں
دو مچھیاں نت ملن نماشیں اس تے کرے گذارا
ایسے طور سلیماں تائیں چالی روز وہانے
ایہ اسدی طبع شریروں کیتا ظن لوکائی

اکر وجینوں آکھن لگے ایہ نہیں نبی ربانا   اینویں ہر ہک بندیتائیں فکر ولا لوچہ دھانا
اوڑک قوم دیواں تھیں آہا ہک وزیر نبیدا   آصف نام سدیندے اسدا صاحب نیک عقیدہ
ہکدن وچ یمینہ کولوں چھپن لگا بھائی   لکھے ہے سلیمانؑ پیغمبر اوہ محبوب خدائی
تاں پھر بول یمینہ اگوں رو کر عرض سنائے   چالی روز اونہانوں گذرے گھروں کدیں نہ آئے
خبر نہیں اوہ تخت اُتے جو آپ ہوون یاناہیں   کرساں اسیں نکھیڑا اسارا آصف کہیا تداہیں
چالی مرد سدائے آصف وڈیاں علماں ولے   حکم کیتا توریت مبارک پڑھیو تخت دوالے
شروع ہوئے تورات مبارک لگے پڑھن تمامی   ڈولیا تخت تے صخرہ کنبیا ہویوس بے آرامی
ایدھر اودھر ہویا بہتا کیتے آرام نہ پایا   اوڑک چھوڑیا تخت مبارک ٹورکے نس سدہایا
جادو یاد نہ رہیا کوئی ایسی طاقت ہاری   وچ دریا اوہ مہر نبی دی سٹ گیا جاندیواری

ویکھو رب اسباباں والا کیا اسباب نکالے
آکھ چنبیرا حضرت صاحب آمڑ تخت سنبھالے

گھریں جنہاندی نوکر آہا پاک حبیب ربانان   ہکدن اس ماچھی دی لڑکی لیکر آئی کھاناں
اگے بھی اوہ باپ اپنے داکھانا بنت لیا وٹے   صاحب حسن آہی اوہ لڑکی صفت نہ کیتی جاوے
کیا اس روز نبیدی عظمت اسنوں رب دکھائی   ٹیتے سن دریا کنارے نبی سلیماں بھائی
ٹپ وڈا اک اُپر نبیدے پکھا کھلا کریندا   ڈالی سبز موہیں وچہ پاکے خوب جھولائے دیندا
نیندر دے وچہ حضرت آہے ہرگز خبر نہ کوئی   ویکھ تماشہ ماچھن لڑکی بہت تعجب ہوئی
نال محبت آکھن لگی جاکر بابل تائیں   اے بابل اس نال مسافر مینوں توں پرنائیں
باپ کہیا ایہ نوکر میرا ہے عاجز پردیسی   جے میں اسنوں بیٹی دیواں خلقت کیا الکھیسی
بیٹی کہیا میں اس باہجوں شادی کراں نہ ٹولے   ایہو خاوند بہتر مینوں جیکر کدے قبولے
اوڑک باپ آمنا کیتا جیویں بیٹی فرمایا   نال لیا اس بیٹی تائیں نال نبی دے آیا
سن آواز اونہاندا حضرتؑ خوابوں ٹرت سمہالی   جاگ اُٹھے تاں اولوں ماچھی ہویا پیش سوالی
عقد کروایہ بیٹی میری عرض قبولو میرا   حضرتؑ کہیا دونہہ مچھیاندا ہاں میں نوکر تیرا
خرچ کتھوں میں دیساں اسنوں مہر کتھوں لے آواں   ماچھی کہیا مہر نہ لیساں خرچ اسیں پوچاواں
تاں پھر حضرت اوسدیتائیں عقد نکاح وچہ آندا   دمدم حمد الہی بولے استغفار کماندا
وچہ عبادت شاغل ہوکے کردے ذکر الہی   آکھ چنبیرا کویں نبی لوں پھیر دتی رب شاہی

رب قدیر توانا حاکم جیدم جہریں آوے
ویکھو اپنی حکمت کرکے کیا اسباب بنائے

کرن روایت جد دریا وچہ مندری دلبو وگائی
نگل گئی ایک مچھی آکر اس مندری نوں بھائی

جدوں انگشتری حضرت والی پیٹ مچھی وچہ آئی
کل مچھیاں نے اسدے اگے گردن آن جھکائی

ہر شے آن سلامی ہوئی اس مچھلی دیتائیں
کجھ دن اوسنوں شاہی در چہ بخش وتا رب سائیں

کرن روایت ہکدن ماچھیاں جال جدوں وِنج پایا
اوہ مچھلی بھی وچے آئی رب سبب بنایا

اوہا مچھلی ملی نبی نوں قدرت پاک الٰہی
جسدے پیٹ مبارک اندر مہر مبارک آہی

گھر آکے جد چیریا اسنوں پیٹ کیتو نے خالی
نکل پئی تاں اسدے پیٹوں مندری حضرتو والی

نور اسدے نقیں روشن ہویا اندر باہر سارا
بی بی ویکھ ہوئی متحیر ایہ کیسا چمکارا

تاں پھر حضرت اسدے اگے حال تمام سنایا
سنکر بی بی شکر الایا تینوں حمد خدایا

لیکر مُہر مبارک حضرت ترت ہتھاں نوں چہ پائی
دیو پریاں تے تخت مبارک ہر شے حاضر آئی

آڈِیا تخت ہواوے اندر پنکھیاں کیتا سایہ
جتھے جگہ قدیمی آہی آ دربار سوہایا

نذراں لیکر حاضر ہوئے نوکر نفر تمامی
کل امیر وزیر اکابر ہوئے آن سلامی

کہاں گیا اوہ صخرہ موذی حکم پیغمبر کردا
کہیا وزیر سمندر اندر جا چھپیا اوہ ڈردا

حضرت کہیا پکڑو اسنوں کوئی بہانہ کرکے
تاں جو سُنکر آمد ساڈی نس نہ جاوے ڈرکے

تاں پھر رلمل پکڑن کارن گئے وزیر سیانے
نال بہانے قابو کرساں طرف سمندر دھانے

اُپر سمندر صخرہ والے ہرہک وِنج کھلویا
سُد سُد آکھن آہن صخرہ فوت سلیمانؑ ہویا

ایہ گل سُنکر راضی ہویا نکلیا نال شتابی
نال زنجیراں کڑیا اونہاں آگی پیش خرابی

حاضر آن کیتو نے جلدی مُجھل گیاں چترایاں
چاہڑیا نبی شکنجہ اوسنوں پیش سزائیں آیاں

ہوگئے قید شکنجے اندر ہن تک نال عذاباں
مرسی نہیں قیامت توڑی لکھیا وچہ کتاباں

ایہ کجھ ذکر سلیمان والا نظر خلاصیوں آیا
خادم نوں جد مندری سونپی کیڈ قضیہ پایا

تخت نہ رہیا بخت نہ رہیا مندری دیون پاروں
اپنے نفراں کربے وارث دھک کڈھیا درباروں

کتنی مدت ماچھیاندے گھر نوکری پئی کمائی
ایہو نتیجہ باجھ توکل جس نے آس لگائی

جو کوئی کرن توکل ربدی کافی رب تنہاں نوں
وَمَن یّتوکّل والی آیت پڑھکے ویکھ قرآنوں

تن شخصاں تن چیزاں اپنیاں کیتیاں رب حوالے
کجھ نقصان نہ ہوون دِتا رب حفاظت والے

اول بنیامین خدا نوں سونپیا باپ پیارے
صحیح سلامت میلیا ربنے دور ہوئے غم سارے

دوجا حضرت موسیٰ رب نوں سونپیا اسدی مائی
ڈر کے خوف فرعونے کولوں سٹ دریا وچ آئی

ایسی حکمت کر کے اسنوں رکھیا خالق سائیں
اوسے دشمن دے گھر اندر پالیا اسدے تائیں

اوہا ماؤں کھڈاوی اسدی خالق پاک بنائی
شیر پلاوے گود گھڈاوے واہ واہ کم خدائی

پچھے اسدا ذکر تمامی کر آیا ہیں اگے
کرو مطالعہ پہلی جلدوں پتہ تساں نوں لگے

تیجا حضرت نبی محمدؐ سرور دوہاں جہاناں
وقت وفات خدا نوں سونپیا امت دا خصمانہ

رب فرمایا جم جم سانوں سونپو امت پیاری
تابعداراں تیریاں کارن ہوسی ساڈی یاری

جنہاں تساڈے امر قبولے صاف یقین جنہاں لے
رہساں روز قیامت تائیں حافظ اسیں تساں دے

تیرے نالوں امت تیری بہت پیاری سانوں
بے نقصان امان تساڈی ولیساں اسیں تساں نوں

اگلے پیغمبراں ندیاں امتاں اکثر وگڑ جاون
شکلاں تھیں بدشکل ہو جاون قہر الٰہی پاون

توبہ کرن انہاں ندیتا ایں مشکل ہوندی آہی
اس امت دی توبہ جلدی کرے قبول الٰہی

جد کوئی مومن عیب کماوے کر توبہ پچھتاوے
اوسے ویلے اوہ کم چھوڑے رحمت بخشش پاوے

رنگا رنگ تکلیفاں پاون اگلے مومن عاصی
کینی رب محمدؐ پاندی توبہ او پر خلاصی

عجب لحاظ رسول اللہ دا پیش جناب تعالےٰ
جسدی امت کارن ہویا آپ خدا رکھوالا

روز قیامت قبراں وچوں جاں سب خلقت جیو
سب تھیں اول سرور عالمؐ پڑھکر حمد اٹھیوے

اٹھدیاں سار حبیب خدا دا امت یاد لیاوے
جبرائیلؑ جناب الٰہوں آکر عرض سناوے

یا حضرت اج خلقت دا انبوہ ہو ویگا بھارا
رب فرمایا امت اپنی لوے سمبھال پیارا

ساڈے پاس امان تساڈی ہن تک اساں سمبھالی
ختم ہویا ہن وعدہ ساڈا امر کرے رب حالی

تاں پھر حضرت ساتھ رلاوے اپنیاں تابعداراں
باقی رہی شفاعت کرنی کارن اوگنہاراں

اوہ بھی حضرت نال شفاعت دوزخ کنوں نکالن
مشرک سدا جہنم رہسن نال عذاباں جالن

بس میاں رب خالق تائیں جو شے سونپی جاوے
بنیامین پیارے وانگوں کجھ نقصان نہ پاوے

بیان روانہ شدن فرزندان حضرت یعقوبؑ معہ بنیامینؓ

سنو حقیقت جد یعقوبے سنیاں حکم ربانان
دو فرزند ملاساں تینوں جدوں اساں نوں بھاناں

راضی ہو کر رخصت کیتا سب فرزنداں تائیں
کرے دعائیں یا رب سائیں خبریں پھیر ملائیں

اوہ جو خط عزیز مصر دا شہر مصر تھیں آیا
ترت جواب لکھا کے اسدا بیٹیاں ننوں پکڑایا

نال دتی دستار مبارک بہت فضیلت والی
تحفہ کر کے بھیجی شاہ نوں بہت محبّت پاروں
کیتا حکم اساڈی طرفوں دینا ایہہ نذرانہ
باقی بنیامین ولی نوں رخصت ویلے بھائی
ہتھ وچہ عاصا دتا حضرت چادر بخشی نالے
چادر دلہن لگا منہ تھیں کہے رسولؐ یگانہ
ابراہیمؑ نبی دے گھر دی آہی ایہ نشانی
کرن روایت صاحبزادیاں کوچ کیتے جد ڈیرے
اوسے شجر وداع دے بیٹھاں آن یعقوبؑ کھلوتا
ویکھ مکان جدائی والا درد نبی نوں آیا
رو کر بنیامین دے تائیں ملیا گھن کلاوے
باقی سب فرزنداں تائیں بہت پیار کریندا
بھی ہک ایہ نصیحت کیتی سب فرزنداں تائیں

ابراہیمؑ نبی دے سر دی صاحب عظمت والی
جویں روایت نظر اسانوں آئی نقرہ کاروں
ہک دستار تے خط مبارک تحفہ بادشاہانہ
لاہ دتا پیراہن اپنا بھی دستار پہنائی
گل پیراہن پشمینے دا کہیا روایت والے
ایہ مجھ کفن آہا گھر میرے برکت مال خزانہ
لیجا رب لیاوے تینوں امن سلامت جانی
پکڑ ڈنگوری باپ پیارا آیا کرن اگیرے
جتھوں حضرت یوسفؑ سوہنا ہکدن رخصت ہویا
کہن لگا اساں ہکدن اینجے یوسفؑ آن کھڑایا
نے او یار خداوند تینوں خیریں پھیر ملاوے
فی امان حوالے رب دے کھلا دعائیں ویندا
جیونکر سورت یوسفؑ اندر خبر دتی رب سائیں

وَقَالَ يٰبَنِيَّ لَا تَدْخُلُوْا مِنْ بَابٍ وَّاحِدٍ وَّادْخُلُوْا مِنْ اَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ ط وَمَآ اُغْنِيْ عَنْكُمْ مِّنَ اللّٰهِ مِنْ شَيْءٍ ط اِنِ الْحُكْمُ اِلَّا لِلّٰهِ ط عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُوْنَ ۝

یعنے سب فرزنداں تائیں کہیا نبی ربانے
رلکے ہک دروازے وچوں شہر نہ وڑنا بھائی
جے ایہ سارے رلگے لنگھن نبی قیافا لاوے
مندی نظروں بچنا لائق ذکر حدیثیں آیا
ایسے کارن بیٹیاں تائیں حضرت مت سکھائی
بھی فرمایا جے تقدیروں آوے حکم ربانا
ایپر نیک نصیحت کرنی فرض اسانوں آہی
اوسے اوپر کراں بھروسہ اوہا سب دا سائیں
اتنا آکھ حبیب خدا دے رخصت حکم سنایا
کیتا حکم سمبھال کراہیں ایہ جو درہم تمامی

جاں تسیں سب اکٹھے ہو سو جا سو مصر لگانے
جدا جدا دروازیاں وچوں لنگھناں گھت جدائی
ہکو جیہے جوان تمامی نظر متاں لگ جاوے
نظر بندیوں گور دکھاوے پاک نبیؑ فرمایا
وکھو وکھریاں شہر مصر وچہ داخل ہونا بھائی
ٹال نہ سکاں اسیں تساں تھیں کہندا نبی سیاناں
نہیں تاں کون ہٹاون والا جو تقدیر الہٰی
لائق کرن توکل اسدی ہر متوکل تائیں
بھی اوہ مال جو واپس آیا پھر اوہ نال چوایا
جیہنے ونج عزیز مصر نوں مت آوے بدنامی

نال بیگانہ حق بیگانہ نہ نقصان کچھ وے
چیز اماں رنجاں نن والا کدیں نہ سوکھا تھیوے

اگے سلام پیغمبر زادیاں قدم سفر وچہ پایا
کھلا یعقوبؑ اکیلا پچھے رو کر نیر چلایا

سب فرزند روانہ ہوئے کر کے گھروں اچالا
کول نبیدے رہیا نہ کوئی حال پچھاون والا

لگے بنیامین پیارا ہیسی جہ دل چہاوا
اوہ بھی ٹر گیا نال بھراواں یوسفدا دکھلاوا

کسنوں ویکھ ہن وقت گذارے کس تے دل پرچاوے
چاروں طرف اجاڑ دسیوے جتول نظر اٹھاوے

درد فراقوں عاجز ہو کے رو رو کرے دعائیں
یارب سب پروار اساڈا خیریں موڑ ملائیں!

چاروں طرف نبیدے کارن بحر غماں دا چڑھ ہیا
آخر حمد الٰہی کر کے پھر صبر یوچہ وڑیا

رسیدن کنعانیاں در شہر مصر بار دوم وکیفیت داخل شدن از ابواب متفرقہ وحوال حضرت بنیامین رضی اللہ عنہ

سنو حقیقت چلدے چلدے صاحبزادے سارے
منزل منزل پیدا کر کے پوہتے مصر کنارے

نیڑے شہر گئے جس ویلے صاحب عظمت عالی
آئی یاد وصیت سب نوں پیارے بابل والی

پنج دروازے شہر مصر دے آہے تدوں تمامی
ڈو ڈو ہو کے ہر دروازیوں لنگھے پیر گرامی

بنیامین اکیلا رہیا باہر اوہ کھلوایا
چھپدا آویں لوکاں کولوں سمجھا نیتے فرمایا

عجب سوال اک سمجھن لائق نظر پیا اس جائی
کسے مصنف اجتک اسنوں مول نہ کھولیا بھائی

بھاویں جتنے لکھے لوکاں قصے یوسف والے
اوہ گل مول نہ کھولی کسے چھڈ گئے اوہ وچالے

بحر العشق صدیق جولالی قصہ عجب بنایا
اس نے بھی دریا عشق دا کوزے وچہ پھسایا

باطن والے سمجھن اسنوں جیندیاں پاک نگاہیں
ظاہر لذتاں تے تفصیلاں اسوچہ لبھدیاں ناہیں

احمد یار تے حافظ ڈھوں ایہ مذکور نہ لیائے
جو دو دو ہو کے وڑے مصر وچہ پیغمبر دے جائے

تھوڑا ذکر قرآن مطابق جلدی انہاں موکایا
جدا جدا ہو لنگھے سارے باپ جویں فرمایا

تے صاحب نقرہ کار لیا یا کنوں امام قشیری
جدوں مصر وچہ صاحبزادے جا کر پوہتے خیری

باہر شہروں ساتھ بنایا رلکے دو دو جنیاں
بنیامین اکلا رہیا سنگی کوئی نہ بنیاں

جوڑا جوڑا ہو کر سارے ہر دروازیوں آئے
وِدھ رہیا بنیامین اکلا اسنوں چھوڑ سدھائے

عبد الستار بھی اینویں لکھیا ہور غلام رسولے
ایپر ایہ گل دور قیاسوں عقل نہ مول قبولے

بارھاں پت یعقوبؑ نبی دے آہے جدوں تمامی
باقی باراں رہے اونہاں تھیں سنو حقیقت ساری
پچھے دس فرزند نبی دے ہن آئے کنعانوں
اجے اوہ دو دو ہو کر لنگھے ہر دروازیوں بھائی
نو ہوون یا باراں ہوون فرق تداہیں آوے
اسجا گہ نوں پڑھدے جس دم دانشمند سیانے
جنہاں پنجابی قصے جوڑے ایہ گل کسے نہ کھولی
غلام رسولؒ بھی اس گلتائیں کجھ نہ بجھیا جاتا

یوسفنوں وچہ مصر خدا نے بخشیا شان گرامی
شمعون نوں پاس یوسف دے چھڈ گئے پہلی واری
دوا گے سن شہر مصر وچ سمجھو بات وسیالوں
دسو بنیامینے تائیں گھاٹ کتھوں پھر آئی
دس ہوون تاں ہک اونہاں تھیں کیوں کھڑارہ جاوے
کجھ تنہہ وات نہ آوے اونہاں پوندا شبہ دھگانے
ہکدوجیںوں ویکھو ویکھی گھت گئے سب رولی
عبدالستار بھی بکی کنیں لنگھ گیا چپ چپاتا

تقریر مصنف عفی اللہ عنہ

سنو بیان تسا ڈیتائیں کھول بیان سناواں
پہلا ایہو جواب جو آکھن دو دو لنگھے بھائی
کافی سند کلام الٰہی سب تھیں آہی عالی
پنج دروازیاں کارن اونہاں ایہ تجویز بنائی
بجے اوہ دو دو ہو کر ہوئے داخل ہر دروازے
بجے اوہ آکھن ہر دروازیوں لنگھیا ہک اکارا
دوجا ایڈ عداوت کیہڑی بنیامین دی آہی
معلم ہویا جو صاف اس گلوچہ غلطی واقعہ ہوئی
سنوں تسانوں اصل حقیقت کھول سناواں ساری
جداوہ کول مصر دے آئے پیغمبر دے جائے
ہک ہک آن اگیرے وڑیا ہک ہک نگروں آیا
ایسے طور تمامی لنگھے ہر دروازیوں بھائی
سنگی اسدا پہلوں لنگھیا اوہ رہ گیا پچھاہیں
دوجے سارے واقف آہے رستے تے بازاروں
ایہ عبرانی بولی بولے سمجھے مول نہ کوئی

انشاء اللہ رب دے فضلوں پورے کر دکھلاواں
باہجہ قیاسوں کول اونہاں دے کافی سند نہ کائی
اسوچہ مول نہ دونہہ دونہہ والی خبر دتی رب والی
جو دو دو ہو کر ہر دروازیوں لنگھ گئے سب بھائی
بنیامین رہیا پھر پچھے کیہڑے نال اندازے
تاں ہر دروازیوں دونہہ دونہہ والا جھوٹ بنے آشکارا
جسکا سن اوہ چھڈ گئے اسنوں آپ گئے ہوراہی
جوڑے بن کے شہر مصر وچہ مول نہ وڑیا کوئی
ہوری کسے نہ سمجھی ایہ گل ہے ایہ غلطی بھاری
نکھڑ تمامی ہر دروازے دو دو ہو کے آئے
پہلا پہنچ رہیا تاں دوجے قدم مبارک پایا
بنیامین ولی دیکارن پچھوں واری آئی
اک اکیلا باہر شہروں رہیا کھلوتا تائیں
ایہ آہا ناواقف تاہیں رک گیا اس پاروں
جس تھیں پچھے راہ نہ وسن سخت مصیبت ہوئی

ایہو وجہ آہی جس پاروں پئیگیا اس نکھیڑا
فرض کیتا جے جوڑا جوڑا ہو کر لنگھے بھائی
جدوں تمام پیغمبر زادے پوہتے مصر والے
تن کوہ شہروں باہر سی ہک عجب مکان پیارا
بڑی فراخ سراں عجائب خوبی حد نہ کائی
ہن بھی اوسے موقعہ اوپر جا کر اُترے سارے
یا صاحب سوداگر اگلے نے آئے تشریفاں
بنیامین بتاون اسدا اوہ سوداگر تانواں
عرضی واچ پیغمبر رب دا سو سو شکر الاوے
لکھ فرمان شتابی کیتا صاحب طرف روانہ
اجدی رات گذارن اوتھے لاہن تھکیر سفر دی
سفر یاندی جد طبع مبارک امن اسائش پاوے
خدمتدر لوچہ حاضر ہوئے نوکر نفر پیاروں
فجر ہوئی تاں حضرت یوسفؑ جلدی حکم سنایا
استھیں پچھے حکم سنایا یوسفؑ نبی گرامی
شمعون بہادر گل بھراوالوا لی
دس بھائی اوہ اگے آہے یارہواں ایہ سنگ رلیا
رلکے جدوں اکٹھے ہوئے دس بھائی یک جائیے
بنیامین آہا متریا بھائی بابل جایا
جوڑا جوڑا ہر دروازیوں شہر وڑے ایہ سارے
بیشک جو متریے ہوون رکھدے بغض سوائے
توں جانے یا یوسفؑ جانے پایاں جس ایذائیں
چھڈ ارمان پذیر فقرا لوڑ بیان اگیرے

رلکے مول نہ لنگھیا کوئی چھوڑ نکماں جھیڑا
اسدی بھی ہک وجہ علیحدہ یاد اسانوں آوے
جیوں تفسیروں نقرہ کاروں کہیا روایت والے
پہلی وار گئے تاں جسوچہ کیتا اونہاں اوتارا
خاص بھراواں کارن یوسفؑ ہیسی جو بنوائی
عرضی لکھ شتابی حاجب خبر گھلی سرکارے
ہک سوداگر توں لیاندا کیا کریئے تعریفاں
جیونکر حکم حضوروں آئے اس پر عمل کماواں
آگیا بنیامین پیارا خوشی نہ ڈکی جاوے
عزت نال اتارو سبھناں کنعانی کروانا
بہت زیادہ اگے نالوں خدمت کرنی ہر دی
بھلکے پیش حضوری کارن حکم سُنایا جاوے
پہلی رات گذاری اوتھے عزت حرمت پاروں
زینت ہووے شہر تمامی بھی دربار سجایا
آون شہر مصر دے اندر اوہ سوداگر شامی
شہروں باہر آن اونہانوں ہویا استقبالی
نال بھراواں ساتھ بنا کے طرف شہر دی چلیا
کیتا اونہاں قیاس جواسیں ورودو ساتھ بنائیے
رل ٹُرے رل ماپیو جائے اسنوں کسے نہ ساتھ رلایا
بنیامین کھلوتا باہر سنگی چھوڑ سدھائے
اوہ کیا جانن حال پذیرا جنہاں نہیں آزمائے
یا پھر بنیامین لچھانے چھوڑ گئے جس تائیں
کر سی رب تیرے حق چنگے ویر تیرے متریے

رجوع قصہ

سُنو حقیقت رنگیا جسدم بنیا مین اکلا
سنگدے ساتھی چھوڑ سدھانے شہر وڑے وچ سارے
ڈاچی اُپر چڑھیا ہویا رستہ مُول نہ جاتے
بول زبان اپنی وچ آکھے رستہ کوئی دکھاوے
ہو حیران کھلوتا رووے اوہ مقبول ربانا
فرض کیتا جے پچھے کوئی اسنوں سمجھ نہ آوے
یاد پیا تد یوسفؑ اسنوں تن تن جا گیاں پڑاں
کرے وچاراں دلدے اندر ہنجوں بھر بھر روندا
جدا ایہ رو کر بنیا جینے درد وں بات سُنائی
جبرائیلؑ خدا دے حکموں پاس یوسف دے آیا
یا نبی اللہ شہروں باہر کھلا تساڈا بھائی
رستے کولوں عاجز ہو کے کھلا اکیلا رووے
ایہو اشارہ روز قیامت عارف خبر لیاوے
رستہ جنت معلم ناہیں مومن او گنہاراں
رہبر ہو کے تیہیں اونہاں نوں اپنے ساتھ لیا ہو
ہو اسوار لیاوے امت سروَر کل نبیاں دا
کیا اسوقت یوسف دے تائیں حکم ہویا سرکاروں
عام پوشاک غریباں والی کرہو بدن دوالے
جا دروازے شاہی لگے ملو پیارے تائیں
کتنی مدت وچھڑیاں گذری شوقوں کلمل آیا
جیکر حال غریبی اندر ملن پیارے جانی
جت کت حال غریباں کارن ہر کوئی رحم کماندا
کوئی نہ پچھے جدتک بندہ خوشیوں میچ ہنڈاوے
بوریاں دلیو چہ پئے کر ریشم آون اتے دریایاں
جدوں زلیخا شاہی چھڈ کے کمبل لئے لپورانے

محرم حال نہ واقف کوئی ہے اک بیلی اللہ
کھلا رہیا دروازے اگے اوہ مقبول پیارے
کنتوں ہے دربار شہانہ کنتوں ملدے دانے
کوئی جواب نہ سمجھے اسدی کون جواب سناوے
کوئی نہ پچھدا کیوں توں رووِیں کسطرف تدھ جانا
کیا کجھ دِسّے کس تھیں پچھے کسنوں حال سناوے
آون یاد پیارے بھائی لون جدوں آ بھیڑاں
ہیں کیوں تکھر کھلوتا سب تھیں جے اج یوسف ہوندا
رحمت پاک خداوند والی عرشاں تھیں لہہ آئی
بعد سلاموں خدمت اندر ایہ پیغام سُنایا
ہو رکسنوں گل اسدی تھیں سمجھ نہ آوے کائی
جا کر نال لیا ہو اسنوں میل تساڈا ہووے
سرور ختم رسولاںؐ تائیں حکم خدا فرماوے
ہو حیران کھلوتے سارے لہو دہیا ندیاں ساراں
راہوں بھلیاں بنجراں نوں مصر بہشت دکھاؤ
جیونکر اسدن حضرت یوسفؑ بنیا مین لیاندا
کر لیو دور لباس شہانہ سر تھیں تاج اُتار دو
بھی فرمایا ڈاچی اوپر چڑھ کے جا ہوناے
سُنکر حکم ربانا یوسفؑ بولیا حمد ثنائیں
پوہنچی خبر وصلدی جسدم ترت لباس وٹایا
کر منظور سجن نوں ملنے گیا کرنی سُلطانی
جس گھر بے پرواہی ہووے اس گھر کوئی نہ جاندا
جد بیماریوں عاجز ہووے ہر کوئی پچھن جاوے
تاں دلبر انگ لان اونہاں نوں قیمتاں لون سوایاں
ملیا محرم یار پیارا ورد تمام سُدھانے

بیشک فخروں کسے نہ ہرگز جام وصل دا پیتا
عارف آکھن جے توں رکھیں طلب پیارے والی
جے کجھ فخر تکبر والا دل وچہ رکھیں ما ناں
بنے شریک جو غیر کسے دا ہرگز اوس نہ بھاوے
بس میاں جو عاجز ہوکے دور کرے مغروری
سنو بیان حبیبؑ خدا اتھے جدوں لباس وٹایا
نکل گیا کجھ شہروں باہر جا کر پرتیا دوروں
جد دروازے شاہی اگے آیا نبی حقانی
دیکھ پچھاتا ویر پیارا ٹھنڈ پئی وچ سینے
دل آکھے دلبر نوں ملے گل وچ پاکے باہیں
کرن تحمل دیوے ناہیں جوش محبت دلدا
تھوڑی دیر رہی تن باقی نہ کر ایہ کلھا یاں
ابے ملو ناواقف بنکے منہ تے رکھو پردہ
دلنوں تکڑا کرکے یوسفؑ کول بھراوے آیا
بکلی دیو وچہ حضرت یوسف کرے کلام زبانی
شنکر بنیامین ولی دا بہت ہویا دل راضی
کہن لگا میں شاہی بندہ ہاں کنعانوں بھائی
یوسفؑ کہیا وطن تساڈے میں کجھ روز گذارے
توں دس کھاں اس ملک تینوں قسمت کویں لیاندا
بنیامین کہیا میں تینوں کیا کجھ حال سناواں
سی اک وڈا بھائی میرا یوسفؑ نام سداوے
جسدن دا اوہ ساڈے کولوں ٹر گیا گھت جدائی
کھا گیا زخم جدائی والا سینے کر گیا کاری
رو رو بنیامین پیارا دکھڑے پھول سناندا
ہن کی حال تساڈے گھر دا یوسفؑ نے فرمایا

عجز نیاز غریبی دعوے سب تھوں واصل کیتا
تاملسیں جے یوسفؑ وانگوں بنیں فقیر سوالی
خود متکبر ذات سجندی اس ناہیں منہ لاناں
ربدے نال جو شرک کماوے کیونکر رحمت پاوے
ہر طالب نوں عجز نیازوں ملدا قرب حضوری.
تکہ لپیٹیا چادر اندر ہو اسوار سدھایا
شکل مسافر بن کر آیا جیونکر حکم حضوروں
بنیامین کھلوتا ڈٹھا چندہ جیویں آسمانی
مدت پچھوں راضی ہوئے بھکدے نین نگینے
امر الٰہی کھلا پکارے اجے اجازت ناہیں
امر کہے جو بیٹھیں وکھرا ابے نہیں توں ملدا
بدہراں لا بکے ملنے والیاں رتیں نیڑے آیاں
اپنے ویکھ تساڈے کارن کیا حکمت رب کردا
بولیا آن سلام علیکم اوس وعلیک سُنایا
کتھوں آیوں کتھے جاناں بولیا وچ عبرانی
واقف کوئی زبان میری دا بھیت تا رب قاضی
دس بزرگا بولی ساڈی تینوں کس سکھائی
اوتھوں بولی حاصل ہوئی نال نصیب پیارے
بہت تماشا نظریں آوے حال جویں دکھیاندا
رب نہ دیوے حال کسینوں داغ فراق بھراواں
صورت سیرت عظمت اسدی وچہ بیان نہ آوے
اسدن تھیں تا اجتک مینوں چیز نہ بھاوے کائی
رخصت ہوگئی ساڈے گھر دی رونق برکت ساری
سُن سُن یوسفؑ مجلی اندر چھم چھم نیر چلاندا
بنیامین کہیا جو وسدا پھیر نہ نظری آیا

خار ہویا گلزار خوشی دا رونق رہی نہ کوئی
دوجا قحط وبال نہایت کیتا حال آوارہ
دس بھائی اسیں رلکے گھر جتھیں آئے اس ٹکانے
پھر ہن آس ربانی کرکے شاہ دی خدمت آئے
خبر نہیں اوہ رکھتے ہوسن پتہ نہ ہرگز مینوں
بہت محبت کرکے اسنوں یوسفؑ نال رلایا
سن سن باتاں روندے یوسفؑ دردوں مارے آہی
اس جا تا کوئی نیک مسافر میلیا خالق سائیں
سُرخ یاقوتوں کنگن آہا یوسف دے ہتھ بھائی
گھٹ ودھ بھی فرماوق اکثر ہور کتاباں والے
بنیامین کہیا ایہ کنگن کچا علم تھیندا
تاں پھر ہسکر اسدیتا ئیں کہندا بنی یگانہ
قیمت اسدی خبر نہ تینوں ضائع کریں نہ بھائی
تیں بن اسیں نہ دیندے ہرگز جے سو منگدا کوئی
تاں اوہ کنگن اپنی ہتھیں پایا بنیا مینے
سارے راہ وچہ حضرت یوسفؑ چادر موہن لاہی
قصہ کوتاہ اوڑک دونویں آپو ہتے اسجائی
کرے اشارہ دوروں یوسفؑ اوہ سب ساتھ تساڈا
ایہ گل کہہ کے رخصت ہویا یوسفؑ تبی زیادہ
روندا روندا بس نہ کردا بھر بھر نیر او چھالے
درد رفیق تساڈے جیہا پھیر نہ لبھسی مینوں
چھوڑ نہ جائیں چھوڑ نہ جائیں لے شفقت دیا سایاں
رو رو بنیامین پیارا مڑ مڑ عرض سنا وے
کرے دلاسا حضرت یوسفؑ ویر پیارے تائیں
نال محبت حضرت یوسفؑ کرہیا منع بہتیرا

چتول گئی مہار کچاوا نالی نال گئی خوشبوئی
جو کجھ مال اسباب تمامی ختم ہویا اوہ سارا
اگے بھی یکوار عزیزوں ملے اسانوں دانے
لنگھ گئے دس بھائی میرے مینوں چھوڑ سدھائے
یوسفؑ کہیا فکر نہ کر ہو اسیں ملاساں تینوں
بڑی مصیبت بنی تسانوں کر افسوس سنایا
ایہہ بنیامین یوسفنوں تھوں لکچھانے ناہیں
سنکر حال مصیبت میرا ترس پیا استائیں
پنجہہ ہزار دیناراں اسدی قیمت اصلی آہی
لاہ کر بنیا مینے تائیں کیتا بنی حوالے
مینوں نہیں ضرورت اسدی مفتی بھار نہ چیندا
کچھ نہ سمجھو اسدیتا ئیں ہے ایہ بڑا خزانہ
کسے زمانے تیری استھیں حاجت ہوگ روائی
ایہہ تیر بنیال اساڈی دلوں محبت ہوئی
آن وڑے وچہ شہر مصر دے دونویں یار یگانے
نہ کجھ حال جتایا اپنا اس محبوب الٰہی
رجھے سی شمعون بہادر نالے دوجے بھائی
ایتھوں تیکن نال تساڈے آہا سنگ اساڈا
وقت جدائی رودن لگا بنیامین سیانا
آکھن لگا جتول جاسیں مینوں لیچل نالے
جے پھر شوق ملندا ہویا کویں بھلیساں تینوں
تیرا ساتھ ترودن نالوں بھلی جدائی بھایاں
یا عبداللہ تیرے باہجوں صبر نہ مینوں آوے
صبر کرو تے رو وو ناہیں ملسن نیک جزائیں
ایہو جواب سناندے اگوں سنگ نہ چھوڑاں تیرا

اوڑک روکر کہیا اسنوں یوسفؑ نبی بیگانے
رات مرنے میں حبدے گھر دی بخشش نعمت کھاندا
جیکر میرا اپنا ایتھے ہوندا کتھاں ٹکاناں
پر ہن باہجھ اجازت مالک ایہ گل روا نہ مینوں
واہ سبحان اللہ کیا یوسفؑ نیک جواب سنایا
اوہا نعمت دیوے سبنوں ملک مکان اوسیدا
اسدے حکم بناں جو ذرہ خواہش نفس مناوے
ایسے کارن حضرت یوسفؑ اپنا آپ چھپایا
متکے اپنے مالک طرفوں ہووے بے فرمانی
ایہو جواب سنایا اسنوں میری کتھاں نہ کوئی
اتنا کہہ کر رخصت ہویا یوسفؑ نبی ربانا ں
جا کر پیش جناب الٰہی سر سجدے وچہ پایا

کیونکہ نال لیجاواں تینوں نوکر اسیں بیگانے
جد تک اسدا حکم نہ ہووے میں نہیں ساتھ لیجاندا
پھر کجھ مشکل ناہا مینوں تینوں نال لیجاناں
جد اوہ حکم کریسی مینوں آملساں میں تینوں
دلوں اشارہ رب دل کیتا مالک اوہا بیتایا
ہر شے اُپر قائم دائم قبضہ ذات ربیدا
صاجبدا اوہ عاق گنیوے نمک حرام کہاوے
اُنّی برسیں ملیا بھائی پھیر نہ حال جتایا
جدوں اجازت ہوسی اسدی کرساں حال عیانی
لے جاساں پر مالک طرفوں جدوں اجازت ہوئی
لے اویار حوالے ربدے روندیاں چھوڑ سدھاناں
بنیامین بھی ہو آسودہ کول بھراواں آیا

کیفیت ملاقات بنیامین با برادراں

سنو حقیقت دیکھیا جسدم بنیامین بھراواں
آلو آپ تمامی بھائی آکر پچھن لگے
تازہ ہویا رنگ بدن دا چہرہ رونق بھریا
بنیامین کہیا رب میتھے فضلوں کرم کمایا
میں حیران کھلا ساں باہر راہ نہ دسے کوئی
وتس آن سلام اسانوں سخن کرے عبرانی
بہت محبت کیتی اس نے باتاں کرے پیاروں
سنکر بات یہود اصاحب بولیا چائیں چائیں
تاں اوہ کنگن لاہ کر حضرت بھائی نوں پکڑایا
کہن لگا میں کول رکھیساں تیں تھیں ہتاں کھڑیوے
میں بھی ویکھاں اسدینائیں کیا اوہ چیز پیاری

بڑا تعجب کیتا سبھناں کی میں آکھ سناواں
ہن اوہ حالت رہی نہ تیری جیونکر آہی اگے
تدکا باغ وجود تیریدا کیونکر ہویا ہریا
جسدم تساں اکیلا چھڈیا رب اک شخص ملایا
آگیا شتر سوار شتابی قدرت ربدی ہوئی
پاس تساڈے چھڈ گیا نالے دیکھیا عجب نشانی
باغو باغ ہویا تن میرا اسدی الفت یاروں
کیا اس عجب نشانی بخشی مینوں ذرہ دکھائیں
ویکھ یہودے کجھ بنایا اپنی ہتھیں پایا
بول کہیا شمعون ولی نے میں وی ذرہ کجیوے
لگا لین یہودا جسدم گم ہویا یک بار می

ہو حیران پھوڑے کہیا میرے پاس نہ کوئی گم ہویا اوہ میرے ہتھوں ایہ کیہا قدرت ہوئی
بنیامین کہیا اوہ کنگن پھر میرے ہتھ آیا تاں پھر لیکر اسدے کولوں سبھناں بھایاں پایا
جو پاوے تے چلیا جاوے لا تھکے سب واہیں آخر بنیامین ولی بن ہرگز ٹھہرے ناہیں
ایسے طور جنہاں دی رب نے قسمت نیک بنائی جے لکھ تحمل کماون بندے بند نہ ہوون بھائی
آخر رب برات اونہاں نوں ہر صورت پہنچاندا جیونکر بنیامین ولی دا کنگن کتے نہ جاندا
قدرت ویکھ تعجب ہوئے سب یوسف دے بھائی خبر نہیں اس کنگن دے وچ کیا حکمت رب پائی
یا اوہ کنگن دیون والا سی اوہ ولی ربانا آکھ گیا اوہ کنگن تائیں ہور کتے نہیں جانا
یا پھر بنیامین ولی تے ہویا کرم خدا دا ساڈے نالوں بیشک اسدا عظمت شان زیادہ
بنیامین بھی تاں اسویلے اسدا قدر پچھاتا نہیں تاں پہلوں ملیا جدم کجدا کنگن جاتا
لگا کہن بھراواں تائیں فکر نہ کریو کوئی دلیاں ونڈ تساں نوں حصہ ایہ بخشش جو ہوئی
دس یاقوت جڑے سن اسدے عالی قیمت والے اک اک ونڈ بھراواں تائیں کیتیس ترت حوالے
باقی کنگن اپنی ہنتھیں رکھیا بنیامینے آیا صبر نگینیاں تائیں جدم ملے نگینے
بازو بند بناون پہلے اس کنگن نوں بھائی جویں روایت نقرہ کاروں مینوں خبر نہ کائی
آکھ بیان جذیرؔ فقیرا چھڈ لمیاں تقریراں پیپل وچ دربار اونہاں نوں ویر ملائے ویراں

آمدن فرزندان یعقوبؑ معہ بنیامین بدربار حضرت یوسفؑ

استھیں پچھے رلکر سارے پیغمبر دے پیارے بنیامین ولی نوں لیکے آن وڑے دربارے
بعد سلاموں خدمت اندر ہتھ بنھ کھلے تمامی بولو حال پیغمبر زادیو ہویا حکم گرامی
خط ساڈا یعقوبؑ نبی نوں دتا سی یا ناہیں تاں پھر سب پیغمبر زادیاں کیتی عرض تداہیں
خوب سمہال اوہ خط تساڈا پیش حضور پوچایا دیکھ عنایت نامہ حضرت بہت خوشی وچ آیا
بھی احسان تساڈا جدم دسیا اسدے تائیں کتنا چر یعقوبؑ تساں نوں دیندا رہیا دعائیں
تخت سلامت بخت سلامت راج ہمیشہ مانے دین ایمان سلامت اسدا جس ایہ بھیجے دانے
گھلیا اونہاں سلام تساں نوں بھی اک خط دتونے سارا حال یعقوبؑ نبیدا واضح کر دسیونے
بھی اوہ درماں حاضر کیتیاں جو سن واپس گیاں کھولے بھار جدوں گھر جاکے وچوں نکل پییاں
بنیامین دکھایا سبھناں ایہ یوسف دا بھائی جسکارن سرکار اساں نوں سی فرمائش پائی

بھی دستار خلیلؑ نبی دی جو یعقوبؑ چوائی
ایہ یعقوبؑ نبی دی طرفوں سی سوغات تسانوں
خوش دستار نبیدی یوسفؑ جدوں لے یارت پائی
ایہ دستار خلیلؑ نبیدی جلدی ہے اس تائیں
شان رسالت میر بیتائیں بخش خداوند کیتا
راضی ہو کر بھایاں تائیں ایہ فرمان سنایا
اپر بھایاں خبر نہ کوئی ایہو یوسفؑ بھائی
بردا کرکے ڈیچیا جسنوں ٹرے گئے دیس نکالا
واہ سبحان اللہ کیا رب دی غالب حکمت عالی
جس پر رحمت کرنی چاہے آپ خداوند باری
سنو حقیقت جدھم یوسفؑ بہت خوشی وچہ آیا
بھیجیا حکم باورچی خانے یوسف نبی ربانے
رنگتے قسماں مٹھے ہوون کتنے قسم سلونے
موجب حکم حضور باورچیاں کھانے ترت پکائے
کرن وزیر قیاس جو شاہ نوں بہوں بھاون کنعانی
سی ہک عجب مکان شہانہ راوی ذکر لیایا
جسدن سب اکٹھے ہوسن میرے بابل جائے
خوبی تے زیبائش اسدی باہر حد بیانوں
ابن عباسؓ کہیا جو اسدی کل عمارت آہی
جدا جدا ست خانے اسوچہ سبھے باہجھ شماروں
ہر خانے وچہ سب بھایاں دیاں جدا جدا تصویراں
نال یوسف دے بھایاں طرفوں جو یں کہانی بیتی
جدوں تیار ہوئے سب کھانے حکم نبی فرمایا
ریشم قسم گلیچے وچھے بہت عجائب عالی
اوّل حضرت یوسفؑ اسوچہ خود تشریف لیایا

تحفہ کر کے صاحبزادیاں پیش حضور ٹکائی
ہدیہ نظر گذارن کارن دتی اونہاں سانوں
بہت ہویا دل راضی اسدا حکم اکھیں تے لائی
رحمت فضلوں مُرسل جسنوں کیے خداوند سائیں
کر شکرادہ حمد ربانا جام خوشی دا پیتا
سب تحفہ منظور تساڈا بنیا مین جو آیا
خوش دستار رسالت والی جسنوں آن بنھائی
اپنی ہتھیں دتا اسنوں شان نبوت والا
دشمن ہتھوں فیض پہنچاوے قدرت قادر والی
پیش نہ جاوے روک کسیدی عاجز خلقت ساری
نال محبت سبھناں تائیں عزت نال بہایا
کیتے جاہن تیار شتابی بہت عجائب کھانے
اگے نالوں بہت زیادہ کھانے پکن ڈوونے
رنگا رنگ مٹھایاں میوے گھل فرمان منگائے
کیا جانن جو بھایاں کارن ہون لگی مہمانی
مدت تھیں اوہ بھایاں کارن پیغمبرؑ بنوایا
اس جاگہ وچہ نال تنہا ندے مجلس کیتی جاوے
ترنہہ گز چوڑا ترنہہ گز لماں بنیاں شوکت سانوں
سونے تھیں وِدھ چمکاں اسدیاں نظر جھلیندی ناہیں
جدا جدا دروازے سب دے زیبا نقش نگاروں
نال دیواراں نقش کرایاں بھی لکھیاں تقریراں
سب دی حالت وکھو وکھری نال منقش کیتی
اس خانے وچہ لبستر ہوٹے دستر خوان وچھایا
دستر خوان تے فرش فروشوں کوئی مکان نہ خالی
بُرقعہ ریشم لیا دوالے عجب لباس لگایا

جو تجویز مناسب آہی کنوں ضیافت بھائی　کول کھلو کر حضرت یوسفؑ سب تدبیر کرائی
استھیں بعد وزیراں تائیں کیتا حکم گرامی　آون کھانا کھاون کارن اوہ سوداگر شامی
سدا امیر اکابر سب نوں ہویا حکم حضور ہی　جبدم آون صاحبزادے خدمت کرنی پوری
سُن فرمان پیغمبر زادے آکر حاضر ہوئے　کُل امیر وزیر اکابر خدمت وچ کھلوئے
بُرقعے دیوچ بیٹھا یوسفؑ بھیجے آن سلامی　ایہ پر کسے نہ مول پچھاتا یوسفؑ نبی گرامی
آپو آپ تمامیاں تائیں عزت نال بہایا　اول شروع ہویاں تقریراں کھانا اجے نہ آیا
جاں سب ویر اکٹھے ہوئے باقی رہیا نہ کوئی　آکھ پنج سیڑا نال بھراواں کویں مجالس ہوئی

ہمکلام شدن حضرت یوسف علیہ السلام با برادران

جد اس رنگیں خانے اندر آن وڑے سب بھائی　بنیامین تساں نوں وچ کیہڑا یوسفؑ گل ہلائی
بنیامین اُٹھ حاضر ہویا ادب سلام سناندا　یوسفؑ کہیا اساڈے کارن باپ دلوں کی آندا
بنیامین اوہ خط بابل دا پیش حضور ٹکایا　نالے کہیوس سلام تساں نوں ایہ تحفہ میں لیایا
دلوں بجانوں حق تساڈے کردا نت دعائیں　نام سلامت شان سلامت روز قیامت تائیں
بھی تاکید تساں نوں کیتی اس مقبول سوہارے　نال شتابی واپس کرنے میرے پُت پیارے
لگے غم یوسف دے اسنوں بالکل مار مُکایا　تن پروار تمامی اس نے پاس حضور پہنچایا
کہندا اسی جے شفقت کر کے ٹورو جلد اونہاں نوں　عین احسان تساڈے بطرفوں ہوسی بخشش سانوں
حجرے دیوچ اک اکلا رہ گیا عاجز روندا　جاری نیر ہمیشہ اکھیں تھیں کدیں نہ مول کھلوندا
جد ایہ حال یعقوبؑ نبی دا بنیامین سنایا　ماریا جوش الٰہی دلنوں لانبو درد لگایا
بیوس ہنجوں جاری ہویاں حضرت یوسفؑ تائیں　کرے دعائیں یا رب سائیں خیریں باپ ملائیں
ہک وعدہ تدھ بھایا نوالا فضلوں پورا کیتا　باقی درد یعقوبؑ نبی دے خون جگر دا پیتا
کرن روایت بُرقعے وچوں نظر یوسفؑ جد پائی　چادر بنیامین ولی دی نظر نبی نوں آئی
ٹوبیاں بنیامین ولی نوں بابل اوہ کروائی　یوسفؑ یوسفؑ لکھیا اس تے نظر پیا ہر جائی
ڈٹھا جدوں اونہاں نوں یوسفؑ حال تمام پچھایا　بنیامینا یوسفؑ یوسفؑ کیوں اس نے لکھوایا
بنیامین کہیا ایہ چادر باپ میرے دی آہی　جاں میں اول ٹریا مینوں دِتی نبی الٰہی
یوسفؑ نام بھرا اک میرا وڈا سی جیں نالوں　بہت پیارا بابل تائیں سوہنا حد کمالوں

جنگلو چہ بگھیاڑاں اُسنوں پکڑ اچانک کھایا ‏ ‏ ‏ تاں ایہ بابل نالوواں اسدا چادر تے لکھوایا

کیسے زیارت نام شہیداں درد محبت پاروں ‏ ‏ ‏ میں بھی نام نشان بھرادا ویکھاں شوق پیاروں

سنکر یوسفؑ کہیا اسنوں جد کھادا بگھیاڑاں ‏ ‏ ‏ وقت شہادت لوں بھی اسدن آہیں وچہ اجاڑاں

بنیامین کہیا جو مینوں دسیا انہاں بھراواں ‏ ‏ ‏ نہیں تاں مینوں خبر نہ کوئی کیونکر جھوٹھ الاواں

تاں پھر یوسفؑ بھائیاں کولوں حال تمام پچھاوے ‏ ‏ ‏ کویں شہادت ہوئی اسدی بڑا تعجب آوے

منیاں اساں تساڈے اندر ہے ہک ایسا بھائی ‏ ‏ ‏ ہتھا ننال درخت اکھیڑے بیخ نہ چھوڑے کائی

کہیا بھراواں بیشک صاحب سچا کل حوالہ ‏ ‏ ‏ ویکھو ایہہ روئیل بہادر اتنی طاقت والا

پھر یوسفؑ نے بھائیاں تائیں ایہ فرمان سنایا ‏ ‏ ‏ ایسا ہک بھرا تساڈا سُننے اندر آیا

پکڑ شتر نوں دھرتی اُپر مار جدوں پٹکاوے ‏ ‏ ‏ ریزہ ریزہ کرکے اسدیاں ہڈیاں خاک رلاوے

ایہ گل سنکے لاوی تائیں حاضر کیتا بھائیاں ‏ ‏ ‏ ایہ جوان اساڈے اندر جس ایہ قوتاں پائیاں

پھر فرمایا ایسا بھی کوئی صاحب زور سُنیندا ‏ ‏ ‏ جسدی دہشتناک آوازوں ڈٹے طبق زمیندا

حمل تمامی خارج ہووَن جد اوہ نعرہ مارے ‏ ‏ ‏ کوہاں تیکن سُننے والے بیخود ہوون سارے

تاں پھر پیش یہودا ہویا سب تھیں وڈا بھائی ‏ ‏ ‏ بیشک اتنی طاقت اسنوں رب عطا فرمائی

بھی فرمایا ایسا بھی کوئی کیتا خالق سائیں ‏ ‏ ‏ شیراں نوں جو ٹنگوں پھڑکے چیر سٹے سرتائیں

تاں شمعون وکھایا سبھناں ایہ ہے وچہ اساڈے ‏ ‏ ‏ شیر درندے اسدے خوفوں جاون نس دوراڈے

کر اقبال تمامی باتاں جد ہوئے اقراری ‏ ‏ ‏ یوسفؑ کہیا آوے سانوں بڑی تعجبی بھاری

ایسے مرد زور آور جتھے ہوون دس اکٹھے ‏ ‏ ‏ کرکے خوف او نہاندے کولوں کیوں بگھیاڑ نہ نٹھے

شیراں نوں جو پکڑ موہیں تھیں چیر کرن دو پھاڑاں ‏ ‏ ‏ ایسے مرد جواناں اگے کیا طاقت بگھیاڑاں

گل درندے ویکھ جنہاں نوں نس بھجنے بھجنے ‏ ‏ ‏ یوسفؑ نوں بگھیاڑ اٹھاوَن ایہ گل عقل نہ منّے

جاپے جھوٹھ کلام تساڈی یوسفؑ نے فرمایا ‏ ‏ ‏ سنکر اگوں ہوئے چپاتے کوئی جواب نہ آیا

ایسے طور قیامت دے دن جدوں عدالت ہوئی ‏ ‏ ‏ شرموں چپ کرن سب عاصی کہے جواب نہ کوئی

کیا طاقت کوئی پیش عدالت کہے جواب تمانا ‏ ‏ ‏ تھر تھر کنبن دہشت کولوں مارے خوف ربانا

نفسی نفسی نبی پکارن جیہڑے پاک گناہوں ‏ ‏ ‏ کرن کلام نہ پیش عدالت ڈردے خوف الٰہوں

دس تو بے فرماناں تائیں کیونکر ملسی ڈھوئی ‏ ‏ ‏ باہجوں فضل پیغمبر جنہاں نوں ہور امید نہ کوئی

فضلوں ہک امید شفاعت نبی محمدؐ والی ‏ ‏ ‏ جیہنے اسدن اُمت کارن ہونا اُٹھ سوالی

آکھ بیان پذیر فقیرا چپ ہوئے جد بھائی
کھانا ترت منگایا یوسف ہر شے حاضر آئی

ضیافت خوردن برادران یوسف علیہ السلام

کھانے نے جد حاضر ہوئے پیغمبر دے جائے
خدمتگاراں کروے لیکے سب دے ہتھ دھوائے

اک اک بھانڈا حاضر ہویا کارن دو دو جنیاں
قدرت ربدی کیا اسویلے عجب تماشہ بنیاں

کیتی نظر روئیل اچانک کنداں طرف دوالے
سب تصویراں نظری آیاں لکھے نال حوالے

جیونکر باہر کیتا ہیسی یوسف نال حوالہ
سب کجھ لکھیا نظری آیا دفتر عملاں والا

جیونکر اول باپ انہانتوں گھر تھیں لڑن آیا
جیویں سپرداں کرکے یوسف بھایاں نال رلایا

جیونکر نال محبت سبھناں چایا وارو واری
جیوں پھر اسدی سوہنی صورت چکنے ہیں تے ماری

جیونکر سٹیا کتیاں اگے چوری دا لا چھناں
جیونکر کوزہ شربت والا مار زمیں پہ بھناں

جیونکر یوسف بھکھا تسا جنگل اندر روندا
جیونکر رو رو ترلے لیندا ہنجوں ہار پروندا

جیونکر اسنوں ننگی پیریں کنڈیاں اپر ٹرایا
جیونکر ٹکروں دھکے دیتے سب کجھ نظری آیا

جیوں شمعون نے قتل کرنتوں تیز کٹار نکالی
جیوں مصلاحت کیتی سبھناں یوسف مارنوالی

جیونکر اسدیاں سوہنیاں زلفاں بھایا نہ ہتھ آیاں
جیویں یہودے نال محبت کرکے ترس چھوڑایاں

جیوں یوسفنوں پکڑ کلاوے دامن ہیٹھ چھپایا
جیونکر اسدن قتل کرن تھیں بھایاں کنوں بچایا

جیوں پھر اوتھوں پکڑ بھراواں آن کھوہ وچ سٹیا
جیونکر وچ لمکاکے رستا ادھ والوں چا کٹیا

جیونکر آسوداگر مالک کڈھیا ولی رہانا
جیوں پھر بھائی حاضر ہوئے جیونکر پھیر وکانا

کل حقیقت جتنی آہی اول آخر توڑی
لکھ سنوالے اسکے وچوں ذرا نہ باقی چھوڑی

ویکھ روئیل تعجب ہویا کجھ نہ آوے جاوے
کس ایہ لکھی حالت ساڈی بھایانوں دکھلاوے

بھائی ویکھ ہوئے متحیر سگویاں اوہ تصویراں
چھم چھم رونلے تے غش لوں تد بھل گیاں تدبیراں

خبر نہیں ایہ عمل اساڈے کون گیا لکھ ایتھے
کیہڑی بنہاں کتول جاواں جان لکاواں کتھے

ایسا مخبر نال اساڈے اسدن ہویا کوئی
ذرہ بات نہ چھوڑی اس نے جویں حقیقت ہوئی

ہر یک بھائی دیکھ انہانتوں روے تے پچھتاوے
گذر گیا اوہ وقت خوشی دا ویلا ہتھ نہ آوے

ایہو اشارہ حاصل ہووے کنوں کلام الٰہی
روز قیامت دفتر عملاں دیسن صاف گواہی

ایسے طور دکھائے جاسن نامے عملا نوالے
رو رو عاصی ہون بیچارے اپنے ویکھ مو کالے

کرافسوس پکارن اسدن ایہ کیا حکمت ہوئی
چھوٹا وڈا عمل اساڈا باقی رہیا نہ کوئی

لکھنوانے کاتب ایسی ٹھیک فہرست بنائی
ذرہ بات نہ بھلی اسنتھیں حاضر کل کمائی

ظاہر حال کیتا یا جیہڑا چھپکے عمل کمایا
لکھن والے کجھ نہ چھڈیا سب کجھ اگے آیا

یوسفدیاں بھراواں وانگوں ویکھن کل حوالا
رو رو کہن ایہ خط سانوں کدیں نہ ملدا شالا

جیونکر اسدن ہریک بھائی رو رو کے پچھتاوے
اس خانوچہ ساڈے یکولوں لقمہ لیا نہ جاوے

بھلگیا سب کھاون پیون منہ تے ورتی زردی
ہر مجرم دی جرم ثبوتی اینویں حالت کردی

برقے اندر بیٹھا یوسفؑ ویکھے حالت ساری
ہک دوجے ول ویکھن سارے کردے گریہ زاری

تاں پھر یوسفؑ نال محبت لگا کہن تنہاتنوں
کیوں نہیں کھانا شروع کریندے کی ہوگیا تسانوں

جے ایہ کھانا مول تسانوں طبع موافق ناہیں
حکم کرو کجھ ہور منگاواں جو شے طلب تساہیں

ایہ گل سنکے آکھن لگے سب یوسفدے بھائی
یاد پیا کجھ وقت اسانوں خوشی نہ رہگئی کل کائی

مرگئی بھکھ تریہہ اساڈی بیٹھیاں ایس ٹکانے
جدتک ہور مکان نہ بدلے زہر دسن سب کھانے

تاں پھر یوسفؑ سبھناں تائیں وچہ دربار لیایا
بنیامین بھی روندا رہندا نال انہاندے آیا

مڑ مڑکے تصویر یوسفدی ویکھے درد رنجانا
ایہ ڈردا آکھ نہ سکے میں نہیں اقول جانا

اور کہ جندم حضرت یوسفؑ صاحبزادے سارے
کھانا تنہاں کھواون کارن لے آندے دربارے

وچہ دربار تماسیاں کارن پلنگ سنہری آئے
سبھناں اپر سرخ گلیچے ریشم فرش وچھائے

کیتا حکم جو دو دو بھائی ہکسے امڑی جائے
اک اک پلنگ اتے رل بیٹھن جوڑے دسن بنائے

جوڑا جوڑا ہوکر سارے کھاون لگے کھاناں
بنیامین اکیلا سب تھیں رہ گیا درد رنجاناں

بھایا نوالیاں بھایاندے سنگ رلمل ساتھ بنایا
رہگیا اوہا غریب اکیلا جسدا ویر نہ آیا

تک تک جوڑے بھایا نوالے رو رو دلوچہ کہندا
جے اج میرا بھائی ہوندا نال میرے رل بہندا

ویر پیارا امڑی جایا کتھوں ڈھونڈاں تینوں
جے اج ہوندوں وکھرا کرکے کیوں نکھڑیندے مینوں

خوشی خوشی رل کھاون سارے نال جنہاندے بھائی
بنیامین نوں رووَن باجھوں چیز نہ بھاوے کائی

نہ کھاوے نہ تکے اقول رووَن اوپر دھایاں
یوسفنوں بھی ویکھ بھرا اول چھم چھم ہنجوں آیاں

کرے آوازہ برقے وچوں یوسفؑ بول تداہیں
سارے بھائی کھاون تیرے توں کیوں کھاندا ناہیں

اوہ کھاون توں روندا دسیں کیا کجھ گذری تینوں
اس رووَن دی حال حقیقت بول سنا کجھ مینوں

کہن لگا کیا وساں صاحب رو رو نیر چلاوے
جیکر میرا یوسفؑ بھائی اج ہوندا سنگ میرے
ایہ گل سنکر پھر بھی یوسفؑ اپنا آپ چھپایا
رو کر بنیامین ولی نوں کہندا نبی سمجھاواں
بنیامین کہیا یا صاحب کیا کجھ عرض کچیوے
میں بھی جدوں تولد ہویا مرگئی میری مائی
اول مائی چھوڑ سدھائی دوجا ویر وچھناں
جے اوہ ہکو ویر پیارا کول اساڈے ہوندا
نہ میں اج اکیلا ہوکے بہندا وچہ بھراواں
سُن سُن باتاں رووے یوسفؑ کہندا بھایاں تائیں
کہیا بھراواں بیشک اسنوں جے سرکار قبولے
تاں پھر یوسفؑ اپنے کارن کھانا ترت منگایا
نال محبت آکھے شالا کدیں نہ دکھرا ہوویں
جے اوہ یوسفؑ تیرے تائیں دے گیا داغ جدائی
بنیامین کہیا یا صاحب سچ تسیں فرماندے
لکھ عزت لکھ الفت شفقت کرے بیگانہ کوئی
جیکر پُت بھرا بیگانے اپنیاں وانگوں ہوندے
ایہ گل سُنکر کہیا یوسفؑ بات آمنا تیری
میرا بھی اک تیرے وانگوں وچھڑیا ویر چروکا
جیتوں نال میں رل کھاویں ہووے دور وچھوڑا
جیونکر تیری بھائی کارن ترسے جان نمانی
اوڑک کھانا کھاون بیٹھے رلکر دونویں بھائی
شاہ دیہاں جدوں رل بیٹھا بنیامین پیارا
ہولی ہولی اکدوجینوں آکھن لگے بھائی
شک پیا کجھ یوسفنا ئیں سُنکر بات اونہاندی

اوہ جوڑے میں اک اکلا کیونکر کھاوا جاوے
اسیں بھی جوڑا بنکر دونویں بہندے رل اگیرے
ڈرکے خوف الٰہی کولوں حال نہ مول جتایا
بنیامین تیرا کس پاروں ماپیو دھریا ناواں
جمدیاں ماں جبدی مرجاوے بنیامین سدیوے
تاہیں میں عاجز دے سر تے ایڈ مصیبت آئی
ترنجا باپ نابینا ہویا غمدی آتش بھناں
نہ یعقوب نابینا ہوندا نہ میں اتنا روندا!
اوہ سب دو دو کھاون بیٹھے میں کیوں کھرا کھاواں
جیکر تسیں ناراض نہ ہووو میں ایہ ساتھ بہائیں
صاف اجازت ساڈی طرفوں عذر نہیں کجھ ٹولے
سدکے بنیامین ولی نوں اپنے ساتھ بہایا
آجا تخت اساڈے اُتے رلکر کھائیے دونویں
اس یوسفؑ دے بدلے مینوں سمجھو اپنا بھائی
ایپر دوجے لوک کسیدے ویر نہیں بنجاندے
ماپیو جایاں بھایاں وانگوں کدیں نہ اوڑک ہوئی
اپنیاں پتراں بھایاں تائیں کیوں بنکے پھر روندے
ایپر میں بھی کھاندا رلکے ایہ مرضی سی میری
میں بھی رلکر نال بھراوے کھاوا نہیں تدوکا
دونویں وچھڑیاں بھایا لوائے اج بنجائیے جوڑا
اینویں مینوں وچھڑیاں انتھیں مدت بہت وہانی
یوسفنوں سب جانن اسدا اسنوں خبر نہ کائی
بھایاں نوں کجھ غیرت گندی لگے کرن وسارا
بنیامین اساڈے نالوں عالی عزت پائی
آٹھ کراوتھوں روٹی اپنی بوری جگہ لیاندی

بنیامین بھی چھپکر اوتھوں آندا نال بہانے
بُرقے تھیں جد دست مبارک باہر بنی لیایا
بنیامین ڈٹھا جسویلے دست مبارک تائیں
نال محبت پُچھدا یوسفؑ کیا غم آیا تینوں
تاں پھر بنیامین پیارا لگا کہن زبانی
جیونکر نازک ہتھ تساڈے حُسن کنوں متوالے
یوسفؑ بھی سُن باتاں اسدیاں رو رو نیر چلاوے
کرن روایت ایسا دردوں بنیامین بھی رویا
یوسفؑ نے پھر اپنی ہتھیں لُقمہ اسنوں پایا
لقمہ پاون لگیاں بُرقہ سرہیا کجھ اوتیرے
ہک طرفوں رخسار یوسفدا تھوڑا نظری آیا
بنیامین غشی وچ ہویا جدوں زیارت ہوئی
کتنا وقت گذشتہ ہویا اوسے حالت رہیا
جاں کجھ ہوش ٹکانے آیا یوسفؑ پکڑ اُٹھایا
روکر استھیں پچھن لگا نال زبان پیاری
بنیامین کہیا صاحب میں اولاد رسولاں
جن پری تے مرگی سایہ ہووے غیراں تائیں
اگے دست مبارک سانوں نظر تساڈا آیا
عین برابر یوسفؑ وانگوں دونویں چیزاں آیاں
یوسفؑ وانگوں شکل تساڈی مینوں معلم ہوئی
دیکھ تساڈا حسن مبارک جلوہ خوش رخساروں
یوسفؑ سمجھ تساڈے تائیں میں ہویا بے حالا
سُن سُن باتاں حضرت یوسفؑ بھر بھر نین اچھالے
اصلی بھید نہ پھر بھی اسنوں یوسفؑ کھول سنایا
کھے اڈیکاں ولّے اندا جدوں خدا فرماسی

دووین صاحب کھاون بیٹھے آکر ہور مکانے
موسیٰؑ دے ید بیضا وانگوں جلوہ حُسن دکھایا
ایسا سخت رُنا اسویلے کیا میں ذکر سنائیں
کیہڑی گل تھیں رووَن لگوں دس حقیقت مینوں
تجھنے وچوں یوسفوالی ڈٹھی ہک نشانی
اینویں ہتھ یوسفدے آہے سوہنیاں انگلیاں لوالے
رووَن ہتھوں دوہاں ولاں تھیں بات نہ کیتی جاوے
کھاون کارن رہی نہ طاقت رو رو عاجز ہویا
جویں روایت ابن عباسوں وچ تفسیر لیایا
امروں بنیامین ولی دی نظر ہوئی اندر یرے
دُور گیا چمکار حُسن دا تجلی شور مچایا
تڑفن پیا کبوتر وانگوں ہوش نہ رہگئی کوئی
مدت پچھوں مستاں تائیں گھُٹ نشے دا ڈھیا
سینے نال لگا کر اسنوں بہت پیار کمایا
کیوں بھائی کجھ جاپے تینوں مرگی دی بیماری
مرگی اثر نہ کردی ہرگز رب دیاں مقبولاں
میں کجھ ہور تماشہ ڈٹھا قدرت خالق سائیں
تیں رخسار تیرے دا جلوہ رب قدیر دکھایا
جیونکر ہکسے کاریگر نے شکلاں دوہاں بنایاں
اسدے کتے تساڈے اندر فرق نہ جاپے کوئی
ہوش حواس نہ رہگئی میری درد محبت ماروں
مدت پچھوں نظری آیا مکھ پیارے والا
بیشک بھائی اینویں ہوون درد بھرا والوالے
میں ہاں یوسفؑ بھائی تیرا یعقوبؑ دا جایا
امرالٰہوں ویر سجن نوں حال جتایا جاسی

رو رو غم تھیں عاجز ہویا بنیامین نماناں
یوسفؑ مڑ مڑ آکھے اسنوں کیوں نہیں کھاندا کھانا

اوہ آکھے کجھ میرے تائیں کھاون طلب نہ موُلے
گمراں ہے اک عرض بندے دی جے سرکار قبولے

حکم ہویا فرماؤ پیارے جو کجھ حاجت تینوں
بنیامین کہے جو دلوچہ ایہ ہک خواہش مینوں

اوّل جس ہنگلے وچہ سانوں جا سرکار بٹھایا
اس جا کہ تصویر یوسفدی بینوں مزہ وکھایا

جے سرکار غریباں اُپر شفقت کرم کماوے
اس خانے وچہ پھر ہکواری مینوں جھات گھتاوے

ویکھاں صورت ویر سجندی پا گلوندڑی رواں
دل چاہے جو اسدے کولوں کدی جدا نہ ہوواں

جچر تیک حیاتی ہووے پیا زیارت پاواں
مورت نال رہاں ہو مورت اوتھے ہی مرجاواں

سنکر ترت اجازت بخشی یوسفؑ نبی یگانے
نال دتا ہک نوکر اپنا چھوڑ گیا اس خانے

ڈٹھی آ تصویر یوسفؑ دی بنیامین دوبارہ
تازہ زخم لگا وچہ سینے جگر ہویا دوپارہ

کول کھلو کر آکھے اسنوں بول پیارے جانی
کس گھر آن لگایوئی ڈیرا میں صدقے قربانی

کتھوں آئیوں کس نے آندوں آچھپیوں کس جائی
سفنے دیوچہ ملیوں کسنوں جس تصویر بنائی

کس ایہ تیرا صورت نقشہ کھچ آندا کنعانوں
یا جنگل وچہ ملیوئی کوئی کجھ تے بول زبانوں

اوہ تصویر زبانوں عاجز کیا کجھ بول سناوے
کڈھ کڈھ ایہ ارمان دلیدا اپنا سوز مٹاوے

چھم چھم نیر اکھیں تھیں جاری رووے باہیں کھڑیاں
ساون ماہ دی بارش وانگوں نیناں لایاں جھڑیاں

اوڑک رون پوچایا اسنوں ایسی حالت تائیں
رو رو کے جد عاجز ہویا غش پیگیا اوتھائیں

طاقت دور ہوئی تن وچوں جان لباں تے آئی
حمد ربانا نکلے منہ تھیں ہور کلام نکالی

اس حالت نوں پوہتا جدم بنیامین سوہارا
فضلوں مہلت پوری ہوئی کھلا نیک ستارا

آمدن جبرائیلؑ نزد حضرت یوسفؑ و واقف حال کردن آنذات بہ برادر بنیامینؓ و ذکر ملاقات ایشاں

جبرائیل خدادی طرفوں پاس یوسفؑ دے آیا
بعد سلاموں خدمت اندر ایہ پیغام سنایا

یا نبی اللہ پاک جنابوں حکم دتا رب سائیں
بخش زیارت واقف کر ہو بنیامینے تائیں

درد فراق تساڈے اسنوں سختی دے منہ ڈھویا
بیشک ہن جا ملو اسنوں حکم الٰہی ہویا

سنکر حکم ربانا یوسفؑ کیتا شکر الٰہی
ملی اجازت ملنے کارن ہک چڑدکی آہی

نال خوشی دے گھرنوں آیا یوسف بنی پیارا
روندے بیٹھا چاچا تیرا وچ مکان فلانے
جاکر جلدی اسدے بنیا ہیں دیہو سلام اساڈا
مت کوئی بات چھپاویں انتھیں اوہلا کریں نہ کوئی
سُنکر حکم شتابی منشا زری پوشاک لگائی
آہی شکل تمامی اسدی وانگوں باپ سیانے
جیونکر حسن حسین ولیدی جو کوئی زیارت پاندا
ایسے طور یوسفدے بیٹے یوسف وانگ نظیروں
سنو حقیقت جسدم منشا چاچے دیول آیا
بنیا مین ڈٹھا جسویلے حضرت منشا تائیں
ہک تصویر یوسفدی اگے ڈٹھی اس دیواروں
کہن لگا اس خانے اندر کیہا قدرت رب پائی
خبر نہیں ہن انہاں دوہاں تھیں کیہڑا یوسف ہووے
اوڑک حضرت منشا کولوں پچھدا ہو دیوانہ
منشا کہندا اساں دوہانوں وچہ فرق ایہو سردارا
بنیا مین کہیا اوہ یوسف کون ہویا اسجائی
میرا بھی ہک بھائی آہا یوسف نام سدانداں
نام اسدا بھی سننے کارن میں عاجز لوہ مویا
رو کر بنیا مین پیارے جد ایہ بات سنائی
اوسے یوسفدا اوہ بیٹا اوسے بھیجیا سانوں
صحیح سلامت ویر تساڈا ہے موجود اتھائیں
سُنکر بنیامین خوشی تھیں سو سو حمد الاوے
مُدت پچھوں ویر پیارا خالق پاک لبھایا
بہت خوشی تھیں اُٹھ کھلوتا جوش نہ جریا جائے
مُنہ چُمے پیشانی چُمے چُم چُم صدقے تھیندا

وڈے بیٹے منشا تائیں حکم دتا آشکارا
آپس دے وچ ملیاں سانوں کتنے سال وہانے
بعد سلاموں ظاہر کرنا حال تمام اساڈا
جو اوہ پچھے آکھ سناویں جویں حقیقت ہوئی
چاچے دیول آیا جلدی دیر نہ کیتی کائی
جو کوئی دیکھے منشا تائیں سگواں یوسف جانے
نالے پاک محمدؐ وانگوں جاپے حسن دوہاندا
جیونکر عکس اوتاریا ربنے یوسفدی تصویروں
بنھکے ہتھ غلاماں وانگوں آن سلام سنایا
عجب تماشہ ظاہر ہویا قدرت خالق سائیں
دوجی ایہ وچ حاضر ہوئی کنبیا حیرت ماروں
جتول دیکھاں یوسف جیسے سمجھ نہ آوے کائی
نال تعجب کرے قیاساں نالے چھم چھم روے
تساں دوہاں تھیں یوسف کیہڑا مینوں دس جواناں
اوہ یوسف دی شکل مبارک میں فرزند پیارا
جسدا توں فرزند پیارا رو کر بات سنائی
مدت دا اوہ وچھڑیا ساتھیں محرم حال دلاندا
اج سنیاں جو اس پاسے بھی ہے کوئی یوسف ہویا
نال اوب دے بولیا منشا فکر نہ کرہو کائی
جویں انہاندا شوق تسانوں اینویں شوق انہانوں
اوسے حکم اسانوں کیتا جا مل چاچے تائیں
جسنوں ایسی ملے بشارت کیونکر خوشی مناوے
جیونکر منشا اسدے بھانے بیٹے بن کر آیا
نال پیار بھتیجے تائیں ملیا پکڑ گلاوے
توں فرزند میرے دلبر دا پیارا لعل اکھیں دا

بیشک سانوں تیرے کولوں خوشبو اسدی آئی
کہن لگا اوہ حضرت منشا میرا باپ سیاناں
کتنی دیر تسانوں اس نے رکھیا کول بٹھائی
ایہ گل سُنکر منشا تائیں بنیامین بتاندا
منشا کہندا ایہ گل اگے معلم نہیں تسا لوں
بھاویں کون ہوون اوہ اگے کیا کیا نام سداون
ملی جدوں کی باپ میرینوں شہر مصر دی شاہی
اوہا تساڈا ویر پیارا اوہا باپ ہمارا
جسدم بنیامین ولی نے اصل حقیقت پائی
بہت خوشی بھی غمی برابر اسوچہ بھوٹھ نہ کائی
ایہو مثال اچانک جسنوں خوشی زیادہ آوے
دوجا روز دیدار بنڈے لوں شام ہووے جد نیڑے
کیہڑا وقت ہوسی جسویلے بانگ آواز سُنیسی
اینویں بنیامین ولی بھی خوشیوں کلمل آیا
رو رو کہے بھیجے تائیں جد کجھ ہوش سمہالے
مڑ مڑ ایہو کرے آوازہ جلدی لیچل مینوں
منشا عرض کرے یا حضرت اول میں تجھ آواں
جیکر اُنہاں بُلایا اتول لیچلساں تساں تائیں
ایہ گل کرکے جلدی منشا بابل دیول آیا
دتا حکم شتاب یوسف نے اے فرزند پیارے
اُٹھ درباروں حضرت یوسفؑ گوشے ڈیرا لایا
آن وڑے وچہ خلوت خانے دوویں چائیں چائیں
جد دروازیوں اندر وڑیا بھائی ماپیو جایا
نور و نور ہویا سب خانہ دیکھ جمال حضوری
چارے نین ہوئے جد ساہویں دردوں بلیاں بھاہیں

دس کھاں اوہ ہن بابل تیرا ہو ویگا کس جائی
اوہا ہے جس نال تساڈے رلکر کھادا کھاناں
تخت اُتے رل کھانا کھادا اسچ پچھان نہ آئی
سی اوہ حاکم شہر مصر دا نام عزیز سدالا
تخت مصر دا ملے جنہانوں کہن عزیز تنہانوں
جد اوہ تخت مصر دا پاون نام عزیز سداون
شاہ عزیز بلاوے اسنوں کل مخلوق الٰہی
جسنوں تخت مصر دے اُپر نیوندا عالم سارا
روندا روندا بیخود ہویا ہوش نہ رہگئی کائی
سڑ جاون اوہ دُکھ جنہانوں ملے زیادہ پانی
درد غماں تھیں بوجھ خوشی دا ایہوں تکلیف وکھاوے
سارے دن تھیں اوہ بیصبری جاندی لنگھ اگیرے
کلمل آون بیصبری تھیں کسدم کھانا ڈھیسی
کیہڑا وقت ہوسی جسویلے ملسی امبڑی جایا
چل منشا اوس دوست دیول مینوں لیچل نالے
عمر دراز کرے رب تیری چر جگ رکھے تینوں
جیوں اوہ حکم کریسن مینوں اس پر عمل کماواں
یا جے مرضی ہوئی اُنہاندی ملسن آن اتھائیں
جو احوال ڈٹھا چاچے دا پیش حضور سنایا
لَے آ جھب محبوب سجن نوں دور ہوون دکھ سارے
تاں پھر منشا دوڑ شتابی چاچے نوں لے آیا
اگے یوسفؑ پیا اوڈیکے ویر پیارے تائیں
دیکھ شتابی حضرت یوسفؑ برقعہ دور ہٹایا
جیونکر بدلوں باہر آوے چند مبارک نوری
اللہ اکبر آکھ زبانوں نکل گیوں نے آہیں

وچھڑے یار ملن جسویلے درد نہ جاوے جریا
مدت پچھوں واصل ہوئے دوویں ویر وچھنے
رو رو کے نا طاقت ہوئے کتنا وقت وہانا
اوڑک بنیا مین ولی لوں غمدی حالت ہوئی
مُنہ اسدے پر چھڑکیا یوسفؑ مشک معطر عالی
جاں کجھ ترت ٹکانے آئی پُچھدا نبی سوہارا
تاں پھر باپ سجندی اسنے کیتی شروع کہانی
جس دِہندا کنعان شہر تھیں کوچ تساں فرمایا
باہر شہروں رہے ہمیشہ اوہ محبوب خدائی
رات دِنے اس حجرے اندر رہے کریندا زاری
نیندر جھکھ آرام نبی نوں بالکل چھوڑ سدہانے
درد فراق تساڈے اندر سُک سُک ہویا تیلا
وہمنوں رہگئی صبح خوشی دی کیتیاں غماں تماشاں
دو نہہ کمانوچہ شاغل ہر دم کدی نہ فارغ ہوندا
کدی کدی جو راتیں ویلے تنگ نہایت آوے
خاموشی وچہ بیٹھیاں اسنوں کتنی مدت بیتی
جیکر کدیں طبیعت آپے بولن اوبر آوے
جیکوئی طلب زیارت کارن آکر کول کھلووے
اس تھیں وَدھ نہ نال کسیدے کرن کلام زبانی
سُن سُن یوسف حال پدر دا رو رو مارے ڈہائیں
جیون دا کجھ ڈھب نہ اسدا کندھی اوپر برو ٹا
ہاں البتہ جیکوئی اسنوں خبر تیری اپڑاوے
یوسفؑ کہندا میں بھی اینویں بابل وانگ اوداسی
استھیں پچھے حضرت یوسف پھر منگوایا کھانا
اوہ کھاوے اوہ رجدا جاوے خوشی محبت پاروں

اوہ بھی وقت پدر تیرے فقرا ہوندا بھاگیں بھریا
نال محبت ہکدو جینوں پا گلونڈڑی رُسنے
دو گھڑیاں وچہ کویں نکھیٹے ایڈا درد پرانا
رو رو یوسفؑ پیا بولاوے اسنوں ہوش نہ کوئی
تاکجھ بنیا مین ولی نے چر کی ہوش سنبھالی
کس حالت وچہ وقت گذارے میرا باپ پیارا
کہن لگا وچہ درد تساڈے اسدی عمر وہانی
اس دن وا اس گھر اپنے وَل پھیر نہ پھیرا پایا
رستے اُپر اک اکیلے غمدی جھگی پائی
جدوں زیارت حاصل ہووے ہنجوں ہووسن جاری
رو رو کے نابینے ہو گئے اسدے نین نمانے
سوہنا رنگ تمام بدن دا ہو گیا ساوا پیلا
قد مبارک دوہرا ہویا پتریاں وچہ تلاشاں
یا سجدےوچہ ڈگا رہندا یا ہنجوں بھر روندا
کرڑھے آہ غماندی بھنی سارا شہر رواوے
نال کسیدے گل نہ کردا چپ اجیہی کیتی
یوسفؑ نکلے منہ تھیں ہور کلام نہ بھاوے
بولن حضرت کیسے اساڈا یوسفؑ ویکھیا ہووے
مولتوں لنگھ اگیرے گذریا پیغمبر کنعانی
بنیا مین کہے کجھ حالت دسن والی ناہیں
خبر نہیں جو کیہڑے ویلے جھڑسی کھا کر جھوٹا
شک نہیں جے فضلوں اسنوں خالق پاک بچاوے
ایہ حکم ہویا جسویلے خبر پچائی جاسی
بھائی نوں فرماون لگا کھائے ویر سیانا
تک تک جیون ہکدو جینوں دولویں ویر پیاروں

اُسو ویلے کجھ یوسفؑ اپنی کیتی شروع کہانی
تھوڑا قدر حوالہ یوسفؑ ہیسی اجے سُنایا
جے کجھ حال اگیرے اپنا یوسفؑ ہور سُناندا
حالت ویکھ بھرا دی یوسفؑ چُپ اجیہی کیتی
کیتا فکر دلیو چہ یوسفؑ جے سب ذکر کچیوے
اگے اتنی مدت پچھوں اج ملیا ایہہ مینوں
پکڑ کلاوے بیٹھا یوسفؑ بنیا مین ولی نوں
دس کجھ ہور حقیقت تیری اگوں کویں وہائی
کہن لگا جو بھین اساڈی آہی زینب خاتون
بنیا مین کہیا میں اسدا کیا کجھ حال سنائیں
شالا زینبؓ خاتون وانگوں کوئی نہ ہووے دردی
جیونکر باپ یعقوبؑ نبی دا آکھ سُنایا حالا
تھوڑا فرق دوہاں دے اندر یا محبوب نگینہ
اکدوجے تھیں عاجز دوویں دردوں گھٹ نہ کوئی
دنیا اُتوں دوہاں دلاں دی زندگی ختم ہو چکی
ویر جنہاں دے چھوڑ سدھاون تھیناں مُر دیاں ڈِ کے
مُن سُن حال زینبؓ دا یوسفؑ رو رو جالے آہیں
استھیں پچھے پچھدا یوسف استھیں پھیر دوبارہ
بنیا مین کہے ہے شادی میری ہوئی ہوئی
تن بیٹے رب بخشے مینوں بنیا مین الا ندا
کہن لگا جد پہلا بیٹا رب نے بخشیا مینوں
بھایاں باہجوں خوشی نہ بھاوے دلنوں چین نہ آوے
جیکر تسیں ہوندے گھر اندر اسدا نام رکھیندے
دوجا لڑکا ہویا جسدن دُم رکھیا میں ناواں
دُم عربی وچہ لہو نوں آکھن ذنب کہن بگھیاڑے

جیونکر حالت درد غماں دی اسدینال وہانی
سنکر بنیا مین پیارا پھیر غشی وچہ آیا
شک نہیں جے ویر پیارا اجل شہادت پاندا
اگوں حال نہ ظاہر کیتا جویں مصیبت بیتی
ایسے غوطے وچہ مت اسدی ختم حیاتی تھیوے
جیکر پیوے اجل پیالہ پھر میں ملساں کینوں
جاں کجھ ہوش ٹکانے آئی کہندا پھیر نبی نوں
تاں پھر یوسف نال بہانے اسدی گل بھلائی
کویں گذارہ کردی عاجز اسدا حال سُنانوں
یوسفؑ یوسفؑ کردی رہسی روز قیامت تائیں
وچ ملیسی قبر کسے دن یوسفؑ یوسفؑ کردی
تویں برابر حال مصیبت زینب خاتون والا
اسدیاں رو رو اکھیں گلیاں اوہ ہوگیا نابینا
اوہ مجذوب وچھوڑے کیتا اوہ مجذوب بن ہوئی
جیوں مرمکا باپ پیارا تیویں اوہ بھی مر مکی
ہر ہر پاسوں ساڑ جلاون درد غماں دے جُل کے
صبروں شکروں اجر خداوند دیسی اسدیناں ئیں
تدھ بھی شادی کیتی اپنی یا ہیں اجے کوارا
یوسف پچھیا ہے تیرے گھر لڑکی لڑکا کوئی
یوسف پچھیا کیا کیا بھائی دھریا نام اونہاندا
اتنا درد ہویا اسو یلے کیا میں دساں تینوں
شادی دے دن دردمنداں نوں آکٹھا درد رواوے
کنوں پیار تساڈے اسنوں یوسفؑ اسیں سدیندے
تیجا بیٹا ہویا جدوں کا اسنوں ذئب بلاواں
ایہہ کجھ نام میرے فرزنداں بنیا مین پکارے

سُن یوسفؑ متعجب ہویا ایہ کیہا نام ٹکائے
روندا اساں میں ویکھ تساڈا ہنت گرڈا تہ لہو بھریا
دھم دھم کرکے سدّاں اسنوں جس دم نظری آوے
جسنوں میں بگھیاڑ بلاواں غرض ایہو وِچ میری
جاں اوہ نظری آوے مینوں یاد پوے دُکھ تیرا
درد نظارا ہر دن راتیں حاضر رہیا اسانوں
یوسفؑ بھی سُن حمد پکارے کردا شکر گذاری
گوشے دلیوچ بیٹھے علیحدہ ایہ سب مجلس ہوئی
استھیں پچھے دوہاں بھراواں ایہ مصلاحت کیتی
ہُن کوئی وجہ اجیہی ہووے بنیامین بتاوے
یوسفؑ کہندا انشاء اللہ جے چاہیا رب سائیں
والے جدوں بھراون لگسن بوریاں دلیوچ بھائی
سبھتاندی پھر لواں تلاشی حُکماً وار و واری
چور بنا کر تیرے تائیں بندلوان کرلیساں
پر ایہ بات دلیوچ رکھنی بھید نہ ظاہر کرنا
بنیامین آمنّا کیتا جو یوسفؑ فرمایا
چور بنا کر یار پیارا جے گل سنگل پاوے

بنیامین کہیا ایہ نانوئیں درد تیرے رکھوائے
ڈوسے غم تھیں ہک بیٹے دا نام لہو میں دھریا
مطلب ایہو جو درد تساڈا کدیں نہ دلتھیں جاوے
دلتھیں کدے نہ بھلے مینوں درد کہانی تیری
ہے ہے خون کیتا بگھیاڑاں یوسفؑ بھائی میرا
شکر الحمد خداوند خیریں میلیا پھیر تسانوں
دونویں ویر کرن شکرانے موج خوشی نے ماری
ہرگز دوجیاں بھاباں تائیں پتہ نہ لگا کوئی
اتنی مدت نال فراقاں بیتی جیونکر بیتی
رہاں اکٹھے دووین بھائی جے رب سچے بھاوے
حکمت کرکے تیرے تائیں رکھساں اسیں اٹھائیں
تیری بوری دلیوچ چوری پکڑ رکھاساں پائی
اوڑک نکل پویگا تیں تھیں بہانہ سرکاری
اوہ آپے ٹر جاسن سارے تینوں کول رکھیساں
ساڈی جھڑک اونہاں ندا رونا لیتے مول نہ دھرنا
جھڑکاں قید ملامت چوری سب کجھ سرتے چایا
قرب حضوری بخشے اپنا عاشق دیر نہ لاوے

حکایت پروانہ

شخص کسے پروانے تائیں سڑدیاں ویکھیا کھائی
اُپر شمعدے آکر اپنا مُنہ سر تدھ جلایا
تاں پھر اوس سوالی تائیں بول کہیا پروانے
جو لذت ہیں سڑدیاں ڈٹھی جیکر توں اوہ پاویں
ہیں ہک جان جلائی اپنی لویاں ماریں مینوں
لذت وصل پیاریا لوالی جس ہکواری چکھی

کہن لگا کیوں شامت تینوں گھر تھیں چُک لیائی
ایس شمعدی یاری وچوں کی تینوں ہتھ آیا
ایس سودے دی سارکی جانن تیرے جیہے دیوانے
بیرلوانگ مریا چل ایتھے پھر نہ گھر ول جاویں
گل قبیلہ ساڑ جلاویں خبر جے ہووے تینوں
چھوڑ سجن لوں گھر جاون دی پھر اس آس نہ رکھی

شنو حقیقت جد منصوبہ کیتا دوہاں بھراواں　　استھیں پچھے جیونکر گذری آکھ بیان سناواں
پہلوں بنیامین پیارا کول بھراواں آیا　　چرکا انہاں پچھاتا اسنوں ابن عباسؓ بتایا
وچھڑیا نوں جد گل لگ ملن محرم حال دلاندے　　بیشک موج خوشی دی پاروں نہیں پچھاتے جاندے
عارف آکھن پاس کولوں ہر شے پارس تھیوے　　جیکر اوہ تاثیر نہ رکھے پارس کویں سدیوے
یوسفؑ کوں گیا جد بھائی بنیامین سوہارا　　دونا ہو گیا حسن ولی دا ملیا جدوں پیارا
ویکھ پچھان نہ سکے اسنوں بھائی بابل جائے　　آ بیٹھا جد کول انہاں دے حیرت اندر آئے
کہن لگے ایہ کیونکر تینوں حسن دتا رب باری　　بنیامین کہیا اس شاہ دی برکت ہوگئی ساری
اپنے نال بٹھا کر مینوں کھانا اوس کھوایا　　دونا ہو گیا چہرہ میرا دیکھ احسان سوایا
اچرانسوں آپہوتا مگروں یوسفؑ نبی حقانی　　بہہ کر تخت مبارک اتے کردا حکم زبانی
اے یعقوبؑ دیو فرزندو یوسفؑ جدوں سدھایا　　کس کس اسدی فرقت اندر درد زیادہ پایا
کہن لگے اساں ساریاں تائیں بہت مصیبت ہوئی　　ایپر بنیامین ولی دا حال نہ رہ گیا کوئی
بابل نال برابر اسنوں غم یوسفؑ دا ہویا　　ایہ گل سنکر بابل کارن حضرت یوسفؑ رویا
استھیں پچھے حکم سنایا تسیں جو گھر تھیں آئے　　غلہ جنس خریدن کارن کیا کجھ مال لیا سئے
کیتا عرض پیغمبر زادیاں پلے چیز نہ کوئی　　ہتھوں خالی اسیں سوالی صرف توکل ہوئی
اوہ درماں جو مال امانت دتیاں اساں تسانوں　　باجھو انہاں تھیں گھر وچہ کوئی چیز نہ لدھی سانوں
یوسفؑ کہیا امان اساڈی تساں سنبھال پہنچائی　　اسیں تسانوں دانے بخشاں قیمت لواں نہ کائی

بخشیدن غلہ یوسف علیہ السلام بہ برادران بار دوم و رخصت شدن ایشاں از مصر

حکم دتا دھڑوایاں تائیں یوسفؑ نبی ربانے　　رخصت ہون لگے کروانی دیہو انہاں نوں دانے
جتنے شتر لیاندے انہاں اتنے بھار بناؤ　　بوریاں بھر بھر باہر کڈھو وزن نہ مول کراہو
ایپر یک خیال دلیو وچہ رکھنا تساں ضروری　　بوری جدوں بھراون لگے بنیامین حضوری
اسدی بوری اندر چوری رکھ دتا پیمانہ　　تا جو پتہ نہ لگے ہر گز کنعانی کرواناں
قسم یاقوت بتاون بعضے اوہ پیمانہ شاہی　　بحر العشقوں دو لکھ مہراں قیمت اسدی آہی

سونا قسم بتاون بعضے اوستاکاراں گھڑیا
جویں روایت نقرہ کاروں نال جواہر جڑیا

اتنی قیمت دا پیمانہ خبر نہ کوئی بھایاں
بنیامین دی بوری اندر پا دتا دھڑ وایاں

والے لیکر راضی ہوئے خوشی خوشائیں سارے
کیا جانن جو اہنیں پیریں پھر اوساں سرکارے

جاں کجھ دور گئے تاں مگروں دوڑے پکڑ لوالے
جیونکر سورت یوسف اندر خبراں رب دسالے

ثُمَّ اَذَّنَ مُؤَذِّنٌ اَیَّتُهَا الْعِیْرُ اِنَّكُمْ لَسَارِقُوْنَ ۝ قَالُوْا وَاَقْبَلُوْا عَلَیْهِمْ مَّاذَا تَفْقِدُوْنَ ۝
قَالُوْا نَفْقِدُ صُوَاعَ الْمَلِكِ وَلِمَنْ جَآءَ بِهٖ حِمْلُ بَعِیْرٍ وَّاَنَا بِهٖ زَعِیْمٌ ۝ قَالُوْا تَاللّٰهِ
لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَّا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِی الْاَرْضِ وَمَا كُنَّا سٰرِقِیْنَ ۝ قَالُوْا فَمَا جَزَآؤُهٗۤ اِنْ كُنْتُمْ كٰذِبِیْنَ ۝
قَالُوْا جَزَآؤُهٗ مَنْ وُّجِدَ فِیْ رَحْلِهٖ فَهُوَ جَزَآؤُهٗ كَذٰلِكَ نَجْزِی الظّٰلِمِیْنَ ۝

یعنے پھیر پکارن والا کر آواز پکارے
اے کروالوں مڑو کھلاہاں چور تسیں ہو سارے

پرت اونہاں نوں آکھن لگے کیا کجھ گیا تساڈا
کہن لگے پیمانہ شاہی گم ہو گیا اساڈا

جو کوئی اسنوں ڈھونڈ لیاوے بہتی بخشش پاوے
بھار شتر دا والے اسنوں شاہ انعام دلاوے

ایہ گل سنکر آکھن لگے پیغمبر دے جائے
ربدی قسم شرارت کارن اسیں نہ ایتھے آئے

جانو تسیں اساڈی تائیں نسل اساڈی عالی
چوری والی عادت سانوں نہیں خداوند والی

لوکاں کہیا جے اوپر تساڈے چوری ثابت تھیوے
کیا تعزیر تساڈے اپر وارد پھیر کچیوے

آکھن لگے جیدے کولوں نکلے مال تساڈا
اوہا سزادے لائق ہوسی جیوں دستور اساڈا

یعنے ملک اساڈے اندر جو کوئی چیز چرانداا
برس دناں اوہ شرع مطابق قید کرایا جاندا

اینویں جستھیں اج تساڈا نکل پوے پیمانہ
برس دناں اوہ قیدی رہسی نہ کوئی عذر بہانہ

دلو چہ ایہو تسلی سب نوں اساں نہ کیتی چوری
باہجہ قصوروں کیونکر سانوں قید کریسی بھاری

کیا جانن جو اس درگاہے وکھرے گھاڑ گھڑیندے
چور اندی کوئی وات نہ پچھے شاہد پئے پکڑیندے

الیسے ہک نقطے دی جیکر سمجھ کسے نوں آوے
عملاں اپر پئی تیو فقیرا کوئی نہ فخر کماوے

پیش شدن برادران حضرت یوسفؑ درحالت گرفتاری وبرآمدن مال مسروقہ

سنو حقیقت صاحبزادے جد ہوئے اقراری
آندے پکڑ سپاہیاں جلدی حکم ہویا سرکاری

پیش حضور ہوئے جس ویلے یوسفؑ حکم سُنایا
سب تھیں اوّل شمعونے دی بوری پکڑ کھلائی
کُل امیر وزیر سیانے لین تلاشی لگے
جد شمعون ولی دے بھاروں شروع تلاشی ہوئی
دوجیاں کہیا بیشک صاحب ساڈے بھار کھلاؤ
قصہ کوتاہ دس بھائیاں تدا کھول اسباب ڈھونے
کہن لگے سب دیکھنوالے پیش حضور تداہیں
حکم ہویا جد دس باراں تھیں کجھ نہیں لدھا ساتوں
ایہ گل سُنکر سبھناں بھائیاں ہتھ بنھ عرضگذاری
تاں پھر اوہ بھی دیکھن کارن ہویا حکم شہانہ
آچا شور ہویا وچ مجلس اکٹھے خلقت ساری
دیکھ حیران تعجب ہوئے سب یوسفدے بھائی
ایسے بند ہوئے وچ مجلس شرموں غوطے کھاون
نیک بندے نوں جھوٹھی سچی جو کجھ تہمت آوے
اسدن صاحبزادیاں اُپر ایسی حالت ہوئی
بنیامین آہا خوش تازہ جیونکر آہا اگے
دیکھو بھائی ساڈے اُتے کیڈ مصیبت بیتی
ایسے کارن شاہ نے تینوں اپنے ساتھ کھوایا
کتنی کوشش کرکے تینوں سدیا اس کنعالوں
پھر اس راضی کرکے تینوں کیتا گھریں روانہ
نالے آپ بے عزت ہولیں سالوں نال گیتوئی
قسم خدا دی میں پیمانہ بوری وچہ نہ پایا
بنیامین کہیا جس اگے درماں والیس کریاں
جوہیں تساں اوہ درماں اگے بوری وچ چھپایاں
بے اوہ تساں چورایاں ناہاں میں بھی چور نہ کوئی

جلد تلاشی لہو انہاندی کس نے مال چُرایا
دانے پلٹ نکالے باہر خلقت جُڑ مل آئی
بہت سپاہی ہور محافظ تاڑن پچھے اگے
یوسفؑ آکھیا چوری والا اس پر شبہ نہ کوئی
لیو تلاشی سبھناں کولوں اپنا ظن گواؤ
بنیامین ہویا جد حاضر اسنوں چھوڑ دتو نے
چور الوالی شکل انہاندی معلم ہوندی ناہیں
اسدا بھار نہ کھولو بھاویں جاون دیہو انہانوں
اسدا بھار بھی دیکھو بیشک کرو تسلی ساری
جد اوہ بوری کھولی اوتھاں نکل پیا پیمانہ
دیکھو مال برآمد ہویا چور ایہو سرکاری
چُپ ہوئے شرمندگی پاروں گل نہ آوے کائی
زمیں شق دیوے وہل انہانوں جے ہیٹھاں لہہ جاون
ساری عمر نہ باہر نکلے شرموں ڈب جاوے
جیکر موت اونہاں وس ہوندی فرق نہ کردا کوئی
رلمل سارے بھائی اسنوں کرن ملامت لگے
اسنوں فکر خیال نہ کوئی جس خیانت کیتی
چنگا نمک حلال کیتوئی اسدا مال چورایا
ایہو نفع تیرے تھیں آہا نہ ڈرلیوں نقصالوں
جاندیوار چورا کے اسدا ئے چلیوں پیمانہ
بنیامین کہیا ایہ چوری میں نہیں کیتی کوئی
غصے ہو کے کہیا سبھناں کس اوہ پھیر چھپایا
ایہ اوسے دھریا ہوسی جس اوہ درماں دھریاں
اولوں ہیں اساں چورایا ایہ بھی آکھ سناوے بھایاں
دسو پھیر اساڈے کولوں کیونکر چوری ہوئی

ایہ گل سُنکر سبھناں بھایاں صبر پیالہ پیتا
سُنو حقیقت پوری وچوں نکل پئی جد پائی
کیوں جو ملک اپنے وادسیا آپ لساں ورتارا
اس بھی ساڈا مال چرایا بدلہ اپنا پاوے
موجب حکم شریعت یوسفؑ ایہ فرمان سنایا
ہیسی شہر مصر دے اندر حکم عزیز مصردا
پیسے دی کوئی چیز چراوے دو پیسے اوہ دیندا
ایسے کارن یوسفؑ تائیں حکمت رب سکھائی

چُپ کر بیٹھے حیرت اندر کسے جواب نہ کیتا
یوسفؑ آکھیا چور اساڈا قید ہوسی ہن بھائی
برس دناں دی قید اٹھاوے مال چراون ہارا
سال رہے ایہ قید اٹھائیں اجے نہ گھر نوں جاوے
نہیں تاں ملک مصر دے اندر ایہ دستور نہ آیا
جتنا مال چراوے کوئی دونا بدلہ بھردا
چوراں نوں کوئی شہر مصر وچ نہیں سی قید کریندا
جے قانون مصر دا کرسیں کول نہ رہسی بھائی

كَذٰلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللّٰهُ نَرْفَعُ دَرَجٰتٍ مَنْ نَشَاءُ فَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ۝

اساں کیتی تاکید یوسفنوں رب سچا فرماوے
مگراں جیونکر حکم شریعت چاہیا اللہ والی
جسنوں چاہاں بخشے درجے بہت بلند گرامی
کرن روایت جدم یوسفؑ قید حکم فرمایا
جیکر بنیامین پیارا ہوگیا قید اتھائیں
کرکر فکر قیاساں اوڑک آن کھڑے دربارے
آکھن جیویں غریباں کارن اس دربارے ڈھوئی
کل مخلوقاں فیض اٹھاون اس عالی درباروں
جتنی عزت اساں غریباں اس دربارے پائی
جو احسان حضوروں ہویا جے تعریف کچھیوے
وچ سرکار اساں جد پہلوں کھوٹا مال لیاندا
باراں شتر لداکر سانوں مفتی بخشے دانے
دوجی وار اسیں پھر آئے ہتھوں پلیوں خالی
ستھری جنس عجائب دانے ہوئے بخشش حضوروں
جس درباروں اگے سانوں لاکھاں بخشش ہوئی

شاہی طور بھرا اپنے نوں پکڑن روانہ آوے
کیا تدبیر خداوند سچے رحمت نال سکھالی
بڑا علیم خداوند عالم اسنھیں ہیٹھ تمامی
سُن فرمان بھراواں تائیں فکر دلاں وچ آیا
کیا جواب دیانگے جاکے باپ پیارے تائیں
پیش حضور گذارن عرضاں صفتاں بولن سارے
سخی دوارا ہور اجیہا عالم وچ نہ کوئی
سب تھیں وَدھ اساڈے کارن کرم ہویا سرکاروں
شاید ایسی ہور کسے پر ہوگ کرم فرمائی
لاکھاں برس حیاتی ہووے پھر بھی ختم نہ تھیوے
کر منظور مشرف کیتا ذکر نہ کیتا جاندا
ہور ہزاراں عزت خدمت کیتی نام ربانے
پھر بھی کمی نہ چھوڑی ہرگز عزت بخشش والی
ہے امید معافی ہن بھی ملسی اس قصوروں
چھڈ دیون ہک چور جے ساڈا مشکل انہاں کوئی

کر کر صفتاں سب بھایاں نے بہتا عجز کمایا
اساں تساڈی شرع مطابق کیتا حق نبیڑا
جے سو صفت اساڈی کر کے کوڑیاں لجاں پاؤ
نالے بتو پیغمبر زادے نالے چوری کردے
بھایاں نوں جو چور بنایا یوسف ؑ نبی الٰہی
کرے اشارہ اس گلدیوں اوہ محبوب خدائی
ایپر اوہ گل بھایاں تائیں وچ قیاس نہ آوے
آکھن اس پردیس اساڈا لاہیا آکر پردہ
فقد سرق اخ لہ من قبل آیت جیونکر آئی
ایہ گل سنکر ہسیا یوسف ؑ غیرت دل وچہ ہوئی
فاسرہا یوسف ؑ یعنے سنکر بھیت چھپایا
قال انتم شر مکانا اتنے لفظ نکالے
بنیامین تے یوسف ؑ جیکر چوری کیتی آہی
آکھ بد سرا حضرت یوسف ؑ کیا کجھ مال چرایا

سن سن حضرت یوسف ؑ اوڑک صاف جواب سنایا
اجے تساڈا من نہ منیا کرو کھلوتے جھیڑا
میں نہیں چھڈنا چور تساڈا ایہ سب حرص وکجاؤ
نبیاں ندی اولاد سدا کے نہیں خدا تھیں ڈردے
ایہ گل جھوٹھ نہ کہی اس نے وچ تفسیر گواہی
جو بابل کولوں چوری اسنوں وچ لگے سن بھائی
غضبوں بنیامین دلیتے کر کر بھجن دھائے
اگے اسدا بھائی یوسف ؑ ایویں چوریاں کردا
یعنے اگے چوری کیتی اسدے یوسف ؑ بھائی
ایپر پھر بھی بھایاں اگے حال نہ کھولیا کوئی
ظاہر کر کے مول اونہاں نوں حال نہ کجھ بتایا
یعنے تسیں اونہاں دے نالوں بہت شرارتوالے
تسیں اونہاں تھیں پرلے درجے کہیا حبیب الٰہی
جس دے بدلے اسدے تائیں بھایاں چور بتایا

تفصیل سرقہ حضرت یوسف ؑ

سنو بیان یوسف ؑ نوں جیکر آکھیا چور بھراواں
چوری کرنی کم نہ نبیاں اشرف ذات جنہاں دی
کل عیباں تھیں پاک اونہاں نوں کیتا حق تعالےٰ
عورت بھاویں مرد کسے دی جیکر چیز چراون
چور جیہے درج سنہہ لگاوے ویکھن دوزخ موری
پہلی چوری کیتی یوسف ؑ راوی ذکر لیاندا
جس ویلے یعقوب ؑ پیغمبر شام مبارک آہے
نانکیاں گھر حضرت یوسف ؑ پیدا ہویا اتھائیں
بت پرست یوسف دی نانی شرک فساد کماوے

اوہ مقبول پیارے رب دے میں کیوں چور بناواں
امروں باہر مول اونہاں تھیں گل نہ کیتی جاندی
دوہاں جہاناں وچ مو کالا چوری کرنے والا
رب فرماوے ترت اونہاں دے ہتھ کپائے جاون
جنت اندر سیر کراوے مقبولاں دی چوری
جیونکر وچ تفسیر یوسف دے عاجز آکھ سناندا
مامے دے گھر شادی ہوئی اوسے شہر ویاہے
ہکدن عجب تماشا بنیاں سن میں ذکر سناواں
ہکدن بت پوجیندیاں اسنوں یوسف بھی تک جاوے

فرصت پا کر ٹھاکر اسدا یوسفؑ چُک لیاندا
چھوٹی عمر یوسف دی آہی جد ایہ حال وہایا
حضرت ابراہیمؑ بھی اینویں بتاں نال کریندے
اوہ کبھی پیو دے بت چھپاکے گلیاں وچ وھر کیندا
کدیں کدیں پیو ویچن ٹورے ابراہیمؑ دے تائیں
اوہ وِنج آکھے گلیاں اندر لیو ٹھاکر بھائی
ایڈ گلاں اس ٹھاکر اندر پائی خالقبار ی
جسدے پلے رقم نہ ٹھہرے ضائع کرنی لوڑے
ایہو جیہے آوازے کرکے ہوکا پھرے سُناندا
پیو جانے بت ویچن گھلیا ویچ ہٹنے گھر جاسی
شام پوے وِنج آکھے پیو توں ابراہیمؑ پیارا
قصہ کوتاہ بابل دے بُت ابراہیمؑ رولاندا
ماں اپنی دے وچھڑوں یوسفؑ ایہ کم کیتا بھائی
نانی نے جد ڈٹھا جاکے ٹھاکر پیا نہ کوئی
چور پئے اس ٹھاکر تائیں لیگیا چور اٹھا کر
کتے نشان نہ پایا اسدا بھال تھکے سب جائیں
اوڑک حضرت یوسفؑ اُتے اس نے ظن ٹکایا
پہلی چوری ایہو بھراواں یوسفؑ متھے لائی
چھوٹی عمراں یوسفؑ تائیں پھپھوں گھر وچ آندا
لین گیا جد یوسفؑ تائیں پھوپھی عاجز ہوئی
اوڑک ایہو بنایوس حیلہ یوسفؑ چور بناواں
پٹکا ولیا کمر دوالے کرتے ہیٹھ چھپایا
پھپھوں پھوپھی دوڑی آئی چور بنایوس زوری
برس دناندا قیدی کرکے لیگئی یوسفتائیں
پچھے اسدا ذکر تمامی با تفصیل سُنایا

شرک فساد رسولاں تائیں ہرگز مول نہ بھاندا
ٹکڑے ٹکڑے کرکے ٹھاکر گلیاں وچ رولایا
لائق بیٹے پیو دادے دا ورثہ نہیں چھوڑیندے
گلو چہ رسواڈاں اوہنانوں خوب خوار کریندا
ویچ لیا ایہ ٹھاکر میرے چنگی رقم سُنائیں
کوڈیوں کھوٹا دوہیں جہانیں نفع نہ دیوے کائی
جس گھر جاوے پچھ لیا وے اسدی برکت ساری
ٹھاکر آن خریدے جلدی پھر توڑے بھن چھوڑے
دوزخ دا ایہ قاصد پکا جو لیندا پچھتاندا
جانے نہیں جو ہوکا سُنکے لیندا بھی ہٹ جاسی
ایہ تیرے بت گنگے باتے لیندا کون نکاندا
نانی دا بُت بھننے کارن یوسفؑ چُک لیاندا
ہوری کسے نہ معلم کیتا کِسدی کارروائی
اندر ویکھے باہر ویکھے بہت تعجب ہوئی
آسوں پاسوں پچھن لگی دسو میرا ٹھاکر
رو رو آکھے خبرے کیہڑا چور پیا استائیں
اسے چکیا ٹھاکر میرا ہور نہ کوئی آیا
دوجی چوری پھوپھی والی پچھے جویں سُنائی
پھپھوں بابل فرقت یاروں بہت ہویا درماندا
کسے بہانے رکھاں یوسفؑ عذر بناواں کوئی
جرم ثبوتی کرکے اسنوں پھیر گھریں لے جاواں
رخصت ہوکے باپ پیارا یوسفنوں لے آیا
یوسفؑ کولوں لئی تلاشی ثابت ہوگئی چوری
دوجی چوری ایہ یوسف دی سمجھ دلیو چہ بائیں
تاہیں ایتھے مجمل کرکے تھوڑا ذکر لیایا

تریجی چوری دساں تینوں حضرت یوسفؑ والی — ہکدن گھر وچہ بیٹھا یوسفؑ آیا کوئی سوالی
نام خدا دا لیکر اس نے آن سوال سنایا — باپ پیارا گھر وچہ ناہا یوسفؑ فکر دوڑایا
درم دینار نہ میرے پلے جے دیواں استائیں — کویں سوالی راضی ہووے بابل بھی گھر ناہیں
کیتی نظر چوفیروں یوسفؑ کارن اس نمانے — نظر پئی اک مرغی اوہا بخشی نام ربانے
راضی ہوکر سائل عاجز گیا دعائیں دیندا — سخی گھرانہ محتاجاں نوں خالی نہیں موڑیندا

شوم بخیل نے سخی بہادر چھوٹے پئے دسیندے
بال کو بال پذیر فقیرا آپے معلم تھیندے

بابلدے بن چھپیاں یوسفؑ مرغی جو پکڑائی — تریجی اس چوری دی لوکاں تہمت مگر لگائی
ایہ ترن چوریاں اسدن بھایاں یوسفؑ اُپر لگایاں — سنکر یوسفؑ غیرت بھریا آکھ سناوے بھایاں
جیکر یوسفؑ بھی اس وانگوں کیتی آہی چوری — تاں اسیں کدیں نہ چھوڑاں اسنوں قید کریسیاں زوری
جے کلدے اسدن یوسفتائیں چور نہ کہندے بھائی — شاید قید نہ کردا یوسفؑ دیندا بخش رہائی
ایر ایہ گل سنکر یوسفؑ غضبوں رنگ وٹایا — جلدی بنیامین ولی نوں قید حکم فرمایا
سنکر حکم تمامی بھائی ڈاہڈے عاجز ہوئے — جویں قرآنوں ثابت ہویا عرضاں کرن کھلوئے

قَالُوْا يٰٓاَيُّهَا الْعَزِيْزُ اِنَّ لَهٗٓ اَبًا شَيْخًا كَبِيْرًا ۝ فَخُذْ اَحَدَنَا مَكَانَهٗ اِنَّا نَرٰىكَ مِنَ الْمُحْسِنِيْنَ ۝ قَالَ مَعَاذَ اللّٰهِ اَنْ نَّاْخُذَ اِلَّا مَنْ وَّجَدْنَا مَتَاعَنَا عِنْدَهٗٓ اِنَّآ اِذًا لَّظٰلِمُوْنَ ۝

کہن لگے توں جسدے تائیں قید کریں سردارا — بڈھڑا باپ نہایت اسدا بہت ضعیف وچارا
اسدے بدلے ساڈے وچوں کرلے قید کسے نوں — بیشک بہت احسان کنندہ اسیں پچھاناں تینوں
کرکر منتاں سبھناں بھایاں کسر نہ چھوڑی کوئی — فوت ہو جاسی بابل اسدا جے ایہ قید کیتوئی
وس بھائی اسیں حاضر اسدے رکھو جسنوں چاہو — بنیامین نہ بندی ڈالو اتنا کرم کما ہو
ایہ گل سنکر بولیا یوسفؑ بخشے رب پناہاں — معاذ اللہ کیوں اسدے بدلے ہور کوئی پکڑاہاں
جستھیں لدھا مال اساڈا اوہا پکڑیا جاوے — ہور کسینوں بندی کرکے ظالم کون سداوے
ایہو اشارہ روز قیامت خبر قرآنوں ہوئی — دوجا ہور کسے دے بدلے نہ پکڑیسی کوئی
آپو اپنے عیباں بدلے پکڑے جان گناہیں — خویش قبیلے مول کسیدا بھار اٹھاسن ناہیں
آل رسولاں بنکر جیہڑے بدعت شرک کماون — دادے باپ بیزار اوہناں تھیں کدے نہ بخشے جاون

بن عملاں جے نسلاں پاروں کوئی خلاصی پاندا
کر فریاد خدا وندا اگے نوحؑ نے عرض سُنائی
ابراہیمؑ جے بابل کارن بخشش منگی آہی
حکم ہویا ایہ ابراہیمائی نہیں سی لائق تینوں
دسو جد کہ جد نبیاں نوں جھڑک اجیہی تھیوے
بس میاں نہ ہور کسے دے عمل اوتھے کم آون
سنوں حقیقت جسدم بھایاں ساریاں واہیں لایاں
اوڑک بنیامین ولی نوں چھوڑیا انہاں اٹھائیں
آپس وچ کرن کلاماں کیا ہن شکل کچیوے
تاں ہک بولیا انہاں نوچوں وڈا ویر انہاندا

نوحؑ نبی کیوں کول کھلوتیاں بیٹیا غرق کراندا
ایہ بدکار نہ بیٹا تیرا جھڑک حضوروں آئی
اسنوں بھی دے جھڑک حضوروں کیتا بند الٰہی
مشرک کارن بخشش منگیں کریں سفارش مینوں
کون گھرانہ شرک کماکے بن توبہ بخشیوے
اپنے عمل چھڑاون فضلوں اپنے عمل بنھاون
پیش عدالت مول کسیدیاں عرضاں کم نہ آیاں
آ دروازیوں باہر سارے لگے کرن صلاحیں
ٹر جاواں یا رہاں اتھائیں بنیامین نہ ڈھیوے
جیونکر سورت یوسفؑ اندر خبر خدا فرماندا

فَلَمَّا اسْتَيْئَسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا ۖ قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ
قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُم مَّوْثِقًا مِّنَ اللَّهِ وَمِن قَبْلُ مَا فَرَّطتُمْ فِي يُوسُفَ ۖ فَلَنْ أَبْرَحَ
الْأَرْضَ حَتَّىٰ يَأْذَنَ لِي أَبِي أَوْ يَحْكُمَ اللَّهُ لِي ۖ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ۝

یعنے جد اونہاں یوسفؑ کولوں بے امیدی پائی
سبھناں تھیں جو وڈا آہا اس نے بول سنایا
ایہ جو بنیامین پیارا واپس اسیں لیاواں
اگے یوسف دے حق کیا کجھ تساں قصور کمایا
یا پھر حکم خدا دا ہوسی بنیامین لیجاساں
اتنیاں باتاں نال بھراواں کیتیاں وڈے بھائی
ہک آکھن شمعون بہادر ہیسی آکھن والا
راتے شیر جوان بہادر جے اسنوں چھڈ جاواں
جے اج بنیامین عزیزوں لڑکے لیا نہ جاوے
ہمت کرو نہ سستی پکڑو بیشک جنگ کچیوے

وکھرے ہو مصلاحت کارن رل بیٹھے سب بھائی
جانو نہیں جو باپ تساں تھیں ربدا عہد کرایا
قسم اٹھا کر آئے اوتھوں تہن کیکر چھڈ جاواں
میں نہیں جانا جد تک مینوں آپ نہ باپ سدایا
سب تھیں بہتر حکم اوسیدا پوریاں کرسی آساں
بعضے کہن یہودا آہا جس ایہ بات الائی
بنیامین دے باہجہ اسانوں جاون نہیں سوکھالا
جاکر باپ پیارے اگے کیہڑا مکھ وکھاواں
قوت زور جوانی ساڈی بھلکے کس کم آوے
مصری فوجاں نوں ازمایئے کیہڑا غالب تھیوے

ایہ گل سُن روئیل بہادر جلدی بول سناوے
جریں امام غزالی صاحب وچ تفسیر لیاوے

کہن لگا میں ڈراں نہ جسدم کڈھاں تیغ میالوں
جیکر ہون مقابل میرے ایسی تیغ وسائیں
کہیا جزاک اللہ شمعونے شاباش تینوں مردا
جتنے ہٹ بازار دوکاناں مصر تمام وچالے
کہیا یہودے ہلا جوانوں آفریں یاد تسانوں
انشاء اللہ اسیں اونہاں تھیں ہک نہ باقی چھوڑاں
جدمیں اکو نعرہ کیتا جاکر کول انہاندے
ایسے طور تمامی بھائی بولے وارو واری
کہیا یہودے شاہ نوں جاکر اوّل عرض سناواں
ایہ گل کرکے اُٹھ کھلوتا اوہ مقبول رباناں
دو قسماندی کرن روایت اس موقعہ تے بھائی
جاں سب بھائی وکھرے جاکے لگے کرن اُسارا
جاکر ویکھ اونہاندیتا ئیں کیا منصوبہ جوڑن
ہیلیسی خبر یوسفنوں لگے قوت زور اونہاندا
ملکاں تک مشہور بہادر اسرا ئیلے جائے
افراہیم چھپاتا جاکے بابیاں کول کھلویا
سُن منصوبہ حضرت یوسفؑ ہرگز مول نہ ڈریا
آگیا جوش طبیعت اندر سخت آواز نکالی
اپنی تھاویں توں بھی بھاویں حاکم وڈا سداویں
دیدے بنیامین اسانوں جے چاہیں بھلیائی
جیکر جنگ کرندے آپہ کیتی اساں دلیری
ہجے میں کرڑک آوازہ ہکو وچہ میدان سُنایا
ایہ گل لگے معلم آہی حضرت یوسفؑ تائیں
کیتی نظر یہودا دیول یوسفؑ نبی پیارے
لوں لوں وچوں معلم ہووے خون جویں پیا چوندا

کھاکر بھاج تمامی لشکر نس جاون میدانوں
کل سردار تمامی فوجاں چیرسٹاں سب تائیں
نوں لشکر دا کریں نبیڑا میں بازار مصر دا
بکے جملے پکڑ اوڈاواں سب دوکاناں والے
کل دربار کچہری حاطہ سونپو تسیں اسانوں
سُنے عزیز امیر وزیراں سب دی گردن توڑاں
دیکھوگے سب منشی کاتب بستے چھڈکے جاندے
رتن بیٹھے اسباب دوالے کیتی سُتناں تیاری
جے اوہ مُن لوے تاں بہتر نہیں تاں تسلی بلاواں
لے تلوار ہتھا نوچہ اوّل وچہ دربار سدھاناں
اوّل وچہ تفسیر یوسفدے جویں حقیقت پائی
مگروں یوسفؑ گھلیا بیٹا افراہیم پیارا
متکے غضبوں نال اساڈے جنگ مچایا لوڑن
لڑن لگے تاں اک اک بھائی فوجاں لوڑ کھیاندا
مصریاں کولوں مول اونہاندی تیغ نہ جھلی جائے
سنکر وسیوس آن تمامی جو منصوبہ ہویا
اچراں تائیں شیر یہودا آن کچہری وڑیا
اے شاہ متکوئی شیخی رکھیں فوج حکومتوالی
ایپر نال پیغمبر زادیاں کدوں برابر آویں
نہیں تاں اینویں سمجھ دلیو چہ شامت تیری آئی
وہشت ساڈی جھل نہ سکسی فوج تمامی تیری
کون سلامت رہسی سُنکے کس انبڑی دا جایا
جد ایہ غضبوں کرے آوازہ غش کھامرن بلائیں
کنڈیاں نوانگ کھلوتے سارے وال بدندے سارے
یوسف جاتا باہجہ لڑائیوں ایہ ٹھن نہیں کھلوندا

جوش غضب وچہ اسدی ساڈی مت ہوئے کیوں لڑائی
تاں اسویلے سدکر یوسفؑ اپنے بیٹے تائیں
جد شاہزادے جاکر لمگروں ہتھ کمر تے لایا
سرد ہویا سب جوش اللہ آتش غضب بجھائی
ڈٹھا پرت یہودے جلدی ایہ کیا قدرت ہوئی
کیتا دلوں قیاس یہودے لڑکا ویکھ تداہیں
ابراہیمیاں نوں ایہ طاقت بخش ہوئی سرکاروں
ہے کوئی نسل اوہناں دی وچوں ایہ لڑکا بھی بھائی
کون کوئی توں کیسدا بیٹا کس نے بھیجیا تینوں
سُنکر دوڑ گیا شہزادہ سخن نہ کیتوس کوئی
لگے کہن یہودا تائیں رلمل بھائی سارے
ہُن تک جوش نہ آیا تینوں نہ تدھ جنگ مچایا
سُنکر بہت تعجب ہوئے لڑکے دا سب حالا
اول دسو نال تساڈے کی میں بُرا کمایا
اسدے بدلے تساں اساڈی ایہ کجھ قیمت پائی
ناحق نہیں بھراتساڈا میں بندی وچہ پایا
اپنے کیتے پر بھی تسیں شاکر مول نہ ہوئے
جاتا تساں لڑائی کرکے فتح شتابی پاساں
اپنے زور جوانی اتے تسیں نہ کرو دلیری
ایہ گل کہکر حضرت یوسفؑ اٹھیا جذبے پاروں
ہیسی فرش کچہری اندر تختہ بابجھ شماراں
تختوں اُتر پیغمبر رب دا ہیٹھ فرش تے آیا
ٹکڑے ٹکڑے ہوکر پتھر نگھر گیا وچہ دہرتی
یوسفؑ کہیا جے تسیں نہ ہوندے پیغمبر دے پیارے
ہکو سخت آواز تساں نوں جے میں کدی سناندا

اس گل اندر دوہاں ولاں دی گھٹدی ہوسی بھائی
کیتا حکم جو کمر اسدی تے جاکر ہتھ لگائیں
جوش خروش تمامی اسدا جاندا نظر نہ آیا
محبوباں دے دست مبارک ایہ تاثیر وکھائی
لڑکا اک کھلوتا پچھے صورت حد نہ کوئی
اسرائیلیاں بابجھ کسیو چہ اتنی برکت ناہیں
ٹھر گئی اگ چجھ دی جھسدے قدم مبارک پاروں
تاں پھر نیڑے ہوکر اسنہیں تکھیا بنی خدائی
تدھ پاسوں یعقوبؑ نبی دی خوشبو آئی مینوں
اچراں تیکن سب بھایاں دی فوج اکٹھی ہوئی
لڑنے کارن آئیوں اوتھوں بیٹھے رہیوں سرکارے
تدوں یہودے لڑکے والا حال تمام سُنایا
یوسفؑ کہیا نال شہاں دے لڑنا نہیں سوکھالا
ہتھوں ادب نبیدے پاروں سوسو ناز کرایا
بنکے چور اساڈے گھر دے پھیر کرو چترائی
حکم شریعت جاری کیتا جویں تساں فرمایا
نال اساڈے جنگ کرن نوں کمراں بنھ کھلوئے
اسیں بھی تھم گھاں دے ناہیں جے جلدی گر جاساں
دنیا وچہ پیدائش ربدی بیشک بھلی بھلیری
جویں روایت نظر اسانوں آئی نقرہ کاروں
سنگ رخاموں ریختہ کرکے جڑیا استاکاراں
ماریا قدم مبارک غضبوں فرش تمام اوڈایا
بھائی ویکھ تعجب ہوئے جد ایہ حالت ورتی
ایسے ہتھ لگاندا جے تسیں یاد رکھیندے سارے
ہکپل اندر سبھناں تائیں دہرتی وچہ ملاندا

ایہہ ادب یعقوبؑ نبی دا کرنا فرض اسانوں
سُنکر چُپ ہوئے سب بھائی کجھ نہ آوے جاوے
عجز نیاز بھی کر آزمایا قوت بھی آزمائی
بحر العشق تے نقرہ کاروں میں ایہ ذکر لیا یا
لکھیا اوس جو رلمل بھایاں کیتی انت لڑائی

اس گل پاروں کجھ نہ آکھاں کراں معاف تساں نوں
کہیا یہودے زور اساڈا ایتھے کجھ نہ جاوے
معلم ہوندا اس دربارے واہ نہ چلدی کائی
ایہہ مرد خلاصے والے بھی کجھ ہور ودھایا
آکھ پڑھیا کیونکر شامیاں مصری فوج چلائی

مقابلہ جنگ شامیاں و مصریاں

راوی کہندا جسدم بھائی لاہ بیٹھے سب آساں
پوہتی خبر یوسفؑ نوں شامیاں کیتا جنگ ارادہ
نال شتابی حکم سنایا چہل ہزار جواناں
سنکر حکم تمام جواناں ہتھیں تیغاں پھڑیاں
شاہ ریان سُنی جس ویلے حال حقیقت ساری
پچھیوس حضرت یوسفؑ کولوں یا محبوب بچاواں
نبی کہیا تکلیف کرندی کجھ نہیں لوڑ اسانوں
فجر ہوئی تاں اچن چیتی پیغمبر دے جائے
پہن ہتھیار تمامی فوجاں قلعیوں باہر آئیاں
جد اولاد یعقوبؑ نبی دی آن مقابل ہوئی
شیراں وانگ کھلوتے گجن سب یوسف دے بھائی
حملہ کر شمعون بہادر جسدم تیغ اولاری
نعرہ مار یہودے مگروں سخت آواز سنایا
سرت سنبھال نہ رہی کسینوں فرش ہوئے یکباری
کرن روایت لشکر جسدم وچ قلعے وچ وڑیا
وڈی ہک نراڑ پتھر دی بابجھ حسابوں بھاری
ٹکڑے ہوکر کوٹ تمامی ڈگا لرزے کھاندا
بے ہیں آپ اگیرے ہوکے بند نہ کراں انہاں نوں

اوڑک قصد کیتو نے ایہا فجری جنگ مچاساں
سُنکر اوہ بھی اپنی طرفوں لشکر کرے آمادہ
کرو تیاری جنگ کرن دی نال اوہناں کرواناں
شامیاں نال مقابلے کارن جنگی فوجاں چڑھیاں
اس بھی شامل ہوون کارن کیتی ترت تیاری
حکم کرو تاں مدد کارن میں بھی باہر آواں
انشاء اللہ فضل ربے تھیں کافی اسیں انہاں نوں
ہر دروازیوں شہر مصر نوں حملہ کرکے دھائے
چہل ہزار بہادر جنگی نکلے کرکے دھایاں
کھاکر بھاج نٹھے سب مصری رلو جیہ رہیا نہ کوئی
ویکھے کھلا تماشہ یوسفؑ فوج تمام چلائی
دوڑ قلعے وچ فوج مصر دی جاکر چھپی ساری
ہو بیہوش تمامی لشکر دھرتی اُپر آیا
نکل گئے ہتھ قبضیاں وچوں ہوش اجیہی ماری
آیا جوش روبیلے تائیں رُوہ غضب اچڑھیا
مُچک زمیں تھیں آچی کرکے وٹّ قلعے نوں ماری
ویکھ تماشا حضرت یوسفؑ دلوں قیاس اُٹھاندا
قتل کریسن فوج تمامی پوسی وخت اسانوں

شہر مصر دا منج کریسن بے وڑچے بازاریں
ہووے تاں میں ہنداوہناں نوں کیسے سبب کھلاریں

اوہ دستار خلیل نبی دی جو کنعانوں آئی
کڈھ شتابی حضرت یوسف بھائیاں نوں وکھلائی

ویکھدیاں سب ٹھنڈے ہوئے ہٹ گیا جوش اہناں دا
نٹھا زور لڑائی والا ادب کنوں شرماندا

برکت اس دستار مبارک ایسی قدرت ہوئی
تیغ اُٹھا کر پھر کسے دے نیڑے گیا نہ کوئی

جس لشکر دے قتل کرن نوں وگدے کر کر ہلے
اوہ لشکر ہن حاضر ہوئے واہ نہ کائی چلے

کرن قیاساں آپس اندر خبر نہیں کی ہویا
لڑن کنوں سب جوش اساڈا آپے ٹھہر کھلویا

ایسی دہشت پئی اہناں نوں سُن تن تے جیو آیا
تاں پھر حال زباناں یوسف بھائیاں نوں فرمایا

غزل

اے کاروانِ شام ذرا ٹھہر جائیے
کیوں بھاگتے ہو پیچھے کو آگے کو آئیے

میدانِ جنگ میں اگر ہمت نہ ہاریئے
اپنے مقابلوں سے نہ بازو چھپائیے

بھاگا کدھر کو آپ کا تاب و توان جوش
وہ زور و شور اب بھی نکل کر دکھائیے

کیوں تھام لی ہیں تیغیں میانوں سے کھینچ کر
گر چل سکیں تو خوف نہ کھائیے چلائیے

جانا تھا کتنے زور میں ہم سا کوئی نہیں
ایسا خیال دل میں کبھی پھر نہ لائیے

گر تم ہیں شاہ زور تو عاجز بھی کم نہیں
قوت ہماری دیکھئے اپنی دکھائیے

آخر کو بھائیوں سے لگا کہنے وہ چڈ سیر
کیوں پڑ گئے ہیں فکر میں کچھ تو بتائیے

جد کمزور ہوئے سب بھائی اُن دلیلوں ہارے
ہک اکلیاں حضرت یوسف ہتھیں پکڑے سارے

پکڑ رہیا جد سبھناں تائیں لگا کہن تہناں نوں
ایہ کجھ زور تساڈا آہا جو دکھلائیے سالوں

بن ہتھیاروں پکڑ تسالوں پلو وچ زیر کرایا
کہن لگے تقدیر ربانی سالوں بنھ بہایا

نہیں تاں کون مصر وچ آہا سالوں پکڑن والا
ہونا سی ایہ تیرے ہتھوں وچہ تقدیر حوالا

قصہ کوتاہ اسنیں پچھے یوسف نبی گرامی
سُن شتراں اسباب اوہناں دا کیتا ضبط تمامی

رتن دیہاڑے سبھناں تائیں رکھیا نظر حوالے
لوک مصر دے راضی ہوون ویکھ اہناں دے حالے

آپس دلو چہ پھر اکھیندے ہکدوجے دیتا ئیں
ہوسن قید سبھے کنعانی پاسن سخت سزائیں

کرن روایت جسدا ہم یوسف قابو کیتے بھائی
نال تعجب سبھناں تائیں بہت حیرانی آئی

کہن لگے اس جیو نکر سالوں پھڑیا بن ہتھیاروں
ہے کجھ اثر دعا دا اسنوں جد اساڈی یاروں

یا پھر نسل اساڈی وچوں ہے ایہ شاہ مصر دا — کہیا یہودے یوسف جالے میں اینویں ظن کردا
کہیا بھراواں جیکر ہوندا یوسف ساڈا بھائی — بیشک ساڈے قتل کرن وچ دیر نہ کردا کائی
کہے یہودا یوسف باجھوں میں نہیں ہور بناندا — واللہ اعلم ربنوں معلم غیب نہ آکھیا جاندا
ایسے طور مصیبت اندر ترے دن گذر وہانے — چوتھے روز بلائے حاضر یوسف نبی ربانے
کہن لگا جے کدیں تساں پریں قانون چلاندا — موجب حکم عدالت شاہی سبھ نوں قتل کراندا
ایپر اُس یعقوب نبیدا بہت لحاظا اسانوں — نالے تسیں جوان بہادر قتل نہ کراں تسانوں
جا ہو اپنے وطن مبارک سب نوں رخصت ہوئی — بنیا مین رہیگا قیدی مجرم ساڈا سوئی
سُنکر حکم تمامی بھائی شہروں باہر آئے — کہے یہودا میں نہیں اونا رو رو نیر چلائے
بنیا مین مصر وچ چھڑکے کیونکر گھر وچ جاواں — جیکر باپ امانت منگے پھر کیا عذر سناواں
اول تسیں پدر ول جاکے دسو گل حوالا — جیونکر خبر قرآن مجیدوں کہندا حقتعالے

اِرْجِعُوٓا اِلٰٓی اَبِیْکُمْ فَقُوْلُوْا یٰٓاَبَانَآ اِنَّ ابْنَکَ سَرَقَ ط وَمَا شَھِدْنَآ اِلَّا بِمَا
عَلِمْنَا وَمَا کُنَّا لِلْغَیْبِ حٰفِظِیْنَ ۝

یعنے جاکر دسو پیو نوں جویں حقیقت بیتی — بنیا مین تساڈے بیٹے چوری اوتھے کیتی
تاہیں ساڈے نال نہ آیا ہویا قید اوتھائیں — ایہ گل جاکر آکھو جلدی باپ پیارے تائیں
جے اوہ پچھے کیونکر اس نے چوری کیتی آہی — کہنا ایہ نہ خبر اسانوں نہ اسیں بھراں گواہی
مگراں اتنا علم اسانوں یا مقبول یگانہ — وقت تلاشی بھار اسدے تھیں نکل پیا پیمانہ
اگوں غیب خدا نوں معلم سانوں خبر نہ کوئی — اپنی اکھیں اساں نہ ڈٹھا کیونکر چوری ہوئی
اتنا آکھ بھراواں تائیں کیتس گھریں روانہ — فی امان حوالے ربدے مالک نوں خصما نہ
ہوکے وداع چلے نو بھائی ہنجوں ہار پروندے — جویں یہودا روندا چھڈیا ایہ بھی تڑپے روندے
ترجمہ قصص الانبیاء اندر ہور روایت آئی — جد یوسف نے زور دکھا کے قید کیتے سب بھائی
گل اسباب تے شتر اہناں دے ہر شے قابو کیتی — ترن دن بندیخانے اندر سخت مصیبت بیتی
چوتھے روز خلاصی ہوئی حکم وطن دا ڈھیا — ایپر مال اسباب تمامی ضبط اوتھائیں رہیا
جندوں لیکر نکلے اوتھوں سب مقبول یگانے — ویر بنھا کے مال کھسا کے آن وڑے کنعانے
اگے گھر وچ باپ پیارا فکروں کلمل آہا — خیر ہووے فرزنداں میریاں کیوں اتنا چر لایا
اتنی بات یعقوب نبی نوں کشفوں معلم ہوئی — وچ پردیس اہناں دے اُپر بنی مصیبت کوئی

ایہہ اصلی حال نہ معلم کیا مشکل بہر آئی
تھوڑا تُہتا مقبولاںنوں چاہے جدوں جتاوے
کنوں صفائی یعقوبؑ لے لوں اِتنا رب جتایا
بیشک لوک صفایا نوالے بھاویں غیبؑ جانن
سچ مُچ جتھے ہون کسیدے دلاں منانلدے گاہڈے
جے تکلیف کسے دلبند نوں وچہ پردیساں آوے
جیوں یعقوبؑ نبی نوں دلوچہ ہوگئی بے آرامی
جد کوئی بندہ حجرے کولوں لنگھدا آن کراہیں
پیا اوڈیکے راہ مصر دا ہردم نال سنبھالے
بس پڑ ہیرا تیرے کولوں لئے ذکر نہ تھیندے

گلی غیب خدالوں ورثہ ہور نہ جانے کوئی
مانگویں چیز بیگانی والا وارث کہیا نہ جاوے
ہے کجھ تیریاں پتراں اُتے بھار مصیبت آیا
ایہہ دُکھ سُکھ سبھنانوالے دُوروں پئے پچھانن
وِلدے بھیت ولانوں جانن بھاویں ہون دوراڈے
آپے دل بیذوق ہو جاوے خوشی خیال نہ بھاوے
دمدم یاد کرے فرزنداں اُٹھ گیا چین تمامی
سب تھیں خبر پیار یانوالی پچھدا نبی تدا ہیں
ساڈے بھی فرزند پیارے آہے آ دلواوے
دس چلکے یعقوبؑ نبی نوں آگئے نی سمھلیندے

واپس آمدن فرزنداں حضرت یعقوب علیہ السلام از مصر بکنعان بار دوم وحاضر شدن بخدمت والد بزرگوار

سنو حقیقت جد کنعانے آن وڑے لو بھائی
آگئے لو فرزند تساڈے یا مقبول الہٰی
جو شمعون نہ آیا اگے اوہ بھی ہے ہُن آیا
جو آئے سو خالی آئے نہ کوئی اوٹھ نہ داناں
جس گل پاروں ڈردا ہیسی اوہ منظور خدا دا
ایہہ دلوں تسلی آہی پیغمبر لوں پوری
اچرانوں آحاضر ہوئے لو فرزند پیارے
کہن لگے کجھ بنیامینے شاہ دی چیز چرائی
بیشک اساں چھڑاون کارن بہتیاں واہیں لایاں
نہ اس مُنیاں زورا ساڈا نہ اس مُنی زاری
جے اساں عجز نیاز سنایا اوس قبول نہ پایا

جلدی وِنج یعقوبؑ نبی نوں لوکاں خبر پوچائی
بنیامین نہ آیا جسدی تاہنگ چروکی آہی
اسدے بدلے رہیا یہودا لوکاں عرض سُنایا
سُنکر خبر یعقوبؑ پیغمبر ہوگیا بہت نمانا
اوہا بات ہوئی آحاضر رب دا جویں ارادہ
ربنوں سونپ روانہ کیتا جلسی کدیں ضروری
بعد سلاموں عرض کیتو نے حال جو گذرے سارے
تاں پھر پکڑ عزیز مصر دے اسنوں قید بُلائی
ایہہ ساڈیاں واہیں اوتھے کسے نہ لیکھے آیاں
اپنی طرفوں سبھناں بھایاں قوت لائی ساری
جے وَت اپنا زور وکھایا اُلٹا مال کھسایا

سالوں بھی اس پکڑ اکلیاں وتا بند بحالے
وس جوان اسیں اُٹھ دھالے اوہ بی اِک اُکلا
آخر چوتھے روز اسالوں بخشی اوس رہائی
جیکر ادب لحاظ تساڈا دلوچہ شاہ نہ دھردا
جواس ساڈی خدمت کیتی اسدی حد نہ کوئی
سُنکر باپ کہیا سب باتاں ہوسن ٹھیک اُمنا
ذکر عبادت حکم رباناں کریں نہ اوہ وسالے
بیچ دسو کھاں آپ تساں اوہ ویکھیا مال چوراندا
نہ اسیں مول گواہ اس گلدے جے اس مال چرایا
جیکر نہیں یقین تسالوں بیٹیاں عرض سنائی

بڑا بہادر شاہ مصر دا کیتا رب توانے
بھی پھر ہتھیں پکڑ اساڈی کیتی اُس تلا
جندوں لیکر تیرا صدقہ آن زیارت پائی
بیشک کدیں نہ چھڈ دا سالوں قتل اُتھاہیں کردا
ایہہ اس چوری دے بدلے بہت خواری ہوئی
بنیا ہین جو چوری کیتی ایہ گل اسیں نہ منّا
دیہاں روزہ ترک نہ کروا تہلیں رات گذارے
کہن لگے نہیں اکھیں ڈٹھا جھوٹھ نہ اکھیا جاندا
ایپر اسدے بھاروں نکلیا نظر اسالوں آیا
پچھو ساڈیاں سنگیاں کولوں جیونکر آیت آئی

وَسْئَلِ الْقَرْيَةَ الَّتِي كُنَّا فِيهَا وَالْعِيرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ۝ قَالَ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ
أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ ۝ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ۝

یعنے عرض کیتی فرزنداں جے اعتبار نہ آوے
نالے پچھ اوہناں دے کولوں یا محبوب حقانی
بیشک اساں تساڈے اگے سچی بات سُنائی
بنی کہیا نہیں ہرگز ایہ گل اوس نہ کجھ چرایا
پس ہُن صبر کراں رب شاہد صبر اساڈا تارے
ہے اوہ رب قدیر توانا صاحب حکمت عالی
اتنا کہہ کر بیٹیاں طرفوں حضرت منہ بھوایا
یعنے اُٹھ اوہناں دے کولوں گوشے اندر ہویا
وَقَالَ يَا أَسَفَىٰ عَلَىٰ يُوسُفَ نال فراق پکارے
وَابْيَضَّتْ عَيْنَاهُ جو اُسدیاں اکھیں چٹیاں ہویاں
فَهُوَ كَظِيمٌ جو اندر خانے رہے وچے وچ جردا
بیت الحزن جو غم دا حجرہ بنی یعقوبؑ بنایا
بیٹھ اکیلا کرے جھورانے بھر بھر ہنجوں ڈوہلے

شہر مصر دیاں لوکاں کولوں ایہ گل پچھی جاوے
نال اساڈے رلکر اوتھوں آئے جو کروانی
جھوٹھ فریبوں ناحق اس تے تہمت نہیں لگائی
بلکہ جوڑ دلوں منصوبہ ایہ تساں عذر بنایا
یوسفؑ بنیا ہین یہودا آن علاوے سارے
بیشک اسنوں معلم ساری خبر پیار یا لوالی
جیوں وَتَوَلّٰی عَنْھُمْ رب نے وچ قرآن بتایا
پیش جناب خداوند باری عرضاں کر کر رویا
ہائے افسوس یوسف کارن رو رو ڈاہیں مارے
وسنوں رنگیا چشماں نوچوں اتنا غم تھیں رویاں
صبروں ہور کسےدے اگے ظاہر حال نہ کردا
اوسے وچ رہے دن راتیں باہر کدیں نہ آیا
دفتر پھول مصیبت والا عمری تسبیح رولے

رو رو آکھے یارب سایاں واہ تدھ کرم کمائے
پہلی وار پیارا یوسفؑ بھائیاں نال رلایا
رو رو نین نابینے کیتے سکدیاں عمر وہائی
دوجی وار مصر نوں ٹورے یاراں پت پیارے
تریجی وار گئے پھر اُتول دس فرزند نگینے
چھوڑ آئے ہن تریجیواری بنیامین ویتائیں
خبر نہیں ایہ کیہ کجھ حکمت یارب خالق تیری
نؤ فرزند رہے ہن پچھے باقی کول اساڈے
ظالم درد وچھوڑیوالا پھرے کھپاڑی بھجدا
اگے درد یوسفدے اسنوں حدّوں پار لنگھایا
مدت دا اوہ پھٹ پرانا پھر نویں سر ٹریا
کرن روایت نقرہ کاروں راوی ذکر لیایا
حضرت یوسفؑ پچھے اسقیں حالت بابل والی
یوسفؑ پچھیا کتنا اسنوں پوہتا غم اساڈا
جیونکر نک بک بیٹا ہووے ستر عورت تائیں
جتنا غم اونہاں پنیر اندا ستر عورت پایا
کرافسوس پکاریا یوسفؑ ماں نہ جندی بینوں
پھر پچھیا دس جبرائیلا معلم ہوسی تینوں
جبرائیل کہیا یا حضرت باپ تیرے دیتا ائیں
وچہ تفسیر کبیر لیایا ہور کشاف وچالے
وچھڑن تھیں لا ملن تائیں جتنی مدت بیتی
جدھ جتے تا روندا وسے اتھر کدیں نہ سکی
رتن پیغمبر دنیا اندر رُنے باہجھ شماروں
اوّل حضرت آدمؑ جتنا ہور نہ رناں کوئی
تیجا پھر یعقوبؑ پیغمبر بہت زیادہ رویا

تینے وار گھلے پت باہر تے وار کھڑائے
ایسا گم ہویا اوہ کدھرے ہن تک پھیر نہ آیا
ہن تک کسے نہ آن اسانوں اسدی خبر سنائی
گروی کر شمعون ولی نوں دے آئے ہنکائے
قسماں کر کر ساڈے کولوں لے گئے بنیامینے
نہ مڑ پرت ہووا آیا دوویں رہے اوتھائیں
یا سبھناں فرزنداں کولوں قسمت کھٹی میری
خبر نہیں ہن ایہ بھی رہسن یا ہو جان دوراڈے
اگلا تیر بدن وچہ ہوندا ہور اُتوں آ وجدا
دونا زخم ہریا جسویلے بنیامین نہ آیا
چاقوں دردوں چاک دلیدا ہور اگیرے ٹھہیا
ہکدن جبرائیلؑ فرشتہ پاس یوسفدے آیا
کہن لگا اس تیرے غم تھیں سخت مصیبت جالی
جبرائیلؑ کہیا اس غمدا اڈہا دور دوراڈا
سب دے گم ہو جاون بیٹے پھر مرجان اودائیں
اتنا غم یعقوبؑ نبی نوں ہجر تیرے لے پچایا
نہ اتنے دکھ میرے پاروں لگدے باپ میرے نوں
کتنا اجر میرے غم پاروں ملسی باپ میرے نوں
اجر شہادت سو غازی دا دیسی خالق سائیں
اسی برس یعقوبؑ نبی نے یوسفؑ باجھوں جالے
رون کولوں نبی اللہ دے اک دم بس نہ کیتی
روندیاں روندیاں نبی اللہ دی نظر نہ رہگئی اُگی
جویں روایت نظر اسانوں آئی نقرہ کاروں
دو جا رُناں نوحؑ پیغمبر خبر کتابوں ہوئی
خاص روایت ابن عباسوں جیونکر ثابت ہویا

نبیؐ کہیا جے سارے جگدی زاری جمع کچیوے
جتنا قدر داؤد نبی نے کیتی گریہ زاری
دوہاں زاریاں نوں ہک جاگہ جیکر جمع کچیوے
پھر جیکر ایہ تنے زاریاں جمع کچیون بھائی
سبھناں نالوں زائد ہوئے زاری آدمؑ والی
ہن میں انہاں ترینہہ نبیاں دا حال سناواں تینوں
استھیں بعد نتیجہ اصلی دساں کھول انہاندا
تاں بھی نال داؤد نبیؑ دے مول نہ پوری تھیوے
بھی جو ہور زمیں دے منہ تے کرے خلائق ساری
مہتر نوحؑ نبی دی زاری سب تھیں غالب تھیوے
نوحؑ داؤد تے کل خلقتدی جتنی زاری آئی
اتنی مدت روندا رہیا اوہ پیغمبر عالی
جویں او تہاندے رووݨ والی حالت معلم مینوں
جس گلپاروں ذکر انہاندا راویاں نے لے آندا

بیان گریہ سہ پیغمبران علیہم السلام

سب تھیں اول حضرت آدمؑ رو رو حال ونجایا
ہکو دانہ کھادا اس نے باہجوں امر غفاری
نکل گیا جد جنت وچوں سر سجدے وچ پایا
راوی کہندا روندیاں روندیاں اتنیاں ہنجوں آیاں
ایسی لذت اس پانی وچ جو کوئی پنچھی پیندا
ہکدو جیہوں آکھن پنچھی نال محبت رہینا
سن سن باتاں حضرت آدمؑ عرض حضور گذاری
کرکے قسم جناب اپنی دی کہیا ذات ربانی
جتنی لذت اس پانی وچ اساں حضوروں پائی
واہ سبحان اللہ جو رو کر توبہ کرن گنا ہیں
تن سو برساں رو رو آدمؑ عجز نیاز سنایا
جو کوئی عاصی تائب ہوکے طرف خدا دی آوے
دوجا حضرت نوحؑ نبیدا ذکر مفسر لیایا
ویکھ نبی لوں اسدے کولوں سخت کراہت آئی
اوسیوقت نبی پر ہوئی غیرت پاک ربانی
کہن لگا اے نبی اللہ دے سنبھل سخن الائیے
دانہ کھا کر جنت وچوں جسدم باہر آیا
دو سو برساں اس تقصیروں رہیا کریندا زاری
بخش خدایا بخش خدایا جو میں ظلم کمایا
سراندیپ شہر دیاں نہراں ہنجوں نال چلایاں
صفتاں کر کر لذت پاروں صدقے صدقے تھیندا
ایسا پانی لذت والا اگے کدیں نہ پینا
پنچھی بھی افسوس اساڈا کردے یارب باری
اے آدمؑ جو اوگنہارے ویٹن ہنجوں پانی
ہور کسے پانی وچ اتنی لذت مول نہ آئی
بیشک رحمت رب سچے دی دور انہاں تھیں ناہیں
بخشی رب تقصیر تمامی عیبوں پاک بنایا
جیونکر عیب نہ کیتا اس تے ایسی بخشش پاوے
ہکدن کتا زخمی لولا نظر اوہنانوں آیا
پاسے ہوکر لنگھیا استھیں نالے جھڑک سنائی
امر الاہوں گئے عاجز کیتا سخن زبانی
جھڑکے نہیں غریباں تائیں متھے وٹ نہ پائیے

کی ہویا جے میریتائیں کُتّا رب بنایا
نہ تلھ ایہ نبوت درجہ آپ بنایا ہویا
جس نے تینوں پیدا کیتا اس نے کیتا مینوں
جے اوہ چاہے میرے تائیں آدمؑ شکل بناوے
کوجھی شکل اساڈی تک کے تینوں نفرت ہوئی
بے شک رب توانا حاکم قہر کرم دا والی
عمل پسند کتے دے ہوون پاوے اوہ منظوری
آدمؑ شکل خداوند اسنوں کرکے حشر اٹھاوے
جیہڑے عمل کوتے ہوون بھاویں آدم زادہ
فَمَثَلُہٗ کَمَثَلِ الْکَلْبِ جدیں خدا فرمایا
بے پرواہی ربدی کولوں ہر دم ہر دم ڈریئے
کوجھی شکل کسے دی تک کے وافر سخن نہ کریئے
سنو حقیقت جداس کتے بول جواب سنایا
کتنی مدت روندا رہیا خوف الٰہی پاروں
توں بھی نام انسانا توالا گھروں نہیں لے آیا
نائیں کتّا اپنے آپوں نام دھرایا ہویا
ایہ قدرت اس کاریگر دی سب توفیقاں جینوں
آدمیا نئیں کُتّا کرکے گلیا تو چہ رولاوے
جے کھس لئے نبوت تیری استھیں دور نہ کوئی
عزت ذلت قبضے اسدے کل مخلوق سوالی
جیوں اصحاب کہف دے کتے پایا شان حضوری
نال بزرگاں صالح لوکاں رلکے جنت جاوے
سنگ برابر درجہ اسدا ہے فرمان خدا دا
شخص منافق شرکالوالا سنگ برابر آیا
چاوڑ بیفرمانی پاروں الٹا قدم نہ دھریئے
مت رب اوسے وانگ بناوے ہر ہر ویلے ڈریئے
سنکر بدن تمام نبیؑ دا لرزے اندر آیا
مدت پچھوں ملی معافی خالقدی سرکاروں

ذکر حضرت داؤد علیہ السلام

تریجا ذکر داؤد نبی دا سننے اندر آیا!
بکلشا نام آہی اک عورت صاحب حسن صفائی
جدوں پوشاک اتار بدن دی بیٹھی حوض کنارے
دیکھ پیغمبر عاشق ہویا اسدا حسن صفائی
لوکاں کہیا بکلشا ہوسی مالک ایس چمن دی
پرنی ہے اوہ نال کسیدے پچھیا نبی ربانے
اوریا نام بتاون اسدا جس لے ایہ پرنائی
سنکر حال داؤد نبی نوں شوق محبت چھایا
راوی گنہدا کیتیاں اولی باتاں کجھ پیاروں
جویں خلاصیوں بھی تفسیروں نقرہ کاروں پایا
بکلدن باغ اپنے دے اندر نہاون کارن آئی
کسے سببوں ڈٹھا اسنوں نبی داؤد پیارے
پچھن کیتوس لوکاں کولوں ہے ایہ کون زنانی
اوہ آکر نہاوے ایتھے صاحب باغ حسن دی
لوکاں کہیا پرنیاں اسنوں تھوڑے روز وہانے
ایپر ہن تک جمع نہ ہوئے لوکاں عرض سنائی
نال شتابی خاوند اسدا اپنے پاس سدایا
اس تھیں پچھے حکم سنایا بہت محبت پاروں

ملک فلانے جنگ کرنوں کیتی اساں چڑہائی
جاؤ کرو جہاد شتابی حکم نبی فرمایا
سخت جگہ اوہ خطریوالی جتول اسنوں ڈہویا
دو جگہاں دا حکم ہویا سی اول روم بناون
اول جاکے روم علاقے کیتی اوس لڑائی
استھیں پچھے ناطقہ دیول لشکر ئے کے چڑہنا
آخر اوریا حکم الہوں ہویا شہید او تھائیں
بہتا مال غنیمت کرکے آندا اس زمینوں
سنکر حضرت برس دناں تک ماتم فرش وچھایا
اگے گھر داؤد نبی دے حرم نڑ نویں آہے
ایسے تھیں سلیمانؑ پیغمبر خالق پاک اوپایا
کرن روایت جد داؤد ے ایہ کم کیتا بھائی
بھیجیا جبرائیلؑ جنابوں آپ خداوند باری
آدمیاں دی صورت بنکر آئے ملک نورانی
پاڑی کندھ فرشتیاں جلدی دو نویں اندر آئے
خبر نہیں ایہ کون میرے گھر آن وڑے دیواروں
کہیا فرشتیاں کرو نہ خطرہ اسیں نہ کجھ اکھیندے
سنکر تسیں اساڈا جھگڑا فیصلہ کرد یہو سانوں
کہن لگا اک اونہاں وچوں ایہ ہے میرا بھائی
ہکو بھیڈ میری یا حضرت اوہ بھی ہے ایہ لیندا
دسو اسنوں ایہ گل کرنی لائق ہے یا ناہیں
کیوں بھائی اس سچ الایا یا کجھ جھوٹ ملایا
کرن روایت جد اوہ دوجا ہو چکا اقبالی
بیشک ہے ایہ تیرے اُپر کردا ظلم نرالا
سنکر حکم فرشتے دو نویں ہسکے آکھن لگے

لشکر دا سردار بناکے تینوں بھیجاں بھائی
بہتی دولت دیکر اسنوں لشکر نال رلایا
جو کوئی اتول جاندا آہا واپس کدیں نہ ہویا
ناطقہ نام مقام دو جیدا راوی ذکر لیاون
کتنے کافر مارے سی کے فتح شتابی پائی
کتنے موذی مارے اوتھے خوب بہادر لڑیا
پچھوں اسدے لشکر تائیں فتح دتی رب سائیں
خبر شہادت اوریا والی دسی آن نبیؑ نوں
استھیں پچھے بتشاوے سنگ نبیؑ نکاح پڑہایا
ہو گئے سو برابر جیدم بتشا نال دیا ہے
دیو پریاں کل دنیا اُپر جس نے حکم چلایا
غیرت پاک خداوند والی جوشاں دیو چہ آئی
ناے میکائیل فرشتہ سنوں حقیقت ساری
بوہا مار عبادت اندر بیٹھا نبی حقانی
ویکھ داؤد ہویا متحیر ڈاہڈی دہشت کھائے
تھر تھر کنبیا نبی اللہ دا وہشت ہیبت ماروں
گمراں آئے کول تساڈے دہشت ہیبت ماروں
تا پھر کہیا داؤد تہانوں کیا کجھ بنی تسانوں
اسدے کول نڑ نویں بھیڈاں یا محبوب خدائی
کجھ انصاف نہ آوے اسنوں زور و زور کھسیندا
تاں داؤد اس دوجے کولوں پچھیا حال تداہیں
کہن لگا جو بیشک حضرت اس نے سچ سنایا
تا حضرت اس پہلے تائیں اتنی بات دسالی
جو اک بھیڈ تیرے تھیں منگے اتنیاں بھیڈاں والا
اے داؤد نڑ نویں عورت ہیسی تیری اگے

پھر تساں عورت اُوریا والی کر کے حرص ویا ہی
ایہ جو تساں اساڈے حقو چہ فتوے اظلم دگا یا
ایہ گل کہہ کر غائب ہوگئے ترت فرشتے نوری
ربدی طرفوں میر بتیائیں کرن نصیحت آئے
ایسا سخت خدادے خوفوں ڈریا نبی غفاری
نیندر آرام نہ رہگیا کوئی بھکھ پیاس بھلائی
کرن روایت نبی اللہ دا ایسا دردوں روندا
راتیں نیندر نہ لوڑے کسینوں اسدے روون پاروں
جبرائیل جناب الٰہوں آندا حکم ربانا ں
خلقت کنوں علیحدہ ہوکے کر دورا ڈی زاری
تاں پھر نکل داؤد پیارا گھر تھیں باہر آیا
ہوندا اثر پہاڑاں تائیں جسدم حضرت روندے
کرن روایت ہکدن حضرت جیوں سجد لوچہ آیا
رات دنے اس سجدے اندر رو رو نیر چلاندا
اتنا نیر اکھیں تھیں وگیا راوی ذکر لیا یا
چھپ گیا سیس مبارک اتنا اُچا ہو یا
اس پربت نوں لوہتا جسدم ہویا حکم حضوروں
تاں پھر سجدے تھیں سر چایا اس مقبول گرامی
ہور بیان اک ایہ بھی سالوں سُننے اندر آیا
قبر مبارک اُوریا دی تے وچ معافی چاہو
تاں پھر اوتھوں روندا روندا ٹریا نبی غفاری
تیجی وار قبر دے وچوں ایہ آوازہ آیا
نام داؤد بتاون میرا آکھ پیغمبر رو یا
نبی کہیا جو تیرے حق وچہ میں تھیں حرکت ہوئی
کہن لگا تساں بھیجیا اُہا جتول ساڈ دیتا ہیں

جیکر بھیڑ نہ گھتے لائق اوہ کد لائق آہی
سمجھو تاں ایہ اپنا جھگڑا پاس تساڈے آیا
پچھوں سمجھ نبی نوں آئی سُن ایہ ملک حضوری
کر افسوس داؤد پیغمبر رووے تے پچھتاوے
چالی برساں اس غم اندر رہیا کریندا زاری
روون باہجھ داؤد نبی دی پلک نہ گزرے کائی
سُن سُن کے ہمسایاں تائیں درد زیادہ ہوندا
اوڑک ہو لاچار تمامی نکل گئے گھر باروں
لائق نہیں گواہنڈیاں تائیں ایسا فرز پہنچا نا
اتنی طاقت نہیں کسینوں سنئے تساڈی زاری
شہروں دُور پہاڑاں اندر جا کر روتا پایا
پربت ہور پکھیرو سارے رو رو عاجز ہوندے
چالی روز وہاں نے وچ نہ سجدیوں سر چایا
سوا مہینہ گزریا اینویں نہ پیندا نہ کھاندا
ہنجوں تھیں گھاہ پیدا ہویا سر تھیں لنگھ سدہایا
کر کے اوٹ دیواراں وانگوں چاروں طرف کھلویا
سجدے تھیں سر چا پیارے ہوگیوں پاک قصوروں
ایسی آہ نکالی آکھ کے جل کے گھاہ تمامی
جبرائیل داؤد نبی نوں آکر ایہ فرمایا
ہت محشر وچہ پکڑے تینوں عیب اپنا بخشاؤ
قبر اُتے جد لوہتا جا کے سُد کیتا تیں واری
کون کوئی جس مٹھی نیندوں مینوں آن جگایا
بول لبیک کہیا پھر اس نے کیونکر آون ہویا
کرو معاف اساڈ دیتا ہیں ہور نہ مطلب کوئی
بڑا آرام دکھایا ساتوں آتول خالق سائیں

فضلوں بخش شہیدی درجہ جنت دوس منیوں
لاکھاں حصے دنیا نالوں امن زیادہ پایا
بخشی اساں معافی تینوں یا مقبول ربانا
گھر آئے تاں جبرائیلے پھر آخیر سنائی
اصلی جو تقصیر تساں تھیں حق اسدے وچہ ہوئی
پھر جاکے تسیں قبر اسدی تے ایہ گل کہو دوبارے
ایہ جو ہوگ شہادت تیری جاکے وچہ پردیساں
امر الاہیوں اینویں ہویا تدہ شہادت پائی
جبرائیلؑ کہیا ایہ حالت اول وچ سنا ہو
سن فرمان داؤدؑ نبی نے کیتی پھیر تنیاری
سارا حال سنایا اسنوں جیونکر وحی سکھایا
سنکر حال قبر تھیں اوریا بول آواز کریندا
ایہ گل سنکر نبی اللہ دا ہور زیادہ رویا
اسثھیں پچھے کتنی واری پھیر سوال سنایا
بے امید ہویا جد اسثھیں بخش دتا رب عالی
نہ روے داؤد پیارے آکھیا رب گرامی
عرض کیتی داؤد خدایا سب توفیقاں تینوں
حکم ہویا اسیں اسدے تائیں حور قصور دکھاواں
بعضے آکھن اوسے ویلے رب اک محل بنایا
اوریا نے جد محل بہشتی ڈٹھا قبر وچالے
عاشق ہوکر مولا اگے اس نے عرض گذاری
حکم ہویا ایہ محل نورانی تاں ملسی سرکاروں
کرن روایت جو کوئی مومن کرے معاف کسینوں
سوہنا محل بہشتی اسنوں رب عطا فرماسی
سن فرمان قبر تھیں اوریئے جلد آواز نکالی

جو کجھ موج بہشتاں اندر کیا میں دساں تینوں
وچہ حقیقت میرے تائیں جنت تساں وکھایا
سن خوشخبری نبی اللہ دا فیر گھر بول دکھانا
اجے قصور معاف نہ ہویا یا محبوب خدائی
اوہ تساں حال بیان نہ کیتا اسنوں خبر نہ کوئی
بھیجیا سی میں اگوں تینوں اس خواہش دے مارے
پچھوں تیری عورت بطشا اسیں نکاح کریساں
سنکر خبر شہادت تیری بطشا ہیں پرنائی
کر تقصیر بیان تمامی پھیر معافی چاہو
روندا روندا قبر اسدی تے آیا دوجی واری
اسثھیں بعد معافی کارن عرض سوال الایا
ایہ تقصیر جو ہوتی تیں تھیں میں تاہیں بخشیندا
غشدی حالت ہوون لگی ایسا عاجز ہویا
ایہر پھیر قبر دے وچوں کوئی آواز نہ آیا
بیشک ہر بے آسیاں کارن اس خداوند والی
کیتی اساں معاف تساڈی اوہ تقصیر تمامی
ایہر اوریا راضی ہوکے کرے معاف نہ مینوں
جد اوہ ساتھیں طلب کریسی عیب تیرا بخشاواں
سرخ یاقوتوں جنت اندر زیبا کر دکھلایا
تخت سنہری نظری آیا حوراں ڈٹھیاں نالے
لیچل اس مقام وچالے مینوں یارب باری
جے تقصیر داؤد نبی نوں کریں معاف پیاروں
عافیتا نوں چہ درجہ اسدا بھاوے بہت بنے نوں
سنو حقیقت اوریا تائیں جد اوہ حکم ہویا سی
بخشی میں تقصیر تساں نوں یا پیغمبر عالی

راضی ہو کر نبی اللہ دا گھر اپنے لوں آیا
پچھوں بھی پھر بہتی مدت روندیاں نبی گذاری
ہو گیا عیب معاف تساڈا توبہ رب قبولی
نبی کہیا اس رو ولوالی کیا گل وساں تینوں
بھاویں بخشدا رب مینوں جو کجھ عیب ہویا سی
نمک حلال جو تھل بھولیکھے کجھ قصور کماون

کتنے برساں زاری کر کے عیب معاف کرایا
پچھیا جبرائیلؑ جو ہن کیوں تسیں کر نیلے زاری
تویں ہروں رب بخشی تینوں محبوبی مقبولی
سخت خجالت اس کم اندر حاصل ہوئی مینوں
ایپر اوہ شرمندگی دلتھیں مردیاں تیک نہ جاسی
بھاویں اوہ درگذر ہو جائے شرموں ڈب ڈب جاون

نمک حرام کرن لکھ بدیاں پھر نہ عیب پچھانن
پیئے ہرو ہر چھتر وَ تّن کجھ پرواہ نہ جانن

سُنو حقیقت تن نبیاں دا جویں ذکر سُنایا
رووَن والی شرط تمامی ختم اینہاں دی ہوئی
باہجھ اینہاں تھیں دو پیغمبر رُنے ہور زیادہ
دوجا کیتی گریہ زاری بہت یعقوبؑ نبی نے
پچھے ذکر شعیبؑ نبیدا آکھ سُنایا بھایاں
اشتی برس یعقوبؑ پیغمبر رُنّاں نال جدائی
نوحؑ داؤدؑ تے آدمؑ تِنے بھاویں جتنا روئے
تے یعقوبؑ شعیبؑ دوہاں دیاں اکھیں رو رو گیاں
سُنو نتیجہ حکمت اصلی آکھ سناواں بھائی
نوحؑ داؤدؑ تے آدمؑ کولوں جتنی زاری ہوئی
خوف الٰہوں دلدے اندر پیا کمال اوہناں نوں
ایہو وجہ گناہاں کارن جو کوئی ڈر کے روندا
تے یعقوبؑ شعیبؑ نہ دوویں رُنے اس گل پاروں
جو کوئی کسے محبت پاروں روندا ہووے بھائی
عیبوں رُنیاں رحمت ہووے وَدھے نور اکھیں دا
اس رونے تھیں ہر عاشق نوں ایہو نتیجہ ڈھیا
نبی شعیبؑ خدا دے عشقوں رو رو نظر ونجائی

حدوں وَدھ اینہاں دی زاری وچہ تفسیر لیایا
دُنیا وچہ اینہاں دے جتنا ہور نہ رُنّاں کوئی
اول نبی شعیبؑ پیارا عاشق ذات خدا دا
اینہاں دوہاں دے روندیاں روندیاں ہو گئے نین نابینے
رتن واری اس اکھیں پایاں تِنے وار ونجایاں
روندیاں روندیاں اکھیں وچوں چھوڑ گئی روشنائی
نظر سلامت رہی اوہناں دی مول نہ عاجز ہوئے
کیا حکمت سی اوہناں تناں دیاں اکھیں روشن رہیاں
جویں روایت نقرہ کاروں نظر اسانوں آئی
بخشش طلب اوہناں نوں آہی ہور نہ حاجت کوئی
رو رو آکھن یا رب سایاں بخش گناہ اسانوں
روشن ہوون اکھیں اسدیاں اکھاں مول نہ ہوندا
اوہ یوسف دے ہجروں رُنّاں اوہ رب دے دیداروں
کہن منظور ہے نہ اُسدی اکھیں دی روشنائی
عشقوں رُنیاں رحمت لہندی اگلا نور چھکیندا
جسدے پیش پیا ایہ روناں اکھیاں کر کے رہیا
عشق یوسفؑ تھیں نال زلیخا حالت ایہو والی

پھر یعقوبؑ نبی دے تائیں ایسا عشق روا پایا
جسویلے یعقوبؑ پیغمبر رو کر آہیں مارے
ایسے تھیں وچ باہر شہروں وکھرا حجرہ پایا
تاں جو روندیاں ہور نہ کوئی سُنے اساڈی تائیں
پچھلی رات ہووے جسویلے خلق آرام گذارے
سُن آواز جناور وحشی جنگل تھیں ٹر آون
ایسے حال نبی نے روندیاں اسی برس لنگھائے

وِسنوں رہگیا اکھیں وچوں نور تمام سدھایا
سُن سُن کے ناطاقت ہوندے لوک شہر دے سارے
جویں روایت ابن عباسؓ وچ تفسیر لیایا
بیٹھ اکیلا کرے عبادت بولے حمد ثنائیں
رو رو وردوں یوسفؑ یوسفؑ کر آواز پکارے
بیٹھ دوالے اس حجرے دے رو رو نیر چلاون
ورد خیال جو یوسفوالا دلتھیں کدیں نہ جائے

آمدن ملک الموت برائے زیارت یعقوب علیہ السلام وپرسیدن از وے حال یوسف علیہ السلام

احسن قصص امام قشیری ذکر یعقوبؑ لیایا
جسدم اوہ یعقوبؑ نبی دے حاضر آن کھلویا
جیکر آیوں لینے کارن میری جان پیاری
کہیا فرشتے یا نبی اللہ ایہ نہیں خواہش میری
تاں پھر رو کر نبی اللہ دے پچھیا اسدینا ئیں
رُوح اسدا تدھ قبضے اپنے کیتا یا نہ کیتا
سُنکر عزرائیل فرشتے اوہوں عرض سنائی
زندہ ہے اوہ دنیا اُپر یا محبوب غفاری
کئی خزانے قبضے اسدے دولت مال ہزاراں
ایہ گل سُنکر عزرائیلوں پچھدا نبی الٰہی
کہیا فرشتے ایہ گل دسنی امر نہ ہویا مینوں
ایپر اتنی رب دے فضلوں خبر اساڈے تائیں
نیڑے آیا وقت ملندا کرو نہ گریہ زاری
دس حوالا یوسفؑ والا ٹر گیا مُلک ربانان

ہکدن ملک الموت فرشتہ کرن زیارت آیا
پچھیا نبی فرشتے کولوں کیونکر آون ہویا
کی آہا جے ہن دیندوں پترا نتوں ہکواری
آیا ہاں میں خدمت اندر کرن زیارت تیری
عزرائیلا حال یوسف دا کرکے قسم بتائیں
دوست ساڈے اجل پیالہ پیتا یا نہ پیتا
ساڈے ہتھوں اجے نہ اسنوں اجل شہادت آئی
اللہ صاحب بخشی اسنوں ملکاں دی سرداری
صحی سلامت یوسفؑ تیرا کردا موج بہاراں
کیہڑے ملک پیارا یوسفؑ اجکل کردا شاہی
جتنا قدر اجازت آہی آکھ سنایا تینوں
جلدی میل تساڈا اسدا کرسی خالق سائیں
عزرائیل نبی دے اگے اتنی عرض گذاری
وڑ حجرے وچ پیغام اللہ دا رو رو ہویا نمانان

سو خوشخبری عاشق تائیں وصلوں کوئی سناوے
نقرہ کاروں کرن روایت بھی تفسیر کبیروں
ہکدن آ یعقوبؑ نبی دی کسے زیارت پائی
ویکھ حوالا پچھن لگا یا محبوب الٰہی
سرو صنوبر قد تساڈا کس نے پکڑ جھکایا
کہیا جواب یعقوبؑ نبی نے سنتوں یار نگینے
دوجا بنیا ہن اساتھیں پا گیا جدوں جُدائی
جد ایہ بات یعقوبؑ نبی نے آکھی اُسدے تائیں
آ پیغام سنایا اسنے حکم خدا فرماوے
جد تک سب جھورا تے دلدے سوہنے ویوں مینوں
جد ایہ جھڑک خدا دی طرفوں پیغمبر لوں آئی
یا رب تیں تھیں حال اساڈا کجھ پوشیدہ ناہیں
تدھے پینڈا درد غماں دا پیش اساڈے پایا
تدھے نور اکھیں دا دیکے کیتا پھیر ازائیں
کتنے برس کٹیندیاں گذری منزل درد غماں دی
دوہری ہو گئی پشت نمانی پھیگیا غم وچالے
یا رب ہن مجبوراں تائیں ہووے رحمت تیری
خبر نہیں تین کیہڑے ویلے ملک الموت بلاوے
سُن فریاد یعقوبؑ نبی دی کرم کیتا رب والی
یا نبی اللہ تیرے تائیں امر خدا فرمایا
تھوڑیاں روزاں لوں ہن تیرے دُور کراں غم سارے
جیکر بنیامین تے یوسفؑ فوت کدیں ہو جاندے
ایہ ایہ سب درد وچھوڑا جتنا تساں لنگھایا
یاد کریں کھاں جسدن گھر تھیں بکرا آپ کُٹھوائی
اثر کیتا ہمسایاں تائیں خوشبو لطف... والی

جد تک اکھیں یار نہ ویکھے صبر قرار نہ آوے
جویں حدیث رسول اللہ دی سنو پئے فقیرا
بہت ضعیف نبی دی حالت اسنوں نظری آئی
ہکدن عجب بہار حسن دی اُپر تساڈے آہی
نرگس نین نگینیاں وچوں کنول نور سدھایا
رو رو وچ فراق یوسف دے ہو گئے نین نابینے
اسدے غم نے پُشت اساڈی وانگ کمان جھکائی
او سے ویلے وحی فرشتہ بھیجدا رب سائیں
کریں شکایت غیراں اگے شرم نہ تینوں آوے
لوکاں اگے جھریاں جھکیاں ملے مراد نہ تینوں
تاں اسوقت یعقوبؑ نبی نے رو کر عرض سنائی
تیں بن کوئی نہ سُننے والا درد مند اندیاں آہیں
تُدھے یار وچھوڑے ساڈے توہاں میل خدایا
تُوہاں نور العین پیارے مینوں آن ملائیں
ہُن اس حال ضعیفی اندر نہیں بجھائی جاندی
رو رو نین نابینے ہو گئے سوہنیاں نظراں والے
ہسکدیاں سکدیاں وچ فراقاں عمراں کھپ گئی میری
جچھرک یار نہ دیہن وکھالی اُچھرک موت نہ آوے
جبرائیلؑ جناب الہوں آ خوشخبر دسالی
دُور ہوسن سب دُکھڑے تیرے وقت خوشی دا آیا
جلدی اسیں ملاواں تینوں سب فرزند پیارے
قبراں تھیں بھی زندہ کر کے اسیں ضرور ملاندے
سمجھو تاں ایہ دُکھ تساں نوں اپنے ہتھوں آیا
پک تیار ہویا جد گوشت دُور گئی خوشبوئی
کر کے آس تساڈے در تے آیا ہک سوالی

یاد نہ رہیا تساڈیتا ایں اوہ مسکین نمانا
نہ تساں اسنوں گوشت وتا خالی پرت سدھانا

ایہ سب درد مصیبت تینوں آیا اس گلپاروں
ایسی غفلت پھیر نہ کرنی حکم ہویا سرکاروں

گل مسکین سوالی عاجز بہت خدا نوں پیارے
حدوں ودھ لحاظ اونہاں دا خالق دی سرکارے

جو کوئی راضی کرے انہاں نوں راضی کرے خدا نوں
رب ناراض ہووے جے کوئی کرے ناراض انہاں نوں

سنو حقیقت جدوں نبی نوں حکم الٰہی آیا
اس تھیں پچھے کدیں نہ حضرت کوئی فقیر بھلایا

ہنت فجری مسکیناں کارن ہوکا نبی دلیاوے
جسنے کھانا کھاناں ہووے نال میرے آکھاوے

جسنوں منہ تھیں روزہ ہووے جنے نہ کھانا لوٹے
راتیں گھر یعقوبؑ نبی دے آ کر روزہ چھوڑے

ایہو طریقہ ہر دو ویلے ہوکا نبیؑ دلیواندا
سد مسکین کھواوے اوّل آپ پچھیرے کھاندا

ذکر اشتیاق یعقوب علیہ السلام و حکم دادن بفرزندان برائے جستجوئے یوسف علیہ السلام

کرن روایت جدوں نبی نوں خبر خداوند کیتی
نیڑے آیا وقت خوشی دا غم دی مہلت بیتی

ہنیا میں تے یوسفؑ تینوں دو لویں اسیں ملاساں
سن یعقوبؑ کیتا شکرانہ فضلوں لگیاں آساں

اپیر دونی حرص نبی نوں اگے نالوں ہوئی
کیہڑی گھڑی مبارک ہوسی ملسی یار ستھوئی

راتیں دنے آرام نہ آوے رو رو آہیں ملے
بہندا اٹھدا یوسفؑ یوسفؑ دمدم نال پکارے

ہکدن سب فرزنداں آکے ڈٹھا حال پدر دا
نظر پیو نے حجرے اندر یوسفؑ یوسفؑ کردا

کیتی شروع ملامت سبھناں یار پیارے تائیں
جیونکر خبر قرآن مجیدوں دیندا خالق سائیں

قَالُوْا تَاللّٰهِ تَفْتَؤُا تَذْكُرُ يُوْسُفَ حَتّٰى تَكُوْنَ حَرَضًا اَوْ تَكُوْنَ مِنَ الْهَالِكِيْنَ ۝ قَالَ
اِنَّمَا اَشْكُوْا بَثِّيْ وَحُزْنِيْٓ اِلَى اللّٰهِ وَاَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ۝

یعنی عرض کیتی فرزنداں نبی یعقوبؑ ہوراں نوں
ربدی قسم نہ بھلسی یوسفؑ مریاں تیک تساں نوں

دمدم یاد کریندیاں اسنوں عقل آوارہ کرسیں
یا پھر جان ہلاک کریسیں ایسے غم وچ مرسیں

نبی کہیا میں رب اپنے ول کراں شکایت غمدی
اس بن ہور نہ کہاں کسینوں حالت درد الم دی

رات دنے میں اسدے اگے غم دکھ اپنا پھولاں
جانے حال میرا اوہ چنگا صبر کراں یا بولاں

جو کجھ خبر اساڈیتا ایں ربدی طرفوں ہوئی
اوہ پیغام خداوند والے تسیں نہ جانو کوئی

یعنے وحی خداوی طرفوں سانوں خبر سنائی
ہلسی ہینے کسے دن یوسفؑ مہلت جیہڑی آئی

ایہ گل خبر نہ پتراں تائیں نہ کجھ باپ جتایا
جو کیونکر میل یوسفدیکارن وحی پیغام لیایا

جاتا اونہاں جوانیوں بابل رو رو کملا ہویا
کجھ نہیں خبر یوسفدی اسنوں زندہ ہے یا مویا

اپنی طرفوں اونہاں یوسفنوں کیتا مار ازائیں
تاہیں ولول کرن ملامت باپ پیارے تائیں

یوسفنوں بگھیاڑاں کھادا کتنی مدت ہوئی
مویاں گیاں تھیں دنیا اتے پھیر نہ اوندا کوئی

کیوں تسیں ناحق اسدے پچھے جان ہلاک کریندے
جے لکھ یاد مویانوں کریئے نہیں زیارت دیندے

ایہو جہیاں دلیلاں دیکے پیودی آس تروڑن
ایپر عاشق مردیاں توڑی پچھا مول نہ چھوڑن

دوجا جسنوں ربدی طرفوں عین تسلی تھیوے
غیر اندی گل اسدے دلوچہ کیونکر سچ منیوے

پھر اک روز یعقوبؑ نبی نے پتراںنوں فرمایا
جیونکر سورت یوسفؑ اندر خبراں رب لیایا

يَا بَنِيَّ اذْهَبُوا فَتَحَسَّسُوا مِن يُوسُفَ وَأَخِيهِ وَلَا تَايْئَسُوا مِن رَّوْحِ اللَّهِ إِنَّهُ لَا يَايْئَسُ مِن رَّوْحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْكَافِرُونَ ٥

یعنے حکم دتا اے بچیو طرف مصردی جاہو
یوسفؑ اتے بھرا اسدے دی جاکر خبر لیاہو

بنھو لک توکل اتے آس امید نہ ہارو
انشاء اللہ رحمت ہوسی مولا دے دربارو

فضلوں آس نہ رکھن جیہڑے رہن مرادوں خالی
رحمت تھیں مایوس ہمیشہ قوم کفاراں والی

سنکر سب اولاد نبی دی بول زبانوں کہندی
اجے تسانوں یوسفکارن تاہنگ دلیوچہ رہندی

جاون تھیں اساں عذر نہ کوئی ریج نہ کراں تسانوں
ایپر خبر یوسفدی لبھے نہیں یقین اساںنوں

بنیامین بہودا کارن بیشک مصرے جاواں
معلم کرکے حال اونہاندا پیش حضور سناواں

ایپر اوہ جو شاہ مصردا سانوں بھلا نہ جانے
لکھدیہو خط اسانوں اسول یا محبوب ربانے

شاید پڑھکے خط تساڈا شفقت کرے اساہیں
نہیں تاوچہ دربار اساڈی اوہ تہن عزت ناہیں

تاں پھر حضرت کاتب اپنا اوسیوقت سدایا
آکھ پذیرا جیوں یعقوبؑ لے رو رو خط لکھایا

مضمون خط حضرت یعقوب علیہ السلام

بڑا اجل سیانا کاتب فارض نام سداوے
جس کولوں یعقوبؑ پیغمبر خط ہمیش لکھاوے

جو مضمون لکھانا ہووے اسنوں دسدے جاون
لکھدا جاوے حال تمامی جو حضرت فرماون

اسدن طرف عزیز مصردی ایہ مضمون لکھایا
جو بن روایت نقرہ کاروں ہور خلاصیوں آیا

بسم اللہ تھیں شروع کیتو نے نامے دا سرنامہ
لکھ خط یعقوبؑ پیغمبر پت اسحاقؑ نبی دا
اوّل طرف عزیز مصر دی ادب سلام لکھیوے
اسیں گھرانہ مڈھ قدیموں وارث درد غماندے
دکھاندی ازمائش کارن سانوں رب اوپایا
کیتے کوہاں وچہ نمرود دے آتش چخہ جلائی
ابراہیمؑ خدا دے فضلوں کجھ ایذا نہ پایا
ہوگئی سرد تمامی آتش ادب کنوں ٹھرماندی
پھر چاچے اسمٰعیلؑ میرے دی رب آزمائش کیتی
ذبح کرندا اسدپیتا ئیں حکم حضوروں آیا
امن سلامت دوست ربدا زندہ اٹھ کھلویا
کٹ مصیبت صبروں شکروں لنگھ گئی وار انہاندی
یوسفؑ نام میرا اک بیٹا سب تھیں بہت پیارا
شام پئی تاں آئے سارے یوسفؑ مول نہ آیا
کہن لگے وچہ جنگل اسنوں پاڑ کھادا بگھیاڑاں
اسدن تھیں میں روون لگا رو رو درد وتجائی
جو کجھ اسدے وچھڑن پاروں اساں مصیبت جالی
استھیں پچھے سی ہک اسدا ماں پیو جایا بھائی
کجھ قدرے میں اسنوں تک کے ہیساں دل پرچاندا
بھائیاں نال رلا کر اسنوں طرف حضور پہنچایا
کہن لگے اوہ سانوں آکے کیتی اس نے چوری
اگے درد فراق یوسفدا ہیسی بہت اسانوں
لکھ کر خط تساڈے کولوں اسنوں تساں سدایا
جاتا سی اساں ساڈے غمدا دارو کوئی کریسن
اساں تساڈا امر نہ موڑیا کیتا یار روانہ

استھیں بعد حقیقت غمدی درد آمیز کلاماں
پوتا ابراہیمؑ نبی دا عاجز درد رسیدہ
بعد سلام اساڈی طرفوں ایہ گل واضح تھیوے
صبر کنوں سب بزرگ ساڈے گئے ایذائیں پاندے
سب تھیں اول دادا میرا خالق نے ازمایا
مشکاں باہیں بنھکر اسوچہ سٹیا نبی خدائی
صحی سلامت آتش وچوں خالق پاک بچایا
کیتے رب انگیار تمامی جیوں گلزار پھلاندی
جگ مشہور حقیقت اسدی جویں کہانی بیتی
گردن چھری دہری جسویلے دنبہ رب کوہایا
فضل ربے تھیں ہیٹھ چھری دے وال نہ ڈنگا ہویا
ہن اوہ نوبت درد غماندی ساتھے رب لیاندی
ساتھ بھراواں رلکر باہر کھیڈن گیا سوہارا
خون آلودہ کڑتہ اسدا سانوں آن دکھایا
ایہ ہک کڑتہ لبھا اسدا رلدا وچہ اوجاڑاں
ہن تک اس محبوب یوسفدی مڑکے خبر نہ آئی
وچہ تحریر نہ آوے ہرگز حالت درداں والی
بنیامین جو چھوٹا استھیں اکھیں دی روشنائی
اوہ بھی طرف تساڈی ٹوریا سن فرمان شہاندا
ہور تمامی واپس آئے بنیامین نہ آیا
تاہیں پکڑ عزیز مصر دے قید کیتا اوہ زوری
پھر تساں بنیامین وچھوڑیا ترس نہ پیا تسانوں
ملنے کارن گیا تسانوں تساں اسیر بنایا
نہیں سی خبر جو اگلے حالوں کر بیحال مریسن
تساں اساڈے دوست تائیں دتا بندیخانے

پس اے شاہ مصر دے ایہ گل لائق نہیں تسانوں
ناحق تہمت چوری والی جسنوں تساں لگائی
ہن اس کیونکر چوری کیتی جاکر وچہ مصر دے
دو جا اسیں اولاد رسولاں پاک گھرانہ عادی
نہ اسیں چور نہ سنگی چوراں نہ واقف چوراں دے
ایسا فعل اساڈی نسلوں ہرگز کرے نہ کوئی
دکھیانوں دکھیاون لگوں کرکے زورا وریاں
کھاکر تیر جدایا لوالے چھن گئے جگر جنہاں دے
چوری یاری نمکحرامی کار ذلیل رذیلاں
ایہ گل سنکر ساڈے دلنوں پھر گئی درد وں کاتی
خبر نہیں اوہ نال اساڈے کیوں پا بیٹھا روسہ
کرم کرو تسیں نال اساڈے تسیں کریم سنیندے
عاجزانوں نہیں چھیڑن چنگا متکو کی آہ نکالن
اپنی خیر جے لوڑیں رب تھیں دکھ نہ دے مسکیناں
بھیجد یہو تسیں طرف اساڈی بنیا مین پیارا
بھیج شتابی بھیج شتابی اوہ مسکین تماناں
بڈھڑا باپ نابینا اسدا اگے سی کجھ مویا
ترس کریں سلطان عزیزا مار نہ مویاں تائیں
جیکر بنیامین اساں ول کیتا تساں روانہ
رہسیں خوش ہمیشہ جیکر خوش کرسیں توں مینوں
ساڈا ابھی کجھ پیش خدا دے عرض سوال منیندا
سوز جگر تھیں تیر دعا دا جد یعقوبؑ چلاسی
کرو سنبھالا اوّل اتھیں ایہ گل جھوٹھ نہ جالوں
بہت آزردہ کرونہ سانوں مت کوئی آن پے جاوے
نہیں مناسب بادشہانوں عاجز لوک ستائے

چور بناکر بیٹا میرا دیویں دکھ اسانوں
اگے ہن تک چیز کسیدی کدیں نہ اس چرائی
ہے ایہ بالکل جھوٹھ تمامی اسیں یقین نہ کردے
کوئی نہ جیہاں ساڈیو چوں ایسا چور فسادی
نہ فرزند رسولاں نبیاں پھر دے مال چراندے
ناحق بنیامین پیارا کیوں چا قید کیتو ئی
دردمنداں مسکیناں نبیاں کدیں نہ چوریاں کریاں
ایڈے بھارا ٹھاون کارن جگرے کدوں اوہناں دے
کرن جمیل نہ ایسیاں کاراں جیہڑے نسل اصیلاں
ایسی کار نہ کسے اسانتھیں کیتی وچہ حیاتی
دلدی ایہا گواہی ملدی پھاس گیا بے دوسہ
پتر رسولاں دے پردیسیں ناحق نہیں بنہیندے
سخت دعا مسکیناں والی بال وکھاوے بالن!
ایڈا غضب سماوے ناہیں وچہ اسمان زمیناں
ناحق کیوں پردیسیاں اندر کیتوئی قید وچارا
لائق نہیں عزیزاں تائیں ایسا دکھ پہنچاناں
رو رو کے ہن اسدے غم وچہ ہور اگیرے ہویا
بھیجو بنیامین شتابی ساڈیاں لہو دعائیں
کراں دعا تساڈے حقوچہ سکھ وسیں سلطانہ
نہیں تاں کریں یقین عزیزا اسیں نہ چھوڑاں تینوں
دردمنداں دے دلدا ہوکا خالی رونہ تھیندا
ستاں پشتاں تیریاں وچوں پار و ہسلو جاسی
پھر کوئی روک نہ سکسی جدم نکلیا تیر کمانوں
تیرے بھی اولاد تیری دے دوہیں جہان ونجاوے
پھر پچھتایاں کتھہ نہ آون جیہڑے وقت وہانے

آخر ایہ یعقوبؑ پیغمبر تھوڑی بات لکھائی | کاغذ تھوڑا تے غم بہتا سوچ نہیں سمائی
دانشمند اکابر جیہڑے صاحب کرم سداون | تھوڑی عرض گذارش وچوں بہتا مطلب پاون
کافی سمجھن محتاجاں دیاں تھوڑیاں عرض نیازاں | بہت سوال سُنن دی حاجت نہیں غریب نوازاں
ایہ کجھ عرض سوال اساڈا جیکر شفقت تھیوے | بنیامین اساڈی طرفے واپس جلد کچھیوے
بہت احسان تساڈا ہوسی باہر حد حسابوں | اسدے بدلے رب تساں نوں دیسی اجر جنابوں
آخر حضرت نے بند کرکے بہت سلام لکھایا | لکھ کر فارغ خط شتابی پیش حضور سنایا
کرکے بند لفافہ حضرت پُتراں کہے حوالے | ایہ خط ساڈا شاہ مصر نوں دینا نال سنبھالے

رفتن بنی اسرائیل بجانب مصر بار سوم و رسانیدن مکتوب یعقوب علیہ السلام بحضور یوسف علیہ السلام

لیکر خط پیغمبر زادیاں کیتی مصر تیاری | نکل چلے کنعانوں باہر اوہ مقبول غفاری
جلدی جلدی پینڈا کرکے پوہتے مصر تمامی | فرصت پاکر حاضر ہوئے وچہ دربار گرامی
اول خدمت یوسف دے وچہ ادب سلام کیتونے | استھیں پچھے خط بابل دا پیش حضور دتونے
کرن روایت جسدم یوسفؑ خط مبارک پھڑیا | اول نام یعقوبؑ نبی دا اسدی نظری چڑھیا
پڑھکے نام پدر دا یوسفؑ ایسا لرزہ کھایا | ڈگ پیا خط ہتھاں وچوں اپر دھرتی آیا
بیوس ہوکے رووَن لگا ضبط نہ ہووَن آہیں | کیتوس دلوں قیاس جو ایتھے رووَن لائق ناہیں
سمجھ ونجن وت بھائی مینوں ایہ کیوں اتنا روندا | کرکے سوچ دلے وچہ ایہو تختوں اُٹھ کھلوندا
لیکر خط شتاب زمین تھیں سینے نال لگایا | نال محبت چھپا چھپا گوشے اندر آیا
وکھرا بہہ کے پھول لفافہ ڈٹھوس پھیر دوبارے | پھیر دوبارہ نظری آیا نام یعقوبؑ پیارے
ویکھ پچھان نوازش نامہ غشی دی حالت ہوئی | روندا روندا بیخود ہویا ہوش نہ رہگئی کوئی
چر تکچھوں جد ہوش سنبھالی پھر اوہ خط اٹھایا | پڑھن لگا تاں ساون وانگوں اکھیں خون وسایا
بھج بھج ملن ہنجوں دے قطرے حرفاں نوں گل لاون | کرن گئے تصدیق انہاں دی نقطے پوندے جاون
جتنے حرف تمام نبی نوں روندے نظری آون | جیونکر دردمنداں دے قاصد غم دی خبر سناون
پڑھ کر خط تمامی یوسفؑ مڑ مڑ نظر گذارے | ایہ خط آپ حضوروں مینوں گھلیا باپ پیارے

لکھی سی کجھ نظم وچالے پیغمبر کنعانی
پرت رتے حضرت یوسفؑ مڑ مڑ پڑھیا آہناںنوں
آخر وتیجھ حوالہ یوسفؑ قلم دوات منگائی

شعر مناسب درد فراقوں بولی وچ عبرانی
درد منداں لئے شعر رسیلے بھاون درد منداںنوں
لکھ جواب روانہ کیتا جویں روایت آئی

جواب خط از جانب یوسف علیہ السلام وفرستادن بدست قاصد بخدمت حضرت یعقوب علیہ السلام

کر تحریر پذیر فقیرا قاصد طرفوں نامہ
کیتا شروع خدا دے ناموں نامہ نبی گرامی
استھیں پچھے صفت رسولاں باہر حد شماروں
ثانی کوئی نہ مول جنہاں دا اندر عالم سارے
کردا رقم جواب آدابوں شہر مصر دا والی
لکھیا تساں سلام اسانوں عزت تے اکراموں
راضی اسیں ہمیشہ رہتے رکھے جویں اسانوں
ملیا آن نوازش نامہ جو سرکار پہنچایا
بہت ہویا افسوس اسانوں سُن کے حال تساڈا
سُنیاں وادے پاک تساڈے جو تکلیفاں پایاں
تسیں بھی عجھ فراق پدر دے جیکر صبر کماہو
ابراہیمؑ تساڈے دادے کیسا صبر کمایا
جد آتش وچ داخل ہویا اوہ محبوب الٰہی
کہن لگا دس ابراہیماںؑ ہے کجھ حاجت تینوں
مدد کارن کافی سانوں آپ خداوند باری
سُن کر جبرائیل فرشتے پھیر نہ سخن الایا
اینویں اسمٰعیلؑ نبی نے صبر تحمل کر یا
کتنی واری باپ پیارے زوروں چھری چلائی

کیونکر لکھیوس بابل تائیں ادب سلام کلاماں
پہلی سطر لکھی بسم اللہ رب لوں حمد تمامی
بہت فضیلت ملی جنہاں نوں خالق دی سرکاروں
ساری خلقت وچوں ربنوں مُرسل بہت پیارے
خدمت وچ یعقوبؑ پیغمبر صاحب منصب عالی
اسیں بھی لکھاں طرف تساڈی تحفہ ادب سلاموں
کرے نصیب ہمیشہ مولا سکھ آرام تساںنوں
گل مضمون مبارک اسدا پڑھ ہیا مطلب پایا
اپر امر مقدر اگے کجھ نہیں عذر اساڈا
ہر حالت وچ صبر کمایا رحمت جھڑیاں لایاں
وانگ انہاں دے انشاءاللہ خوشی مراداں پاہو
صبروں چھنہ قبولی اس نے امروں عذر نہ لیایا
آکر جبرائیل فرشتے کیتی خاطر خواہی!
ابراہیمؑ کہیا تیری کجھ نہیں حاجت مینوں
انشاءاللہ فضلوں ساڈی آپ کریسی یاری
فضلوں رب چھنہ دیتا ئیں باغ بہشت بنایا
امر الٰہوں ہیٹھ چھری دے سر قربانی دھریا
وال برابر پیغمبر لُوں کجھ تکلیف نہ آئی

ہیٹھ چھُری دے چاچے تیرے قرب حضوری پایا
کرو خیال حبیب خدا دے تسیں اولاد اونہاندی
بیشک ہجروں اپر تساڈے مشکل منزل آئی
اپر جویں جنابوں ہووے مرضی پاک ربیدی
اگے نال تساڈے یوسفؑ جو تقدیروں ہوئی
پھر ہُن بنیامین تساڈا جے اساں پاس رکھایا
پھر جس ویلے امر الٰہوں وقت ملن دا آسی
حد تک امر خدا دا ناہیں لائق صبر تسانوں
ایہ کچھ لکھ جواب یوسفؑ نے کیتا خط روانہ
بھایاں نوں ایہ حضرت یوسفؑ مول نہ خبر جتائی
کرن روایت جدا وہ قاصد آ پوہتا کنعانے
فارض ابن یہودے کاتب پڑھکر خط سُنایا
کہن لگا ایہ لکھنے والا ہے کوئی نبی خدا دا
باہجھ رسولاں ایسے خط دی کسنوں طاقت ہوئی
شک نہیں بے یوسفؑ ہووے ولوں قیاس اٹھایا
سجد یوجہ ملی خوشخبری وحی پیغام لیاندا
دُور ہوسی ہُن غم دلگیری گئے جنجال جدایاں
ہُن ارشاد ہویا دل شاداں پیغمبر کنعانی
اسّتھیں پچھے پُتراں دیعل لکھیا نبی ربانے
بہت مصیبت گذرے پچھے تنگی فاقے پاروں
تھوڑا بہت تسیں جو گھر تھیں لیگئے مال پُرانا ں
کرن اوڈیک تساڈی ہر دم عاجز لوک وچارے
بہتی نرمی کرکے شاہ نوں عرض سوال سُناتا
نالے بنیامین دے کارن ساڈی طرفوں کہناں
اس جاگہ یک ہور وجہ دی نظر روایت آئی
اُپرچنہ خلیل نبی نوں رب معراج کرایا
صبر کماون درجے پاون سکار قدیم جنہاندی
غم فرزنداں درد جدایاں موتوں گل لنگھائی
اسو چہ اپنا دخل ٹھراون نہیں مجال کسیدی
خبر تسانوں اسدے اندر ساڈا دخل نہ کوئی
امر الٰہی اینویں آہا ساڈا دخل نہ آیا
وچھڑے یار تسانوں مولا رحمت نال ملاسی
وَدھ گھٹ لفظ جو نکلیا سا تھوں کرو معاف اسانوں
لیکر قاصد ٹریا جلدی یوسفؑ دا پروانہ
اوہلے بیٹھ تمام اونہاں تھیں کیتی کارروائی
وتوس آکر خط یوسف دا پیش حبیب یگانے
سنکر حال یعقوبؑ نبی نے درد زیادہ پایا
یا اوہ آپ پیغمبر کامل یا پیغمبر زادہ
پُر تاثیر عبارت ایسی ہور نہ لکھدا کوئی
روکر وردوں نبی اللہ دا سجدے اندر آیا
یا نبی اللہ تیرے تائیں پاک خدا فرماندا
بیشک جالنو گسے دیہاڑے وصلوں خبراں آیاں
فضلوں آس ہمیش اسانوں لوڑے حمد ربانی
آؤ گھریں عزیز مصر تھیں جلدی لیکر دانے
جویں سبب بنے کجھ دانے طلب کرو سرکاروں
اوہا عرض گذارش کرکے شاہ دی نظر ٹکاناں
کٹ مصیبت تنگی فاقہ پوہتے موت کنارے
شوخی کینیاں ملے نہ مطلب خوف زیادہ کھاتا
بہت لکھی تاکید نبی نے نرمی اندر رہناں
شیخ معین الدین مفسر جو نکر لکھیا بھائی

پہلوں خط عزیز مصروں جو یعقوبؑ لکھایا
فرزنداں تھیں طرف مصر دی خط لیگیا کوئی
ویکھ جواب یعقوبؑ نبی نے بھیجیا پتر انتائیں
اوسویلے ایہ واتیاں کارن نبی تاکید سنائی

فارض لیگیا خط نبیدا اوہا جواب لیایا
جدوں جواب لیاندا فارض تاں ایہ سب گل ہوئی
جا ہو طرف عزیزِ مصر دی خیر کرے رب سائیں
واللہ اعلم رہنوں معلم جیونکر بات وہائی

حاضر شدن براوران یوسف علیہ السلام بدربار عالی

سنو حقیقت جد فرزنداں سنیا حکم گرامی
وانگ نمانیاں عاجز ہو کر حال بیان کیتو نے
کہن لگے کجھ عوض انہاندے بخش ہو و سرکاروں
رو رو کھلے سناون عرضاں سب مقبول پیارے
بہت مصیبت فاقے والی کر کے عرض سنائی

وچہ دربار یوسفدے جا کر حاضر ہوئے تمامی
اُن پنیر پڑانیاں در ماں خدمت وچہ رکھیو نے
مرن لگی اولاد اساڈی تنگی فاقے پاروں
وانگ سوالیاں در پہ آئے ہو محتاج وچارے
جیونکر سورۃ یوسفؑ اندر خبر خدا فرمائی

قَالُوْا یٰۤاَیُّهَا الْعَزِیْزُ مَسَّنَا وَ اَهْلَنَا الضُّرُّ وَ جِئْنَا بِبِضَاعَةٍ مُّزْجٰىةٍ فَاَوْفِ
لَنَا الْكَیْلَ وَ تَصَدَّقْ عَلَیْنَا اِنَّ اللّٰهَ یَجْزِی الْمُتَصَدِّقِیْنَ ۝

یعنے کہن لگے سب بھائی اے شاہ مصر گرامی
قدر قلیل ایہ تھوڑی پونجی گھر تھیں اسیں لیائے
بیشک صدقہ دیو لوالیاں دیوے رب جزائیں
نہیں تاں جو کجھ خدمت اندر قیمت اصل لیاندی
اپر کرم تساڈے آپر سانوں آس ودھیری
جو کوئی حال غریباندے تے شفقت کرم کریندا

سن ٹبراں اسیں فاقے کولوں آگئے تنگ تمامی
دیہہ کجھ دانے نام ربانے ڈاہڈے اسیں ستائے
توں بھی صدقہ سر اپنے دا بخش اساڈے تائیں
اسدیناں نہ ہک بندیوں روٹی دتی جاندی
قیمت نالوں بہت زیادہ عالی بخشش تیری
دوہیں جہانیں مولا اسنوں عالی درجہ دیندا

چار اشعار قافیہ دار

کرم کرو مسکیناں اُتے ویکھو حال اساڈے
جال مصیبت تنگی فاقے مر گئے مال اساڈے
کال ہوراں پھیر موہلے کیتے کل اقبال اساڈے
ابن کریماں نال کریمی کٹ جنجال اساڈے

ٹکڑے کارن ترسن گھر وچہ چھوٹے بال اساڈے
لوہو گئے رج کھاون کارن اہل عیال اساڈے
شالا کسے نہ ورتے جیونکر ورتی نال اساڈے
کر منظور سر یدا صدقہ عرض سوال اساڈے

سُن سُن حال بھراواں یوسفؑ بہت آزردہ ہوندا
کیتی عرض دوبارہ بھایاں جیکر شفقت تھیوے
بڈھڑا باپ نابینا اسدا رہندا نت اوداسی
ڈے بیٹھا اوہ اکھیں اگے یوسف دی وچہ زاری
نال فراق نہ مارو غم وچہ اوہ محبوب یگانہ
کرے سوال بیہودہ اُمڑ مڑ پیش حضور گرامی
جے کیسے جرم ثبوتی باروں عاجز پکڑے جاون
آپ تسیں خود چھوڑ لوائے تخت بخت دلیسائیں
ترس کرو پردیسیاں اُپر بخشو عیب گناہیاں
کرو لحاظ یعقوبؑ نبیدا رو رو کہن نمانے
بنیامین سُنے سب باتاں بیٹھا چپ چپاتا
کرن قیاساں دلدے اندر اسنوں قید نہ کوئی
اسدات بھی شاہ نال بہا کے اوہنوں کھوایا کھانا
اپنے وانگ برابر اسنوں شاہ پوشاک لوائی
شک نہیں جے یوسفؑ ہووے دلوں قیاساں کردے
ڈاہڈے نرم نمانے ہو کر عرضاں کھلے سناون
آکھن لگے بابل کولوں یوسفؑ گیا جدو کا
پھر ہن ہجر بھرا یوسفؑ دے اسدا درد ودھایا
کہن لگا کجھ دسو مینوں حالت یوسف والی

ویکھ اوہناں نوں برقعے وچوں گجھا گجھا روندا
بنیامین پیارے تائیں عیب معاف کچیوے
جیکر تسیں نہ بھیجو اسنوں اوہ روندا مرجاسی
جیکر بنیامین نہ جاوے دیسی جان بیچاری
میل اوہنوں فرزند پیارا کرکے کرم شہا نہ
بادشہاں نوں مسکیناں ندا ہوندا شرم تمامی
پلیوں کرکے خرچ اوہناں نوں چنگے لوک چھڑاون
کیا پرواہ جے شفقت کرکے چھوڑو مجرم تائیں
کرو خلاص اساڈا بھائی بند نہ پاؤ راہیاں
شالہ تخت سلامت ہووے راج ہمیشہ مانے
اُپر تخت برابر شاہ دے بھایاں ویکھ پچھاتا
بھایاں وانگ برابر اسدی شاہ نوں اُلفت ہوئی
اج بھی تخت اُتے رل بیٹھا ایسا دلوں وکانا
خبر نہیں ایہ کیونکر اس نے ایڈ محبت پائی
اپر کجھ عدالت اندر آکھ نہ سکن ڈردے
دردوں باپ یعقوبؑ نبیدا مڑ مڑ ذکر لیاون
شکھدا اساں یعقوبؑ نبی نوں آیا نہیں تدوکا
ایہ گل سُن کر یوسفؑ تائیں جوش دلے وچہ آیا
جیونکر سورت یوسفؑ اندر خبر دتی رب عالی

قَالَ هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ بِيُوسُفَ وَأَخِيهِ إِذْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ ط

یعنے تسیں پچھالوں اوہ گل یوسفؑ نے فرمایا
ہن تسیں بنیامینے کارن اتنا زور لگاندے
جسدن باہر یوسفنوں تسیں لیگئے نال پیاراں
بنیامین نکھیڑیا استھیں اسنوں رکتے گوایا
اسدن باپ پیارے کارن ترس نہ مول آیو نے

یوسف اتے بھرا اسدے سنگ کیا تساں فعل کمایا
خبر تسانوں جو تساں اگے کیتی باپ اوہناں دے
کیا کجھ حال کیتو نے اسدا یاد کرو اوہ کاراں
بگھیاڑاں دا بابل اگے جاکر نام بتایا
نال بہانے اسدے کولوں یوسفؑ جدا کیتو نے

ہن تسیں آکر کول اساڈے پیو دے بنو پیارے
جے ہن کرو پیار پدر دا اسیں نہ مول منیندے
جے آکھو بگھیاڑاں کھادا کدھ ہو شاہد کوئی
ہے اک مخبر پاس اساڈے سچیاں خبراں لاوا
حاضر کرکے پچھاں اسنھیں جیونکر حالت ہیتی
جیکر اسنھیں سنکر بھی تسیں پھر ہوئے انکاری
کھول بیان تمام تساتھیں میں اقرار کراواں
تاں پھر اوہ پیمانہ شاہی یوسفؑ ترت منگایا

بنیا میں چھوڑاون کارن جھوٹھے کرو پسارے
کیا کیتی تساں نال یوسف دے کیوں نہیں سچ دسیندے
نہیں تاں اسیں تسالوں دساں جو ہیا کہانی ہوئی
معلم اسنوں یوسف والا گل حقیقت حالا
سچ حقیقت کہسی ساری جو ہیں تسانے کیتی
اسیں دسیساں حال یوسف دا خبرا سالوں ساری
جوش اندر جد آیا یوسفؑ کیتی چپ بھراواں
مخبر بنکے پیش عدالت حال سناون آیا

بہ تکلم آمدن پیمانہ و اظہار کردن حال یوسفؑ براوران او

آکھ پڑھ کر ساقی تائیں دیوے اوہ پیمانہ
حق آوازہ نکلے اندروں جسو یلے میں پیواں
مشکل منزل محفل والی کیہے نہ سنگی ہوناں
جاں ہتھ پیر گواہیاں دیسن پیش عدالت بھائی
پڑھکے حال یوسف دیاں بھایاں دلوچہ عبرت پائیں
کرن روایت نقرہ کاروں ہور کتابیں آیا
گل امیر وزیر اکابر حاضر سن اس جائی
جیکر کدیں تساڈی طرفوں امراجازت تھیوے
کہیا بھراواں بیشک تچھو خوف نہ کجھ اسالوں
دلوں یقین بھراواں تائیں اس کی دساں حالا
جانن نہیں جو ایہ پیمانہ ستیاں کلاں جگاوے
جدوں انہاں پیمانے کولوں پچھناں حال کرایا
امر الہوں بول پیمانے نرم آواز سنائی
ہک انہاں تھیں یوسف آہا بھائی بابل جایا
دو جیواری پھر یوسفؑ نے اسنوں چھٹی لگائی

جس دے پیتیاں حاصل ہووے قرب حضور شہانہ
یوسف دیاں بھراواں وانگوں ناشرمندہ تھیواں
تدھ بھی ہکدن جاکر اوتھے پیش حضور کھلوناں
جیکر سچ نہ ہوسی پلے کیا کرسیں اس جائی
خالی قصہ جان کراہن اینویں لنگھ نہ جائیں
جسدم اوہ پیمانہ یوسفؑ مجلس وچہ منگایا
کیتا حکم بھراواں تائیں یوسفؑ نبی خدائی
اس پیمانے کنوں تساڈا معلم حال کچیوے
جیکر ایڈ کرامت والا دتے حال تسالوں
ایہ بے جان نمانہ ٹوپہ دانے ماپن والا
مجلس دیوچہ بول اساڈا بھرم تمام ونجاوے
تا پھر یوسفؑ اوہ پیمانہ مار چھٹی چھنکایا
ایہ فرزند یعقوبؑ نبیدے ہیسن باراں بھائی
بابل کولوں چوری انہاں اسنوں ویچ وٹایا
پھر آواز نکال شتابی کہن لگی اوہ پائی

ہے ہک ہور بھرا یوسفدا بنیامین سدا اندا
جد انہاں بنیا مینے کارن پیو تھیں رخصت چاہی
کہندا سی میں کویں دوبارہ کراں وساہ تساڈا
اوڑک رہنوں ضامن دیکے اسنوں انہاں لیاندا
اِتنا کر آواز ہیمانہ چُپ ہویا یکبار ری
بنیامین کہیا پھر شاہ نوں یا صاحب سُلطانہ
بھائی کہندے سُن جو اسنوں کھا گئے گرگ بلائیں
پُچھ دیہو پھر دوبارہ مینوں یوسفؑ کویں وکانا
تاں پھر یوسفؑ اسدے کولوں پُچھیا تریجی واری
بول آواز کیتا پھر اس نے دسدا حال سچاواں
کوڑ بہانہ گرگاں والا اونہاں دوس نہ کوئی
کھیڈن کارن گھر تھیں یوسفؑ بابل کنوں آندونے
جسویلے مُڑ اوہلے ہوئے کولوں باپ پیارے
جو یوسفؑ دا کھانا آہا کُتیاں نوں سُٹیونے
پانی طلب کرے جسویلے ہر کوئی کاوڑ تھیندا
مار طماچہ منہ تے اسنوں غضبوں گرڑا وساون
سارے راہ وچہ بھایاں پاسوں اینویں رہیا کُٹیندا
حدوں باہر بھایاں ہتھوں اس تکلیفاں پایاں
جو جو حال کُوتے پیمانہ سُنن پیئے دشٹ بھائی
سبھناں دلوچہ جاتا اسدن ہوئے اج قصوری
بنیامین چھوڑاون آئے آپ اُلجھاں ہن سارے
استھیں بعد کہیا پیمانے کر آواز پیاری
سب بھایاں نے اس گل اُپر محکم نیت ٹھہرائی
جد یوسفدے قتل کرن نوں بھایاں ہتھ اٹھایا
دگا کہن بھراواں تائیں جیکر اسنوں مارو
اُسنوں بھی اونہاں بابل کولوں تُسیں کر کر آندا
نہیں سی وداع کریندا اسنوں اوہ محبوب الٰہی
اگے تساں نہ واپس آندا یوسفؑ دلبر ساڈا
ہُن تک رو رو باپ پیارا انجھوں نیر چلاندا
سُنکر دلوچہ بھایاں تائیں گذری حیرت بھاری
کھول سُناوے حال یوسفدا مینوں ایہ پیمانہ
کہیا پیمانے باہر جاکے ویچ گئے اس تائیں
ساری بات سناوے اسدی جیونکر حال وہانا
اے پیمانے امر الٰہوں دس حقیقت ساری
کسے نہ کھا دا یوسفتائیں بولیا جھوٹھ بھراواں
اصل حقیقت سنو اساتھیں جویں کہانی ہوئی
جد تک بابل رہیا تکیندا بہت پیار کیتونے
دھکے دیون لگے اسنوں دشمن ہوگئے سارے
مار زمیں تے کوزہ اسدا شربت ڈوہل دتونے
آکھن بہت لڈکا ہیو ہُن نہیں شربت پیندا
ٹکڑا طلب کرے جسویلے ڈھیماں نال اُڈاون
کوئی نہ پچھے جنگل اندر ایہ کیوں پیا مریندا
کنڈیاں اُپر ننگی پیریں اسنوں ٹوریا بھائیاں
تُسن کویں عدالت وچوں تھانوں نہ جھلے کائی
ایہ پیمانہ بادشاہانہ خبر رسانندا پوری
خبر نہیں شاہ ساڈے حقوچہ کیہا فرمان پکارے
اوڑک بھایاں یوسفکارن کیتی قتل تیاری
اپر یک یہودے تائیں دلوچہ شفقت آئی
پکڑ یہودے یوسفؑ تائیں دامن ہیٹھ چھپایا
تاں بھراول اسد یناں لوں میرا اسیں اُتارو

ہونلے چاڑے ہیں یوسفنوں قتل نہ ہوون دیساں
زور دھگانے بھایاں کولوں یوسف اس چھڑایا
جیکر کدیں یہودا اسدن اتنا زور نہ لاندا
سنکر یوسف بھایاں طرفے نظر مبارک پائی
اُٹھ یہودا حاضر ہویا کیتی عرض بھراواں
راضی ہوکر لولیا یوسف شابش تدھ جوانا
پھر یوسف پیمانے تائیں چھٹی سنہری ماری
کہن لگا پھر یوسف تائیں لیگئے کھوہ کنارے
نوں کوہ دور آہا کنعانوں کھوہ ویران پرانا
بابل لوں وچ جھوٹھ کہیوسے یوسف گرگاں کھایا
چوتھے دن اس کھوہ تھیں یوسف کڈھیا آن سنھوہاں
پہنچ پئے پھر بھائی مگروں پاس انہاں کرواناں
دینہ درماں تھیں پاس اونہاندے یوسف ویچیو نے
جاندلیوار ستھویاں تائیں ایہ گل کہہ گئے نالے
ایہ کجھ باتاں کر پیمانے مجلس وچہ سنایاں
جوجو بات کرے پیمانہ یوسف کھول سناندا
سارا حال سنایا جسدم اول آخر تائیں
ڈر دے ڈردے آکھن لگے یا سرکار گرامی
ایہ گل سنکر حضرت یوسف غصے اندر آیا
جسدن مالک دے ہتھ یوسف ویچگئے سن بھائی
اسیں فلانے پت فلانے شہر فلانے والے
سن فلاناں چن فلاناں دن تے رات فلاناں
دینہ درماں کل قیمت چکی قائم ہوش رضائیں
اپنی ہتھیں سند وثیقہ لکھدنا سب بھایاں
اوکاغذ بیعنامے والا مالک نال لیاندا

نہیں تاں سدیناں اسیں بھی سر قربان کرلیساں
اپنا مرن قبولیا اس نے اسدا سر بچایا
بیشک یوسف بھایاں کولوں کدیں نہ بچکر جاندا
کسدا نام یہودا جس نے اتنی ہمت لائی
ایہ ہے جس نے نال یوسفدے کیتا پیار سچاواں
ویسی اجر حضوروں تینوں خالق پاک توانا
ایہ آواز نکالیا اس نے اوڑک چھیکڑ واری
جھڑکاں دیکر اسدے گل تھیں کپڑے سب اُتارے
گھت رسا سٹیوسے اسوچہ روندا ہنی ریانا
بکرے والہو لاکے اسدا کرتہ وچ ویکھایا
ویکھ اونہانوں سوہنا لڑکا بہتیاں خوشیاں ہویاں
کہن لگے ایہ بردہ ساڈا کڈہ ہیا قساں جواناں
اپنی طرفوں بیعنامے داکاغذ لکھ دتونے
نسن دی اس عادت منددی رکھنا نظر حوالے
کر تفصیل تمامی یوسف بھایاں نوں سمجھایاں
ہن ایہ خبر دتی پیمانے ہن ایہ پیا بتاندا
پچھیا یوسف بھایاں کولوں سچ ایہی یا ناہیں
جھوٹا ایہ پیمانہ تیرا بولے جھوٹھ تمامی
جلدی اوہ پیمانے والا کاغذ پیش منگایا
اسدن مالک بھایاں کولوں ایہ تحریر کرائی
مالک لوں اساں یوسف بردا کیتا وچ حوالے
جگہ فلانی سودا ہویا اتنے مل وکاناں
نال خوشی دے بیع کردتا مالک تاجر تائیں
پھر کوئی جھگڑا رہیا نہ باقی سبھناں مہراں لایاں
جاں پھر یوسف مالک ہتھوں پاس عزیز وکاندا

مُنگ لیا اوہ مالک کولوں یوسف نے بیعنامہ
لیکر یوسف سانبھیا اسنوں کدیں ساہ نہ کھاوے
اج تہن پئی ضرورت اسدی رب سبب بنایا
کیتا حکم بجے پائی ساڈی جھوٹھی تساں بنائی
ملک تساڈے بدا ایہ رقعہ مصریاں سمجھ نہ آوے
دھریا کھول بھراواں اگے یوسف اوہ بیعنامہ
تک ہوئے منہ سب بھایاں دے ویکھ مصیبت حالا
آپس دیوچ بکدوجیوں رو رو آکھن سارے
آگئی جان شکنجے اندر نہ کوئی کھول سناندا
نال غضب دے بولیا یوسف کیوں نہیں پڑھدے بھائی
تاں پھر ہو لاچار بھراواں پڑھکے خط سنایا
گل حوالہ سنکر یوسف لگا کہن تنہاں نوں
کہن لگے ایہ خط نہ ساڈا اسانوں خبر نہ کائی
تاں پھر بنیامینے کولوں پچھیا نبی تداہیں
بنیامین ڈٹھا جس ویلے جلدی بول سناندا
بند ہوئے جد سبھناں پاسوں کوئی جواب آیا
کہن لگے ایہ خط اساڈا بیشک اسیں منیندے
اوہ یوسف جو بھائی ساڈا اساں نہ ویچیا کوئی
ایہ یک نفر اساڈا آہا یوسف نام سداندا
اسدی بابت ایہ بیعنامہ لکھیا اساں ضروری
تاں پھر بنیامین دلی نوں حضرت یوسف کہندا
بنیامین کہیا میں یوسف ہور نہ ڈٹھا کوئی
یوسف کہیا بیشک یوسف ویچیا انہاں بھراواں
سانوں معلم حال انہاندا جو اساں کیتو نے
ایہو اشارہ روز قیامت ذکر مفسر لیاون

اسدی لوڑ نہ رہی تساں نوں کرو سپرد غلاماں
اس خاطر جو متکے اسدی لوڑ کدیں پے جاوے
کدھ کے اوہ کاغذ سگوں بھایاں نوں وکھلایا
ویکھو کھاں اس کاغذ اندر کی کجھ لکھیا بھائی
پڑھکے ذرہ حقیقت اسدی سانوں دسی جاوے
جلدی بھراواں ویکھیا اسنوں اڈ گئی ہوش تماماں
پڑھنا پیا عدالت اندر دفتر عملاں والا
خبر نہیں ایہ کاغذ کس نے آن دتا سرکارے
نہ آکھن جو ساڈے کولوں ایہ نہیں پڑھیا جاندا
جلد سناؤ جلد سناؤ دیر نہ کریو کائی
پیش عدالت ظاہر کیتا جو کجھ عمل کمایا
کس نے ایہ بیعنامہ لکھیا دیہو جواب سانوں
جویں روایت نقرہ کاروں ویکھن اندر آئی
دس توں دستاویز انہاندی ایہ خط ہے یا ناہیں
میں نہیں جھوٹھ الاندا صاحب ہے ایہ خط انہاندا
تاں پھر رل مل سبھناں بھایاں ہور اک عذر بنایا
اسپر ایہ اوہ یوسف ناہیں جیہڑا تسیں آکھیندے
ونڈ لیا بگھیاڑاں اسنوں اتنی مدت ہوئی
ویچہ درماں تھیں ساڈے کولوں مالک لیا وکاندا
مہر اساڈی خط اساڈا ہو چکی منظوری
سی کوئی ہور تساڈے گھر وچ دوجا یوسف رہندا
اوہا یوسف ویچیا اوہناں یک شہادت ہوئی
جیکر ہن بھی منّ ناہیں سرخرو اسیں مناواں
شرموں چپ ہوئے سب بھائی پھیر نہ کجھ کہیو نے
پیش عدالت دفتر عملاں جدوں وکھلائے جاون

ویکھ اوہناں نوں اوگنہارے کرسن عذر تداہیں
لکھن والے اینویں لکھیا دفتر پیا ودھا یا
دن تے رات ہوون پھر حاضر دیون آن گواہی
کرسی عذر انہاں دے اُپر عاجز شخص گناہیں
آیو آپ شہادت انہاں وتی دو وقتاں دی
ویلا وقت بیان انہاں دا ہرگز میل نہ کھاندا
تاں پھر ملک کراماً کاتب حاضر سدے جاون
آکھے ایہہ بھی مُڈھ قدیموں دشمن میرے آئے
اج اساڈا دُنیا اُپر نام نشان نہ آیا
کہن لگے ایہہ رل مل سارے وچہ جناب خدا دی
آپ بنے اوہ نیک اساتھیں سانوں کہیا گناہیں
تاں پھر دھرت اکاس ملا کر رب گواہ گذارے
نہ ایہہ خویش نہ واقف میرے نہ کجھ خبر اوہناں نوں
حکم ہووے جے غیر شہادت ہے منظور نہ تینوں
نال جنہاں دے دنیا اندر عمراں تدھ گذاری
تاں پھر اُپر زبان اسدی دے مُہر لگائی جاوے
ہتھ آکھن لوں نال اساڈے ایہہ کیتی تدبیر بائی
اکھیں آکھن نال اساڈے نظر بُری تکیوئی
فرج کہے نال میرے توں رہیوں زناہ کریندا
ایسے طور خدا دے حکموں سب اعضاء بولیسن
گونگیاں وانگوں ساریاں باتاں کرکے چپ رہسیسی
بعد گواہی اسدے منہ تھیں مُہر فرشتے کھولن
عرض کرے ایہہ یار خدایا کوڑ بولیندے سارے
ایہہ آکھن چل ویکھ تماشے میں نہ اٹول جاندا
ایتھیں حاجت روا نہ ہووے جو ایہہ طلب کریندے

یا رب اساں حیاتی اندر ایہہ کم کیتے ناہیں
کون گواہ جنہاں دے ساہمنے ایسا عمل کما یا
آکھن تدھ اساڈے تہندیاں ایہہ جھکھ ماری آہی
کہسی یا رب ہکو ویلے دی ایہہ شہادت ناہیں
دن راتیں دا فرق انہاں نوں چہ ایہہ نہیں مٹی جاندی
ایسی بے دستور شہادت کوئی قبول نہ پاندا
دیون آن گواہی اسدی گِن گِن عیب سناون
معلم تینوں نال اساڈے جو انہاں ویر کمائے
اگدوں انہاں فرشتیاں سانوں اوگنہار بنایا
کرن لگوں توں ہوسن جیہڑے خونی اتے فسادی
اج اوہ کویں اساڈے حق وچہ دیون نیک گواہی
عاصی آکھے میں تہیں مَن دا جھوٹھ الاون سارے
کیونکر اج ایہہ پیش عدالت محرم کرن اسانوں
دوست اسیں بلاواں تیرے خبر تمامی جینوں
محرم حال پیارے تیرے دیہن شہادت ساری
ہور اعضاء تمام خدا وند قدرت نال بلاوے
پیر کہن جو نال اساڈے گیوں فلانی جائی
کن آکھن جو نال اساڈے راگ سرود سنیونی
پیش عدالت تیری تیا میں میں نہیں مکرن دیندا
جدا جدا رب حاکم اگے خوب گواہیاں دیسن
ترلا کرسی بولن کارن مُہر نہ بولن دیسی
حکم ہووے دس دوست تیرے کی تیرے حق بولن
دنیا وچہ میں نال انہاں دے ویر کمائے بھارے
ایہہ حرام کھواون مینوں میں نہ ہرگز کھاندا
اسدے بدلے اج ایہہ مینتھے جھوٹھ گواہیاں دیندے

تاں اس وقت خداوند عالم کرسی حکم گرامی
روز فلانے وقت فلانے ایہ تدھ عمل کمایا
میں حاضر ہیں ناظر ہر جا قدرت کامل والا
کر انکار اساڈے اگے ہن نہیں جھوٹھ بناندا
سن فرمان بیچارہ عاصی سخت خجالت پاوے
کر اقرار گناہوں آکھے یا جبار قہارا
جو چاہیں کر نال اساڈے حاضر جان بیچاری
حکم ہوئے جب پکڑ وجکڑو اسنوں دیہو سزائیں
کرن روایت جسدم بھائی ہوئے سن انکاری
جذبے نال بھراواں تائیں ایہ فرمان سنایا
وچ کھاوتے آپ یوسفنوں نام کرو بگھیاڑاں
جیونکر تساں یعقوبؑ نبی نوں دکھ پچائے بھارے
ایہ گل آکھ سپاہیاں تائیں جلدی حکم سنایا
سد جلاد انہاندے تائیں قتل کرایا جاوے
پیش حضور ستاون عرضاں بیشک اسیں قصوری
دوس نہیں کجھ مول کسے دا تھیں مو ہرا کھایا
جو کوئی ایسا عمل کماون ایہو سزا تنہاندی
پکڑ سپاہیاں سبھناں تائیں بنھ لیا یکباری
تاں اسویلے دلدے اندر یوسفؑ یاد پیوسنے
جے یوسفؑ اج ملدا سانوں اسدی منت کردے
اپر خبر نہیں اوہ اجکل زندہ ہے یا ناہیں
سن سن یوسفؑ تڑ تھے اندر دورو ہویا بیحالا
ہر تے آن کھلوتے جسدم تیغاں پکڑ سپاہی
حکم ہویا اوہ دسو پہلے کی کجھ عرض تساڈی
تاں پھر رو کر آکھن لگے سب یوسفدے بھائی

جے ایہ جھوٹھ بولیندے سارے مینوں خبر تمامی
میں خود کر دیاں ڈٹھا تینوں اسوچہ جھوٹھ نہ آیا
ذرہ ذرہ معلم سانوں تیرا سب موکالا
اسیں گواہ خود حاضر تیرے ہن نہیں مکریا جاندا
منہ شرمندہ بول نہ سکے کوئی جواب نہ آوے
بیشک سخت عذاباں لائق میں ہاں اوگنہارا
یوسفدیاں بھراواں وانگوں خود ہوئے اقراری
جیونکر اسدن جوشش دلیوچہ آیا یوسف تائیں
گرم طبیعت ہو کر یوسفؑ خود کیتے اقراری
ہے ہے تساں یعقوبؑ نبی تے اتنا ظلم کمایا
بے ترساں نوں ترس نہ آیا کیتیاں سنج اجاڑاں
اج ہن پیش عدالت سب تھیں بدلے لیساں سارے
بنھ لو ایہ کرواں تمامی وقت عدالت آیا
سنکر چھم چھم رون بھائی ویلا ہتھ نہ آوے
بنھو مارو قتل کراہو جیونکر حکم حضوری
اسوچہ کجھ افسوس نہ سانوں کیتی دا پھل پایا
جیہے کماندے تیہے نتیجے ملے سزا عملاں دی
اگے جلادی تیغاں والے کرکے قتل تیاری
رو رو نام پکارن اسدا بہت افسوس کیتونے
جو تکلیفاں وتیاں اسنوں اج بخشا کر مردے
کس تھیں پچھاں حالت اسدی رو کر بلے ڈھائیں
کیا جانن جو ایہو یوسفؑ قتل کراون والا
کہن لگے بک راہ مولا دے عرض اساڈی آہی
انشاء اللہ پوری ہوسی جو کجھ عرض تساڈی
قتل ہوون تھیں ساڈے تائیں ہرگز عذر نہ کائی

ایہ ہک وصیت ساڈی ہے ہر کار حوالے
دیئے بھیج یعقوبؑ نبی نوں جمع کراکر سارے
وچہ اڈیکاں بیٹھا ہوسی اوہ محبوب حقانی
جدوں اساڈے کپڑے جاسن خد متوجہ انہاندی
باہجہ اساتھیں اسدا کوئی ہور نہ محرم جانی
سب فرزنداں دی جسو یلے خبر شہادت پاسی
اگے ہک یوسفدے غم تھیں لوہیا گور کنارے
ہنیا ہن بھی قیداں اندر خبرے کیونکر جر سی
کرن روایت جدم یوسفؑ سنی وصیت بھایاں
یوسف روے تے قیع اندر باہر روندے بھائی
کیا اس وقت خدا دی طرفوں رحمت رنگ وکھایا
بعد سلاموں آکھن لگا یا محبوب حقانی
بہت ہوئی تہن تنگی ترشی غصہ دلوں ونجا ہو
سزا نہ کریئے نال اونہاندے تابع جو ہو جاوق
روز قیامت عاصیاں تائیں حکم خدا فرماوے
کرسن عرض گناہیں مومن عرض قبول تساڈا
اپنے عملاں موجب سانوں جال جہنم آئی
توں رحمان رحیم خدایا میں بندہ نقصانی
اج تہن جیکر عملاں موجب اسیں سزا ہن پاواں
حکم ہووے اساں بخشی تینوں دوزخ کنوں رہائی
رحمت آس پذیر فقیرا ہر دم پر تقصیراں

قتلوں باہجہ جو ہوسن ساڈے کپڑے رتو نوالے
ہوگئے اج مقتول تساڈے سب فرزند پیارے
ویکھاں کیسدم آون ساڈے کنعانی کروانی
جانن تہن نہیں واپس آوندے لتھی تاہنگ دلاندی
خون شہیدا نوالے کپڑے رکھسی کول نشانی
مولا جانے نال انہاندے کیونکر حال وہاسی
کیا کرسی جد قتل ہو جاسن اسدے بیٹے سارے
تسنکر خبراں باپ اکیلا حجرے اندر مرسی
سنے کچہری ہر یک تائیں چھم چھم ہنجوں آیاں
تیغا لواے حکم اڈیکن تیغاں کھلے اٹھائی
جبرائیلؑ جناب الٰہوں پاس یوسفدے آیا
کرو معاف بھراواں تائیں دیہو جمال نورانی
بخشو سب قصور انہانوں شفقت کرم کماہو
اپر رضا جو راضی ہوون رحمت بخشش پاون
عمل نتیجہ اج تسانوں دوزخ دتا جاوے
بھیجو جتول مرضی چاہے کچھ نہیں عذر اساڈا
نہیں تاں تیری رحمت اندر ہرگز شک نہ کائی
وچہ خطایاں تے بریایاں چوڑ گیتی زندگانی
سر پر چشم قبول اسانوں عدلوں نہ سر چاواں
ونج بہشت نیاز تیری تھیں شرم اسانوں آئی
چلو اگیرے ربدے فضلوں ویر ملایئے ویراں

واقف کردن حضرت یوسف علیہ السلام باخوانان از حال خود وزیارت دادن ایشاں رالعفو قصور

سنو حقیقت جد یوسفنوں حکم دتا رب سائیں	پرفتہ کھول زیارت بخشو ویر پیاریاں تائیں

تاں پھر یوسفؑ ناز نیازوں پاک جمال کرایا
کہندا جدوں بھراواں تائیں حکم قتل دا ہویا
رو رو آکھن قتل کرایا اپنے پاپ اسانوں
اے بابل جے اج تساڈی اسیں زیارت پاندے
دو جا کر یاد یوسفؑنوں بہتے عاجز ہوئے
یوسفؑ یوسفؑ بولن منہ تھیں رو رو آہیں بھردے
ستنگر شور انہاں دا یوسفؑ درد محبت بھریا
بہت تعجب ہو کر بھایاں پچھیا یوسفؑ تا ہیں
یوسفؑ کہیا تساڈ بیتا ہیں رووَن کیونکر آیا
یوسفؑ کہیا میں بھی اپنے بابل کارن روندا
یوسفؑ کہیا وچ کنعانے باپ او ڈیکے سانوں
کہیا بھراواں باپ تساڈا کی کجھ نام سداوے
کہیا بھراواں باپ اساڈا اسرائیل پیارا
یوسفؑ کہیا ایہو سگواں میرا بھی پیو دادا
ساری بات سنا کر یوسفؑ نام نہ مول جتایا
تاں پھر یوسفؑ منہ اپنے تھیں برقعہ دور ہٹایا
قدرت دا اک تاج نورانی شاہ نوں بھریا ہویا
جیوں یعقوبؑ نبی دے سر تے جاپے ظل الٰہی
بھی ہک ہور یوسفؑ دے بھایاں آہی یاد نشانی
برقعہ آتاں اٹھایا جس دم ہسیا نبی سچا واں
دیکھ نشانی یوسفؑ سندی بھایاں عرض سنائی

جیونکر وچ تفسیر یوسفؑ دے وہب روایت لیایا
کر کر یاد یعقوب نبی نوں ہر کوئی بہتا رویا
ہائے افسوس نہ مردیوار ی ملیا باپ اسانوں
انشاء اللہ فضل الٰہوں وگڑے جنت جانڈے
ہائے افسوس خطا اس کولوں نہ بخشا کر موئے
نالے لے کے نام پدر دا بابل بابل کردے
وانگ بھراواں رو کر اس بھی بابل بابل کریا
اے شاہ توں کیوں رووَن لگوں سانوں حال سنائیں
کہیا بھراواں غم بابل دے سانوں پکڑ رووایا
کہیا بھراواں کتھے تیرا باپ پیارا ہوندا
حجرے اندر روندیاں ہو گئے کتنے برس انہانوں
یوسفؑ کہیا تساڈے پیو نوں کیا کجھ سدیا جاوے
بن اسحاقؑ یعقوبؑ پیغمبر جانے عالم سارا
بیٹا خاص یعقوبؑ نبی دا ہاں پیغمبر زادہ
ایہہ پھر بھی بھایاں تائیں وچ پچھان نہ آیا
کیا اسویلے بھایاں تائیں رب اک ہنر دکھایا
یوسفؑ دے سر اُپر بھراواں ڈٹھا دھریا ہویا
اوسے طور یوسفؑ دے سر تے عظمت وسدی آہی
ہسن لگیاں دنداں وچوں نکلے چمک نورانی
نوری جلوہ ظاہر ہویا لیا پچھان بھراواں
جیونکر سورت یوسفؑ اندر خبر خدا فرمائی

قَالُوْٓا ءَاِنَّكَ لَاَنْتَ يُوْسُفُ قَالَ اَنَا يُوْسُفُ وَهٰذَآ اَخِيْ قَدْ مَنَّ اللّٰهُ عَلَيْنَا
اِنَّهٗ مَنْ يَّتَّقِ وَيَصْبِرْ فَاِنَّ اللّٰهَ لَا يُضِيْعُ اَجْرَ الْمُحْسِنِيْنَ ۝

یعنے یوسفؑ دیاں بھراواں یوسفؑ نوں فرمایا
یوسفؑ کہیا میں ہاں یوسفؑ اسوچ شک نہ کائی

توں ہاں ہیں اوہ یوسفؑ ساڈا بھائی بابل جایا
ایہہ ہے بنیامین پیارا میرا چھوٹا بھائی

بیشک رب اساڈے اُپر فضل احسان کمایا
بیشک جو کوئی اسدے کولوں ڈر کے صبر کماوے
کرن روایت جسدم یوسفؑ اپنا آپ جتایا
بحر شرم وچہ ڈبڈب جاون سخت حیرانی ہوئی
یوسفؑ آکھے بولو بھائیو کوئی کلام کراہاں
کہن لگے کیا طاقت سانوں کیہڑا اُمکھ وکھائیے
کیہڑیاں اکھیں نال تسانوں ساہویں ہو کر تکاں
عمل اساڈا تیری طرفوں ویکھن مول نہ دیندا
رو رو عرض گذارن بھائی سٹ بیٹھے سر نیویں
بیشک سب بھراواں نالوں تینوں رب ودھایا

جس بردے نوں تخت بہایا وچھڑیا ویر ملایا
ضائع کرے ثواب نہ اسدا نیکاں اجر دلاوے
سُنکر چپ ہوئے سب بھائی بڑا تعجب آیا
نظر اٹھا کے یوسف بول آتاں نہ ویکھے کوئی
کیوں نیویں سر ڈالے سبھناں کریو نظر اوتاہاں
تیر بینال برابر ہو کے کیونکر سُخن الائیے
ایہ اوہ اکھیں جنہاں اکھیں تھیں تینوں ویکھ نہ سکاں
مرن بھلا اس لجگی نالوں ہر اک ویر اکھیندا
جُگ جُگ جیویں سدا سیویں شالا راضی تھیویں
بخش اسانوں بابل جایا جو اساں عیب کمایا

قَالُوْا تَاللّٰهِ لَقَدْ اٰثَرَكَ اللّٰهُ عَلَيْنَا اِنْ كُنَّا لَخٰطِئِيْنَ ۝ قَالَ لَا تَثْرِيْبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللّٰهُ لَكُمْ وَهُوَ اَرْحَمُ الرّٰحِمِيْنَ ۝

کر اقرار گناہ اپنے تھیں آکھن سارے بھائی
اُچا شان دِتا رب تینوں بدلہ نیک کمایاں
سُنکر زاری نال محبت یوسفؑ کہیا تنہانوں
میں راضی رب میرا راضی رحمت کرم کریسی
بہت پیار کمایا یوسفؑ نال پیاریاں بھایاں
اسدن نال بھراواں یوسفؑ اینویں الفت کیتی

قسم خدا دی ساڈے نالوں تدھ فضیلت پائی
اسیں تمامی اوگنہارے کرو معاف خطایاں
لَا تَثْرِيْبَ عَلَيْكُمْ کجھ نہیں اج الزام تسانوں
کر کے فضل تسانوں مینوں سبھناں نوں بخشیسی
شفقت کر کے ملیا سب نوں رحمت جھڑیاں لایاں
نال قریشاں سرور عالمؐ جویں مروت کیتی

ذکر شفقت سرور عالمؐ با قریشان بروز فتح مکہ معظمہ

جسدن حضرتؐ مکے اُپر فتح مبارک پائی
جو سردار قریش تمامی آہے مکے والے
بنھ لئے ہتھ پیر اونہاں دے لشکر دیاں سپاہیاں
کعبے دے دروازے اُپر کھڑے رسولؐ گرامی

اُسدن کل قریشاں تائیں سخت ہزیمت آئی
کر کے قید محمدؐ یا نے شہروں باہر نکالے
کل قریشاں جیونوا لیاں دلوں امیداں لاہیاں
دشمن قوم محمدؐ یا نے آندی بنھ تمامی

آخدمت وچہ حاضر ہوئی مجرم قوم کمیناں
سرور عالم ؐ جدوں انہاں نوں نظر مبارک پائی
واہ سبحان اللہ رب عالم سچیاں وعدیاں والا
جنہاں اسانوں ساری عمراں ڈکھ ایذا پہنچائے
حمد ربانا ں کر کے حضرت کیتا حکم تنہانوں
جتنی وعظ نصیحت کیتی اساں تساڈے تائیں
پھر بھی اساں تساڈے حق وچہ بُرا نہ مول کمایا
سُن سُن امر تساڈے تائیں دل وچہ غیرت تھیوے
رو کر عاجز ہو کر اگوں لگے کہن تمامی
آگئی اج تساڈے قابو عاجز جان اساڈی
بخشی رب تساڈے تائیں عظمت تے وڈیائی
ابن کریما شان کریمی بخشی رب جنہانوں
ڈاہڈے عاجز ہو کر اُسدن تائب ہوئے سارے
سنو قریشو اج تسانوں میں اوہ حکم سنائیں
ایہ گل کر کے سرور عالم ؐ آیت اوہا سنائی
لا تثریب علیکم ؑ حضرت ؐ کہیا بول تداہیں
راضی ہو کر سبھناں کارن بولیاں نبی دعائیں
چھوڑ دتے سب جیونکر یوسف ؑ اپنے ویر چھوڑائے

ہر سر دے اوپر کھڑے سپاہی نے ننگیاں تلواراں
بندلیوان ڈٹھے سب دشمن ربنوں حمد ادائی
ہر دشمن تے فتح اسانوں بخشش حق تعالےٰ
اج اوہ دشمن ساڈے اگے خالق پاک نوائے
کہو قریشیو کیا تعزیراں دیئے اج تسانوں
اتنیاں تساں اساڈے تائیں دتیاں سخت ایذائیں
نال محبت امر نصیحت رب دا حکم سنایا
بول سناؤ اج تساڈا کیا کجھ حال کچیوے
لوں اخوان کریم اساڈا ابن کریم گرامی
کرو بلاشک عذر نہ کوئی مرضی جویں تساڈی
اسیں تمام ہوئے شرمندے پر تقصیر خطائی
جے در گذر کرن پُر عیباں کیا پرواہ تنہانوں
کر شفقت فرمان سنایا پاک رسول ؐ پیارے
جیونکر یوسف ؑ بھائی میرے کہیا بھراواں تائیں
وقت معافی بھایاں تائیں جو یوسف ؑ فرمائی
یعنے اج تساڈے اُپر کوئی ملامت ناہیں
بخشش کرے نصیب تسانوں رحمتوں والا سائیں
دیکھ قریش احسان نبی ؐ دا سب ایمان لیائے

ذکر لطف و نوازش حضرت یوسف علیہ السلام بر حال برادران

سنو حقیقت جد م یوسف ملیا بھایاں تائیں
مدت پچھوں سب بھایاں دا خالق میل کرایا
بہتی خدمت بھایاں کارن یوسف ؑ نے کرائی
ہر دو وقت انہاں دے تائیں کھانا نال کھواوے
کتنے نفر بھراواں کارن خدمت وچہ کھلوائے

آئیسد لوچہ رلمل سارے بیٹھے خوشی تائیں
یک یعقوب ؑ رہیا ہن پچھے اوہ بھی سمجھو آیا
جویں روایت نقرہ کاروں ہور خلاصیوں آئی
ہور ہزاراں عزت کیتی ذکر نہ کیتا جاوے
رنگو رنگ لباس عجائب سبھناں نوں پہنائے

جدوں بھراواں یوسفؑ طرفوں ڈٹھی شفقت بھاری
اے یوسفؑ توں جتنی عزت بخشی ساڈے تائیں
معلم اپنا عمل اساں نوں جو تدھ نال کمایا
جد تک تساں نہ کیتی آہی آ ملاقات اساڈی
بھاویں رہنے کیتا سانوں مالک مُلک مصر دا
سب لوکاں دے دل وچہ ہیسی ایہو ظن پُرانا
کوئی نہ جانے کون یوسفؑ تے کس دا بالا جایا
جس ویلے تہن تساں مصر وچہ قدم مبارک آندا
جان لیا تہن لوکاں مینوں مُڈھوں ایہ شاہزادہ
تساں پچھان کرائی میری ذات صفات جتائی
شہر مصر وچہ عزت پائی اساں تساڈے پاروں
جیکر تسیں نہ ساڈے تائیں آن زیارت دیندے
ایہو اشارہ جسدم مومن پیش عدالت جاسی
نوری قبہ حاضر ہووے بھی کرسی نورانی
بخشش وچہ نصیب جنہاں دے اوہ ایہ عزت پاون
تاں اس ویلے دفتر عملاں دیوے خالق سائیں
پڑھ کر اپنے عیب تمامی رو رو کرسی زاری
سُب خلقت تھیں وکھرا تینوں اپنے پاس بہایا
او گنہارے محشر اندر رہے نال عذاباں
تینوں اساں تمامی فکروں کر آزاد لیاندا
نوری کرسی دیکر تینوں بخشیا قرب حضوری
جے تدھ حکم نہ منے میرے تیرے اسیں منیساں
سُن فرمان بیچارہ مومن کرسی عرض تداہیں
حکم ہووے جے تیرے کولوں منہ دے عمل نہ تھیندے
رب فرمایا عاصیاں تیکھے میں غفار سدایا

رکھے ہکدن یوسفؑ اگے سبھناں عرض گذاری
اتنی عزت پاون لائق ناہیں اسیں گناہیں
ایہ گل سُن کر حضرت یوسفؑ بھایاں نوں فرمایا
تد تک نہیں سی خبر کسے نوں ذات صفات اساڈی
تاں بھی لوک اساڈے تائیں سمجھن درمی بردا
کسے زمانے شاہ مصر دا درماں نال وکانا
ہر کوئی آکھے درمی بردہ رہنے تخت بہایا
سمجھ بھرا تساڈا مینوں ہر کوئی نبی بولاندا
ہے اولاد خلیلؑ نبی تھیں ایہ پیغمبر زادہ
نہیں تاں اگے بُردہ مینوں جانے سب لوکائی
کیوں نہ اسیں تساڈی عزت کریئے شوق پیاروں
سانوں پھر پیغمبر زادہ کیونکر لوک سدیندے
وقت حساباں اس دے کارن حکم خدا فرماسی
اس دے اُوپر بیٹھے مومن بندہ نیک حقانی
وچہ دربار قیامت والے کرسیاں اُپر بٹھاون
دیکھے کھول ہتھاں وچہ مومن اول آخر تائیں
کیوں رُلوں اے بندے میرے حکم کرے رب باری
ہور کسے نوں بھیت نہ دتا پھر کیوں رووَن آیا
مُرسل وچہ شفاعت رُہے مُدکاں فکر حساباں
ناہیں تینوں جھڑک دکھاندا نہ کوئی ہور بُلاندا
وچہ دربار ہوئی اج تیری رحمت تھیں منظوری
نہ رو تینوں اپنے فضلوں جو منگیں سو دلیساں
یارب اتنی عزت لائق عمل اساڈے ناہیں
بخشش اسیں نہ کردے کیونکر بخشنہار سدیندے
یوسفؑ کہیا بھراواں پاروں مُرسل اساں کہایا

رلمل بھایاں کول یوسف دے کجھ دن موجاں کریاں
نال زیارت دوہاں ولاندیاں رو رو اکھیں ٹھریاں

باقی ہک یعقوب نبی دی رہگئی درد کہانی
روندا رہ گیا حجرے اندر پیغمبر کنعانی

کمرے آڈیکھاں پتراں کارن شالا خیریں آون
بنیامین تے یوسف دی بھی آ کوئی خبر سناون

پچھدا راہیاں پاہندیاں تائیں گذرا ساعت گھڑیاں
جیوں جیوں یاد پیارے آون نین لگاون جھڑیاں

چلو شتاب پذیر فقیرا اسدے درد ونڈ لیئے
یعقوب دے نوں خبر کردا چل اسباب بنلیئے

تیاری برائے فرستادن پیراہن و مطلع ساختن بہ یعقوب علیہ السلام

جسدن یوسف بھایاں تائیں پاک جمال کرایا
پچھیا حال یعقوب نبیدا بھایاں ذکر سنایا

جیونکر باپ پیارے اپر غمدیاں ٹھاٹھاں آیاں
رو کر بھایاں درد جدایاں یوسفنوں سمجھایاں

سنکر یوسف کرے دعائیں پیش جناب الٰہی
میل غفارا باپ پیارا آس چروکی آہی

روندیاں روندیاں غم میرے تھیں اوہ نابینا ہویا
ہر ہر وال یعقوب نبیدا درداں نال پرویا

عرض قبول ہوئی درگاہے حکم دتا رب سائیں
بھیجو یہو پیراہن گلدا باپ پیارے تائیں

نال محبت کرتہ تیرا اکھیاں تے جد لاسی
دور ہوسی سب گرد غماندی اکھیں روشن پاسی

کرن روایت اس کرتے تے وچ اتنی برکت آئی
ہکدن ہک نابینا لڑکا عورت کوئی لیائی

ڈاہڈی عاجز رنڈی عورت روئے کر کر زاری
ہوگیا پت نابینا میرا یا محبوب غفاری

یوسف اسدیاں اکھیں اپر کرتہ اپنا دھریا
اوسیوقت خدانے لڑکا ترت سوجاکھا کریا

سرور عالم جس اُتھے نوں لب مبارک لاندے
اوسیوقت سوجاکھے ہوندے اکھیں لیکر جاندے

سنو حقیقت جسدم یوسف سنیاں حکم جنابی
کر بسم اللہ کرتہ اپنا لاہیا گلوں شتابی

کیتا حکم بھراواں تائیں جلدی کرو تیاری
جیونکر سورت یوسف اندر خبر دتی رب باری

اِذْهَبُوا بِقَمِيصِي هَٰذَا فَأَلْقُوهُ عَلَىٰ وَجْهِ أَبِي يَأْتِ بَصِيرًا وَأْتُونِي بِأَهْلِكُمْ أَجْمَعِينَ ۝

لے جاہو ایہ کرتہ میرا بابل دے ول بھائی
رکھو اسدے چہرے اُتے آوے ترت بینائی

منہ اسدے پر کرتہ میرا دھرسو جدوں پیاروں
روشن اکھیں ملسن اسنوں خالقدی سرکاروں

لے آہو پھر پاس اساڈے ٹبر اپنے سارے
پت بھتیجے حرم مبارک مائی باپ پیارے

آوسن سب کول اساڈے موجاں خوشیاں پاون
بہت آرام مصرے اندر تنگی فاقے جاون

سُن فرمان یہودے کہیا خوش رکھے رب تینوں
میں وِچ باپ پیارے تائیں خوش سوغات وکھاواں
اوہ کُرتہ جو اگے تیرے گل تھیں اساں لُہایا
اسدے بدلے ایہ پیراہن جے میں ہُن لیجا ساں
اگے بھی اس میرے ہتھوں پائی خبر غمی دی
سُنکر خبر یہودے والی یوسفؑ حکم سُنایا
کرن روایت اسدن یوسفؑ دولت بہت لٹائی
اتنا مال خیرایت کیتا ایڈ سخاوت ہوئی
مرد زناں لا بچیاں تائیں خلقاں کل سدایاں
ریشم کپڑے سب لوکاں نوں بخش ہوئے سرکاروں
جو اسباب بھراواں دے ہتھ وچ کنعان پہنچایا
چالی اوٹھاں تے زر نقدی خالص قسم یگانہ
باقی جو پروار نبیدا وچ کنعان پیارے
سبھناں کارن عجب پوشاکاں بیبا رومی پارچے
ہور جو لوک رئیس تمامی شامی تے کنعانی
کر اسباب تیار تمامی بھایاں نوں فرمایا
کُل مسکین فقیراں تائیں دینا نام ربل دے
عجب سواری بابل کارن بھیجی ساتھ بھراواں
باقی جو سب خویش قبائل مصروں سد منگائے
استھیں بعد بشارت نامہ لکھیا طرف پدر دے

عین عنایت ہووے جیکر کرتا تہ بخشو مینوں
راضی ہوسی میرے اوپر اوہ محبوب سچاواں
میں ہی خون آلودہ کرکے بابل نوں دکھلایا
ہے اُمید جو بابل پاسوں نظر کرمدی پاساں
ہُن بھی اول میرے ہتھوں پاوے خبر خوشی دی
بیشک لیجاہ توہاں کرتا تہ ہو راضی پکڑ آیا
کر شکرانہ راہ مولا دے عام سخاوت لائی
غنی ہوئے سب لوک مصر دے بھکھا رہیا نہ کوئی
راہ مولا دے عجب پوشاکاں ہر ہکنوں پہنایاں
یکو رنگ تمامی مصری دسن زینت پاروں
اوّل کنک عجائب سُتھری دہ سو اُوٹھ لدایا
ایہ سب دولت مال خزانہ بابل دا نذرانہ
ستّر دو بہتّر بندہ چھوٹے وڈے سارے
دہ سو دستہ جامے ہیبن دیکھو نقرہ کاروں
ہر ہک کارن تحفے ہدیئے بھیجے نبی حقانی
ایہ جو مال خزانہ مہراں اساں تیار کرایا
دیہن دعائیں سوکھے ہوون جو محتاج نمانے
عجب سنگار جواہر جڑیا کیا تعریف سناواں
سبھناں نوں اسواریاں بھیجیاں نال غلام رلائے
جویں امام قشیری پاسوں خبر روایت کردے

نامہ نوشتن حضرت یوسف علیہ السلام بخدمت والد بزرگوار (ایہ طلبی ہمہ خویش و اقارب)

پڑھ بسم اللہ سب تھیں اوّل حمد خداوند تائیں
جا اوہ چاہے رل ملیا نوں چہ سخت وچھوڑے پاوے

میلن اتے وچھوڑن والا کُل مرضی دا سائیں
کئی زمانے وچھڑیاں گذرن اس بن کون ملاوے

جاں پھر اسدی مرضی ہووے بھیجے امر حضوروں
وقت مناسب ہر بندے دی آس مراد پچاندا
لکھدا خط غلام تساڈا عاجز یوسف ؑ بردا
جس دن دا میں وچھڑیا تیتھوں یا سردار گرامی
ایپر تیرے وچھڑنوالی جو تکلیف اُٹھائی
ہر دم شوق رہیا دل میرے چل کریئے پابوسی
جیکر کدیں خدا دی طرفوں منع نہ ہوندا سانوں
جد تک امر نہ ہویا سانوں جالیاں اساں جدائیاں
جیکر سانوں جاون کارن ہوندا حکم ربانا
ایپر حکم خدا دی طرفوں اینویں ہویا مینوں
اوہ پیراہن اکھیاں اوپر جد سرکار لگاسی
بھی اولاد تساڈی کارن دو سو دستہ جامے
ہک ہک شتر سواری کارن سبھدے نام بھجایا
ہک ہک خاص غلام جو حبشی ہر ہر شتر حوالے
باقی جدوں بھرا ساڈے شہر مصر وچہ آسن
بھیجی خاص تساڈے کارن سب تھیں عجب سواری
جاں سب چیزاں حاضر ہوون یا محبوب ربانا
اہل البیت تمام تساڈے آون شوکت شانوں
آن مصر وچہ داخل ہونا حشمت جاہ جلالوں
رعب تساڈا ویکھ خلائق عزت عظمت جانے
قبطی لوک جو شہر مصر دے بہت رکھن وڈیائی
نہیں تاں جو میں تساڈیتائیں بھاوے زہد فقیری
ایپر میں مغروراں کارن کیتا ایہہ سمیا نہ
ایسے خاطر کہن مفسر جو کوئی عالم ہووے
تاں جو لوک مخالف جیہڑے منکر دین نکارے
ئے برساندیاں وچھڑیاں تائیں آن ملاوے وِوروں
اسدے امر مقدر اگے عذر نہ کیتا جاندا
بعد سلاموں خدمت اندر عرض گذارش کروا
ملنے وقت کیفیت وچلی کرساں عرض تمامی
معلم حال خداوند تائیں جو میں مصیبت پائی
نین اداس کرینڈے زاری کدوں زیارت ہوسی
خبر نہیں جو کتنے چردا ملدا آن تسانوں
جدوں اجازت ملی حضوروں خبراں تُرت پہنچایاں
واجب آہا ساڈیتائیں قدماں اندر جانا
بھیجدا ہو پیراہن اپنا اوہ آملسن تینوں
روشن نظر خداوند دیسی کل سیاہی جاسی
پہنن خاطر خدمت اندر دتے بھیج غلامے
جڑے جواہر ساز جنہاں دے زینت زیب سوایا
بنھن چھوڑن چھیڑن کارن ہوسن اوہ رکھوالے
ہر ہک کارن وکھو وکھرے شہر دلارے جاسن
بھی دستار سیاست والی زری پوشاکی سازی
پہنن لباس غریبا ندیول قدم رنجہ فرمانا
کرن سواریاں چھوٹے وڈے جد نکلن کنعانوں
عزت نبیا فائق ہووے مصری لوکاں نالوں
معلم ہووے شان رسولاں آگئے نبی ربانے
فخرا ٹھاندا توڑن کارن میں ایہہ عرض سنائی
اینویں معل نہ بھاوے سانوں شوکت شان امیری
کافراں اوپر غالب ہووے عزت اہل ایماناں
جمعہ جماعت وعظاں اندر بن ٹھن خوب کھلووے
مومناں اوپر طعن نہ رکھن دہشت کھاون سارے

ایہو قیاس یوسفؑ نے کرکے لکھیا بابل تائیں — عظمت سیتی شہر مصر وچہ قدم مبارک پائیں
جیکر حال فقیری اندر تسیں مصر وچہ آئے — رُعب نہ پوسی قبطیاں اُتے مشکوئی بات اٹھائے
اوڑک خط وچہ حضرت یوسفؑ لکھیاں بہت تاکیداں — جلدی دیہو زیارت آکے بخشو فیض مُریداں
پڑھکے خط شتابی حضرت کرنی تساں تیاری — بہت آداب سلام زیادہ لکھیا چھیکڑ واری

روانہ کردن خط حضرت یوسفؑ بدست قاصد مع برادران از مصر ویافتن خوشبوئے پیراہن حضرت یعقوب علیہ السلام

لکھ کر خط شتابی یوسفؑ قاصد نوں پکڑایا — نام بشیر غلام نبیؑ دا نفرہ کاروں لیایا
اتنی طاقت اسدے اندر خبر مفسر دیندا — ڈیڑھ سو کوہاں قدمے ٹرکے منزل روز کریندا
لیکر خط روانہ ہویا اوہ قاصد مردانہ — مگروں یوسفؑ بھائی سارے کیتے ترت روانہ
لیا یہودے اوہ پیراہن نال بھراواں آیا — رخصت دیکے حضرت یوسفؑ ایہ فرمان سنایا
جد دروازیوں باہر جاسیں نکل مصر تھیں بھائی — ننگا کرکے ایہ پیراہن رکھیں وچہ ہوائی
جدوں ہوا گھُ پہنچی اسنوں کھیا بنی یگانے — اک پل وچہ خوشبوئی اسدی جاوڑسی کنعانے
کرے دماغ معطر جاکے اس یعقوبؑ نبیدا — امن آرام تسلی دردوں پاوے درد رسیدہ
جدوں یہودا شہروں باہر قدم مبارک لیایا — کھول پیراہن ننگا کیتا جیوں یوسفؑ فرمایا
اوسیوقت خدانے فضلوں ٹھنڈی وا گھولائی — مشتاقاں نوں محبوباں دی خبر پہنچاون آئی
لئی اجازت اول اس نے خالقدی سرکاروں — لے چلی خوشبو سجندی عزت ادب پیاروں
نال حفاظت مال امانت ایسا کھرہ پہنچایا — جیونکر وحی امانت آیت پاس رسولؐ لیایا
ئے اصحابی حاضر ہوون جدوں فرشتہ آوے — پتہ نہ لگے مول کسینوں جاں آ خبر سناوے
اسے طور خدا دے حکموں خوشبو ہوا لیائی — بن یعقوبوں ہور کسے نوں ہرگز خبر نہ پائی
اسے کارن دیہن ہوا نوں عاشق لوک سنیہے — گل دنیا وچہ ہتھ نہ آون قاصد تیز اجیہے
گل بیکس مسکین نمانے اسدی آس رکھیندے — بادصبا تھیں محبوباں دیاں خبراں پھراں پچھیندے
سنو حقیقت جد یعقوبے بو پیراہن پائی — بول آواز کیتوس جیونکر خبر خدا فرمائی

وَلَمَّا فَصَلَتِ الْعِيرُ قَالَ أَبُوهُمْ إِنِّي لَأَجِدُ رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَا أَنْ تُفَنِّدُونِ ٥

قالوا تاللہ انک لفی ضللک القدیم ۝

یعنے جدوں مصر دے وچوں جُدا ہوئے کروانی گھر وچہ کہندا باپ انہاندا پیغمبر کنعانی
ٹھیک اساں اج رب دے فضلوں بُو یوسف دی پائی بھاویں تسیں اساڈی ایہ گل جھوٹھی سمجھو بھائی
سُنکر اگوں آکھن لگے حاضر مجلس والے قسم خدا دی وہم پُرانا جاسی تیرے نالے
کتنی مدت یوسف تائیں مویاں لنگھ سدھائی اجے تسانوں آس ملن دی دلوں نہ حرص بجھائی
بنی کہیا میں ایسے کارن اول کہیا تسانوں تھرک گیا ایہ بڈھڑا ہوکے کہسو تسیں اسانوں
جدوا ایہ نابینا ہویا دونی حرص کریندا اٹھی سالیں ہن یوسف دیاں مشکاں پھر کے سنگھیندا
ایپر دلوں امید اسانوں کامل فضل الٰہوں آون نت پیغام اسانوں خالق دی درگاہوں
ملسی یار کسے دن سانوں دتی خبر الٰہی بھاویں لوک بناون ہاسا اساں امید نہ لاہی
اج ہن پھیر سجن دی طرفوں وا پیغام لیائی محبوباں دی اسدے وچوں خوشبو سانوں آئی
جسدن ہن رب آن وکھاسی اسدی کوئی نشانی تسیں بھی کہسو سچا آہا پیغمبر کنعانی
بیشک اس خوشبو اسانوں بہت خوشی پہنچائی درد منداں نوں دور گیا ندی ایہ خوشخبر لیائی
جد خوشبو بنی نوں پہتی خوشیوں رنگ وٹایا جیونکر باد صبا تھیں غنچہ تازہ رنگ لیایا
درد فراق یعقوبؑ نبی دا دم دم گھٹدا جاندا اینویں جاپے حال زباں نوں ایہ غزلاں فرماندا

غزل

آگئی اج خوشبو خوشی دی جام پلاون والی آگئی اج محبوبا نلدے پیغام پوچاون والی
کجھ نہیں لوڑ طبیباں سندی دارو گھر لے جاون آگئی اج بیمارا نلدے سرسام ونجاون والی
ہن تے آکھو چرخ فلک دا پھر نوں ٹھہر کھلووے آگئی بے آراماں نوں آرام دلاون والی
کوئی نہ ڈھونڈو یوسفؑ تائیں نہ کوئی پچھو بھالو آگئی اج خوشی دیاں خبراں عام لیاون والی
ویکھو ہنے کسے دن آپے صبح خوشی دی دھم سی آگئی اج اساڈے غم دی شام مٹاون والی
باغو باغ ہویا تن میرا پھریاں ہور بہاراں آگئی روندی بلبل گلفام ملاون والی
کی پچھدے ہو میرے کولوں پچھڑ کے رہیں روندا آگئی صبر مصیبت دے انجام وکھاون والی
کاہنوں میلے کرو کسے دے رہن دیہو سب رُٹھے آگئی اساں غریباں دے اج شام مناون والی
ڈاہڈا تنگ کیتا سی مینوں لشکر درد الم دے آگئی فوجاں غماندیاں قتلام کراون والی
حاجت رہی نہ ہور کسے دی باہجوں فضل الٰہی آگئی اج ضعیفاں تے اکرام کراون والی

کرو مبارکباد اسانوں بھج بھج دیہو ودہائیاں — آ گئی ساڈا زندیاں اندر نام لکھاون والی
مویانتوں بھی قبرانو چوں کڈھ لیاون والی — درد غماں ندی قرقی تے نیلام بولاون والی

کیا اوہ چیز پنیر فقیرا آہی آون والی
کفر ونجاون والی تے اسلام لیاون والی

رباعی

کہ بر گذشت کہ بوئے عبیر مے آید — کہ میرود کہ چنیں دلپذیر مے آید

کس سوہنے دے گذرن پاروں مشک عنبر دی آوے
کسدی آمد ہوئی اتول خوشبوئی سوکھاوے

نشان یوسف گم گشتہ مید ہد یعقوبؑ — مگر ز مصر بکنعان بشیر مے آید

ویکھو یوسفؑ گم ہوئے دے پتے پیغمبر دیندا
شاید اج بشیر مصر تھیں آ خوشخبر سناوے

بیاوردن خط بشیر قاصد از مصر پیش حضرت یعقوب علیہ السلام

آگیا قاصد شہر مصر تھیں خاص غلام حضوری
یوسفؑ وانگ وچھنا ایہ بھی چھوٹی عمر نماناں
بنیامین نبی دے گھر وچہ جدوں تولد پایا
رہ گیا بال یتیم ایانا عاجز ہو کر شہروں
گھر یعقوب نبی دے آہی ہک کنیزک بھائی
ایہو بشیر جو شہر مصر تھیں قاصد بن کر آیا
بنیامین بھی اس باندی نوں کیتا نبی حوالے
جدوں بشیر وڈیرا ہویا دتا وِیچ نبیؑ نے
درد فراقوں بیٹے کارن رو رو عاجز ہوئی
کرے سوال خدا وندا گے یارب بار خدایا
توں بھی کوئی پتر اسدا جدا کریں اس نالوں
جاں کوئی اس دا بیٹا جاوے اندر غیر زمیندے

جس دا نام بشیر مبارک خبر لیایا پوری
اول میں کجھ دساں تینوں اس دا حال وہاناں
مر گئی ماں شتابی اسدی نہ فرزند کھڈایا
مشکل بنی یعقوبؑ نبی نوں امر جیویں تقدیروں
شمس مجالس نقرہ کاروں جویں روایت آئی
اس باندی دے کچھڑ آہا ایہ فرزند سجایا
دوہاں نوں اوہ شیر پلاوے دوہانتوں اوہ پالے
غم اسدے تھیں ماں اسدی نوں چھک پئی وچہ سینے
شالہ ایہ غم پتر الوالا مول نہ ویکھے کوئی
جیویں یعقوبؑ اساڈے کولوں پتر جدا کرایا
قدر جدائی معلم ہووس درد منداں نلدے حالوں
تاں جانے جو سکیناں نلدے پتر اج وچھیندے

ایسے طور کرے ہنت عرضاں رو رو حال وکھاوے
اے مسکین نہ کر بے صبری سونپ پیارا مینوں
دوجا جو یعقوبؑ نبی نے تینوں دُکھ پہنچایا
بہت پیارا پتر اسدا اسیں جدا کر دیاں
جاں پھر اسنوں بیٹا اسدا فضلوں اسیں ملاواں
آخر ایسے طور برابر حق عدالت ہوئی
دُکھ دیناں مسکیناں تائیں مول نہ رہنوں بھاوے
وچھیا سی یعقوبؑ پیغمبر جویں بشیر نماناں
ملیا تخت مصر دا جدم حضرت یوسفؑ تائیں
وکدا وکدا گیا مصر وچہ اوہا بشیر وچارا
کال پیا تاں کول یوسفدے برے دے سبب وکانے
دونویں یار اکٹھے ہوئے درد جدایاں والے
کل غلاماں وچوں اسنوں بہت ملی منظوری
بے صبری وچہ کتنی مدت رکھے انہاں لنگھائی
اوہا بشیر غلام یوسفؑ نے کر قاصد پہنچایا
قدرت ربدی رستے اُپر اسدی عاجز مائی
جدوں بشیر ڈٹھی اوہ عورت دلتھیں راضی ہویا
نہ کوئی خبر بشیر ہوراں نوں ہے ایہ کون زنانی
آپس دیلو چہ وچھڑیاں جنوں اسی برس وہائے
سمجھ بشیر ناواقف اسنوں اتنی خبر سنائی
کہن لگی کی دساں تینوں کس گھر حضرت ہوندا
کدی کلام نہ کیتی اس نے نال کسے دے کوئی

ہکدن اسنوں خواب دے اندر ہاتف خبر سناوے
امن سلامت بیٹا تیرا اسیں ملاواں تینوں
اسیں بھی دُکھ پہنچاواں اسنوں حکم حضوروں آیا
جیوں اس بیٹا وچھیا تیرا اسدا اسیں وچھیاں
اول استھیں بچھڑا تیرا تیرے کول لیاواں
یوسفؑ اتے بشیر دوہاں توں وچہ فرق نہ رہگیا کوئی
جیسا عمل کماوے کوئی ایسا بدلہ پاوے
تویں برابر یوسفؑ اسدا وِچ پردیس وکاناں
ایسی قدرت کیتی فضلوں پاک خداوند سائیں
کیا اسباب بناون لگی حکمت ربدی یارا
ایہ بھی وِچ وکانا اوتھے پاس حبیب ربانے
اُس پر کسے نہ معلم کیتے ہکدو جے دے حالے
وانگ وزیراں درجہ اسدا خاص غلام حضوری
اوڑک جدوں خداوی طرفوں رحمت نیڑے آئی
لیکر خط محبوب یوسفدا وچہ کنعانے آیا
چھپڑ تے یعقوبؑ نبیدے کپڑے دھوون آئی
پتہ نبیدا پچھنے کارن نیڑے آن کھلویا
نہ اس ماں پچھاتا بیٹا ہے میرا دل جانی
اچن چیت پذیر فقیرا کویں پچھاتا جائے
گھر یعقوبؑ نبیدا مینوں دس اے بڈھڑی مائی
رستے اپر حجرہ اسدا ہے ہمیشہ روندا
چپ کر بیٹھا رہے اکیلا کتنی مدت ہوئی

جو کوئی شخص زیارت کارن خدمت اندر جاوے
یوسفؑ کہتے ڈھوئی میرا اتنا سخن الاوے

توں کیوں کچھیں اسد بیتائیں تدوں بشیر الاندا
ایہ گل سُنکر بڈھڑی مائی کیتا شور اوچیرا
حکم تیرے پر صبروں شکروں جریا دکھ بہتیرا
وعدہ سی تدھ نال اساڈے یارب خالق سائیں
آگئے قاصد یوسفؑ والے لیکر خط نشانی
اسی برس تکیندیاں گذرے عہد قرار نہ آیا
کی جاناں کی گذری اسنوں یارب بار خدایا
جدوں بشیر ڈٹھی اوہ بڈھڑی عاجز ہوکر روندی
کہیا بشیر سنا کجھ مائی توں کیوں اتنا روئی
روکر کہن لگی اوہ بڈھڑی سن میں صدقے جاواں
جس ونڈا یعقوبؑ پیغمبر دلبر یار کھڑایا
مُل خرید غلام نبی دی ماں میں درد رنجانی
چھوٹی عمر یعقوبؑ نبی نے ویچ دتا اسانوں
دور ہویا جد بیٹا میرا روواں کر کر زاری
نہ رو اے سکین نمانی حکم دتا رب عالی
اسدا بھی اک پُت پیارا جُدا کرایا جاسی
جھو یلے پھر اسد بیتائیں میلیا اساں پیارا
سو اج تدھ یعقوب نبی ول خبر خوشی دی آندی
روکر میں اوہ رب اپنے نوں وعدہ یاد کرایا
سُنکر کوکاں ماں اپنی دیاں کیمے بشیر جھورانا
آخر روکر امبڑی اگے ہے بشیر سیانا
کہندی نام بشارت والا اساں بشیر دھرایا
کہیا بشیر بشارت تینوں آپ بشیر سناندا
خوشی مبارک ہووے تینوں ملیا جگر پیارا
آمڑی گل لگ ملاہاں کڈھ ہواڑ غمانِدی

اوسے یوسفدا اج مصروں میں اج خط لیاندا
رو رو آکھے یارب سائیاں سچا وعدہ تیرا
اج یوسفدیاں خبراں آیاں نہیں آیا پت میرا
یوسفؑ نالوں لگے بچھڑا اہلسی تیرے تائیں
کی ہویا نہیں آیا ہن تک میرا دلبر جانی
جے آیا تاں اینویں آیا دلبر یار نہ آیا
گذر گیا اقرار اساڈا اجے نہ جانی آیا
رو وہڑن لگ پئی نیر اکھیں تھیں کپڑے دہوندی
سنکر خبر اساڈے کولوں توں کیوں عاجز ہوئی
میں بھی وچھڑے بیٹے والی کیا دکھ پھول سناواں
مجھ دن استھیں اگے میں بھی اپنا پت گوایا
ہکو بیٹا سی اوہ میرا اتّسن داچل کہانی
مولا اگے عذر نہ کوئی کسنوں دوس لگائیں
ہکدن ہاتف غیب اسانوں ایہ آواز پوکاری
جھنے بیٹا ویچیا تیرا اوہ بھی لہسے نہ خالی
جیکر دکھ دتا اس تینوں اوہ بھی سُکھ نہ پاسی
استھیں اول ہجر تیریدا دوور کراں دکھ سارا
بحر غما نوچہ میں درماندی رہگئی غوطے کھاندی
یارب اس محبوب اساڈے کیوں اتنا چر لایا
دو لویں طرفاں چھم چھم رون کیتا وقت دہانا
کیا کجھ نام سداندا آہا تیرا پت نمانا
ایہہ پر ہن تک اسدی کوئی نہیں بشارت لیایا
ایہو بشر تساڈا بیٹا وچھڑیا مدتاں دا
پڑھ الحمد خدادے فضلوں پورا ہوگیا کارا
گئے جھورانے سوز پرانے پئی آس دلاندی

اُٹھ کرملی عزیز اپنے نوں صدقے صدقے جاندی
کہندی بول سنا کجھ مینوں کیتھے عمر گزاری
دسی کھول حقیقت اس نے جیوں پردیس وہائی
کپڑے دھو کے فارغ ہو کے دونویں بیٹھا مائی
کیا مسکین ضعیف طبیعت ڈٹھی حضرت توالی
نینیں نظر نہ جسے طاقت منہ وچہ دند نہ کوئی
ویکھ بشیر ہویا متحیرؔ ایہ اوہ نبی ربانال
سرو صنوبر قامت جسدی شرموں دیکھ نہ سکدے
ایہو وچار کریندا ہیبی ایسا درد وں بھڑیا
چرتکھوں جد ہوش سمبھالی پچھدا نبی پیارا
سُن فرمان بشیر نمانا ں ہویا اُٹھ سلامی
لے آیا میں اسدی طرفوں خط مبارک تینوں
شہر مصر وچہ یوسفؑ سوہنا راج حکومت کردا
سن خوشخبری پیغمبر نے کہیا بول تدائیں
تخت بخت دی لوڑ نہ سانوں نہ حاجت وڈیائیاں
کہیا بشیر تسلیؔ پکڑو یا محبوب تعالےٰ
سُن یعقوبؑ کہیا شکرانہ ربنوں حمد ثنائیں
اچرانوں آ حاضر ہوئے سب فرزند پیارے
سر ننگا تے پا برہنہ حاضر ہویا آدابوں
بابل راضی کرنے کارن ایسا حال بنایا
اگھ سلام آداب نیازوں بیٹھا مرد حضوری
بعضے آکھن اوہ پیراہن بنیامین لیاندا
بنیامین بشیر یہودا ایہ آئے کنعانے
کجھ دن پچھوں لینے کارن اوہ بھی آگئے سارے
آکھ بیان پذیر فقیرا فضلوں منگ سلامیاں

نال خوشی دے ہنجوں برسن ربدا حمد الاندی
میں قربان میرے فرزندا آیاں تدوں میں واری
شہروں باہر رب دوہاندی خوش ملاقات کرائی
آئے پاس یعقوبؑ نبی دے دوہاں زیارت پائی
حجریدے وچہ بیٹھا ہویا ربدے پیش سوالی
وانگ کمان یعقوبؑ نبیدی پشت خمیدہ ہوئی
جسدے کولوں کسے زمانے چن سورج شرماناں
اج ہن اسدی ویکھ ضعیفی روون ملک فلکدے
ہو بیہوش بشیر نماناں دھرتی اُپر جھڑیا
کون کوئی توں کتھوں آیوں درد اندر وگجارا
میں قاصد محبوب یوسفدا یا سردار گرامی
اس فرزند عزیز تساڈے مصروں گھلیا مینوں
اللہ صاحب کیتا اسنوں ملکاندا سرکردا
دس بشیرا دین یوسفدا قائم ہے یا ناہیں
جیکر دین سلامت اسدا سبھے خوشیاں پایاں
دین اسلام سلامت اسدا اپنے دادے والا
جیو آیا خوش رہیں بشیرا جیویں جگاں تائیں
پیدل پیریں شیر یہودا آوڑیا دربارے
جویں روایت نظری آئی نقرہ کارکتابوں
تاں جو ویکھ یعقوبؑ نبینوں آوے رحم سوایا
خدمتدے وچہ حاضر کیتا اوہ پیراہن نوری
جویں روایت نقرہ کاروں حضرت وہب سناندا
باقی رہے مصردے اندر سب فرزند یگانے
واللہ اعلم ربنوں معلم اصلی حال بیائے
نوری سرمہ پیغمبر نوں پھر بخشے روشنائیاں

بصارت یافتن حضرت یعقوب علیہ السّلام از برکت پیراہن

سنو حقیقت جد پیراہن پاس نبی دے آیا
قدرت ربدی اوسے ویلے اکھیں روشن ہویاں
نور و نور ڈٹھا جگ روشن پیغمبر کنعانی
وچہ تفسیر مقاتل پاروں خبر روایت آئی
چھ برساں تھیں ویکھن کولوں اکھیں عاجز آئیاں
نویں سروں پیغمبر رب دے حُسن تجمل پایا
چن چڑھیا کنعان شہر وچہ گھر گھر ہوئی شادی
اہل بیت تمام نبی دے آن اکٹھے ہوئے
جسدن سی یعقوبؑ نوں پیراہن پائی
سُنکر خبر نبی تھیں لوکاں ہاسا دلوں بنایا
کیتا حکم بلا کر حضرت ہسن والیاں تائیں

نال پیار یعقوبؑ نبی نے چم اکھیں تے لایا
دھند غبار انھیر سیاہیاں سب یکباری دھویاں
وانگ زلیخا حاضر ہوئی مڑکے پھیر جوانی
چھیویں سال یعقوبؑ نبی نوں رب بخشی بینائی
جد پیراہن حاضر ہویا پھر حضوروں پایاں
نال خوشی دے دونا ہونا شکروں حمد الایا
سُن سُن خبراں پاک نبی نوں کہن مبارکبادی
فضلوں بارش رحمت والی داغ ولاندے دہوئے
نال خوشی دے لوکاں تائیں حضرت خبر سُنائی
آگیا جد پیراہن اوہا سب نوں نبی سدایا
جیونکر خبر قرآن مجیدوں بخشی خالق سائیاں

فَلَمَّآ اَنْ جَآءَ الْبَشِيْرُ اَلْقٰهُ عَلٰی وَجْهِهٖ فَارْتَدَّ بَصِيْرًا ج قَالَ اَلَمْ اَقُلْ لَّكُمْ ج اِنِّیْ اَعْلَمُ مِنَ اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ

جد خوشخبری دینے والا آگیا پاس نبی دے
کہن لگا یعقوبؑ تساں نوں نہیں سی اساں تبایا
یعنے جنہاں نہ منی آہی اوہ گل خوشبو والی
اساں تساں نوں دسیا ہیسی آگئی اج خوشبوئی
دیکھو ایہ پیراہن اسدا پاس اساڈے آیا
تسیں نہ اسدن مندے آہے وہمی کہو اساں نوں
بھیج دتی سی خبر اساں نوں خالق پاک الٰہی
کر اقبال تمامی لوکاں دلوں یقین لیا ندا
جو فرماون سچ فرماون پک ایمان اساڈا
رب فرماوے نبی اساڈا کوئی نہ جھوٹھ الاوے
دنیا دلوچہ امر رسولاں جو نہیں سچ منا ندے

پائیس کرڑتہ منہ اسدے پر روشن ہوگئے دیدے
اوہ گل تسیں نہ جانو جو کجھ سانوں رب جتایا
اسدن بول اُنہاں ندیتا ئیں کہیا پیغمبر عالی
یوسفؑ ساڈا مویا ناہیں اوہ گل سچی ہوئی
اسے دی خوشبوئی سانوں اسدن لطف وکھایا
اساں کہیا جو علم اساں نوں نہیں جو خبر تساں نوں
دسو کہاں خوشبو یوسف دی سچ آہی یا ناہی
بیشک امر رسولاں اگے عذر نہ کیتا جاندا
جو انکار کریسی استھیں دینوں گیا دوراڈا
گمراں جو کجھ طرف انہاں دی وحی پیغام لیاوے
ویکھیں چل پئے نیر فقیرا محشر حال انہاندے

کرن روایت کرڑ تہ یوسف ؑ جسدن آیا بھائی
اجے اسی فرسنگ پیراہن دور آہا کنعانوں
کیا حکمت سی اسدے اندر کہن مفسر بھائی
پہلی حکمت نقرہ کاروں ہے اس طور لیایا
جسدن ابراہیم ؑ نبی نوں ڈالیا چخہ کفاراں
ابراہیم ؑ نبی دے گل وچہ اس نے آ پہنایا
جد یوسفنوں کھیڈن کارن لیگئے ویر پیارے
لاہ پوشاک بھراواں جسدم یوسف ؑ کھوہ وچہ پایا
اوہ پیراہن برکت والا ہوندا پاس جنہاندے
ابراہیم ؑ چخہ تھیں بچیا اسدی برکت پاروں
اوہا پیراہن بھیجیا یوسف ؑ مصروں بابل تائیں
کہے مجاہد دوروں آئی اسدی جو خوشبوئی
مومن لوک قیامت دے دن جد جنت وِل جاسن
اس جنت تھیں آیا ہیسی اوہ پیراہن عالی
جدوں پہوڑے راہ وچہ اسنوں آن ہوا لوائی
پہتی جد یعقوب ؑ نبی نوں فوراً انہاں پچھاتی
جسنوں اگے چیز کسے دی خبر ہووے خوشبوئی
ناواقف ناواقف کولوں سے واری لنگھ آوے
جے ہکواری ڈٹھا ہووس آپے پھیر پچھانے
اوہ خوشبو یعقوب ؑ نبی نوں اگے معلم آہی
جاں پھر اسدن پائی حضرت خوشبو جنت والی
ایہ خوشبوئی دنیا اندر ہووے نہیں کدا ہیں
تاہیں حضرت مجلس اندر بول موہوں فرمایا

باراں دن یعقوب ؑ نبی نے اگدوں خبر سنائی
آگئی سی خوشبو نبی نوں اِتنے دور مکانوں
پہنچ گئی خوشبو یوسفدی ہوری کسے نہ پائی
اوہ پیراہن یوسف والا جنت وچوں آیا
جبرائیل بہشتانوچوں آندا نال پیاراں
رفتہ رفتہ پاس یعقوبے اوہ پیراہن آیا
کر تعویذ یوسفدے گلوچہ پایا باپ سہارے
اوہ تعویذ گلے وچہ رہیا نال یوسفدے آیا
ہر بیماری زحمت کولوں کجھ تکلیف نہ پاندے
ٹھنڈی ہوگئی آتش ساری حکم جویں سرکاروں
روشن چشماں یعقوبینوں بخشیاں خالق سائیں
ایہ خاصیت جنت والی استھیں ظاہر ہوئی
کئی کروڑ کوہاندے دوروں خوشبو جنت پاسن
کئی کروڑ کوہاندے دوروں خوشبو کرڑتے والی
کھنڈ گئی خوشبوئی اسدی وچہ کنعانے آئی
ہور کسینوں معلم ناہیں تاہیں کسے نہ جاپی
اوہا کرے شناخت اسدی ہور نہ جانے کوئی
جد تک اسنوں خبر نہ ہووے کویں پچھاتا جاوے
سچی بات پذیر فقرا نا محرم کیا جانے
کتنی مدت رہیا پیراہن پاس حبیب الٰہی
کیتا دلوں قیاس مبارک اس پیغمبر عالی
باجھ پیراہن یوسف ؑ والے ہور کسے وچہ ناہیں
بیشک اساں نشان یوسفدا اج ہوا تھیں پایا

دوجی وجہ سناداں تینوں عارف خبر سنائی
جس گل یاروں ہور کسے نوں اوہ خوشبو نہ آئی

نکتہ سی ہک اس گل اندر عشق محبّت پاروں
اوسینوں خوشبو یوسفدی دوروں بخشش ہوئی
ایسے طور خدا نوں جو کوئی یاد ہمیشہ کرسی
دوجا روز قیامت اس تے ہوسی کرم حضوروں
عاشق وانگ یعقوبؑ نبی دے اقل راحت پاون
سنو حقیقت جدوں نبی نوں اکھیں ملیاں خیری
اپنی اکھیں دیکھ پیغمبر پڑھیا خط تمامی
طرف بشیر پیغمبر رب دے نظر محبت پائی
سُن فرمان بتایا اس نے کرکے ادب زیادہ
ہُن بھی ماں پیاری میری گھر تیرے دی گولی
جدوں پیغمبر واقف ہویا ہنجوں بھر بھر رویا
کہن لگے کجھ اگے نہیں سی معلم سالوں حالا
ماں تیری نوں تیرے کولوں پائی اساں جدائی
نہیں سی خبر جو کیونکر ہوون پتر اندیاں جدایاں
ہُن اوہ وقت نہ ملے بشیرا جو ہوئی سو ہوئی
کہیا بشیر نہ حاجت مینوں کارن دنیا فانی
تاں پھر نبی دعا فرمائی پیش خدا وند قاضی
توں بھی وقت نزع دے اسنوں راضی کریں خدایا
دبکے قاصد نبی بھیا دے خوش پیغام سناون
نبی محمدؐ سرور والا جو پیغام پہنچاوے
استھیں پچھے سُنو حقیقت جیونکر حال وہایا
گھوڑے اوٹھ غلام پوشاکاں زینت ناک سوایاں
ہور جو درم دینار خزانہ زیور نقدی سارے
عرض کیتو نے خدمت اندر یا سردار گرامی
کیتوس حکم ایہ ساریاں چیزاں جد کنعانے جاون

یوسفنوں یعقوبؑ ہمیشہ کردا یاد پیاروں
ہور کسینے یاد نہ کیتا نہ پائی خوشبوئی
جنت دی خوشبوئی لیکے مونیاں اُتوں مرسی
جنت دی خوشبوئی اسنوں ملسی کیتی دوروں
غافل بے فرمان جو ہوون سب خالی رہ جاون
وتا خط بشیر تداہیں کہیا امام قشیری
پڑھ کر بہتا راضی ہویا اوہ مقبول گرامی
کیا کجھ نام سدیندے تیرا دس حقیقت بھائی
نام بشیر غلام قدیمی خاص کنیزک زادہ
ویچدنا سی تساں اسانوں گل حقیقت پھولی
یاد پیا اوہ زخم پرانا درد زیادہ ہویا
ہُن معلوم اسانوں ہویا حال جدایاں والا
اوہا مصیبت درد جدائی پیش اساڈے آئی
معلم ہویاں تدوں اسانوں آپ جدوں آزمایاں
ہُن توں دس اساڈیتا ئیں دلدی حاجت کوئی
کرو دعا جو وقت نزع دے رب بخشے آسانی
یارب جویں بشیر اسانوں آکر کیتا راضی
جنتیا لوچہ ناواں اسدا پاوے اجر سوایا
نبیاں دے جو قاصد ہوون کویں بخشش پاون
وانگ بشیر حضوروں اسنوں آپ نبیؐ بخشاوے
شہر مصر تھیں حضرت یوسفؑ جو اسباب پہنچایا
جو پروار نبی دا آہا سب دے کارن آیاں
آفرزنداں پیش نبیدے تحفے نذر گذارے
بھیجیا یوسفؑ طرف تساڈی ایہ اسباب تمامی
اوسیوقت شتابی حضرت کر اسواری آون

نالے ساتھ لیاون اپنی کُل اولاد پیاری
حکم دیہو سب خویشاں تائیں زینت زیب سواین
نالے خط وچہ لکھیا ہیبسی یوسفؑ بابل تائیں
قصہ کوتاہ جد یعقوبؑ لے خبر یوسفدی پائی
بہت شتابی خویشاں تائیں کیتا حکم زبانوں
جتنی دولت نقدی مالوں شہر مصر تھیں آئی
ٹُرنے کارن نبی پیارا شوقوں کلمل آیا
ایہو اشارہ جد کوئی مومن وقت نزع دا پاوے
حور قصور وسیون اسنوں جنت خوش گلزاراں
اکھیاں اُپر لگ وے اسنوں جبرائیلؑ پیارا
عاشق ہوکر دوست ربدا ایسا کلمل آوے
جلدی جلدی نال محبّت نکلے روح بدن تھیں
کرن روایت نقرہ کاروں ذکر مفسّر لیایا
وقت تیاری ہوندیاں تائیں جتنی دیر لگائی
جبرائیل فرشتے تائیں بھیجیا خالق سائیں
جتنے ریتک تیار نہ ہویا سب سامان سفر دا
ہر دم حاضر خدمت اندر سوہنے سخن کریندا
ٹرے وِن نیک یعقوبؑ نبیدی ہوندی رہی تیاری
جیکر نال یعقوبؑ نبیدے وحی نہ شامل تھیندا
تن دیہاڑے ہوندا رہیا سفر سامان آمادہ

سبدے کارن بھیجی اس نے جُدا جُدا اسواری
کرن تیاری مصرو نجندی دیر نہ مول گذارن
جد اسباب سبے تے قاصد آپڑن پھر نہ دیر لگائیں
رہنا پھر کنعان شہر وچہ مشکل ہو گیا بھائی
کرو تیاری نال اساڈے کوچ کرو کنعانوں
نال خوشی دے جلدی جلدی ربدے نام لٹائی
دیکھ لیا جد راہ سجندا پھیر آرام نہ پایا
جنت وچوں اُسدے کارن نُور پیراہن آوے
اپنی اکھیں ویکھے مومن اگلیاں موج بہاراں
وانگ یعقوبؑ نبیدے مومن پاوے نور نظارا
کول انہاں دے جاون کارن دنیا تھیں دل چاوے
جیوں یعقوبؑ پیغمبر ربدے چایا چت وطن تھیں
اسدن شوق یعقوبؑ نبیدا ایسا صبر اُٹھایا
اِتنے وچہ بھی جان نبی دی شوقوں کلمل آئی
حکمت نال ٹھرایا اس نے نبی پیارے تائیں
اِتنے تیکن وحی خدا دا رہیا ولاوا کردا
نال پیار یعقوبؑ نبی نوں صبر تسلّی دیندا
جبرائیلؑ بھی اتنی توڑی خدمت خوب گذاری
کاہلا پیکے نبی اللہ دا اجل پیالہ پیندا
چوتھے روز پیغمبر ربدے کیتا کوچ ارادہ

روانہ شدن حضرت یعقوب علیہ السّلام معہ قبائل بجانب مصر

قلم بیچاری کر اسواری نال ربیدی یاری
دتا حکم یعقوبؑ نبی نے کُل خویشاں ابراراں
ڈیڑھ سو شتر جو مصروں آئے عود عماریاں والے

ماراو ڈاری بنہوں تاری مصر چلو یکباری
گھت عماریاں ناقیاں اُتے کر ہو راس مہاراں
گھوڑے تریہہ عجائب تازی تیز سواریاں والے

سُبھناں اُپر زین لگاماں عجب سنگار نرالے
پہن پوشاکاں زینت ناکاں پاک نبیدیاں سالکاں
خوشبوں لبل آوانے کیتے ناقیاں تیز چلاکاں
ہودیاں اندر مستوراتاں بیٹھیاں نیک صفاتاں
تسبیحاں پڑھ ملک نورانی فلکوں پاون جھاتاں
جھلمل کرن لباس پوشاکاں سید عالی ذاتاں
کیتے بہت یعقوبؑ نبی نے صدقے تے خیراتاں
عجب سواری عجب عماری موتیاں نال پروئی
دِتا حکم جناب الٰہی جبرائیل وحی لوں
کرے سواری اسدے اُپر خاص حبیبؐ ربانا
نوری قسم عجائب ڈاچی زینت زیب سنگاری
پڑھ بسم اللہ اس پر حضرت قدم مبارک پایا
نقرہ کاروں کرن روایت سُنتوں یار حقانی
کر افسوس تمامی مومن وداع کرن لوں آئے
وچ کنعان نبیدے ہجروں سبھنوں حیرت ہوئی
بُجھ بُجھ کرن مصلفے مومن کنوں نیاز آداباں
آکھن اج سرتاج اساڈا لگا ہوون وورا ڈا
کل کنعانی درد فراقوں رو رو مارن ڈھاہیں
اوڑک نبی روانہ ہویا روندیاں چھوڑ تنہانوں
ہور تمامی شتر سواراں چایاں ترت مہاراں
کرن روایت ماں یوسفدی رہنے پھیر جوائی
وِچ ملے محبوب یوسفنوں دولتیں بابل مائی
ایڈا افضل یعقوبؑ نبی تے کیتا خالق سائیں
کل پروار اکٹھا ہوکے نال نبی دے رلیا
شتر سوار پیغمبر زادے صاحب حُسن جمالاں

جڑے جواہر ساز تمامی سوہنے چمکن والے
پائے قدم سواریاں آتے گُل مشتاقاں پاکاں
چھوڑ گئے کل درد قضیئے دِل چاکاں غمناکاں
وِچہ عماریاں صاحبزادے پڑھدے حمد صلوٰتاں
ایہ یوسف دے پاک جمالوں چلے لین براتاں
عرش مجیدوں چھم چھم آترن رحمت دے برکاتاں
درم دینار یوسفدا صدقہ وسّن جیوں ساتاں
جدم پیش یعقوبؑ نبیدے آکر حاضر ہوئی
جنتی ناقہ ساڈے طرفوں دیہ یعقوبؑ نبی نوں
سُنکر حکم فرشتہ جلدی جنت طرف سدھانا
اِکپل اندر پکڑ بہشتوں آکر پیش گھلہاری
جو ہیں امام غزالی صاحب خبر روایت لیایا
جدم رخصت ہوون لگا پیغمبر کنعانی
پکڑ عماری رووں سارے چھم چھم نیر چلائے
سنج ہویا کنعان مبارک رونق رہی نہ کوئی
نال کچاویاں متھے رگڑن چُمن کھلے رکاباں
فخر اساڈا شان اساڈا برکت یُمن اساڈا
شفقت کرم یعقوبؑ نبیدے دِلتھیں بھلن ناہیں
پکڑ مہار چلائی ڈاچی کنڈ دِتی کنعانوں
بدھی گھوک مصر دی راہیں کل سید سرداراں
قبروں اُٹھ کر ساتھ یعقوبؑ دے اوہ بھی مصر سدھائی
جیونکر بصری حسنؒ ہوراں تھیں خاص روایت آئی
گُل مراداں حاصل ہویاں اوّل آخر تائیں
کتنی عظمت حشمت سیتی مصر سوہاون چلیا
کتناں ہیٹھ عراقی گھوڑے چلن سوہنیاں چالاں

چست چالاک غلام اگاڑی دوڑن وانگ نقیباں
کرن روایت روز قیامت جسدم خالق سائیں
نور پوشاکاں زینت ناکاں ملن محمدیاں نوں
استھیں بعد سواریاں آون زینت ناک نورانی
ہر مومن نوں حاضر کرسن عزت تے آدابوں
اسلن شان کرے رب ظاہر تابعداراں والے
تابعدار نبیدے فضلوں پاون عیش مراداں
ہو اسوار محمدی لشکر جنت طرف سدھاوے
رفرف اپر کرن سواری سرور ختم رسولاں
سب تھیں اگے نبی محمد صاحب عظمت عالی
خوش آواز نقیب نورانی بولن حمد گرامی
شان محمدی ویکھن جسدم کل پیغمبر پیارے
اسرائیل داؤد پیغمبر امر الٰہوں آون
خوش آوازوں وصف محمدی دونویں رلکے گاون
اسے طور بہشتاں اندر پہنچن شوکت شالوں
سنو حقیقت جد یعقوبے قدم سفر وچ پایا
راوی کہندا راہ وچہ حضرت اُترن جس ٹکانے
ہر منزل وچہ ایہو طریقہ جس منزل وچہ جاون
کٹ مسافت رستے والی سب مقبول پیارے
کردتا یعقوبؑ نبی نے نیل کنارے ڈیرا
چھ ویہاں کوہ پینڈا آہا راوی ذکر لیایا
بعضے آکھن فارض آیا خبر سناون بھائی
خاص بھتیجا یوسفؑ سندا شہر یہودے جایا
انبر ویکھ ہویا سرگرداں شوکت شان حبیباں
جنت کارن حکم سناوے قوم محمدی تائیں
نال خوشی دے پاون مومن ہون نصیب جنہاں نوں
نور عماریاں جوڑا انہاں نے لیاون ملک حقانی
کرن سواری دوست ربدے عظمت باجھ حسابوں
تک تک روشن پچھوں تاسن بیغرماں مکالے
جھنکر دور نکالے جاسن کون سنے فریاداں
نیک زناں سب ہودیاں اندر نوری ملن کجاوے
لین براق چالاک نورانی ہر مومن مقبولاں
پچھے تابعدار تمامی چلن پالو پالی
بھج بھج اگوں ملک نورانی ہوون آن سلامی
شوقوں بھج بھج پاک نبی دی کرن زیارت سارے
پاک نبی دے اگے راگ سنا ولے جاون
سن سن مومن لذت پارس مستی اندر آون
جویں حضرت یعقوبؑ پیغمبر مصر گیا کنعانوں
سنے قبائل ہر منزل وچہ بہت آسودہ آیا
نفر یوسف دے لیکر اگوں ملن آمادہ کھانے
بنھ کے ہتھ غلام تمامی خدمت اندر آکھن
چلدے چلدے منزل منزل پہنچے نیل کنارے
دسیا آن بشیر یوسفنوں آگیا بابل تیرا
جتھوں نکھر ما بشیر اگیرے خبر سناون آیا
جویں روایت نقرہ کاروں نظر اسانوں آئی
پوتا خاص یعقوبؑ نبیدا اوّل خبر لیایا

وسیوس آکر چاچے تائیں یا سرکار گرامی
نیل کنارے آگئے حضرت نے پروار تمامی

فرستاون یوسفؑ سپاہ وامراء برائے استقبال والد بزرگوار

سُن خوشخبری حضرت یوسفؑ باپ پیارے والی
تریہہ ہزار سوار بہادر عربی گھوڑیاں والے
جداوہ فوجاں پیش نبیدے ہویاں آن سلامی
سبھناں عرض کیتی وچ خدمت عزت کرکے پوری
سنکر بہت تعجب آیا پیغمبر دے تائیں
سارے نال نبیدے رل کے اوتھوں ہوئے روانہ
کیا ویکھن اک فوجاں اگوں ہور مقابل آیاں
ترییہہ ہزار برابر اوہ بھی گنتی اندر آہے
ویکھ نبی نوں گھوڑیاں اُتوں ماری چھال تماماں
نال تواضع خدمت اندر آن سلامی ہوئے
پھر حضرت نے پچھیا کسدی ہے ایہ چڑتل بھاری
سنکر کہیا نبی اللہ دے واہ واہ شان الٰہی
اسیں جنہاندی بے خبری وچ رہے ہمیشہ مردے
آخر نال نبی یعقوبؑ دے اوہ بھی فوجاں رلیاں
جاں کجھ پندھ اگیرے ہوئے چڑتل ملی زناندی
سب سرداراں شہر مصر دیاں اشرافاندیاں جایاں
گرد بگرد غلام کنیزاں صاحب حُسن سنگاراں
چھنن کرن سنگار انہاں دے زیور شور مچایا
جدوں قریب نبی دے آیا اوہ سب ساتھ زنانہ
باقی نالدیاں جو ہیسن سب سرداراں سیاں
کر تعظیم زلیخا وانگوں قدماں اندر آیاں
برقعے وچ زلیخا بی بی صاحب شرم صفائی
پچھیا نبی غلاماں پاسوں کون ایہ نیک زنانی

استقبال کرندی خاطر جلدی فوج نکالی
بھیجے طرف یعقوبؑ نبیدی کارن استقبالے
کون کوئی ایہ لوک تمامی پچھدا نبی گرامی
اسیں تمام غلام یوسف دے خدمتگار حضوری
اتنے خدمتگار یوسف نوں بخشے خالق سائیں
رتن کوہ جدوں اگیرے آیا اوہ محبوب یگانہ
رومی گھوڑے ہیٹھ جنہاندے عجب پوشاکاں لایاں
استقبال نبیدے کارن آن ملے وچ راہے
اوہوں پَیر پیادے ہوئے پھڑیاں ہتھ لگاماں
بنھ کے ہتھ غلاماں وانگوں پیش حضور کھلوئے
کہن لگے سب نفر یوسف دے ہاں نوکر سرکاری
وچ پردیس یتیماں تائیں ویندا عزت شاہی
ربے فضلوں ملکاں اندر پھرن حکومت کردے
اوہوں ہو کر جمع تمامی صفاں بنا کر چلیاں
کل عماریاں نظری آون صفت نہ کیتی جاندی
استقبال نبیدے کارن نال زلیخا آیاں
بابجھ شماراں نظری آون جیوں پریاندیاں ڈاراں
صد بسم اللہ باپ یوسف دا جیو آیا جیو آیا
ترت زلیخا ہوئی پیادہ دیکھ حبیب یگانہ
اوہوں دیکھ زلیخا تائیں اوہ بھی آترپیاں
ویکھ جمال پڑھن شکرانے حمداں بول سنایاں
کتنا دُور تواضع کارن پیریں ٹردی آئی
تدوں غلاماں پیش نبیدے کیتا عرض زبانی

یا حضرت ایہہ تُوں نہ تساڈی یوسف دے گھر والی
سُن کے پیغمبر راضی ہویا لگا کرن دعائیں
دتا حکم زلیخا تائیں پاک حبیب غفاری
ہو اسوار ٹری پھر بی بی جدوں اجازت ہوئی
اہل البیت یعقوبؑ نبی دیاں آہیاں جو مستوراں
اگوں ہور ملن کئی فوجاں بھج بھج سیس جھکاون
جاں کجھ ہور اگیرے آئے فوج ملی ہک بھاری
عمر ضعیف نورانی چہرے چٹیاں داہڑیاں والے
کر دے آون ذکر ربانا ذاکر رب دے پیالے
خواب نہ وسیں بھایاں تائیں آکھیا باپ اساڈوں
اسدے بدلے کتنی مدت میں تکلیف اٹھائی
جاں تک اوہ تقصیر اساڈوں بخشی مول نہ جاوے
کیہڑا منہ شرمندہ لے کے خدمت اندر آواں
ایسے طور بزرگاں آکے کیتا عرض زبانی
ویکھ نبی نوں فوجاں ساریاں رون واہو واہی
صبروں اجر تساڈوں دِتا آپ خداوند قاضی
پرت گئے کجھ یوسفؑ ویول کر آداب سلاماں
دھم پئی وچہ راہ مصر دے ہک آون ہک جاون
جیوں جیوں استقبال کرن نوں آون لوک تمامی
کیوں نہیں آیا یوسفؑ میرا دم دم نال سنبھالے
سُن سُن آمد یوسف والی پاک حبیب خدائی
اگوں ہور ملی ہک راہ وچہ سوہنی فوج اسواراں
سبھناں دے بیرنگی گھوڑے خوش رفتار اَلواٖلے
دو اسوار انہاں دے اگے صاحب عظمت عالی
سوہنی صورت سوہنی سیرت وانگ بدر رخسارے

نام زلیخا بیگم اسدا شہر مصر دی والی
فضلوں جنت بخشیں اسنوں یا رب خالق سائیں
کرو سواری وچہ عماری اے فرزند پیاری
آپو آپ عماریاں اندر چڑھ بیٹھی سب کوئی
نال انہاں دے شامل ہویاں شہر مصر دیاں حوراں
جتھوں نظر گذارن حضرت فوجاں نظری آون
بڈے اکابر شہر مصر دے چہل ہزار سواری
صوفی مرد لباس مصفا نیک جنہاں دے چالے
بابل طرف سفارش کارن یوسفؑ بھیجے سارے
ہیں اس گل تے عمل نہ کیتا بیٹھا دس انہانوں
جا آکھو ہن بابل تائیں کرو معاف خطائی
تد تک حاضر ہوون کولوں شرم اساڈوں آوے
دوجا خوف جو مت محشر وچہ بیفرمان سداواں
سُنکر دردوں رون لگا پیغمبر کنعانی
نبی کہیا میں راضی دلتھیں جویں رضا الٰہی
جا کر آکھو یوسفؑ تائیں بابل تیرا راضی
کجھ خدمتو وچہ حاضر اوہوں رہ گئے وانگ غلاماں
کرن زیارت پیغمبر دی حکم بجا لیاون
نال محبت سبھ دے کولوں پچھدا نبی گرامی
عرض کرن شاہزادہ صاحب آپے آونوالے
نال خوشی دے جلدی جلدی آون واگاں چائی
شکلاں جیوں غلمان بہشتی ویہہ ہزار وچہ شماراں
ہکو ہاں سوار تمامی بے ریشے گل لالے
سب تھیں عجب لباس جنہاں دے شکل فرشتیاں والی
اوہ دونویں چن سورج جاپن گرد تمامی تارے

یوسفدے فرزند پیارے اُچیاں شاناں والے
دولنویں ویکھ پیغمبر تائیں گھوڑیاں تھیں لیہ آئے
چُمے قدم دوہاں جبو یلے پچھیا نبی حقانی
ہکو ورگا حسن دوہاندا سر تے پیراں توڑی
کیتا عرض وزیر امیراں یا مقبول خداوے
اسدا نام ہے حضرت منشا وڈا صاحبزادہ
سُنکر بہتا راضی ہویا پاک حبیب یگانہ
ایہ دولنویں فرزند یوسفدے نور اکھیں دے میرے
نال محبت دوہاں تائیں دیوے نبی دعائیں
نیک حیاتی ملے تسانوں حق دا راہ پچھانو
اپنے باپ تے داوے وانگوں ہوئے نجت سوائے
بول دعائیں نبی خداوے جلدی حکم سنایا
جائی واگ یعقوبؑ پیغمبر منہ تھیں حمد الاوے
لگے بھاگ مصردے رستے قدم نبیاں پایا

نال تجمل آئے دولنویں کارن استقبالے
آکر جد مبارک لگے دوہاں سیس جھکائے
یوسفؑ میرے دا ایہ نقشہ کون جوان نورانی
کہو جوانوں کتھوں آگی ایہ لعلاں دی جوڑی
ایہ دولنویں فرزند تساڈے یوسفدے شہزادے
ایہ ہے افراہیم پیارا صاحب قدر زیادہ
کرے پیار دوہاں دیتائیں موہوں پڑھے شکرانہ
منہ سر چم لگائے سینے کنڈیں تے ہتھ پھیرے
شالا لائق کرے تسانوں پاک خداوند سائیں
دوہیں جہانی عزت پاوٗ عیش جوانی مانو
ایتھے اوتھے رب تسانوں تتی وار نہ لائے
کرو سواری تا پھر دوہاں قدم رکابے پایا
ہویاں جمع ہزاراں فوجاں جھال نہ جھلی جاوے
آکھ پیر کیونکر یوسفؑ آن جمال دکھایا

آمدن حضرت یوسف علیہ السلام برائے استقبال والد بزرگوار

آ دردا ہن تیرے تائیں دیئے دلیس نکالے
اَسّی سال جدایاں اندر سختی تدھ وکھائی
دیہو مبارک بلبل تائیں موسم گیا خزاں دا
دور ہوئے سب خار غماندے گل کڈھے گلزاراں
چڑھ چناں کر روشن عالم لشکاں سٹ دوالے
کرن اوڈیکاں رستے اندر شوقوں کلمل آئے
جو کوئی ملے یعقوبؑ نبی نوں اوندا جاندا راہی
ترجمہ قصص الانبیاء اندر راوی ذکر لیاندا
جدا جدا یعقوبؑ پیغمبر سب تھیں حال پچھاندا

گذر گئے ہن ربدے فضلوں روز فراقاں والے
چک اٹھیں ہن بستر غمدا رات ملن دی آئی
مدت پچھوں رب لیاندا میلا گلاں پہلاں دا
نویں سروں رب موسم آندا کھڑیاں باغ بہاراں
کیہڑے ملکوں ٹرکے آئے تینوں ویکھن والے
کیہڑے وقت پیارا جانی آن جمال کرائے
سب تھیں خبر پیارے والی پچھدا نبی الٰہی
اسّی شتر سوار نبی نوں راہ وچہ ملیا جاندا
کتھے ہے اوہ یوسفؑ میرا کیوں نہیں باہر آیا

اینویں گھر وچہ حضرت یوسفؑ جیوں جیوں خبراں پاوے
کئی سوار تسلی کارن کیتے پیش روانہ
جس ویلے پھر ملنے کارن امر حضوروں آیا
دھریا تاج مبارک سرتے یوسف نبی ربانے
اعلےٰ قسم سنہری ہیسی زینت زیب سوایا
صدقے جاوں ویکھ نبی نوں نوری ناری خاکی
بن تن جدوں پیغمبر زادے زینت زیب سجایا
سوہنی فوج سلامی کارن نال تیار کرائی
سوہنا گھوڑا سوہنا جوڑا سوہنی فوج تمامی
ملک ریان بھی اپنی طرفوں کیتی فوج آمادہ
کیا اس روز مصر تھیں چلیاں فوجاں شوکت شانوں
سن سن خبراں گرد نواحوں خلقاں دوڑیاں آون
سب لوکانوں عید برابر خوشی مصر وچہ ہوئی
کئی وزیر امیر اکابر ہور خواص عوامی

دل بے صبر زیارت کارن شوق نہ جریا جائے
پیا اڈیکے حکم ربانا آپ حبیب یگانہ
کر شکرانہ حمد ربانا عجب لباس لگایا
وانگ ستاریاں چمکن جس تے لعل جواہر دانے
جیونکر روشن چند فلک دا گل وچہ ملن آیا
جیسا عجب جمال یوسف دا ویسی عجب پوشاکی
شوقوں ہراک ملک نورانی کرن زیارت آیا
بدھی ٹھاٹھ تمامی لشکر زینت حد نہ کائی
چلیا باپ پیارے کارن یوسف کرن سلامی
نال یوسف دے شامل ہویا مومن مرد خدا دا
چاروں طرف عماریاں دسن باہر حد بیانوں
جیونکر حج گذارن کارن حاجی بھج بھج جاون
کھلے اڈیکن راہ نبی دا گھے وچہ رہیا نہ کوئی
دھوماں دھاموں نال یوسف شامل ہوئے تمامی

غزل

مچی ہے دھوم جہاں میں یہ کیا جنوب و شمال
یہ کس کی شادی میں شاغل ہیں ملک وجن و بشر
یہ کیسے آج مہیا ہوئے ہیں سب سامان
خوشی کے جلسے یہ کیسے ہیں ہو رہے ہر جا
وہ کون حضرت آتا ہے کس کی آمد ہے
نہ کیوں ہو رونق جنت کی آج دنیا میں

ہے کس حضور کی آمد کا آج استقبال
زمانہ کس کی خوشی میں ہے آج مالا مال
یہ کیسے غلغلے کیسے ہیں خوشگوار مقال
فلک پہ زہرہ بھی گاتی ہے شادیانہ خیال
کہ جھک رہا ہے فلک بھی جسے باادب کمال
کہ آج یوسفؑ و یعقوبؑ کا ہے روز وصال

پذیر چل تو بھی خدمت میں جلد ہو پابوس
کہ لاکھ زہد سے بہتر ہے انبیاء کا جمال

سنو حقیقت جس دم یوسفؑ شہروں باہر آیا
صفاں بنا کر اگلے پچھلے چلن پالو پالی

سجے کھبے لشکر فوجاں شوکت شان سوایا
بجلی دا لشکار وکھاوے لشک سواراں والی

زریں پٹکے کمر دوالے پیٹیاں وچہ تلواراں
وانگ ہواوے چلن گھوڑے تیز قدم رفتاراں
تریہہ لکھ فوج یوسفدی آہی راوی خبر سناون
کرن روایت رستے اُپر سی اک مسجد خانہ
بعد نماز مراقبے اندر گذریا نبی حقانی
اے یوسفؑ جے دوست تائیں دوست ملن آوے
سُنکر حکم ربانا یوسفؑ دیر نہ کیتی کائی
نال شتابی فوجاں لیکر چلیا چائیں چائیں
اودھروں فوج یعقوبؑ نبیدی دتی آن وکھالی
فضلوں دو طرفاندیاں فوجاں جدوں مقابل آئیاں
کھول دتے در آسماناندے فضلوں خالق سائیں
دِسّے فوج فرشتیاں والی جبرائیلؑ لیایا
بھج بھج آون ملک نورانی اوہنوں صفاں بناون
دیکھن جلسہ پیغمبر دا کرن طواف دوالے
کرن روایت فوج یوسفدی ڈٹھی باپ جداہیں
کون کوئی ایہ کس دا آیا اتنا لشکر بھارا
ایہ سب فوج تساڈی خاطر اوہنوں نال لیایا
اتنا حرج کسینوں دینا نہیں پسند اسانوں
کی ہویا جے مصری فوجاں پیش تساڈے چلیاں
مدت پچھوں ہوون لگا میل ملا مقبولاں
سُنیا جد یعقوبؑ نبی نے حضرت یوسفؑ آیا
صبر قرار نہ رہیا دلوچہ جوش نہ جریا جاوے
دو گھڑیا نوچہ نال نبی دے جویں حقیقت بیتی
اوڑک بیوس ہو کے حضرت چھڈ دتی اسواری
پکڑ یہودے بابل تائیں موڈھے نال لگایا

لس لس کرن سنہری قبضے شان جویں اسواراں
تھر تھر کنبے طبق زمیں دا اسماناں دے وچکاروں
باراں ہزار نشان عجائب اگے جھلدے جاون
اتر شتابی حضرت یوسفؑ لگا پڑھن دوگانہ
غیبوں ایہ آواز سنایا پاک جناب ربانی
جلدی اسینوں ملئے جاکے دیر نہ کیتی جاوے
ہو اسوار روانہ ہویا جلدی واگ اٹھائی
دو منزل تے اگے جاکر ملیا بابل تائیں
اودھروں نکلی فوج یوسفدی رحمت ٹھاٹھ نکالی
عرش فرش تک نال خوشی دے ملکاں دھماں پایاں
ہویا حکم زیارت کارن نوری ملکاں تائیں
نوری ملکاں تھیں رب خالق استقبال کرایا
کرن زیارت محبوباندی شکر بجا لیاون
خادم کیتے رب نبیاندے فلکیں وسن والے
ویکھ تجمل شان زیادہ پچھیا نبی تداہیں
لوکاں عرض کیتی جو آیا حضرت یوسفؑ پیارا
نبی کہیا کیا حاجت آہی ایڈ عروج بنایا
جبرائیل کہیا اج رب نے بخشیا شان تسانوں
ویکھو رب آسمانی فوجاں خدمت اندر گھلیاں
آئے کرن ملائک نوری استقبال رسولاں
نال محبت رووَن لگا چھم چھم نیر چلایا
جلدی ملے پیارا جانی صبر تداہیں آوے ۲
اسی برس وچھوڑے اندر اوہ گل دور نہ کیتی
پیر پیادہ دوست ویول چلیا نبی غفاری
دُوروں یوسفؑ ویکھیا اسنوں راوی ذکر لیایا

وچ عماری حضرت یوسفؑ آوے واگ اٹھائی
یا نبی اللہ باپ تساڈا کتنا ادب کماوے
تسیں بھی جیکر ادب نیازوں ویندے چھوڑ اسواری
ایپر تسیں نہ اُترے پہلے ترک ادب دی ہوئی
ایہ گل سُنکر حضرت یوسفؑ رووے تے پچھتاوے
رو رو کہے فرشتے تائیں میں تھیں غفلت ہوئی
بھل گیاں سب زبراں زیراں نظر پیارا آیا
توبہ کر کے رُناں یوسفؑ پیش خدا وند سائیں
اگے عمر وچہ یوسفؑ تائیں اُستی سال وہانا
تھوڑی گل تھیں پائی یوسفؑ ایسی بے آرامی
وچ نصیباں لکھیا ہووے غم افسوس جہانوں
سچ پچھو تاں دنیا اندر جسنوں رب اوپایا
بھاویں شاہ زمیندا کوئی ملکیں حکم چلاوے
سُکھی رہیا عدم دیوچوں جو کوئی باہر آیا
واہ دردا بے دردا تیری عجب ڈٹھی بھلیائی
آکھ بیان پذیر فقیرا چھڈ افسوس جھورانے
جد یوسفنوں بابل کارن وحی آداب سکھایا
سب تھیں اول مصری لوکاں کیتی آن سلامی
دو طرفاں تھیں آپس اندر ہویا جدوں نظارا
مدت پچھوں واصل ہوئے دونویں یار وچھنے
اَلسَّلَامُ عَلَیکُمْ یَا مُذْهِبَ اَحْزَانْ بابل نے فرمایا
بیخود ہو کے دھرتی اُتے ڈگے لرزے کھاندے
چھم چھم رون فوجاں سبھے حیرت اندر آیاں
پہنچیا درد زمیں آسماناں رووے خلقت ساری
وچ تفسیر امام غزالی ذکر روایت لیا یا

اولوں جبرائیل فرشتے اتنی عرض سنائی
چھوڑ عماری تے اسواری قدمی ٹردا آوے
ستر مرسل نسل تیری تھیں کردا خالق باری
ایس قصوروں نسل تیری وچ نبی نہ ہوسی کوئی
ایپر رُنیاں ہتھ نہ آوے جیہڑا وقت وہاوے
دیکھ جمال سجن دا سانوں ہوش نہ رہیگی کوئی
بے صبری بیہوشی پاروں غفلت پردہ پایا
ایپر ایہ افسوس نبیدا گیا نہ مردیاں تائیں
جے اج وقت ملندا آیا ہور اُتوں غم دھانا
جتنی خوشی دلیوچہ آہی ہو گئی دور تمامی
شادیانوچہ بھی درد قضیئے چھوڑن نہیں تنہانوں
درد غماں تھیں فارغ ہو کے ہرگز کوئی نہ آیا
جیکر اسدا حال پچھیوے کتنے دکھ سناوے
نہیں تاں اس عالم وچہ آکے کسے نہیں سُکھ پایا
پھوک ہوا تا بال غماندا گھر گھر پھر نائیں لائی
لوڑ حقیقت فضل الہوں ملن حبیب ربانے
اوسیوقت پیادہ ہو کر خدمت اندر آیا
اسٹھیں پچھے حاضر ہویا یوسفؑ نبی گرامی
نین نینانوں ساہویں ہوئے کیتا درد پسارا
اللہ اکبر بول زباناں پا گلوںڈڑی رُنے
روندیاں روندیاں دوہاں دلاننے ہوش حواس بھلایا
وچہ بیہوشی ساون وانگوں برسن نین دوہاندے
گھوڑے شتر تمام حیواناں ندیاں نیر چلایاں
حالت ویکھ حبیباں والی ملک کریندے زاری
نال محبت جسدم بابل یوسفنوں گل لایا

ظاہر باطن جنتی آہی مخلوقات خدائی
ہور روایت جنت اگوں پردہ رب ہٹایا
بھی آسو یلے حکم سنایا پاک جناب ربانی
سب دے ہتھ سوغاتاں جنتی بھی گلدستے نوری
نالے ویکھ پیار محبت آپس وچہ دوہاندا
یارب جیوں یعقوبؑ تے یوسفؑ ملے محبت پاروں
رب فرمایا روز قیامت جدوں عدالت ہوئی
اُمت نبی محمدؐ والی جس دم حاضر آسی
جیوں یعقوبؑ تے یوسفؑ اندر الفت پیار سچاوا
اتنا شان محمدؐ یا نوں بخشیا خالق سائیں
سنو حقیقت وچھڑیاندا جسدم ہویا میلا
وردکنوں یعقوبؑ نبی نوں ہوش نہ رہگئی کوئی
اسدن حضرت بیہوشی وچہ کسر نہ باقی چھوڑی
پکڑ کلاوے بیٹھا یوسفؑ رو رو نیر چلاوے
کوئی جواب نہ دیوے منہ تھیں پاک حبیب ربانا
چر پچھوں جد ہوش سنبھالی حالت ہور وہائی
کدیں ہسے یعقوبؑ پیغمبر یوسفؑ چھم چھم روٹے
کتنی دیر دوہاں وچہ اینویں رہیا تماشہ ہوندا
عاشق تے معشوق پیارے جدوں اکٹھے ہوون
ناز کرن معشوق پیارے عاشق رہن ترسدے
ایہو حالہ گذریا اسدن باپ بیٹے وچہ بھائی
اوڑک جسدم شوق پیاروں ملے حبیب غفاری
مائی باپ پیارا یوسفؑ اپنے ساتھ چڑھایا
ہو اسوار روانہ ہوئے طرف مصر دی چلے
کل پروار نیڑے گروے دھم پئی اسواراں

سب نوں درو جیباں والے پھر تکبیر چلائی
اپنیاں محبوباندا جلسہ حوراں نوں دکھلایا
نال وحی دے نازل کیتے ستر ملک نورانی
وارن کھلے دوہاندے سر تھیں سبھے ملک حضوری
ہر یک ملک خداوند لگے رو رو عرض سناندا
تویں محبت کل خلقت نوں بخش کریں سرکاروں
وچہ دربار اساڈے حاضر ہوسی ہر ہر کوئی
سب تھیں وده انہاندے تائیں عزت بخشی جاسی
ستر حصے وده تنہانوں اسیں پیار کماواں
کرے محبت پیار خداوند تابعداراں تائیں
پا گلوندڑی روندیاں روندیاں گذر گیا بہوں ویلا
چُپ کلاموں سخن زبانوں غشدی حالت ہوئی
پہنچ گیا یعقوبؑ پیغمبر مرنے دی حد توڑی
نال محبت صدقے جاوے کرکر پیار بلاوے
کول کھلوتیاں رووّن فوجاں کتنا وقت وہانا
وچہ تفسیر خلاصے جیونکر خبر روایت آئی
جاں پھر یوسفؑ ہسن لگے بابل روندا ہووے
باپ رووے تاں یوسفؑ ہسے اوہ ہسے تاں روندا
ایہو تماشا بنے انہاندا یک ہسن یک رووّن
کدیں اوہا پھر رووندے دِسّن عاشق کھڑکھڑ ہسدے
عاشق تے معشوقاں والی حالت بیچ وہائی
اِکس عماری دیوچہ رلکے کر بیٹھے اسواری
روز جمعہ دے شہروں باہر رب نے میل کرایا
حوراں ملک سلامی ہوون برسن نور تجلے
اگے پچھے چلن فوجاں کرکے صفاں قطاراں

عزّت زینت شوکت پاروں اوڑک ہیا نہ کوئی
جتنے جھنڈے فوج یوسفؑ دی اپنے نال لیائی
اِتنا شان یعقوبؑ نبی نوں بخشیا رب توانا
کسنوں طاقت ذِکر سناوے عزّت شان جہیاں
کرن روایت نقرہ کاروں خبر حدیث جمیلوں
دنیا وچہ عجائب تینوں کیا کجھ نظری آیا
کہن لگا دو واری مینوں عجب زیارت ہوئی
ہِک جس روز مصر وچہ آیا نبی یعقوبؑ پیارا
کیا اس روز جماعت نوری شہر مصر وچہ آئی
بہت بزرگ پیارے ربدے سب مقبول حقانی
اسدن اس جلسے دیاں خبراں لنگھ گیاں آسماناں
دوجی ہور جماعت ڈٹھی جہتر موسےؑ والی
راتو راتیں کوچ کیتو نے کٹ فرعون شقی نوں
جسدن آن مصر وچہ وڑیا نبی یعقوبؑ پیارے
جس راتیں پھر کوچ کرایا موسےؑ نبی گرامی
اِتنے مومن نال موسےؑ دے راتیں نس سدہارے
اسدن بھی ہک عجب نظارا خالق پاک وکھایا
سنو حقیقت بابل تائیں یوسفؑ جدوں لیاندا
چالی شتر خزانہ آیا موتی درم دیناروں
ہیرے لعل یعقوبؑ نبی دے سر تھیں وار لٹائے
بھی اسویلے حکم سنایا یوسفؑ نبی گرامی
سب یوسفؑ دے بردے آہے مصری لوک نمانے
کیتا حکم اساڈے تائیں ملیا باپ پیارا
ایہو اشارہ روز قیامت حکم ہووے سرکاروں
اُمت یار پیارے دی تھیں جتنے مومن عاصی

اُسدن عجب یعقوبؑ نبی دی عظمت ظاہر ہوئی
سب یعقوبؑ نبی دے سر تھیں نیویں دِسن بھائی
سب تھیں اُچا نظری آوے پاک حبیب یگانہ
ملک نورانی پیش جنہاندے چلن وانگ نقیباں
ہِکدن حضرت سرور عالمؐ پچھیا جبرائیلوں
تاں پھر جبرائیلؑ نبی نوں آکھ بیان سنایا
اُستھیں وَدھ عجوبہ رونق ہور نہ ڈِٹھی کوئی
شوکت شاناں اسدن مینوں ہویا عجب نظارا
عالی عزّت عالی عظمت زینت حد نہ کائی
استقبال جنہاندے کارن آترے ملک نورانی
بھج بھج کرن جمال فرشتے حکم خدا رحمانوں
جدوں مصر تھیں راتیں اس نے اپنی قوم نکالی
ایہہ دو عجب تماشے ڈٹھے دسیا وحی نبیؐ نوں
ستر دو بہتر آہے اسرائیلی سارے
چھ لکھ ہور بہتر پنجسو آہی قوم تمامی
غرق ہویا فرعون موکالا مومن رب بچائے
ایہ کجھ ذکر نبیؐ دے اگے جبرائیلؑ سنایا
کتنا مال لٹایا اُسدن ذکر نہ کیتا جاندا
ربدے نام تصدق کیتا خوشی محبت پاروں
کل مسکین فقیر نمانے دولت نال رجائے
کیتے مفت آزاد اساں اج مصری لوک تمامی
کیتے سب آزاد خوشی تھیں یوسفؑ نام ربانے
سب نوں اساں غلامی پاروں بخش دِتا چھٹکارا
بخشے اساں گناہیں عاجز نبی محمدؐ پاروں
سب نوں اج دوست دے بدلے بخشی اساں خلاصی

بابل پاروں چھوڑے یوسف بڑے لوک مصر دے
اوگنہار طفیل محمدؐ چھٹسن روز حشر دے

نظارہ شدن بہ یعقوب علیہ السلام عمارات مصر و آمدن در شہر

سنو حقیقت جد پیغمبر کول مصر دے آیا
جویں روایت بحر العشقوں ذکر صدیق لیایا

ڈٹھے محل مکان مصر دے سوہنے بالا خانے
پرت پچھوں پھر طرف وطن دی تکیا نبی ربانے

کہن لگے رب محمدا حجرہ ساتھوں دور کرایا
رحمت فضلوں شہر سجن دا خالق پاک وکھایا

نظر پئی ہن جگہ خوشی دی جس وچ یار پیارا
دوروں بلبل ویکھ چمن نوں دور کیتا غم سارا

ویکھ مصر یعقوبؑ پیارا بولیا حمد زبانی
چھوڑ آیا کنعان مبارک کارن دلبر جانی

عاشق جدوں ہزار کوہاں تے خبر سجن دی پاون
پھیر وطن دی تاہنگ نہ رکھن اتول ووڑے جاون

بصری حسنؓ بلالؓ ہوراں تے بصرہ حبش بھلایا
سلمانؓ صفت نبی دی سنکے فارس تھیں دل چایا

ایسے طور جنہاں دے دل وچ کردا عشق پسارا
سجناں باہجھ انہاں ندیتا ایں گنج وسے جگ سارا

وانگ یعقوبؑ نبی دے جتول ویکھن دلبر تائیں
سارا عالم صدقے کر کے بجھ بجھ جان اودائیں

سنو حقیقت جد یعقوبؑ مصر زیارت پائی
وسر گیا کنعان مبارک شوقوں واگ اٹھائی

آپہونتے دروازے اپر سن پروار تمامی
خدمت دے وچہ لشکر فوجاں سارا مصر سلامی

اُدْخُلُوا مِصْرَ اِنْ شَاءَ اللّٰهُ اٰمِنِیْنَ یوسف تدوں پکارے
وڑو مصر وچہ انشاء اللہ امن سلامت سارے

پڑھ بسم اللہ شہر مصر وچہ قدم نبیاں پائے
لگا بھاگ مصر دیاں گلیاں گل بازار سوہائے

سی ہک عجب مکان یوسف دا اسدا قسم نیارا
اسو وچہ آن اوتاریا یوسفؑ اپنا باپ پیارا

ریشم فرش وچھایا یوسفؑ کارن باپ پیارے
رلکر دوتویں بستر اوپر بیٹھے یار سوہارے

کرن روایت پھر اسویلے یعقوبؑ نوں بھائی
یاد پئی اوہ فرقت پچھلی ہوش حواس بھلائی

بیخود ہویا بستر اوپر جاگی پیڑ پورانی
ایسے طور غشی دے اندر ادھی رات وہانی

پکڑ کلاوے بیٹھا یوسفؑ رو رو نیر چلاوے
نال محبت پیا بلاوے کوئی جواب نہ آوے

جاں کجھ ہوش نبی نوں آئی نظر مبارک پائی
روندا ڈٹھا خدمت اندر یوسفؑ نبی خدائی

نال دلاسے آکھے اسنوں نہ رو پت پیارے
گذر گئے ہن دن رووَن دے دور ہوئے غم سارے

رحمت فضلوں ساڈے تائیں خالق پاک ملایا
دس بن یوسفؑ باجھ اساتھیں جیون تدھ وقت لنگھی[ا]

وچ پردیس جدائی پاروں کویں مصیبت بیتی
یوسفؑ عرض کیتی یا حضرت جو دکھ لنگھ سدھا وے
بابل مڑ مڑ پچھے استھیں درد غماں ندا حالا
تھوڑا ذکر سُنایا ہیسی یوسفؑ اپے زبانی
حالت ویکھ پدر دی یوسفؑ ہو گیا چپ چپیتا
اتنا حال بھی ڈر کر یوسفؑ پیش حضور سُنایا
چر پچھوں جد پیغمبر دی ہوش ٹکانے آئی
یوسفؑ دلوچ سمجھیا جیکر اگوں ذکر کچھیوے
آکھن لگا بابل تائیں کر اگوں دلجوئی
جان دیہو اوہ وخت قضیئے پھیر نہ یاد کراہو
پھر یعقوبؑ نبی نے پچھیا دس پیارہ یا مینوں
اے یوسفؑ ایہ جتنی مدت جالی اساں جدائی
دو طرفاں تھیں اس گل اندر آہا کون قصوری
یوسفؑ عرض کیتی وچ خدمت یا محبوب الٰہی
امر کیتا سی تساں اسانوں خوابؑ دسیں بھایاں
اوسے بے فرمانی پاروں شامت پئی دوہاں نوں
سُنکر باپ کہیا فرزندا تیرا دوس نہ کوئی
چھدن تینوں کھیڈن کارن بھایاں ساتھ رلایا
نال بھراواں سونپنی کرکے ٹوریا تیرے تائیں
سب تقصیر اساڈی آہی یعقوبؑ نے فرمایا
ایہو طریق بزرگاں والا جیہڑے لوک حضوری
دسو سانوں نال تساڈے جویں بھراواں کیتی
پھر اس درد مصیبت تائیں یاد نہ کیتا جاوے
تاں پھر یوسفؑ بولن لگا حال بھراواں والا
سُنکر پھیر غشی وچ ہویا پیغمبر کنعانی
چھوڑیا سخن کلام اوتھائیں اگوں ذکر نہ کیتا
امروں بے فرمانی والا خوف دلے وچ آیا
کچھن لگا کیونکر اگوں حالت پھیر وہائی
سُنکر باپ تیرے دی بینک مینے شہادت تھیوے
چھوڑو ذکر مصیبت والا جو ہوئی سو ہوئی
ویت گئی ہن مہلت غم دی فضل ہویا درگاہو
جویں روایت نقرہ کاروں آکھ سناواں تینوں
کیہڑا عیب کماون پاروں اساں مصیبت پائی
کس تقصیروں اتنی مدت پئی اسانوں وچ دوری
سب تقصیر جدائی والی میرے اندر آہی
سائتھیں بے فرمانی ہوگی باتاں خواب سُنایاں
اتنی مدت درد جدایاں رب وکھایاں سانوں
سب تقصیر میری دے پاروں سختی نازل ہوئی
خاص توکل رب دے والا مینوں عقل نہ آیا
یاد نہ رہی توکل رب دی آیاں پیش سزائیں
یوسفؑ اپر عیب نہ دھریا اپنے ذمے لایا
ہور کسے پر عیب نہ رکھن بندے آپ قصوری

حکایت

بیٹھا سی ہک مسجد اندر شخص مسافر کوئی
کہن لگا اس بزرگ تائیں کون کوئی توں بھائی
اٹھ شتابی جھاڑو دیکر گند نکال شتابی
ملاں نے جد ویکھیا اسنوں دلوں حقارت ہوئی
لگھ بلوٹ کھلار تمامی مسجد آن گوائی
ہووے صاف غلاظت کولوں پاک مقام جنابی

اتنا کہکر مسجد وچوں مُلّاں باہر آیا
چلا گیا تاں مگروں مُلّاں آیا پھیر مسیتی
جھاڑ و موَل نہ دِتا اس نے اینویں چھوڑ سدھایا
جاں کجھ روز گذشتہ ہوئے راوی ذکر سُناندا
کاوڑ سخت مُلّانوں آئی جد ڈٹھس اس تائیں
اگے جھاڑو دیون کارن تینوں اساں الایا
سُنکر اگوں آکھن لگا اوہ مقبول جنابی
کیتی نظر اساں وچہ مسجد گند نہ ویکھیا کوئی
سب تھیں آپ آہا میں گندہ پُر تقصیر گناہیں
نہیں سی ہور برابر میرے اسجاگہ گند دیائی
دُور کیتا میں مسجد وچوں اپنا گند تمامی
ایسے طور خدا دے بندے جو مقبول پیارے
عارف کہن جنہاں نُدے تائیں بخشی رب صفائی
شیشہ جیکر صاف ہووے تاں ہرشے صاف دکھاوے
دلدا شیشہ صاف جنہاں دا کیتا خالق سائیں
نیکاں نوں سب نیک وسیون اپنے مومن بھائی
سنو حقیقت جد یعقوب نے یوسف نوں فرمایا
اوسیو پہلے وحی فرشتہ بھیجیا خالق سائیں
یا نبی اللہ رب تساں نوں کیتا پاک گناہوں
دوہاں تے میں رحمت کیتی امر خدا فرماندا
اسٹھیں پچھے بابل اگے یوسفؑ عرض سنائی
جیکر دنیا وچہ نہ سانوں خالق پاک ملاندا
بابل کہیا دین تیرے دا فکر رہیا بہتوں مینوں
جیکر شیطوں کردا تینوں دینوں پکڑ دوراڈا
ایسے غم تھیں روندیاں روندیاں اکھیں اساں ونجایاں

پچھوں اس مقبول ربانے ڈیرا ترت اُٹھایا
اوسے حالت مسجد آہی کسے صفا نہ کیتی
مُلّاں دیکھ غصّے وچہ ہویا راہی نظر نہ آیا
اوہ مسافر مسجد اندر رب نے پھیر لیاندا
کہن لگا ہُن مسجد اندر ہرگز پیر نہ پائیں
نکل گیوں توں مسجد وچوں گند نہ مول ہٹایا
جدوں تساں فرمایا مینوں گند نکال شتابی
طیب پاک اساڈیا تائیں ہرشے معلم ہوئی
ڈیرا اپنا پٹ مسیتوں کیتا کوچ تداہیں
تاہیں امر تساڈا سُنکے اپنی لاش اُٹھائی
سُنکر مُلّاں راضی ہویا نیک جواب گرامی
اپنے نالوں ہراک تائیں بہتر جانن سارے
ہرشے صاف اُنہاں نوں دِسے شیشے وانگوں بھائی
جیسی شکل کسے دی ہووے ایسی نظری آوے
ظاہر باطن ہرشے دِسے صاف انہاں ندیتائیں
تبریانوں جے وعظ سُنایئے جانن اوہ تبرائی
تیرے اندر عیب نہ کوئی دوس اساڈا آیا
بعد سلاموں آکھن لگا پیغمبر دے تائیں
بخشیا گیا قصور دوہاندا حکم ہویا درگاہوں
رکھ دتا شیطوندے سرتے عیب قصور دوہاندا
درد فراق میرے وچہ کیوں تساں رو رو نظر وںجائی
روز قیامت فضل الٰہوں ہوندا میل دوہاندا
لکھ لکھ شکر جو دین سلامت رب نے بخشیا تینوں
تاں پھر روز قیامت ہوندا کیونکر میل اساڈا
جاں رب خبر تساڈی بخشی پایاں پھر روشنایاں

دُور کیتے رب روز ہجر دے ملی برات وصلدی ۔ برکت دین قیامت نوں بھی لگی آس فضلدی
دُنیا اندر تدھ اساڈی کیتی تابعداری ۔ جُدا نہ کرسی تینوں میتوں اسدن خالقباری
ایہو حکم محمدؐ یانئوں جو فرمان اُٹھاسن ۔ روز قیامت پاک بنیؐ تھیں جدا نہ کیتے جاسن ۳
تابعدار رسول اللہ دے نیک کمائیاں والے ۔ جسدم سرورؐ جنت جاسی اوہ بھی جاسن نالے
وچ بہشت اکٹھے ہوسن کرسن عیش بہاراں ۔ آپ رسولؐ کراوے موجاں اپنیاں تابعداراں
جُدا کرے رب بدعقتیانئوں مشرک جھڑکاں کھاون ۔ نال کفاراں بدکرداراں رلمل دوزخ جاون
جیکر خویش کسے مومن دا بدعت شرک کماوے ۔ کرکے جُدا قبیلے کولوں دوزخ ڈالیا جاوے
ہک بھائی جے ربنوں پوجے دوجا شرک کماندا ۔ آپسندیوچہ روز قیامت پوے فراق دوہاندا
نال مُنیدے جنت جاوے رب نوں پوجن والا ۔ جس نے شرک عقیدہ رکھیا دوزخ سڑے موکالہ
بیٹا باپ جے آپس اندر رکھن بُرا عقیدہ ۔ ہوکے جُدا جہنم جاسی دشمن رب بنیؐ دا
بیٹا جیکر شرک کماوے باپ توحید مناوے ۔ بیٹے نوں رب دوزخ پاوے باپ بہشتیں جاوے
اینویں جس مومن دی عورت رسماں کرے موکالی ۔ جُدا خصم تھیں دوزخ جاوے رن سیاپے والی
جیکر دین برابر ہویا عورت مرد دوہاندا ۔ جنت وچہ برابر ہوسی ہک مقام اونہاندا
دنیا اندر ساکاں کولوں نکھڑنا سکدا کوئی ۔ آپے جُدا ہو جاسن اسدن جدوں عدالت ہوئی
ایتھے وحدانیت والا مشرک قدر نہ پاون ۔ آپے اسدن معلم کرسن جدوں نکھیڑے جاون
جنتیانئوں ویکھن جسدم رو رو کرن دوہایاں ۔ اساں نہ ربدی وحدت منی پیش سزائیں آئیاں
جیکر اسیں بھی وانگ تساڈے ربدی پوجا کردے ۔ نال تساڈے جنت جاندے کیوں دوزخوچہ سڑدے
ایسے طور جو ساک قبیلے بُرے عقیدیاں والے ۔ نیکو کاراں خویشاں کولوں جاسن دوو نکالے
اہل ایمان اکٹھے ہوسن ہکو دین جنہاندا ۔ روز قیامت شافع ہوسی آپ رسولؐ تہاندا
نال شفاعت اُمت اپنی دوزخ کنوں چھڑاسی ۔ سُن ماںباپ پذیر بندے نوں اپنے ساتھ رلاسی

مجلس کردن یوسف علیہ السلام باہمہ صاحبان و معافی طلب کردن برادران از یوسف علیہ السلام

اگھ بیان پذیر فقیرا پڑھکے حمد الٰہی ۔ جیونکر یوسفؑ نال پیاریاں مجلس کیتی آہی

راتیں باپ تے یوسفؑ دوہاں دلاں دے سوز نکالے
رو رو حال ہنجوں دے دھوتے داغ فراقاں والے

فجر ہوئی تاں مجلس کارن عام حکم فرمایا
وچ دربار ہوڑے سب زینت مشک عطر چھنکایا

اُپر تخت بہائے یوسفؑ مائی باپ پیارے
جیونکر ذکر سُنایا اُسدا خالق سرجنہارے

وَرَفَعَ اَبَوَيْهِ عَلَى الْعَرْشِ

بیٹھا چڑھ کر کول اونہاندے آپ حبیبؑ خدائی
سجے پاسے باپ بہایا کھبے پاسے مائی

خدمتوچہ کھلے سب حاضر یاراںؑ وِیر پیارے
مجلس خوب آراستہ ہوئی رنگ لگا دربارے

کیا اس روز یوسف دا ربّ نے باطن شان وکھایا
نوری تاج یوسف دے سہتے سب تھیں تقری آیا

ویکھدیاں سب سجدے ڈگے ماپیو یاراں بھائی
جیونکر سورت یوسفؑ اندر خبر خدا فرمائی

وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا

ایہ سجدہ انہاں یوسفؑ اگے کیتا ادب پیاروں
اولوں سجدہ اوس شرع وچہ جائز سی سرکاروں

ہن اس شرع محمدی اندر منع خدا فرمایا
مولا باہجوں ہور کسینوں سجدہ روا نہ آیا

کتنے امر جو جائز آہے اگلیاں امتاں تائیں
اُتریا جدوں قرآن مبارک منع کیتے رب سائیں

جیونکر خاص شراب پیون تھیں اگے منع نہ ہوئی
ہن اوہا خنزیر برابر جیکر پیوے کوئی

دو بھیناں اک خاوند تائیں اگے جائز آہیاں
دسو اس امت وچہ کس نے کرکے جمع ویاہیاں

جے اک بھین نکاح وچہ ہووے دوجی فیر نہ کچھیوے
شرع محمدی اندر اسدا عقد نہ جائز تھیوے

اگلی فوت ہووے یا اسنوں دیوے چھوڑ طلاقوں
تاں پھر سالی کرنی جائز اجماعوں اتفاقوں

ایسے طور اگے کئی باتاں جائز ہیسن بھائی
ہن اوہ کرنیاں جائز ناہیں منع خدا فرمائی

اولوں سجدہ غیر خدا نوں اگے جائز آیا
ہن جو کرے خدا بن سجدہ مشرک شرع بتایا

جیکر سجدہ ہور کسینوں جائز کیتا جاندا
سب تھیں اول اپنے تائیں سجدہ نبیؐ کراندا

سرورؐ نہ کروایا سجدہ نہ فرمان سنایا
خبر نہیں ہن کتھوں لوکاں گھڑکے روا بنایا

جند بھندی قبراں اگے سجدے پھرن کریندے
ربّوں چھوڑ ہنوداں وانگوں متھے پھرن ٹکیندے

جیکر منع اونہانوں کریئے جھگڑے بحث اٹھاون
مجھولاندے راہن کارن کرکے جواب سناون

ہور جواب نہ اونے کوئی ایہو جواب بنایا
آدمؑ اگے ملکاں کولوں سجدہ رب کرایا

آکھ جواب جو ہویا اسدن خاص حکم ملکانوں
دسو کس آیت وچہ ربّ نے کیتا حکم تسانوں

بول سناؤ کس آیت وچہ آکھیا خالق سائیں
چھوڑ اسانوں جاکر سجدے کریو قبراں تائیں

چھوڑ سوال جواب پئی ہیرا نہ کر ذکر اوہناں ندا
ربدا امر پچھانن ناہیں مذہب جنہاں ندا

آکھ حقیقت یوسفوالی جیونکر خبراں پایاں
جد یوسفنوں سجدہ کیتا رلمل ماپیو بھایاں

حمد آوازہ سب دے منہ تھیں نکل گیا یکباری
واہ سبحان اللہ جس بخشی یوسفنوں سرداری

یوسفؑ ویکھ انہاں دی طرفے ہسکر بات الائی
آکھن لگا بابل تائیں جیونکر آیت آئی

قَالَ يَا أَبَتِ هَٰذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ مِن قَبْلُ قَدْ جَعَلَهَا رَبِّي حَقًّا ۖ وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُم مِّنَ الْبَدْوِ مِن بَعْدِ أَن نَّزَغَ الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي ۚ إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِّمَا يَشَاءُ ۚ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ۝

یعنے آکھیا باپ اپنے نوں یوسفؑ نبی گرامی
اے بابل ایہ خواب میری دی ہے تاویل تمامی

ڈٹھے سن میں خوابے اندر دینہ چن یاراں تارے
نال ادب دے میرے اگے سجدے ڈگے سارے

تساں اساں نوں اس سفنے دی ایہ تعبیر سنائی
سجدہ کرسن تیرے اگے ماپیو یاراں بھائی

اوہ تعبیر اج پوری کیتی فضلوں خالق سائیں
ماپیو بھایاں سجدہ کیتا آکر میرے تائیں

واہ سبحان اللہ رب میتھے کیا احسان کمایا
بندوں بخش خلاصی میں نوں مالک مصر بنایا

ٹور تساں نوں اپنے دیسوں میرے کول لیایا
اتھیں بعد جو بھایاں اندر شیطوں شور اٹھایا

میرے نال مخالف کرکے جس نے ویر لڑائے
اوہ ویر خدا دے فضلوں کول اساڈے آئے

ہے رب میرا مہراں والا لطف کنندہ باری
جس پر چاہے لطف کماوے جانے حکمت ساری

اتنی بات سنائی یوسفؑ باپ پیارے تائیں
بیٹا باپ کرن شکرانے بولن حمد ثنائیں

سچا کیتا خواب تمامی خالق پاک الٰہی
پوری ہوئی بشارت ساری جیونکر ڈٹھی آہی

بھایاں طرفوں نال یوسف دے جویں کہانی ہوئی
بابل اگے حضرت یوسفؑ ذکر نہ کیتا کوئی

کھوہ دا حال نہ دسیا یوسفؑ جویں مصیبت بیتی
مت بھائی شرمندے ہوون اوہ گل یاد نہ کیتی

پردہ پایا بھایاں اوپر صبروں نبی غفاری
کدیں نہ اوہ گل بھایا لوالی بابل پیش چتاری

جد کوئی حال مصیبت والا پچھے باپ پیاروں
یوسفؑ آکھے بہت میرے پر کرم ہویا سرکاروں

کر کر یاد احسان الٰہی بابل پیش سناوے
حالت درد مصیبت والی کدیں نہ یاد لیاوے

نال بھراواں کدیں نہ یوسفؑ میلی نظر وٹاندا
ہتھوں کرے پیار تنہاں نوں شفقت کرم کماندا

ہر دم حاضر خدمت اندر عزت کرے تنہاں دی
ساہواں ہو کر بھایاں کولوں گل نہ کیتی جاندی

شرم کنوں سب ویر پیارے ہنجوں بھر بھر رووَن
کر کر یاد خطائیں اپنیاں رو رو تائب ہووَن

رلمل سبھناں بابل اگے ہکدن عرض سنائی
جیونکر سورت یوسفؑ اندر خبر خدا فرمائی

قَالُوْا یٰۤاَبَانَا اسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوْبَنَاۤ اِنَّا كُنَّا خٰطِـِٕیْنَ ○ قَالَ سَوْفَ اَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّیْؕ اِنَّهٗ هُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِیْمُ ○

کہن لگے اے باپ اساڈے کیتیاں اساں خطایاں
بخشش منگ اساڈے کارن رب بخشے تقصیراں

باپ کہیا میں رب اپنے نوں عرض سوال سناواں
ہے اوہ رحمت بخشش والا عیب تساں بخشاواں

کرن روایت جد فرزنداں آکھیا بابل تائیں
کرو دعا اساڈے حقوچہ بخشے رب خطائیں

اوسیوقت دعاء نہ کیتی پیغمبر کنعانی
وعدہ کیتا نال اونہاندے پاک حبیب حقانی

کرساں اسیں تساڈیکارن بخشش طلب حضوروں
انشاءاللہ رب تسانوں کرسی پاک قصوروں

کیا حکمت سی جبدیکارن دیر نبیؑ نے پائی
اوسے وقت نہ بیٹیاں کارن عرض دعا فرمائی

نہیں سی وقت صبحدا جسدم بیٹیاں عرض سنائی
کارن صبح اُڈیکیا حضرت تاہیں دیر لگائی

بہت مبارک وقت صبحدا عرض دعائیں والا
کرے پکار سوالیاں تائیں فضلوں حق تعالےٰ

حکم ہووے ہن عرضاں والے عرضاں بول سناوَن
کرن سوال اساڈے اگے جو منگن سو پاوَن

حکم دتا یعقوبؑ پیغمبر صاحبزادیاں تائیں
صبح تساڈی بخشش کارن کرساں اسیں دعائیں

دوجا اس گل کارن حضرت جلد دعاء نہ کیتی
یاد پئی اوہ حالت نوحدی جویں حقیقت بیتی

کیتی سی اس بیٹے کارن عرض دعا رحمانوں
یارب میرے بیٹے تائیں غرق نہ کرلمو فانوں

حکم ہویا ایہ عرض تساڈی مول قبول نہ مینوں
کریں سوال اساڈے اگے جسدا علم نہ تینوں

چپ ہویا پیغمبر رب دا سُنکر جھڑک حضوروں
بہت ہوئی شرمندگی حاصل خالق پاک غفوروں

ایہو خیال کیتا یعقوبؑ مت میں بھی جھڑکیواں
بول نتھاواں نوحدے وانگوں مت شرمندہ تھیواں

بھی اسوقت یعقوبؑ نبی نوں ایہ گل دلوچہ آئی
جو تقصیر کمائی انہاں یوسفؑ نال کمائی

جدتک آپ نہ راضی ہووے یوسفؑ آپ انہاندے
تدتک پیش جناب الٰہی اسیں نہ کجھ الاندے

جو کوئی مومن مومن تائیں دکھ ایذا پہنچاوے
جے مظلوم نہ راضی تھیوے مول نہ بخشیا جاوے

ربدا حق جو بھنے مومن رب معاف کریندا
بندیاں دا حق بندے بخشن رب نہیں بخشیندا

روز قیامت عاصیاں نوں جد بخشش ہوسی درگاہوں
حکم ہووے جو حق بیگانہ سایاں تھیں بخشا ہو

بخشی اساں اساڈے حقوچہ جو گستاخی ہوئی
لوکاندے حق نال اساڈا نہیں تعلق کوئی

جا ہو پاس انہاں مدے جلدی عیب اپنے بخشا ہو
بخشن تھیں انکار کریسن جد مظلوم وچارے
یارب اوہ تقصیر اسانوں نہیں معاف کرینڈے
تاں پھر رب مظلوماں تائیں نوری محل وکھاوے
حکم ہووے ایہ محل نورانی اسیں فروخت کردے
شوقوں طلب خریدن کارن اوہ حقدار بولیسن
حکم ہووے جے شوق تسانوں کارن محل گرامی
نال خوشی دے بخشن جلدی دلتھیں ہوون راضی
سنوں حقیقت جد یعقوبؑ ایہ گل دلوں وچاری
اے فرزندا نال بھراواں بخشش ہے کجھ تینوں
یوسفؑ کہیا بھراواں اُپر میں ناراض نہ گوئی
حاضر رب گواہ اساڈا خالق پاک سچاواں
وقت صبح یعقوبؑ پیغمبر اٹھ نماز گذاری
پیش جناب بخشش کارن ایہ دعا فرمائی

تاں پھر جاون کول انہاں دے سُنکر حکم الاہو
مڑ مڑ عرض سناون عاصی خالق دی سرکارے
بدلہ طلب اساتھیں کردے مفت نہیں بخشیندے
عجب مکان بہشتا نوالا نظر اونہاں نوں آوے
کون خریدنوالا اسدا وچہ میدان حشر دے
کیا کجھ اسدی قیمت یارب جلدی اُوہ پچھیسن
راضی ہووو اپر انہاندے بخشو حق تمامی
دوہاں تائیں جنت بخشے فضل کنوں رب قاضی
نال محبت یوسفؑ کولوں پچھیا نبی غفاری
راضی ہیں یا نہیں انہاں تے دس حقیقت مینوں
بخشی اساں اونہاں دے کولوں جو گستاخی ہوئی
دلوں بجانوں راضی ہویا یوسفؑ نال بھراواں
بعد نمازوں ہتھ اٹھا کر رو رو کیتی زاری
جو ہیں روایت نقرہ کاروں ویکھن اندر آئی

اَللّٰھُمَّ اغْفِرْلِیْ جَزَعِیْ عَلٰی یُوْسُفَ وَ مِلَّۃَ صَبْرِیْ وَاغْفِرْ اَوْلَادِیْ بِمَا فَعَلُوْا فِیْ حَقِّ یُوْسُفَ

بخش خطائے صبری والا یارب بار خدایا
بھی کر بخشش اولاد میری تے فضلوں یار بسایئں
کول کھلوتے کرن دعائیں سب فرزند پیارے
کرن روایت رات جمعہ دی ہیسی اسدن بھائی
جسدن رات جمعہ دی ہووے نبی دعا فرمائے
پنجیہہ ۲۵ سال یعقوبؑ پیغمبر کردا رہیا دعائیں
جبرائیل جناب الٰہوں خوش پیغام لیایا
بخشیا اساں تساڈے تائیں بھی اولاد تساڈی
سُنکر نبی کیتا شکرانہ بولیا حمد زبانوں
ہور بیان روایت والا وچہ تفسیر لیایا

درد فراق یوسفؑ وچہ جو ہیں رو رو حال ونجایا
نال یوسفؑ جو کیتی انہاں بخشش انہاں دینا ایئں
بخشش کریما بخشش کریما رو رو آکھن سارے
جد یعقوبؑ پیغمبر رب دے عرض دعا فرمائی
ہتھ اٹھا کر مولا اگے رو رو عرض سنائے
تاں پھر بخشش امر سنایا پاک خداوند سائیں
عرض دعا منظور تساڈی پاک خدا فرمایا
بخشش طلب کریندیاں کارن رحمت نہیں دوراڈی
کل مراداں بخشیاں ربنے فضل ہویا رحمانوں
جد یوسفنوں پکڑ بھراواں کھوہ دیو چہ دگایا

بہت افسوس فرشتیاں کیتا رُنے ملک ربانے
یوسف تے یعقوب دوہاں نوں جنہاں ایذا پہنچائی
حکم ہویا ایہ حکمت مخفی تسیں نہ جانو کوئی
کرن روایت جد یوسف نوں آن ملے پھر بھائی
حکم کیتا رب ملکاں تائیں ویکھو کرو نظارے
ایسے خاطر اساں اونہاں تے کوئی عذاب نہ آندا
واہ سبحان اللہ رب خالق علم حلم دا سائیں
سُنیاں میں جد مومن کوئی عیب قصور کماوے
بدیاں والا کاتب اسدی لکھن لگے تریائی
صبر کریں مت عاجز بندہ توبہ دے در آوے
نہیں تاں اسدے دفتر اندر ہکو بدی لکھیوے
کرن روایت جد کوئی مومن کردا اک نکوئی
یارب بخش پذیر بندیوں توبہ دلوں کمالوں

پیش جناب سناون عرضاں ہوکر بہت نمانے
یارب کیوں نہیں اپر اُنہاں دے غیرت تیری آئی
معلم سالوں جس گل کارن ویرہ عذابوں ہوئی
صدقوں تائب ہوکر سبھناں استغفار سنائی
کیونکر تائب ہوکر رووَن بخشش منگن سارے
ہیسی خبر اساڈے تائیں عجز نیاز اُنہاں دا
پیا اوڈیکے توبہ کارن اوگنہاراں تائیں
جیونکر ذکر حدیثاں اندر پاک رسولؐ سناوے
کہے فرشتہ نیکیاں والا جے نہ لکھیں بھائی
جے اوہ توبہ کرے شتابی بدی نہ لکھی جاوے
اوہ بھی کرے معاف خداوند جاں پھر تائب تھیوے
نیکیاں دس لکھیوں اسدیاں اتنی رحمت ہوئی
پاک کریں سب دفتر اسدے ہر عیبوں نقصانوں

عزت کردن مصریاں یعقوب علیہ السلام وحاضر کردن تحفہ جات امرائے مصر ومشرف شدن بہ اسلام

سُنو حقیقت اسنھیں پچھے جو کجھ حالت بیتی
کُل سردار امیر مصر دے جتنے ہیسن بھائی
ادبوں آن سلامی ہوون پیش حبیب یگانے
قسموں قسم تحائف تحفے باہجھ حسابوں آئے
جتنا مال اکٹھا ہویا راوی ذکر لیایا
ملک ریان بھی شوقوں ذوقوں کرکے ادب تمامی
دیکھ جمال ہویا قربانی شرف زیارت پایا
لگے اسنوں یوسفؑ کولوں بہت ہدایت ہوئی

مصری لوکاں پیغمبر دی جیونکہ عزت کیتی
دوجے دن سب حاضر ہوئے خبر خلاصے آئی
بھج بھج رکھن خدمت اندر تحفے تے نذرانے
چھم چھم برسن ہیرے موتی ذکر نہ کیتا جائے
حضرت یوسفؑ بھایاں تائیں سب اکرام کرایا
خدمت وچہ یعقوبؑ نبی دی ہویا آن سلامی
برکت صحبت پیغمبر دی ترت اسلام لیایا
کامل پیر ڈٹھا جسویلے شک نہ رہگیا کوئی

ایسے طور تمامی قوماں جو اسلاموں عاری
بُت پرستاں ٹکڑے کیتے اپنے بُت مو کالے
دیکھے جو یعقوبؑ نبیدا پاک جمال نورانی
حسن مبارک دیکھ نبیؑ دا تاب نہ جھلی جاوے
اگے یوسفؑ شہر مصر وچہ بہتا دین کھنڈایا
کُل رعیت دیاں اعلیٰ حاکم کیتیاں آن سمبھالاں
نال محبت دسی سب نوں ربدی فرمانداری
رونق دین ہوئی ہر پاسے رحمت فیض الٰہوں
حضرت یوسفؑ بھایاں کارن بہت پیار کمایا
ہر دم باپ پیارے تائیں دیکھ تصدق تھیوے
ہکدو جے تھیں جدا نہ ہوون دونویں دلبر جانی
عاشق نوں معشوق پیارا جے نہ پلک وسیوے
جے لکھ نعمت بخشے کوئی منگے یار اودھارا
اُٹھ بہشت اکٹھے کر کے جے دکھلائے جاون
سچ پچھو تاں وصل سجندا قدر بلالؓ پچھاتا
کہن لگا رب عشق سجن دا چاہڑے توڑ اسانوں
جس جنت وچہ عاشق تائیں یار نہ نظری آوے
سنو حقیقت جد یعقوبؑ نے وصل یوسفدا پایا
دور نہ ہووے اسدے کولوں اک پل نبی یگانہ
ہکدن دونویں آپس اندر باتاں کرن پیاروں
نال محبت یوسفؑ تائیں آکھیا باپ پیارے
اتنی مدت تساں اسانوں خط نہ بھیجیا کوئی
جیکر سانوں معلم ہوندا تیرا پتہ ٹکاناں
ایہہ نہیں سی خبر اسانوں جے اسیں خط لکھیندے
تینوں خبر تمامی آہی تدھ بھی خط نہ پایا

دیکھ زیارت پیغمبر دی صاف ہویاں یکباری
کلمہ وحدت بول سناون کفر کماون والے
چھم چھم برسے نور مبارک لاٹ کلاٹھے پیشانی
جو ویکھے سو حیرت کھا کے ترت ایمان لیاوے
خوب تسلط بیٹھا جسدم وڈا افسر آیا
بندوبست شریعتو الیاں خوب ہویاں پڑتالاں
کلمہ تے توحید الٰہی گھر گھر ہوئی جاری
سارا شہر ہویا بابرکت رنگ لگے درگاہوں
سب نوں بخشے محل عجائب نال آرام وسایا
اینویں باپ پیارا سنوں ہر دم تک تک جیوے
باہجہ زیارت پلک نہ جالن ایہو عشق نشانی
جیکر موت ہووس وچہ قبضے اجل پیالہ پیوے
کرن قبول نہ عاشق ہرگز گھول گھتن جگسارا
جے محبوب نہ دسے اتول عاشق جھات نہ پاون
جنے جنت دوست باہجوں لگھ برابر جاتا
باہجہ سجندے جنت حوراں کجھ نہیں لوڑ اسانوں
بھٹھ پیا اوہ جنت جیہڑا دوزخوانگ ڈراوے
رج رج کرے جمال سجندا رب نے یار ملایا
مدت پچھوں کھڑیا ہویا لدھا پھیر خزانہ
دسن حالت ہکدو جینوں شوق محبت یاروں
اے یوسفؑ میں ہجر تیر لوچہ اُنتی سال گذارے
وچہ پردیس اجیہا آکے پتھر چت کیتو ئی
لکھدے اسیں تساڈی طرفے اپنا حال وہاناں
بے خبری وچہ اتنی مدت رہے عذاب جھلیندے
نہ کوئی بھیجیا قاصد اتول نہ پیغام پہنچایا

آپ رہیوں توں تخت مصر تے کردا موج بہاراں
اسیں غماں نوں چہ جھر جھر مٹھے خبر نہ وتی یاراں

غزل

اے محبوب اساڈیا تائیں کدیں تے یاد کریندوں
لکھ حقیقت اپنی ساری خبر اسانوں دیندوں

گل مکا لوچہ پو ہینتے تیرے خوشیاں ندے پروانے
کیا آہا جے سانوں بھی چا کاغذ اک بھجیندوں

گھر تیرے سئے نوکر چاکر نفر غلام ہزاراں
قاصد کر کے کدیں تے کوئی اپنا نفر گھلیندوں

سئے کرواں ہمیشہ اوتھے ہیبن آوندے جاندے
توڑے کسے مسافر توں چا اپنا حال وسیندوں

اتنی مدت ساڈیاں تائیں تساں نہ یاد لیاندا
جیہیں غم تھیں فوت ہو جاندا کتھوں پھیر ہلیندوں

جے یعقوبؑ تے یوسفؑ اندر ایڈ فراق نہ پوندے
آکھ پذیرا کسدے غم دے دفتر جوڑ لکھیندوں

جد یوسفنوں گلے اولاہے بابل لوں سنائے
کئی صندوق خطاں دے یوسفؑ جلدی کھول دکھائے

عرض کیتا ایہ خط تمامی لکھے خاطر تیری
ایپر امر نہ ہویا ربدا پئی جناباں دیری

جدمیں خط تساڈی طرفے لکھ تیار کریندا
آئے وحی جناب الٰہوں معل نہ بھیجن دیندا

آکھے اجے نہ بھیجو کوئی خط پیغام انہاں نوں
آپے جدوں خداوند چاہسی کرسی امر تساں نوں

لکھ لکھ خط صندوقاں اندر کیتے جمع تمامی
پائی نظر لفافیاں تدلول پاک حبیب گرامی

جس لفافے وا ئیر ناں نہ پڑھ کے نبی اٹھاوے
سب تے نام یعقوبؑ نبیدا لکھیا نظری آوے

پڑھ پڑھ خط یعقوبؑ نبی نے آکھیا یوسف تائیں
کیوں تینوں خط بھیجن کولوں منع کیتا رب سائیں

یوسفؑ آکھے یا نبی اللہ ایہ گل خبر نہ سانوں
پچھو جبرائیلؑ وحی تھیں دسے اوہ تساں نوں

تاں پھر ہکدن پچھیا حضرت وحی فرشتے تائیں
جبرائیلا حکمت ربدی مینوں کھول سنائیں

کیوں رب منع کیتا یوسفنوں خط بھیجن تھیں بھائی
تاں پھر جبرائیل فرشتے حکمت کھول سنائی

جسدن تساں پیارا یوسفؑ ٹوریا ساتھ بھراواں
اسدن یاد نہ رہیا تساں نوں حافظ رب بچاواں

جہت حفاظت پتراں تائیں امر تساں فرمایا
مت بگھیاڑ یوسفنوں کھاون شوق تیرے دل آیا

اسے گل تھیں اپر تساڈے ربدی غیرت ہوئی
امر کیتا رب یوسف تائیں خط نہ بھیجیں کوئی

جد منظور خدا نوں ہویا امر خدا فرمایا
بھیجی خبر تساڈے تائیں دلبر یار ملایا

کرن روایت جیونکر حضرت یوسفؑ نبی گرامی
لکھ لکھ دفتر خط لفافے رکھے جمع تمامی

ایسے طور جو مومن بندے ربنوں یاد کریندے
لکھ لکھ دفتر ملک ربانے سب دے رہن رکھیندے

جیدن کول خداوے جاون مومن ربدے پیارے
آپو آپنے خط لفافے کھول سناون سارے

جیویں یعقوبؑ لفافے پڑھکر راحت فرحت پائی
اینویں سُنکر راضی ہووے واحد ذات خدائی

حکم ہووے جیویں تساں اسانوں دکھیا یاد مدامی
اساں تساں نوں بخشیا جنت پاک مقام گرامی

بنا کردن حضرت یوسفؑ علیہ السلام شہر مدینۃ الحرمین برائے خویشاں

سُنو حقیقت ہکدن دلوچہ شوق یوسفنوں آیا
نال محبت بابل اگے اوہوں عرض سُنایا

اے بابل رب مدت پچھوں میلیوں آن اسانوں
دل چاہے ہُن اسیں ہمیشہ رکھساں کول تساں نوں

چھوڑ نہ جائیں ساڈیتائیں مصروں چک مہاراں
رلمل دونویں شہر مصر وچہ باقی عمر گذاراں

باپ کہیا جے ساڈیتائیں ایتھے رکھنا چاہو
شہروں باہر ساڈے کارن جدا مکان بنا ہو

بھی ہک ہور عبادت خانہ جدا ہووے گھر باروں
جسوچہ کراں عبادت ربدی شکر گذاری یاروں

فضل کیتا رب ساڈے اپر باہر حد بیانوں
گوشے بیٹھ کراں شکرانے اللہ دے احسانوں

توں بھی کول اساڈے ہوویں ویکھل من پرچاواں
رکھے یاد الٰہی اندر دونویں عمر لنگھاواں

سُنکر یوسفؑ مصروں باہر وکھرا شہر بنایا
ترن کوہ دور مصر تھیں آکھن راوی ذکر لیایا

یوسف دے گل خویشاں اسوچہ ونج وسیرا کریا
مدینۃ الحرمین شہر دا نام مبارک دھریا

پانی دی کجھ تنگی آہی اسجاگہ وچہ بھائی
پیش جناب حضرت یوسفؑ عرض دعا فرمائی

اوسے وقت جناب الٰہوں وحی فرشتہ آیا
جلدی نہر نکالی نیلوں وچہ حرمین لیایا

وافر پانی بخشیا رب نے ہرجا رونق ہوئی
پیتے باغ زمیناں ہریاں کمی نہ رہگئی کوئی

حضرت یوسفؑ بابل کارن عجب مکان بنایا
ڈٹھا جد یعقوبؑ نبی نے مول قبول نہ پایا

کہن لگے منظور نہ سانوں زینت عیش جہانی
دنیا نال پیار نہ رکھن جو مقبول حقانی

جو گل نفس پسند نہ رکھے اوہ منظور رکھیندے
محل مکان چبارے دھولر نہیں پسند کریندے

کانہاندی یعقوبؑ نبی نے اپنی جھگی پائی
شوقوں ذکر عبادت اندر اسوچہ عمر لنگھائی

باقی سب بھراواں کارن یوسفؑ نبی پیارے
زینت ناک عجائب سوہنے محل مکان اوسارے

عجب حویلیاں ہر ہکتائیں جدا جدا بخشایاں
باغ بہاراں تے گلزاراں سب نوں نظر ٹکایاں

بخشی بنیامین ولی نوں اپنے کول حویلی
نال محبت کول وسایا ماپیو جایا بیلی

نیڑے نیڑے نظری آون رنگ محل وہاندے
جیونکر ہوسن جنت اندر محل محمد یاندے

خالص شوق رسول اللہ دا جس نے دل وچہ پایا
روز قیامت پاک نبی دا ہوسی اوہ ہمسایا
وچہ فردوس مقام نبی نوں بخشے خالق سائیں
ملن پیارے سبھے تابعداراں تائیں
قرب محمدی جنت اندر ہر ہک عاشق پاوے
ہر مومن نوں سرور عالم نیڑے نظری آوے
گھر گھر پاک نبی دے نوروں چانن ہوگ سوایا
جیونکر طوبے اڈھ کریسی ہر گھر اپر سایا
ملے گواہنڈھ رسول اللہ دا حب نبی دی پاروں
سوہنے باغ قریب نبی دے بخشش ہوون سرکاروں
جیونکر نیڑے رکھیا یوسف بنیامین ولی نوں
تویں برابر نیڑے ہوسی امت پاک نبی نوں
یارب آس پذیر بندیوں ہر دم فضل کرمدی
سنے پیاریاں خویشاں مینوں بخشیں قرب محمدی

حالات متفرقہ حضرت یعقوب علیہ السلام وغیرہ

حمد بے اوڑک خالق تائیں حد حساب نہ آیا
فضلوں جس یعقوب نبی نوں یوسف پھیر ملایا
اوہ دلبند پیارا جانی سکھ آرام جگر دا
اکھیں ویکھیا ملکاں اُتے راج حکومت کردا
کتنے برساں جبدے غم وچہ رو رو عمر گوائی
امن سلامت میلیا رب نے پھر بخشی روشنائی
گھر آباد یعقوب نبی دا کیتا اللہ سائیں
کل پروار پیاریوالا ملیا یوسف تائیں
ویکھ تمامی خویش پیارے ربدا شکر گذارے
جس نے پھیر اکٹھے کیتے صحیح سلامت سارے
موج بہاراں سب سرداراں مانن عیش فلاحیں
سب وی خدمت حضرت یوسف کردا شام صباحیں
سو سو عزت سب بھایانوں دیندا نال پیاراں
جاں وچہ مجلس بہن اکٹھے بولن خوش گفتاراں
اوہ جو یوسف بھایاں کارن وکھرا شہر لوایا
اسوچہ باپ پیارے کارن حجرہ جبدا بنایا
اس حجر لوچہ رہے ہمیشہ پیغمبر کنعانی
ہر دم ذکر عبادت اندر شاغل پیر حقانی
ٹُر ٹُر خلقت دوروں نیڑیوں طلب زیارت آوے
جو کوئی آن زیارت پاوے مومن ہو کر جاوے
قبطی لوک ہوئے بہوں مسلم سن کر وعظ نبی دا
بت پرست ایمان لیائے کر کے صاف عقیدہ
دینی شوق زلیخا تائیں علم شریعت پایا
زناں مصریاں اندر اس نے وکھرا درس بنایا
دیوے سبق زنانیاں تائیں دینی علم پڑھاوے
گھر گھر رونق بخشی رب نے ذکر نہ کیتا جاوے
چہل ہزار آبادی ہوئی دار الحرم وچالے
سارے مومن مسلم بھائی نیک عقیدیانوالے
دن راتیں یعقوب پیغمبر وعظ کلام سناوے
حکم شریعت دسے سب نوں دینی علم سکھاوے
رہن ہمیشہ خدمت اندر سب فرزند پیارے
نال محبت پتر پوتے سنن نصیحت سارے

بارانؑ باراں پتر ہوئے سب فرزنداں تائیں
مجلس اندر حاضر ہوئے کل پروار گرامی
راتیں راتیں حضرت یوسفؑ مجلس آن کریندا
رلکے دوونویں آپس اندر گلاں کرن پیاروں
نال محبت ہکدن جے نوں بھیت سناون دلدے
پچھیا ہکدن یوسفؑ کولوں باپ پیغمبر عالی
یوسفؑ کہیا مصیبت پچھلی ذکر نہ کرنا آیا
باپ پیارا درد فراقوں کردا جدوں جھوٹانے
دیکھو کیا کیا رحمت میں پر کیتی پاک الٰہی
ہر اک نعمت بخشی میٹوں ہر اک عیش وکھائی
لوڑ وطن تھیں قدماں اندر آندے ویر پیارے
سب وعدے رب سچے کیتے اول آخر توڑی
جگوں سوہنا میرے تائیں حسن دتا رب باری
جگوں سوہنی ذات اساڈی عالی صفتاں والی
بخشیا پھیر نبوت درجہ علم رموز حقانی
اتنی قوت یوسفتائیں رب عطا فرمائی
بڑے عظیم ہک پتھر ہیسن شاہ دے گھر وچہ بھائی
پنجہزار منانداہک ہک ہیسی پتھر بھارا
لگی کجہ یعقوبؑ نبی نوں ٹھوکر ہک پتھر دی
پڑھ بسم اللہ اوس پتھر نوں دست مبارک پایا
چک زمیں تے سٹیا اسنوں راوی ذکر لیاندا
اتنا زور یوسفنوں فضلوں بخشیا خالق سائیں
کرن روایت جنہاں دنانوچہ ہیسی اہے جدائی
رو رو ہکدن مولا اگے عرض سوال سنایا
اس دلبر دے ملنے توڑی جان نہ نکلے میری

وانگ پدر دے روشن شکلاں حسن دتا رب سائیں
وانگ غنچے تازہ دِستے خوش گلزار تمامی
بابل کول بہے جد رلکے جلوہ ٹھاٹھ مریندا
گل گل نال پڑھن شکرانے رحمت فضل غفاروں
عاشق تے معشوق پیارے نال نصیباں ملدے
نال بھراواں آئیوں جسدن کوین مصیبت جالی
پچھو تسیں خدا نے تیتھے کیا کیا فضل کمایا
کھول سناوے حضرت یوسفؑ فضل احسان ربانے
قیدوں کڈھ عنایت کیتی شہر مصر دی شاہی
ہویا وصل نصیب تساڈا ساری دولت پائی
فضلوں ملے حیاتی اندر خویش قبیلے سارے
دین دنی دی حاجت میری کوئی نہ باقی چھوڑی
جگوں سوہنی بخشی میٹوں ملکاندی سرداری
جگوں سوہنا ماپیو دادا بخشش کیتا رب عالی
ہوتِ عظمت دولت حشمت قوت زور جوانی
جیونکر قصص الانبیاء اندر خبر روایت آئی
گنتی اندر ست بتاون زینت حد نہ کائی
ہکدن اوتھوں لنگھن لگا نبی یعقوبؑ سوہارا
ویکھ یوسفنوں آئی دلوچہ غیرت سخت قہر دی
پنجہزار منانداپتھر دونہہ نال اٹھایا
کتنا دور اُلارے اندر گیا کھپاکے کھاندا
صفت رسولاں ختم نہ ہووے روز قیامت تائیں
درد فراق یعقوبؑ نبی نوں اوڑک حد دکھائی
جیوندیاں جیوندیاں یوسفؑ میٹوں میل اکوار خدایا
استھیں پچھے کریں خدایا جیونکر مرضی تیری

پئی دعا قبول نبیؑ دی رب نے کرم کمایا
وچہ حیاتی یوسفؑ سوہنا اکھیں نال وکھایا
غرق ہوئے سب دفتر غم دے رحمت جھڑیاں لائیاں
ہر ہک عیش وکھائی مولا کل مراداں پائیاں
چالی سال مصر دے اندر رہیا حبیب گرامی
گھٹ ودھ بھی فرماون بعضے ربنوں علم تمامی
اتنا عرصہ کول یوسف دے جد یعقوبؑ لنگھایا
استھیں پچھے وحی فرشتہ اجل پیام لیایا

مقولہ شاعر بطور مسدس

جے لکھ برساں جیوے کوئی اوڑک ہکدن مرنا
آب حیات جے پیوے کوئی اوڑک ہکدن مرنا
لکھ آسودہ تھیوے کوئی اوڑک ہکدن مرنا
بھاویں شاہ سدیوے کوئی اوڑک ہکدن مرنا
مرنا مرنا معلم سب نوں مرنے تھیں کی ڈرنا
جے لکھ برساں جیوے کوئی اوڑک ہکدن مرنا

پیر پیغمبر عالم فاضل صالح ولی ربانے
کر کر زہد عبادت اوڑک دنیا چھوڑ سدھانے
افلاطون مثال ہزاراں دانشمند سیانے
اجل پیالہ پی کے سبھناں کیتے گور ٹکانے
ایہو پیالہ سب نوں ہک دن رب نے حاضر کرنا
جے لکھ برساں جیوے کوئی اوڑک ہکدن مرنا

بھلے بھلے شاہ زور ہزاراں دنیا اندر آئے
شیر جوان بہادر لاکھاں اک تھیں اک سوائے
جنہاں پہاڑ خدا دے فضلوں وانگ بارود اڈائے
جد پیغام اجل دا آیا بستر جھاڑ اوٹھائے
ایہہ شطرنج حیاتی والا سب دے ہتھوں ہرنا
جے لکھ برساں جیوے کوئی اوڑک ہکدن مرنا

تخت جنہاں دی تابع اندر چلن وچہ ہوائی
پریاں دیو غلام سدا دن پھرن ہتھاں کھچائی
من حکمہ تمامی چیزاں کل حکومت پائی
جدوں حیاتی پوری ہوئی شاہی کم نہ آئی
ہک ایمان آوے کم اوتھے جدسے پچھے ترنا
جے لکھ برساں جیوے کوئی اوڑک ہکدن مرنا

اوہ کتھے جو قبراں وچوں مردے پکڑ اٹھاون
اوہ کتھے جو شکیں پیریں شوہ دریا لنگھ جاون
اوہ کتھے جو ہتھیں پھڑ کے لوہا موم کراون
اوہ کتھے جو آتش تائیں وانگ بہشت بناون
سب نوں موت مصیبت والا پیا قضیہ جرنا

بے لکھ برساں جیوے کوئی اوڑک ہکدن مرنا

جنہاں خدائی دعوے بدھے اوہ بھی رہیا نہ کوئی
غرق ہوئے سب قہر الٰہوں شامت نازل ہوئی
لکھ کروڑاں چنگے مندے لد گئے یار سنجھوئی
رہی نشانی دنیا اندر باقی بدی نیکوئی

آپو اپنیاں عملاں موجب سب نے بدلہ بھرنا
بے لکھ برساں جیوے کوئی اوڑک ہک دن مرنا

دنیا کوڑی جیون کوڑا کوڑے سب پسارے
کوچ آوازہ سب دے سر تے ہر دم کھلا پکارے
جداوہ ویلا حاضر ہوئے کوئی دم نہ مارے
کول کھلوتیاں ساتھ لٹاون سارے خویش پیارے

کیسے عزیز پیارے کولوں نہ کجھ بنناں سرنا
بے لکھ برساں جیوے کوئی اوڑک ہکدن مرنا

کھیڈ اوجاڑ مسافر ہوون محرم یار ولاندے
اکھیں وسن ویر پیارے جھوکاں لدی جاندے
کر کر پیار محبت دعوے آخر چھوڑ سدھاندے
چن جیہے محبوب ہزاراں ڈٹھے خاک سماندے

تدھ بھی اوسے خاک وچالے سر ساہی وچ دھرنا
بے لکھ برساں جیوے کوئی اوڑک ہکدن مرنا

نہ کر مان حیاتی والا دمدا چھوڑ دلاسا
مال بیگانہ جیوہ پرائی کی اسدا بھرواسا
خواب خیال مسافر خانہ دنیا پل داواسا
جس پاسوں توں جہان چوں جاویں اوڑک اوہا پاسا

اس حیاتی فانی اُپر کوڑا تکیہ پرتا
بے لکھ برساں جیوے کوئی اوڑک ہکدن مرنا

دوہیں جہان جنہاں دی خاطر کیتے خالق باری
رحمت عالم ختم رسولاں خادم خلقت ساری
دنیا تھیں پوشیدہ ہوئے پاک حبیب غفاری
کل اصحاب کبار گرامی چلے وار و واری

توں بھی ہکدن چل پئیں بیرا قبریں ڈیرا کرنا
بے لکھ برساں جیوے کوئی اوڑک ہکدن مرنا

آکھ بیان پئی نیر فقیرا مطلب کھول ضروری
جویں وفات نبیڈی کارن ہویا امر حضوری
جاں کجھ عرصہ شہر مصر وچہ نبی یعقوبؑ لنگھایا
جبرائیلؑ جناب الٰہوں خبر وفات لیایا
بعد سلامیں خدمت اندر کہندا وحی ربانا
یا نبی اللہ صبر تساڈا بہت خدا نوں بھانا
امر کیتا رب اساں تساڈی ہر اک آس پہنچائی
کل سوال قبولے تیرے ساری عیش دکھائی

در دغماں نوں چہ تساں جو اکدن آکھیا ساڈ بیتیائیں
وچہ حیاتی یوسف سوہنا اکھیا نال دکھائیں

اِستھیں تِچھے موت حیاتی سب منظور اسانوں
رکھیں بھاویں مار ہیں ہینوں جیوں منظور تسانوں

سو اساں آس مراد تساڈی پوری کیتی ساری
درد مصیبت روگ تمامی دور کیتے یکباری

کتنی عزّت نال تسانوں اندر مصر لیاندا
آن وکھایا یوسف سوہنا ملکیں حکم چلاندا

دور کیتی سب غم دلگیری سُنیاں سب فریاداں
سارے مطلب حاصل کیتے دتیاں سب مراداں

ہُن اسیں اپنی طرف تسانوں نال پیار بلاواں
دنیا عیش ہوئی سب پوری جنت عیش وکھاواں

کوچ کرو ہُن شہر مصر تھیں چھوڑو میلا بھریا
پہنچو وچہ کنعان مبارک حکم الٰہی کریا

مصر زمیں وچہ لائق ناہیں دفن تساڈا تھیوے
پیو دادے دے کول تساڈی تربت پاک چھپوے

اس دھرتی وِچہ فاسق فاجر حاکم ظالم تھیون
مت بے ادبی کرن تساڈی شور فساد اٹھیون

چلو شتابی وطن مبارک چھوڑو مصر ٹکاناں
اوتھے ہوگ وفات تساڈی ہویا حکم رباناں

سُن کے حکم یعقوبؑ پیغمبر سدیا یوسفؑ تائیں
ساری خبر سنائی اسنوں امر جویں رب سائیں

لے او یار اساڈ بیتائیں آگیا سد حضوری
دنیا اُتوں قسمت ساڈی ہو چکی ہن پوری

بہتی مدت رلمل یاراں کیتیاں موج بہاراں
کوئی دن پھیر خدا دے حکموں پیا وچھوڑا یاراں

عیش مراداں کول تساڈے چنگے روز گذارے
ٹورو ہن کنعان اسانوں جاواں وطن پیارے

گھر اپنے وچہ اجل پیالہ ہوگ نصیب اسانوں
وداع کرے رب آخر تائیں رکھے شاد تسانوں

سُن فرمان پدر دا یوسفؑ کا لو زمیں تے جھڑیا
غش پیگیا نبیؑ دے تائیں دردوں جگرا پھڑیا

قیافہ آرائی

جاں کجھ ہوش یوسفنوں آئی بھر بھر نیر اوچھالے
کر گئے زخم جگر دے اندر بول جدایاں والے

رو رو آکھے چھوڑ اسانوں لگوں کرن اوچالے
کون چھپیسی بابجہ تساڈے درد منداں دے چالے

اچن چیتی سانگ ہجر دی لگی جگر وچالے
اجے نہ رجکے ڈٹھے آہے خوش رخسار اوجالے

دلڑے سوز لبے وچہ دلڑے نہ رل بیٹھ نکالے
اجے نہ رجکے کیتیاں گلاں پیگئے درد کشالے

ساقی بزم اوجاڑ شتابی چلے ہو متوالے
اجے نہ پیتے سدہراں لاہکے وصل شراب پیالے

مالی چھوڑ بہار چمن دی کیتی خزاں حوالے
داغ فراقوں رڑکدے رہسن ہو عاجز گل لالے

سب فرزند یعقوبؑ نبی دے رووَن کھلے دوالے
سب لوں درد فراق سجن دے تن تن بھانبڑ بالے

رو رو آکھے حضرت یوسفؑ نال پیار کماوے
بابا بہے نہ رو فرزنداں صبر کریں ہر حالے
سب فرزنداں خویشاں تائیں ربّ دے کراں حوالے
کرے وصیت باپ پیارا سب فرزنداں تائیں

جیکر امر حضوروں ہوندا میں بھی جاندا نالے
دوہیں جہانیں تنگی تینوں ربّ نہ مول وکھالے
شالہ فضلوں دوست ساڈے ہر دم رہن سوکھالے
جیونکہ خبر قرآن مجیدوں بخشی خالق سائیں

اِذْ قَالَ لِبَنِیْهِ مَا تَعْبُدُوْنَ مِنْ بَعْدِیْ قَالُوْا نَعْبُدُ اِلٰهَكَ وَ اِلٰهَ اٰبَآئِكَ اِبْرٰهِیْمَ وَ اِسْمٰعِیْلَ وَ اِسْحٰقَ اِلٰهًا وَّاحِدًا وَّ نَحْنُ لَهٗ مُسْلِمُوْنَ ۝

یعنے جد یعقوبؑ پیغمبر بیٹیاں نوں فرمایا
کہن لگے اسیں ربّ تیرے دی پوجا سب کریساں
جسدی پوجا رہیا کریندا ابراہیمؑ پیارا
اوہا ہک عبادت لائق دوجا ہور نہ کوئی
سن یعقوبؑ کہیا فرزنداں آفریں باد تساں نوں
ہر کم اندر اسدے کولوں منگنی مدد یاری
کرنا خیال اوسیدی طرفوں نفع زیان تمامی
دکھ سکھ جو تقدیروں آوے ہو راضی سر دھرنا
دنیا نال پیار نہ رکھنا چھوڑو حرص ہوائیں
کر کر وعظ نصیحت اوڑک کیتی نبیؑ تیاری

کسدی تسیں عبادت کرسو جد میں لد سدھایا
پیو دادے دا رستہ پکڑاں غیر شریک نہ لیاواں
نالے اسمٰعیلؑ پیغمبر بھی اسحاقؑ سوہارا
اسیں تمامی مناں اسنوں وحدت ثابت ہوئی
ایہو عقیدہ رکھنا دائم کرنا یاد خدا نوں
کوئی نہ آس پوچاونوالا باہجھ خداوند باری
سب فریاداں سننے والی اسدی ذات گرامی
واحد ذات مقدس اندر غیر شریک نہ کرنا
صبر توکل اُپر رہنا قائم مردیاں تائیں
چھم چھم رووے درد فراقوں سب اولاد پیاری

وداع شدن یعقوب علیہ السلام از مصر بجانب کنعان

حضرت یوسفؑ بابل کارن ڈاچی پیڑ منگائی
کیا اوہ وقت مصیبت والا یوسفؑ اُپر آیا
اہل اسلام تمامی فوجاں دردوں کلمل آیاں
بول دعا یعقوبؑ پیغمبر قدم رکابیں پاوے
ہک اوہ روز جو استقبالوں ہویا مصر سلامی
ایہو مثال حیاتی والی دنیا کوڑ ٹکانا
خوشی خوشائیں جس گھر خلقاں وین مبارک آکھن

عاشق تے معشوق پیارے لگے کرن جدائی
اک پل اندر درد وچھوڑے سیر سریر ٹکایا
خدمت اندر رووَن سارے پیاں مصر دوہایاں
اوہنوں سب فرزند پیارے وداع کرنتوں آئے
اج اوہن وداع کرن دی خاطر بھج بھج ملن تمامی
راتیں لتھا آن ستھوئی فجری کوچ بلانا
اوسے گھر وچہ کیے دیہاڑے آن سیاپا پاون

آون جاون دنیا اندر رسم قدیموں آئی
تھوڑے روز حیاتی ہووے کیڈے بنہن وعدے
گمروں ہور اوٹھیندے وارث ہر شے اوہ سنبھالن
سچ کہیا کسے اینویں خلقت کردی میرا میرا
شنو حقیقت جد پیغمبر شہروں باہر آیا
رخصت کرو اساڈیتا ئیں ہو وداں اسیں روانہ
نال محبت یوسفؑ تائیں ملیا پکڑ کلاوے
اوڑک آکھ سلام علیکم پیغمبر کنعانی
رہ گئے کھلے اکیلے روندے سب فرزند پیارے
برسن نین مثال ابر دی رج دیدار نہ کیتے
تک تک نیر چلاون گمروں جاندیاں سجناں تائیں
نین بے صبرے ویکھن والی عادت کویں بھلاون
آخر پرت گھرانتوں آئے سب مقبول حضوری
آبیٹھے سب گھرڑے اندر کرکے وداع پیارے
جس گھر بوچھ باپ پیارا سوہنی مجلس لیندا
رات پئی تاں یوسفؑ تائیں کھاوے پلنگ نہالی
صبروں شکروں جالی یوسفؑ جو تقدیروں آئی
جدوں مصر تھیں رخصت ہوکر چلیا نبی سوہارا
پہونتی آن نبی دی ڈاچی قبرستان کنارے
آکھ سلام زیارت پائی ختم درود پہنچایا
حضرت کہیا جد کوئی مومن قبر زیارت پاوے

آکے دیس بیگانے اندر بیٹھ نہ رہندا کائی
شفنے وانگوں غفلت اندر عمراں لنگھ سدہاوے
بعد اوہناں تھیں ہور اٹھیون اگلی مار نکالن
نہ گھر میرا نہ گھر تیرا چڑیاں رین بسیرا
سب خویشاں فرزنداں تائیں ایہ فرمان سنایا
کہے آرام گھرا نوچہ جاکے جو کوئی خویش بیگانہ
روز قیامت تینوں مینوں خیریں رب ملاوے
کیتی تیز مہار شتر دی کامل پیر حقانی
نال جدائی حضرت یوسفؑ رو رو آہیں مارے
اچن چیت جدایاں پاکے ہوگئے یار کندیتے
جد تک اکھیں رہن دسیندے ویکھن کھلے اوداسیں
بجے برس زیارت پاون رہن وچہ نہ آون
اکھیں تھیں جد غائب ہویا چند مبارک نوری
سجناں باجھوں کھاون آون سوہنے محل چبارے
تنہاں کھلا ڈرانوے دوروں غمدے تیر مریندا
اک اکلیاں کٹنی آئی رات فراقاں والی
باقی حال یعقوبؑ نبی دا سنو حقیقت بھائی
امر الٰہوں نال شتابی آگیا وطن پیارا
جتھے دفن نبی دے آہے دادا باپ پیارے
جویں محمدؐ بانٹے کارن اھر حدیثوں آیا
کہے سلام ہویا نتوں تک کے مرنا یاد لیاوے

[illegible] * درود [illegible]

ایہہ طریقہ سرور عالمؐ جد قبراں تے جاون
کہن سلام علیکم منہ تھیں ایہہ الفاظ الاون

اَلسَّلَامُ عَلَیْکُمْ یَا اَھْلَ الْقُبُوْرِ یَغْفِرُ اللّٰہُ لَنَا وَلَکُمْ اَنْتُمْ سَلَفُنَا وَنَحْنُ بِالْاَثَرِ ○

اے قبراں وچہ وسن والیو رحمت ہوگ تساں نوں
بخشے رب تساڈیتا ئیں نالے بخشے سانوں

تسیں اساتھیں اگے آئے اسیں بھی مگروں آواں
ایہ مسنون طریقہ سُنت کارن مومن بھایاں
جو کوئی پڑھکے میت تائیں ختم درود پہنچاوے
سُنو بیان یعقوبؑ پیغمبر جد قبراں تے آیا
کیا ویکھے اک تخت نورانی بہندا قسم نیارا
بیچ بیٹھے باپ تے چاچا نظر نبیؑ نوں آئے
کہن لگے یعقوبؑ نبی نوں دادا باپ سوہارے
بہت اُڈیک رہے اسیں تینوں تلکھ کیوں پائی دیری
ایہ کجھ سُنکے ویکھ پیغمبر آیا وچہ بیداری
سوہنے مشک معطر کھلے اس تربت تھیں آون
نال پیار یعقوب پیغمبر پچھیا اس تھیں بھائی
لگا کہن ہک دوست ربدا ہے مقبول حقانی
کون کوئی اوہ دوست ربدا پچھیا نبی پیارے
ویکھ مکان یعقوبؑ پیغمبر رب نوں عرض گذاری
اوسے وقت جناب الہوں حکم نبی نوں آیا
بہت آرام تساں نوں ہوسی رحمت بے اندازہ
سُن فرمان یعقوبؑ پیغمبر بہت خوشی وچہ آیا
جاہ نا قہ ہُن دنیا اتوں ساڈا کوچ چلانا
رخصت ہوگیا باپ تساڈا دنیا چھوڑ سدھانا
سُنکر خبر وفات اساڈی صبر جمیل کماتا
نے پیغام نمانی ڈاچی طرف مصر دی دہانی
اوہ جو شخص کھلوتا حضرت ویکھیا گور کنارے
اوسیوقت فرشتیا نوالی صورت بدل کھلویا
آکھ سلام نبی دے اگے کردا عرض آدابوں
حکم کروتاں نوکری اپنی اسیں بجا لیاواں

کیسے ویہاڑے کول تساڈے آن مقام بناواں
غیر شریعت فوییاں باتاں ہول نہ جائز آیاں
ملے ثواب میت نوں نالے آپ ثواب اٹھاوے
روندیاں روندیاں اکھیں جھڑیاں سُنکے رب وکھایا
بیٹھا اوسدے اُپر چڑھکے جد خلیلؑ پیارا
حوراں جھنمن کرن دوالے عجب لباس لگائے
توں بھی آجا کول اساڈے اے فرزند پیارے
آہل سانوں آہل ساتوں ہسک زیادہ تیری
نظر پئی اک تربت تازی قدرت خالقباری
کول کھلا ہک مرد نورانی راوی خبر سناون
ایسی سوہنی کسدے کارن قبر تیار کرائی
ہوئی تیار ایہ اسدی خاطر تربت پاک نورانی
کہن لگا رب جسدے اپر کرم کماوے بھارے
ایہو تربت بخش اسانوں یارب خالق باری
بیشک اساں تساڈے کارن ایہو مکان بنایا
جنت وچوں اسدے اندر کھول دتا دروازہ
نال شتابی ڈاچی تائیں رخصت حکم سُنایا
مصر اندر ونج یوسف تائیں ایہہ پیغام سُنانا
جاندیوار سلام تساں نوں کہہ گیا نبی ربانان
اسیں تسیں پھر ملساں آسدن جدوں خدا نوں بھانا
باقی سُنو یعقوبؑ نبی دی کیونکر بات وہانی
سی اوہ ملک الموت فرشتہ سنتوں یار پیارے
خدمتوچہ یعقوبؑ نبیدی آکر حاضر ہویا
یا نبی اللہ سد تساں نوں ہویا پاک جنابوں
ہوگئی عمر تمام تساڈی یا محبوب سچاواں

راضی ہو کر آکھن لگا پاک حبیب یگانہ
تاں پھر عزرائیل فرشتے اوہلوں عرض گذاری
ہویا دراز حبیب خدا دا خوشی محبت پاروں
روح مبارک یار میریدا نرمی نال نکالیں
کہن روایت جدوں فرشتہ کول نبیدے آیا
یارب میرا یوسفتا ئیں وداع سلام پوچایئں
استھیں بعد فرشتے تائیں کہیا نبی حقانی
دھریا ہتھ نبی دے سینے عزرائیل سوہائے
کلمہ پڑھ کر دوست ربدے دتی جان پیاری
یارب میرے یوسفؑ اُپر وقت نزع جدآوے
بھی اس وقت فرشتے تائیں پیغمبر فرمایا
کہن لگے جد اجل پیالہ دیویں یوسفتائیں
جے تدھ دکھ پہنچانا اسنوں کہندا نبی خدادا
دیکھ پیار محبانوالا صادق حُب جنہاں نوں
نرمی سختی یاراں پاروں سراپنے تے جالن
نال جنہاندے زندگی اندر وعدہ کرن پیاروں
سرور عالم بخشش وعدہ اُمت نوں فرمایا
وقت نزع دے یاد کیتو نے اُمت اپنی تائیں
کیتی بہت سپرد نبیؐ نے ملک الموت ہوراںنوں
جتنی سختی کل امت نوں کرنی تدھ مدامی
سارا بھار اساڈے اُپر رکھدے یار یگانہ
نہیں تاں پھر انہاندے اُپر نزع آسان گذاریں
اتنا پیار رسول اللہ نوں کارن امت پیاری
کیسے نبی نے امت کارن نہیں سی ایہ فرمایا
کون اٹھاوے بھار کسے دا کس انتڑی دا جایا

حاضر اسیں خدا اپنے ول نہ کوئی عذر بہانہ
کرو دراز وجود مبارک یا محبوب غفاری
تاں اسوقت فرشتے تائیں حکم ہویا سرکاروں
کریں خیال حبیب میرے نوں نہ تکلیف دکھالیں
آکھ یعقوبؑ خدا اپنے نوں عرض سوال سنایا
نالے حال وفات میری دا خبر کریں اس تائیں
وارد کرہن ساڈے اُپر جو تقدیر ربانی
نال سہولت حاضر ہویا جیونکر یار پیارے
بھی ایہ عرض خداوند اگے کیتی چھکڑ واری
بہت سوکھا لا رکھیں اسنوں کجھ تکلیف نہ پاوے
جویں روایت بحر العشقوں ذکر صدیق لیایا
کجھ تکلیف نہ دیویں اسنوں بہت پیار کمائیں
اسدے بدلے ساڈیتا ئیں دے لئے دکھ زیادہ
مردیاں تیکن یار پیارے رہندے یاد تنہانوں
اپنا دکھ قبول کریندے سکھ تنہاندا بھالن
قبراں وچہ بھی محشر تائیں نہ بھجن اقراروں
ہر منزل وچہ دوست ربدے نہ اقرار بھولایا
یارب تابعدار اساڈے کرکے فضل بچائیں
عزرائیلا اُمت کارن بہتا فکر اسانوں
پورا کرکے اج اساتھیں اس دا حق تمامی
نے لئے اج اساڈے کولوں امت دا عوضانہ
تابعدار محب اساڈے کرکے تنگ نہ ماریں
کل نبیاں تھیں نبی اساڈے امت بہت پیاری
واہ وا نبیؐ پیارا ساڈا جس نے بھار اٹھایا
جنہاں اوٹھایا توڑ نبھایا راہے سٹ نہ پایا

جد اصحاباں سرور عالمؐ سامی وچ ملایا
ہلن ہوٹھ مبارک دونویں یاراں کن لگایا

اُس ویلے بھی حضرت کولوں ایہو آوازہ آیا
اپنے فضلوں امت میری بخشیں بار خدایا

لکھ لکھ شکر پذیرے فقیرا رب دا کرم سوایا
جینے ایسی شفقت پاروں کارل پیر ہلایا

امت دا غمخوار پیارا رب شفیع بنایا
روز قیامت ہر مومن نوں ملسی جس دا سایا

بروسن بے فرمان موکالے دوزخ جدوں بُلایا
ہائے کیوں بے فرمانی کرکے ایسا نبیؐ بھلایا

اوہ پچھتاون لکم نہ آوے ویلا لنگھ سدھایا
آپے رو رو کہسن سارے جو کیتا سو پایا

سنو حقیقت جد یعقوبؑ نے اجل شہادت پائی
آگئے ملک خدا دے بھیجے رحمت نال خدائی

جبرائیلؑ فرشتہ نالے میکائیلؑ حضوری
آئے نال انہاندے کتنے ہور ملائک نوری

نوری کفن بہشتاں وچوں حضرت کارن آیا
غسل جنازہ کرکے مُلکاں پیغمبر دفنایا

جس تربت نوں ویکھ پیغمبر ہیبی عرض گذاری
اوہا گور یعقوبؑ نبی نوں بخشی خالق باری

تن قبراں سن اگے اوتھے صاحب عظمت عالی
ہک اسحاقؑ نبی دی دوجی جد مبارک والی

تریجی تربت دادی صاحب حضرت سارہ مائی
چوتھی گور یعقوبؑ پیغمبر کول انہاندے آئی

ہور روایت نقرہ کاروں آئی نظر اسانوں
جسدن سی یعقوبؑ پیغمبر کیتا سفر جہانوں

اُسے دن یعقوبؑ نبیدا دوجا ویر پیارا
دنیا اتوں رخصت ہویا حضرت عیص سوہارا

ہکس دیہاڑے پیدا ہوئے دونویں جوڑے بھائی
ہکس دیہاڑے دوہاں بھراواں رلکے رحلت پائی

ہکو جتنی عمر دوہاندی دو سو برساں ہوئی
ہکو تربت ملی دوہانوں فرق نہ رہگیا کوئی

جیونکر شکم مائی دے اندر رہے اکٹھے دونویں
فضل الٰہوں تربت اندر رل سُتے پھر دونویں

فضل کرم تھیں رب جنہاندی آپ رلائے جوڑی
سنگ اونہاندا ٹٹے ناہیں روز قیامت توڑی

بہت مقدس اندر ہویا ہک مقام دوہاندا
ایسا کرم اونہاں تے ہووے نیک نصیب جنہاندا

اِنّا لِلّٰه آکھ پڑھیوا کوچ کرو کنعانوں
خبر کرو چل یوسفتائیں حال وفات بیانوں

جدوں وفات نبیدی ہوئی ذکر کتابوں پایا
امر الٰہوں وحی فرشتہ خبر مصر لیایا

ہو جو عرضاں وقت نزع دے کیتیاں نبی خدائی
جبرائیلؑ یوسفنوں آکے ساری خبر پہوچائی

یا نبی اللہ باپ تساڈا دنیا چھوڑ سدھایا
بہت پیار سلام تسانوں جاندیوار سُنایا

حاصل ہویا اسدیتائیں قرب حضور ربانا
کرنا صبر تساں یا حضرت دلنوں داغ نہ لانا

سُنی وفات پدر دی جسدم یوسفؑ نبی حقانی
بیخود آنسو برسن لگے چھوڑ گئے دلجانی

سب فرزنداں درد فراقوں ماتم فرش وچھایا — انا للہ آکھ زبانوں فاتحہ خیر الایا
صبروں شکروں غم بابلدا جریا سب مقبولاں — بیشک سچ پذیر فقیرا صابر ذات رسولاں

رسانیدن خبر وفات حضرت یعقوب علیہ السلام ناقہ در شہر مصر

جاں کجھ دیر ہوئی تاں آئی ڈاچی بابل والی — وچھڑ گیا اسوار پیارا آسن دیسے خالی
دے پیغام یعقوب نبی نے جد رخصت فرمائی — پکڑ مہار فرشتیاں جلدی آن مصر پہونچائی
کول یوسف دے حاضر ہوئی دوروں روندی آئے — جیونکر غم یعقوب نبی دے رو رو وین الائے
ڈھاہیں مار مجالس اندر ذکر وفات سنایا — یا حضرت اج باپ تساڈا جگ تھیں لد سدھایا
وچ عبرانی کرے کلاماں رو رو حال وسیندی — اوڑک تریجے روز نمانی مر گئی وین کریندی
غم ہووے تاں ایسا ہووے قبریں مار پوچاوے — جتول یار پیارے جاون اتول نال لیجاوے
روندیاں روندیاں ڈاچی عاجز فوت نمانی ہوئی — بعد نبی تھیں اسدے اپر ہور نہ چڑھیا کوئی
لیگیا درد نبیدا اسنوں دنیا چھوڑ سدھانی — لویں سروں پھر تازہ ہوئی ماتم درد کہانی
کتنے روز مصر دے بندے رہے تاسف کردے — یوسفنوں پرچاون آون کل ارکان شہر دے
درد فراق پیو دے یوسف موت قریب پہونچایا — دنیا عیش پسند نہ آوے ہر کاروں دل چایا
ہر دم یاد الٰہی اندر بولے ذکر زبانی ! — بابل باجھوں کھاون ڈھکے تاج تخت سلطانی
ہکدن طرف جناب الٰہی یوسف عرض گذاری — جیونکر سورت یوسف اندر خبر دتی رب باری

رَبِّ قَدْ اٰتَیْتَنِیْ مِنَ الْمُلْکِ وَعَلَّمْتَنِیْ مِنْ تَاْوِیْلِ الْاَحَادِیْثِ فَاطِرَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ اَنْتَ وَلِیّٖ فِی الدُّنْیَا وَالْاٰخِرَةِ تَوَفَّنِیْ مُسْلِمًا وَّاَلْحِقْنِیْ بِالصّٰلِحِیْنَ ۝

یا اللہ تدھ بخشی مینوں ملکاں دی سرداری — بھی خواباں دا علم سکھایا دتی حکمت ساری
اے رب خالق زمیں فلکدے قدرت تیری عالی — دوہیں جہانیں اول آخر توئیں میرا والی
دیہہ تن موت اسانوں یارب مسلم ماریں مینوں — نال بزرگاں میل خدایا سب توفیقاں تینوں
کرن روایت جدا یہ یوسف عرض سوال سنایا — منگی موت جناب الٰہوں حکم حضوروں آیا
چھ سو سب اولاد تساڈی جد ہو رہسی پوری — اتھیں بعد تسانوں ملسی جنت قرب حضوری
اجے تسانوں ست برساں تک منگی موت نہ آوے — جاں ست سال گذشتہ ہوون تدوں بلایا جاوے
جو کوئی مومن مہنے کارن کرے سوال لبے نوں — حضرت کہیا جائز ناہیں ایسی عرض کسے نوں

وچہ حدیث نبی فرمایا موت نہ منگو کوئی
جتنے مرسل دنیا اندر بھیجے پاک الٰہی
اسنوں بھی ہک دلدے اندر ہیسی شوق ربانا
دوجا بہت اداسی ہیسی کارن باپ پیارے
جد یوسفنوں ست برساندا وعدہ رب فرمایا
جاں اوہ مہلت نیڑے آئی امر کنوں رب باری

نیک حیاتی رب تھیں منگو بہت مبارک سوئی
یوسفؑ باہجوں کسے نہ اپنی موت خداتھیں چاہی
دوست لوں نہیں چنگا جاپے دوستدلول جانا
تاہیں موت خداتھیں منگی جلدی ملن پیارے
سُنکر یوسفؑ عرصہ غمدا گن گن روز لنگھایا
آکھ پذیرا کیونکر یوسفؑ کیتی اجل تیاری

وفات حضرت یوسف علیہ السلام

کرن روایت ہکدن حضرت یوسفؑ نبی گرامی
نال محبت ہر ہکنائیں وعظ کلام سنایا
سُنکر وعظ نصیحت خلقاں بہت ہدایت پائی
چہل ہزار کفار برابر سُنکر وعظ نبیؑ دا
اتنا فیض حبیب اپنے دا کیتا ربّ جاری
خالص لوک جو اللہ والے جس گھر پھیرا پاون
جیونکر کجھ دن کیمیا والا جھتے جھٹ لنگھاوے
عنبر یا کستوری رکھے جس بھانڈے وچہ کوئی
ایہو مثال جو دوست ربدے اثر ہدایت والے
سُنو حقیقت حضرت یوسفؑ سارے فیض کھنڈائے
فضل الٰہوں دین دُنی دے سارے مقصد پائے
باراں پُت زلیخا وچوں رب عطا فرمائے
بعضے آکھن باراں بیٹے بعضیاں چار بتائے
ہک بیٹی جس نام رحیمہؓ راوی ذکر لیائے
گل مراداں حضرت یوسفؑ ہور زلیخا پایاں
جاں اوہ وعدہ ست برساندا ختم ہووَن تے آیا
ہوسی ہُنے وفات اساڈی اجکل کسے دیہاڑے

سُن کے سب اکٹھے کیتے مصری لوک تمامی
امر نصیحت حکم ربانا ہر ہکنوں سمجھایا
اثر ہویا بیدیناں تائیں دلدی مَیل گوائی
کلمہ پڑھکے مُسلم ہوئے چھوڑیا کفر عقیدہ
لاگیا رنگ تمام مصر لوں حضرت جاندلیواری
جاندے جاندے بھی کجھ اپنا فیض دکھائی جاون
جاندلیوار نشانی اپنی سر پر دتی جاوے
بھاویں آپ روانہ ہووے ویجاوے خوشبوئی
جاون بخش خلائق تائیں اپنے فیض نرالے
وعظ سنائے عدل کمائے تے مسکین رجائے
چھ سو پتر پوتے ربنے اکھیں نال وکھائے
یوسفؑ وانگوں سوہنیاں شکلاں سوہنے نام رکھائے
واللہ اعلم ربنوں معلم جس نے آپ اوپائے
حرم بنی ایوبؑ نبی دا ربنے بھاگ لگائے
اوڑک ہکدن وچھڑن والیاں گھڑیاں رب دکھایاں
کجھ دن اگدوں بی بی اگے یوسفؑ ذکر سنایا
قول اقرار تساڈے ساڈے توڑ خداوند چاہڑے

مُبر نہیں ہُن کیہڑے ویلے ہووے سد ربانا
لکھ لکھ شکر تساڈے ساڈے چنگے روز وہانے
شُکر کہے زلیخا بی بی محبوبا میں واری
دیئیں جواب نہ میریتا ئیں میں قربانی تھیواں
سانگ ہجر دی لا کے میری ونگ سوہاگ نہ بھنئیں
بھلا ہووے میں مراں اگیرے ہتھیں سانبھیں مینوں
ایسے طور زلیخا بی بی رو رو کرے دعائیں
پئی قبول دعا بی بی دی پاک خدا رحمانوں
رخصت وقت پیارا یوسفؑ اپنے کول بلایا
جا جنت وچہ داخل ہوئی پایا شان گرامی
غسل کفن کر گور جنازہ کیتا نبی خدائی
چالی روز نبی نے پچھے نال فراق لنگھائے
نال محبت خویشاں تائیں پھرے پیغمبر ہلدا
اے فرزندا دنیا اُتوں ساڈی کوچ تیاری
جدوں اساڈی جان پیاری ملک الموت لیجاوے
جیوں جیویں امر الٰہی ہووے تیوں تیوں عمل کمانا
تربت خاص اساڈی کارن امر کرے رب سائیں
ہور وصیّت صبر توکل دسیا نبی غفاری
آخر تن وداعگی والے چھیکڑ دے ساہ آئے
کیتی جان حوالے ربدے شہر مصر دے والی
شہر تمامی رنڈا ہویا پیاں ہر ہر لوکاں راہیں
خویش قبیلے دوست جانی روون پتر پوتے
کل امیر وزیر اکابر روون ویر پیارے
اُسدن درد نبیدے کولوں رناں عالم سارا
افراہیم ولی دے تائیں ہویا غیب آوازہ

دُنیا اُتوں اس یوسفدا ہوسی کوچ چلانا
اجل قریب ہوئی ہُن ساڈی پُنی عمر سرہانے
ایہ کی لوہڑ وساون لگوں رووے کر کر زاری
رب کہے میں اگدوں تیں تھیں اجل پیالہ پیواں
شالہ تیرا کوچ نقارہ اسیں نہ سُننے کنئیں
شالہ رب اساں تھیں پچھے چر جگ رکھے تینوں
یارب مینوں یوسفوالا داغ فراق نہ لائیں
چالی روز نبی تھیں اگے کر گئی کوچ جہانوں
کرکے وداع وصیت باتاں کلمہ پاک الایا
عشق ایمان سلامت لے نے چاہڑیا تول تمامی
وچہ حرمین بنائی تربت آپ ہتھیں دفنائی
استھیں پچھے حضرت دیول سد حضوروں آئے
آخر افراہیم ولی نوں بھیت سُنایا دلدا
کراں وصیّت تیرے تائیں آخر جاندی واری
ربدی طرفوں تیرے تائیں غیب آوازہ آوے
امروں باہجہ اساڈے تائیں تساں نہیں دفنانا
جتھے امر الٰہی ہووے کرنا دفن اوتھائیں
صبروں شکروں کرنی دائم ربدی فرمانداری
کلمہ وحدت پڑھدیاں پڑھدیاں بستر جھباڑ اٹھائے
سوہنا تخت عدالت والا کر چلیا اج خالی
گھر گھر ماتم سوگ نبیدا مُنج ہوئی بازاراں
محل مکان آسمان زمیناں دردوں رون کھلوتے
تخت مبارک رنڈا ہویا رو رو ڈھاہیں مارے
گلیاں کوچے کرن دوہائیاں لد چلیا دلجانا
غسل کفن پہنا کر جلدی کرو تیار جنازہ

سُندرس کفن بہشتانوچوں بھیجیا خالق سائیں
عجب صندوق ہک سنگ مرمر دا حضرتؑ کارن بنیا
جدوں نماز جنازے والی ادا کرن نوں چھلے
بجھ بجھ کفن زیارت خلقاں حسن کلٹے چمکارے
کھلا او ڈیکے حکم ربانان افراہیم پیارا
اوسے وقت ولی دے تائیں ہاتف حکم سنایا
افراہیم آوازہ سن کے نظر ندی ول پائی
کیا اس وقت تماشہ قدرت ڈٹھا خلقت ساری
اگلا پانی گیا اگاہاں پچھلا رہیا پچھاہاں
سوہنی قبر عجائب اس وچ مشک معطر والی
حکم ہویا اس تربت اندر کر دیہو دفن پیارا
اوسے طور ہویا پھر جاری پانی سب دریا دا
کرن روایت جسدن حضرت شہر مصر وچ آیا
کرکے غسل جدوں دریا تھیں نکلیا نبی ربانا
دیکھ نبی نے پانی ویلوں حکم دتا دریا نوں
ایہ جو تینوں مینوں فضلوں خالق پھیر ملاوے
وعدہ ہویا نال تساڈے اے مشتاق نمانا
واہ سبحان اللہ کیا رحمت نبیاں اُتے دل پائی
شکر وعدہ صبروں اسدن پانی ٹھہر کھلویا
پورا ہویا عہد نبی دا رحمت فضل غفاروں
ہک سو تے پنجویہ برساں جیویا نبی گرامی
اکثر عمر یوسفدی اندر قول مخالف آئے
ہکنی کہن ستاراں برساں عمر یوسفدی آہی
ہکنی آکھن ویہہ برساندا کھوہ وچ پایا بھائیاں
ہکنی کہن بہتر برساں پیو تھیں جدا گذارے

بعد غسل تھیں نوری ملکاں وتا یوسف تائیں
اسدے وچ ٹکایا یوسفؑ رلمل نیکاں جنیاں
طلب ثوابوں کتنے مومن آن جنازے لگے
اوڑک اوہ صندوق اٹھا کرکے گئے نیل کنارے
ویکھاں کتھے تربت کارن غیبوں ہوگ پکارا
نیل ندی وچ باپ تیریدا اساں مقام بنایا
پانی پاٹ ہویا دولانبھے قدرت رب وکھائی
جتنا پانی آہو نوالا ٹھہر گیا یک باری
خشک زمین دا تھلا ہیٹھوں آیا وچ نگاہاں
بنی تیار کھلوتی اگے خالق پاک وکھالی
جدوں دفنا کے باہر نکلے رل گیا پانی سارا
چھپ گئی قبر مبارک جلدی ربدا جویں ارادہ
ایسے نیل ندی وچ اول غسل مبارک پایا
عاشق ہوکر پانی سارا مگر نبی دے دھانا
اے دریا میں تیرے کارن کرساں عرض خدا نوں
انشاءاللہ شوق تساڈا پورا کیتا جاوے
اسیں تسانوں ملساں آکے جدوں خدا نوں بھاتا
رنج نہ کرن محباں تائیں پاون نہیں جدائی
فضل الٰہوں اس دریا دا اج مطلب آ ہویا
عاشقنوں معشوق پیارا ملیا آن پیاروں
بعضے اکسو ویہہ بتلاون ربنوں علم تمامی
جیوں جیوں ثابت ہویا کسینوں تیوں تیوں لکھ سنائے
جدوں بھراواں کھوہ وچ سٹیا پاک حبیب الٰہی
ہکنی استھیں گھٹ ودھ آکھن کئی روایتاں آئیاں
ہک جائی ہک اسنٹی آکھن ربنوں جانن سارے

تے بعد وفات پدر تھیں حضرت باویہ[۲۲] برس جیوے ہک چھبی[۲۶] ہک تیتی[۲۳] آکھن کیہڑی عمر لکھیوے

جیکر ہک روایت ہوندی کر تفصیل سناندا ایہہ پر بہت روائیتاں پاروں ذکر نہ کیتا جاندا

ایسے کارن ہیں اس گلو چہ دخل نہ دِتا کوئی سنو حقیقت قبر یوسف دی جیونکر برکت ہوئی

جد صندوق یوسف دا لوکاں وچہ دریا دفنایا اسدی برکت شہر مصر دا رب نے بھاگ جگایا

نال قبر دے لگ کر آوے نہراں دلیو چہ پانی وافر کھیت ہوون وچہ مصرے رحمت نال ربانی

چھٹرنے وچ لاون بندے پانی اس دریا دا اوسے طرفے رحمت برکت ہوون فضل زیادہ

بے حد بے حسابوں رونق برکت ہر ہک طرفے ہوئی گھر گھر جمع اناج ذخیرے کمی نہ رہگئی کوئی

قبر یوسف دی شہر مصر نوں اتنا فیض پوچایا تے فیض مزار نبی[۲] سرور دا سارے عالم پایا

ذکر فضائل مزار مبارک حضرت سیّد المرسلین وخاتم النبیّین صلی اللہ تعالےٰ علیہ وعلیٰ آلہ واصحابہ اجمعین

واہ دربار رسول اللہ دا عالی ہر درباروں بے حد شان فضیلت جسنوں بخش ہویا سرکاروں

دنیا وچہ مزار نبیؐ دی رحمت کارن ہوئی نہیں تاں اسدے شان برابر ہور مراد نہ کوئی

کی ہویا جے حضرت عیسیٰؑ فلکیں وچ سمانا سرور عالم[۲] ختم رسولاں عرشوں لنگھ سدھانا

ابن مریمؑ نے فلکیں جاکے ڈٹھے دینہ چن تارے ابن عبد اللہ اپر زمیں دے ڈٹھے عرش منارے

ابن مریم نے ویکھ فلک نوں سب گھر بار بھلایا ابن عبد اللہ ویکھ خدا نوں پھیر خیریں گھر آیا

ابن مریم جو زندہ کیتے قبریں پھیر سمائے محشر توڑی زندہ رہسن جو سرکار جوائے

آکھ پدیر حقیقت اصلی شان بیان قبر دا سارے نبی پیارے ربدے سبھناں داتوں ہمدہ

سب دا افسر نبی محمدؐ درجہ حد نہ کوئی پھر کیوں تربت پاک اونہاندی اُپر زمیں دے ہوئی

ابن مریم آسمانی جاوے ابن عبد اللہ دھرتی ایہہ ہک زمین نمانی کارن رحمت ربدی ورتی

جدن حضرت سرور عالم دنیا اندر آیا زمیں نمانی اسدن ربنوں عرض سوال سنایا

یارب میں ناکاری اُتے واہ تدھ کرم کمایا رحمت عالم ختم رسولاں قدم مبارک پایا

کی ہویا جے ابن مریم نے مردے روح جوائے ابن عبد اللہ ایسے معجزے چاکاں تھیں کروائے

ابن مریم چوتھے فلکاں توڑی مشکل پوہنتا مرکے ابن عبد اللہ سَیر عرش دا پلو چہ آیا کرکے

کفر شرک دی گندگی کولوں مینوں صاف کراسی
دُور کرے سب مَیلاں میریاں دھووے سب پلیتیاں
ہُن ایہ آس مراد اساڈی زمیں سوال سناوے
جدتک میری دنیا اندر تدھ میعاد بنائی
خلقت اپنی کارن خالق رحمت کرم کماوے
کیتی عرض قبول زمیں دی فضلوں خالق سائیں
پوری ہوئی مراد زمیندی رحمت کسر نہ چھوڑی
جدتک نبی رسول اللہؐ دی نہیں سی آمد ہوئی
آپو آپ تمامی مومن تخنتے پھرن اُٹھائی
جاں تشریف لیایا جگ وچہ پاک حبیبؐ گرامی
سب تکلیف نبیؐ دی برکت خالق پاک ہٹائی
واہ سبحان اللہ کیا عالی رتبہ شاہ نبیاں ندا
وچہ حیاتی جیویں نبیؐ دا فیض مبارک جاری
جویں زیارت پاک نبیؐ دی مومن نوں بخشاوے
سرورؐ عالم ختم رسولاں خود فرمان سناوے
واجب سائلوں اسدے کارن اسیں سوال الاواں
اتنا شرم رسول اللہ نوں اپنے روضے پاروں
جدکوئی اس روضے دی حرمت کرے سوال الہوں
قبر یوسفؑ دی شہر مصر نوں فیض بکو پہونچایا
کرن روایت کتنیاں قوماں اگلے وچہ زمانے
جد اس روضے والا آیا ہویا کرم جنابوں
نہیں تاں اگے جس دھرتی وچہ شرک فساد اُٹھیندا
روضے پاک زمین دے اُپر جدوں سکونت پائی
واہ سردار رسول محمدؐ رحمت والا سایا
کل خلائق رحمت پائی ملیا عام خزانہ

تیری طرف سجود عبادت خلقت نوں سکھلاسی
لکھ لکھ شکر تیرا یا خالق رحمت جھڑیاں لائیاں
ایہ محبوب پیارا یارب مینوں چھوڑ نہ جاوے
تدتک رحمت عالم میں تھیں پاوے نہیں جدائی
جوکوئی اسنوں عرض سناوے دُور نہ کیتا جاوے
رحمت عالم اوپر زمیں دے رکھیا حشر تائیں
پاک کیتی رب دہرت تمامی مشرق مغرب توڑی
مسجد باہجوں اُپر زمیں دے پڑھے نماز نہ کوئی
مول نماز نہ جائز ہوندے اُپر زمیندے بھائی
بیت مقدس وانگوں رب نے کیتی زمیں تمامی
جتھے چاہو پڑھو نمازاں عام اجازت آئی
رحمت عالم کیتا رب نے پاک وجود جنہاندا
تویں برابر بعد نبیؐ تھیں روضے دی سرداری
تویں برابر قبر زیارت پورا احمد ولادے
جوکوئی مومن قبر میری دی آن زیارت پاوے
کراں شفاعت روز قیامت مولا تھیں بخشاواں
ویکھنوالیاں نوں بخشاوے خالقدی سرکاروں
ملے مراد تمامی اسدی خالقدی درگاہوں
لاکھاں فیض نبیؐ دا روضہ دنیا وچہ لیایا
بیفرمانی کرنے پاروں کیتیاں غرق خدا نے
بند کیتا رب دنیا اُتے کرنا غرق عذابوں
قہر الہوں غرق ہوجاوے حافظ اوس زمیندا
زمیں تمانی غرق ہوون تھیں خالق پاک بچائی
جسدا روضہ رحمت عالم رب رحیم بنایا
چنگے مندے مومن کافر پاون فیض یگانہ

جیکر رحمت نیکاں کارن ہوندا نبیؐ گرامی　　فاسق فاجر مشرک کافر ہوندے غرق تمامی
شکلاں تھیں بدشکل بنا کے دوزخ طرف دھکیندے　　جیونکر اگے دشمن ربدے دنیا تے پکڑیندے
رحمت عالم سرورؐ تائیں جے نہ رب بناندا　　جے فرمانا ندا رب قہروں تختہ پٹ اٹھاندا
ایہہ شرم نبیؐ دی یاروں سب تے رحمت ہوئی　　بے فرمان کسے دی ہرگز شکل نہ وگڑے کوئی
جسدے یاروں اتنی رحمت کیتی خالق باری　　واجب رب دا شکر ہمیشہ اسدی تابعداری
روز قیامت ہر منکر دی شکل وگاڑی جاسی　　روضہ پاک زمیں تھیں جسدن خالق پاک اٹھاسی
اسدن بے فرمان موکالے قدر نبیؐ دا پاسن　　شکل سگاں خنزیراں بنکر جلدی جہنم پاسن
مومن تابعدار تمامی ساتھ رسولؐ پیارے　　برکت روضے پاک نبیؐ دی جنت جاسن سارے
آکھ صلوٰۃ پڑھ نیک فقیرا فضلوں منگ دعائیں　　اکھیں رب وکھاوے روضہ بھی روضے دا سائیں

غزل اردو

الٰہی اپنی رحمت سے دکھا روضہ محمدؐ کا　　مقام مصطفیٰ صلی علا روضہ محمدؐ کا
نہ ہے عزت نہ ہے عظمت نہ ہے شوکت نہ ہے حشمت　　نہ ہے رحمت نہ ہے راحت فزا روضہ محمدؐ کا
فرشتے روز و شب رہتے ہیں جسکی پاسبانی میں　　نہ ہے دربار عالی مرحبا روضہ محمدؐ کا
ادب سے دیکھ کر جسکو فلک بھی سر جھکاتے ہیں　　فرش سے عرش تک ہے مقتدا روضہ محمدؐ کا
نہیں خلد بریں میں بھی کوئی گھر خوشنما ایسا　　کہ جیسا ہے جہاں میں خوشنما روضہ محمدؐ کا
گئیں سب زحمتیں اور رحمتیں نازل ہوئیں صدہا　　خدا نے جب سے دنیا میں کیا روضہ محمدؐ کا
فناہ ہو جائینگے یکدم سبھی سامان دنیا کے　　اٹھا لیگا زمیں سے جب خدا روضہ محمدؐ کا
نہ کیوں ہو مستحق وہ شخص حضرت کی شفاعت کا　　کہ دیکھا جس نے با صدق و صفا روضہ محمدؐ کا
اگرچہ لاکھ ہا سر پہ کسی کے بار عصیاں ہوں　　تو لیگا تب بھی حق سے بخشوا روضہ محمدؐ کا
یہی ہے آرزو ہر دم میری درگاہِ باری سے　　پذیرِ خستہ کو یارب دکھا روضہ محمدؐ کا

ذکرِ آوردن حضرت موسیٰ علیہ السلام صندوق یوسفؑ را و دفن کردن در کنعان بہ حکم ایزدِ منان جلہ

سُنو حقیقت دفنوں پچھے حالت جویں وہائی　　جد دریا وچہ حضرت یوسفؑ قبر مبارک پائی

کئی زمانے پانی اندر رہی مزار نبیؑ دی
چار سیاں تھیں اُپر ہوئے جاں کجھ سال زیادہ
نسل یعقوبؑ نبی دی وچوں اسنوں رب اُپایا
موسیٰ بن عمران بتاون بن یسہر اوہ بھائی
کل اولاد یعقوبؑ نبیدی جے تعداد کچیوے
اپر ویہہ برساں تھیں چھوٹے گنتی وچ تے آئے
جو اولاد یعقوبؑ نبیدی وقت موسیٰؑ دے آہی
اول جو روبیل ولی دی رب اولاد ودھائی
یسہر دی اولادوں آہے مرد ہزار اکتالی
جو اولاد اشیر ولی دی آہی اوس زمانے
چھ سو کم ہزار چھونجہ مرد جوان زبالوں
کادکنوں جو مرد بہادر راوی ذکر لیاندا
باقی جو شمعون ولی دی سی اولاد تمامی
حضرت یوسفدی اولادو مرد بہادر سارے
بنیامینؑ ولی دی آہی جو اولاد گرامی
نسل یہودا وچوں ہیسی مرد بہتر ہزاراں
جو لقتان ولی دی نسلوں آہے مرد ربلنے
بائی ہزار لاوی تھیں آہی سب اولاد پیاری
ایہ کجھ مومن وقت موسیٰؑ دے قبطی قوم کہاون
سُنو حقیقت جد یوسفنوں عرصہ بہت دہانا
ہیسی تد فرعون نکاّرا حاکم شہر مصر دا
حضرت مہتر موسیٰؑ اسنوں ربدا حکم سناوے
آخر ہکدن امر الٰہوں موسےؑ نبی گرامی
حکم دتا رب موسیٰؑ تائیں یا محبوب یگانے
جتھے ہے یعقوبؑ نبیدی قبر مبارک عالی

ہرگز کسے نہ معلم کیتی تربت پاک ولی دی
حضرت موسےؑ پیدا ہویا خاص حبیب خداوا
پنجویں پُشت ہویا ایہ پیدا راوی ذکر لیایا
یسہر بن لاوی تے لاوی بن یعقوبؑ ابھائی
پنجہزار تے چھ لکھ پورا مرد بہادر تھیوے
بھی جو سٹھ برساں تھیں وڈے نہیں شمار کرائے
سنو شمار تنہاندا جیونکر راوی دیہن گواہی
گنتی وچ ہزار بیتالی مرد بہادر بھائی
باہٹھ ہزار تے اٹھ سو گنتی وان بہادر والی
پنجسو ہور ہزار کتالی آہے مرد یگانے
اتنی نسل ولی دی آہی ربدے فضل کمالوں
اکتالی ہزار کے ساڈھے چھ سو عین شمار تنہاندا
اناٹھ ہزار تے تن سو آہے مرد بہادر نامی
گنتی وچ ہزار بہتر پنجسو ہور پیارے
پینتی ہزار تے تن سو مومن کامل مرد تمامی
چار سو ہور زیادہ استھیں آکھن وچ شماراں
تروتجہ ہزار تے چار سو آکھن ودھ گھٹ اللہ جانے
جسدی نسلوں حضرت موسیٰؑ کیتا خالق باری
تابعدار کلیم اللہ دے عمل تورات کماون
چونہہ صدیاں تھیں پچھے ہویا موسیٰؑ نبی ربانا
ظلموں اہل ایماناں تائیں تنگ ہمیشہ کردا
کافر مول نہ منے ہرگز ظلم فریب کماوے
راتو راتیں لیکر نٹھا اپنی قوم تمامی
کڈھ صندوق یوسفدا مصروں جا دفنا کنعانے
اوتھے ورج بنا ہو جلدی تربت یوسف والی

سُن فرمان ربانا موسیٰؑ ربنوں عرض سُنائی
حکم ہویا اِک بڈھڑی مائی سارہ نام سداوے
بیٹی اوہ اشیر ولی دی جلنے حال تمامی
سارہ کہن لگی یا حضرت میں اک عرض سناواں
تاں پھر حضرت پچھیا استھیں کیا کچھ حاجت تینوں
اپنے نال برابر جیکر درجے لئے دیہو سانوں
سُنکر عرض حبیب ربانے ترت دعا فرمائی
نال تساڈے درجہ اسدا پورا اسیں کریاں
سُن خوشخبری حضرت موسیٰ سارہ نوں پچھائی
پانی اُپر نبی اللہ دے عاصہ آن دگایا
واندی ہو گئی گور نبیدی قدرت پاک خداؤں
جو صندوق خزانے والا باہر نبی لیاندا
آخر اوہ صندوق مبارک موسےٰ نبی لیگانے
آکر بیت مقدس اندر سوہنی قبر بنائی
باپ پیارے کول یوسفدی قبر مبارک ہوئی
ابراہیمؑ اسحاقؑ تے یوسفؑ بھی یعقوبؑ پیارے
پڑھ صلوٰۃ پذیر فقیرا فاتحہ خیر الائیں
دنیا اندر حضرت یوسفؑ جدوں تولد پایا
دو ہزار تے دو سو برساں بھی الونجہ سالاں
تے پنجسو ہور ترالویں برساں پچھے نوحؑ طوفانوں
دو سو تے اکونجہ برساں بعد وفات خلیلوں
صدیاں چار یوسفؑ تھیں پچھے بھی کجھ سال زیادہ
سولاں سو تے ہینتی برساں یوسفؑ پچھے بھائی

کتھے اوہ صندوق مبارک مینوں خبر نہ کائی
ہوتی ہے یعقوبؑ نبیدی استھیں پچھیا جاوے
تاں پھر مائی سارہ کولوں پچھیا نبی گرامی
جے منظور ہووے سرکاروں تربت چل وکھاواں
کہن لگی جد جنت جاہو ساتھ رلاہو مینوں
تاں میں قبرستان یوسفدا دساں چل تسانوں
حکم ہویا منظور اسانوں کہے جو بڈھڑی مائی
کجھ پرواہ نہیں ساڈیتا ایں جو منگے سو لیساں
تاں پھر سارہ نال خوشیدے آکر گور دکھائی
اوسے وقت خدانے فضلوں پانی دور ہٹایا
امن سلامت ثنچا موتی کڈھ لیا دریاؤں
چوداں طبق منور ہوئے ذکر نہ کیتا جاندا
کیتی عزت عظمت سیتی آندا وچ کنعانے
دفن کیتا صندوق مبارک جیونکر حکم خدائی
رل گئیاں پھر قبراں دونویں وتھ نہ رہگئی کوئی
چارے نبی اکٹھے ہوئے قبراں روشن چارے
سُن کجھ سنہ تاریخ یوسفدا جیکر آکھ سنائیں
آدم تھیں تا اسدم تائیں کتنا عرصہ آیا
اتنی مدت پچھے ہویا یوسفؑ شاہ جمالاں
پیدا ہویا یوسفؑ سوہنا چن دگا آسمانوں
حضرت یوسفؑ پیدا ہویا بیٹا اسرائیلوں
حضرت موسیٰؑ پیدا ہویا خاص کلیم خدا دا
حضرت عیسیٰؑ پیدا ہویا خبر کتابوں پائی

چھتی سو اکانویں سالاں ہجرت نبی کریموں
اول یوسفؑ پیدا ہویا خبراں مڈھ قدیموں

جیکر بعد وفات یوسف تحقیق ہجرت تیک گنیوے — پینتی سو تے ہور اکہتر سالاں گنتی تھیوے
اس حسابوں عمر یوسف دی اکسو تے ویہہ سالاں — صلی علیہ خدا لوں روشن جو واقف سب حالاں
تیراں سو تے چوپیہ ہجری سنہ رسولؐ گرامی — جدوں تیار کرائی رب نے ایہہ تصنیف تمامی
جیوں جیوں ذکر کتاباں اندر ثابت نال دلیلاں — تیوں تیوں شان بیان حبیباں لکھیا کر تفصیلاں
اپنی طرفوں کوشش کیتی کر تحقیق بہتیری — لے قبول خداوند عالم فضلوں محنت میری
جنہاں بزرگاں ندا میں اسوچہ ذکر بیان لیاندا — عمل قبول کریسی میرا صدقہ شرم تنہاں ندا
نہیں تاں میریاں عیباں دیوں جے اس جھاتی پائی — نال عدالت میریاں ایں جھت واہ نہ کائی
ایہہ ہے اوہ لاجاں والا فضل کرم دا سائیں — مدح بیان حبیباں پاروں دیسی جنت جائیں
سنیاں جو میں طلب ثوابوں مومن عمل کماندا — محنت اسدی رب تبارک ضائع نہیں گواندا
دیوے اجر برابر اسنوں فضلوں خالق سائیں — بے امید نہ کرکے لوڑے محنتیاں دے تائیں
بھی سنیاں جو دنیا اندر نیکی ہک کریندا — ڈاہڈے دنیا تے ستّر آخر اجر خداوند دیندا
ایہہ بھروسہ کرکے میں بھی ایہہ تصنیف بنائی — جے منظور ہو جاوے فضلوں پھر پرواہ نہ کائی
دیسی اجر حضوروں مینوں آپ جناب الٰہی — دنیا دیاں امیراں کولوں آس چروکی لاہی
دنیا دار کسے تھیں جیکر محنت کوئی کراسی — جاں مزدوری دیون لگسی اوّل جھگڑا پاسی
خوشی خوشی مزدور وچارے کر لیجان مزدوری — ویکھ امیر اگوں نک چاہڑن محنت دین نہ پوری
جیکر نال غریب کسیدے مطلب پوہنے کوئی — اول بہتی کرن خوشامد ہکناں عادت ہوئی
دم دلاسے دیکر اپنا مطلب کڈھ لیجاون — جے مزدوری دینی پوّے اوہ نہ پلے پاون
دنیا دار کسے دے کم وچ جے کجھ سستی تھیوے — گھر گھر گلہ سناون اسدا سختی لوں پکڑیوے
واہ سبحان اللہ رب خالق فضل کرم دا سائیں — بند نہ کرے برات کسیدی روز قیامت تائیں
بھاویں امر منّے کوئی اسدا بھاویں مول نہ منّے — اوہ رحمٰن رحیم کسیدا لکھیا روز نہ بھنّے
نیکاں اجر نیکوئی بدلہ بخشش کرے سرکاروں — بریاں نوں بے تائب ویکھے نہ جھڑکے درباروں
مینوں آس اوسے دے در دی جو سب حاجت دیندا — فضلوں اپے محنتیاں نوں نہیں ناراض کریندا
جو کجھ طلب کرے استھیں سب دی غرض مٹاوے — دیون لگا جھگڑا نہ تائیں نہ دیکھے پچھتاوے
مینوں طلب رضا اوسے دی ہور نہ حاجت کائی — سنے قبیلے خویشاں یاراں بخشے ماپیو بھائی
منگ دعا پئی سیو فقیرا خالق دی درگاہوں — سنے پیاریاں تیرے اُپر ہووے فضل الٰہوں

مناجات مصنّف عفی اللہ تعالیٰ عنہ

یارب ایہ بدکار کمینہ در تیرے تے آیا
کر کے مہر جناب اپنی تھیں نہیں کرم دا پایئں
کر کر عیب کروڑاں یارب عمر تمامی گالی
تینوں راضی کرنیوالا عمل نہ کیتا کوئی
نیک کمایاں نہیں کمایاں نہ ہویاں بھلیایاں
اتنے عیب کمائے یارب باہر حد شماراں
دمدم تدھ اساڈے اپر لاکھاں کرم کمائے
بھاویں اساں تساڈے امروں کیتی بے فرمانی
جیکر ساڈیاں عیباں کارن تیرا فضل نہ ہوندا
لکھ لکھ شکر جو آپے یارب تسیں غفور سدانیدے
بخش قصور میرے یا خالق صدقہ نام غفاروں
بچ میں بہتے عیب کمائے بخشش گھٹ نہ تیری
میرے جیہا گناہیں جیکر ہور کروڑاں ہووے
عیب اساڈے چیز نہ کوئی جیتوں مہریں آویں
فضل کریں تاں بخشش پاون میرے جیہے موکلے
فضل اپنے تھیں بخشیں مینوں عدل کتاب نہ پھولیں
کر صدقہ توحید اپنی دا بخشیں ہر بریائی
میں توحید تیری دا یارب قائل دلوں زبانوں
طرح طرح دے غفلت والے اساں پیالے پیتے
ہر ویلے توں ویکھیں ساڈے عیب قصور خطایئں
پاک شریکوں پاک شریکوں توں معبود یگانہ
سچ رسولؐ محمدؐ تیرا سچے نبی تمامی
کل کتاباں سچیاں تیریاں ہور ملائک سارے

بخشش کارن تیرے اگے پلا آن وچھایا
موڑ سوالی در تھیں خالی نہ درکار ہٹایئں
بدمستی بیہوشی اندر نہ کجھ سرت سمہالی
شامت نفس ہمیشہ میتھیں بے وفائی ہوئی
عمل خطایاں تے بریایاں کنہہ پنڈاں سرچایاں
علم جنہاں ندا تیرے باہجوں خبر نہیں سنساراں
ناشکری وچہ اساں تساڈے سب احسان بھلائے
پھر بھی تدھ اسانوں بخشی صحت تے زندگانی
دفتر کالے بدیاں والے کون اساڈے دھوندا
نہیں تاں اوگنہار بیچارے کس دروازے جاندے
اوگن میرے تے گن تیرے دونویں باہجہ شماروں
بکو نقطہ صاف کریسی گندی پوتھی میری
بخشش تیری دا اک قطرہ سب دے دھونے دھووے
لکھ منتکارے فضل کرم تھیں پلوچہ پار لنگھاویں
عدل کریں تاں تھر تھر کمبن وڈیاں زہد الوالے
گندے دفتر میرے یارب نہ کھولیں نہ تولیں
عملاں والے ہور بہتیرے وحدت جنہاں بھلائی
واحد ذات مقدس تیری پاک تمام جہانوں
طرح طرح دے کرم خدایا تدھ اساتھے کیتے
پھر بھی جیکر تائب ہوواں کریں قبول دعایئں
میں منیاں سب صفتاں تیریاں یا خالق سبحانہ
سر پر چشم قبولے تیرے جو احکام گرامی
دشمن تیرے دشمن میرے جو پیارے سو پیارے

دین اسلام طریقہ سنت مذہب حنفی میرا
غیر مذاہب کولوں یارب مینوں آپ بچائیں
عمل قرآن ہمیشہ مینوں کریں نصیب خدایا
دئیں بناہ حراماں کولوں حق تے عمل کرائیں
چنگی صحبت بخشیں مینوں چنگیاں کول بہائیں
دین دنی دی حاجت میری ہراک آپ مٹائیں
بھی نیک کریں اولاد میری نوں فضلوں یارب باری
صحت حیاتی عزت برکت بخش کریں استائیں
دے فرزند حیاتی والے اوسنوں بار خدایا
فضل کریں ماں باپ میرے تے رحمت کرم کمائیں
بخشیں اپنے فضل کرم تھیں میرے بابل جائے
باقی جو استاد مکرم ہادی مرشد میرے
حاجی شرف الدین ہوراں نوں بخشیں شرف حضوری
بھی تتے فرزند اونہاں دے رحمت بخشش پاون
مولوی فضل کریم ہوراں نوں بخشیں آپ کریماں
وچ حضرت ابر سعادت صاحب خلق حلیمی
یارب جیویں اوہ اللہ فی اللہ الفت رکھن میری
تیجے حضرت شمع ہدایت مولوی فضل الٰہی
دو جگ وچ آسودہ رکھیں فضلوں یارب سائیں
مولوی شیخ حسینؒ جو صاحب شاعر احمد آبادی
علم قرآن حدیث طبابت واقف کل علوماں
طب یونانی وچ لاثانی کامل مرد حقانی
مینوں بھی اونہاں بہت وچ دا یارب فیض لوچایا
جیونکر نقص کتاب میری دے یارب اونہاں نکلے
بھی عمر دراز انہاں دا بیٹا عبد القادر پاوے

ملت ابراہیمؑ نبی دی خاص خلیل جو تیرا
ایہو عقیدہ رکھیں میرا قائم مردیاں تائیں
اپنا تے حبیبؐ اپنے دا بخشیں شوق سوایا
حق سنائیں حق دکھائیں حق حلال کھوائیں
دوہیں جہانیں ساتھ چنگیرا بخشیں میر بیتائیں
مینوں بھی اولاد میری نوں غیراں وس نہ پائیں
دین دنی وچ بیٹا میرا اپڑے برخوردار ی
ہر زحمت ہر دشمن کولوں رکھ محفوظ بچائیں
ضائع کریں نہ نسل اساڈی تیرا کرم سوایا
سن ماں باپ اونہاں دے بیتائیں جنت وچ وسائیں
بھاویں اونہاں ویر کمائے اساں تمام بھلائے
بدلہ علم پڑھاون سب نوں رحمت تیری گھیرے
مینوں جنہاں پڑھاون سندی کوشش کیتی پوری
جیونکر میرے نال ہمیشہ شفقت کرم کماون
دئیں مقام بہشتاں اندر رحمت نال رحیما
نام غلام حسینؒ جنہاں دا مشفق خاص قدیمی
تویں انہاں نوں دوہیں جہانیں سوکھے رحمت تیری
چھوٹی عمراں کول جنہاں دے تختی لکھی آہی
سن پروار پیارے میرے جیون جگاں تائیں
وچ پنجاب جنہاں دی اجکل ہے تصنیف زیادی
ہر قسماں دا فیض جنہاں تھیں پاون خلق ہموماں
مفتی کرے علاج غریباں ونڈے فیض جہانی
علم پڑھایا شعر سکھایا قافیہ وزن بتایا
تویں اونہاں دے صاف کریں توں دفتر عملاں والے
دین دنی وچ اللہ بھاوے چارے بنے ساوے

بھی ہک ہور شاگرد اوہناندا ناظم سیّد زادہ
کریں قبول اوہناندی خدمت یارب خالق سائیں
احمد دین منالے والا بھی شاگرد اوہناندا
ہور استاد بھائی اک میرا شاعر فضل الٰہی
ایپر ہن اوہ وقت نہ رہیا ہو گیا اوہ بڑائیں
ہور سراج الدین اک حافظ صابر مرد ربانا
یارب فضل کرم تھیں اسدے دھوویں داغ جگر دے
اوہ بہت پرانا دوست میرا بلبلاں مدت ہوئی
بھیڑے وچ جو دوست میرے وطنی یار پیارے
جو رکھن بغض عداوت میری ناحق حسد کماون
سکھ وسّن سب دوست میرے یار فقیر الوالے
سیّد تے مخدوم جو سالے رہندے چک میانے
وانگ بھراواں جانن مینوں خدمت سدا کریندے
بخشیں دین محمدؐ تائیں پُت حیاتی والا
اگے اسدا سوہنا بیٹا ہو گیا فوت کوارا
دور کریں ایہ داغ اوہناندا دِلدا زخم ملائیں
بخش مقام بہشتاں اندر اسنوں یارب باری
بھی حاجی جان محمدؐ تائیں بخشیں پُت خدایا
کریں لوہار عبداللہ اُپر یارب نظر مہر دی
بھی صالح چھنی والے اُپر کرم کریں یا باری
شیر محمدؐ رحمت جایا دائم رحمت پاوے
محمدؐ بخش جو لنگر والا رہندا سدا آزاری
احمد یار حکیم جو میرا دوست مخدوماں ناں
دئیں آرام ہمیشہ اسنوں یارب دوہیں جہانیں
باقی جو مخدوم تمامی لنگر جلیاں والے

دوجا خادم سدا اوہناندی خدمت کرے زیادہ
جانن جو استاداں تائیں پاون نیک جزائیں
ہے کسے زمانے ہیسی اوہ بھی چنگے شعر بناندا
اوّل اوّل اسدی بھی کجھ طبع رسیلی آہی
سب شاگرد استاد میرے دے رحمت نال وسائیں
عیسے وال گراوں دے اندر رہندا درد وچھاناں
دوہیں جہانیں سوکھا رکھیں بدلے اجر صبر دے
یارب خیریں ملن والا وقت لیاویں کوئی
دوہاں جہاناں اندر یارب سوکھے رکھیں سارے
اپنا بدلہ ملے اوہنانوں نیتاندا پھل پاون
ایتھے اوتھے دوہیں جہانیں یارب رکھ سوکھالے
رہن آباد ہمیشہ یارب پاون فضل ربانے
دوہاں جہاناں اندر یارب موجاں رہن منیندے
سنجی گھراتہ محشر تائیں ختم نہ ہووے شالہ
پچھے آس تیری ہن یارب توہیں دیون ہارا
نویں سروں شیخ احمد بدلے سوہنا بوٹا لائیں
نائب اسدا آن سمہالے دادے دی سرداری
عمل سخاوت نیکی بدلے پاوے اجر سوایا
دنیا وچ ہمیشہ اسنوں رہندی ہک سُترودی
کرکے فضل ہٹائیں اسدی خشکی تے بیماری
طرف نمازاں فضل تیرے تھیں شیر الوانگوں آوے
کرکے فضل خدایا اسدی دور کریں بیماری
کدے کدے وچ کول جنہاں دے عاجز کرے ٹکاناں
بھی سب مجلس والے اسدے مانن نیک جوانی
للہ کرن محبت میری دائم رہن سوکھالے

شاہ امام محمد شاہ تے ہووے کرم حضوری
دکھ اتفاق اوہناں دے اندر فضلوں یارب سایاں
شاہ مراد تے شاہ نواز جو کامل مرد ربانے
بھی سید مرتضےٰ جو صاحب وچ محمدی رہندے
مڈھ قدیموں نال عاجز دے دلی پیار اُنہاندا
سید پاکاں دے حق اندر جو جو صفتاں آیاں
سوہنا ہے تا جگوں سوہنا سخی دلیر کمالاں
یا اللہ ایہ چشمہ نوری رہے ہمیشہ جاری
بھی کجھ میرے دوست یارب رہندے جھنگ سیالیں
وچ چنیوٹ جو دوست میرے رہندے یار خدایا
گلدے کوٹ اندر خوش وسے کل اولاد جو گدّی
کجھ تکلیف نہ ویکھن کدی دائم رہن سوکھالے
جیوں اوہ شفقت کرن اساتھے توں بھی کریں اوہناں نوں
کل کلیا راندی سرداری جیویں اوہنا ںدے تائیں
جتنے حاجی وچ اوہناں دے سن رائے بیگ بیچارے
کریں محمد صالح تائیں یارب جلد شفائیں
عاشق اس گلزار یوسفدا جو اللہ دا پیارا
دوست جو ولیداد اساڈا رہندا وچ چوکیرے
لاٹی رائے غلام محمد شیر محمد نالے
جیونکر ہر مسکیناں کارن فیض اُنہاندا جاری
جویں ہمیشہ للہ فی اللہ کرن محبت میری
وچ لاہور جو طبع کراون میریاں کل کتاباں
جو کوشش کرن کتاب میری وچ چھاپن صحت پاروں
جو کرن خیال دُصحت دیول غلط خراب چھپاون
ہک دین محمد دوست میرا وچ لاہور پیارا

شاہ چراغ بھی رحمت پاوے ٹبر سارا نوری
خوش خوش وسن ویر پیارے نال پیار صفایاں
صدقہ اپنی جد مبارک پان بہشت ٹکانے
کسے زمانے ہیسن اوہ بھی شعر پنجابی کہندے
شفقت خلق پیار تنہاندا ذکر نہ کیتا جاندا
ہر صفتیں موصوف پیارا سبھے خوبیاں پایاں
اہل سنت پابند شرعدا صاحب نیک خصالاں
سن فرزنداں بھیناں بھایاں جیوے پیر بخاری
دوہیں جہانیں ہر اک اُپر نظر کر مڈی بھالیں
سبھناں کارن ہووے تیرا رحمت فضل سوایا
رہے سدا گلزار اوہ گلدی یارب پھلدی پھلدی
جو جو نویں شگوفے نکلن ہووِن برکتوالے
جیہڑے ہو گئے فوت اُنہاں تھیں جنت بخش تنہانوں
جنت وچ بھی تویں اوہنانوں لوتی سردار بنائیں
کریں قبول اُنہاندیاں حجاں عمل سخاوت سارے
سنے بھراواں پُت بھتیجیاں جیوے جگاں تائیں
دوہیں جہانیں رکھیں اسدا سدا بلند ستارا
دُور کریں سب روگ خدایا اسدے نالے میرے
کریں قبول اوہناندے یارب عمل سخاوت والے
سن فرزنداں سلا انہانوں ہووے تیری یاری
تویں ہمیشہ اوپر تنہاندے ہووے رحمت تیری
کریں قبول اوہناندے یارب سوہنے عمل ثواباں
بکھن سنے لکھاون والیاں اجر دیئیں سرکاروں
دیویں سمجھ اوہنانوں یارب نیک ہدایت پاون
سن فرزنداں خویشاں اسنوں بخشیں نیک گذارا

میاں مراد جو کا لیکے وچ حساجی مرد ربانا
کتنی وار نبیؐ دے روضیوں شرف زیارت پایا
اوہ حافظ عالم للہ فی اللہ کرے محبت میری
بھی ازواج تمامی اسلئے رحمت نال رجائیں
باقی ہور جو دوست میرے لویں پرانے سارے
سبھناں کارن رحمت تیری ہووے یار حماناں
ایہ گلزار لویشفدی یارب جس تصنیف کرائی
سن فرزنداں خویشاں یاراں دائم رحمت پاوے
پڑھے سنے جو شوقوں اسنوں کرکے نیک ارادہ
جو کرکے حسد کتاب میری تے ناحق عیب لگاوے
جو مومن پڑھ کر حق میرے وچہ نیک دعا فرماون
خوش ہو سن جو شعر میرے نوں نال خوشی دے پڑھدے
یارب آپ جنابوں مینوں بخشیا تدھ خزانہ
جیوں تدھ اپنے فضل کرم تھیں ہمت بخشی مینوں
یارب جو سب حاجت میری اول آخر تائیں

سن پتراں اوہ بیت اللہ نوں کتنی وار سدھانا
عاشق پاک حبیب تیریدا یارب بار خدایا
سن فرزند ہووے اس پر دائم رحمت تیری
کل حاجات مراداں سدیاں فضلوں آپ پوچائیں
لہندے چڑھدے دکھن پربت جو جو یار پیارے
ہر مومن نوں بخشیں یارب جو کوئی خویش بیگانہ
سنے مصنف بخشیں یارب تینوں تھوڑ نہ کائی
بھی رحمت کریں اوہناں تے جو کوئی لکھے پڑھے پڑھاوے
دوہاں جہاناں اندر یارب پاوے فضل زیادہ
دوہاں جہاناں وچہ موکالا سدا سزائیں پاوے
بخشیں عیب اوہناں دے یارب نیک جزائیں پاون
جہڑے سنکر سڑن وچارے رہن ہمیشہ سڑدے
آپے کریں قبول کتاباں سب تیرا خصمانہ
توویں کریں مقبول خدایا سب توفیقاں تینوں
کل مراداں بخشیں مینوں کریں قبول دعائیں

خاتمۃ الکتاب بعون الوہاب

حمد ہزار ہزاراں ربنوں شکر کروڑ کروڑاں
بے مانا ندا مان الٰہی بے آسا ندا آسا
ہر سائل ہر منگتے تائیں خیر جنابوں پاوے
میں بھی آس اللہ دی کرکے سفر لماں سی چایا
رات دنے اس منزل اندر کیتی واہو واہی
نہیں سی آسرے ختم ہوون دی آس میرے دل کوئی
جیکر رب نہ یاری کرکے میتھوں توڑ چڑھاندا
لکھ لکھ شکر احسان الٰہی جس نے کرم کمایا

ہر تھوڑیدی تھوڑ مٹاوے ہر لوڑیدیاں لوڑاں
جسنوں چاہنا جھلے کوئی اوہ اسدا بھروا سا
ہر مسکین مسافر عاجز منزل تے پوہنچاوے
لکھ لکھ شکر خدا نے میرا فضلوں پندھ موکایا
میں کم طاقت خرچ تھوڑیرا اوات لمیری آہی
ایپر ایہ کوئی رب دی طرفوں قدرت کامل ہوئی
مردیاں تیک نہ مکدا ایتھوں خبرے کون مکاندا
ذکر رسولاں کامل کرکے میتھیں ختم کرایا

مدت تھیں ایہ ہندی آہی شوق میرے دل بھاری
سواوہ شوق خدائے میرا فضلوں پورا کریا
کرناسی میں لماں اسنوں نال مثالاں بھائی
شعر میرے پڑھنوالے جیوں جیوں خبراں پالدے
کرو تمام شتابی قصہ مڑ مڑ لکھن مینوں
اینویں جو فرمائش والا اوس لوتاول پائی
ایسے طور تمامی دوست شوقوں کلمل آئے
ایسے کارن جلدی کر کے ذکر بہتیرے چھوڑے
جیکر اوہ بھی باقی والے سارے ذکر لکھیندے
ایہ لوکاں کاہلیاں ایتھوں جلدی بہت کرائی
سارے شعر نہ اکو جیہے کدے کسے تھیں آئے
بعضے شعر رسیلے ہوون بعضے بالکل سکے
اینویں شعر میرے بھی اسوچ ہوسن رنگ برنگے
کوئی مقام برابر ہوسی نال کہے دے پورا
جیونکر وچ ٹکسالاں ہووے سکہ سونا چاندی
سارے وقت نہ اکو جیہے شاعر اُپر ہوندے
کدی طبیعت غوطے اندر ایسی بند ہو جاوے
کدی جہاز طبیعت والا ایسی کرے چالاکی
قصہ کوتاہ طبع موافق شعر بھی اثر رکھیندا
کئی تصنیف یوسف قصے اگے استھیں ہوئے
عبد حکیم زلیخا ہندی وانگ زلیخا جوڑی
دونویں برخوردار تے نالے دونویں حافظ جوڑی
احمد یار مرالے والے بھی تفسیر بنائی
شاہ فضل بھی فضل الہوں قصہ عجب بنایا
پھیر غلام رسول رسیلے سب دی کسر نکالی

کراں تیار یوسف دا قصہ جے رب بخشے یاری
جو کجھ سریا عاجز کولوں یاراں اگے دھریا
ایہ لوکاں اُرلیاں پرلیاں بہت اتاول پائی
لکھ لکھ خط اکاون مینوں کیوں نہیں چھپ مکاندے
جتنے خط تے قاصد آئے کی میں دساں تینوں
بیشک جتنے والی نالوں کاہلی ہوندی وائی
مت کوئی حاسد فخر گھپائے ذکر نہ کیتا جائے
جتنا قدر مناسب سمجھے لکھے تھوڑے تھوڑے
کتنے ورق اسلے نالوں ہور زیادہ تھیندے
ماڑے چنگے شعر بنا کے چھپ کتاب مکائی
ون پونے شاعر میں بھی ڈٹھے تے آزمائے
بعضے وچہ اچھے ہوون مول نہ رلن اگے
کجھ کسے تھیں ماڑے ہوسن کجھ کسے تھیں چنگے
جندراں وچوں ہر شے نکلے آٹا میدہ پورا
دوجا لگی منزل اندر تھک طبیعت جاندی
کدی خوشی وچہ کھڑ کھڑ ہسن کدی غمی وچہ روندے
لکھ خیال کچیون بھاویں مصرعہ راس نہ آوے
پلوچہ پار سمندروں ہووے کتے نہ آوے ٹھاکی
غنچے تے پھل کھڑیا ہویا ہک خوشبو نہ دیندا
پہلے پہل صدیق محمد لالی لال پروئے
حافظ برخوردار الوالی ہور ہوئی ہک جوڑی
دوہاں لکھ یوسف قصے پائی برخورداری
اس بھی وچہ زمانے اپنے واہ فوقیت پائی
اس بھی حضرت یوسف والا سوہنا ذکر سنایا
کرگیا ختم کہانی پچھے شعر پنجابی والی

احسن قصص کتاب جو اسدی سب تھیں احسن ہوئی
اسدے جیہا پنجابی یوسفؑ بنیا ہور نہ کوئی

عبدالستار بھی اپنی تھانویں چنگا زور لگایا
ذکر رسولاں تے تمثیلاں بہت مناسب لیایا

اکثر شعر رسیلہ اسدا دلنوں اثر کریندا
عاشق طرح بنیؑ دی اندر موتی گیا پریندا

استھیں پچھے کرم الٰہی قصہ رہیا بناندا
ایپر سرمہ پاون سوکھا نہیں مٹکایا جاندا

حافظ صاحب ذکر یوسفدا وچہ تفسیر سنایا
بااستاد تمامی قصہ سوہنا انہاں بنایا۔

ترجمہ سورت یوسفدا یک نظم فیروز بنایا
چند ورقاں وچہ فیصلہ کر کے نانوں گلزار لٹکایا

بھیرے وچہ بھی تنہاں شخصاں شروع کیتا ایہ قصہ
اک مر گیا بناندا عاجز لیا ثوابوں حصہ

دو جا جے بناندا رہندا اے بے علم نمانا
بے علماں وس لوپے نہ شالہ ایسا شعر بنانا

تریجا اس عاجز دے کولوں یاراں شروع کرایا
نام پذیر نکارا سب تھیں جس نے اج مکایا

سخن ورانندے پڑھنے لائق مینتھیں نظم نہ ہوئی
ایپر پھر بھی مومن بندہ رد نہ کرسی کوئی

نال پیار جے روٹی ہوڑے کوئی غریب نمانا
دانشمند قبول کریندے جو اوہ رکھے کھانا

چرب نوالے شاہ لوالے ہر گھر ناہیں پکدے
ہے ٹکڑا مسکیناں دے چنگے لوک نہ دھکدے

جو کجھ ملے محبت یاروں اوہا پسند لیاون
گوشت زردے ویکھ کسے دے کھچڑی چھوڑ نہ جاون

رہنوں سونپ پذیر فقیرا حوصلے رکھ لمیرے
انشاء اللہ پاک جنابوں بول منیسن تیرے

کرو کتاب حوالے ربدے چھوڑو ذکر اتھائیں
خاتمے اتے خاتمے کارن منگ نے کجھ دعائیں

یارب صدقہ نبی محمدؐ صدقہ پنج تنا ندا
صدقہ پاک اماماں باراںؑ صدقہ معصوماں دا

صدقہ کل اصحاب کباراں بھی صدقہ چوہں یاراں
صدقہ کل شہید مہاجر صدقہ کل انصاراں

صدقہ ابراہیمؑ خلیلوں صدقہ اسماعیلوں
بھی صدقہ اسحاقؑ پیغمبر صدقہ اسرائیلوں

صدقہ حضرت مہتر یوسفؑ صدقہ کل رسولاں
صدقہ کل انبیاواں پاکاں محبوباں مقبولاں

صدقہ ملک مقرب یارب صدقہ چار کتاباں
صدقہ اپنی عزت برکت رحمت فضل ثوابوں

صدقہ حضرت غوث الاعظم صدقہ کل اولیاواں
صدقہ کل اقطاباں غوثاں صدقہ کل صلحاواں

صدقہ کل پیاریاں اپنیاں یارب پاک گرامی
کر کے فضل پذیر بندے دے بخش گناہ تمامی

دیئیں لقا مبارک اپنا بھی دیدار نبیؐ دا
مردیاں منکر نکیر رکھیں میرا کلمے اُپر عقیدہ

ہر مشکل ہر سختی کولوں بخشیں آپ پناہاں
ہر منزل وچہ مینوں یارب رکھیں وچہ نگاہاں

نہ توں وسریں میرے تائیں نا میں وسراں تینوں
سب قرضاں تھیں فارغ کر کے دنیا کنوں چلائیں
جیوں تدھ سوہنی شکل خدایا بخشی میرے تائیں
سوہنا کر کے زندہ رکھیں سوہنا کر کے ماریں
بخشیں ساتھ رسول اللہ دا روز قیامت سایاں
نیکاں عملاں والیاں تائیں عملاں دی وڈیائی
ہر منزل وچ کلمہ طیب کریں وسیلہ میرا
کریں نصیب حیاتی اندر حج مبارک مینوں
دوہاں جہاناں اندر یارب تنگی نہ وکھلائیں
اِستے طور حیاتی اندر سوہنے عمل کرائیں
سوہنا کر کے روز قیامت پل تھیں پار اوناریں
نال شفاعت عفو کراوے میریاں سب خطایاں
کلمے باہجوں میں عاجز نوں ہور نہ شینہی کائی
ماپیو سن استاداں خویشاں جنت بخشیں ڈیرا

چند اشعار از منشی محمد شاہسوار خوشنویس سکنہ حضرت کیلیانوالہ ضلع گوجرانوالہ

ویکھ محمد شاہ سوارا دنیا چلن ہاری
ہے افسوس جوانی ویلا ہرگز ہتھ نہ آوے
ہن ایہ حال جو گزریا جاوے سینو ہور اگیرے
اچا نک وسے منہ اُتے ونڈیں رلن آیا
چھٹے وال غماں تھیں ہوئے طاقت عنقا ہوئی
پنجیتہ سال کتابت اندر ویلا وقت گوایا
ہن ہیں پاک خداوند کولوں منگدا ہنت دعائیں
توبہ لکھ ہزاراں واری میرے سچے سائیں
مرنا ہو اگیرے آیا کی ڈرناں کی ڈرناں
دو فرزند الٰہی مینوں بخشے موتی دانے
ہور محمد وحید چھوٹیرا عمدہ پڑھے پڑھائے
دونویں لائق فائق بیٹے اللہ بھاویں ہوئے
حضرت کیلیانوالے اندر جاگہ چند دیہاڑے
واہ کمال محمد ولیذیرا تیرے تائیں
جو اذکار سنایا تونے پڑھیاں لذت آوے
عالم پوری غلام رسول اک شاعر گزریا بھائی
نہ ہویا نہ ہووے ایسا شاعر کدیں کدائیں
یار پیارے لد سدہارے آگئی تیری واری
نا واقعت ہو واقف جاوے عزت نال بہاوے
وٹ پئے کل چہرے اُتے گہلاں بڑی ہٹیرے
بینائی شنوائی ہوراں ویلا کوچ منایا
بابا بڈھڑا ہر کوئی آکھے غصہ گلہ نہ کوئی
ہے افسوس نیکوئی والا کدے نہ حرف الایا
بخش خطائیں میرے سائیں دوزخ کنوں بچائیں
ماپیو خویش قبیلے مومن بخشیں میرے تائیں
جیوے کوئی ہزاراں برساں اوڑک ہکدن مرنا
نام محمد سعید ہکی دا نقشے دا کم جانے
زندہ رہیا تے انشاء اللہ عالی رتبہ پاوے
اللہ عمر زیادہ کرے تتی وا نہ ڈھوئے
کلمہ پڑھدے تے جنت منگو دوزخ اگ نہ ساڑے
دنیا وچ اسودہ ہوویں رحمت روز جزائیں
رمزانوالا قدر پچھانے حاسد جلبل جاوے
جوڑ گیا جیوں قصہ یوسفؑ ہور نہ جوڑے کوئی
وچ پنجابی افضل سب تھیں بخشش اللہ سائیں

استھیں بعد ایہو ایہ قصہ ہوراں نالوں چنگا
شیخ الٰہی بخش سوداگر وڈیاں کرماں والا
غرباتے مسکیناں تائیں شفقت نال بہاوے
نیک اولاد الٰہی دتی ہوئی برکت والی
قسمت نیک تے چٹے گورے چہرے شکلوں
سب تھیں نکے نالوں وڈا سوہنا اک براور
کل حساب دوکان کتاباں پوری طرح نبھائے
نیک اولاد اوہناں نوں اگوں دیوے اللہ سائیں
اللہ نال خیریت رکھے نکے وڈے سارے
بس محمد شاہسوارا ایتھے گل موکائیں

عبدالستار وغیرہ جیہڑے البیں کر گئے دھندا
نیک بزرگ مبارک صورت بڑیاں شرمانوالا
خیر خیرات ونڈے اکثر رحمت رب تھیں پاوے
سبھے حاکم کرن حکومت پاون درجے عالی
قدمیانے بھارے جثے دانا بینا عقلوں
ناؤں جلال الدین پیارا ہویا اوہ متاجر
اللہ دیہس حیاتی دونی دشمن دھکے کھاوے
کرے ہدایت سبھناں تائیں آخر دے دم تائیں
تتی وا نہ لگے شالہ فضل کرے رب تارے
باایمان مرے ہر مومن جنت ملنے جائیں

تاریخ اختتام کتاب ہذا طبعزاد ڈاکٹر محمد منظور احمد صاحب منظور خلف الرشید حضرت مصنف صاحب ساکن بھیرہ ضلع شاہپور

لو جناب اب ہوگیا تیار یوسف دلپذیر
جستجو تھی جس کی بیحد شوبشو اور کو بکو
شائقیوں بس تمہیں کافی ہے یہ ہر بزم میں
غمزدوں کا غمزبا مونس ہے یہ تنہاؤں کا
صوفیا کا ورد ہے اور رہنمائے عاشقاں
دیکھئے انصاف سے اسکی نزاکت کو ذرا
پڑھتے پڑھتے شعر اسکے بس نہیں کرتا ہے دل
فکر جب تاریخ کا دل میں کیا منظور نے

کیا پسندیدہ ہیں یہ اذکار یوسف دلپذیر
آگیا وہ چھپ کے ہر بازار یوسف دلپذیر
محفلوں کا زیب اور سنگار یوسف دلپذیر
واعظوں کے واسطے ہتھیار یوسف دلپذیر
کون ہے جسکو نہیں درکار یوسف دلپذیر
کیا مزہ دیتے ہیں یہ اشعار یوسف دلپذیر
شعر ہیں یا موتیوں کے ہار یوسف دلپذیر
بولا ہاتف بے بدل ۳۶ گلزار ۱۳۳۵ یوسف دلپذیر

یلوح الخط فی القرطاس دہرا
وکاتبہ رمیم فی التراب
۷۹ ۱۳ھ ماہ محرم تحریر شد

سال ہجری سے ہوا فارغ تو سال عیسوی
۱۹۱۹ء
کہدیا دل نے میرے اخبار یوسف دلپذیر
۱۹۲۶ء

لکھیا ہویا چر رہے ساہنجھ
رکھے جو کوئی لکھنوالا باورا
گل گل مٹی ہوئی ۱۹۵۹ء

مسدس منجانب حافظ خدا بخش صاحب صغیر چنیوٹی

واہ واہ مرد دلپذیر فقیرا تیریاں دھن کمایاں
کیا کیا عجب کتاباں تیریاں جگ میں دھماں پایاں

خوش تصنیفاں تے تالیفاں جو جو تدھ بنایاں
کراں دعائیں مولا اگے میں عاجز رو رو کے
احسن قصص زلیخا یوسف کیا تدھ عجب بنایا
تدھ بھی سوہنا کر کے اسنوں واہ واہ رنگ چڑھایا
چُن چُن پھل سخندے باغوں دھرہائی ہار پرو کے
کیہ کجھ اس گلزار تیری دی میں تعریف الاواں
کر کر سیر پیا خوش ہوواں تے قربانی جاواں
پھر گئے اج پنجاب گھریں وچہ شعر تیرے ہو کے
واہ واہ شعر تیرے دیاں لہراں مارن موج اچھلاں
پٹ جگاون سوز پرانے ویکھے درد او تھلاں
بھٹھ پئے اوہ رکھے شاعر شعر جنہاں دے پھوکے
واہ واہ سخن عجائب تیرے واہ واہ سوز انہاں دا
خوب تیار ہویا مشغولہ عاشق درد منداں دا
جاون کھبہ دلانوچہ اینویں جیویں برچھی کوکے
ذکر بزرگاں پاکاں لوکاں جو جو تدھ لیا ملے
ہے افسوس انہاں نوں پڑھکے جو نہیں عمل کماندے
اپر قسمت تیری جنہاں دی سُندے نہیں کھلو کے
حاسد کر کر حسد نکمے پھرے وچارا سڑدا
کر کر رلیاں جھریاں وانگوں نقص نکمیں پھڑدا
کسدی طاقت ایس زمانے شعر تیرے نوں ٹوکے
ڈٹھے تے ازمائے میں بھی شاعر گھنے گھنیرے
پختے شعر صفائی والے جیوں ڈٹھے میں تیرے
کوک پئی اج شعر تیرے دی ہر شہرے ہر لوکے
جنہاں مثالاں نوں تدھ پھڑیا جس پاسے نوں چلیا
چھٹا گھوڑا تیز طبع دا مول نہ جاندا ٹھلیا
وہن پئے دریا جو تارو پھر اوہ کسے نہ روکے
جو مضمون لیا تدھ اوہا چنگی طرح نبھایا
بیشک ایس زمانے اندر تینوں رب ودھایا

پڑھ پڑھ خلقاں گھول گھمایاں تے قربان لوکایاں
شالہ رہیں پذیر فقیرا سدا حضوری ہو کے
سب قصیاں تھیں سوہنا قصہ رب جنہوں فرمایا
کل پنجابیاں وچوں سوہنا ایہ گلزار کھڑایا
شالہ رہیں پذیر فقیرا سدا حضوری ہو کے
عقل نہ آوے کیونکر اسدی مدح بیان سناواں
بلبل وانگوں گل گل اتے حمد الٰہی گاواں
شالہ رہیں پذیر فقیرا سدا حضوری ہو کے
کسن سواد جیویں اوجلاں کی دساں اوہ گلاں
از ہر جیہے نمانے اینویں مار گئے رٹ پلاں
شالہ رہیں پذیر فقیرا سدا حضوری ہو کے
چہ کردیاں کنہ لٹ لٹ کھڑدے صبر قرار دلاندا
ہر ہر لفظ مؤثر تیرا دلنوں پڑدا جاندا
شالہ رہیں پذیر فقیرا سدا حضوری ہو کے
کرن نصیحت ہر بندیں نوں وعظ پئے فرماندے
عمل کماون ورجے پاون نیک نصیب جنہاں دے
شالہ رہیں پذیر فقیرا سدا حضوری ہو کے
بہوں ہتھ پیر مریندا اپر پھیر آ پٹھا جھڑدا
شیراں اپر لومبڑیاں دا کدیں نہیں نہوں اڑدا
شالہ رہیں پذیر فقیرا سدا حضوری ہو کے
پڑھے سُنے تے جاچے لوکے ہندی شعر بتیرے
ایسے شعر نہ ہور کسے دے نہ پھر ہوسن میرے
شالہ رہیں پذیر فقیرا سدا حضوری ہو کے
وزن توانی اتے ردیفوں مول نہ اٹکیا ولیا
کی ہویا جے حاسد شوہدا وتے جلیا بلیا
شالہ رہیں پذیر فقیرا سدا حضوری ہو کے
کردتا سیراب باغیچہ ایسا بحر چلایا
تیرے نال مقابل ہونا نہیں کسیدا پایا

(امرت الیکٹرک پرنٹنگ پریس لاہور)

اوہ کی کرن مقابلہ تیرا جیہڑے بال کلھو کے
ایپر ایس زمانے اندر چال اجیہی ہوئی
تکاں جوڑ لوے اج جیہڑا شاعر جانن سوئی
جو صراف سخندے آہے ہوگئے فوت چڑو کے
لکھ لکھ شکر خدا وا پھر بھی تے حمداں لکھ واری
بالا بول کیتا رب تیرا وچ ولایت ساری
جسدے پچھے غیر تیانوں تیرا اساں بھی ٹھوکے
چھاپن والے رہن سلامت جو اسنوں چھپواندے
نفع اٹھاون آپ تے نالے لوکاں فیض پوچاندے
فضلا ندامینہ کھڑے انہاندے داغ دلاندے دھوکے ١٣٣٨ھ

شالہ رہیں پذیر فقیرا سدا حضوری ہوکے
سخن ورا تنفں کوئی نہ تجھے نہ کرہا دل جوئی
ہے افسوس جو رہیا اجکل قدر شناس نہ کوئی
شالہ رہیں پذیر فقیرا سدا حضوری ہوکے
وچ پنجابی شعر تیرے نوں جس بخشی سرداری
ایہ قصہ ہُن فضل الٰہوں چھپیا کتنی واری
شالہ رہیں پذیر فقیرا سدا حضوری ہوکے
صحت تے خوشخطی پاروں کوشش بہت کراندے
سئے مصنف وہ ہیں جہانیں بیڑے پار انہاندے
شالہ رہیں پذیر فقیرا سدا حضوری ہوکے

چند ابیات از حافظ خدا بخش صاحب فرخ پوری عفی عنہٗ

لکھ مبارک مولوی صاحب دلپذیر سخن نوں
جسدے شعر اشعار رسائل اک توں اک سوائے
یوسف دلپذیر عجیبہ افضل کل تصنیفوں
ہن ایہ قصہ فضل خدا تھیں چھپیا ستویں واری
کاتب اسدے اپر ہووے ربدا فضل مدامی
منگ دعا خدا بخشا توں فضلوں اللہ سائیں

فضلوں رب بخشی مقبولی جسدے شعر سخن نوں
لائق فائق شائق بندے پڑھ سن گھول گھمائے
لاکھاں بندیاں فیض اٹھائے اس تصنیف شریفوں
تیراں سو اناسی ہجری نال خدا دی یاری
کیا خوش لکھیا رکھے اللہ جاری فیض مدامی
کرے قبول ایہ تحفہ بخشے قاری سامع تائیں

تقریظ از مولوی فضل حق فضل موضع ٹھمکہ ضلع گجرات ڈاکخانہ جلالپور جٹاں

ایہ تقریر تحریر پذیر والی پُر تاثیر تقریر تیار ہوگئی
مشرک بدعتی ویکھکے پھرن سڑدے وہابین جنہاں نوں شرک دی مار ہوگئی

تازے پھل وچ باغ توحید پھلے طبع مومناں ویکھ سرشار ہوگئی
جویں مولوی عبدالستار لکھی ایہ بھی عجب تیار گلزار ہوگئی

ہر ہر نال بیان تمثیل سوہنی وچ ایس کتاب اظہار ہوگئی
فضل دین دی جنہاں تبلیغ کیتی رحمت اوہناں تے رب ستار ہوگئی

تمت بالخیر

فہرست مضامین کتاب قصص المحسنین جدید کلاں معروف بہ گلزار یوسف علیہ السلام

صفحہ	مضامین
۸	آغاز جلد اول
۹	حمد باری تعالیٰ
	نعت سید کائنات محمد مصطفیٰ صلے اللہ علیہ و آلہ وسلم
۱۳	ذکر معراج آنحضرت صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم
۱۴	غزل نعتیہ
۱۴	غزل نعتیہ دیگر
۱۴	ذکر مدح چہار یار کبار رضی اللہ عنہم
۱۵	نکتہ
۱۶	مناقب حضرت ابوبکر صدیق رضی اللہ عنہ
"	مناقب حضرت عمر رضی اللہ عنہ
۱۸	مناقب حضرت عثمان رضی اللہ
۱۹	مناقب حیدر کرار کرم اللہ وجہ
۲۰	مدح ازواج مطہرات آنذات و اصحاب عوام بنی علیہ السلام رضی اللہ تعالےٰ عنہم اجمعین
۲۲	مدح اہل بیت حضرت و جنت خاتون بنت سید الثقلین و ام الحسنین الشریفین رضی اللہ تعالےٰ عنہم اجمعین
۲۴	فضائل حضرت امام حسن علیہ السلام
۲۶	بیان فضائل حضرت امام حسین علیہ السلام

صفحہ	مضامین
۲۸	مدح محبوب سبحانی قطب ربانی حضرت غوث الاعظم جیلانی قدس سرہٗ
۳۰	سبب تالیف کتاب ہذا
۳۲	بیان فضائل قرآن و درجات قرآن خواناں
۳۳	حکایت شیخ جنید بغدادی رحمتہ اللہ علیہ
۳۵	بیہودی قرآن و تاسف بر حفظ قرآن خواناں و عزت دین حضرت محمد صلوٰۃ اللہ علیہ وسلم
۳۶	بیان حدیث
	بیان حدیث بدا الاسلام غریبا وسیعود کما بدء غر
۳۸	بیان ثواب سورہ فاتحہ و سورہ اخلاص وغیرہ
۴۳	بیان عزت و تعظیم قرآن عظیم الشان
۴۵	حکایت تمثیلی
۴۶	حکایت بادشاہ سلطان محمود غزنوی متعلق بہ تعظیم قرآن کریم و خاتمہ فضائل
۴۸	فضائل سورہ یوسف
۵۰	بیان وجہ مخصوص شدن ایں قصہ باحسن قصص
	بیان فوقیت حسن یوسف بر جملہ مخلوقات
۵۵	بیان معائنہ کردن آدم صفی اللہ اولاد خود و دیدن جمال یوسفی را

صفحہ	مضامین
۵۸	بیان ذکر یعقوب علیہ السلام
۶۰	بیان واپس آمدن عیص از شکار و وفات حضرت اسحاق علیہ السلام
۶۱	غزل
۶۳	غزل۔ مدفون شدن حضرت اسحاق و رفتن سفر یعقوب از خوف برادر خود عیص رضی اللہ
۷۰	بیان ثواب ملاقات برادران و مومنان و وجہ مصافحہ و سلام نمودن
۷۳	بیان پیدائش حضرت یوسف علیہ السلام
۷۶	بیان پیدائش بنیامین برادر حقیقی حضرت یوسف علیہ السلام و فوت شدن والدہ ایشاں و پرورش یافتن حضرت یوسف علیہ السلام در کنار عمہ
۷۹	بیان حیلہ انگیختن یوسف و وفات عمہ۔ تعریف حسن یوسف علیہ السلام
۸۶	مناجات شاعر
"	بیان آمدن عصا از بہشت برائے یوسف بار اول
۸۹	بیان خواب دوم حضرت یوسف علیہ السلام
۹۱	حکایت طلابان حریص

صفحہ	مضامین
۹۳	بیان خواب سوم حضرت یوسف علیہ السلام
۹۵	بیان تکبر اول ملائکہ
۹۸	بیان تکبر دوم ابلیس ۹۹ غزل
۱۰۱	بیان سوم تکبر نمودن فرعون
۱۰۳	ذکر تولد شدن حضرت موسیٰ علیہ السلام
۱۰۶	بیان معجزہ حضرت سرور کائنات
۱۱۳	ذکر غرق شدن فرعون
۱۱۷	بیان چہارم تکبر نمودن قارون
۱۲۳	حکایت تمثیلی
۱۲۶	بیان خواب چہارم حضرت
۱۲۷	یوسف (۱۲۸) حکایت
۱۳۰	مقولہ مصنف
"	بیان قصہ حضرت لوط علیہ السلام
۱۳۵	بیان ملاقات حضرت ابراہیم با شیطان۔ حکایت زاہد
۱۴۰	بیان معلوم نمودن حال خواب حضرت یوسف برادران و بیان خواب پنجم یوسف
۱۴۲	مستعد قتل برادران بر یوسف
۱۴۳	بیان تفسیر آیت واللہ غالب علی
۱۴۵	بیان سوال کردن برادران یوسف بخدمت والد خود برائے رخصت ہمراہ بردن یوسف
۱۴۷	بیان آمدن برادران نزد یوسف
۱۴۹	تیار شدن یوسف ہمراہ برادران بطرف صحرا
۱۵۱	نصیحت کردن یعقوب فرزندان خود
۱۵۲	غزل مناسب حال و بیان رواں شدن یوسف ہمراہ برادران۔ بیان ہمشیرہ یوسف علیہ السلام بیان فغاں نمودن زینب خاتون ہمشیرہ یوسف علیہ السلام
۱۵۳	بیان بیرحمی برادران یوسف قصد نمودن برادران یوسف برائے قتل یوسف علیہ السلام

صفحہ	مضامین
۱۶۸	بیان مسئلہ سکوت در حالات برادران یوسف علیہ السلام
۱۶۹	بیان آمدن جبرائیل در چاہ و فضائل یوسف علیہ السلام
۱۷۰	بیان معجزہ سرور کائنات آنحضرت صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم
۱۷۱	حکمت الٰہی در چاہ حضرت یوسف علیہ السلام
۱۷۲	حکایت حضرت سلمان فارسی
۱۷۵	بیان واپس آمدن برادران یوسف علیہ السلام و آوردن پیراہن یوسف خون آلودہ پیش یعقوبؑ
۱۸۱	بیان پنج پیراہن
۱۸۲	بیان آوردن برادران یوسف پیش حضرت یعقوب علیہ السلام
۱۸۳	مقولہ مصنف عفی عنہ
۱۸۶	بیان کلام کردن گرگ با یعقوبؑ
۱۸۹	حکایت مناسب حال
۱۹۱	حکایت ملائکہ
۱۹۳	بیان حیوانات بہشتی
۱۹۵	حکایت شغل پیر
۱۹۷	غزل یعقوب در فراق یوسف
۱۹۸	بیان فغان یعقوبؑ در فراق یوسف
۱۹۹	بیان بیت الحزن و احوال کبوتر خانہ
۲۰۱	بیان صبر جمیل و مدارج آن
۲۰۴	بیان بقیہ حال یوسف متعلق چاہ
۲۰۸	حکایت خواجہ حسن بصری
۲۱۱	آغاز جلد دوم
"	بیان آمدن کاروان مصر بر سر چاہ
۲۱۴	مقولہ مصنف بطور نصیحت
۲۱۵	بیان بیرون آمدن یوسف از چاہ
۲۱۸	بیان معجزہ حضرت یوسفؑ
۲۲۰	حکایت بادشاہے
۲۱۳	آمدن برادران یوسفؑ
۲۲۴	حکایت امام اعظم رحمۃ اللہ
۲۲۷	حکایت ذوالنون مصری رح
۲۲۹	حکایت شیخ شبلی رح
۲	لطیفہ شریفہ
۲۳۱	ذکر حضرت محمد رسول اللہ صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم
۲۳۲	بیان بیعنامہ حضرت یوسف
۲۳۵	حکایت بشر حافی رح و ذکر فضیلت توبہ
۲۳۶	کوچ نمودن کاروان بطرف مصر و افتادن یوسفؑ بر مزار مادر خود
۲۴۳	بیان حالات یوسف علیہ السلام در راہ مصر
۲۴۶	بیان معجزہ حضرت محمد رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
۲۴۷	بیان ارادہ جنگ نمودن
۲۴۸	مناجات مصنف بدرگاہ قاضی الحاجات
۲۴۹	حکایت حضرت موسیٰ علیہ السلام
۲۵۰	بیان رسیدن کاروان بر ساحل دریا نیل و غسل نمودن حضرت یوسف علیہ السلام
۲۵۴	بیان وارد شدن حضرت یوسف علیہ السلام در شہر مصر و برکت شدن در مصر بیان معجزہ محمد صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم و برکت شدن در خانہ دائی حلیمہ رضی اللہ عنہا
۲۵۷	بیان درخواست نمودن مصریان برائے زیارت
۲۵۸	حضرت یوسفؑ
۲۵۹	مقولہ مصنف
۲۶۰	مناجات مصنف
	بیان آراستگی مکان بیع و منادی کردن مالک در مصر برائے فروختن یوسفؑ
۲۶۱	بیان تیاری باشندگان مصر برائے خریداری یوسفؑ
۲۶۲	بیان آمدن عزیز مصر در میدان فروخت و لہبیدن حضرت یوسف علیہ السلام را
۲۶۴	بیان آمدن یوسفؑ
۲۶۶	بیان بیہوش و بیحواس شدن اہل مصر از معائنہ جمال حضرت یوسف علیہ السلام
۲۶۷	بیان بحریص و ترغیب دلالاں برائے خریداری حضرت یوسف علیہ السلام
۲۷۱	حکایت زن پیر
	حکایت حاجن
۲۷۵	ذکر شہزادی بازغہ
۲۷۷	حکایت حبیب عجمی رضی اللہ تعالیٰ عنہ
۲۷۸	حکایت بایزید بسطامی رضی اللہ عنہ
۲۷۹	بیان کیفیت احوال زلیخا رضی اللہ عنہا
۲۸۱	بیان احوال زلیخا رح بیدار شدن زلیخا رض از خواب اول
۲۸۴	خواب دوم
۲۸۷	خواب سوم
۲۸۸	غزل
۲۹۰	مقولہ مصنف عفی عنہ
۲۹۱	ذکر شفقت سرور کائنات صلعم براست
۲۹۲	بیان ذکر دیگر
۲۹۵	غزل
"	قائم شدن ہوش و حواس زلیخا بعد از بشارت و [illegible] یافتن از قید زنجیر
۲۹۶	ذکر شادی بی بی زلیخا رض
۳۰۰	ذکر شعیب علیہ السلام
۳۰۲	ذکر [illegible]داج زلیخا رض
۳۰۳	بیان آمدن برات از شہر مصر و کیفیت حال زلیخا رض
۳۰۷	بیان ذکر سارہ زوجہ حضرت ابراہیم علیہ السلام
۳۰۹	غزل
۳۱۱	بیان آمدن زلیخا در فروختگاہ و خریدن یوسف علیہ السلام را
۳۱۴	پیغام زلیخا بطرف حضرت یوسف علیہ السلام
۳۱۷	حکایت عجیبہ
۳۱۹	در تعریف کلمہ طیب موجبات یوسف علیہ السلام قیامت
۳۲۳	حکایت بایزید بسطامی رح
۳۲۹	بیان آوردن عزیز یوسف را نزد زلیخا رض
۳۳۱	حکایت حضرت عثمان غنی رضی اللہ عنہ
۳۳۲	بیان خوشی نمودن زلیخا رض بر آمدن حضرت یوسف علیہ السلام در خانہ

صفحه	مضامین
۳۳۵	ذکر نشستگاه یوسف و ہمراه بیا وردن زلیخا آنذات را در بیت خانه
۳۳۸	غزل
۳۳۹	ظاہر کردن زلیخا اشتیاق خود پیش یوسف علیہ السلام و سوال کردن برائے وصال
۳۴۱	صفت باغ و آمدن زلیخا برائے سیر چمن
۳۴۳	حکایت زن یہودیہ
۳۴۴	پرسیدن زلیخا تجویز وصل از دایه محرم راز خود
۳۴۵	تیار کنانیدن زلیخا مکان عالی شان برائے حیله سازی وصال حضرت یوسف ؑ
۳۴۸	طلبیدن زلیخا حضرت یوسف در خلوت
۳۴۹	سوال جواب زلیخا و حضرت یوسف علیہ السلام
۳۵۸	حکایت یوسف ابن الحسین رازی رح
۳۶۰	ملاقی شدن حضرت یوسف ؑ با عزیز و تہمت دادن زلیخا حضرت یوسف ؑ را پیش زوج خود
۳۶۶	بیان طفل اول
۳۶۸	بیان 〃 دوم
۳۶۹	〃 〃 سوم
۳۷۱	〃 چہارم
۳۷۳	ذکر طفل پنجم بگواہی حضرت یوسف ؑ
۳۷۵	آمدن زنان مصر برائے طعنه زنی نزد زلیخا
۳۷۹	طلبیدن زلیخا زنان مصر برائے ضیافت خوردن
۳۸۰	ذکر شفقت سرور کائنات صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم

صفحه	مضامین
۳۸۲	قدم رنجه فرمودن حضرت یوسف در مجلس زنان
۳۸۶	مشوره کردن زنان مصر برائے فریفتن یوسف ؑ
۳۹۱	دعا کردن حضرت یوسف برائے قید شدن و فضیلت دعاء
۳۹۴	فرستادن زلیخا یوسف ؑ در زندان
۳۹۶	مقوله عاشق واصل باللہ
۳۹۷	غزل
۳۹۹	آمدن جبریل ؑ نزد یوسف ؑ در بندیخانه
۴۰۱	ملاقات حضرت خضر ؑ و حضرت موسیٰ علیہ السلام
۴۰۳	بیان کردن خواب پیش یوسف ؑ ہر دو زندانیان بنا بر تفسیر و دخل معه السجن فتیان
۴۰۶	وعظ فرمودن حضرت یوسف در بندیخانه
۴۰۷	بیان تعبیر خواب آں ہر دو اسیران
۴۱۰	معجزه حضرت یوسف ؑ در بندیخانه
۴۱۱	ذکر خواجه اویس قرنی رح
۴۱۱	پشیمان شدن زلیخا بر کرده خود بعد قید حضرت یوسف علیہ السلام
۴۱۴	ظاہر کردن داروغه اشتیاق خود پیش حضرت یوسف علیہ السلام در بندی خانه
۴۱۵	آمدن شتر سوارے نام سپردل نزد حضرت یوسف ؑ در بندیخانه
۴۱۹	آمدن جبریل ؑ نزد حضرت یوسف در بندیخانه و خلاصی دادن

صفحه	مضامین
۴۲۲	آغاز جلد سوم
۴۲۷	آمدن زنان مصر پیش عدالت ملک ریان و تحقیقات مقدمه یوسف ؑ
۴۲۹	زینت کنانیدن ملک ریان در شہر مصر برائے استقبال حضرت یوسف ؑ
۴۳۰	بیرون آمدن حضرت یوسف از زندان بہزار شوکت و شان و ہم نشین شدن با ملک ریان
۴۳۵	نشستن یوسف ؑ بر تخت و یافتن مملکت مصر
۴۳۷	ترمیم کنانیدن یوسف ؑ مکانات مصر و تعمیر ساختن عمارات جدیده
۴۳۸	کافی در شان پیغمبر علیہ السلام
۴۳۹	وزارت دادن یوسف به شخصے مسکین بحکم رب العالمین
۴۴۰	نکته قابل غور
〃	تمثیل مومنان با واقعات و درجات ایشان
۴۴۳	بیان ہفت سال ارزانی و انتظام کردن یوسف علیہ السلام برائے جمع غله
۴۴۴	ذکر قحط افتادن در تمام عالم
۴۴۶	احوال سخاوت حضرت یوسف علیہ السلام
۴۴۷	بیان فروخته شدن ہمه مصریاں بمعه کل ترکه جات پیش یوسف علیہ السلام برائے غله
۴۵۰	ظاہر شدن فضیلت حضرت یوسف در آنہد زمانه قحط سالی
۴۵۲	بیان احوال بی بی زلیخا
۴۵۴	حکایت حضرت ابابکر صدیق رض

صفحه	مضامین
۴۵۶	رفتن حضرت یوسف ؑ شکار و در راه آمدن زلیخا و فریاد کردن
۴۶۲	احوال زلیخا بعد سوختن نازیانه و ایمان آوردن و تائب شدن از بت پرستی
۴۶۴	جوان شدن زلیخا و آمدن در نکاح حضرت یوسف ؑ
۴۶۶	حکایت فیروز دیلمی رح
۴۶۸	مقوله مصنف عفی عنه
۴۶۹	آمدن حضرت قیدار بن اسمٰعیل ؑ در مصر و ملاقی شدن با حضرت یوسف علیہ السلام
۴۷۱	رسیدن شہره عنایات حضرت یوسف در کنعان و تیار کردن حضرت یعقوب ؑ فرزنداں را بسوئے مصر بطلب غله
۴۷۴	بیان احکام نماز
۴۷۶	صفت نماز آنحضرت صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم
۴۷۹	رخصت شدن فرزندان یعقوب از کنعان و آمدن در وادی مصر
۴۸۱	عرضی نوشتن رابدار بحضور یوسف علیہ السلام
۴۸۸	غزل
۴۹۰	ملاحظه کردن مال برادران حضرت یوسف علیہ السلام
۴۹۲	عطا فرمودن یوسف علیہ السلام غله به برادران
۴۹۴	نامه نوشتن یوسف علیہ السلام بجانب والد بزرگ وار
〃	رخصت شدن فرزندان یعقوب علیہ السلام از مصر بسوئے کنعان
۴۹۷	کیفیت سفر و اپسین فرزندان یعقوب علیہ السلام

صفحہ	مضامین
۴۹۸	رسیدن برادران یوسفؑ در کنعان وحاضر شدن پیش والد وکشادن غلہ
۵۰۱	مناجات مصنف عفی اللہ عنہ
۵۰۲	حکایت امیر المومنین حضرت امام حسین علیہ السلام
۵۰۴	تیار شدن فرزندان یعقوبؑ بار دوم بسوئے مصر معہ بنیامین
۵۰۶	بیان در فضیلت توکل و نقصان غیر توکل
۵۱۰	بیان روانہ شدن فرزندان یعقوب علیہ السلام معہ بنیامین برادر خود
۵۱۲	رسیدن کنعانیاں در مصر بار دوم وکیفیت داخل شدن از ابواب متفرقہ واحوال بنیامین
۵۱۳	تقریر مصنف
۵۱۵	رجوع بقصہ یوسفؑ
۵۱۸	کیفیت ملاقات بنیامین با برادران
۵۱۹	آمدن فرزندان یعقوب معہ بنیامین بدربار خاص
۵۲۱	ہمکلام شدن یوسف با برادران
۵۲۳	ضیافت خوردن برادران یوسف علیہ السلام
۵۲۷	آمدن جبرائیل نزد یوسفؑ و واقف حال کردن یوسف به برادر بنیامین و ذکر ملاقات
۵۳۱	بیان حکایت پروانہ
۵۳۲	بخشیدن غلہ یوسف علیہ السلام با برادران بار دوم و رخصت شدن ایشان از مصر
۵۳۳	پیش شدن برادران یوسف در حالت گرفتاری وہمراہ آمدن مال مسروقہ
۵۳۷	تفصیل سرقہ حضرت یوسف
۵۴۳	بیان مقابلہ جنگ کنعانیاں ومصریاں
۵۴۴	غزل در حق ساربانان
۵۴۶	واپس آمدن فرزندان یعقوبؑ از مصر بکنعان بار دوم و حاضر شدن بخدمت والد علیہ السلام
۵۴۹	بیان گریہ سہ پیغمبران علیہم السلام
۵۵۰	ذکر حضرت داؤدؑ
۵۵۵	آمدن ملک الموت برائے زیارت یعقوب علیہ السلام واز وے پرسیدن حال یوسف علیہ السلام
۵۵۷	ذکر اشتیاق یعقوبؑ و حکم دادن بفرزندان خود برائے جستجوئے یوسفؑ علیہ السلام
۵۵۸	مضمون خط حضرت یعقوبؑ
۵۶۱	رفتن بنی اسرائیل بجانب مصر بار سوم ورسانیدن مکتوب یعقوبؑ بحضور یوسفؑ
۵۶۲	جواب خط از جانب یوسفؑ فرستادن بدست قاصد بخدمت والد بزرگوار علیہ السلام
۵۶۴	حاضر شدن برادران یوسفؑ بدربار عالی
۵۶۶	بہ تکلم آمدن پیمانہ واظہار کردن حال یوسف علیہ السلام وبرادران او
۵۷۲	واقف کردن حضرت یوسف برادران را از حال خود و بشارت دادن ایشان را بعفو قصور
۵۷۴	ذکر شفقت سرور عالم صلعم با قریشاں بروز فتح مکہ معظمہ
۵۷۵	ذکر لطف ونوازش حضرت یوسف علیہ السلام برحال برادران خود
۵۷۷	تیاری برائے فرستادن پیراہن ومطلع ساختن یعقوب علیہ السلام
۵۷۸	نامہ نوشتن حضرت یوسف بخدمت والد بزرگوار بہ طلبی ہمراہ اقارب
۵۸۰	روانہ کردن خط حضرت یوسف علیہ السلام بدست قاصد معہ پیراہن حضرت یعقوبؑ
۵۸۱	غزل فراقیہ
۵۸۲	رباعی فارسی
〃	بیان آوردن خط بشیر قاصد از مصر پیش حضرت یعقوبؑ
۵۸۵	بصارت یافتن حضرت یعقوب از برکت پیراہن یوسفیؑ
۵۸۹	روانہ شدن حضرت یعقوبؑ معہ ہمہ قبائل بجانب وادیٔ مصر
۵۹۱	فرستادن یوسف سپاہ و امرائے برائے استقبال والد بزرگوار خود
۵۹۴	آمدن حضرت یوسفؑ برائے استقبال والد بزرگوارؑ
۵۹۵	غزل اردو
۵۹۹	نظارہ شدن بہ یعقوبؑ عمارات شہر مصر و آمدن در شہر
۶۰۱	حکایت ملاں ومسافر در مسجد
۶۰۳	بیان مجلس کردن حضرت یوسف باہمہ صاحباں ومعافی طلب کردن برادران از یوسف علیہ السلام
۶۰۸	عزت کردن مصریاں حضرت یعقوب علیہ السلام را و حاضر کردن تحفہ جات مصر و مشرف شدن با اسلام
۶۰۵	غزل بزبان پنجابی
۶۱۰	بیان بنا کردن حضرت یوسف شہر مدینۃ الحرمین از برائے خویشاں واقربان خود
۶۱۲	بیان حالات متفرقہ حضرت یوسف وحضرت یعقوب علیہم السلام وغیرہ
۶۱۴	مقولہ مصنف بطور مسدس
۶۱۷	وداع شدن حضرت یعقوبؑ از مصر بجانب کنعان
۶۲۱	بیان رسانیدن خبر وفات حضرت یعقوب علیہ السلام ناگہ در شہر مصر
۶۲۳	بیان وفات حضرت یوسف وحسرت خوردن ہمہ ذی روح بر وفات آن ذات با برکات
۶۲۶	بیان ذکر فضائل مزار مبارک حضرت سید المرسلین وخاتم النبیین صلی اللہ تعالیٰ علیہ وعلیٰ آلہ واصحابہ اجمعین
۶۲۸	غزل بزبان اردو
〃	ذکر برآوردن حضرت موسیٰ صندوق یوسفی و دفن کردن در کنعان بحکم ایزد منان
۶۳۱	بیان مناجات مصنف رح
۶۳۶	خاتمۃ الکتاب بعون الوہاب
۶۳۹	تقریظ کتاب نظم از منشی محمد شاہسوار ساکن موضع حضرت کیلیانوالہ
۶۴۴	تقریظ از مولوی فضل حق ساکن موضع ٹھمکہ گجرات

تمت بالخیر

اگست ۱۹۵۹ء

ماہ محرم سنہ ۱۳۷۹ھ